

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

LIBRARY OF THE
Leland Stanford Junior University

300 100 1000 100 100 100

uz Horn de Aristarchi studium Pindaridis

3 Lm
oills

884.08

B438_p

POETAE LYRICI GRAECI.

RECENSUIT

THEODORUS BERGK.

EDITIONIS QUARTAE

VOL. I.

PINDARI CARMINA CONTINENS.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXVIII.

A12881

TYCHONI MOMMSEN

D. D. D.

THEODORUS BERGK.

Tricesimus quintus agitur annus, ex quo haec poetarum lyricorum sylloge primum foras data est: quam cum denuo retractatam e manibus dimitto, animum subit imago virorum desideratissimorum Augusti Meinekii et Friderici Theophili Welckeri, quibus si licuisset novam hanc operis ampli et laboriosi editionem, quemadmodum priores inscribere, iustos et aequos nactus aestimatores studiorum meorum satis magnum fructum percepturus eram. Nunc, quandoquidem pro virili parte officium exsecutus mihi videor, sufficit haec conscientia: nam incorrupto posteritatis iudicio non tam id, quod laudatores plurimos invenit probatur, quam quod re vera laudandum est.

In Pindaro recensendo usus sum ut par est instrumento critico, quod insignis Mommseni industria et fides suppediavit, quibus auxiliis carebam, cum tertium ederem Pindari carmina. Hanc tertiam editionem sub examen vocans Christius Monacensis, novissimus editor, iure quidem felicior sibi sortem obtigisse gratulatur, quod copiis a Mommseno paratis uti potuerit, sed quod me reprehendit, qui codices neque optimos neque subtiliter ponderatos adhibuerim, ea censoris nota quorsum spectet, non satis assequor. Equidem olim Boeckhii copiis usus sum, quas ut potui auxi; si quis meliorum subsidiorum incuriosum me fuisse incuset, crimen hoc facili negotio diluere licet, sed tacere satius est. Veteres libros una cum apographis quamvis inquinatos plurimis vitiis, at interpolationis immunes segregandos esse a codicibus recentioribus, in quibus Byzantinorum criticorum libido grassata est, primus docuit Boeckhius (vid. praeter Boeckhii editionem inprimis commentationem de crisi Pindari in actis Ac. Berol. 1822—3 p. 318 seq.), non Mommsenus, quem credo valde miratum fuisse, sibi illam laudem a novissimo Pindari editore vindicari. Ego Boeckhium ducem secutus tam melioribus quam deterioribus libris caute simul et libero iudicio usus sum: nam quamvis diligentius, quam priorum quisquam poetae orationem ad librorum fidem examinaverim, omnem tamen superstitionem procul habui. Quod Christius asserit, me etiam iis locis, quibus

a codicibus recte aestimatis lex et norma petenda sit, meo arbitrio indulsisse, quorsum pertineat non intelligo, nisi forte mihi vitio vertit, quod spreverim sordes, quibus ipse Pindari carmina contaminavit; sed de his quantum satis dictum in Prolegomenis ad Pindarum. Solet Christius ex aliorum obtrectatione sibi laudem parere, nihil curans, verene an falso socios operis culpet: nam qui confidenter scripsit, me vacui temporis in versuum numeris tam incertum locum esse arbitrari, ut ubicunque numeri vacillent, adhibuerim, is pro intestabili habendus. Verum vanas has calumnias nihil moratus pergam itinere, quod institi. Criticorum pericula re et eventis aut refelluntur aut confirmantur. Me quidem Pindaro emendando non frustra operam dedisse vel inde intelligitur, quod ea, quae divinando assecutus eram, codicum recens collatorum auctoritate saepius stabilita sunt. Itaque alacri animo, quamvis aliorum studiorum labores urgerent, de integro Pindari carmina relegi, ut pro virium modulo pristinum nitorem restituerem: *Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἶδον ὄμματι παῖδας μὴ λοξῶ, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.*

In editione tertia adornanda vir doctissimus Alfredus Holder cum alia subsidia officiose subministravit, tum exemplum secundae editionis, in cuius margine iis epigrammatis, quae ex Anthologia Palatina deprompta sunt, addiderat scripturae varietatem, codice Heidelbergensi diligentissime examinato. Hunc codicem denuo perscrutatus Georgius Finsler Turicensis (*kritische Untersuchungen zur Geschichte der griechischen Anthologie*. Turici 1876) dilucide de diversis codicis partibus deque variis librariorum et correctorum manibus exposuit:¹⁾ ostendit enim, cum scriba saepe et nomina poetarum et argumenta epigrammatum omisisset, postea lemmata addita esse ab alia manu, indices autem poetarum rursus ab alio adscriptos esse, qui ad corrigendum codicem adhibuerit eum librum, quem Michael ὁ χαρτοφύλαξ sua manu descripserat ex archetypo ut videtur Constantini Cephalae. Sed mihi quidem corrector hoc exemplo, cuius praecipuam esse auctoritatem ap-

---

1) Ipse in edit. 3 p. 1035 ad Anacr. Epigr. 102 dixi me sperare fore, ut difficilem quaestionem, quae est de lemmatis cod. Palatini a diversis manibus adiectis, ipse Holder pertractaret. De Holderi collatione Finsler p. 16 haec animadvertit: „*Mit dieser Unterscheidung der verschiedenen Hände stimmen, was die Lemmata anbetrifft, die Angaben Holders insofern überein, als dort in jedem einzelnen Falle die verschiedenen Hände richtig geschieden werden. Aber Holder hat sich verleiten lassen in den Lemmata des ersten Theiles nur zwei Hände zu scheiden, während es deren drei giebt.*“ Confido equidem iis, quae Finsler observavit, sed mihi repetenda sunt ea, quae Holder olim adnotavit; iis locis, de quibus Finsler plane testificatur manuum discrepantias, si operae pretium videbitur, dissensum notabo.

paret, tantum usque ad VII 428 (cod. p. 273) vel VII 432, usus esse videtur,¹⁾ nam neque posthac Michaelis fit mentio et si recte memini emendationes omnino rarescunt: sed corrector, quamvis deficiente hoc exemplo, operam suam per intervalla continuavit, alio adhibito antigrapho.²⁾

Finsler in Anthologiam Constantinianam per librariorum manus traditam inquirens cum industriam et iudicii subtilitatem luculenter probaverit, tamen in gravissima quaestionis parte, quae poetarum indices spectat, minus satisfecit, quandoquidem alieno quam suo ingenio sapere maluit. Existimat enim Kaibelium secutus librarios Byzantinos tam curiosos fuisse quam nostros criticos ad investiganda poetarum nomina, ut epigramma aliquod ἀδέσποτον ferri raro sint passi (p. 123 seqq.). Si Finslerum audimus, plurima nomina a librariis plane pro arbitrio et coniecturae ope sunt adiecta; itaque si apud Planudem poetae nomen deest, quod extat in cod. Palatino a pr. m., continuo huic libro fidem derogat. Correctorem, cum saepe nomina poetarum in eo libro omissa suppleverit, his quoque locis Michaelis exemplo usum esse Finsler largitur, ut iste potissimum huius culpa reus fiat: ita Michaelis apographum, quod ex ipsius Constantini libro descriptum fide praeter ceteros dignum esse videbatur, de loco suo deicitur, atque excerptis Parisinis, in quibus nulla poetarum nomina comparent, maxima foret auctoritas.

Qui liber a praeceptis opinionibus haec examinaverit, facile animadvertet librarios multo saepius omittendis, quam addendis poetarum nominibus peccavisse: nec mirum, nam homines de vulgo non curant admodum talia, cum doctorum sit indagare, quis quidque scripserit: ita fit, ut librarius quamvis religiose exemplum descripserit, hos indices fere negligat. Inde orta discrepantia exemplorum in hac parte: ad restituendum igitur Constantinianae Anthologiae archetypon omnia apographa pariter sunt adhibenda.

In primis animadversione dignum passim singulis epigrammatis duorum poetarum nomina inscripta esse, id quod fidem librariorum a Finsleri criminibus satis superque defendit: nam si

1) Nam huc usque corrector dicit se Anthologiam contulisse cum Michaelis exemplo: legitur prior adnotatio p. 273 codicis in superiore margine, altera p. 274 item supra, ab eadem manu utraque scripta, vid. Finsler p. 72. Jacobs T. III, p. 326 et p. 328 alteram notam alia manu scriptam esse dixerat, itaque ego in ed. 3 p. 966 dixi me nescire, a qua manu prior nota sit addita. Atque nunc quoque repetita haec duabus continuis paginis nota haesitantem reddit.

2) Ita VII 735 adscripta nota ξως ὧδε, quam Paulsen p. 46 non recte interpretatus est, addendum enim ἀντεβλήθη. Nam ne in hac quidem parte corrector sine exemplo relegit Anthologiam, ut arguit nota ad IX 460 ξως ὧδε ἀντεβλήθη.

illis nota ἄδηλον sive ἀδέσποτον tantopere odio fuit, unum nomen sufficiebat: neque illi utuntur vocula ἦ, si duo nomina adscribunt¹⁾, sed plerumque traditionis diversitatem plane testificantur, velut *Λεωνίδου οἱ δὲ Μνασάλκων, Διοσκορίδων οἱ δὲ Νικάρχων*, vel *Ἀσκληπιάδων τινὲς δὲ Ἀντιπάτρου Θεσσαλονικέως*, vel *ἄδηλον τίνος οἱ δὲ Λεωνίδου*, VII 5 m. pr. ἄδηλον, m. s. οἱ δὲ φασιν Ἀλκαίου Μυτιληναίου. Apparet igitur singulis locis diversam memoriam traditam fuisse, quam Constantinus Cephalas diligenter notavit vel ex exemplis, quae ei ad manum erant, in suum apographum transtulit.²⁾ Poetae nomen quando coniectura est repertum, passim notatur, velut VI 285 *Νικάρχον δοκεῖ*, VI 273 *ὥς Νοσσίδω*. Quod si Planudes his locis fere unum tantum nomen exhibet, sive ipse sive prior aliquis librarius, indicem in breve coegit, itaque omitti solet posterius nomen, velut VII 173 *Διοτίμου οἱ δὲ Λεωνίδου*, Plan. *Διοτίμου*, VII 190 *Ἀνύτης οἱ δὲ Λεωνίδου*. Item si Planudes ἄδηλον scripsit, ubi corrector cod. Pal. *Ζηνοδότου οἱ δὲ Πανού* VII 315, potius illius negligentia, quam correctoris temeritas culpanda.³⁾

Equidem non infitior librariorum passim aliquid addidisse vel novasse⁴⁾, sed ut quantum fieri potest, Anthologia quemadmodum

1) Uno alterove tantum loco hoc legitur, velut VII 316 *Λεωνίδου ἢ Ἀντιπάτρου*.

2) Qui contendit, librariorum his locis bina nomina suo periculo addidisse, is interpolatorem simul manifesti mendacii reum facit, qua criminatione temere uti calumniatoris est.

3) Finsler p. 136 contendit haec duo nomina Michaelēm suo arbitrio addidisse. At Zenodoti nomen fortasse per errorem se insinuavit, sed non potest ex interpolatione ortum esse, siquidem qui antiqua litterarum monumenta adulterant, probabilia sectantur. Atque etiam Finsler largitur, nonnunquam ratione atque idoneis argumentis usos correctores epigrammata poetis attribuisse, velut p. 130 et 135, nimis ille quidem liberalis: nam illis saeculis, ut captus erat Byzantinorum, haud quisquam divinaverit VI 21 Callimachi esse epigramma. Finsler inventionis laudem rursus imminuens contendit, non ipsius Callimachi, sed imitatoris esse poematum. Ita hariolationum nullus finis; quin tenemus lemma illud *Καλλιμάχων*, quod antiquitus traditum, non coniectura repertum esse consentaneum est, siquidem Choeroboscus Herodianum describens (cf. Herodian. T. II 653 ed. Lentz) genitivos *Ἐγέμματα* et *Ἀρίμματα* composuit (*Ἐγέμματα* hic legitur, *Ἀρίμματα* in alio Callimachi epigr. VII 524), Herodianum autem principes non imitatores aut proletarios adhibere constat.

4) Velut corrector VII 60 *τοῦ αὐτοῦ* delevit et *Σιμμίων* adscripsit, quae correctio ex male intellecto compendio notae CM i. e. *σημειώσαι* mihi orta videtur, vide ad Simmiae fr. 1. — VI 343 a m. pr. *ἄδηλον* inscribitur, ibi non corrector, sed librarius (quarta manus sec. Finslerum p. 137), qui potissimum lemmatis auxit codicem, *Ἡροδότου* adiecit, recordatus hoc epigramma apud Herodotum legi V 77. Cephalas ἄδηλον inscripsit, quemadmodum VI 341 *ἀδέσποτον*, quod item extat

olim a Cephala concinnata est, restituatur, etiam in poetarum indicibus omnia subsidia pariter adhibenda. Sin fastidiose spernimus, solum subtrahitur, ut nihil iam sit stabile aut certum.

Saepe corrector solus poetarum nomina adscripsit, velut Simonidis: hoc argumento cupide utentur, qui huius poetae epigrammata tantum non omnia subditicia esse censent, confidenter fabulati, a Suida demum et Tzetze Simonidem epigrammatographum nuncupari. Atqui Simonides olim princeps in hoc poesis genere habitus est: aequales studiosissime eius operam expetebant, ut rerum a se gestarum memoriam aeternitati consecrarent; et qui deinceps ad hoc poesis genus animum applicaverunt, diu diligentissime Cei vatis vestigia legere sunt soliti. Itaque Simonidis multo plura, quam aliorum antiquorum poetarum epigrammata sunt servata, in quibus dubiae auctoritatis carmina aut aliena inesse dudum critici animadverterunt. Nam epigrammatum, quae quidem monumentis vel publicis vel privatis inscripta erant, propter vetustatem aut incuriam origo plerumque incomperta: itaque qui primi his carminibus colligendis operam dederunt, ubi idonea testimonia deerant, incertam famam secuti sunt vel coniecturam de scriptore poematii suo periculo fecerunt. Cum iam antiquitus parum munita esset memoria, postea ubi haec poematia eclogarum compendio potissimum propagata sunt, veritas multo magis est obscurata et erroribus obruta. Critici igitur est haec religiose recto liberoque iudicio examinare, ut germana ab insitiis segregentur: sed saepe omnibus momentis ponderatis iudicium cohibendum: decet enim omnem libidinem ac temeritatem procul habere, quae nunc impune grassatur et antiquarum litterarum monumentis plus attulit detrimenti, quam priorum superstitionis ac nimia auctoritatis reverentia. Velut ista protervitas iam eo prolapsa est, ut Simonidi pleraque epigrammata abiudicaverit, saepe argumentis futilibus aut nullis usa: neque defuturos auguror, qui reliqua, quibus pepercit criticorum acumen, in eandem fraudis aut erroris suspensionem adducant, ut tandem penitus tollatur inveterata opinio de Simonide epigrammatum scriptore. Huic temeritati fortiter est resistendum; nam si latius serpsit malum,

apud Herodotum IV 88. Haec duo epigrammata non ex sylloge Meleagri, qui adespota carmina non curabat, sunt deprompta, neque a Cephala ex Herodoto adiecta, sed e periegetarum commentariis propagata in Constantinianam anthologiam devenerunt: argumento est insignis lectionis varietas in epigrammate VI 341; architectus Samius apud Herodotum *Μανδροκλής*, hic *Μανδροκρέων* vocatur, apud Herodotum v. 3 legitur *αὐτῷ μὲν στέφανον περιθεῖς*, hic *τῷ μὲν δὴ σ. π. i. e. οἱ μὲν δὴ*, v. 4 *Δαρεῖον βασιλεὺς ἐκτελέσας κατὰ νοῦν* omissus est in Anthologia, non librarii socordia, sed cum periegeta hunc titulum describeret, in monumento Samio versus novissimus dedita opera fuit oblitteratus, ut memoria facinoris, quo patriae proditor gloriabatur, saltem obscuraretur.

verendum est, ne in Germania antiquarum litterarum studia penitus extinguantur, siquidem apud nos nunc non solum ignavum vulgus et tirones haec somnia pronis animis amplectuntur, sed etiam homines docti obsequi solent; inertes enim fugiunt severe inquirendi laborem vel veritatem patefacere non audent, quoniam offensionem habet¹⁾.

Scr. Bonnae d. XII. m. Oct. a. MDCCCLXXVII.

1) Uno sed luculento defungar exemplo. Cum iam olim critici nonnulli epigramma in memoriam eorum, qui in proelio Chaeronensi ceciderunt, quod legitur apud Demosthenem in oratione pro Ctesiphonte, in fraudis suspicionem vocassent, nuper Kaibel non solum probavit hoc iudicium, sed etiam germanum carmen in Anthologiae Palatinae angulo (VII, 245) indagavisse sibi visus est, qua conjectura nihil perversius aut magis temerarium vidi: nam planissime adversatur Demosthenes, si quis oratoris verba ex artis legibus et sine fraude interpretari instituet. Nihilominus Kirchhoff (in Mercurio VI 487) non dubitavit adsentiri Kaibelio, cuius commenta et errores de his epigrammatis convici certissimis argumentis Vol. II. Omnino Kaibelio nihil temere credere oportet, qui quanta levitate munus suum administrare solitus sit, quum aliis locis, tum in Museo Rhenano XXVIII, p. 440 ostendit: selegi hoc, quoniam ibi neque librariorum fraudes investigat, neque alios criticos exagitat (nam in aliena insectatione hoc quidem saeculo impune quidlibet moliantur), sed comprobans quae ego quondam in Gerhards Eph. Archaeol. 1850, p. 173 de epigrammate Delphis reperto scripsi, haec subiecit: „*subsculptum fuit, ut recte vidit Bergk, Ptolemaei Lagi statuae, quam commemoratam invenio ap. Pausan. X 10, 2.*“ Verum haec, quibus meum inventum exornavit, deprecor. Ego rettuli epigramma ad statuam in honorem Ptolemaei vel Polemaei, positam, qui Ol. CXVII sub auspiciis Antigoni Boeotos, Phocenses, Locros a Cassandri et Macedonum dominatione liberavit: hunc Polemaeum (ita enim in titulo Attico nomen scriptum esse significavi, atque eodem ducunt vestigia in libris Diodori) Kaibel confundit cum Ptolemaeo primo Aegypti rege. Nec minus temere addit statuam illam a Pausania esse memoratam: epigramma satis docet milites Boeotos ducem suum hoc honore adfecisse:

Πεῖροι δ' ἱππῆες τε γέρας θέσαν, οὗς προέηκεν
δαῖμος ὁ Βοιωτῶν τοῦδε μεθ' ἀγεμόνος
ῥυσσαμένους Ὀπότεα, βαρὺν δ' ἀπὸ δεσμὸν ἐλόντες
φρουρᾶς, Λοκροῖσιν τεύξαν ἐλευθερίαν.

Ptolemaei regis statua ab Atheniensibus dedicata: Pausanias enim describens donarium propter victoriam Marathoniam Delphis consecratum dicit statuas has Miltiadis, heroum, qui ἐπώνυμοι dicuntur, aliorum Phidiam fecisse: tum pergit Ἀντίγονον δὲ καὶ τὸν παῖδα Δημήτριον καὶ Πτολεμαῖον τὸν Αἰγύπτιον χρόνῳ ὕστερον ἀπέστειλαν εἰς Δελφούς, τὸν μὲν Αἰγύπτιον καὶ εὐνοίᾳ τινὶ ἐς αὐτόν, τοὺς δὲ Μακεδόνας τῷ εἰς αὐτούς δέει. Atque hoc signum non Ptolemaeum Lagi filium, ut Kaibel asserit, sed Philadelphum filium ostentabat, a quo tribus Πτολεμαῖς nomen traxit, id quod poterat Kaibel ex alio Pausaniae loco discere I 6, 8, ubi verba faciens de Ptolemaeo I haec addit: καὶ ὡς ἦν οἱ πλησίον ἡ τελευτή, Πτολεμαῖον ἀπέλιπεν Αἰγύπτου βασιλεύειν, ἅψ' οὐ καὶ Ἀθηναίοις ἐστὶν ἡ φυλή. Sed haec quidem hactenus.

PRAEFATIO EDITIONIS TERTIAE.

Lyricorum poetarum monumenta cum tertiis curis pertractanda essent, sedulo operam dedi, ne industria mea aut fides desideraretur, quamquam publici muneris officia rara otii intervalla his studiis concesserunt. Itaque quantum fieri potuit aliorum inventa studiose undique collegi ac recensui, quamquam vel sic credo nonnullas hominum doctorum correctiones meam diligentiam fugisse; tum vero lectio repetita horum carminum aliquantum incrementi emendationi attulit: nam et ipsorum poetarum reliquias relegi et quae olim de his commentatus sum, sub examen vocavi. Nostra studia verecunde, aliena iuste aestimavisse mihi videor, cavens, ne quid in alios acerbius dicerem, quamvis insignem levitatem, qua hac nostra aetate permulti criticam artem factitant, prudenti homini fastidium movere par sit.

In Pindaro plura novavi speroque ad emendationis perfectionem me propius accessisse, quam antea: nam non solum, quod haec carmina fere sola integra servata sunt, criticae arti factitandae insigni est adiumento, verum etiam poetae summi virtutes animum inprimis detinuerunt, ut praeclaris his ingenii monumentis pristinum nitorem pro virili parte restituere non desisterem. Praeterea hominum doctorum studia, quae novissimo tempore in hoc poeta collocata sunt, multum mihi profuerunt: nam quamvis mihi saepenumero seorsim sentiendi necessitas fuerit imposita, vel sic tamen lubens merito profiteor me etiam ex aliorum erroribus aliquem fructum percepisse. Denique ad Pindarum emendandum etiam nova quaedam subsidia adfuerunt: nam et Mediceis libris nonnullis et Ambrosiano codice ex parte uti licuit: neque tamen integram lectionis varietatem subieci, sed, ut instituti ratio ferebat, potissima selegi.

De Pindaro nuper praeclare meritus est Tycho Mommsen, qui singulari industria plurimos libros manuscriptos exploravit, ut qui postea huius poetae carmina ad criticae artis leges examinabit, iam firmiore fundamento uti possit. Sed quamvis amplissimum hoc sit instrumentum, non tamen satis est praesidii in his libris, qui haud raro in vitiis vel apertis vel caecis conspirant: codices illos ut antiquitate ita virtute multo superant veterum commentariorum reliquiae; horum scholiorum auxilio cum multi poetae loci a criticis nostris sint emendati, haud vana est spes, fore ut alia quoque vitia certa medicina procurari possint, si pari cura etiam scholia librorum ope correctae et suppletae fuerint: ac fortasse etiam glossae, quae supra versus adscriptae leguntur, quaeque fere neglectae sunt, aliquid emolumenti supeditabunt. Quod si Mommsen hanc quoque laboris partem in se recipiet, meritis suis insignem addet cumulum. Ceterum ipse

Mommseni copiis non potui uti; nam cum eius editio publici facta est iuris, mea Pindari recensio iam absoluta erat: neque si licuisset librorum a Mommseno vel denuo vel primum collatorum fidem et auctoritatem examinare, satis honestum fuisset, alieni fructus laborem continuo huc transferre.

In versibus Pindaricis describendis nihil fere novavi, quamquam existimo nonnulla rectius administrari posse. Sane versuum distributio plerumque certa est, sed quo pacto singula cola describenda sint, multis locis valde ambiguum: item de aliis, quae *σημασίαν* numerorum attingunt, magna est quaestio. Inprimis stropharum, quae logaoedici sunt generis, numeri nondum satis sunt explorati: neque enim animadverterunt, inanium temporum frequentia hoc numerorum genus inprimis insigne esse. Hic ego, si quae mihi vera aut certe verisimilia videntur, in diagrammate tantum uniuscuiusque carminis significassem, laboris mei fructus fere nullus fuisset: nam oportebat simul causas accuratius explanare, quibus meae rationes nitantur: has autem quaestiones, quae arcta necessitate cum artis rhythmicae legibus coniunctae sunt, ab huius operis instituto alienas esse apparet. Alia autem ita sunt comparata, ut quo modo numeri in diagrammate sint notandi, non ausim diiudicare. Velut leges Stesichorei generis, quo Pindarus praeter logaoedicum in epiniciis plurimum utitur, iam Boeckhius praeclare illustravit, sed mensura rhythmica prorsus incerta: alius aliam coniecturam periclitatur: ego quae de ea re aliquando proposui, ipse iam improbo: illud certum, trochaeos hic solito graviore esse. Apparet igitur, ne inania quidem tempora satis certo hic notari posse.

Huc accedit alia difficultas. Facile quidem fere deprehendimus, ubi poetae verba cum numerorum lege non satis congruunt, sed ad tempora exaequanda utrum silentio an adiectione¹⁾ usi

¹⁾ Adiectionem sive *πρόσθεσιν* rhythmici videntur appellavisse, quam musici *τονήν* vocaverunt, uti iam in thesibus philologis significavi. Aristides hic quoque graviter errat, qui *πρόσθεσιν* duorum temporum limma esse dicit. Hanc adiectionem, ubi vocalis longius porrigitur idemque sonus diutius tenetur, videtur etiam Demetrius rhetor spectare de elocutione 74, ubi de vocalium concursione disserit, quam negat tanquam vitiosam plane fugiendam esse, cum etiam ipse sermo in mediis vocabulis haud raro vocales ita consociare soleat, ut continuo se excipiant; tum pergit: *καὶ ἐν ᾠδαῖς δὲ τὰ μελλίσματα ἐπὶ ἑνὸς γίνεται τοῦ αὐτοῦ μακροῦ γράμματος, ὅλον ᾠδῶν ἐπεμβαλλομένων ᾠδαῖς, ὥστε ἡ τῶν ὁμοίων συγκρούσις μικρὸν ἔσται τι ᾠδῆς μέρος καὶ μέλισμα*. Nisi forte ille *πεττεῖαν* intellexit, ubi idem sonus saepius canendo iteratur, quam *πεττεῖαν* Aristophanes in Euripide videtur reprehendere Ran. 1314, ubi quod scribit Scholiasta *ἡ ἐπέκτασις τοῦ εἰ ἐλίσσεται κατὰ μίμησιν τῆς μελοποιίας*, grammaticorum ille, non musicorum utitur vocabulo. Denique quod Fronto dicit p. 126 ed. Berol. Isti autem tam oratores quam poetae consimile faciunt atque citharoedi solent unam aliquam vocalem litteram de (*Iu*)none (scr.

sint, plerumque incertum. De his Rossbach et Westphal, qui huc potissimum animum adverterunt ac de hac rhythmicæ artis parte egregie meriti sunt, cum alia, tum hoc non recte præcipiunt, in medio vocabulo nullum esse locum silentio: quod præceptum falsum esse compluribus argumentis ac testimoniis ostendi potest: quæ singillatim persequi non est huius loci: itaque breviter perstringam. Etenim poetae vel musici cum carmina modis adapterent, pariter utroque numeri complemento usi sunt, ita ut in eodem carmine paribus locis modo adiectionem modo silentium adhiberent, quamquam sane consentaneum est, non solum singulis metrorum generibus, sed etiam singulis locis vel hoc vel illud supplementum magis convenire. Documento sunt in primis Mesomedis carmina.¹⁾ Existimant poetam hic modo anapaestis logaoedicis, modo puris paroemiæ usum esse, ita ut pro arbitrio diversissima hæc metra usurpaverit; at id omnino falsum: paroemiæ qui videntur logaoediorum legem sequuntur, a qua lege eatenus recedunt, quod brevis syllaba, quæ est paenultimo loco, reticetur.²⁾ Quare passim vacui temporis signum (A) in illa ipsa sede versus deprehendimus, velut II 8 et 9 ed. Bellermann:

ι λ μ
Ῥοδόεσσαν ὅς ἄντυγα πᾶλιν

ι ξ λ μ
Πτανοῖς ὑπ' ἰχνεσσι διωκεις.

item III v. 3:

ε λ α
Ἄ κοῦφα φρονήματα θνατων.

et ibidem v. 10:

μ λ μ
Γαυρούμενον ἀνχένα κλινεις.

Inone) vel de *Aedone* multis et variis accentibus cantare.' item πεττεῖαν videtur spectare.

¹⁾ Mesomedis enim, non Dionysii, qui nullus fuit poeta, tres illac sunt cantinelæ. Frustra adversatus est I. Caesar (Grundzüge der griech. Rhythmik p. 132), qui quod dicit id quod sibi huc usque aliis omnibus visum esse, fumum vendit. Neque Bellermann, vir in primis prudens et doctus, neque alius quisquam, quod sciam, tam mira commentus est: sed dicetur de hac re alias.

²⁾ Dixerunt de his versibus Rossbach et Westphal I p. 87 seq., ubi recte intellexerunt, anapaestis cycliis hos versus constare, sed quæ ratio inter paroemiæ, qui videntur, et versus logaoedicos acatalectos intercedat, non animadvertunt. (Hos logaoedicos anapaestos, in quibus paenultima syllaba reticetur, novissimis sæculis Graeculorum poesis frequentabat: huc opinor Lucianus spectat Sympos. 18 καὶ ἀνάπαιστα συγκροτῶν διεξῆλθεν, ἀλυπτιάζων τῇ φωνῇ, quæ schol. non satis recte interpretatur διὰ τοῦ κροτεῖν τὰς χεῖρας εὐφροδύλως ποιεῖν. nam videntur hoc versuum genus ἀνάπαιστα συγκροτῆτα dixisse, quemadmodum Pherecrates συμπτύκτους ἀνακαίτους appellavit paroemiæ, quorum prima syllaba integri pedis vice fungitur

— — — — —).

ac rursus v. 13:

μ ι λ ι
Ζυγὸν μετὰ χεῖρα κρατῶσα.

Denique II. v. 21 clausulam nota auctiorem exhibet:

μ μ ι λ μ
Γλανκὰ δὲ πάροιθε Σέλانا.

At rursus alias in simillimis versibus non repperitur limmatis sigla, sed bisyllaba versus clausula tribus quatuorve siglis est instructa, ut appareat poetam hic non silentio, sed adiectione usum esse, velut II 13:

μ ρ σ
Αἴγλας πολυδερχέα παγαν.

et ibidem v. 23:

ρ μ ρ σ
Λευκῶν ὑπὸ σύρμασι μοσχων.

et 24:

σ ρ μ ρ σ
Πολυείμονα κόσμον ἔλίσσων.

item III v. 9:

μ σ σ φ
Αἴθουσα δὲ παρ πόδα βαινεις.

Sunt denique loci, ubi neutrum complementum comparet, ita ut clausula bisyllaba binis tantum notis instructa sit, velut II v. 7:

φ σ
Χιονοβλεφάρου πάτερ Ἄους.

et ibidem v. 14:

φ μ μ
Περὶ γαῖαν ἄπασαν ἔλίσσων.

et v. 18—19:

ι ξ ξ
Κατ' Ὀλυμπον ἄνακτα χορνευι.

ι ε ξ
Ἄνετον μέλος αἶν ἀειδων

et v. 22:

ρ μ ι ξ ξ
Χρόνον ὥριον ἄγεμονευει.

item III v. 4:

μ μ μ
Ἐπέχεις ἀδάμαντι χαλινῳ.

Verum non dubito, quin hic librariorum negligentia signum aliquod interciderit: sed haec diiudicent musicae artis peritiores.

Amplio opere ut iam commodius uti liceat, placuit trifariam dividere: Pindari carmina, quae seorsim eduntur, mox subsequentur elegiographorum et iambographorum reliquiae: tertia pars melicorum poetarum monumenta continebit.

Superest, ut publice meritas gratias agam iis, qui liberalissime et prompta voluntate me adiuverunt; nam publica munificentia, quae aliis multis adfuit, mea studia nunquam sublevavit.

Et primum quidem Fridericus Boehmer, qui in hac academia sacras litteras proficitur, ea quae Florentiae anno 1852 mense Novembri, et rursus anno 1853 mense Aprili ex Mediceis Pindari libris enotavit, mihi comiter concessit; Guilelmus autem Studemund Mediolani codicis Ambrosiani, qui Pindari Olympia continet, partem meo rogatu diligentissime contulit; denique H. Nolte Parisiis humanissime mihi transmisit Phocylidei carminis varias lectiones ex codice antiquissimo Parisino enotatas, quem librum statim intellexi non diversum esse a Bekkeri codice Mutinensi, sed vel sic iterata optimi exempli collatio perutilis fuit.

Scripsi Halae d. XXVII m. Decembris

MDCCCLXIV.

Serius, quam exspectaveram, haec nova editio foras datur, typographorum Lipsiensium opera diutius plane cessante: haec mora, quamvis ingrata, tamen profuit, siquidem Guil. Studemund cum alia apparatus critici supplementa transmisit, de quibus suis locis dicetur, tum Mediolani in bibliotheca Ambrosiana Hephaestionis codicem perbonum¹⁾ repperit eiusque varias scripturas mecum communicavit, quem codicem littera A signabo.

Item Anthologia Lyrica, quae habet peculiaria quaedam, novis curis perpolita proxime prodibit: augebitur autem non tantum Babrianarum fabularum sylloge altera, sed etiam Theocriti carmine melico, quod nuper Studemund in codice Ambrosiano indagavit: quod carmen versibus XXXII Asclepiadeis constans edidi in Prooemio lect. Hal. 1865/6, sed quoniam academicae commentationes in paucorum manus perveniunt, Anthologiae inseram. Eiusdem viri amicissimi insignis industria ac fides me iuvit in Theocriti, Simmiae, Dosiadae carminibus figuratis recensendis, ut difficillimas has nugas, quae nostris hominibus videntur, non solum aliquanto emendatiores, sed etiam Simmiae Securim versu auctam edere liceat: item varias scripturas Parisinorum aliquot codicum in quibus illa carmina leguntur mecum liberaliter communicavit Froehner. Hanc Anthologiam, quae maioris operis quasi complementum quoddam est, multi homines docti videntur plane ignoravisse, nonnulli usi sunt, sed tacite, alii ad utram partem pertineant, nescias. Ita cum in Alexandri Aetoli elegia I v. 15 ἄλλα ξυνεῶνα θαλείης scripsissem, biennio post Mauricius Haupt in

¹⁾ Cod. Ambr. I 8 sup. membran. saec. XIV, forma quadr. min., qui olim I. V. Pinellii fuit, in margine detritus. Continet liber Nicomachi Arithmetica cum scholiis fol. 1—75, Longini prolegomena (ἐκ τῶν Λογγίνου τοῦ φιλοσόφου τὰ προλεγόμενα εἰς τὸ τοῦ Ἡφαιστῖανος ἑγχειρίδιον) sine scholiis marginalibus fol. 76—91, denique Ἡφαιστῖανος ἑγχειρίδιον περὶ μέτρων fol. 92—151 cum scholiis in margine, sed partim propemodum evanidis.

prooemio lect. Berolin. (1855/6) eandem commendavit emendationem, unde Hercherus in Parthenii editione eam coniecturam Hauptio adscripsit. Solet enim Hauptium oblivio capere eorum, quae alii ante se recte animadverterunt, velut in eodem prooemio, ubi quinque potissimum emendationes proposuit, duae a me sunt occupatae: nam etiam quod in versu Timonis sillographi ἀμεν-θήριστος scribendum esse dicit, id ego iam dudum in commentatione critica I p. 3 (Marburgi 1844) suasi, atque rursus eandem coniecturam Nauck et ipse meorum immemor proposuit a. 1849 in Philologo IV 199. Nunc quoque, ut alias solitus sum, haec silentio praetermississem, sed verendum est, ne hoc silentio abutantur malevoli homines et contumeliae addant iniuriam, me haec mala fraude aliis surripuisse dictitantes.

Vel diligentissimo homini, qui maxime cavet, ne aliena sibi vindicet, potest accidere ut in medium proferat, quae alii iam antea proposuerunt: sed honesti viri, qui inviti ac nescii aliorum inventa repetunt, ab istis, qui furto sublegere consuerunt alienas emendationes, nullo certiore indicio possunt dignosci, quam quod isti eosdem quos impudenter despoliantur graviter solent insectari: quidvis invidiose et inique reprehendunt, quae non possunt reprehendere, aut sibi vel aliis tribuunt, aut silentio praetermittunt, per omnia sive tacent sive loquuntur, iniustum et a veritate aversum animum confessi.

Scr. d. x m. Dec. MDCCCLXV.

PRAEFATIO EDITIONIS SECVNDAE.

Ἀνδρῶν δικαίων χρόνος σωτὴρ ἄριστος.

Citius, quam putaveram, mihi redeundum fuit ad studia in Lyricorum Poetarum reliquiis olim a me collocata, neque unquam plane intermissa. Quintus enim iam agitur annus, ex quo retractandae prioris editionis initium feci, ex quo quidem tempore, quidquid otii officiorum religio concessit, id fere omne ad praestantissima haec Graecae poesis monumenta perpolienda adhibui. Sed cum iam altera haec poetarum lyricorum editio, opus laboris operaeque multiplicis, ad finem sit perducta, pauca quaedam praemonebo. In priore editione cum selectas librorum manuscriptorum lectiones subiecissem, nunc integram fere scripturae varietatem e codicibus notatam addidi, nisi quod in Pindari carminibus, Olympicis maxime, non omnia deteriorum librorum vitia recensui, neque ubique, si lectio aliunde satis stabilita erat, sordes omnes Etymologi Gudiani aut Prisciani codicum exhibui, neque tamen credo praetermissas esse a me lectiones, quae quidem alicuius

sunt momenti; fortasse tamen vel sic non deerunt, quibus videar modum excessisse in codicum lectionibus commemorandis, sed malui in hanc potius partem peccare. Adhibui autem ubique quantum licuit editiones novissimas, quae ab hominibus doctis ad artis criticae leges emendatae sunt, ex quibus editionibus codicum notas petii, quas qui accuratius cognoscere velint, illas ipsas editiones adeant, necesse est. Hominum doctorum coniecturas quanta maxima potui diligentia notavi; etiam ex iis, quae parum probabilitatis habent aut reiiciendae videntur, permultas commemoravi: contra in locis difficilioribus, ubi omnis coniectandi labor prorsus incertus est, saepe malui silentio praetermittere, quae ipse suspicatus eram, quam vana opinionum commenta in medium proferre.¹⁾ Omnino enim in recensendis horum poetarum reliquiis hanc legem secutus sum, ut quam proxime ad librorum optimorum auctoritatem accederem, itaque haud paucis locis lectionem quamvis aperte depravatam intactam reliqui. Quare etiam in dialecto, qua quisque poeta usus est, restituenda satius duxi plerumque codicum auctoritatem sequi quam omnia ubique revocare ad illam sermonis aequalitatem, quam hoc tempore grammatici nostrates, qui dialectorum arcana soli norunt, sectari solent. Alia fortasse emendatiora etiam proponi potuissent, si nova adhibere licuisset subsidia: velut in Pindaro perpoliando cum essem occupatus, frustra identidem operam dedi, ut codicis Vaticani 1312 vel collati vel conferendi fieret copia. Omnino autem operis laboriosi difficultates auctae sunt eo, quod cum multorum librorum usus domi esset denegatus, coactus eram aut ipse adire exterorum bibliothecas aut aliunde arcessere libros, quibus ad tempus tantum uti licuit: sed non possum non gratias agere quam maximas viris amicissimis, Bonnae, Cassellis, Gottingae, Heidelbergae, qui libris suppeditandis haec mea studia adiuverunt. Illud quoque accessit, quod priusquam licuit librum ad umbilicum usque adducere, Chattis relictis, quae mihi altera paene patria fuit, domicilium huc transferendum fuit, id quod moram haud exiguum operi attulit.

Illud praeterea praemuniendum est, cum in priore editione eos tantum poetas in ordinem recepissem, qui usque ad Alexandri Magni tempora floruerunt, me iam fines aliquanto latius protulisse: nam continentur hac altera editione reliquiae omnium poetarum, quotquot usque ad annum 300 a. Chr. n. sive usque ad

¹⁾ Illud praeterea hic moneo, me ea fragmenta quae ex coniectura tantum alicui poetae aut carmini vindicata sunt *asterisco* notavisse; quae adiecta sunt verba ex suspitione his signis ( ), quae delenda visa sunt hoc modo [ ] notavi. In orthographia quidquid novatum est, id suis locis significavi, nisi quod in extremo versu *v* illud *epheleysticon* tacite fere adieci, et quod *παρ*, *ἀν*, *κατ* alia scribere soleo, non ut vulgo fit *πάρ*, *άν*, *κατ*, quod mihi quidem videtur ratione carere.

Olymp. 120 initium vixerunt. Nam inde ab hoc demum tempore, quo regna ab Alexandri Magni successoribus condita satis iam stabilita erant, et discordia, quae omnia perturbaverat, aliquamdiu composita est, novum litterarum Graecarum saeculum capit exordium, de qua re nuper alio loco pluribus disputavi.¹⁾ Poetarum Alexandrinorum reliquias non magis nunc quam olim recepi, cuius rei rationem paucis in praefatione prioris editionis significavi, et qui norunt qualis poesis graecae indoles illis fuerit saeculis, facile hanc rationem comprobabunt: nam qui me reprehenderunt, quod non simul horum poetarum carmina complexus essem, iis auctor sum, ut singillatim exponant, quatenus ex Callimacheis sint recipienda, quaeve seponenda. Sed in *Anthologia Poetarum lyricorum*, quae his ipsis diebus a me adornata prodibit²⁾, ubi non id agebatur, ut integrae reliquiae poetarum reciperentur, sed delectus habendus erat, etiam Alexandrinorum poetarum et qui insequuntur habui rationem.

Prior editio cum publici esset iuris facta, Schneidewin in Annalibus Berolinensibus anni 1844 censuram egit, quam paulo post peculiari libello edidit (Beiträge zur Kritik der Poetae Lyrici, Göttingen 1844) comitemque isti se addidit Ahrens, qui in Diurnis Halensibus anni 1844 operam a me praestitam sub iudicium vocavit. Quod si solito philologorum more uti consuevissem, in hac altera editione commoda oblata erat occasio, per quam ab adversariis iniquissimi iudicii poenas repeterem, sed sedulo cavi, ne quid in adnotationibus in illos dicerem, neque hic decet de contumeliis amicitiae simulatione mihi illatis conqueri: equidem satius duxi iniuriarum oblivisci, quam illorum via grassari;

τοῦνεκεν, εἰ φίλος ἀστὼν, εἰ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν ξυνῷ
πεποναμένον εὖ
μὴ λόγον βλάπτων ἄλλοιο γέροντος κρυπτέω·
κεῖνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρόν
παντὶ θυμῷ σὺν γε δίκῃ καλὰ ῥέζοντ' ἐννεπεν.

Scr. Friburgi Brisgaviae

die XXI. Iunii MDCCCLIII.

PRAEFATIO EDITIONIS PRIMAE.

Poetarum, quicumque apud Graecos lyricam artem illustraverunt, reliquias colligendi et edendi consilium non nuper suscepi, sed iam multis annis ante agitavi, tum, postquam Schneidewinum virum amicissimum eidem operi intentum esse

¹⁾ Cf. Annales Antiquit. 1853. n. 16. 17.

²⁾ Anthologia Lyrica, continens Theognidem, Babrium, Anacreontea cum ceterorum poetarum reliquiis selectis ed. Theodorus Bergk, Lipsiae MDCCCLIII apud Reichenbachios.

cognoveram, abieci; at ubi intellexi illum delectum tantum ex his carminum reliquiis parare, ibi vero rursus recepi institutum laborem, non inutile me tractare opus ratus, sed quod plurimorum desideriiis satisfaceret. Nam singulatim quidem homines docti lyricos Graecorum poetas ediderunt plerosque: quemadmodum Hermannus, Boeckhius, Dissenius in emendandis et explicandis Pindari carminibus praeclaram collocaverunt operam; de Theognidis reliquiis egregie meriti sunt Bekkerus et Welckerus: alii certatim novem qui vocantur lyricos illos poetas illustraverunt commentariis, ex quibus Schneidewiniana Simonidis Cei recensio facile primum sibi vindicat locum; quin etiam minus nobiles poetae interpretes atque criticos nacti sunt. Itaque consentaneum visum est, iam una comprehendere omnium lyricorum poetarum reliquias, in quibus quidem edendis hanc rationem secutus sum, ut nihil nesciis legentibus novatum sit: in critica enim adnotatione, quam subieci, sedulo operam dedi, ut quid librorum manu scriptorum auctoritate nitatur, quidve ex hominum doctorum coniecturis profectum sit, plane possit perspicui. Sed ne nimium libri moles augetur, praecipuas tantum coniecturas easque, quae probabilitatis specie maxime commendarentur, commemoravi. Seclusi autem ab hac collectione eos poetas, qui inde ab Alexandri Magni aetate inclaruerunt, quoniam inde ab eo tempore graecae poesis ratio prorsus immutata est, ita ut iam non liceat tria illa praecipua poesis genera, sicut ante, distinguere.

Iam siquid in colligendis corrigendisque horum poetarum carminibus aut praetermisi aut peccavi, erranti condonabunt aequi iustique arbitri, qui non ex iis, quae falsa aut prava sunt, sed ex iis, quae nitent, etiamsi non sint plurima, pretium operi solent statuere; qui illud teneant, hoc opus varii multiplicisque laboris esse et per multa temporis intervalla, cum aliis impeditus essem negotiis, confectum esse.

Superest ut gratias agam viris amicissimis, Augusto Meinekio Berolinensi et Christiano Schubarto Cassellano, quotidiana prope modum consuetudine olim mecum coniunctissimis, quorum ille emendationes aliquot praeclaras mecum communicavit, alter quae ex Vindobonensis bibliothecae copiis in suum usum converterat, mihi ea qua insignis est liberalitate concessit, ita ut mihi liceret cum alia, tum potissimum Phocylideum quod vulgo perhibetur carmen multo auctius atque emendatius in medium proferre.

Scripsi Marburgi Chattorum

Calendis Novembribus MDCCCXLII.

INDEX VOL. I.

PINDARI CARMINA.

	Pag.
Prolegomena	V—XIX
I. Index carminum	3—12
II. Index temporum	12—20
III. De ordine librorum Pindaricorum	20—22
IV. De titulis carminum	22—25
V. De antiquae scripturae reliquiis	25—34
VI. De libris manuscriptis	34—43
VII. Index codicum	44—46
OLYMPIA	47—142
PYTHIA	143—245
NEMEA	246—320
ISTHMIA	321—366
FRAGMENTA	
Prolegomena	367—373
I. Isthmia	373—378
II. Hymni	379—385
III. Paeanes	386—390
IV. Dithyrambi	390—400
V. Prosodia	401—404
VI. Parthenia	405—408
VII. Hyporchemata	408—416
VIII. Encomia	417—418
IX. Scolia	419—425
X. Threni	425—430
XI. Fragmenta incerta	431—479
Addenda et corrigenda	480—485
Index rerum, quae in commentario explanantur	486—487
Index locorum, qui in commentario emendantur vel explicantur	488

PINDARI CARMINA.

PROLEGOMENA.

I. Index carminum. II. Index temporum. III. De ordine librorum Pindaricorum. IV. De titulis carminum. V. De antiquae scripturae reliquiis. VI. De libris manuscriptis. VII. Index codicum.

I.

INDEX CARMINVM PINDARICORVM.

OLYMPIA.

OLYMP. I. Hieroni Dinomenis filio Syracusarum regi celete victori Ol. 76 scriptum et Syracusis cantatum praesente ut videtur Pindaro. Referunt vulgo ad Ol. 77, sed cum Pindarus Ol. III v. 42 aperte huius carminis exordium respexerit, illud autem carmen omnino ad Ol. 76 pertineat, apparet hoc carmen paulo ante Ol. III compositum esse; atque ita etiam Hermannus, cuius argumenta frustra impugnavit Rauchenstein Comment. Pind. II, 22. Iam veteres interpretes de tempore dissensisse planum est: Hieronem Olympiae bis celete, semel curru vicisse testatur Pausan. VIII, 42, 9, adde VI, 12, 1, nulla temporis nota adiecta. Recentiores censent Hieronem celete vicisse Ol. 73 et rursus Ol. 77, curru Ol. 78, scholiorum annotationibus confisi, sed diversa scholiorum genera Vaticana et Vratislaviensia omnino sunt secernenda: in schol. Vatic. adnotatum est: *ἐπιγέγραπται ὁ ἐπινίκιος Ἱέρωνι τῷ Γέλωνος ἀδελφῷ νικήσαντι ἔππῳ κέλητι τὴν οὔτ' Ὀλυμπιάδα, ἣ ὥς ἔνιοι ἄρματι* numerum integrum esse existimant, sed Hieronis hanc victoriam temere confusam cum Gelonis victoria curuli Ol. 73, de qua vid. Pausan. VI, 9, 4, quod parum est credibile. Grammaticus haud dubie tres Hieronis Olym-

picas victorias enumeravit, atque mancum scholion in hunc modum redintegrandum τὴν ος' Ὀλυμπιάδα, ἣ ὥς ἔνιοι (τὴν ος', τὴν δὲ οἱ) ἄρματι. Quae schol. Vratisl. exhibet: ὁ δὲ αὐτὸς καὶ τὴν ος' νικᾷ ἵππῳ κέλητι, quibus alii libri addunt τὴν δὲ οἱ τεθριππῳ, subjecta fuerunt inscriptioni νικήσαντι ἵππῳ κέλητι τὴν οἱ Ὀλυμπιάδα, ubi ος' (OF) corrigendum esse iam olim monui. Schol. enim Vrat. priorem victoriam celebrari censet, schol. Vat. interpretes ambigere dicit: neque mirum hoc, si duabus continuis Olympiadibus celete vicit Hiero. Apollodorus carmen ad posteriorem victoriam sive Ol. 77 rettulit probante Aristonico et schol. Vatic. v. 33, ubi ἀξιοπίστος pro ἀξιολύτως corrigendum, sed Didymus recto iudicio usus priorem victoriam Ol. 76 intellexit: nam poeta, si regem iterum celete victorem ornasset, prioris laudis memoriam non neglexisset.

OLYMP. II. Theroni Aenesidami filio Agrigentinarum principi curru victori Ol. 76 scriptum aliquanto post carm. Ol. III. Schol. Vat. v. 1 victoriam adscripsit Ol. 77 (Vrat. numerum om.), quod omnino falsum. Secundum Diodorum XI, 53 Thero mortuus est Ol. 77, 1. Boeckh hunc scriptorem ea, quae Ol. 76, 4 exeunte gesta sint, rettulisse ad initia Ol. 77, 1 existimat, refragante Clintono Fast. III add. p. 610. Diodorus Timaeum sequitur, et cum annus Olympicus non plane congruat cum Atticorum anno, nequaquam inde conficias Theronem post mercatum Olympicum decessisse h. e. aestate exacta: potuit enim jam antea initio Attici anni vita defungi: neque ultra aetatem vitam duxisse certum est. Ex duobus autem carminibus, quae Pindarus propter hanc victoriam Theroni destinavit, alterutrum certe non statim post Olympia conditum esse apparet: itaque non potest ea victoria Ol. 77 parta esse. Neque existimandum veterum interpretum, quibus ἀναγραφῶν monumenta praesto erant, de huius victoriae tempore anceps fuisse iudicium: schol. Vat. v. 100: Ἀκράγας πεντηκοστῇ Ὀλυμπιάδι ἐκτίσθη (rectius Ol. 49, 3)· ὁ δὲ Θήρων ος' ἢ ος' ἐνίκησεν· γίνεται οὖν τὸ μεταξὺ ἀπὸ τῆς κτίσεως ἕως τοῦ Θήρωνος νίκης ρθ' ἔτη· ὁ δὲ Πίνδαρος τῷ ἀπηρτισμένῳ ἀριθμῷ ἐχρήσατο. Cum a condita urbe conficiat annos CIV, manifesto victoriam Ol. 76 adscripsit: apparet igitur ἢ ος' librarii esse additamentum, qui vitiosam scripturam v. 1 sequitur. Item schol. Vrat. v. 168 dicit post conditam urbem Ol. 50 si centum anni peracti

sint, addendas esse Olympiadas 25, Pindarum autem non accurata computatione usum esse (in utroque scholio οὐ τῷ ἀπηγορισμένῳ scribendum), ἐνίκησάν οὖν ος' (cod. ις'). Tenendum autem, tempus victoriae litterarum monumentis traditum, non computando repertum: hoc artificio Byzantini demum magistelli utuntur, qui cum prave πεντετηρίδα interpretarentur, victoriam ad Ol. 70 referunt.

OLYMP. III. eidem ob eandem victoriam missum, sed ante carm. Ol. II, et post carm. Ol. I.

OLYMP. IV. Psaumidi Acronis filio Camarinaeo rheda mulari victori Ol. 82 scriptum et Camarinae, non Olympiae, ut Boeckhio visum est, cantatum, nisi forte bis vicit Olympiae Psau-
mis, Ol. 82 curru, Ol. 81 mulari rheda, vide quae dixi ad carm. IV.

OLYMP. V. Eidem ob eandem victoriam missum, sed carmen haud dubie Pindaro omnino abiudicandum est.

OLYMP. VI. Agesiae Sostrati filio Syracusano rheda mulari victori Ol. 77, ut videtur, scriptum: nam ad quam Olympiadem victoria pertineat, non est memoriae proditum (schol. ἄπορον τὴν ποσὴν Ὀλυμπιάδα ἐνίκησεν); nihil tribuendum inscriptioni cod. F, qui victoriam Ol. πέ adscripsit, nam ut schol. docet Ol. 85 vel 86 rhedae mularis certamen sublatum: inde ista adnotatio originem ducit. Sed cum Hierone regnante scriptum sit carmen, ad Ol. 76 aut 77 aut 78 referendum esse apparet; atque Olympiadi 76 propterea non poterit adscribi, quoniam eo tempore Pindarus Syracusis versatus est, hoc autem carmen Thebis misit, itaque ad Ol. 77 rettuli, Boeckh Ol. 78 adscripsit.

OLYMP. VII. Diagorae Damageti filio Rhodio pugilatu victori Ol. 79 scriptum, quamquam libri fluctuant. Statua Diagorae a Callicle facta (Paus. VI, 7, 2) haud dubie a filio post patris mortem fuit dedicata.

OLYMP. VIII. Alcimedonti Iphionis filio Aeginetae lucta inter pueros victori Ol. 80 scriptum ante belli Aeginetici exordium, et Aeginae, non Olympiae cantatum.

OLYMP. IX. Epharmosto Opuntio lucta victori Ol. 81, sed non continuo post victoriam scriptum, nam simul Pythiae victoriae ratio habetur, quam eadem Olympiade igitur post Olympiam victoriam reportavit.

OLYMP. X. (sec. Boeckhium XI.) Agesidamo Archestrati filio ex Locris Epizephyriis pugilatu inter pueros victori Ol. 74

scriptum; quod schol. Vrat. Ol. 76 exhibet, manifestus error est, illo enim tempore poeta in Sicilia aliis carminibus operam dabat compluribus, neque magis fide dignus videtur F, qui Ol. 72 testatur, quamquam Olympia etiam tunc acta esse Herod. VII, 206 auctor est.

OLYMP. XI. (sec. Boeckhium X.) eidem ob eandem victoriam haud ita multo ante ut videtur missum.

OLYMP. XII. Ergoteli Philanoris filio Himeraeo dolicho victori Ol. 77, sed non ante 77, 3 missum: Ergoteles enim eadem Olympiade etiam Pythia vicit, duobus ut videtur simul certaminibus victor renuntiatus, item Isthmia Ol. 77, 2, sive 77, 4 malis: nam certum est carmen ante Ol. 78, 1 scriptum esse, quo anno Ergoteles iterum vicit Olympia.

OLYMP. XIII. Xenophonti Thessali filio Corinthio stadio simul et quinquertio victori Ol. 79 scriptum.

OLYMP. XIV. Asopicho. Cleodami filio Orchomenio stadio inter pueros victori Ol. 77. Libri partim οζ partim ος exhibent, sed quoniam Ol. 76 in Sicilia fuit Pindarus, illud praetuli, nisi forte Pindarus cum Syracusas contenderet Olympiamque visitaret, ipse ludis tunc interfuit et carmen hoc in popularis adolescentis honorem scriptum praesens praesenti gratificatus est: nam Ol. 76 potior testium auctoritas commendat.

PYTHIA.

PYTH. I. Hieroni Dinomenis filio Aetnaeo Syracusanorum principi curru victori Pythiade 29, (G $\piύθια$ . . . $\overline{\sigma\gamma}$, fortasse Olympiade adscripta) Ol. 77, 3, secundum Boeckhium Ol. 76, 3: verum Boeckhii rationibus cum alia adversantur, tum quae poeta dicit v. 50 seq., quae non spectant bellum adversus Etruscos Ol. 76, 3 gestum, ut interpretes putant, sed referenda sunt ad bellum contra Thrasydaeum et Agrigentinos Ol. 77, 1.

PYTH. II. Eidem Hieroni Syracusano curru victori, sed carmen a Pythiis alienum, nec tamen constat ubi victoria parta sit: Boeckh Hieronem Thebis in Heracleis sive Iolais victoriam reportavisse coniecit Ol. 75, 4; sed manifestum est, Pindarum hoc carmen tum demum scripsisse, cum Hierone familiariter usus eius ingenium et mores penitus introspexisset: compositum igitur epinicion, postquam ex Siciliensi peregrinatione (Ol. 76, 1) Thebas reversus erat.

- Pyth. III. Eidem Hieroni Syracusano, sed consolatorium magis est carmen, quam epinicion, quamquam poeta respicit Pythias victorias equestres, quae Hieroni contigerunt Pyth. 26 (manifesto errore nonnulli codd. 23) sive Ol. 74, 3 (sec. Boeckhium 73, 3) et Pyth. 27 sive Ol. 75, 3 (sec. Boeckhium 74, 3). Carmen ipsum, quod ante Ol. 77, 3 scriptum esse apparet, Boeckh Ol. 76, 3 compositum esse statuit.
- Pyth. IV. Arcesilao IV Batti filio Cyrenarum regi curru victori Pyth. 31 sive Ol. 79, 3 (sec. Boeckhium Ol. 78, 3).
- Pyth. V. Eidem Arcesilao eandem victoriam congratulatur.
- Pyth. VI. Thrasybulo Xenocratis filio Agrigentino Xenocratis curulem victoriam Pyth. 24 sive Ol. 72, 3 (sec. Boeckhium Ol. 71, 3) reportatam congratulatur: carmen magis encomii quam epinicii speciem refert.
- Pyth. VII. Megacli Atheniensi curru victori Pyth. 28 sive Ol. 76, 3. Schol. mendose tradit vicisse *τὴν ὀγδοηκοστὴν ὀγδόην Πυθιάδα*, idque deinde iteratur: sed cod. Gott. prius *κέ*, postea *πς'* (om. *Πυθιάδα*)*), unde Boeckh adscripsit carmen Pyth. 25 i. e. Ol. 73, 3 (sive secundum suas rationes Ol. 72, 3). Ego malui Corsinum sequi *τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην Πυθιάδα* rescribentem, nam letio *κέ* de vitio suspecta, siquidem Pindarus significat templum Delphicum jam exaedicatum fuisse, sed Ol. 75, 2, cum Athenienses post proelium ad Plataeas aedem spoliis decorarent, nondum fuit consecratum, vid. Aeschin. adv. Ctesiph. 116 (adde Pausan. X, 19, 4 nisi quod tralatitio errore prius bellum Medicum memorat). Videtur templum Pyth. 27 h. e. Ol. 75, 3 vel Pyth. 28 consecratum, quamquam prius magis probabile: nam si Megacles eo ipso temporis articulo, quo consecratio peracta, vicisset, id non reticuisset poeta.
- Pyth. VIII. Aristomeni Xenarcis filio Aeginetae lucta victori tempore incerto; nam quod in inscriptione et in Schol. victoria perhibetur reportata esse Pythiade 35 (*λε'*, ita etiam cod. G, non *λη'*) h. e. Ol. 83, 3, manifestus librarium error est: frustra enim L. Schmidt (de carm. Pind. p. 398) hoc tuetur sec. Boeckhii rationes ad Ol. 82, 3 revocans; sed non magis probari potest, quod Boeckh corrigens *λη'*

---

*) Pro *πς'* fortasse legendum *ος'*, ut hoc loco scholiasta non Pythiadem, sed Olympiadem notaverit.

(O. Müller λβ') ad Ol. 80, 3 referre voluit, id quod Krüger recte vidit; idem Krüger (Hist. philol. Stud. I p. 191) carmen Ol. 77, 3 vel Ol. 78, 3 scriptum esse suspicatur, argumentis ut ipse significat non satis firmis usus. Hermann corrigens κη' ad Olymp. 75, 3 (vel rectius Ol. 76, 3) retulit. Mommsen, cum D δλ. pro πνδιάδα exhibeat, legendum censet οε δλυμπιάδα. Illud certum, carmen scriptum bellis Persicis compositis ante Aeginetarum bellum cum Atheniensibus, fort. Ol. 79, 3, ut λᾱ sit corrigendum.

PYTH. IX. Telescrati Carneadae filio Cyrenensi armato cursu victori Pyth. 28 sive Ol. 76, 3 (sec. Boeckhium Ol. 75, 3).

PYTH. X. Hippocleae Phriciae filio Pelinnaeo diaulo victori Pyth. 22 sive Ol. 70, 3 (sec. Boeckhium Ol. 69, 3).

PYTH. XI. Thrasydaeo Thebano stadio victori: secundum scholiastas bis vicit, primum puer stadio Pyth. 28 sive Ol. 76, 3 (sec. Boeckhium Ol. 75, 3), postea vir diaulo (sed sch. 1 δλαλον ἢ στάδιον) Pyth. 33 sive Ol. 81, 3 (sec. Boeckhium Ol. 80, 3), atque dissident veteres interpretes, utram victoriam poeta celebraverit; Boeckh ad priorem, Mommsen (de vita Pind. p. 62) ad posteriorem victoriam refert, Rauchenstein (in Philologo I p. 193) hoc carmen Ol. 79, 3 adscripsit corrigens λβ' pro λγ'. Denique nuper Perthes, qui (in commentatione Treptow 1871 et rursus in Iahnii Ann. CV, p. 226 seq.) subtiliter et acute de carminis argumento disseruit, quod arcta necessitate cum Spartanorum rebus gestis et proelio Tanagrensi arbitratur coniunctum esse, tuetur Ol. 80, 3, Boeckhianam Pythiadum computationem secutus: concidunt igitur Perthesii coniecturae de carminis huius instituto, si meae temporum rationes potiores sunt, contra quas nihil dum in medium prolatum. Poeta cum v. 14 tres Pythicas Thrasydaeo victorias tribuere videatur, carmen ad alteram victoriam Pyth. 33 sive Ol. 81, 3 refero, vid. quae dixi infra ad hoc carmen. Sed fortasse in numero error aliquis delitescit, quem non licet deprehendere, cum nulli dum interpretum contigerit plurimas difficultates huius epinicii expedire.

PYTH. XII. Midae Agrigentino tibiis victori. Cum bis vicerit, Pyth. 24 sive Ol. 72, 3 (sec. Boeckhium Ol. 71, 3) et Pyth. 25 sive Ol. 73, 3 (sec. Boeckhium Ol. 72, 3), anceps est iudicium, sed probabile priorem victoriam celebrari.

N E M E A.

- NEM. I. Chromio Agesidami filio Aetnaeo curru victori, qui postquam Aetnae urbis curam Hiero ei abrogavit, Syracusis degit: scriptum igitur epinicium post Nem. IX, fort. Ol. 77, 2, quemadmodum etiam Leutsch (Philol. XIV, 57) Ol. 77, 1 vel 2 post Nem. IX conditum esse censet. Boeckh rettulit ad Ol. 76, 4; neque vero Pindarus ipse sollemnitati interfuit, sed secundum nostras rationes Thebis carmen Syracusas misit. Fallitur omnino L. Schmidt (p. 457), qui Ol. 75, 1 vel 75, 4 adscripsit, nam eo tempore neque Aetnaeus appellari poterat Chromius, neque Pindaro licuit hunc in modum laudare Chromium, cuius consuetudine tunc nondum usus erat.
- NEM. II. Timodemo Timonoi filio Atheniensi pancratio victori tempore incerto: L. Schmidt (p. 516) ad supremam poetae aetatem revocat.
- NEM. III. Aristoclidæ Aristophanis filio Aeginetae pancratio victori, longiore post victoriam intervallo, sed ante Ol. 80, 1. L. Schmidt (p. 464) Ol. 76, 2 adscripsit.
- NEM. IV. Timasarcho Timocriti filio Aeginetae lucta victori fortasse Ol. 76, 4. Dissen et Mommsen circa Ol. 79, 4 carmen conditum esse suspicantur, Schmidt (p. 446) adolescenti Pindaro vindicat.
- NEM. V. Pytheae Lamponis filio Aeginetae pancratio victori ante Isthm. VI (V) scriptum, quod carmen Pindarus, ut infra significavi, Ol. 74, 4 condidit. Nemeaeum carmen L. Schmidt (p. 117) ad Ol. 73, 1 vel 4 refert, Mommsen (p. 47) ad Ol. 74, 2.
- NEM. VI. Alcimidæ Theonis filio Aeginetae lucta victori incerto tempore, sed ante Ol. 80.
- NEM. VII. Sogeni Thearionis filio Aeginetae quinquertio victori, ut scholiasta dicit Nemeade 14, quod manifesto falsum; probabiliter Hermann ad Nemeadem 54 revocavit, *νδ'* corrigens pro eo, quod vulgo legitur *νδ'*. Quod si Nemeaeum certamen Ol. 51, 4 institutum est, hoc carmen revocandum fuerit ad Ol. 78, 2.
- NEM. VIII. Dinidi Megae filio Aeginetae stadio bis victori incerto tempore: Dissen ad Ol. 80, 3 vel 4 refert, quod omnino est improbandum; L. Schmidt (p. 430 seqq.) a poeta adolescente carmen hoc conscriptum esse censet, sed v. 35 seq.

proveciorem poetae aetatem indicant. Satis speciosam conjecturam proposuit Mezger (in Jahnii Annal. 1867 p. 385 seq.), carmen scriptum esse Ol. 72, 1 (Ol. 72, 2 rectius dixisset) componens ea, quae Herodotus VI, 49 narrat.

NEM. IX. Chromio Agesidami filio Aetnaeo curru victori Sicyone in Pythiis non continuo post victoriam partam conditum, quo tempore Agesidamus Aetnae urbis praefectus fuit (quod munus postea Dinomeni Hieronis filio mandatum). Carmen haud dubie ante Nem. I compositum, secundum Boeckhium Ol. 77, 1, quod etiam Leutsch (Philol. XIV, 57) tuetur; L. Schmidt (p. 240) adscripsit Ol. 76, 2.

NEM. X. Theaeo Uliae filio Argivo Argis in Hecatombaeis lucta bis victori tempore incerto. Dissen intra Ol. 78, 1 et Ol. 80, 3 epinicium hoc scriptum esse coniecit, argumentis satis infirmis usus.

NEM. XI. Non est epinicium, Aristagorae Arcesilai filio Tenedio, cum prytanis esset creatus, ad munus hoc auspiciandum scriptum tempore incerto.

ISTHMIA.

ISTHM. I. Herodoto Asopodori filio Thebano curru victori. Dissenio videtur paulo ante proelium ad Tanagram (Ol. 80, 3 vel 4) scriptum, adversante L. Schmidtio, qui multo prius carmen conditum esse censet.

ISTHM. II. ad Thrasybulum Xenocratis filium Agrigentinum missum, ut interpretes existimant, ad memoriam Isthmiae victoriae curulis instaurandam, qua pater Xenocrates ante Ol. 76, 1 potitus est (vid. Ol. II, 50), sed scriptum postquam et Thero Xenocratis frater (obiit Ol. 77, 1) et ipse Xenocrates vita defuncti erant. Carmen magis encomii speciem refert, quo poeta post Xenocratis mortem illius victorias et virtutes celebrare instituit.

ISTHM. III. Melisso Thebano equestrem victoriam Nemeae adepto, itaque hoc carmen in *Νεμεονικῶν* numerum referendum erat: carmen ipsum compositum post Isthm. IV.

ISTHM. IV. (III.) eidem Melisso Thebano pancratio victori. Boeckh et Dissen, qui hoc carmen cum priore in unum coniungunt, ad Ol. 75 vel 76 referunt, quod satis est incertum. L. Schmidt ab adolescente poeta compositum esse censet.

ISTHM. V. (IV.) Phylacidae Lamponis filio Aeginetae pancratio

iterum victori scriptum; debebat igitur hoc carmen post proximum collocari, quod ad priorem victoriam spectat. Hoc carmen non ita multo post pugnam Salaminiam conditum, neque tamen proxima Isthmiade i. e. Ol. 75, 2, nam tunc secundum nostras rationes Cleander pancratio vicit (v. Isthm. VIII), sed ut videtur Ol. 75, 4. Carmen hoc Ol. 75, 1 scriptum censent Mommsen p. 53 et L. Schmidt p. 142: Boeckh et Dissen ad Ol. 75, 3 referunt. Non recte Rauchenstein p. 87 in carminum Nemeaeorum numerum referre voluit.

ISTHM. VI. (V.) eidem Phylacidae Lamponis filio Aeginetae pancratio victori: carmen ante Isthm. V (IV) compositum, fort. Ol. 74, 4; ut L. Schmidt videtur, Ol. 74, 3, contra Mommsen p. 48 ad Ol. 72, 1 refert.

ISTHM. VII. (VI.) Strepsiadae Thebano pancratio victori. Carmen inter prima poesis Pindaricae rudimenta referendum, ita ut ad Pyth. X (Ol. 70, 3) proxime accedat, scriptum ab adolescente poeta Ol. 70, 2 vel 70, 4. Argumento est in primis carminis primordium, quod plane prae se fert fabularis historiae copiam, quam iure Corinna in adolescentuli Pindari poematis reprehendit, vide Hymn. fr. 29. Satis confirmant hanc coniecturem res gestae, quas poeta in hoc epinicio attigit: neque enim scholiasta gravis erroris reus est, qui haec ad bellum Peloponnesiacum refert: nam cum Cleomenes et Demaratus Lacedaemoniorum reges adiunctis Peloponnesiorum viribus arma Atheniensibus inferrent, iure poterat hoc bellum, cuius etiam Thebani et Chalcidenses participes fuerunt, ab Atticis Peloponnesiacum dici, quamquam postea hoc nomen oblivione obsitum est. Plerique interpretes carmen Ol. 81, 1 adscripserunt, sed v. 40 nequaquam indicio est, poetam aetate provectum haec scripsisse. Etiam longius progressus Mezger post Ol. 83, 2 carmen conditum esse opinatur, quo tempore secundum nostras rationes poeta iam vita defunctus erat.

ISTHM. VIII. (VII.) Cleandro Telesarchi filio Aeginetae pancratio victori haud dubie Ol. 75, 2, cum paulo ante (ut videtur eodem anno ineunte) item pancratio Nemeae victoriam reportasset. Scripsit enim hoc carmen Pindarus recenti memoria calamitatis gravissimae, quae Thebas post pugnam Plataeensem afflixit. Boeckh et Dissen Isthmiam victoriam Ol. 75, 1, Nemeaeam Ol. 75, 2 adscribunt, et

statim post Nemeaeam victoriam carmen conditum censent. L. Schmidt (p. 157) carmen ad Nemeaeam victoriam refert, qua Ol. 75, 1 potitus sit, ipsum autem carmen anno proximo Ol. 75, 2 adscribit. Mezger contendit proximo post pugnam Salaminiam tempore scriptum esse: denique Hartung ad Ol. 81, 1 descendit.

II.

INDEX TEMPORUM.

Olympiadum initium adscribitur anno a. Chr. n. 776 (cf. Fischer Graec. annal. p. 59 seq.). Ludi Olympici continuati per dies quinque. De certaminum tempore harum rerum periti dissentiunt (cf. Krause Olympia p. 61 seq.), Unger, qui nuper in Philologo XXXIII, 227 seq. hanc quaestionem denuo tractavit, probabiliter expedivit, Olympia non primo, sed secundo Atticorum mense sub aestatis exitum celebrata esse asserens.*)

Pythiades quando exordium ceperint, non satis constat: nam iam veteres inter se dissentiunt: auctor annalium Pariorum dicit archonte Athenis Simone Ol. 47, 3 (589 a. Chr. n.) vel Ol. 47, 2 (590 a. Chr. n.) *ἀγῶνα χρηματικὴν* instauratum esse, postea archonte Damasia (*Δαμασίῳ τοῦ δευτέρου*) Ol. 49, 3 *σπεραντικὴν ἀγῶνα* institutum esse: ab utro certamine Pythiades computandae sint, non addit. Contra Pausanias (X 7, 3) dicit Ol. 48, 3 primum *ἀγῶνα χρηματικὴν*, deinde quadriennio post *σπεραντικὴν* actum esse, et ab Ol. 48, 3 iam Pythiadas computat. Scholiastae denique Pindari quae de originibus solennitatis memoriae prodiderunt, fere consentiunt cum annalibus Pariis, nam *χρηματικὴν ἀγῶνα* tradunt archonte Simonide vel Simone, sex (vel etiam pluribus) annis post institutum esse *σπεραντικὴν* archonte Damasia:**) singulas autem Pythiadas quando cum Olympiadibus componunt, ordiuntur ab Ol. 49, 3, qui annus haud dubie est Damasiae ar-

*) Singulatim haec examinare et si quid seorsim sentio exponere non est huius loci.

**) Damasias archon non est diversus a Damasia, quem Parii annales secundum appellant: nam prior ad tempora antiquiora referendus est, Ol. 35, 2 summo apud Athenienses functus magistratu, vid. Dionys. Hal. Antiq. III, 36. Temere Damasiam priorem adscribunt Ol. 48, 4, qui error etiam in novissima editione Hermannii Ant. publ. repetitus est.

chontis, quo anno primum *σπερνήτης ἀγών* actus est. Iam Boeckh uni Pausaniae fidem habendam esse censet, neque tamen numeros corrigendos esse in scholiis Pindaricis, sed errasse veteres interpretes in comparandis Olympiadibus et Pythiadibus; itaque Boeckh singula Pythia carmina Pindari quadriennio prius scripta esse statuit, quam veteres grammatici testificantur. At ipsa quidem carmina scholiastarum rationes potius confirmant, neque reprehendendi, qui Pythiadum computationem a ludo coronario ordiebantur, quemadmodum veteres Pindari interpretes, cum Pausanias initium fecerit a certamine aerario, quod illis praeter ordinem celebratum esse visum est. Et Pindari quidem interpretes videntur Aristotelis auctoritatem sequi, unde etiam is, qui annales Parios composuit, pendet: Pausanias autem alium quem auctorem recentiorem secutus est, siquidem alia praeterea memorat, quae in Aristotelis libro nondum poterant prodi. Omnes testes consentiunt Crisa urbe capta exuviis bellicis Amphictionas usos esse ad victores certaminis Pythici honorandos, tunc primum ludis gymniciis additis certamini musico, quod antiquo more nono quoque anno indicare soliti erant: sed de tempore huius aerarii certaminis dissentiunt. Item omnes consentiunt coronarium ludum primum institutum esse Ol. 49, 3 equestri certamine gymniciis ludis et musicis commissionibus addito. Origines certaminis Pythici instaurati arcta necessitudine cum belli sacri memoria coniunctae sunt. *) Iam, quamvis arduum sit opus Graecarum rerum annales restituere, tamen non dubito fidem annalibus Pariis et Pindari scholiastis habere potius, quam Pausaniae: illi enim Aristotelem locupletissimum auctorem sequuntur. Bellum sacrum diuturnum fuit: nam Crisa urbe post decimum annum excisa**) sex praeterea anni reliquiis belli conficiendis consumpti sunt. Exarsit hoc bellum, cuius auctor fuit Solon (vid. Aristotel. ap. Plut. Sol. c. 11) circa Ol. 45, 1, siquidem Alcmaeon dux copiarum Atheniensium initio belli fuit, non ita multo post cum gentilibus suis in exilium pulsus propter Cylonei sceleris memoriam, cum factionum dissidia graviter agitent Atticam civitatem, quam postquam Ol. 46, 1 Epimenides lustravit, Solon Ol. 46, 3 leges suas tulit. Iam Crisa urbe capta circa Ol. 47, 3 celebratus est ἀγών

*) Quae nuper Bürgel (d. pylaeisch-delphische Amphictyonie p. 154 seq.) ea de re exposuit, nihil emolumenti adferunt.

**) Aristotelis auditor Callisthenes (Athen. XIII 560, c) *δεκαετῇ πόλεμον* testatur, quem Crisa capta compositum esse statuit: quo testimonio nonnulli abusi Amphictionas iam quarto anno hac urbe potitos esse censuerunt.

χηματίτης*). Cum fugitivi inviis locis fortiter se defendentes, sexto demum anno debellati essent, et non ita multo post iterum instaret Pythias ennaeteris,**) OL 49, 3 coronarium certamen institutum***) et lege sancitum est, ut deinceps Pythia quinto quoque anno agerentur: ab hoc igitur anno iure Pythiades computantur. Tenuit hoc Aristoteles in ἀναγραφή Πυθιονικῶν, quem sequuntur veteres Pindari interpretes. Alii vero, ut Pythiadum origines altius repeterent, ordiuntur a certamine aerario, idque pro arbitrio rerum gestarum ordine neglecto ex OL 47, 3 translulerunt in OL 48, 3, ut inter aerarium et coronarium certamen non ennaeteris, sed pentaeteris esset interiecta. Hanc computationem praeoptavit Pausanias.

Agebantur Pythia tertio quoque Olympiadis anno aestate vergente, mense Delphorum Bucatio, quem tituli recens reperti docuerunt secundum mensem anni Delphici fuisse, ut cum Atticorum Metagitnionie sit componendus.†)

Nemeadum initium adscribitur OL 51, 4.††) Nemeas tri-

*) Simon archon fuisse videtur hoc ipso anno: sane secundum Annales Parios IX annorum intervallum inter ἀγῶνα χηματίτην et στεφανίτην fuit, itaque si auctor annalium eodem computo utroque loco usus est, Simonis nomen adscribendum anno OL 47, 2, atque si certamen tunc praeter ordinem celebratum est, possis hanc rationem probare. Sed veri simillimum est, cum bello decennali confecto instaret Pythias ennaeteris, Amphictionas ludis gymniciis additis et praemiis amplis propositis hanc ipsam Pythiadem apparatu magnifico instauravisse.

**) Schol. Pind. μετὰ δὲ χρόνον ἑξαετὴ καταγωνισαμένων τῶν μετὰ τοῦ Ἰππίου τοὺς ὑπολειμμένους τῶν Κιρραίων, ἐπὶ μὲν Ἀθήνησιν ἀρχόντος Δαμασίον, ἐν δὲ Δελφοῖς Διοδώρον, ὕστερον καὶ στεφανίτην ἔθεντο κατορθώσαντες. Ubi voce ὕστερον designatur biennium, quod post belli exitum ante primum certamen coronarium transactum est.

***) Huic eidem anno quo Damasias Athenis archon fuit adscripsit Demetrius Phalereus septem sapientes (Diog. L. I, 22), non alio opinor usus argumento, quam quod illo anno solis defectum, quem Thales praedixisse ferebatur, accidisse censebat, Eudemi Rhodii ut videtur rationes secutus. Hinc Syncellus solis defectionem, Isthmia et Pythia instaurata, septem sapientes deinceps recenset; nam chronographorum veterum turbas nihil moror.

†) Cf. C. Fr. Hermann Ant. sacr. § 49, 12. Mense Bucatio Pythia celebrata esse constabat, sed qui fuerit ordo mensium apud Delphos, incertum erat. Verum iam dudum Boehneke coniectura assecutus est (Forschungen I, 307 seq., adde quae idem Demosthenes I, 183 disputavit), idque confirmaverunt tituli Delphici, quos edidit Kirchhoff Monatsber. d. Berl. Ac. 1864, p. 129 seq.

††) Ita Eusebii versio Armena, nam Hieronym. OL 52, 1 adscripsit, vid. ed. Schoenii. Adde Fischer Annal. Graec. p. 127, Duncker Hist. Ant. IV, 429. Ludos Nemeaeos C. Fr. Hermann Ant. Gr. publ. § 65, 4 post Cleosthenis Sicyoniorum principis mortem instauratos esse suspicatur, quae coniectura si satis firma esset, ludorum initia ad OL 53, 4

eteris fuit, itaque singulis Olympiadibus binae Nemeades celebrabantur, sed diversis ut videbatur anni temporibus: nam Pausanias *hiberna* Nemea (χειμερινά) memorat, itaque consentaneum altera fuisse *aestiva*; atque quarto quoque Olympiadis anno ineunte i. e. aestate Nemea acta esse satis constat; sed hiberna, utrum primo an secundo Olympiadis anno adscribenda sint, ambigunt homines docti.*) Hibernus mercatus haud dubie minus frequens et illustris cum magis ἐπιχωρίου ἀγῶνος vicem obtinuisse videretur, equidem olim existimabam pleraque Pindari carmina ad Nemeadas aestivas referenda esse.

Sed ingenue fatendum, nos quemadmodum Pindari aetate Nemeades ordinatae fuerint, plane ignorare: nam ante Demosthenis aetatem nihil ea de re memoriae proditum.***) Demosthenes cum Ol. 107, 4 quingentorum collegio adscriptus esset, ipse testatur in or. adv. Midiam 114 se ἀρχιθεωροῦντα ἀγαγεῖν τῷ Διὶ τῷ Νεμείῳ τὴν κοινὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως θεωρίαν, cf. A. Schaefer Demosth. II, 99. 105. 110, quo honore orator haud dubie initio eius anni functus est. Praeterea extant reliquiae plebisciti Attici, quod factum die 11 mensis Hecatombaeonis Ol. 114, 2 (vid. Koehler Herm. V, 19 et 328, CIAtt. II, 181), ut confirmaretur id quod suaserat ὁ ἀρχιθέωρος ὁ εἰς τὰ Νέμεα. Manifestum est non agi de theoria prioris alicuius anni,***) sed princeps sacrae legationis antequam profectus est rogavit legem de pecunia theoriae adornandae gratia eroganda: τοὺς δὲ ἀποδέκτας μερίσαι τῷ ἀρχιθεώρῳ, ὃς ἂν αἰεὶ ἀρχιθεωρήσῃ, τὸ ἀργύριον. Itaque hac aetate Nemeades agebantur Olympiadis anno secundo et quarto aestivo tempore utraque: nam architheorum, qui Ol. 114, 2 die 11 m. Hecatomb. lectus fuit, eodem mense suum munus obiisse consentaneum est: atque iisdem diebus Ol. 107, 4 functus est De-

---

forent referenda, nam ista Olympiade videtur Cleosthenes obiisse, cf. Duncker IV, p. 36. Nemeae victores cum plurimi commemorentur, tamen certae temporis notae omnino desiderantur, nisi quod semel in scholiis Pindaricis Nemeadis numerus est additus, sed manifesto mendo laborans, vid. Nem. VII.

*) Disputaverunt de hac quaestione praeter Boeckhium Opusc. V, 202 seq. alii, vide C. Fr. Hermann Ant. Gr. sac. § 49, 17. 18. Nuper Unger in Philol. XXXIV, 51 seq. hanc quaestionem retractavit et pleraque probabiliter expedivit.

**) Neque enim Xenophontis locus Hellen. IV, 7, 2 huic quaestioni solvendae conducit, Pindari autem fr. 75, 13, quo hiberna Nemea respici existimant, ut iam olim significavi, plane alienum, vid. quae ibi adnotavi.

***) Koehler nihil decernit, sed Unger recte perspexit, quanti momenti haec plebisciti verba sint.

mosthenes sacra hac legatione, quandoquidem dicit se *εἰσιτήρια τῆς βουλῆς* celebravisse, tum Nemeam profectum, deinde *ἱεροποιὸν* Eumenidum sacris interfuisse; tria haec sacra, quae ordine recenset, mense Hecatombaeone obeunda erant, siquidem recte Aug. Mommsen Heort. 171 Eumenidum sacrificium ad Panathenaea rettulit. Nemeas igitur tunc iusta fuit *τριετηρίς*,*) aestiva utraque, sed, ut videtur, dignitate dispares, siquidem Aristoteles Metaphys. IV, 11, ubi vim et naturam τοῦ πρότερον et τοῦ ὑστέρον explanat (cf. Phys. IV, 14) scripsit: τὰ δὲ τῷ ἐγγυτέρῳ τοῦ νῦν, οἶον ἐπὶ τῶν μελλόντων· πρότερον γὰρ Νέμεα Πυθίων, οὗ ἐγγύτερον τοῦ νῦν, ὥς ἀρχῇ καὶ πρώτῳ χρησαμένων,**) nam si par dignitas utriusque solemnitatis, exemplum hoc non satis foret commodum, siquidem unaquaque Olympiade Nemea et praecedebant et subsequiebantur Pythiorum mercatum: sin posterior Nemeas illustrior, dicendum potius πρότερον Πύθια Νεμέων, sed prior Nemeas et splendore et fortasse antiquitate superabat alteram, unde simpliciter dici solebat Νέμεα, quem usum Aristoteles sequitur.

Neque sub Alexandri successoribus Nemeadum tempora aliter discripta, velut Nemeas prior acta Ol. 116, 2, vid. Diodor. XIX, 64, item 146, 2 quamvis non stata die at certe aestate nondum praeterlapsa, vid. Livius XXXIV, 41;***) Nemeas autem posterior Ol. 140, 4, cf. Polyb. V, 105, item Ol. 143, 4, cum Philopoemen iterum summo magistratu functus est,†) cf. Plut. Philop.

*) Recte igitur Schol. Pindari Arg. Nem.: καὶ ἔστι τριετῆς (ἀγῶν) τελούμενος μηνὶ Πανέμῳ δωδεκάτῃ: nam eodem et mense et die utraque Nemeas agi solita. Panemus est Argivorum mensis (non Corinthiorum, ut nonnullis visum), qui fere cum Attico Hecatombaeone congruebat, nam si δωδεκάτῃ vitii est expers aliquanto post 1 Hecat. incipiebat mensis Argivus. Unger numerum corruptum putat, et probat quod recentior scholiasta a Mommseno editus praebet ιη', sed hoc incertum. Quod Schol. Pind. Ol. VII, 147 dicit de Rhodiorum Ἀλιεῖσις· τελεῖται μηνὸς Γορπιαίου εἰκοστῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ, ἀπέχει δὲ Νεμέων ἡμέραις ἕξ, videtur omnino segregandum; Γορπιαῖος non est antiquum nomen mensis Rhodiorum, sed grammaticus Macedonum fastis utitur, ac Nemea videtur solennitas esse Rhodiorum, quos arcta necessitudine cum Argivis coniunctos fuisse constat: poterantque Rhodii Nemea, quae in Peloponneso aestate agebantur, ad autumnum transferre.

**) Haec scripsit Aristoteles Ol. 114, 1 ut videtur post Alexandri regis mortem, cum instarent Nemea Ol. 114, 2 (h. e. illa ipsa Nemeas, ad quam pertinet plebiscitum Atticum), post quae Pythia Ol. 114, 3 celebranda fuerunt. Philosophum enim novissimo aetatis tempore metaphysicorum libris conficiendis operam dedisse satis constat.

***) Non assentior interpretationi, quam Nissen Mus. Rh. XXVI, 249 commendavit.

†) Nissen Mus. Rh. XXVI, 245 Philopoemenis magistratum ad Ol. 145, 3 refert.

11 et Pausan. VIII, 50. Verum non licet haec et alia exempla accuratius examinare.

De saeculis ante Demosthenis aetatem nihil compertum, sed veri simile est per hos ducentos annos singulas Nemeadas semper secundo et quarto Olympiadis anno actas et ad unam omnes aestivas fuisse: suadet hoc satis magnus numerus victoriarum, quas multi ludis Nemeaeis sibi pepererunt: nam si altera Nemeas in hibernum tempus incidisset, propter infrequentiam qui gymniceis ludis operam dabant victoriae praemia hac Nemeade minus studiose expetitura erant. Itaque ordo horum ludorum, quemadmodum a principio discriptus, religiose observatus est per omnia saecula, et hibernae Nemeadis origines altius repetendas esse apparet. Qui mercatum Nemeaeum ordinavit, videtur duo diversa sacra, quae inde ab antiquissimo tempore Nemeae accolae obire soliti erant, arcta necessitate vinxisse: cum Iovi Nemeaeo sacra ex more facerent aestate anno quoque secundo Olympiadis, et vicissim hiberno tempore festos agerent dies (utraque solennitas penteteris fuisse videtur), iam hibernis sacris in aetatem anni quarti Olympiadis translatis Nemeas trieteris instaurata est, id quod factum est Ol. 51, 4, a quo anno Nemeades computantur. Prior solennitas nude *Νέμεα* dicta, posterior *Νέμεα τὰ χειμερινὰ* prisci moris memoria servata. Solus Pausanias, ut est antiquitatis studiosus, utitur hac appellatione II, 15, 3, unde apparet Nemeae etiam tunc Argivos hanc posteriorem solennitatem celebrasse, eodemque pertinet alter locus VI, 16, 4; sed prior Nemeas Pausaniae saeculo Argis agebatur, vid. Paus. II, 24, 2*), quemadmodum iam prioribus saeculis antiqua instituta spreta sunt, velut cum Aratus Cleonaeis ius praesidendi certamini Nemeaeo restituisset,**) per complures annos Nemeades et a Cleonaeis Nemeae et ab Argivis in ipsorum urbe simul celebratae

*) De his Pausaniae locis quae Unger disputavit omnino reiicienda sunt. Quod in titulo Argivo, qui eiusdem aetatis est, CIGr. I, 1124 legitur *ἀγωνοθέτας Ἡραίων καὶ Νεμείων καὶ Σεβαστείων καὶ Νεμείων καὶ Ἀργιβοίων ἐν Ἀργεῖ*, inde non conficitur utrumque Nemeorum mercatum tunc in urbe Argivorum actum esse.

**) Cleonaei primi certaminis instaurati praesides fuerunt, in quorum locum mox Argivi successerunt; sed quod Dissen coniecit circa Ol. 80 Cleonaeos hunc honorem recuperavisse, satis incertum est; nam quod Pindarus Nem. IV, 17 *Κλεωναίων ἀγῶνα* vocat, nullius est momenti. Sed quod in titulo Attico (vide supra) Ol. 114, 2 praeter architheorum etiam Lapyris proxenus Atheniensium, Cleonaeus civis memoratur, inde possis colligere, Cleonaeos tunc participes huius honoris fuisse: Philippus, cum Peloponnesiorum res ordinaret et omnia ad pristinum statum revocaret, fortasse hoc Cleonaeis gratificatus est.

- OLYMP. 70, 4 (vel 70, 2) poeta videtur carmen Isthm. VII scripsisse.
- OLYMP. 72, 3. Pugna ad Marathonem commissa. Pindarus scripsit carm. Pyth. VI et fortasse Pyth. XII.
- OLYMP. 74, 1. Pindarus carm. Ol. X et XI condidit.
- OLYMP. 75, 1. Proelium ad Salamina commissum.
- OLYMP. 75, 2. Pugnatum ad Plataeas. — Pindarus scripsit Isthm. VIII.
- OLYMP. 75, 3. Hiero regnum Syracusarum auspicatur.
- OLYMP. 75, 4. Pindarus scripsit Isthm. V.
- OLYMP. 76, 1. Pindarus ab Hierone invitatus in Siciliam se confert ibique carm. Ol. I. III. II. componit. — Hiero Aetnam urbem condidit.**) — Aetna mons arsit.**)
- OLYMP. 76, 2. Pindarus videtur dithyrambum Athenis docuisse et propter Athenarum laudes a Thebanis multatus esse.
- OLYMP. 76, 3. Pindarus scripsit carm. Pyth. VII et IX.
- OLYMP. 76, 4. Carmen Nem. IV videtur scriptum esse.
- OLYMP. 77, 1. Pindarus scripsit carm. Ol. XIV et fortasse VI.
- OLYMP. 77, 2. Nem. I videtur compositum (post Nem. IX).
- OLYMP. 77, 3. Carmen Ol. XII et Pyth. I huic anno adscribenda.
- OLYMP. 78, 2. Carm. Nem. VII compositum.
- OLYMP. 79, 1. Pindarus composuit carm. Ol. VII et XIII.
- OLYMP. 79, 3. Pindarus scripsit carm. Pyth. IV et V.
- OLYMP. 80, 1. Carm. Ol. VIII conditum.
- OLYMP. 80, 3 et 4. Aegina insula obsideri coepta. — Pugnatum apud Tanagram et ad Oenophyta (cf. Krüger hist. phil. Stud. I p. 172 seq.).***) — Aegina insula per novem menses obsidione cincta ab Atheniensibus subacta (cf. Krüger ib. p. 176).

*) Krüger (Hist. philol. Stud. I p. 44) contendit Diodorum XI 49 errasse, archontibus Phaedone et Apsephione confusis, atque Aetnam urbem Ol. 77, 3 conditam esse censet, quod omnino improbandum est: potius apud Diodor. XI 49 est in numeris erratum et pro *ἐτη πεντήκοντα καὶ ὀκτώ* corrigendum *ἑξήκοντα καὶ ὀκτώ*, cf. Diod. XIII 62.

**) Thucydidis potius sequor auctoritatem (III 116), quam annalium Pariorum fidem: neque vero apud Thucydidem numerus corrigendus, id quod placuit Krügero; cf. quae dixi Philol. XXXII 136 seq.

***) Alii proelium ad Tanagram referunt ad Ol. 80, 4, pugnam ad Oenophyta ad Ol. 81, 1. Omnino non est dissimulandum Graecorum res hoc tempore gestas vix satis certo ad annalium fidem revocari posse.

OLYMP. 81, 3. Carm. OL IX et Pyth. XI (?) scripta. *)

OLYMP. 82, 1. Pindarus scripsit carm. OL IV (et V). — Eodem hoc anno poeta sexaginta sex annos natus decessit. **)

III.

DE ORDINE LIBRORUM PINDARICORUM.

Cum solennis ordo certaminum Panhellenicorum hic sit *Olympia, Pythia, Isthmia, Nemea*, ratione habita, ut par est, temporis, quo singula sunt instaurata, vide supra p. 18 n. 1, consentaneum est, etiam hos quattuor libros Pindaricorum carminum a veteribus grammaticis ad eundem modum dispositos fuisse. Atque olim Nemeis carminibus quartum locum attributum esse appendix huius libri arguit: additae enim sunt tres odae, alienae ab hac sylloge: Nem. IX victoriam Sicyone in Pythiis, Nem. X in Hecatombaeis Argis partam celebrat, Nem. XI omnino non est epinicium. Tria haec carmina, quae cum Nemeis odis nulla necessitate iuncta sunt, apparet propterea huic libro addita esse, quoniam novissimus fuit. Similiter tertius sive ultimus liber Partheniorum continebat carmina ab hoc poesis genere aliena, itaque inscriptus *πεχωρισμένα Παρθενεία*, quemadmodum de his tribus odis adnotavit schol. *αὐται αἱ ᾠδαὶ οὐκ ἐν Νεμεονίκαις εἰσὶ γεγραμμέναι διὸ πεχωρισμέναι φέρονται*. Atque iusti ordinis vestigium etiam nunc superest in vita Pindari, quam Thomas Magister non conscripsit, sed recognovit (Biogr. p. 100 ed. Westerm.): *γέγραπται δ' αὐτῷ ἑξ βιβλῶν, ὧν δ' ἡ λεγομένη περίοδος, Ὀλυμπιονίκαι, Πυθιονίκαι, Ἰσθμιονίκαι, Νεμεονίκαι*: ita codd. duo Vratisl. ***) Quod ceteri libri Isthmiis ultimum attribuant locum, ad Thomam vel alium correctorem Byzantinum referendum est.

Mutatus est ordo in archetypo, unde omnes nostri Epini-

*) Quod nullum praeterea extat Pindari carmen, quod probabili ratione ad Olympiadem 81 referri possit (nam Isthm. VII non recte huic tempori adscripserunt), videtur repetendum ex rerum Thebanarum miseriis perpetuis; nam post cladem apud Oenophyta acceptam res publica Thebanorum gravissimis dissidiis est agitata, cf. Aristotel. de republ. V 2, 6.

**) Secundum alios octogenarius obiit, h. e. Ol. 85, 3. Boeckh poetae mortem Ol. 84, 3 adscripsit. Mommsen (p. 29) Ol. 86, 4 mortuum esse statuit.

***) Boeckh non debebat ordinem librorum auctoritate munitum immutare.

ciorum libri originem ducunt, et Isthmiis carminibus quartus locus datus: fortasse is, qui hanc editionem adornavit, videbatur sibi indagavisse, Isthmiorum certamen post Nemea instauratum esse. Isthmia cum novissimum locum occuparent, et paucis apographis propagata sunt et gravissima detrimenta acceperunt. Nam non solum in fine nonnulla desiderari manifestum est, siquidem post c. VIII libri alius carminis stropham primam exhibent, sed etiam in medio libro quaedam interciderunt; etenim extrema pars c. III pariter atque exordium c. IV deest, ut duo fere vel etiam plura ibi folia avulsa esse videantur. Neque initium libri labis est immune, siquidem in libris Nemea carmina ab Isthmiis non sunt separata, cuius confusionis causa inde est repetenda, quod exordio Isthmiorum perduto quae deinceps sequuntur Isthmiae odae Nemeorum carminum ordinem continuare videbantur.

Sane in primis editionibus Isthmia carmina separantur a Nemeis; ed. Rom. *Πινδάρου Ἰσθμια*, Aldina *Πινδάρου Ἰσθμιονίκαι* inscripsit, sed libri nullum titulum suppeditant, nisi quod D carmini I videtur *ὑπόθεσιν Ἰσθμίων* praemittere: atque idem D in fine Nem. XI *πινδάρου ἐπὶ νῆικοι νεμεονίκαι*, item B *τέλος τῶν πινδάρου νεμέων*, addit praeterea schol. metr. B octo Isthmia carmina numeris signat. In duobus libris noviciis Ambrosiano ε' et Estensi ζ' carmen I Isthm. numeratur Nem. VIII vel XIII, nam in priore inscriptum *νέμεα η'*, in altero *τρισκαιδέκατον*.*) Apparet hos duos libros in numerandis carminibus neque inter se consentire, neque congruere plane cum numero carminum, quae etiam nunc extant. Numeri primum carmini Nem. IX adjecti sunt:

B	ε'	ζ'
Nem. IX <i>ῥῶδ' θ'</i>	<i>νέμεα ε'</i>	<i>δέκατον</i>
Isthm. I	<i>νέμεα η'</i>	<i>τρικαιδέκατον</i>
Isthm. II	<i>νέμεα θ'</i>	<i>τεσσαρεσκαιδέκατον</i>
Isthm. III. IV	<i>νέμεα ι'</i>	<i>ιεν'</i>
Isthm. V	<i>νέμεα ια'</i>	<i>ιζ'ον</i>

Hoc carmine V secundum ε'ζ' terminantur Nemea, itaque ε' subiicit *τέλος τῶν πινδάρου νεμεονίκων*, ζ' *πινδάρου νεμεονίκαι* . . ., tum in utroque libro sequitur inscriptio *πινδάρου Ἰσθμιονίκαι*, atque tria carmina Isthmia, quae supersunt (VI, VII, VIII), numeris α' β' γ' notantur.

*) Mommsen saepius relegat ad Nem. V, ubi se de inscriptionibus horum codd. dixisse ait, sed nihil ibi legitur.

Codex Ambrosianus ε' continet Nem. V, VII—XI et Isthmia; quod si in exemplo, unde hic liber descriptus, carmen Nem. VI legebatur, potuit c. IX numero ε' notari, numerandi initio facto a c. V. Alter codex Estensis continet Nem. IV—XI et Isthmia,*) in quo libro cum Nem. IX inscribatur *δέκατον*, videtur numerandi initium factum esse a Nem. I, itaque si numeri integri sunt propagati, ut verisimile est, suspicari licet carmen aliquod Nemeum inter I et IX (ut videtur inter III et IV vel inter IV—V, si quidem libri veteres fere omnes hic deficiunt) interceptum esse, quod in hac librorum Pindaricorum perturbatione facile potuit accidere: et si fides habenda Nicephoro Pindari fragmentum 214:

*Γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτάλλοισα γηροτρόφος συναορεῖ
ἔλπις, ἃ μάλιστα θνατῶν πολύστροφον γνώμαν κυβερενᾷ.*

ex Nemeis petitum (*ζήτει ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν Νεμεῶν*).**)

Isthmiorum liber plurimum detrimenti cepit: deest in principio unum certe carmen curuli victoriae celebrandae destinatum, intercidit extrema pars c. III una cum exordio c. IV, denique in fine complura carmina desiderantur. Constat hic liber versibus fere 736, si tralaticio more cola numerantur, singuli autem libri admodum 13 — 1400 versus complectuntur,***) ita ut appareat prope dimidiam libri partem periisse. Atque satis magnus numerus fragmentorum, quae Isthmiis adscribenda sunt (nam quae apud Eustathium leguntur prope omnia ex his perditis epiniciis petita) cum hac computatione plane conspirat.

IV.

DE TITULIS CARMINUM.

Pindari carmina quemadmodum inscribenda sint, ambiguum, quandoquidem libri manuscripti aut carminum titulis omnino carent aut admodum discrepant. Inscripti *Ἐπίνικοι Ὀλυμπιονίκαις, Πνθιονίκαις κτλ.*, nam quemadmodum Simonidis carmina propter victorias ludicris certaminibus partas condita et in editionibus antiquis secundum certaminum genera discripta, *ἐπίνικοι*

*) Prior liber incipit a Nem. V, alter a Nem. IV, quemadmodum sex libri VXXXXY terminantur Nem. IV, v. 68.

**) In fine Nemeorum nullum carmen videtur lacuna haustum esse, si subscriptioni in D et B confidere licet.

***) Vide infra p. 280 ed. 3. Quattuor epiniciorum libri secundum veterem discriptionem admodum 5500 versus continent.

δρομέσι inscripta fuerunt (vid. ad Simon. fr. 5), ad eundem modum consentaneum est etiam haec Pindari poemata in quattuor libros digesta secundum sacrorum certaminum Panhellenicorum ordinem antiquitus inscripta fuisse. Neque penitus oblitteratus hic carminum titulus, velut tres libri FKN exhibent *πινδάρον ἐπινίκιοι Ὀλυμπιονίκαις* et libro extremo cod. optimus B *πινδάρον ἐπινίκιοι ὀλυμπιονίκαί*, item in fine Nem. codex fide satis dignus D *πινδάρον ἐπινίκιοι νεμεονίκαις*.*)

Veteres Grammatici, cum quattuor libros *Ἐπινίκων* (*Ἐπινικίων*) nomine comprehendant (vid. Antiatt. Bekkeri p. 80 et Proleg. ad fr. Pindar. p. 281 seq. ed. 3), singulos libros compendiarie *Ὀλυμπιονίκαις*, *Πυθιονίκαις* κτλ. nuncupant, velut Pindari interpretes antiquiores, Apollonius Dyscolus, Herodianus, Athenaeus, Antiatticista,**) alii. Et ad hunc modum in antiquioribus codicibus qui quidem titulos exhibent Pindarica poemata inscribuntur, *Πινδάρου ὀλυμπιονίκαί*, item libro extremo *Πινδάρου Ὀλυμπιονίκων* (pravo accentu omnes ut videtur) *τέλος*, item *Πινδάρου Πυθιονίκαί*, sed *Πινδάρου Νεμεονίκαί* praeter novicios libros ε' ζ' (ad Isthm. V [IV] extr.) recens tantum liber (f) suppeditat, qui etiam in subscriptione praegressi libri solus *Πυθιονίκαί* testatur. Denique *Ἰσθμιονίκαί* item soli ε' ζ' ad Isthm. VI (V) tuentur.

In libris recentioribus novo modo inscribuntur Pindari carmina *Ὀλύμπια* (libro extremo variatur *τέλος Ὀλυμπίων* vel *τῶν Ὀλυμπίων ὕμνων* vel denique *τῶν Ὀλυμπιάδων*), item *ἀρχὴ Πυθίων* et *τέλος Πυθίων* (*τῶν Πυθίων ὕμνων*), *Νέμεα* (Z α') et *τέλος τῶν Πινδάρου Νεμέων* (B); idem passim additum singulis carminibus

*) *Ἐπινίκιοι* legitima forma est, quamquam librarii fere *ἐπινίκιοι* substituerunt, non *ἐπινίκα*. Proclus in chrestom. melicae poesis varias formas enumerans *ἐπινικίους* dicit (Gaisford *ἐπινίκα* praeunte Sylburgio edidit), sed infra rectius ὁ δὲ *ἐπινίκιος ὕπ' αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς νίκης τοῖς πρωτεύουσιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐγράφετο*. Itaque Schol. Pindari Pyth. I, 1: *γέγραπται μὲν ὁ ἐπινίκιος Ἰέρωνι*. Nem. I, 1: *γέγραπται ὁ ἐπινίκιος Χρομίῳ Αἰτναίῳ*, item I, 7 *πιθανὸν οὖν φησὶν ὁ Δίδυμος καὶ τὸν ἐπὶ τῆς Χρομίον Νεμεακῆς νίκης ἐπινίκιον ἔνεκα τούτου συντετάχθαι*. Nem. XI, 1: *οὐδὲ ὅλως, φησὶν ὁ Δίδυμος, ἐχρῆν τὴν ὥδην ταύτην εἰς τοὺς ἐπινίκους συνενῶσθαι* (ubi *συνενῶσθαι* scribendum, quamquam insolens structura offendit, fort. aliud vocabulum latet).

**) Antiatt. semel p. 90, 23 singulari numero utitur *Πίνδαρος Ὀλυμπιονίκη*, ubi certe carminis numerus *στ'* addendus fuit, quamquam similiter Et. M. 645, 30; in Et. M. etiam *Ξενοφῶντος ἐπινικίῳ*, *Ἀγασιδάμῳ*, *Ἀριστοκλεῖ* (*Ἀριστοκλείδῃ*) legitur. Repperi etiam, sed non meminimus ubi *Νεμεονικῶν* α'.

et Nemeaeis et Isthmiis, quoniam hi duo libri in codd. non iam diremti. *) *Ἰσθμία* unus codex (ε') inscripsit tria novissima carmina additis numeris α', β', γ'. Et hanc quidem recentiorum codicum consuetudinem sequuntur scholia metrica. Nostri quoque hunc indicem receperunt, qui haud scio an ex errore sit ortus: etenim si victoris nomini mercatus, quo coronam sibi peperit, fuit additus, velut Pyth. I *Ἰέρωνι Αἰτναίῳ ἢ Συρακοσίῳ ἄρματι Πύθια*, sive VII *Μεγακλεῖ Ἀθηναίῳ ἵπποις Ὀλύμπια Ἰσθμία Πύθια*, et solennitatis nomen subsequebatur numerus carminis, non est mirum, Byzantinos homines *Πύθια α'* et similia pro librorum indice accepisse. Itaque hic quoque pluralis numerus ubique retinetur. **) -

Nunc quidem in codicibus, si Mommseno fides habenda est, numeri fere desunt; ***) librorum auctoritate cum destituti simus, neque editionum veterum testimonia ea in re ullum faciant momentum, in singulis carminibus victoris nomini subieci *ᾠδὴ α'* et sic deinceps. *Ῥιδάς* enim singula carmina nuncupare solent veteres grammatici, velut Nem. XI, 1 Didymus scripsit *οὐδὲ ὅλως ἐχορῆν τὴν ᾠδὴν ταύτην εἰς τοὺς ἐπινίκους συνηνῶσθαι*. Isthm. V (IV) *ταύτην τὴν ᾠδὴν Ἑφαιστίων μετὰ τὴν ἐξῆς φησι γεγράφθαι*, et deinde *γεγράφθαι καὶ Νεμεακὴν εἰς αὐτοὺς ᾠδὴν* et ὥστε *Ἰσθμιακὴν οὖσαν τὴν ᾠδὴν μὴ ἀναγεγράφθαι κἀκείνῳ*.

Vocabulum *εἶδος*, quo metrica scholia utuntur constanter, velut *περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δευτέρου τῶν Πυθίων εἶδους*, non ipsum carmen significat, quod etiam in his scholiis *ᾠδὴ* dicitur, itaque statim subsequitur: *τῆς δευτέρας ᾠδῆς ἢ μὲν στροφή καὶ ἀντιστροφὸς κώλων α'*, sed grammaticus ille, cuius opera in versuum colis describendis versatur, metricam carminis speciem *εἶδος* appellat; est autem unicuique carmini peculiaris species, nam lyrici poetae sedulo cavebant, ne carminis modum numerosque denuo adhiberent, sed sollerter varias semper novasque metrorum figuras reppererunt †). Sed Pindari

*) Isthm. V (IV) extremo, ubi perturbationi illi modus fit, ε' ζ' *τέλος τῶν Πινδάρου Νεμεονικῶν* vel *Πινδάρου Νεμεονικά*, antiquo more, quemadmodum iidem codd. proximo carmini praemittunt *Π. Ἰσθμιονικά*.

**) Unum aliquod carmen ubi notatur, aut *τέλος τῆς α' Νεμείων ᾠδῆς* (B) aut *Ἰσθμία α'* i. e. Isthm. VI (V) dicitur (ε').

***) Nem. V B *Πυθία παιδὶ Ἀλγινήτῃ ᾠδὴ ε'*. Nem. IX B *ᾠδὴ θ'*, ibidem *ε' Νεμέα ε'*, et ζ' *δέκατον*, et hi quidem libri (ε' ζ') deinceps numeris insigniunt carmina. Passim in fine carminis numerus indicatur, velut Ol. I est in V *τέλος τοῦ πρώτου ὕμνου Πινδάρου*.

†) Apollonius, cui *εἰδογράφου* cognomen fuit, non solum musicos

librarii passim *ἔδος* et *ᾠδή* promiscue usurpant, velut Pyth. I inscribitur in Xa *ἔδος πρώτον*.*)

Satis superque apparet, quam negligenter et pro arbitrio librarii inscriptiones Pindaricorum carminum propagaverint: nam modo omittunt, quae in antiquis exemplaribus fuisse consentaneum est, modo licenter variant vel denique suo periculo amplificant. Retinui, quod iam veteres grammatici videntur addidisse, Ol. III *εἰς θεόξενια* (vel *θεοξένια*), sed Ol. XI *τόκος* (*ἀρχὴ τόκου*) segregavi. Non minor licentia librariorum grassata est in subscriptionibus, quae nullius omnino sunt auctoritatis: nam olim addita ex more nota asterisci (✱) significabat carmen ad exitum deductum esse.

V.

DE ANTIQUAE SCRIPTURAE RELIQUIIS.

De antiquae scripturae vestigiis, quae passim in Pindari librisprehendimus, accurate subtiliterque ut solitus erat disputavit Boeckh in commentatione *de arte critica in Pindari carminibus facitanda* in Act. Acad. Berol. 1825 p. 301 seqq., quem viri summi commentarium nunquam oculis videtur usurpavisse Christ, qui annis XLII post in Philologo XXV, p. 607 seq. eandem quaestionem de integro tractavit, et sibi quidem, fortasse etiam aliis visus est avia peragrarere loca nullius ante trita solo. Existimat autem Christ se antiquae scripturae vestigiis indagandis rectam Pindari carminum emendandorum viam munivisse.**)

Quod spem concepit, hoc modo Pindari poemata facillime in integrum restitui posse, fidem veritatemque omnino excedit: nam

modos, quibus Pindarus in singulis carminibus usus est, sed etiam metrorum figuras explicavisse videtur: neque tamen quidquam ex Alexandrini grammatici copiis propagatum in istorum magistellorum commentarios de metris Pindari. Sed ad Apollonium referendas censeo adnotationes in titulo Ol. III *Στησιχόρεια* (vel *στησιχόρια* O), item ad Ol. V *Ἰθυγαλλικόν* (F); nam utriusque carminis numerorum indolem et verissime et brevissime descriptam videmus. Obscura est nota in compluribus libris Ol. XII, 1 adscripta, de qua suo loco dicetur.

*) Cf. Eustath. 34: αἱ ἐπινίκιοι ᾠδαὶ τοῦ Πινδαροῦ καὶ εἶδη τούτων ἰδέαι χάριν σεμνότητος ὀνομάζονται, ὅπερ ὑποκορισθὲν εἰς εἰδύλλια ἐπιγραφὴ γέγονε τοῖς Θεοκρίτου ποιήμασιν.

**) Velut de Mommseno p. 611 haec dicit: er hat es nicht gewagt, die Recension des Pindarischen Textes auf jenem Fundament aufzubauen.

variae admodum ac multiplices sunt corruptelae codicum Pindaricorum. Pharmacopolae venditant remedia ad quosvis morbos sanandos aptas, sed sapientes medici et germani critici ab hac vanitate procul abhorrent. Ipse in Pindaro recensendo studiose animum adverti ad reliquias priscae litteraturae, et multis locis difficiles scripturas expedivi, sed modeste et caute usus sum ea observatione, cum Christ hanc medicinam intempestive et imprudenter adhibeat. Nam, ut iam in Addendis ed. 3 significavi, artis epigraphicae parum gnatus est, neque indolem ἀρχαίας σημασίας satis perspexit, velut existimat Graecos per omnia littera *E* loco diphthongi *EI* usos esse: qui error, quamvis pervagatus, penitus tollendus est. Nam ubi *I* nativum et primigenium est, ubi diphthongus ex duabus peculiaribus vocalibus coaluit, etiam veteres ut par est *EI* scribere soliti sunt, velut ΔΟΚΕΙ, ΜΕΓΑΛΟΣΘΕΝΕΙ, ΕΚΤΟΠΕΙΟΣ,*) at ubi *I* complementi loco temporum decursu se insinuavit, ibi antiquitatis tenaces plerumque simplici littera *E* defungebantur, velut ΔΟΚΕΣ,**) ΓΑΡΤΕΝ, ΞΕΝΟΣ, ΚΕΝΟΣ, alia.***) Omnino rudis est in arte critica factitanda Christ, qui quoniam ἐς pro εἰς, ἔσω pro εἴσω, ἐνάλιος pro εἰνάλιος, ἐπέβαινε pro ἐπείβαινε et si quae alia metrum corrumpunt passim omnium veterum librorum consensu firmanur, existimat eiusmodi errores ex libris, qui in Alexandrina bibliotheca asservabantur, quibus tanquam fundamento usi sunt grammatici Alexandrini, in Aristophanis editione religiose servatos atque inde in nostros libros propagatos esse, scilicet Aristophanem acri iudicio et multiplici doctrina nulli secundum stolidiorem fingit Byzantinis magistellis, qui ista menda non dubitaverunt tollere. Eiusdem plane generis sunt scripturae varietates Συρακόσιος et Συρακούσιος, εὐρύχορος et εὐρύχωρος, Νηρέος et Νηρέως, neque multum refert, libri in his dissentiant an consentiant. Talia in omnibus Graecorum scriptorum codicibus reperiri novērunt periti, neque revocanda sunt ad antiquam scripturam, nisi forte quis etiam Demosthenem, Dionysium Periegetam, Plutarchum hac litteratura usos esse contenderit.

*) Monumentum Atticum, cuius titulum Thucyd. VI, 54 adscriptis, nuper erutum, sed si in epigrammate novissimo ENTEMENE legi perhibetur, detritam esse litteram *I* existimandum est.

**) ΔΟΚΕΣ, quod in Philol. XXIX, 319 adhibui, addubitavit G. Curtius: non est meum, fictis uti exemplis et credulos decipere, sed dicetur alio loco de hac forma et similibus accuratius.

***) Mirum est in Clytiae vasculo Musae nomen ΚΑΕΟ secundum novam collationem ΚΑΕΙΟ scriptum perhiberi.

Pindarus quidem, ut erat patrii moris tenax,*) haud dubie veterem scribendi consuetudinem per omnia secutus est, quem admodum etiam Boeckh censet. Antiqua Pindaricorum carminum exempla non ita multo post bibliopolarum et litteratorum Atticorum opera translata sunt, obsoleta litterarum specie procul habita. Recentes libri legentium commodo inservientes cum studiose expeterentur, veteres brevi abolevisse consentaneum est, ut non iam licuerit Alexandrinis criticis haec antiquae litteraturae monumenta adhibere, quamquam Boeckh coniecit fortasse Zenodotum usum esse uno alterove libro, qui aetate Pindaro suppar fuerit, Christ vero confidenter, ut solet, Aristarcho haec subsidia artis criticae vindicat, abusus Aristarchi adnotatione Nem. I, 34: *καταλείπεται δὲ τῇ ἀρχαίᾳ σημασίᾳ τὸ ἐσλός· ἡ γὰρ ἀντίστοροφος ἀπῆτει (scr. ἀπαιτεῖ) τὸ οὐ*, unde Christ p. 610 conficit, non solum ipsum poetam veterem scribendi morem praeoptavisse, sed etiam Alexandrinis grammaticis copiam veterum exemplorum fuisse.***) At neutrum testificatur illa adnotatio; nam Aristarchus nihil aliud dicit, quam in hoc versu antiquae litteraturae vestigium depre-

---

*) Ionicarum litterarum usus in Boeotia ad exemplum Atticae civitatis receptus ut videtur aliquot Olympiadibus post bellum Peloponnesium, cf. Kirchhoff Studien z. Gesch. des griech. Alph. in Actis Ac. Berol. 1863 p. 203, qui lapidem Orchomenium litteris Ionicis incisum CIGr. I, 1569, qui Boeckhio videbatur ante belli illius exitum inscriptus esse, recte recentioris aetatis esse iudicat, sed quod post Ol. 111 demum titulum confectum arbitratur, incertum. Quod Kirchhoff adhibuit testimonium Bekk. An. II, 783 *Ἀρχίονον παρὰ Θηβαίους γράφοντος ψήφισμα*, alienum, nam *Ἀθηναίοις* ibi corrigendum esse apparet.

**) P. 611 rem in medio relinquere videtur: „dass die Alexandriner noch alte Exemplare unseres Dichters vor sich hatten, die entweder noch ganz in den alten Charakteren geschrieben waren, oder in denen doch die Umschrift in das ionische Alphabet nur unvollkommen durchgeführt war“. Sed deinceps confidentius, velut p. 615: „Ich glaube bewiesen zu haben, dass nicht blos die alten Grammatiker Kenntniss von einer mit alten Charakteren geschriebenen Handschrift hatten, sondern dass sie auch bei der metrischen Constituirung des Textes auf diese Thatsache Rücksicht nahmen.“ Eadem levitate antestatus Dionys. de comp. verb. c. 22 et 26 contendit, Aristophanem primum omnium lyricorum poemata membratim (*κατὰ οὔλα*) descripsisse, quod quamvis omnino reprobandum, etiam alii, si recte memini, proposuerunt Dionysii verba pro arbitrio interpretati. Colometriae disciplinam antiquitus a musicis traditam etiam grammatici retinuerunt: est enim cum artis musicae rationibus arctissima necessitudine coniuncta. Hinc schol. Dionysii Thracis (Bekk. An. II, 751), ubi docet in lyricis carminibus non solum metrorum, sed etiam *μέλους* rationem habendam esse: *διὸ οὐδ' ὁ στίχος κεῖται ἐν τῇ στοιχήσει τέλειος, ἀλλὰ μέχρι τοῦ ἀπηχήματος τῆς λύρας στίζει* (fort. *ὡς στίζει*) *τὴν ὁρμὴν, ὡς ὁρᾷς τὰ τοῦ Πινδάρου συγκεκομμένως ἐκφερόμενα*.

hendi. Neque enim ei erant libri, obsoletam scribendi consuetudinem per omnia servantes, sed vestigia tantum ac reliquiae antiquioris scripturae passim comparebant, vel casu vel inscitia describentium servatae. Satis rem illustrent monumenta Attica saeculi, quod belli Peloponnesi exitum subsequebatur: namque tituli etiam post Ol. 94, 2 multas notas veteris scripturae ostentant, vel quod opifices indulgebant consuetudini vel quod exemplum iis traditum hac inconstantia laborabat. Nec mirum, si eadem inconstantia in libris hoc saeculo descriptis usu venit: qui titulos incidebant, quorum plana fuit oratio, al. erratis facilius cavebant, iniquior librariorum conditio, quibus ea, quae saepe non satis intelligebant, describenda fuerunt, velut Pindari poemata, quorum sententiosam sublimitatem vel docti homines aegre percipiebant. Nec dissimilis Homericorum librorum conditio: antiqua exempla, quamvis Ionicis litteris scripta, passim prae scripturae reliquias retinebant,*) quas Alexandrini critici vel dedita opera vel incuriosi propagaverunt; **)

*) Sed Homericorum carminum exempla Pindaricos libros multum aetate superabant, quandoquidem epica illa poemata mature transfigurata sunt.

**) Veteris scripturae ignorantia saepius in errorem induxit iam antiquos magistros, velut Pollux X, 96 scribit *ἐν δὲ τοῖς δημοπράτοις πέπραται καὶ ἀρτήμα ὀβελίσκων, καὶ κρατεντάς δὲ καὶ κρατεντήρια ἐρεῖς, καὶ ὡς ἐν τοῖς δημοπράτοις ἐστὶν εὐρεῖν, μολυβδοκρατεντάς*. paulo post haec addit: *ἐν δὲ ταῖς Ἀττικαῖς στήλαις, αἱ κεῖνται ἐν Ἐλευσίνι, τὰ τῶν ἀσεβησάντων περὶ τῷ θεῷ δημοσίᾳ προθέντα ἀναγέγραπται, ἐν αἷς ἄλλα τε πολλὰ σκευὴ ἐστὶν ὀνομασμένα καὶ μολυβδοκρατεντάι· καὶ Ἐπόλις δὲ ἐν τοῖς Κόλαξιν ἔφη μολυβδίνους κρατεντάς*. Continua scriptura et o pro on exaratum fraudi fuit; scribendum *μολύβδον κρατεντάι*, id quod etiam Kirchhoff intellexit, sed non vidit *ἐν Ἐλευσινίῳ* corrigendum esse; in hoc enim delubro pilae collocatae, in quibus Alcibiadis et reliquorum bona publicata descripta fuerunt, quorum titulorum reliquiae etiamnunc supersunt, vid. Inscr. Att. I, n. 274 seq. Eleusinium constat sub arce situm fuisse, atque tituli 274. 275 reperti sunt ad ecclesiam *τῆς ὑπαπαντῆς*, 276 ut videtur in arce, 277 prope *πυλῶνα τὸν ἀστικόν*, reliqui tituli alieni sunt. Craterus videtur hos titulos operi suo inseruisse et *δημιόπρατα* inscripsisse, unde Pollux cum alia tum hoc ipsum *μολυβδοκρατεντάι* (id enim Craterus exhibuit) petiisse censendus est; sed quod grammaticus deinde addit, idem nomen legi in pila in Eleusinio, ipse adiecit, cum titulum oculis lustraret, neque tamen animadvertit eundem esse quem in Crateri opere legit. Praeterea errare videtur grammaticus, cum inter domestica instrumenta refert, quamvis Eupolidis versus hanc interpretationem commendare videatur: plumbum culinae minime aptum, quis enim credat plumbeas furcas, quibus veru imponeretur, igni admotas esse. Potius *κρατεντάι μολύβδον* sunt plumbi massae, quemadmodum est in titulo Inscr. Att. I, 319 *Μόλυβδος (ἐωνήθη) τῷ ἀνδρέμῳ καὶ τοῖς δεσμοῖς τῶν λίθων κρατεντάι δώδεκα*. Has massas certo pondere fuisse recte suspicatus est Kirchhoff: nam etiam *μολυβδίδες*, quae in titulis navalis rei memorantur, ut alibi ostendi, ad cer-

cuius rei maxime memorabile exemplum extat forma *καιροσέων*, de qua dixi in Philol. XVI, 578.

Easdem rationes secuti sunt, qui Pindari carminibus recognoscendis operam dabant. Quod libri Pindarici passim infinitivi clausulam *εν* pro *ειν*, item accusativum plur. *ος* pro *ους* exhibent,*) non negligentia est factum, sed critici veriti sunt has priscae moris reliquias antiquorum exemplorum auctoritate firmatas tollere: ita statim Ol. I, 3 omnes libri *γαρύεν* (solus *A γαρύειν*) exhibent, atque etiam Pyth. V, 72 *γαρύεν* in librorum corruptelis videtur delitescere, quamvis scholiastae diversam lectionem testificentur. Item *άγαγέν* Pyth. IV, 56 oblitteratum illud quidem in plerisque libris, sed *τράφεν* Pyth. IV, 115 et consensus librorum tuetur et schol. *κατὰ Δωριέων ἔθος ἀποβολῇ τοῦ ι*. Atque hoc loco, ubi dorica forma *τράφω* pro *τρέφω* ascita est, videntur etiam in clausula consulto antiquitatem retinuisse, quamquam *τράφειν* legitur Isthm. VIII, 44 et *τάμνειν* Ol. XIII, 55, sed *κραιῖζεν* Pyth. IX, 21 auctoritate destitutum, neque *πορεύεν*, quod Ol. III, 25 A praebet, admittendum. Sed *γαρύεν*, *άγαγέν*, *τράφεν* Alexandrinorum exemplum secuti tuebimur.***) Pyth. IX, 113, ubi *εύρείν* correxi (libri *εύρε* vel *εύρεῖ*), poteram *εύρεν* scribere, sed antiqua lectio quae fuerit non liquet.

Ad eundem modum priscae scripturae reliquiis parcendum in accusativo plur., velut Ol. I, 53 *κακαγόρος*, quod pauci quidem libri testantur, sed schol. in *Ε ἀντὶ τοῦ κακαγόρους δωρικῶς ἀφαιρέσει τοῦ ν* una cum schol. Theocr. V, 84 satis tuetur; item Nem. III, 24 *ὑπερόχος*, quamvis nullus liber videatur hanc scripturam firmare (libri *ὑπέροχος*, *ὑπερόχως*, *ὑπερόχους*), sed schol. *Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ὑπερόχους*, quod Mommsen non recte ad pravam lectionem *ὑπερόχως* rettulit. His duobus locis accentus

---

tum pondus erant exactae: *μολυβδῖς* enim erat duodecima pars talenti τοῦ ἐμπορικοῦ, hinc Hesychius *σταθμῖον ἐπαμναῖον* appellat, siquidem quinque minae talenti τοῦ ἐμπορικοῦ coacquantur septem minis vulgaribus. *Κρατεντῆς* autem fortasse fuit dimidia pars *μολυβδίδος* sive vigesima quarta talenti.

*) In titulo Delphico CIGr. I, 1688 constanter clausula infinitivi *ΕΝ* comparet, item accusativi *ΟΣ*, nisi quod articulus bis priscum morem exiit *ΤΟΥΣ*.

**) Raro admodum metri lex correptionem flagitat, velut Theocr. V, 37 *ποτιβλέπεν*, et si recte divinavi, apud Epicharmum *μολέν*. Memorabile in titulo Nisyrio (Ross Inscr. II, 166) *δεδώκεν*, quod non videtur ex antiqua scriptura residuum esse, sed populari enuntiationi convenire. Atque etiam apud Epicharmum *πεφύκεν* (vulgo *πεφυκέναι*) scripserim, quamquam ap. Pind. Ol. VI, 49 est *γεγάκεν*.

satis superque vim et notionem formae indicat. At Nem. I, 24 traditum quidem ἐσλὸς idque Aristarchus videtur retinuisse, ac tumentur non solum libri antiqui, sed etiam schol.: τὸ ἐσλός (ita corrigo, vulgo ἐσλώς) ἀντὶ τοῦ ἐσλόνος Δωρικῶς, verum non solum numeri lex productam syllabam flagitat, sed etiam ambigua forma officit sententiae percipiendae; itaque non dubitavi ἐσλόνος scribere. Segregandum est aliud exemplum Nem. X, 62, ubi ἥμενος traditum, Didymus ἡμένος vel ἡμένους scripsit, sed Aristarchus potius sequendus, qui ἥμενον correxit. Duobus locis videtur poeta hac clausula ὅς usus esse, ubi versus lex brevem syllabam requirit, at Ol. II, 71 νᾶσος vel νάσος librorum auctoritate parum est munitum, antiqui enim libri νᾶσον testantur, quod revocavi. Alter locus Nem. III, 29 ἐσλὸς αἰνεῖν (ita pars codd. et schol., alii libri ἐσλὸν ex manifesta correctione) mendo laborat, quod non animadverterunt veteres critici: nam sententia instituta flagitat ἔθνος αἰνεῖν, idque restitui. Pindarus igitur videtur, etiamsi ὅς pro οὗς scripserit, correptione huius clausulae abstinuisse.

Si Isthm. VII, 22 σθένει τ' ἔκπαγλος, ἰδεῖν τε μορφάεις· ἄγει δ' ἀρετὰν κτλ. libri μορφάεσσ' vel μορφάεσ' praebent, manifestum est μορφάεις scriptum fuisse, sed mirum accidit, Alexandrinos hic consulto, non ignorantia (nam sententia plana) priscam scripturam retinuisse, ubi metrum μορφάεις desiderat, itaque haud scio an hic locus graviore mendo laboret.

Coniunctivi persona tertia passim in εἰ cadit, quae scriptura etiam in Homericis libris et in titulis Graecis satis est usitata*); veteres critici videntur huc animum non satis advertisse, equidem non dubitavi traditione posthabita, ut legentium commodo inservirem, ἦ substituere: itaque Ol. VI, 76 ποτιστάξῃ scripsi, postea etiam duobus libris stabilitum, neque aliter intellexerunt vett. interpretes (οἷς ἂν . . . παράσχη, οἷς ἂν ἐπιστάξῃ), Pyth. IV, 268 ἀμφέπη, Nem. VII, 32 αὔξῃ (paraphr. ὧν ἂν αὔξῃ).

Nomen Μέλαμπος Pyth. IV, 126, quocum Homericum ἀελλόπος, doricum τρῆπος componenda, nemo tentabit, Κλεός (Κλέος) Nem. III, 83 (quocum ΛΑΤΟΣ in titulo Delphico CIGr. I, 1688 componas) utrum ex librariorum errore ortum an ex antiqua scriptura sit residuum (in aliis libris legitur Κλειοῦς) amb-

*) In titulo Delphico CIGr. I, 1688 η scribi solet, sed EI pro HI exaratum.

igi potest,*) sed hoc probabilius, quandoquidem fr. 309 Κλεός ἔκατι extat, sive ex hoc ipso loco petitum, sive geminum exemplum. Ex numerorum observatione singulis locis diiudicandum, utrum Ὀλυμπος an Οὐλυμπος, Ὀλυμπία an Οὐλυμπία, κολεός an κουλεός sit scribendum: librorum ea in re auctoritas satis levis; quod si veteres fere simplicem vocalem exhibent, non tam antiquam traditionem, quam vulgarem sermonis usum sequuntur, metri nulla habita ratione, quae socordia non cadit in Byzantinos magistros Moschopulum et Triclinium.

Patrii casus clausulum $\overline{o\upsilon}$ consentaneum est in antiquissimis exemplis passim $\overline{o}$ fuisse, quemadmodum etiam tituli fluctuant (vid. CIGr. I, 1688), neque vero tuiti esse videntur Alexandrini, nisi forte $\overline{\omega}$, quod passim comparet, inde originem duxit; nam veteres grammaticos Pindaro hanc formam non omnino abiudicavisse ostendit schol. Nem. III, 10 οὐρανῶ αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ οὐρανοῦ perperam illi quidem. Nostri libri hanc formam passim exhibent errore plerumque manifesto, atque dissident fere libri, nisi quod semel Pyth. I, 39 librorum consensus Παρνασσῶ tuetur, praeterea memorabile tres libros EFR Pyth. I, 62 Παμφύλῳ et rursus eosdem Ol. VI, 49 Φοῖβῳ testari. Fortasse grammatici Aeolicam clausulam in solis propriis nominibus passim admissam esse censuerunt.

Veteres critici, qui Pindari carminibus emendandis operam navarunt, huc animum advertisse manifestum est: quod si etiam nunc satis multas difficultates nobis licet hac leni medela adhibita expedire, tenendum est, neque Alexandrinos carminum Pindaricorum emendationem absolvisse, neque librariorum ubique illis recte monentibus obsecutos esse: nam saepius propagaverunt menda antiqua, quae critici sollerter procuraverunt. Velut Ol. II, 97 Aristarchus ἐσλῶν correxit, sed libri tenent traditum ἐσλόν, vel Ol. XIII, 41 τέρψις (θ') ἔψοντ' ἐρτιμοί τ' αἰοδαί, ubi Τερψίς θ' ἔψοντ' Ἐρτιμῶ τ' αἰοδαί criticos emendavisse scholia docent. Ol. VII, 50 pravam lectionem αἰθούσας φλογός libri plurimi et ut videtur scholia quoque tuentur, sed recte EGV αἰθούσας haud dubie ex critici alicuius observatione, qui sibilantem geminandam esse vidit: vulgaris scriptura orta est ex ΑΙΘΟΣΑΣ, quemadmodum olim scribi solebat, ut est apud Homerum καιροσέων. Neque mirum, veteres quoque criticos non-

*) In Delphicis titulis leguntur Μνασῶς, Νεικασῶς, Σωσῶς, sed Pindarus Κλεός dixit.

numquam abusos esse hac observatione, velut Didymus Nem. X, 62 ἡμένοϛ restituens.

Sed alia intacta reliquerunt critici veteres, velut Pyth. IX, 123 κείνοι, ubi κείνω restitui, quemadmodum ibid. 99 παρθενικῶ pro παρθενικαί scripsi, nisi quod hoc loco tam recentior quam prisca scriptura ambiguitate laborabat, sed Alexandrinos loci sententiam non perspexisse scholia arguunt. Pyth. II, 92 libri μητρίωνται, haud dubie antiquitus traditum, at requiritur μητρίωνται. Pyth. V, 124 libri τοῦτο γέρας, h. e. τῷ τὸ, quamquam hoc loco Alexandrini fortasse non culpandi, nam scholiastae interpretatio in utramque partem accipi potest: sed aliis locis similes delitescunt corruptelae.

Cum secundum antiquam scribendi consuetudinem dispares verborum formae eandem speciem ostentarent, ut legentes hac ambiguitate facile in errorem inducerentur, librarii antiqui, qui libros transtulerunt in scripturam postea ab omnibus receptam, solent bifariam peccare: aut enim fideliter repetunt antiquam scripturam ubi erat immutanda, velut Ol. II, 6 ξένον scribentes, non ξένων, ut oportebat, aut contra inscite deserunt tradita litterarum elementa, velut Ol. XIII, 6 ἀσφαλῆς pro ἀσφαλῆς scripserunt, Isthm. VIII, 12 παροισχόμενων pro παροισχόμενον. Numquam corruptela latius serpsit, velut Isthm. VIII, 44 recte fuit τράφειν i. e. ἔτραφειν scriptum, sed postea aliquis ratus infinitivi formam antiquo more exaratam esse, substituit τράφειν.

Litterae Aeolicae Vau adeo tenaces fuerunt Boeoti, ut etiam Ionicarum litterarum usu recepto eam non abrogaverint, id quod tituli recentiores arguunt. Quemadmodum Corinna usa est hac littera (v. Apollon. de pron. 396), ita etiam Pindarum eam non sprevisse consentaneum est; et hiatus haud infrequens in iis vocabulis admissus, quorum primum elementum olim Vau fuit, rem plane confirmat. Sed in libris Pindaricorum carminum, quibus Alexandrini usi sunt, nusquam comparebat haec littera, quam sustulerunt librarii, qui primi haec poemata ex antiqua scriptura ad ionicarum litterarum normam transtulerunt, nisi quod passim vestigia quaedam residua sunt, ubi isti T vel Γ sibi videre visi sunt, velut Ol. IV, 9 Χαρίτων θ' ἔκατι (γ' ἔκατι) scribi solet, ubi importunam voculam redundare dicunt scholiastae (ὁ δὲ τὸ σύνδεσμος περιττός); olim Fέκατι scriptum fuit. Item Ol. XIII, 98 πᾶν ῥω Fέπει, ubi nunc πᾶν ῥω γ' ἔπει legitur. Simile vitium delitescit Isthm. VIII, 17 Ἀσπίδων θ' ὀπλόταται, quamquam ibi alia littera obscurata esse videtur. Isthm. VI, 42 αὔδασε τοιοῦ-

τόν τι ἔπος scriptum, ubi olim fuit τοιοῦτον ἔπος. Alexandrini quomodo nodum expediverint, ignoramus: nam elisionem admisisse incredibile, neque ad Byzantinorum complementum γὲ refugisse probabile: scripserunt opinor τὲ, more tralaticio redundare dictitantes. Item de vitio suspectus locus plane similis Ol. VI 16 εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος. Mommsen, cum in editione prima litterae huius instaurandae periculum fecisset, in epecdosi noluit in ea sententia persistere.

Antiqua scriptura cum spiritum asperum diligentissime notare solita sit, has notas attici librarii penitus oblitteraverunt, itaque quae Pindari fuerit consuetudo in perpetua librorum dissensione aegre potest indagari, praesertim cum hic poeta doricam dialectum aeolica temperaverit, et vel ipsa Doris ea in re non eadem ubique constantia et severitate usa sit. In adnotatione fere non attigi hanc quaestionem,*) neque hoc loco licet eam pertractare. Quod Pyth. I, 74 βάλετ' ἀλκίαν EFQ (βάλετ' ἀλ. R et fort. C), II, 11 ἐντ' ἄρματα C1DGMV (alii τ' ἄρ.) exhibent, non satis testatur psilosin; nam si antiquitus scriptum THA, fortasse qui transfiguraverunt, omissa H neglexerunt Θ pro T scribere: itaque cavendum ne falsa specie decipiamur. Librorum manuscriptorum fides in his apicibus fere fluctuantium cum sit incerta, tamen observare licet, aliquot bonae notae libros in quibusdam vocabulis quamvis non aequabiliter psilosin testari, ut appareat id non casu, sed secundum traditionem fieri. Quod schol. Theocriti I, 1 de Doridis consuetudine praecipit: οἱ Δωριεῖς τρέπουσι τὸ ἦ τὸ δασὺ εἰς ᾧ ψιλὸν ὑπεξαίρουμένων τῶν ἄρθρων, id pars librorum Pindaricorum sequitur, velut Ol. VI, 96 ἀδύλογοι FN1QU, VII, 11 ἀδυμελεῖ Q ut vid., XI, 14 ἀδυμελεῖ F2N1Q (sed XIII, 21 ἀδύπνοος omnes), XIII, 96 ἀδύγλωσσοι PQΔΘ, Pyth. I, 8 ἀδὺ G2Q, sed 90 ἀδείαν solus T, VIII, 70 ἀδυμελεῖ Q, IX, 4 ἀδείας (et ἀδ.) EF, Nem. II, 25 ἀδυμελεῖ D, sed X, 33 ἀδείαι omnes; Isthm. II, 5 ἀδίσταν D cum apographis. — Item Ol. I, 6 ἀμέρα E1FNU, 33 ἀμέραι E1CNQU, II, 32 ἀμέραν QSU, sed 62 ἀμέραις omnes, sicut IX, 85 ἀμέραν. — Item Ol. II, 32 ἀσύχιον EFMOQSUZ1Σ et Pyth. IX, 22 ἀσύχιον DQ. — Item Ol. VI, 25 ἀγεμονεῦσαι F1QX, et IX, 3 UII, IX 57 ἀγεμών DFQ, Pyth. IV, 112 Q, 274 C1DQX, Isthm. VIII, 20 D cum apographis. — Item scriptum ἀνλόχος Pyth. V, 47 QS, Nem. VI, 66 D, quemadmodum in titulo vetusto Laconico, ἀνία Pyth. IV, 18 V, sed

*) Itaque libri ubi hac in re variant fere non notavi: quas discrepantias qui cognoscere velit, Mommseni copias adeat.

Isthm. II, 22 omnes ἀνταίς. — Memorabile est ἀμέτερος scriptum Ol. XI, 8 FQ, Pyth. III, 65 DQU (sed III, 3 omnes ἀμ.), Pyth. IV, 110 DIQ, 150 DQ (nam quod Nem. III, 1 novicii aliquot libri exhibent, nullius est momenti), ut liceat suspicari nonnullos ἀμμέτερος aeolico more scripsisse. Item fluctuant libri inter ἀμός et ἀμός, Denique adversus praeceptum schol. Theocr. Ol. XIV, 19 ἀ Μινύεια DEFGHVXΘΣ.

In aliis vocalibus psilosis raro usu venit, velut Pyth. I, 6 εὔδει, III, 94 ξδνα.; illud vero singulare quod οὔνεα omnibus fere locis suppeditant libri non tantum ii, quos psilosis tenaces esse exempla supra adscripta probant, sed etiam alii promiscue, inprimis Vatic. B, itaque etiam Mommsen hanc scripturam secutus est. Contra nullum omnino aspirationis vestigium comparet in vocibus Ἰσθμός (quae in Atticis titulis aspiratur, cf. CIGr. I. 452) et Ἰσμηνός (quae in titulo vetusto Chalcidensi et si recte memini etiam in Boeotio aspiratur).

VI.

DE LIBRIS MANUSCRIPTIS.

Pindari quotquot libri manuscripti supersunt ex eodem archetypo originem ducere praeter librorum ordinem immutatum (nam Isthmia in omnibus libris novissimum occupant locum) argumento est, quod conspirant fere vel in levissimis rebus maxime in mendis: unde apparet iam archetypum multis vitiis inquinatum fuisse: quod quidem exemplum libri, qui ex eo derivati sunt, plus minusve fideliter propagaverunt, itaque non mirum, si inter se discrepent nec dignitate pares sint. Huc accedit, quod passim correcti sunt auxilio scholiorum, quae etiam nunc extant, sed videntur correctores usi esse scholiorum apparatu ampliore; fortasse etiam Pindari libros antiquiores, qui diversam recensione sequebantur, hic illic adhibuerunt, id quod maxime in codicem Ambrosianum cadit.

Archetypum olim Byzantii fuisse consentaneum est, grammatici alicuius opera confectum, si ex habitu nostrorum codicum coniecturam capere licet, saeculo sexto, ut videtur post Justiniani demum mortem,*) certe non ante Anastasium imperatorem,

*) Cf. Schol. Metr. ad Ol. IV: οἱ γὰρ σπονδεῖοι σύμπνκτοι ἀνά-
παιστοι λέγονται, ὥς καὶ τὰ εἰς Σωτήρα Χριστὸν τὸν Ὁραιοπυλιώτην

quemadmodum eodem fere tempore etiam alii aliis locis Pindari carminibus criticam operam navarunt, velut Iohannes Barbutallus. *) Pindari libros Tycho Mommsen, vir de hoc poeta praeclare meritus, insigni et industria et fide examinavit, quamquam aegre ferimus, quod non licuit institutum opus plane absolvere: nam neque Britannicos codices vidit, **) neque quod magis mireris inspexit Vaticanum S (1314), qui saeculi XII esse perhibetur et praeter Nemea etiam Isthmia videtur continere.

Quod si fructus assidui laboris expectatione minor videtur, non culpandus Mommsen, sed potius merita laude ornandus, quod non destitit naviter suo officio fungi, quamvis intelligeret ad Pindari carmina emendanda exiguum plerumque fructum redundare ex librorum manuscriptorum recognitione. Nam quamvis non multae novae et probabiles scripturae in lucem prolatae sint, tamen nunc demum licet libros manuscriptos recte aestimare, unde proficisci eos decet, qui criticam operam emendandis antiquarum litterarum monumentis prospero successu navare student. Cum plurimi Pindaricorum carminum codices extent (Mommsen CLIV recenset), nullus tamen antiquitate et virtute tantum eminet, ut unus praeter ceteros sit sequendus; ***) sed si discesseris ab apographis, velut Augustanis duobus, quae Vaticanum B non sine erratis repetunt, nullus fere liber est, unde non aliquis fructus percipi queat.

Et antiquiores libri archetypum religiose plerumque propagant atque interpolationis libidinem procul habent, sed scribae non raro deliquerunt, vel vitia tralaticia fideliter repetentes vel novis mendis poetae orationem inquinantes, incuriosi non solum

ἐπὶ τοῦ μαρμαίρου ἄνω τῶν ἑξωθεν πύλων, ὅπου ἐξωγράφηται Ἰουστινιανὸς καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος.

*) Testatur ipsius epigramma Anth. Pal. IX, 629: *Αἶθε σέ, Πίνδαρε, μᾶλλον ἔμοις ἐκάθηρα ῥεέθροισ; καὶ κεν ἄριστον ὕδωρ τοῦμόν ἔφησθα μόνον*, qui medio saeculo sexto Beryti videtur grammaticam artem professus esse, siquidem ib. IX, 425 seq. Berytum terrae motu vastatam deflet, quam calamitatem circa a. 554 accidisse testatur Agathias II, 15.

**) Bodleianus liber, quamvis recens (saec. XV) omnia Pindari carmina continet et vel ob id ipsum dignus, qui examinetur; Cantabrigiensis praeter Pythia etiam Nemea et Isthmia videtur complecti; in Westmonasteriensi leguntur Nemea. Fortasse Britanni philologi his libris recognoscendis amplificabunt instrumentum criticae artis in hoc poeta factitandae.

***) Neque enim audiendus M. Schmidt, (Pindars Olympische Siegesgesänge p. XC) vituperans Mommsenum, qui variarum lectionum inutili mole obruerit praestantiam librorum A et B, quibus solis omne criticae artis instrumentum contineri existimat vel optimo libro D spreto.

metrorum, sed etiam saepe numero nihil morati, cum a sententia instituta aut a sermonis graeci lege aberratum est *). Hoc igitur nomine inferiores libri, quos magistri Byzantini saeculo XIV et XV recognoverunt, multum praestant: nam plurimos illi librariorem errores cum scite sustulerint, merita laude non sunt fraudandi, sed iidem multis locis interpolando occultaverunt menda ac pro arbitrio verba immutantes plus detrimenti quam opis attulerunt. Et Thomas quidem Magister satis habuit commentario illustravisse Pindari carmina, sed Moschopulus et Triclinius confidenter emendationis periculum subierunt, ille quidem etiam in pravis scripturis corrigendis modestiam probavit, sed Triclinii temeritas nonnunquam intempestivam Hartungorum audaciam aequiperat.

Libri, quibus correctores Byzantini usi sunt, nostris veteribus codicibus non erant praestantiores: si libri, qui Moschopuli et Triclinii recensiones exhibent, scripturas emendatas praebent, quas isti magistri coniectura indagare non potuerunt, ex scholiis antiquis petitae sunt, velut Isthm. V, 10 vett. libri *ἀνέλπιστον*, inferiores *ἄλπιςτον* exhibent auctore scholiasta. Nem. I, 52 Moschopulus addit *φάσγανον* scholio ut opinor usus, quod nunc desideratur, neque Triclinio praesto fuit, qui temere *ἐλφος ἐκτινάσσων* correxit. Sed quod Isthm. IV, 58, ubi libri vett. *Αἰγιόχῳ Διῖ*, uterque delevit *Διῖ*, Moschopulum arbitror suo periculo additamentum importunum sustulisse, cui obtemperavit Triclinius, quamquam aliis locis, ubi Moschopulus recte rem administravit, fere novam solet correctionem periclitari, quandoquidem solus sibi sapere videtur.

Apparet igitur non decere inferiores libros quamvis caute adhibendos spernere aut plane segregare.

Praestantissimum tam interpretationis Pindaricorum carminum quam criticae factitandae instrumentum vetera esse scholia norunt, qui huic poetae operam dederunt. Reliquiae commentariorum veterum his scholiis propagatae virtute aequant scholia Iliadis Homericæ, sed usus fructus magis impeditus: nam in scholiis Homericis variae scripturae earumque auctores nominatim recensentur, id quod in Pindaricis commentariis raro usu venit: itaque fere ex interpretatione colligendum est, quam scripturam secuti sint veteres interpretes: sed ambigua oratione illi

---

*) Codicum veterum stirpes persequi et illustrare, quamvis non infructuosum sit, neque huius est loci, neque hominis negotiosi.

saepius utuntur, vel magis id, quod optant, quam quod scriptum fuit, sequuntur: ita fit, ut examinantes has reliquias fallaci specie facile decipiamur. De Pindaro emendando omnium optime meriti populares mei Erasmus Schmid Vitembergensis et Godofredus Hermannus Lipsiensis, alter non sine fructu usus est his subsidiis, Hermannus, quem memini ut par est semper honorifice Schmidii memoriam recolere, scholia fere neglexit. Inspexerunt, qui post secuti sunt, passim, ego primus dedita opera et perpetuo in editione secunda et tertia adhibui, item Tycho Mommsen sedulo pervestigavit; sed nequaquam existimandum est nostra opera hunc variarum lectionum thesaurum exhaustum esse: supersunt etiamnunc agenda: nam quamvis omni animi intentione quis perlustraverit has veterum commentariorum reliquias, tamen multa fugient adversorem, quae aliorum acumen facile deprehendat. Verum iniuria me et Mommsenum M. Schmidt contendit non satis recte scholiis usos esse, qui quid sibi velit non satis assequor; nam si quid video ipse ne unum quidem Pindari locum corruptum scholiorum ope correxit, cum ego permultos in integrum restituerim. *)

Haec scholia quae adiuncta sunt Byzantinorum recensionibus, quam nos manibus tenemus, decerpta sunt alia ex aliis veterum grammaticorum commentariis, itaque diversarum recensionum lectiones suppeditant, eximium critici instrumenti supplementum, quamvis plerumque nos lateat, singularum lectionum qui sint auctores. **) Valde autem dolendum, quod haec scholia nondum

---

*) Scripsit vir amicissimus haec (Pindars Ol. Siegesges. p. XCI): „Bergk und Mommsen haben wohl auch nicht unterlassen, Uebereinstimmung und Abweichung der Scholien von unserer Tradition anzugeben, aber zu einem rechten instrumentum criticum sind ihnen die Scholien nicht geworden, weil sie ihnen entweder beim Zeugenverhör mit viel geringerem Vertrauen entgegen kommen, als dem Zeugnisse der handschriftlichen Ueberlieferung, oder wenn sie ihnen folgen, versäumen, die aus ihrer Exegese erschlossene Fassung des Textes mit unserer handschriftlichen Tradition zu combiniren.“ At in scholiis quoque falsa veris mixta, nec decet sine dilectu quaslibet scripturas revocare, quae non raro ipsae inter se discrepant. Neque angustiae critici commentarii eam explanationem, quam Schmidt desiderat, admittebant.

**) Metrica scholia a Byzantinis sunt conscripta (cf. Schol. Metr. Ol. IV), qui unus Hephaestionis enchiridio et scholiis (sed his passim amplioribus) usi sunt. Raro admodum diversae disciplinae vestigia deprehendimus, velut in Schol. Vrat. A ad Ol. I: huc adde schol. vulg. ad Ol. V (quod etiam Vrat. A exhibet), quod carmen dicitur tribus aequalibus periodis colorum XIX constare; Moschopolus demum in epodicam formam redegit.

ad libros manuscriptos accurate recognita et suppleta sunt, cui labori sustinendo qui unus par est nondum spem, quam concepimus, ratam fecit, quamquam vel sic de scholiis emendandis et redintegrandis omnium optime meritis. In praesentia quidem non licet varia scholiorum genera plane dirimere, id quod aggressus est L. de Sybel (de schol. vett. in Pindari carmina Marburgi 1872). Neque Lehrs, qui peculiarem librum de his scholiis conscripsit (Lipsiae 1873) ab omni re paratus se huic muneri accinxit; nam tanquam tiro ac rudis, dum ipse insignis levitatis documenta edit, culpat alios; quid a superioribus recte sit administratum nescit, subsidia ab aliis parata ignorat, nova nulla adhibuit: velut iactat principem se paraphrasin Pindaricorum carminum in scholiis delitescentem investigavisse, nescius iam viginti annis ante me reapse ostendisse, qui fructus ex hac paraphrasi ad Pindari carmina emendanda percipi queat. Illud denique addo, ne quis vanam spem concipiat, scholia, quae Athenis 1875 (*Πινδάρου σχόλια Πατριανά*) edita sunt, non nauci esse: leguntur illa adscripta in marginibus editionis Romanae, ut videtur manu Alexandri Fortii Corcyraei, qui saeculo XVI medio vixit.

His igitur subsidiis prudenter rectoque iudicio utendum est, omnisque superstitio procul habenda. Nam a vero prorsus aberraverit qui per omnia libros deteriores melioribus, qui magnam partem sunt vitiosiores, postponendos putaverit. Velut in versibus ad metri legem redigendis veterum librorum nulla fere est auctoritas, neque quidquam refert utrum ἀέθλοις an ἀέθλοισι quamvis consentientes exhibeant. Nec magis orthographia illorum librorum auctoritate regenda, qui fere pravae consuetudini inserviunt.

Saeppissime τ̄ legitur in libris Pindaricis loco vocalis ι correptae, ut omnino Byzantini librarii hoc mendo deturpare solent graecarum litterarum monumenta: sed pravae consuetudinis origines altius repetendae: nam ne tituli quidem saeculis novissimis immunes sunt huius labis, quae etiam infecit chartas Aegyptias non tam Romanis imperatoribus quam Lagidis dominantibus.*)

*) Vid. chart. Aegypt. in Notices et extraits XVIII, 2, velut n. 50 (anno 160 a. Chr.) ἐν τῇ χειρὶ, et 51 (eodem anno) ἀπὸ λειβός, n. 54 (duobus vel tribus annis post) κειθῶνας. λεινοῦν, n. 55 (a. 159) Δειδνμῶν. Μνήγειος (ubi Γ vice litterae Bau fungitur, velut in alia charta κλαίγω). περὶ (identidem), n. 57 ἐκ τοῦ εἰεροῦ. μέλει (i. e. μέλι), n. 58 Σαραπείην i. e. Σαραπειῖ(ο)ν, n. 63 col. 9 ἐπεικουρείας. ἀπὸ βραχέων μόλις (i. e. μόλις) omnia eiusdem saeculi; n. 4 Ἐλαφηβολειῶν. Λῶειος,

Item exemplaria Alexandriae, Athenis, Romae venalia eiusmodi vitiis inquinata fuisse consentaneum est, quandoquidem postremo orthographorum opera in eo potissimum fuit collocata, ut pravam hanc consuetudinem pro viribus emendarent.

Apparet igitur ea in re nihil valere vel omnium librorum consensum, cui si obtemperandum foret, oportebat Mommsenum et qui eius vestigia legere solet Christium in Pindari Ol. II, 45

Ἀδρασειδῶν θάλος ἄρωγὸν δόμοις

scribere: namque libri non interpolati praeter duos satis recentes (WΣ) Ἀδρασειδῶν vel Ἀδρασειδαν praebent;*) accentus diversitas repetenda ex scripturae varietate Ἀδρασσεῖδων, quam scholiasta commendat, quandoquidem Thersandrus a filia, non a filio Adrasti sit oriundus.***) Critici argutantis correctionem hanc esse apparet, sed sive Ἀδρασειδῶν sive Ἀδρασειδων probaveris, utraque forma non solum sermonis graeci legibus adversatur, siquidem ab Ἀδραστος patronymica Ἀδραστίδης, Ἀδραστίς, Ἀδρηστίνη descendunt, sed etiam Pindarici versus numerum corrumpit, qui brevem syllabam desiderat: itaque huic errato ne illa quidem venia parata est, poetam metri necessitati obedientem εἰ vel εἰ posuisse pro simplici ι.***) Neque tamen cavet sibi ab hoc errore Herodianus grammaticorum graecorum doctissimus, vid. Et. M. p. 18, 47 Ἀδρασειδῶν Ἀδραστος κύριον Ἀδραστίδης, Ἀδραστιδῶν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ εἰ Ἀδρασειδῶν, οἶον Ἀδρασειδῶν

n. 19 (a. 138 p. Chr.) ἐν Καρκίνῳ. denique anno 600 p. Chr., n. 21 αἰωνεῖον, αἰωνείας, βελτειοῦν, δεκάτρεια. Multo autem frequentius in iisdem chartis simplex I vice diphtongi EI fungitur, hinc etiam antiquissima exempla librorum sacrorum Christianorum eiusmodi vitiis redundant, quamquam prava haec consuetudo omnino fuit pervagata.

*) Huic exemplo par Ol. VII, 98, ubi cum libri non interpolati Ἐρασειδῶν pro Ἐρατιδῶν exhibent, bis peccant. Neque aliter scholiastae, nam schol. Vrat. quamquam Ἐρασιδῶν scribit, tamen cum nomen hoc ἀπὸ τινος Ἐράστον ἢ Ἐραστεῖος repetit, istam scripturam tuetur. Recte Byzantini correctores Ἐρατιδῶν.

**) Schol. vetus dilucide dicit ab Ἀδρασεῖς descendere: schol. Ambros. (vid. Mommsen Adn. Crit. p. 20), cum dicit εἰρηται γὰρ ἀπὸ τοῦ Ἀδρασιδῆς, (ὡς) δαναῖδες, fortasse Ἀδρασιδων legit, quamquam in his scholiorum excerptis nihil decernere ausim.

***) Velut Λαγείδης pro usitato Λαγίδης tituli tumentur, quam formam Ahrens Theocr. XVII, 14 restituit, nisi forte cum Lobeckio Λααγίδας scribere praestat, quamquam etiam Λαγιάδας rationem habet: Λαάγον paenultima producta in versu Cram. An. Ox. I, 264 vitiosum, scribendum Λάαγος, οὗ φίλος υἱὸς ἀρτίξηλος Πτολεμαῖος. Attigit haec Cobet (Ἐρμῆς λόγιος I), sed locum nunc nequeo indicare. Alia exempla insunt in iis, quae Lobeck Paralip p. 5 seq. congegessit, sed haec examinare non est huius loci.

θάλος. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν (vid. Cornu Cop. Ald. 3 et Miller Misc. p. 13).*)

Hoc exemplum satis superque arguit, quae fides habenda sit vel grammaticis quamvis doctis vel libris manuscriptis, qui praeter ceteros locupletes videntur. Quos cum deserere Mommseno religio esset, non raro menda manifesta iam a prioribus criticis sublata denuo revocavit, atque Christius, qui alias codicum auctoritatem parvi facere solet, hic Mommseni vestigia studiose secutus est.

Libri Pindarici non interpolati saepius diphthongum *ει* exhibent, ubi vel versus lex vel sermonis consuetudo brevem syllabam desiderat. Mommsenus ut tueretur librorum scripturam, correptionem admissam esse statuit, de correptione diphthongorum vel vocalium longarum ante vocales in mediis vocabulis disserens Adnot. Crit. p. 174 seq., sed neglexit in causam rationemque huius correptionis inquirere. Si corripitur diphthongus, secundum elementum *ι* vel *υ* consonantis vice fungitur ac sensim ita attenuatur, ut plane evanescat, velut *ποιῶ*, *ποῖα*, *οῖος*, *τοιούτος*, *Βοιωτός*, *δείλαιος*, *παλαιός*, *Ἀλκμαίων*, vel *αὐτά*, *ἰγνεύω*, *εὐ-ωνος*, *θηρεύω*, *Εὐηρείδης*, itaque in nonnullis vocabulis *ι* vel *υ* plane abiicitur, ut *ποῶ*, *τοοῦτος*, *Ἀλκμάων* et *Ἀλκμέων*, et ad eundem modum *παλεός*, *άάτα*, *ἐπισκεάζειν* alia scribi solent. Ad hanc normam si correptionem diphthongi *ει* examinamus, sola vocalis *ε* superstes sit, necesse est. At refragantur exempla a Mommseno adhibita tantum non omnia, velut *ἵππειος*, *εὐσεβέας*, *εὐμενέας*, *δουλείας* alia.***) nam Graecis auribus inaudita *ἵππειος*, *εὐσεβέας*, *εὐμενέας*, *δουλείας*. At ad manum erant formae *ἵππιος*, *εὐσεβέας*, aliae versuum numeris convenientes,***)) quas Hermannus et Boeckhius principes philologorum et peritissimi Graeci sermonis dudum restituerunt, nihil morati librariorum socordiam, quae diphthongum *ει* invexit: nam quis unquam Minervam *Ἰππείαν* fando audivit, quae constanti usu *Ἰππία* vocatur, quemadmodum

*) Herodianus utrum *Ἀδραστειδᾶν* an *Ἀδραστείδων* legerit non liquet, sed probabile eum secutum esse scripturam, quam scholiastae tuerentur: nam Et. M. adnotatio in arctum, ut fieri solet, est redacta.

**) Mommsen etiam *μαντείων* Pyth. XI, 6 tuetur, sed vocabula quale *μαντείον* non corripuntur, aut si paenultima *τῶν τεμενικῶν* et similium brevis, clausula est *ἰόν*: in Pherecratis versu (Miller Misc. 159) *μᾶλ' αἰσχρὸν ἐν τῷ Θησέφ' καθήμενος* videtur *Θησέως* scribendum. Quod si Pindari paraphr. illam scripturam agnoscit, vitioso libro usus est.

***)) Neque veteres grammaticos latuit haec et alia id genus *διφορούμενα* esse, cf. Herodian. II, 453 ed. Lentz.

Neptunus Ἰππιος, non Ἰππειος. Hoc autem saeculo non iam dubitant critici aperta haec menda revocare.

Illud ne quis erret addo, Ἰππιος non esse ex Ἰππειος ortum, quemadmodum τέλειος ex τέλειος correpta diphthongo, sed Ἰππιος et Ἰππειος, δούλιος et δούλειος, εὐσεβία et εὐσέβεια, εὐμάθεια et εὐμάθεια alia dispares sunt figurae vocabulorum seorsim deductae a diversis stirpibus, velut ab Ἰππος deducitur Ἰππιος, ab Ἰππεύς Ἰππειος, δουλεία a δουλεύειν, δουλία a δοῦλος, εὐτυχία ab ΕΥΤΥΧΟΣ (quod nomen proprium non infrequens), εὐτύχεια ab εὐτυχής, et ad eundem modum alia: sed deinde poetae potissimum analogiae speciem secuti talia pro arbitrio variare soliti sunt.

Consensus veterum codicum vel omnium vel plurimorum nihil aliud testificatur, quam archetypi scripturam: et haec quidem utrum recensionem Byzantinae peculiaris sit an ex Alexandrinorum exemplis propagata, passim satis probabiliter decernere licet, velut Pyth. IV, 70 librorum corruptelae testantur olim crasin ἀρχὴν κδέξατο (i. e. ἀρχὰ ἐκδέξατο) traditam fuisse, sed multo saepius dubii haeremus; nam veterum commentariorum reliquiae non sufficiunt ad instaurandam Alexandrinorum recensionem: praeterea satis superque constat, hos criticos de locis difficilioribus saepe dissensisse. Nec si forsitan ex Aegyptiorum sepulcrorum situ aliquando in lucem proferantur chartae, quae Pindari carmina ex Aristophanis vel Aristarchi recensione exhibeant, existimandum est, nos haec poemata integra et vitiorum immunia recipere: esse: nam multa et gravia menda Alexandrinorum saeculo antiquiora sunt, quae illi critici vel non animadverterunt vel tollere nequiverunt. Me quidem Alexandrinorum auctoritas non deterruit, quominus quantum licuit, ab his antiquissimis corruptelis purgarem Pindari carmina, quemadmodum Homerum qui emendare volet, oportet non religiose Aristarchi vestigia legere, sed ipsum sapere atque veritatis notas persequi, quamvis procul absim a libidine, quae nunc in Homericis carminibus grassatur.

Igitur cum omnia fere saecula deinceps obfuscaverint praeclara haec summi poetae monumenta, non decet eandem medellam pariter antiquis atque recentibus corruptelis adhibere. Antiqua vitia, quae plerumque ex priscae scripturae ignoratione orta sunt, certissime deprehenduntur, si vestigia litterarum presseris, velut Ol. VI, 15 restitui ἐπὶ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τε νησθέντων, ubi τελεσθέντων legitur, Nem. III, 28 ἔθνος αἰνεῖν, ubi libri et Aristarchus ἐσλός, alia id genus.*) Plus audendum in re-

*) Spero equidem me non pauca inveterata menda, tam aperta

centibus mendis procurandis, nam multiplices errorum viae. Itaque Pyth. IV, 29 non dubitavi *φαιδίμαν ἀνδρὸς αἰδολόν περ' ὅψιν θηγάμενος* (in libris est *πρόσοψιν*) scribere, quod ipsa sententia flagitante cum repperissem, post vidi paraphrasi confirmatum: *ἀνδρὸς αἰδίσιμον καὶ ἀξιοπρεποῦς φαιδρὰν καὶ εὐπρεπῆ, ὅψιν ἑαυτῷ περιθείς*, est enim *πρόσοψιν* vitium Byzantinae recensitionis, quemadmodum in libris manuscriptis *περὶ, πρὸς, παρὰ* sexcenties permutari solent. Saepius vitium utrum inveteratum an noviciū sit, ambigas, velut Nem. XI, 41 *ἄνθος εὐῶδες φέρειν πλούτῳ ἴσον*, nam scholiasta quid legerit, non liquet; sed emendationem meam *πλουτώσιον* omnis veritatis numeros habere arbitror, quamvis hoc vocabulum alio exemplo munire nequiverim. Aliis denique locis germanum vocabulum cessit interpretamento, velut Nem. VI, 49 certa emendatione *κλέος* pro *ὄνομα* restitui, ubi vulgaris forma *ὄνομα* (nullus enim liber *ὄνυμα* praebet) interpolationem prodit, retinuitque schol. Pindaricum *κλέος* in interpretatione.*) Non magis dubitationi aut calumniae obnoxium quod Isthm. VIII, 35 *Δι' ὀδύρην* correxi, ubi libri *Δι' ὀδύρην*, glossema manifestum exhibent. Cavillettur enim qui hic et alibi a me litterarum similitudinem neglectam esse criminetur.

Ex iis, qui in Pindaro et emendando et explicando versati sunt, imprimis commemorandi A. Hecker in Philologi T. V, p. 438 seq. Heimsoeth in Museo Rhen. V, p. 1 seqq. G. Hermann, qui praeter eas commentationes, quae in Opusculis leguntur, scripsit de Pindari carm. Nem. VI, Lips. 1844, de Pindari ad solem deficientem versibus 1845, et emendationes quinque carminum Olymp. 1847. Kayser in Annalibus Vindobon. T. CV p. 97 seqq. et in Annal. Ienens. 1846, Nr. 287. Tycho Mommsen in Mus. Rhen. IV, p. 539 seqq. Rud. Rauchenstein Commentationes Pindaricae P. 1 et 2, Aroviae 1844—5. De aliis vid. Schneidewin in Philologo T. II p. 705 seqq.

quam caeca procuravisse, sed libere profiteor saepe numero veri inveniendi conatum irritum fuisse; ibi satis habui proponere, quod poeta certe non indignum videretur, etiam si a litterarum vestigiis abhorret: crassa Minerva has coniecturas factas esse dictitent per me licet, sed forsitan aliis, qui acutiores sint et ingenio plus valeant, viam veri inveniendi monstrabunt.

*) Id alias quoque usu venit: utar hac occasione, ut Thucydidis locum IV, 55: *πανταχόθεν σφᾶς περιεστῶτος πολέμου ταχέος καὶ ἀποφυλάκτου* corrigam. Non senserunt interpretes, quam insolens sit *ταχέος πόλεμος*, scribendum *αἰφνιδίου*, idque ipsum testatur schol: *περιπυτόντων αἰφνιδίου πάντοθεν τῶν πολεμίων καὶ ἄνευ τοῦ δύνασθαι προφυλάξασθαι*. Utitur autem Thucydides saepius hoc vocabulo.

Ad hos accesserunt praeter Hartungum, qui omnia Pindari carmina una cum perditorum poematum reliquiis quattuor voluminibus Lipsiae 1855—6 edidit, C. Friedrichs, qui cum iam ante de compluribus Pindari locis in Philologo Gottingensi passim disputavisset, haec retractavit et auxit in peculiari libello (qui inscriptus est: *Pindarische Studien*. Berol. 1863); Tycho Mommsen, qui Scholiis Germani in Olympia una cum epistolarum criticarum triade editis (Kiloniae 1861), deinde in epistola critica ad Friedrichsium (Oldenb. 1863) et in quaestionibus, quas de Pindari dialecto inchoavit (in Iahnii *Annal.* Vol. LXXXIII p. 40 seq.) permulta subsidia ad Pindaricorum carminum emendationem suppeditavit; Leop. Schmidt, qui librum satis amplum de Pindari vita et scriptis (Bonnae 1862) edidit. Nec defuerunt alii, qui in diariis philologicis Pindari carminibus criticam operam navarent, velut L. Ahrens (*Philolog.* XVI p. 52 seq.); Goram, qui in commentatione de Pindari translationibus et imaginibus (in *Philologo* XIV) passim locos difficiles coniecturis tentavit; Ernestus de Leutsch, qui et in *Philologo* et in commentationibus academicis identidem de Pindaro disputavit; denique R. Rauchenstein non destitit haec poemata passim vel illustrare vel divinando in integrum restituere (vide inprimis Iahnii *Annal.* LXXVIII p. 240 sq., p. 385 seqq. et *Philolog.* XIII).

Neque annis novissimis studia Pindarica refrixerunt: Tycho Mommsen postquam a. 1864 Pindari carmina recensuit integra scripturae diversitate adiecta, a. 1866 editionem minorem adornavit. C. F. Schnitzer commentationem de Pindaro nuper emendato edidit (Elwangen 1867), in qua et meam et Mommseni operam sub examen vocavit. Olympia edidit Mauricius Schmidt Ienae 1869 addita diatribe de Pindari locis nonnullis controversis. Praeterea Pindari carmina omnia ediderunt Christ (Lipsiae 1873) et Otto Hóman Hungarus (Lipsiae 1876). Alii denique vel peculiaribus commentationibus vel in diariis philologis de Pindaro scripserunt, quibus usus sum, quantum licuit, nam nonnulla non potui nancisci, alia me fugisse credo.*)

---

*) Pindari Olympia edidit de Iongh Traiecti 1865, sed carui hac editione.

VII.

INDEX CODICUM.

Pindari carmina cum duobus potissimum codicum generibus sint propagata, quorum alterum interpolationis est expers, alterum hac labe infectum, prioris generis libros manuscriptos, quoniam fide imprimis digni sunt, omnes recensebo, notis iisdem usus, quibus Mommsenus, qui maiusculis litteris insignivit libros non interpolatos, latinarum litterarum specie adhibita in antiquioribus, graecarum in iis, quos Thomanos appellavit, quoniam continent commentarium ab hoc ut videtur grammatico conscriptum. Minusculis litteris Mommsen notavit libros Byzantinorum magistrorum opera ac studio correctos, latinis litteris Moschopuleos, graecis Triclinianos signans.

Et prioris quidem generis hi codices collati sunt:

<i>A</i> Ambrosianus A continens	Ol. I—XII.
<i>A</i> Vratislaviensis A	Ol. I. II, 1—80.
<i>B</i> Vaticanus B	Omnia carmina.
<i>B</i> Augustanus C	Nem. Isth. I, 1—40.
<i>B</i> Aug. E ²	Nem. frag.
<i>C</i> Parisinus G	Ol. Pyth. I—V, 67.
<i>C</i> Par. B	Pyth. frag.
<i>D</i> Mediceus B	Omnia carmina.
<i>D</i> Par. C ³	Nem. XI, 30 seq. Isthm. frag.
<i>D</i> Med. A ³	Eadem (et praet. Pyth. II—V).
<i>D</i> Vat. E ³	Eadem.
<i>D</i> Ambr. F ³	Eadem.
<i>E</i> Med. E	Ol. Pyth.
<i>F</i> Med. C	Ol. Pyth.
<i>G</i> Gottingensis ²	Ol. II—XIV. Pyth. I—XII, 38.
<i>H</i> Vat. D	Ol. Pyth.
<i>I</i> Guelferbytanus ²	(Ol.) Pyth.
<i>I</i> Venetus B	Ol. Pyth.
<i>I</i> Vrat. D	
<i>K</i> Vat. G	Ol. Pyth. I—IV.
<i>L</i> Vat. P	Ol. I—X.
<i>M</i> Perusinus	Ol. I—XII. Pyth. I—IV.
<i>N</i> Ambr. G	Olympia.
<i>O</i> Leidensis C	Ol. I—XIII.

<i>P</i> Heidelbergensis C	Ol. Pyth.
<i>P</i> Heidelb. D	
<i>Q</i> Med. D	Ol. Pyth.
<i>R</i> Urbinas A	Ol. Pyth.
<i>S</i> Ambr. F ¹	Ol. Pyth. II—V.
<i>S</i> Paris. M.	Pyth. I—VIII.
<i>S</i> Gotting. ³	Pyth. XII, 39—56.
<i>T</i> Vatic. C	Ol. Pyth. Nem. I. II.
<i>U</i> Vindob. A	Ol. Pyth. Nem. I. II.
<i>V</i> Paris. A	Ol. Pyth. Nem. I—IV, 111 et VI, 57—74.
<i>W</i> Venetus F	Ol. Pyth.
<i>X</i> Par. D	Ol. Pyth. Nem. I—IV, 111.
<i>X</i> Estensis B	Eadem quae V.
<i>X</i> Est. A	Eadem quae X.
<i>X</i> Ambr. B ²	Pyth. III—XII. Nem. IV, 1—111. VI, 57—74.
<i>Y</i> Ven. D	Ol. Pyth. Nem. I—IV, 111.
<i>Y</i> Augustanus D ²	Pyth. I—III.
<i>Y</i> Pal. G	Pyth. IV, 309 — XII.
<i>Z</i> Vindob. D ¹	Ol. Pyth. Nem. I—III.
<i>Z</i> Vrat. B ²	Ol. XIV, 5—32.
<i>Z</i> Aug. D ²	Nem. I, 1—60.
<i>Γ</i> Paris. E	Ol. Pyth. I, 103.
<i>Γ</i> Par. O	Ol. XIII, 117 — Pyth. II, 8.
<i>Δ</i> Neapol. A	Ol. Pyth. I. II.
<i>Δ</i> Neapol. D	
<i>Θ</i> Ambr. B ¹	Ol. Pyth. I. II.
<i>Δ</i> Med. H	Ol. Pyth. I. II.
<i>Π</i> Vindob. C ²	Ol. II, 159 — XIV.
<i>Π</i> Gotting. ¹	
<i>Ξ</i> Vat. A	Olympia.
<i>Σ</i> August. B	Olympia.
<i>Τ</i> Ambr. D	Olympia.
<i>Φ</i> Ambr. H	Olympia.
<i>Ψ</i> Palat. E	Olympia.
<i>Ω</i> Moscov. A	Olympia.
<i>Ω</i> Cizensis	Olympia.

Recensum alterius generis codicum ad compendium conferre licet: nam Moschopuleos (Mommсен XXV praeter apographa recenset) quoniam vel qui plurimum continent, Nem. III termi-

nantur, nihil attinet singillatim enumerare: sed e Triclinianis, quoniam complures etiam Nemea et Isthmia complectuntur, et inde a Nem. IV ex magno numero veterum librorum tantum BDVXY, inde a Nem. V soli BBD supersunt,

$\alpha' \beta' \gamma' \delta' \delta' \delta' \delta' \epsilon' \zeta' \eta'$

non sunt praetermittendi. Codex α' (Florentinus), quamvis valde lacunosus, nam plura folia amissa, omnia Pindari carmina continet, scriptus, ut Mommseno videtur, ipsius Triclinii manu: ex hoc libro propagati non solum β' et γ' , sed etiam δ' (cum apographis δ' et δ') et δ' , qui Nem. et Isthm. maxima ex parte exhibent.

Ab his segregandi ϵ' Ambrosianus, Nem. V. VII—XI Isthmia integra, ζ' Estensis Nem. IV—XI item Isthmia integra, η' Vindobonensis Nem. IV et V exhibens: Mommsen existimat ϵ' et ζ' descriptos ex α' iam mutilato, sed postea suppletos (additis Nem. XI, 28—63. Isthm. I. II. III. IV, 1—32. VII, 27—72. VIII) et ad modum Triclinii haec additamenta correcta sive interpolata, at probabilius utrumque ex integro aliquo exemplo recensiois Triclinianae originem ducere, quamquam memorabile passim neque cum reliquis eius generis neque inter se conspirare, cf. quae supra p. 21. 22 dixi.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩι
ΚΕΛΗΤΙ.
ΩιδΗ Α.

Strophæ.

υ ± υ υ - υ ± υ - ω - υ
 υ ω υ - υ ± υ υ - υ υ - υ υ - υ
 ± υ - υ - υ υ
 ± υ - υ υ - υ
 5 υ υ - υ - υ υ
 ± υ - υ ω υ - υ ± υ - υ ± υ υ - ± υ - υ υ
 ± υ - υ - υ - υ ± υ υ - ± υ υ
 υ ω υ ω υ - υ ± υ - υ ±
 υ ω Λ - υ ± Λ ω υ ±
 10 υ - Λ ± υ - υ ± Λ ω υ ±
 υ ± Λ ω υ ± υ - υ ±

Epodi.

υ ± ω υ - υ - ± υ υ - υ - ± υ - υ υ
 υ ± - υ υ - ± υ ω υ - υ υ
 ± υ - υ - υ ± υ υ - ± υ υ
 υ ± υ - ± υ υ - υ - υ ± υ υ - υ
 5 υ υ ± υ - υ υ - ± υ - υ υ
 - ± υ υ - υ - ± υ - υ υ
 ω υ υ - υ υ - ± υ υ
 υ ± - υ - ± υ υ - υ - ± υ υ - υ - υ

Inscr. Ἐπίνικοι ὀλυμπιονίκαις scripsi, ἐπινίκοι ὀλυμπιονίκαις FKN, alii veteres complures brevius ὀλυμπιονίκαι, recc. Ὀλύμπια tantum prae-
bent. Deinde φδὴ α' extremo loco adieci, et ad eundem modum aliis

- οἶα παίζομεν φίλαν
 ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ τράπεζαν. ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ φόρουιγγα
 πασσάλον 25
- λάμβαν', εἴ τί τοι Πίσας τε καὶ Φερηνίκου χάρις
 νόον ὑπὸ γλυκντάταις ἔθηκε φροντίσιν, 30
- 20 ὅτε παρ' Ἀλφεῶ σῦτο δέμας
 ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
 κρᾶτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν,
- Ἐπ. α'.
- Συρακόσιον ἱποχάρμαν βασιλῆα· λάμπει δέ οἱ κλέος 35
 ἐν εὐάνορι Λυδοῦ Πέλοπος ἀποικία·
- 25 τοῦ μεγασθενῆς ἐράσσατο Γαῖόχορος
 Ποσειδᾶν, ἐπεὶ νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε Κλωθῶ, 40
 ἐλέφαντι φαίδιμον ὄμον κεκαδμένον.
 ἦ θανματὰ πολλὰ καὶ πού τι καὶ βροτῶν

κᾶς adhibere, quandoquidem μούσα Syracusanorum fuit, vid. Cram. An. Ox. I 278. Boeoti quam formam usurpaverint, ignoramus, nam quod apud illum grammaticum legitur τὸ Βοιωτικὸν μονάων, ad clausulam tantum spectat: quod ibidem Rheginis tribuitur μούσα et deinde μοισᾶν, non est μόνσα et μονσᾶν cum Ahrensis Dor. p. 106 scribendum, neque ad Argivos transferendum, sed videntur Rhegini Μωῦσα dixisse, antiquitatis ceteris tenaciores, nam descendit Musarum nomen a Lydorum voce μωῦς (Hesych. μωῦς, ἡ γῆ, Λυδοί, ubi πηγὴ scribendum) sive μῶν (Hes. μῶν· τὸ ὕδωρ). — V. 17. θαμὰ, ambigas utrum sit θαμάκις, saepe, an ὁμοῦ, simul, tunc enim potius θαμά scribendum, vid. ad Ol. VII 12. — V. 22. Hermann interpunctionem post δεσπόταν sustulit, non recte. — V. 23. Συρακόσιον Y, ἱποχάρμαν RZT, itaque recc., Συρακονσίαν ἱπιοχαρμᾶν vett., utramque lectionem schol. testatur, qui ἱπο- tuetur. — V. 24. ἐν pars vett., alii omittunt, unde in aliis et recc. παρ' (etiam Tzetz. Lyc. 156) manifestum supplementum legitur, gramm. Harlei. post Hephaest. p. 330 ed. 2 ἀν'. — εὐάνορι, CX εὐάνορος, id quod in aliis supra scriptum, schol. utramque lect. agnoscunt. — ἀποικία, schol. etiam ἐποικία, quod probant Hermann et Hecker. — V. 26. ἔξελε, vett. ἔξεϊλε. — V. 28. θανματὰ B, atque ita nonnullos legisse dicit schol., adde Eust. Il. 400, 30. Od. 1796, 2, Joh. Diac. ad Hes. Scut. 154, plerique libri θαῦμα τὰ, nonnulli θαύματα. — φάτις vett. plerique, Gramm. Harlei. 333, schol., qui addit ἐνιοὶ δὲ φάτιν (Mommsen corrigit φάτις) ἀντὶ τοῦ φρένας τῶν ἀνθρώπων ἀπατῶσιν οἱ ψευδεῖς λόγοι, unde φρένας cum alii tum omnes interpolati. Igitur sola lectio φάτις fidem habet, quae lectio cum non iniuria displiceret veteribus criticis, φάτιν substituerunt, quod cum more suo libere interpretati essent τὰς φρένας, hoc usi sunt Byzantini, ut φρένας audacter substituerent; hoc invento rursus nixus Hartung βροτῶν φρασιν correxit. Friederichs φάτιν probat, Mommsen φάτις, non ut vulgo nominativum singularis n., sed accusativum pluralis (φάτιας) interpretatus; at non ostendit exemplis aut grammaticorum auctoritate has formas unquam correptas esse: (nam nihil moror epigramma Parmenionis Anth. Pal. IX 113, ubi et οἱ

- φάτις ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον
 δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μῦθοι. 45
 Στφ. β.
- 30 χάρις δ', ἄπερ ἅπαντα τεύχει τὰ μέλιχα θνατοῖς,
 ἐπιφέρουσα τιμὰν καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστόν 50
 ἔμμεναι τοπολλάκεις·
 ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι
 μάρτυρες σοφώτατοι.
- 35 ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν ἑοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλὰ· μείων
 γὰρ αἰτία. 55
 νῆ Ταντάλου, σὲ δ' ἀντία προτέρων φθέρεσθαι,
 ὁπότ' ἐκάλεσε πατὴρ τὸν εὐνομάτατον 60
 ἐς ἔρανον φίλαν τε Σίπυλον,

κόρις et τοὺς κόρις dactyli vice fungitur, ubi Jacobs similia ex Manethone, Orac. Sibyll., Gregor. Nazianz. attulit: at neque Theocritus δις neque Nicander ἔχis cum corripiunt a lege recedunt, nam sunt nominativi singularis numeri;) itaque iam hoc nomine repudianda est illa interpretatio. Omnino autem nec Mommseni nec Friedrichsii ratio, qui accusativum desiderant, ferri potest: neque enim figmenta suavia hominum famam decipiunt, sed ipsos homines vel hominum mentes. Neque tamen vitii immunis est antiqua lectio: nam quod post φάτις infertur μῦθοι plane otiosum et languidum est, sufficebat omni ex parte καὶ πού τι καὶ βροτῶν φάτις ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον δεδαιδαλμένα ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατᾶ, poeta si quid voluisset addere, debebat eos, qui decipiantur, plane dicere. Hic quoque antiquae scripturae ignorantia offecit; scribendum enim: καὶ πού τι καὶ βροτῶν λόγον ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ φάτις δεδαιδαλμένῳ ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μύθῳ. h. e. saepe etiam hominum fama (sive fabulae) sermone speciosis mendaciis supra veritatem exornato fallit: poetas enim culpatur, qui antiquam famam non ut populi ore fertur memoriae produnt, sed suo apte ingenio figmentis exornant et amplificant. Librarii antiqui, cum dativum δεδαιδαλμένῳ μύθῳ exhibere debuissent, retinuerunt priscam scripturam, quoniam iis φάτις videbatur singulariter dictum esse; at est pluralis. Contractionem nominativi improbare videtur G. Curtius in Kuhnii diario I 258, at testantur veteres grammatici, velut Apoll. de pron. 380 B, schol. Il. VI 10, Gregor. Cor. 475, cf. Lobeck Path. I 262. neque recte agunt, qui exempla huius contractionis Herodoto abudicant. Deinde autem ut solet corruptio latius serpere, ut hyperbaton removerent verba traiecerunt in hunc modum βροτῶν φάτις ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον. Schmidt locum in integrum facili negotio restitui posse existimat, si rescribatur φάτι vel φάτις vel denique φάτισι παρ τ. ἀλ. λόγον. — ἀλαθῆ Boeckh FN, ceteri ἀληθῆ. — V. 34. σοφώτατοι, Hecker σαφέστατοι. — V. 38. ἐς ἔρανον vel εἰς ἔρανον libri plerique, om. ἐς ΤΔΘΠΞΦΤ, hinc Triclinius deletο τὸν scripsit ἐς εὐνομάτατον ἔρανον. Hermann ἐς εὐνομάτατον ἔρανον ἐς vel τὸν ἔρανον, ego olim τὸν εὐνομάτατον ἔρανον ἐς φίλαν τε. Hartung ἐπ' εὐνομάτατον ἔρανον ἐς φ. Respicit huc Aristid. XV. T. I 372 ed. Dind. οὕτω δ' ἦν ἐξ ἀρχῆς θεοφιλής, ὥστε λέγονσιν οἱ ποιηταὶ τοὺς θεοὺς ἅμα τοῖς ἥρωσιν ἐρανεῖζειν εἰς αὐτὴν ἀναμιξ εὐωχουμένους.

ἄμοιβατα θεοῖσι δειπνα παρέχων,
40 ἰότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἀρπάσαι

Ἀντ. β'.

δαμέντα φρένας ἰμέρω, χρυσέαισιν ἄν' ἱπποῖς 65

ὑπατον εὐρυτίμου ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβάσαι·

ἐνθα δευτέρω χρόνῳ

ἦλθε καὶ Γανυμήδης 70

45 Ζηνὶ τῷτ' ἐπὶ χρέος.

ἴ ὥς δ' ἄφαντος ἔπελες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιόμενοι φῶτες
ἄγαγον,

ἔννεπε κρυφᾷ τις αὐτίκα φθονεργῶν γειτόνων, 75

ὑδατος ὅτι σε πυρὶ ξέοισαν εἰς ἀκμάν

μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη,

50 τραπέξαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν 80

σέθεν διεδάσαντο καὶ φάγον.

Ἐπ. β'.

ἔμοι δ' ἄπορα γαστρίμαργον μακάρων τιν' εἰπεῖν· ἀφί-
σταμαι·

ἀκέρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρος. 85

εἰ δὲ δὴ τιν' ἄνδρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποῖ

V. 41. χρυσέαισιν ἄν' ἱπποῖς affert Schol. II. B, 351. Ceterum CDP χρυσέαισι κἂν ἱπποῖς, E. Schmid χρυσέαισι τ' ἄν' ἱπποῖς, Hartung χρυσέαισιν ἄν' ἱπποῖς θ', mihi vero pro μεταβάσαι potius μεταβά-
σαντ' vel etiam μεταβάσαις videtur scribendum esse, ut poeta ana-
coluthia usus nominandi casum post accusativum intulerit. — V. 43. δευτέρω, Hecker δεύτερος. — V. 47. κρυφᾷ A, legebatur κρυφᾷ. —
V. 48. σε scripsi, v. τε. cf. Aristid. I 442: οἷσθ' ὅτι φασὶν οἱ ποιηταὶ
τὸν Πέλοπα κατὰ μέλη τηθέντα ἐψηθέντα ἐν λέβητι συντεθῆναι πάλιν
ἐξ ἀρχῆς. contra Hermann v. 49 τάμον κατὰ μέλη. Emendationem
meam recepit Hartung, frustra impugnatur Friederichs. — πυρὶ ξέοισαν,
glossae cod. Vrat. περιξέοισαν videntur prodere, sed πυρὶ tueretur lemma
sch. Vrat. — εἰς, quod Mommsen scripsit, recepi, cf. Keil Anal.
Epigr. 30, nisi forte gravius vitium delitescit. Libri vett. ἐπ', RE et
recc. ἀμφ' ex correctione, ac solent ἐπὶ et ἀμφὶ haud raro permutari.
— V. 49. κατὰ, Hermann κατὰ. — V. 50. τ', Athen. XIV 641 C δ',
om. D. — ἀμφὶ δεύτατα, vel ἀμφιδεύτατα libri, nisi quod ἀμφιδεύ-
ματα V, ἀμφὶ δέματα W probante Boeckhio. Athenaei codd. ABP
δευρα i. e. δεύτερα, sed VL δεύτατα. Hartung ἀμφὶ δαιτρά scripsit.
— V. 52. ἄπορα correctores, ἄπορον vett. l. et Athen. (sed ibi BP
ἄπορον α). — V. 53. κακαγόρος A (CE) schol. et schol. Theocr. V 84
ex antiqua scriptura forte servatum, ut γαρύεν v. 3, videntur veteres
grammatici tui esse; accentus satis ambiguitatem defendit, quam-
quam inde ortus error in P ἀκέρδειαν l. θ. κακαγορός. reliqui libri
κακαγόρους, κακαγόρας, κακηγόρας, κακηγόρους, κακηγό-
ρας. Hóman scripsit κακαγόροις abusus Nem. I 24.

- 55 *ἐτίμασαν, ἣν Τάνταλος οὗτος· ἀλλὰ, γὰρ καταπέψαι*
μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη, κόρῳ δ' ἔλεν
ἄταν ὑπέροπλον, ἄν οἱ πατήρ ὕπερ
κρέμασε καρτερόν αὐτῷ λίθον, 90
ἵτον αἰεὶ μενοινοῶν κεφαλαῖς βαλεῖν εὐφροσύνας ἀλαῖται.
Στρ. γ'.
ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον τοῦτον ἐμπεδόμοχθον, 95
 60 *μετὰ τριῶν τέταρτον πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψαις*
ἀλλέεσσι συμπόταις
νέκταρ ἀμβροσίαν τε 100
δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
ἔθεσαν. εἰ δὲ θεὸν ἀνὴρ τις ἔλπεται λελαθήμεν ἔρδων,
ἄμαρτάνει.

V. 57. ἄν Hermann, libri τάν. Hartung maluit scribere ἄταν ὑπέροπλόν οἱ, τάν πατήρ, existimans ita facili negotio removeri offensionem, quam praebebat proximo versu αὐτῷ post οἱ illatum, sed non cogitavit ista verborum traiectio versus numerum pessumdari. — ὕπερ κρέμασε divisim scripsi, praeceunte Mommseno, nisi quod ὕπερ tenuit, legebatur ὑπερκρέμασε. — καρτερόν αὐτῷ pronomem iteratum, quamvis agnoscat schol., de vitio suspectum, sed emendatio incerta, nam neque αὐτῷ satisfacit, neque ἀάτῳ vel ἄτῳ, Hecker καρτερόνατον coniecit. — V. 58. αἰεὶ correctores, αἰεὶ vett. l. — V. 59. ἀπάλαμον corr., vett. l. ἀπάλαμον. — V. 60. ἀθανάτων, ΕΥΓΔΘ ἀθανάτους. — κλέψαις DE, ceteri κλέψας. — V. 64. ἔθεσαν quamvis dubitanter tenui, nam PQ ἔθεσαν αὐτόν, ΓΔΘ θέσαν αὐτόν, reliqui vett. θέσαν αὐτόν, recc. pronomine αὐτόν deletο θέσαν vel θέσαν exhibent. Et θέσαν quidem forma suspecta, sed ἔθεσαν quoque propter numerum incommodum; nam solutio, quamvis per se haud improbanda, abest a ceteris strophis: neque tamen placet quod ego olim et Ahrens proposuimus θῆσαν i. e. ἔθρεψαν, θῆσαν cur ab hoc loco alienum sit, manifestum. Apud Hesychium singulares formae θίγμι· ποιῶ et θιῆσαι· ποιῆσαι leguntur, quae mihi Boeotis potius, quam Cretensibus vindicandae videntur, neque tamen his utar, ut Pindaro θέσαν vel θῆσαν attribuam. Neque τεύξαν, quod fortasse aliquis coniciat (video nunc id ipsum commendare Hómanum), aut εἶσαν, abhorret enim a sermonis consuetudine, neque κτίσαν, quod Schneidewin commendat, probabile: Hartung οἷσιν ἀφθίτους θῆκεν, Mommsen ἄφθιτον θέν νιν satis invenuste: quod in plurimis antiquorum librorum αὐτόν repperit, manifestum est additamentum, non ut Mommsen putat interpretamentum: neque enim solent νιν vel μιν quod sexcenties legitur explicare, sed obiectum ubi deest supplent, atque glossae cod. Vrat. plane exhibent ἐποίησαν δηλονότι αὐτόν. Accusativum qui desiderat, potest facile restituere, οἷς νιν pro οἷσιν scribens. — λελαθήμεν emendavit Mommsen, i. e. λεληθέναι, cf. Eurip. Rhes. 940 μὴ δόκει λεληθέναι. Phrix. fr. 832 ὅστις δὲ θνητῶν οἷεται τοῦτ' ἡμέραν κακόν τι πράσων τοὺς θεοὺς λεληθέναι. Legebatur τι λαθήμεν, sed vett. libri praeter T om. τι, recc. exhibent τι λασήμεν. — Inter ἔρδων et ἔρδων fluctuant libri, quemadmodum aliis locis; utrum in Pindaro sit praefendum, difficile diiudices.

- 65 τοῦνεκα προῆκαν υἷδν ἀθάνατοί οἱ πάλιν *πρὸς ἑνὸς* 105
 μετὰ τὸ ταχύποτμον αὐτίς ἀνέρων ἔθνος.
 πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φνᾶν
 λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον, 110
 ἔτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον
 Ἄντ. γ'.
- 70 Πισάτα παρὰ πατρὸς εὐδοξον Ἴπποδάμειαν
 ὡχεθέμεν. ἐγγὺς ἐλθὼν πολιᾶς ἀλὸς οἶος ἐν ὄρφνᾳ 115
 ἄπνευ βαρύκτυπον
 Εὐτρίαιναν· ὁ δ' αὐτῷ
 παρ ποδὶ σχεδὸν φάνη.
- 75 τῷ μὲν εἶπε· Φίλια δῶρα Κυπρίας ἄγ' εἴ τι, Ποσειδάων,
 ἐς χάριν 120
 τέλλεται, πέδασον ἔγχος Οἰνομάου χάλκεον,
 ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτάτων πόρευσον ἀρμάτων 125
 ἐς Ἄλιν, κράτει δὲ πέλασον.
 ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις
 80 μναστήρας ἀναβάλλεται γάμον

V. 65. οἱ post ἀθάνατοι collocavit Triclinius, in libris vett. legitur post τοῦνεκα, in R et parte recc. omisum. — V. 66 αὐτίς ADFLMN, vulgo αὐτίς. — V. 71. ἐγγὺς scripsi, atque similiter Mommsen, ἐγγὺς δ' vett. l., recc. ἄγχι δ'. — V. 78. Εὐτρίαιναν recc., veteres εὐτρίαιναν. Si versus hos coniunxeris (quod salvis artis legibus licet), possis ἄπνευ βαρύκτυπ' εὐτρίαιναν admissio metaplasmo scribere. — V. 74. παρ ποδὶ vett. libri et codd. Gregorii Cor. p. 208., παρ ποδὶ ceteri. — V. 75. εἶπε, CDFNVZΓ'ΘΞΦΤ εἶπε, unde Triclinius τῷ δ' εἶπε scripsit. — V. 76. ἔγχος. Schol. Ἀμμόνιος ἔγχος Οἰνομάου τὸ ἄρμα ἤκουσεν, qui videtur ἔντος scripsisse, sed nihil novandum. — V. 79. τε maior pars vett. et Schol. Lyc. 156. Greg. Cor. 210, om. alii, Triclinius γς scripsit. — ὀλέσαις B et Greg. Cor., vulgo ὀλέσας. Confer quae Mommsen dixit de his formis in Jahnii Annal. LXXXIII 40 seqq. Existimat autem Mommsen, Pindarum cum Aeolicam formam constanter usurpaverit, tamen si liquida littera praecedat, vulgarem clausulam *as* servavisse; exempla liquidae antecedentis admodum pauca sunt, quinque vel sex, neque iustam video rationem: quod si Pindarus in verbis, quorum stirps liquida terminatur, participii novissimam syllabam correptam protulisset, hoc discrimen planum foret; nam etiam nomina, quae cadunt in α (η), fere solent corripī, ubi liquida praecedat; at etiam horum participiorum extrema vocalis aut longa aut incerta est, nullus extat locus, qui brevem syllabam requirat. Neque inscriptiones hoc discrimen confirmant, siquidem in titulo Lesbio apud Conzium extat ἀπο(στέ)λλαις, nam ἐπικρίναις incertum est. Fatendum tamen est Aeolicam clausulam etiam abesse a participio βάς et iis quae inde descendunt. — V. 80. μναστήρας vel μνηστήρας vett. l. Gregor. Sch. Lyc., ἐρώντας ceteri, quemadmodum etiam ap. Philostr. Im. I 30 Ἴπποδαμείας ἐρώντας et μνηστήρας variant libri. Producta syllaba

Ἐπ. γ'.

ἰθυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἄνακτιν οὐ φῶτα λαμβάνει. 130

θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα, τί κέ τις ἀνώνυμον
γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἔψοι μάταν,
ἀπάντων καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτος ἄεθλος 135
85 ὑποκείσεται· τὸ δὲ πρᾶξιν φίλαν δίδοι.
ὥς ἐννεπεν· οὐδ' ἀκράντοις ἐφάπατο
ἔπεισι. τὸν μὲν ἀγάλλων θεός
ἔδωκεν δίφρον τε χρύσειον πτεροῖσιν τ' ἀκάμαντας ἵππους. 140
Στρ. δ'.

ἔλεν δ' Οἰνομάου βίαν παρθένον τε σύνεινον·
τέκε τε λαγέτας ξῆ ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς. 145
90 νῦν δ' ἐν αἰμακουρίαις
ἀγλααῖσι μέμικται,
Ἀλφειοῦ πόρῳ κλιθεῖς,
τύμβον ἀμφίπολον ἔχων πολυξενωτάτῳ παρὰ βωμῷ· τὸ δὲ
κλέος 150
τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις,

cum offendat, olim conieci ματῆρας, non dissimile est Homericum II. IX 394 γυναῖκά γε μάσσεται. — V. 82. τί, Greg. p. 212 τά, quod τί esse dicit et sic A probante Mommseno, BC utramque lectionem exhibent. — V. 84. οὗτος ἄεθλος, Triclinius οὗτοισι ἄεθλός γ'. — V. 85. ὑποκείσεται, Hecker ἐπικείσεται. — V. 86. ἐννεπεν, BC ἐνεπεν, ut possis ἠνεπεν revocare. — ἐφάπατο ἔπεισι vett. l., ἐφάπατ' ὧν ἔπεισι recc. Deleta igitur particula cum Mommseno hunc versum in duos discripsi. — V. 87. δίφρον τε χρύσειον vett. praeter CFNTΠ, qui om. τε, sed recc. δίφρον χρύσειον ἐν. — V. 89. τέκε τε vel δὲ libri correcti, vett. cum schol. ἃ τέκε. Fort. ἐλὼν δ' . . . ἔτεκε (vel τέκετο), quanquam ἔλε δὲ tueretur sch. Eur. Andr. 107. Mommsen videtur illud ipsum ἃ τέκε commendare, ut Aeolensium more ἃ corripiatur, cuius licentiae satis incerta auctoritas: neque probabile Pindarum ἄτεκε pro ἔτεκε dixisse, littera ἃ augmenti loco servata, cuius formae tenues reliquiae extant apud Hesychium, cf. Curtius Verbum I 112. In titulo CIGr. I 31 omnino legendum Κοῖός μ' ἀπόησε Φύ(σικω), nam in eiusmodi titulis non solet augmentum omitti. — λαγέτας, Schol. Hom. II. Θ 378 ἔστι δὲ ἄκρατον Λώριον, ὥς τὸ λαγέτας υἱούς, si hunc locum respexit, erravit: neque enim hic ας corripitur. — μεμαλότας recc., μεμαότας vett. et schol. Vulgatam μεμαλότας revocavi, quam etiam glossae cod. Vrat. exhibent ταῖς ἀνδρὶ προσηκούσαις, ἡγὼν φροντίδα ποιουμέναις (l. ποιουμένοις) τῶν ἀρετῶν· ἀντιστρέφας ἀντὶ τοῦ οἷς ἀνδραγαθαῖαι ἦσαν καὶ (del.) φροντίδες. cf. Epigr. in Ephem. Archaeol. 3408: τὰς μελέτας ἀνθημα διάκτορον ἐνθάδε κεδνοὶ θέντο παλαιωστρίταν ἡτθῆοι φύλακα ἔ(ορμ)ασιν εὐτάκτοις μεμαλότες ἄκρον ἐφηβοὶ καὶ φιλλ(α) Χαρίτων τ' ἀμμιγ' ὁμοφροσύνη. Hartung scripsit τεθαλότας, quod Schneidewin dubitanter proposuit.

- 95 Πέλοπος, ἵνα ταχὺτ' αὖ ποδῶν ἐρίζεται . 155
 ἡκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι·
 ἰὸ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίοντον
 ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν Ἀντ. δ'.
 ἀέθλων γ' ἔνεκεν. τὸ δ' αἰεὶ παρ' ἀμέρον ἐσλόν 160
 100 ὕπατον ἐρχεται παντὶ βροτῶν· ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι
 κείνον ἱππῖφ νόμφ
 Αἰοληΐδι μολπᾷ
 χρῆ· πέποιθα δὲ ξένον 165
 — μὴ τιν' ἀμφοτέρω καλῶν τε ἴδριν ἀλλὰ καὶ δύνανιν κυ-
 ριώτερον
 105 | τῶν γε νῦν κλυταῖσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς. 170
 θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖσι μῆδεται

V. 99. αἰεὶ CDFN, v. αἰεὶ. — ἐσλόν ABEN, v. ἐσθλόν. — V. 100. βροτῶν vett. plerique, βροτῶ NPQXIIET, item recc. dissident. — στεφανῶσαι, B στεφανῶται manifesto errore, quamquam etiam sch. A ται ἀντὶ τοῦ σαι. — V. 101. ἱππῖφ C, ut Hermann scripsit, ἱππῖω vett., ἱππικῶ recc. — V. 104. ἀλλὰ καὶ Hermann (cf. Pyth. IV 79), vett. libri ἅμα καὶ, correcti vel ἄλλον ἢ vel ἄλλον καὶ. Ego olim conieci καλῶν τε μᾶλλον ἴδριν ἢ, cf. Ol. II 93, quod recepit Hartung. Mommsen ἅμα καὶ correxit, cui emendationi favet Schol. 2: πεπίστευκα . . . μῆδενα με ἔτι φθλον τῶν νῦν ἀνθρώπων ἐγκωμιάσαι τοῖς ὕμνοις ἀμφοτέρω ἔχοντα, καὶ ἐπιστήμονα τὰ κατὰ ψυχὴν καὶ σώματος ἰσχνὸν τούτου ἀνδρείότερον. nisi ille potius haec optavit et divinavit, quam in suo libro legit; idem videtur τ' ἔτ' ἴδριν legisse, sed Pindarus scripsit τε ἴδριν (ut est in titulo Boeoto C. Inscr. 1575 Ἰδρία). Paraphrastes, qui hic quoque prorsus omnia pervertit, videtur ἄλλον reperisse, schol. 3 fere consentit cum schol. 2: πεπίστευκα δὲ οὐδὲνα ὕμνησα ἀμφοτέρω ἔχοντα, ἐμπειρίαν τε καὶ ἄλλον δύνανιν, ubi corrigas ἐμπ. τε καλῶν καὶ δ. sive ἐμπειρίαν τε καὶ καλῶν δύνανιν, quemadmodum schol. 1 in hunc modum restituendum: ἐμπειρίαν ἔχοντα (vulgo ἐμπειρίοντα) καὶ δύνανιν (v. δύο) τῶν καλῶν, ὃ ἐστίν, ἀγαθὸν καὶ δυνάμενον συντελεῖν· ἐνὶ γὰρ τὸ ἕτερον ἡκολούθησεν, ἅπερ τὰ δύο (τῶ Ἰέρωνι πάρεστιν) ubi v. οὐ τὰ δύο. His interpretibus videtur obversatum esse quod Plato Men. 77 A ex nescio quo poeta adhibet (vid. fr. adesp. 130): δοκεῖ τοίνυν μοι ὦ Σώκρατες ἀρετὴ εἶναι καθάπερ ὁ ποιητὴς λέγει, χαίρειν τε καλοῖσι καὶ δύνασθαι. καὶ ἐγὼ τοῦτο λέγω ἀρετὴν ἐπιθυμοῦντα τῶν καλῶν δυνατὸν εἶναι πορίζεσθαι. ut poeta Hieronem praeconio ornaverit, quo nihil maius dici aut fingi potest, quamquam Pindarus potius potentiam regis dicere videtur, cf. Pyth. II 59. Sed locus nondum persanatus, μὴ τιν' omnino displicet, refingas εἰ τιν', nam μ' εἰ τιν', quae lenior videtur medela, procul habendum. Antea conieci πέποιθα δὲ ξένου μῆτιν κτλ. ut κυριώτερον adverbii loco sit et poeta non solum Hieronem laudaverit eximie, sed etiam de se magnifice sit locutus, quemadmodum veteres interpretes ambigunt, utrum regem an ipsum poetam haec spectet. — V. 105. δαιδαλωσέμεν, A δαιδαλωσάμεν. At Parmenides quoque v. 31 δοκιμασέμεναι ex mea emendatione pro δοκιμῶσαι dixit, adde Homericum ἀξέμεν. — V. 106. τεαῖσι, Hartung εαῖσι.

ἔχων τοῦτο κῦδος, Ἰέρων,
μερίμναισιν· εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
ἔτι γλυκντέραν κεν ἔλπομαι

175

'Επ. δ'.

- 110 σὺν ἄρματι θοῶ κλεῖξεν ἐπίκουρον εὐρῶν ὁδὸν λόγων,
παρ' εὐδείλειον ἔλθων Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν
Μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει· 180
ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυφοῦται
βασιλεῦσι. μηκέτι ἀππταине πόρσιον.
115 εἴη σέ τε τοῦτον ὕψου χρόνον πατεῖν,
ἐμέ τε τοσσάδε νικαφόροις 185
ὀμιλεῖν πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἑλλανας ἔοντα παντᾶ.

V. 107. ἔχων, Hermann ἐκὼν, mihi *Alōn* scribendum videtur. — κῦδος, quod Faehse coniecit, CL et praeterea nonnulli ex corr., κῆδος ceteri, atque ita leg. Schol., Boeckh κᾶδος, Goram τωὐτὸ κᾶδος, Rauchenstein κύρος, Schmidt κέρδος. — V. 108. μῆ, EF καὶ μῆ. — λίποι, O λίποις. — V. 109. κεν om. CDN. Hartung locum sic refinxit νίκαν γλυκντέραν ἔτ' ἔλπομαι . . . κλεῖξεν, ἐπικ. — V. 110. κλεῖξεν, κλεῖξεν Xb, κλεῖξεν BDMNOVXII. cf. Baeumlein Modi p. 352 seq. — V. 111. ὦν Μοῖσα, Hartung ὦ Μοῖσα. — V. 112. ἀλκᾷ, DL et alii libri ap. Momms. ἀλκᾶν, quod Hartung coniecit: ego suspicatus sum ἀλκᾶν i. e. ἀλκᾶν legendum esse. — V. 113. ἐπ' additum a correctoribus, om. vett. l., ἐν V, atque ita legit schol. Vindob., cuius lemma est ἄλλοι δ' ἄλλοισι μεγάλοι. si quis longam syllabam non re fugiat, possit scribere ἄλλ' ἄλλοισιν ἄλλοι, quemadmodum est ap. Archil. 35: Ἄλλ' ἄλλος ἄλλῳ καρδίην ἰαίνεται. Interim acquiescendum est in Byzantinorum supplemento. — V. 115. σέ τε, V σέ, schol. fort. δέ σε. — ὕψου, D ὕψους, fort. Pindarus ὕψοι scripsit. — τοσσάδε etiam schol. vett. agnoscunt, sed is qui scripsit χαίρω δὲ γράφων τοιαῦδε, καὶ ἔσται τοιαῦτα ὅλα ἐπὶ σοῦ, videtur τοιαῦδε legisse, quorum etiam spectat glossa cod. Vrat. — V. 116. πρόφαντον CFNOPQZ rec., προφαντὸν reliqui. — σοφίᾳ, Triclinius σοφίαν. — V. 117. παντᾶ Pl, vulgo παντᾶ. Trypho his adverbis detraxit litteram mutam, contra quem disputat Apollon. de adv. p. 560, qui et analogiae ope et paradosi usus (cf. etiam p. 625) iota tuetur. Mature tamen in nonnullis dialectis plane extrita est haec littera (velut in titulis Delphicis adverbis fere carent hac littera, quae quidem etiam in dandi casu nominum saepius neglecta est), et inde ab Augusti aetate etiam in communis vitae consuetudine fere omitti solebat cum in his, tum in aliis vocibus, cf. Strabo XIV 648, Artemidor. III 34, Franz Elem. Epigr. 233. Dorienses tamen non solum antiquiore tempore ferner tenuerunt, vid. Ahrens Dor. 269, sed etiam novissimis saeculis ceteris religiosiores in hac re fuerunt, ita in hymno in Isidem IV 13 scribitur παντᾶ, ib. I 4 ὅπα, IV 1 ὅμᾶ.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ

ΑΡΜΑΤΙ.

ΩΔΗ Β.

Strophae.

υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ
 5 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Epodi.

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 5 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

In inscriptione libri, ut videtur nihil variant.

In numeris describendis plura novavi. Str. v. 2 trimetro paeonico praemissa est tripodia trochaica, quam speciem correcto v. 62 omnes versus ostentant. V. 3 iambicum penthemimeres consociatum est cum tetrametro paeonico; nam v. 10, qui unus adversatur, omnino corrigendus. V. 6 rectius dirimetur in duos versiculos, quemadmodum etiam Boeckh in ed. 1 ordinavit: nam ultimae sex syllabae peculiarem versum efficiunt duobus baccheis constantem: sed quoniam emendatio v. 26 incerta, nihil novavi. — Epod. v. 1 creticum trimetrum anacrusi auctum iam Mommsen ex librorum auctoritate restituit. V. 2 tribus trochaicis colis constat, secundi coli arsis ubique soluta, si v. 76 recte

Στρ. α'.

Ἀναξινόρμυγες ὕμνοι,
 τίνα θεόν, τίν' ἥρωα, τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
 ἦτοι Πίσα μὲν Διός· Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασεν Ἡρακλῆς 5
 ἀκρόθινα πολέμον·

5 Θῆρωνα δὲ τετραορίας ἔνεκα νικαφόρου
 γεγωνητέον, ὅπιν δίκαιον ξένων, ἔρεισμ' Ἀκράγαντος, 10
 εὐωνύμων τε πατέρων ἄωτον ὀρθόπολιν·

Ἀντ. α'.

καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ 15
 ἰερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
 10 ὀφθαλμός, αἰὼν δ' ἔφεπε μόρσιμος, ἐπ' ὄλβον τε καὶ
 χάριν ἄγων 20

γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.

ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Πέας, ἔδος Ὀλύμπου νέμων
 ἀέθλων τε κορυφὰν πόρον τ' Ἀλφεοῦ, ἱανθεῖς ἀοιδαῖς 25·

restitui in adnotatione. V. 3 dimetrum paeonicum excipit dimeter iambicus; in prima dipodia iambica diagramma exhibet varietatem, quae v. 77 deprehenditur, sed tradita scriptura non est integra: verum etiam emendata lectio, de qua dixi in adnotatione, insignem varietatem ostendat. — Paeones vel cretici incipientes percuti existimantur, sed secundum artis praecepta duo paeonici rhythmī videntur discernendi esse, alii enim ad modum trochaici metri percutiuntur $\cup -$, $\cup \cup \cup$, $\cup \cup \cup -$, alii autem iambici numeri legem sequuntur $- \cup$, $\cup \cup \cup -$, $- \cup \cup \cup$. Et in hoc quidem carmine poeta utroque genere usus est, paeones cum trochaeis consociati in principio, cum iambis vincti in novissima parte percutiuntur: atque vel eodem versu bina paeonum genera comprehenduntur, velut str. v. 5 ad hunc modum percutiendus erit $- \cup \cup \cup - \cup \cup \cup \cup - \cup -$ quemadmodum v. 1 iambicum colon cum trochaico copulatum.

V. 2. θεόν, θεῶν ERVW et gramm. Harl. post Heph. 331. — τίν' ἥρωα, AEFN1 τίνα δ' ἥρωα. — τίνα δ' ἄνδρα, plerique vet. velut CDN20 τίν' ἄνδρα. — V. 3. ἦτοι, libri ἦτοι, AAO ἦ, τοι vel ἦτοι. — V. 4. ἀκρόθινα, CN1 ἀκροθίνια atque ita Zenodotus. — V. 5. δὲ om. AA. — V. 6. ὅπιν δίκαιον ξένων Hartung et Mommsen, qui quidem antea δικαίαν requirebat, Hermann vel ὅπι (i. e. ὀπιδι) δίκαιον ξένων vel ὅπιν δίκαιον ξένον, libri γεγωνητέον ὅπι (ὅπι G1H1 et fort. B1), δίκαιον ξένον. Glossae adscriptae ὅπι i. e. voce fere tuentur, sed G ὅπως καθὼς interpretatur, quasi ὅπα scriptum fuerit; ὅπι cum metro adversetur, Kayser γεγωνητέον ἐν ὅπι coniecit, ego olim γεγωνητέ' ἐνοπᾶ δικαιοξένον versu in duas partes divisio, metri nullam habens rationem Hecker ὅπι δίκαιον νέων. — V. 7. ὀρθόπολιν, ADNO1 ὀρθόπολιν. — V. 10. ὀφθαλμός, MSWZ1 ὀφθαλμοί. — αἰὼν δ' ACDN schol., reliqui αἰὼν τ'. — μόρσιμος, ἐπ' ὄλβον scripsi numero versus consulens praeunte Heynio, cf. schol. τὴν εὐδαιμονίαν ἐπιπέμπων ἐπὶ ταῖς γνησίαις αὐτῶν ἀρεταῖς. Libri μόρσιμος πλοῦτον, Hermann μόρσιμος ὁ πλοῦτον.

εὐφρων ἄρουραν ἔτι πατρίαν σφίσιν κόμισον

Ἐπ. α'.

15 λοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων

ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν ἀποίητον οὐδ' ἄν 30

χρόνος ὁ πάντων πατήρ δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος·

λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.

(ἑσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει 35

20 παλίγκοτον δαμασθέν,

Στρ. β'.

ὅταν θεοῦ Μοῖρα πέμψῃ

ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν. ἔπεται δ' ὁ λόγος εὐθρόνοις

Κάδμοιο κούραις, ἑπαθον αἰ μεγάλα, πένθος δ' ἐπίτνει 40
βαρὺ

κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.

25 ζῶει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις, ἀποθανοῖσα βρόμῳ 45

κεραυνοῦ ταννέθειρα Σεμέλα, φιλεῖ δέ νιν Παλλὰς αἰεΐ,

V. 14. κόμισον, nonnulli κόμισσον vel κόμησον, O1Q1 κόσμησον. — V. 16. οὐδ' ἄν, A om. ἄν. — V. 19. ἑσλῶν APV et aliquot novicii libri, ἑσθλῶν vett. Formam ἑσλός Doriensibus vindicant, sed Gregorii Corinthii exigua vel potius nulla est auctoritas: neque Aeolensibus videtur in usu fuisse, nam ap. Sapph. 28 Aristotelis libri ἑσθλῶν (Steph. et Ursin. ἑσλῶν), 51 ἑσθλὰ Athen., ἑσλὰ edd. vett. Macrobbii (codd. om.), fr. 26 ex carmine subditicio ἑσθλᾶς in neutram partem valet; sane apud Alc. fr. 50 ἑσλός, sed adtulit Pindari schol., idem tamen cod. Monac. Diog. L. I, 31 exhibet. Vulgaris forma legitur apud Ibycum fr. 19 et Simonidem fr. 5, 9 (ubi Boeckh ἑσλόν). Videtur igitur ἑσλός ortam esse scripturam μάσλης dicit, ac schol. adhibet ipsum hoc ἑσλός pro ἑσθλός. Bis priore syllaba correpta usurpavit Pindarus Pyth. III, 66 et Nem. IV, 95, quibus tertium exemplum addas hunc versum, quandoquidem in reliquis epodis nusquam syllaba anceps admissa est. Insolens sane correptio, sed quod Mommsen Hermannō auctore ἑσθλός scribendum existimat, plane inauditum est. — V. 21. πέμψῃ AA, πέμψῃ ceteri. — V. 22. ἀνεκὰς, ἀναβᾶς F2OPQ1SV, ἀναβᾶσα N2. Schneidewin Philol. VI, 118 ἀνακὰς scribere mavult. — δ' ὁ λόγος Hartung, atque ita ut videtur schol., legebatur δὲ λόγος. — V. 23. δ' ἐπίτνει Beck (Mingarelli), libri δὲ πίτνει, Hermann et Dissen δ' ἐπιτνει, quoniam aoristus requiri videtur, sed haec quoque imperfecti est forma. — V. 25. μὲν, C μ' ἄν, lemma κ' ἄν. — V. 26. νιν CD1N, μιν ceteri. Videtur scribendum φιλεῖ | ὃ νιν Παλλὰς αἰεΐ, versibus aliter descriptis, vide supra. — Post hunc versum libri vett. et recc. praeter Triclinianos addunt versiculum: Φιλέοντι δὲ (Ὁ σε) Μοῖσαι (AA μοῖσαι), quem scholiastarum vett. auctoritati obtemperans Triclinius eiecit. Schol. ἔστι περισσὸν τὸ κῶλον ὥς πρὸς τὴν ἀντίστροφον· ὅθεν καὶ ὄβελος αὐτῷ παράκειται, πᾶσαι γὰρ εἰσιν ἰδ' ὁμοῦ κῶλων,

καὶ Ζεὺς πατήρ, μάλα φιλεῖ δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος· 50
 Ἄντ. β'.

λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσῃ
 μετὰ κόραισι Νηρῆος ἀλλαῖς βίοτον ἄφθιτον
 30 Ἴνοι τετάχθαι τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον. ἦτοι βροτῶν γε
 κέκριται 55

πείρας οὐ τι θανάτου,
 οὐδ' ἀσύχμον ἀμέραν ὅποτε παῖδ' ἀέλιον
 ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν· ῥοαὶ δ' ἄλλοι' ἄλλαι 60
 εὐθυμῶν τε μετὰ καὶ πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.
 Ἐπ. β'.

35 οὕτω δὲ Μοῖρ', ἃ τε πατρώϊον 65
 τῶνδ' ἔχει τὸν εὐφρονα πότμον, θεόρτῳ σὺν ὀλβῳ
 ἐπὶ τι καὶ πῆμ' ἄγει παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
 ἐξ οὐπερ ἔκτεινε Λᾶον μόριμος νιός 70
 συναντόμενος, ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθέν
 40 παλαίφατον τέλεσσαν.

ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ Ἐριννύς
 Στρ. γ'.

αὕτη δὲ μόνῃ ἐ' εὐρίσκεται ἔχουσα. quae ipsius Aristophanis adnotatio esse videtur, cf. infra: τοῦτο τὸ κῶλον ἀθετεῖ Ἀριστοφάνης. Hinc olim existimabam locum antiquitus iam labem contraxisse; poeta scripsisse videbatur:

Ζῶειν μὲν ἐν Ὀλυμπίῳ ἀποθανοῖσαν βρόμῳ
 κεραυνοῦ ταννέθειρα Σεμέλαν φάτις·
 φιλείοισιν δὲ Μοῖσαι.

ut Archilochus χρυσόθειρα dixit, etiam Pindaro licuit heterocliton ταννέθειρα dicere, cuius ignoratio corruptioni ansam poterat dare. — V. 27. πατήρ, μάλα φιλεῖ δὲ distinxi cum A, vulgo πατήρ μάλα, φιλεῖ δὲ. cf. Pyth. VI, 38. — παῖς, A παῖς. — κισσοφόρος, Pindarus fort. κισσοφόρας scripsit. — V. 29. Νηρῆος, Νηρῆως, Νηρέος libri. — V. 30. τετάχθαι, Hecker τετύχθαι. — ἦτοι AN2OX, reliqui ἦτοι. — γε om. BX Moschop. — V. 31. πείρας X et novicii, πείρας vett., quod ut servaret Mommsen γε πείρας οὐ κέκριται τι θανάτου scripsit, ubi insolens verborum collocatio, imprimis vox monosyllaba versu extremo offendit, sed fortasse poeta γε θανάτου πείρας οὐ τι κέκριται scripsit. Hartung οὐ τοι βροτῶν κέκριται πείρας οὐτι θ. Pro θανάτου M. Schmidt καμάτου legendum suasit. — V. 32. ἀέλιον vett. plurimi, non ἄλλον. — V. 33. ῥοαὶ δ', AA ῥοαὶ τ'. — V. 34. μετὰ MΣ, μέτα reliqui, quos nolui sequi, cf. Nem. III, 84. — V. 35. ἃ τε, Mommsen scripsit ἃ τὸ πατρώϊον. — V. 36. τῶνδ', a pr. m. CFOQZ τόνδ'. — V. 37. ἄλλῳ χρόνῳ, A1A ἄλλος χρόνος cum schol. A. — V. 38. Λᾶον Hermann, libri Λάον. — μόριμος G2 et novicii, μόρσιμος vett. — V. 39. συναντόμενος, plerique vett. συναντάμενος. — V. 40. τέλεσσαν BGU et pars recc., reliqui τέλεσαν, EFR τελέσας. — V. 41. Ἐριννύς, EGHVW Ἐρινύς.

- ἔπεφνέ οἱ σὺν ἀλλαλοφονίᾳ γένος ἀρήϊον· 75
 λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐριπέντι Πολυνείκει, νέοις ἐν ἀέθλοις
 ἐν μάχαις τε πολέμου
 45 τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν θάλος ἀρωγὸν δόμοις· 80
 ὅθεν σπέρματος ἔχοντα ῥίζαν πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου
 (ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγχανέμεν. 85
 Ἄντ. γ'.
 Ὀλυμπία μὲν γὰρ αὐτός
 γέρας ἔδεκτο, Πυθῶνι δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεόν
 50 Ἴσθμοι τε κοιναὶ Χάριτες ἄνθεα τεθρίππων δυωδεκαδρό-
 μων 90
 ἄγαρον· τὸ δὲ τυχεῖν
 πειρώμενον ἀγωνίας παραλύει δυσφρονᾶν. 95

V. 42. ἔπεφνέ οἱ QSZ2 Triclin., πέφνεν οἱ vel πέφνε οἱ vett., πέφνεν ἔοι Moschop. — V. 43. ἐριπέντι vett., ἐριπόντι novicii, hanc lectionis diversitatem etiam Apollon. Dysc. de synt. 280 memorat; adde schol. II. II 342. Non recte Contos Cobeti discipulus ἐριπέντι barbarum crepat. — V. 45. Ἀδραστιδᾶν Σ et Triclinius, Ἀδραστίδαν Moschop., Ἀδραστειδᾶν vett. plurimi, ΑΟQ2Γ Ἀδραστειδᾶν, AS Ἀδραστειδᾶν cum gl. τὴν αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς. Huc spectat Et. M. 18, 47: Ἀδραστειδᾶν· Ἀδραστος κύριον, Ἀδραστίδης, Ἀδραστιδᾶν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἑ Ἀδραστειδᾶν οἷον Ἀδραστειδᾶν θάλος· (οὕτως Ἡροδιανὸς περὶ παθῶν, haec add. Cornu Cop. Ald. 3), ut appareat vel doctos grammaticos gravibus erroribus passim obnoxios fuisse: nam prava scribendi consuetudine deceptus Herodianus εἶ, quae diphthongus neque rationem habet et numeri legi plane adversatur, sine fraudis suspitione adhibet: erat autem antiquitus propagata scriptura ΑΔΡΑΣΤΕΙΔΑΝ vel ΔΩΝ, et schol. quidem vet. dicit Ἀδραστειδᾶν scribendum esse i. e. Ἀδραστειδῶς sive filiae Adraستي, similiter schol. A, nisi quod Ἀδραστιδᾶν salvo metro videtur probare. — V. 46. ἔχοντα ῥίζαν πρέπει τὸν Αἰν. Aristarchus legit, nam in sch. quamvis valde confuso apparet pro Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως· ὅθεν σπέρματος ἔχον ῥίζαν τὸν Αἰνησιδάμον· ὥς τῶν ἴσων εἶναι τῷ ἀφ' ὧν ἔχοντι τὸ σπέρμα τῷ Αἰνησιδάμον νῖψ πρέπει λυρῶν καὶ ἐγκωμίων τυγχάνειν, scribendum esse ἔχοντα, non ἔχοντι, nam in paraphrasi demum substituit dativum. Contra Didymus legit ὅθεν σπέρματος ἔχοντι ῥίζαν. πρέπει τὸν κτλ. stigme posita post ῥίζαν, et Didymi scripturam nostri exhibent libri, addita passim interpretatione ἔχουσι supra ἔχοντι, nisi quod Aristarchum ἔχοντα ENPQ ex correctione suppeditant. — V. 52. παραλύει δυσφρονᾶν G. Dindorf, libri vett. δυσφροσύναν παραλύει nisi quod QSW τὰς δυσφροσύνας παραλύει vel δυσφροσύνας π., solus Σ δυσφροῶν παραλύει, unde aliquot novicii παραλύει δυσφροῶν. Haec lectio cum numeri legi adversetur, alii alia tentaverunt: schol. vett. (praeter B, qui τῶν δυσκόλων φροντίδων interpretatus videtur δυσφροσύναν legisse) legunt ἀφροσύναν vel ἀφροσύνας, quae est antiqua sed satis intempestiva correctio, quam non debebat Mommsen revocare. Melius successit Byzantinis emendatio παραλύει δυσφρόνων, inde Dindorf παραλύει δυσφρονᾶν restituit, quemadmodum est ap. Hesiod. Theog. 102 δυσφρονῶν ἐπιλήθεται, ubi item duo libri δυσφροσυνῶν. Neque tamen

ὁ μὲν πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος φέρει τῶν τε καὶ τῶν
 καιρόν, βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν, 100
 Ἐπ. γ'.

55 ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἐτυμώτατον
 ἀνδρὶ φέγγος· εἰ δέ νιν ἔχων τις, οἶδεν τὸ μέλλον,
 ὅτι θανόντων μὲν ἐνθάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες 105
 ποινὰς ἔτισαν, τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχῇ
 ἀλιτρά κατὰ γᾶς δικάζει τις ἐχθρᾷ
 60 λόγον φράσαις ἀνάγκῃ.

Στρ. δ'.

Ἰσais δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ

emendatio quae novicio invento nititur certa; conieci ἀδοσυνᾶν πάρ-
 λυσις, ut ἀδοσύνῃ sit fictum ab Homericō vocabulo ἄδος, quamquam
 Pindarus eiusmodi formas non frequentat, praeterea in nominibus id
 genus aut quarta syllaba est producta aut antepaenultima (αὐσύνῃ),
 cf. Lobeck Pathol. 239. Hartung scripsit παραλύει δυσφώραν πόνων
 πλούτος κτλ. — V. 54. ὑπέχων, Bunsen Gott in d. Gesch. III, 440
 ἐπέχων commendat. — ἀγροτέραν, Hecker ἀκροτέραν. Hartung inter-
 punxit ἀγροτέραν. Ἀστὴρ κτλ. — V. 55. ἐτυμώτατον vett. libri, ἀλαθι-
 νὸν interpolati, ἐτήτυμον ed. Romana. — V. 56. νιν ACN, μιν vett.
 — ἔχων vett. libri, ἔχει R et interpolati (ἔχοι Z). Boeckh εἰ γε μιν
 ἔχων, Schneidewin ἐν δέ μιν ἔχων, Tafel et Rauchenstein εὐ δέ μιν
 ἔχων. Ego in ed. 2 suspicatus sum οἶδ' ἐ μιν ἔχων τις, οἶδεν τὸ μέλλον.
 Mommsen olim ἔχων loco verbi finiti esse putabat, Hermann apodosin
 deesse existimat, ut poeta anacoluthia quadam sit usus, L. Schmidt
 postquam priorum interpretum sententias non sine calumnia recensuit,
 censet apodosin haud desiderari, sed post longissimam intercapedinem
 verborum v. 89 orationem continuari, quod vix cuiquam probabit,
 quamquam etiam Oelschlaeger et Mommsen suspicantur apodosin sub-
 sequi v. 61. Nunc Mommsen hoc enuntiatum cum praegressis arcte
 copulans φέγγος, εἰ δέ νιν veteres interpretes sequitur, qui δὲ vel
 redundare vel voculae δὴ equiparandum esse censent. Equidem inter-
 punctione post τις addita puto impeditum hunc locum facillime il-
 lustrari: brachylogia utitur poeta, verbum enim οἶδεν, quod iterandum
 fuit, semel adhibuit. Hoc enim dicit: si quis alius opibus simul et
 virtutibus clarus futurum tempus mente tenet, hic est. Theronem
 enim dici, cuius laudes hic erant celebrandae, facile unusquisque au-
 dientium intelligebat. — V. 57. θανόντων, Hartung φόνων τῶν, Oel-
 schlaeger βροτῶν τῶν. — αὐτίκ', Rauchenstein probabiliter αὐτίς,
 quamquam quid Pindarus scripserit, certo indagari nequit, possis cum
 alia, tum αὐτίτ' vel ἐς τοῖς suspicari. Bunsen G. i. d. G. III, 440
 αὐτίκα tuetur. — V. 58. τᾷδε, CG1OPQSU τᾷ. — V. 59. ἐχθρᾷ ...
 ἀνάγκῃ plurimi libri, nisi quod fere ἐχθρᾷ ἀνάγκῃ ex more exhibent,
 sed ἐχθρᾷ .. ἀνάγκῃ(η) Δ1ZG, denique ἐχθρᾷς ... ἀνάγκας(ης) novicii
 aliquot libri. — φράσαις B1N1, φράσας reliqui, M φράσας. Schol.
 Vat. traditam lectionem sequuntur, quam artificiose explicant, schol.
 Ambr. quid legerit incertum, ut Mommseno videtur, repperit τις ..
 λόγος vel potius Λόγος, nam dicit τὸν τῆς τιμωρίας λόγον σωματοποιεῖ.
 Uterque interpres Ἀνάγκῃν hic δαίμονα esse arbitratur. Hartung scri-
 psit ἐχθρᾷ λόγον φράσαις ἀνάγκῃ. — V. 61. Ἰσais δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ

- ἴσον ἐν ἡμέραις ἄλιον ἔχοντες, ἀπονέστερον 110
 ἐσλοὶ δέκονται βίοτον, οὐ χθόνα ταράσσοντες ἐν χειρὸς
 ἀκμῇ
 οὐδὲ πόντιον ὕδωρ 115
 65 κεινὰν παρὰ δίαταν· ἀλλὰ παρὰ μὲν τιμίους
 θεῶν, οὔτινες ἔχαιρον εὐορκίαις, ἄδακρον νέμονται 120
 αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπροσόρατον ὀκχέοντι πόνον.

ἴσον ἐν ἡμέραις scripsi; libri antiqui ἴσαις δὲ ν. αἱ. ἴσαις δ' ἐν ἡμ., nisi quod BUZΓΛΑΨ ἐν ante νύκτεσσιν inserunt, sed novicii ἴσον δὲ ν. αἰεὶ, ἴσα (vel ἴσον, ἴσον) δ' ἐν ἡμέραις ex manifesta correctione, quae ex schol. vett. explicatione repetita est. Equidem stigmatem post αἰεὶ sublata ἴσον ἐν ἡμέραις pro ἴσαις δ' ἐν ἡμ. dedi, ut et numerorum legi et sententiae institutae consulerem. Hoc enim dicit poeta: illic noctibus semper pares esse dies: est illic ver quasi perpetuum, non sicut nos in hoc terrarum orbe hiemis saevitia laborant, itaque etiam tellus sua sponte omnia fert. Dativus ἴσαις νύκτεσσιν aut suspensus est a verbis ἴσον ἄλιον, aut significat cum noctes sint aequabiles, quemadmodum Sophocles Trach. 1230 dixit τὸ γὰρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ συμφορὰς ἀπιστεῖν τὴν πάρος ζυγχεὶ χάριν. h. i. in parvis negotiis. In ed. 3 scripsi ἴσαις δ' ἡμέραις in eandem sententiam; Mommsen ἴσαις δὲ ν. αἰεὶ, ἴσαις δ' ἡμ., interpretationem vett. sch. secutus, easdem dierum et noctium vicissitudines, quas in hoc terrarum orbe observamus, etiam in beatorum sedibus esse. Boeckh ἴσον δὲ ν. αἱ., ἴσον ἐν ἡμ., Hartung ἴσον δὲ ν. αἰεὶ ὅλον ἐν ἡμέραις. Multa denique et nova molitur Schmidt ἴσαις δὲ ν. ἡμὶ χρόνον ἐν ἡμέρᾳ δ' ἴλαον ἔχοντες. Hóman scripsit ἴσον δὲ νύκτεσσιν ἡμῶν χρόνον ἐπάμενοι. — ἄλιον, ex nullo libro ἀέλιον enotatum. — ἀπονέστερον, A addit ἄμοχθον, quod in archetypo explicandi gratia superscriptum. — V. 63. ἐσλοὶ pars vett., reliqui cum recc. ἐσθλοὶ. — δέκονται Wüstemann, idque plane extat in A (ubi δέκονται superscr.) atque eodem ducit P ubi m. sec. supra δέκονται addidit δὲ i. e. δέκονται. Antiqui libri δέκονται, novicii νέμονται. Boeckh coniecit δράκονται, Geel δρέπονται, Hermann δεδόρκαντι βίον. — ἐν χειρὸς ἀκμῇ vett. l., nisi quod EFMN χειρὸς, et B ἀλκῇ, sed interpolati ἀλκῇ χειρῶν om. praep. ἐν (R ἀκμῇ χειρῶν, alius ἀρχῇ χειρῶν), ubi ἀλκῇ ut solet ex vett. sch. explicatione petitum. Mommsen ἔγχερος coniecit, quod idem sit, atque ἐγχειρίδιον, idque existimat scholiorum auctoritate firmari (vid. Mus. Rhen. XVIII 303), ego non credo, sed teneo, quod dudum conieci ἔγχεος ἀκμῇ. Scholiastae 1 et 2 vulgatam tuentur, sed sch. 3, qui dicit τινὲς δὲ χειρὸς ἀκμῇ τὸ ἄροτρον ἢ τὸ δόρυ, meam videtur coniecturam firmare. Quemadmodum Sophocles facem vel pilam ἔγχεος appellavit, poterat etiam hic poeta vomerem dicere. Schmidt ἐν χειρὸς ἀκμῇ i. e. χειρὸς, qua correctione Pindarus non solet uti. Ceterum facile aliquis coniciat χαράσσοντες, neque tamen hoc praeoptaverim. — V. 65. κεινὰν Byzantini, legebatur κενεάν, poeta scripsit κεν. Fáv. Schol. Arati 110 κενεὸν περὶ. Madvig κείναν παρὰ δίαταν requirit, quod foret inutile ac languidum additamentum. — παρὰ μὲν τιμίους, Hartung παρὰ τιμαόροις. — V. 66. ἄδακρον, A ἀδάκρυτον (nihil notavit Mommsen). — V. 67. ἀπροσόρατον, schol. variam lectionem ἀπροόρατον exhibent, praeterea lemma sch. A τοῖς δ' pro τοὶ δ', eamque scripturam agnoscunt schol. ἢ ἀνεπίδεικτον καὶ θεοῖς πόνον ἔχουσι, (ἦ) οὐδὲ ὑπὸ θεῶν δυνάμενον προοραθῆναι, ubi ἦ adieci, nam prior

Ἄντ. δ'.

ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐστρίς
 ἑκατέρωθι μείναντες ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν 126
 70 ψυχάν, ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν· ἐνθα
 μακάρων
 νᾶσόν ὠκεανίδες
 αὖραι περιπνέουσιν· ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει, 130
 τὰ μὲν χερσόθεν ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων, ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει,
 ὄρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις, 136

explicatio ad ἀπροσόρατον, altera ad ἀπροόρατον referenda. — V. 69. ἔχειν, CN ἔχμεν, unde conicias σχέμεν, et Hermias in Plat. Phaedr. 152 exhibet ἑκατέρωθε ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔργων σχεθήμεν ψυχάν ἔστειλαν κτλ., sed aoristus minus conveniens. — V. 70. ἔτειλαν Byzantini, legebatur ἔστειλαν (etiam Hermias), sed schol. interpretatio ἐτελείωσαν, ἦνυσαν ad ἔτειλαν spectat, alii vero v. 123 ἐστάλησαν explicant. — V. 71. νᾶσον veteres libri praeter G, qui νᾶσος (cum gl. ἀντὶ νήσους) exhibet atque ita Byzantini, at Pindarus correptione accusativi pl. abstinuit, vid. supra p. 30. Paraphr. v. 123 (εἰς τόπον) ἦν μακάρων νήσον ὀνομάζουσιν, postea schol. plurali utuntur, nec mirum. Apud Photium legitur Μακάρων νήσος, ἡ ἀκρόπολις τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν τὸ παλαιόν· οὕτως Ἀρμενίδας, ubi alii μ. νήσοι substituant, cf. Lycoph. 1204. Herodotus III, 26, ubi Oasim describit, locum dicit Graeca lingua dici μακάρων νήσον, ubi item libri variant. — V. 72. libri περιπνέουσιν et περιπνέουσιν, A παραπνέουσιν. — V. 74. χέρας, χειράς D12, χερσί in aliquot libris supra scriptum est interpretatio. — στεφάνοις ΧΖΓΣ alique ex corr., ceteri veteres στεφάνους, recentes vel hanc vel illam scripturam tuentur. Στεφάνους haud dubie ortum ex glossa supra addita, quemadmodum ὄρμος in nonnullis libris supra ὄρμοισι legitur. Sch. Vratisl. στεφάνοις agnoscit, item gl. A ἀντιπι(ωτικῶς) ὄρμους καὶ στεφάνους. Sch. B quid legerit non satis liquet, proponuntur diversae explicationes: altera ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς τῇ δοτικῇ ἐχρήσατο, consentiens cum sch. Vrat., altera ὄρμοις οὖν λέγει τοῖς ἐνέγκμασιν, οἷς τὰς χειράς στεφανοῦνται καὶ τὰς κεφαλὰς: hic grammaticus spreto antiptosis artificio censet extrinsecus κεφαλὰς asciscendum esse, eumque sequuntur schol. rec. Et prior quidem interpretatio propter inauditam structurae inversionem repudianda. Nec melior altera explicatio, non quod duriuscula reticentia (τὰς κεφαλὰς), nam similia passim apud poetas leguntur, sed quod Graeci non sunt soliti manus circumdare sertis: propterea etiam coniecturae criticorum, velut Pauwii κεφαλὰς, Karsteni κροτάφους, Hermannii στεφάνας sunt inutiles. Ὅρμοι sunt colli et pectoris, στεφάνοι capitis corollae, itaque aptum foret Ὅρμοισι τῶν δέρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις, sed correptio haec a Pindaro aliena, vid. ad Ol. I, 89. Quod si importunum χέρας in σφέας mutaveris, omnis difficultas sublata, sed videtur poeta scripsisse Ὅρμοις ἐ τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις. Apud Hesychium est ἐτῶν· ἐκ τῶν, unde geminatione neglecta ἐ τῶν ortum, quemadmodum est in titulo Locrico ἐ τὰς, ἐ θαλάσσας, ἐ λιμνένος, quae Kirchhoff non recte obliteravit, et similia alibi passim leguntur; neque abhorret hoc a Pindari usu, cf. κᾰπετον Ol. VIII, 38 et ἀνεῖσθαι a me restitutum Nem. II, 12. Librarios hoc fugit, nec magis agnoverunt aeolicos accusativos ὄρμοις et στεφάνοις, de qua

Ἐπ. δ'.

75 βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσι Ῥαδαμάνθνος,
 ὃν πατὴρ ἔχει Γᾶς ἑτοιμον αὐτῷ πάρεδρον,
 πόσις ἀπάντων Ῥέας ὕπατον ἐχούσας παῖς θρόνον. 140

forma dixi pluribus infra, inde corruptela orta. — V. 75. βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσι libri veteres, nisi quod LN βουλαῖσιν pro βουλαῖς ἐν. Byzantini partim βουλαῖς ὀρθαῖς, alii βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς correxerunt. — V. 76. 77. Locus impeditissimus, quem iam veteres critici alii aliter tentarunt. Libri non interpolati legunt: ὃν πατὴρ ἔχει γᾶς (A γῆς, om. lemma B, N supra γᾶς habet παῖς) ἑτοιμον (vel ἑτοιμον, PQS ἑτοιμόν γε) αὐτῷ (αὐτῷ Σ, utrumque B) πάρεδρον, πόσις ὁ πάντων Ῥέας (A πάντων, Ῥέας) ὕπατον (ΖΓ ὑπέριστατον) ἐχούσας παῖς (παῖς erasum in ERΔ) θρόνον (θρόνος VΔΣ), sed libri a Byzantinis correcti etiam R, ut videtur, κρόνος pro γᾶς exhibent, iidem inter αὐτῷ et αὐτῷ fluctuant, ac deinde cum Z scribunt ὑπέριστατον ἐχούσας θρόνον vocabulo παῖς abiecto. Aristarchus haec ad Iovem rettulit, sed quomodo locum constituerit, non satis liquet; schol. Ambros. et Vrat. πόσις ὁ μὲν Ἀρίσταρχος πόσιος γράφει ὁ πάντων καὶ τὸν Δία ἀκούει συμπότην εἶναι τοῦ Ῥαδαμάνθνος, ubi πόσιος manifestum mendum, legit Aristarchus πόσις, ut alii omnes, ὁ πάντων autem videtur ex coniectura scripsisse, cum olim ἀπάντων legeretur: neque vero πόσιν interpretatus est συμπότην, quamquam schol. idem in fine addit ἐνιοι πόσιν ἡκουσαν τὸν συμπότην, quod videtur ortum ex prava interpretatione primoris scholii, sed haud dubie vidit πόσιν hoc loco idem esse, quod dominum, itaque videtur olim additum fuisse καὶ τὸν πόσιν δεσπότην, quae verba nunc intercepta sunt. Iam Γᾶς cum illa interpretatione conciliari nequit, fortasse Aristarchus μέγας emendavit, itaque hoc fere modo locum constituerit ὃν πατὴρ ἔχει μέγας ἑτοιμον αὐτῷ πάρεδρον, πόσις ὁ πάντων, Ῥέας ὕπατον ἐχούσας παῖς θρόνον. Didymus Pindari verba ad Saturnum revocavit; adscriptis schol. Ambr. locum ex Didymi commentario, qui sic fere corrigendus: ὁ δὲ Δίδυμος ἐπὶ τοῦ Κρόνου καθιστᾷ (malim συνίστησι Πίνδαρος τὸν λόγον, quemadmodum Aristarchus ἐπὶ τῆς Νεφέλης ὑφίστησι τὸν λόγον sch. Pyth. II, 75), τὸν Κρόνον (οὐκ) ὀνομάσας πατὴρ πάντων ὁ Κρόνος ἑτοιμον καὶ ἀχώριστον ἔχει πάρεδρον, πόσις ὢν Ῥέας, παῖς δὲ τῆς ὕπατον ἐχούσης θρόνον (cod. χρόνον) τῆς γῆς εἰς (cod. τῆς πίσης) γὰρ τῶν Τιτάνων ὁ Κρόνος (cod. χρόνος), οἱ γῆς εἰσὶν υἱοί. θρόνον δὲ αὐτὴν (cod. αὐτοῦ) μέγιστον εἰληχέναι (cod. εἰληφέναι), ὥς πάντα φέρουσιν καὶ τοῦ κόσμου νομιζομένην εἶναι (καὶ) θεῶν τροφόν, ὥς καὶ ὁ ποιητὴς ζεῖδωρον ἄρουραν. Longe aliter haec emaculare studuit M. Schmidt Pind. Ol. Siegesges. p. CXVIII. Recte quidem Didymus Saturnum intelligendum esse vidit, qui simpliciter pater nuncupari poterat, cf. Plato Cratylus 404, a, sed nisi verbis violenter traiectis non potuit Pindari orationem in hanc sententiam redigere. Tertiam recensionem nescio cuius critici exhibet Schol. Vat. B: ὃν πατὴρ ἔχει ἑτοιμον. τὸν δὲνα τοῦ κληθῆναι ἐλθόντα, ὅτινα Ῥαδάμανθον ὁ πατὴρ πάντων Κρόνος, ὁ τῆς γῆς παῖς, ὁ ἀνὴρ τῆς τὸν ὕπατον ἐχούσης θρόνον Ῥέας, ἑτοιμον καὶ ἀχώριστον ἔχει πάρεδρον. Hic enim paraphrasta ut Didymus Saturnum intelligit, sed ad Rheam revocavit, quae Didymus ad terram rettulit. Byzantini paraphrasta auctore pro γᾶς substituunt Κρόνος et παῖς expungunt, denique metri restituendi causa ὑπέριστατον scripserunt. Mihi quidem scribendum videtur:

ὃν πατὴρ ἔχει (παῖς ὁ) Γᾶς ἑτοιμον [αὐτῷ] πάρεδρον,
 πόσις ὁ πάντων Ῥέας δ' ὕπατον ἐχούσας [παῖς] θρόνον.

Πηλεὺς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
 Ἀχιλλέα τ' ἔνειακ', ἐπεὶ Ζηνὸς ἦτορ
 80 λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

Στρ. ε'.

ὃς Ἴκτορ' ἔσφαλε, Τροίης 145
 ἄμαχον ἀστραβῇ κίονα, Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν,
 Ἀοῦς τε παῖδ' Αἰθίοπα. πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα
 βέλη 150

ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας
 85 φωνάεντα συννεοῖσιν· ἐς δὲ τὸ πᾶν ἐρμηνέων

priorem versum iam olim eodem modo correxi, nam et additamentum πᾶις ὁ necessarium et αὐτῷ manifesto insititium est. Contra Mommsen pro Γᾶς scripsit γθονὸς vel Διὸς, Schnitzer θεῶν, quod quidem ante ἔχει inseruit, Christ mea usus emendatione ὃν τε Γᾶς ἔχει πᾶις ἔτ. edidit, leniorem scilicet adhibens medelam. Disputavit de hoc loco etiam Lehrs de schol. Pind. p. 10 seq. sed frustra, nam vir doctissimus tantum scholia a Boeckhio edita novit; quae Mommsenus ex Ambrosiano codice edidit, non adhibuit. Denique Schmid haec divinavit: ὃν πατὴρ (ἑνασσεῖ ποτ') ἔτοιμον αὐτῷ παρέδδον, πόσις ὁ Πείας ὅπα τὸν ἔσχατον ἔχει Γᾶς θρόνον. Kayser ὃν γε Γᾶς ἔχει γόνον ἔτοιμον αὐ. π. Versu altero Πείας τε scripsi, ut Saturnus dicatur universi mundi dominus idemque Rheae coniux; Pindarus antiquitatis verborum gnarus utrumque uno verbo πόσις significavit. Numeros versus qui exaequare vellet, poterit ὑπερτάτον cum Byzantinis magistris pro ὑπατον scribere, equidem nihil novavi: poeta, cum in reliquis epodis usus sit hoc colo 0 _ 0 0 0 _ _ 0 _ , hic substituit 0 0 0 0 _ _ 0 _ versiculi figura variata, non numero mutato. Praeter solutionis aequabilitatem neglectam in hoc versu syllaba reticetur, quae vel adiectione vel silentio supplenda est, cum in ceteris epodis λέξις omnia tempora aequabiliter compleat. Usi sunt hac licentia passim poetae, sed critici, quos fugit hoc artificium, talia corrigere, quam defendere maluerunt, velut apud Aeschylum in Septem v. 154 ἑτεροφώνῳ στρατῷ et 160 μελόμενοι δ' ἀρήξατε acquirerantur, ubi frustra modo prior, modo posterior versus tentatus est coniecturis: item Eurip. Iphig. Aul. 272 Αἰνιάνων δὲ δωδεκάστολοι, cui respondet 283 Αἴας δ' ὁ Σαλαμῖνος ἔντροφος, et fortasse ib. 248 Βοιωτῶν δ' ὀπλισμα ποντίας, ubi in antistrophe est ἐν Μυκήρας δὲ τᾶς Κυνκλωπίας, nam τῶν Βοιωτῶν metro quidem satis convenit οἱ correpta, sed articulus haud dubie insititius: critici hic quoque turbas dant. Atque ipse Pindarus Ol. X, 57 ἀκρόθινα διελὼν creticum admisit, ubi in ceteris strophis spondeus extat. Haec inaequalitas responsionis quae videtur vel maxime firmamentum ac robur addit artis praeceptis diu opertis de syllabarum defectu deque adiectione et silentio. Sane Pindarus in epiniciis hac liberiore metrorum conformatione fere abstinuit, at carminis Ol. II peculiarem esse indolem inter omnes constat; cf. quae dixi ad Ol. VI init. — V. 81. Ἴκτορ' ἔσφαλε, ΑἼκτορα σφάλε. — Τροίης, Τρώας Boeckh, vid. Eustath. Pr. 13, cf. Nem. II 14. — V. 85. φωνάεντα B cum ceteris non interpolatis praeter A, qui φωνάεντα Dorico ut videtur accentu, φωνᾶντα Byz. corr., φωνεῖντα Eust. II. 1237, 61. Prooem. 2. Cramer An. P. III 247, 27. — τὸ πᾶν ACEV, τοπᾶν unus e Mosch., itaque Boeckh, ceteri τὸ πᾶν. Oelschlaeger ἐς δὲ μέσον con-

(χατίζει.. σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φνᾶ· μαθόντες δὲ λάβροι 155
παγγλωσσία, κόρακες ὥς, ἄκραντα γαρύετον

Ἀντ. ε΄.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

ἔπεχε νῦν σκοπῶ τόξον, ἄγε θυμέ, τίνα βάλλομεν 160
90 ἐκ μαλθακάς αὐτε φρενὸς εὐκλέας οἴστονς ἰέντες; ἐπὶ τοι
Ἀκράγαντι τανύσαις 165

αὐδάσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀλαθεῖ νόφ,

τεκεῖν μή τιν' ἑκατόν γε ἑτέων πόλιν φίλοις ἄνδρα μάλ-
λου 170

εὐεργέταν πραπίσιν ἀφθονέστερόν τε χέρα

Ἐπ. ε΄.

95 Θήρωνος. ἀλλ' αἶνον ἐπέβα κόρος

| οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλλὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν, 175

iecit. — V. 86. φνᾶ, φύσει Longin. art. rhet. ed. Spengel I, 313. — λάβροι παγγλωσσία, fortasse poeta scripsit λάβρω παγγλωσσία, quem-admodum vel oxytona, ut ἱερός, λαμπρός, φανερός promiscue de utroque genere adhibentur. — V. 87. γαρύετον, Dawesius γαρύεμεν, Mommsen γαρύεται (figura Pindarica admissa, sed schol. A τὸ ἐνικόν ἀντὶ πληθυντικοῦ γαρύουσιν nihil probat, nam legendum τὸ θυικόν) Hartung pessime γαρύεται, quod nomen ipse finxit, non reputans, tunc ἄκραντα nullo pacto ferri posse. Librorum omnium lectionem γαρύετον praeter schol. tument Aristid. II, 35, Theophyl. Epist. VII, 12 et Greg. Cor. 218, nam Schol. Aristot. 92, B: ἵνα δὲ μὴ τολμηρόν τις ἡγήται μελίαν ἄκραντα γαρύομενον Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον κατὰ Πίνδαρον poetae verba suae orationi accommodavit. Sed haud scio an Pindarus scripserit γαρύετων, imperativus acrimoniae, qua poeta in adversarios invehitur, satis conveniens. Imperativo dualis n. pers. 2 utitur Pindarus Ol. X, 5 ἐρύκετον, tertiae personae exempla rarissima, quamquam artigraphi non dubitant quasi pervagatas has formas discentibus tradere. Equidem unum novi exemplum ap. Hom. II. VIII, 109 τούτω μὲν θεράποντε κομείτων, ita Aristarchus scripsit, fortasse ex coniectura, nam Zenodotus κομείτην legit, quae vulgaris videtur fuisse scriptura temere illa quidem orta ex v. 113 (ubi Aristarchus κομείτων scripsisse videtur). Improbatur Aristarchi lectionem grammaticus in Epim. Cram. An. Ox. I, 398, asserens Homerum οὐδέποτε θυικῶ προστακτικῶ τρίτον προσώπου χρήσασθαι, ac sane II. I 338 τὼ δ' αὐτὰ μάρτυροι ἔστων potest pluralis numeri esse, cf. Od. I, 273 θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων, nec minus ambiguum II. IX, 170 κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης αἴ' ἐπέσθων. Alii fort. κομείωντων legebant: ineptit gramm. Cram. κομείων ex κομείωσαν decurtatum esse dictitans. — V. 91. Ἀκράγαντι, Ἀκράγαντα RXYZΓΩ et rec. — τανύσαις vel τανύσσαίς plurimi, τανύσας ΗΓΞΠΣ, τάνυσον (τάνυσσον) N1Q2U2. Vulgo hic stigne ponitur, sed schol. τείνας interpretatur et cum seq. iungit, quem praeunte Hartung secutus sum. — V. 92. αὐδάσομαι, B1Ω αὐδάσομεν. — V. 93. γε ἑτέων A, ut iam E. Schmid scripsit, libri γ' ἑτέων (C1 τ' ἑτέων, om. γ' A). Pindarus γε ἑτέων scripsit. — V. 94. πραπίσιν, A τὲ πραπίσιν. — V. 95. ἐπέβα vett. (lemma A ἐπέβασε), novicii ἔβα, Hartung ἔλα. — V. 96. συναντόμενος, aliquot vett. l. ut solent συνανταίμενος.

τὸ λαλαγῆσαι θέλων κρύφον τε θέμεν ἐσλῶν καλοῖς
 ἔργοις· ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφειγεν·
 καὶ κείνος ὅσα χάσματ' ἄλλοις ἔθηκεν,
 100 τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

V. 97. τὸ λαλαγῆσαι. τι λαλ. Pauw, τὰ λ. Beck, τε λ. Bothe. — θέλων. Boeckh ἐθέλων. — κρύφον τε θέμεν Aristarchus correxit, legabatur metro pessum dato κρύφιόν τε θέμεν, atque ita antiqui libri, sed Z1 et recc. Aristarchi emendationem exhibent. Hermann κρύφον τιθέμεν scripsit. Ceterum Herodiano κρυφός oxytonon est, ut σιφός, vid. Arcad. 84, nisi forte ille censuit variari accentum pro significationis diversitate, ut κρύφος idem sit quod κρύψις. κρυφός latibulum, cf. Lentz Herod. I, 224 seq. — ἐσλῶν F in lit. et A ut visum est Mommseno (sec. Studemundum θέμεν' ἐλῶν.), ἐσθλῶν Z2 et ex parte novicii, sed vett. ἐσλὼν vel ἐσθλόν (ita rell. recc.). Tradita antiquitus lectio fuit ἐσλόν (ἐσθλόν) conveniens illa quidem scripturae κρύφιον, Aristarchus utrumque mendum procuravit. — καλοῖς ἔργοις G1 ut videtur et aliquot recc., reliqui omnes κακοῖς ἔργοις convenienter antiquitus propagatae scripturae κρύφιόν τε θέμεν ἐσλόν. Sed Aristarchus καλοῖς ἔργοις edidit, ut videtur, ex coniectura, bene ille quidem de hoc loco, qui gravem labem contraxit, meritus, neque vero persanavit. Nam τὸ λαλαγῆσαι θέλων omnino non est graecum: neque tamen aliud quid legebant veteres, qui pro arbitrio ut solent in locis corruptis et impeditis interpretantur: ὁ γὰρ κόρος τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀργῶν (scr. μάργων) τῶν δορυβῆσαι θελόντων ἐπέβη τῷ τοῦ Θήρωνος ἐπαίνῳ, κρύψιν θέλων θεῖναι τοῖς τῶν ἀγαθῶν ἔργοις. Mihi quidem poeta videtur scripsisse: ἀλλὰ μάργων γὰρ ἀνδρῶν τὸ λαλαγῆσαι θέλειν κρύφον τε θέμεν ἐσλῶν. Nam καλοῖς ἔργοις omnino ab his segregandum et cum proximo enuntiato iungendum in hunc modum: καλοῖς ἔργοις, ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφειγεν, καὶ κείνος ὅσα χάσματ' ἄλλοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο; i. e. καλοῖς ἔργοις ὅσα καὶ κείνος χάσματ' ἄλλοις ἔθηκεν. τίς ἂν φράσαι δύναιτο, ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφειγεν. Poeta in extremo carmine in angustias compulsus contorta oratione utitur, quemadmodum alias ad stropham novissimam explendam verborum ambagibus uti solet. Hartung priora ita conformavit ἀλλὰ μάργων γὰρ ἀνδρῶν τὸ λαλαγῆσαι, ἐθέλειν κρύφον τε θέμεν ἐσλῶν καλοῖς ἔργοις. Schmidt satis audacter ἀλλὰ μ. ὑπ' ἀ. τί μάλα πῆσαι, θέλων θέμεν κρύφιον ἐσλῶν καλῶν ἔργοις; sprete Aristarchi emendatione. — V. 98. περιπέφειγεν, A περιφεύγει. — V. 99. καὶ κείνος Mommsen, vett. κάκεινος, recc. ἐκεῖνος, ed. Rom. κείνος. Et ἐκεῖνος fortasse revocandum, ut poeta ubique brevi syllaba in principio huius versus sit usus, nam ἐσλῶν v. 19 correptionem admittit, ut duo alii loci apud Pindarum arguunt.

Ω_tΔH Γ.

Plerique codd. τῷ αὐτῷ εἰς Θεοξένια inscribunt, ACN post τῷ αὐτῷ addunt ἄρματι, item AC omittunt εἰς, nam ipsum hoc carmen Θεοξένια dicere solebant, hinc subscriptum in EFQS τέλος θεοξενίων, U ὕμνον τέλος Θεοξένια. — Solus O indicat numerorum genus, quo poeta in hoc carmine usus est, τῷ αὐτῷ Στρηιχόρεια εἰς Θεοξ.

Στρ. α'.

Τυνδαρίδαις τε φιλοξένοις ἄδειν καλλιπλοκάμῳ θ' Ἑλένῃ
κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων εὐχομαι,
Θήρωνος Ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ὀρθώσας, ἀκαμαντοπόδων δ'
ἵππων ἄντον. Μοῖσα δ' οὕτω ποι παρέστα μοι νεοσίγαλον
εὐρόντι τρόπον

5 Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ

'Αντ. α'.

ἀγλαόκωμον· ἐπεὶ χαίταισι μὲν ζευχθέντες ἐπὶ στέφανοι 10
πρίσσουντ' με τοῦτο θεόδματον χρέος,
φόρμιγγά τε ποιικιλόγαρυν καὶ βοὰν αὐλῶν ἑπέων τε θέσιν
Αἰνησιδάμου παιδὶ συμμῖξαι προπόντως, ἃ τε Πῖσα με γε-
γωνεῖν· τὰς ἄπο 15

10 θεόμοροι νίσουντ' ἐπ' ἀνθρώπους αἰοιδάι,

V. 1. φιλοξένοις et φιλοξένοις libri vett. — ἄδειν plerique vett., ἄδειν AGXΣ. — V. 3. ὀρθώσας AB, ὀρθώσας rell. — V. 4. ποι plerique l., πον C, τοι DOP. — παρέστα μοι libri praeter D (παρέσταται μοι): eandem lectionem παρέστα schol. tuentur praeter 2, qui dicit: οὕτω μοι ἐρχέσθω ἢ Μοῦσα, nec tamen satis certum est, hunc aliud quid legisse, nam aut ἐρχεται scripsit, aut hariolatur tantum, ut commodam eliciat sententiam: nam si totius loci necessitudinem consideramus, consentaneum est, poetam Musae auxilium invocavisse, itaque ferri nequit παρέστα, obscuratum autem est ut videtur reconditum ali-quod Musae nomen, velut Μοῖσα Τιτωποῦ, παρίστα μοι νεοσίγαλον κτλ. h. e. quasi dicas, Musa Aurora. Respicit poeta unam ex Musis, quas Siculus poeta Epicharmus adhibuit, vid. Tzetz. ad Hes. Op. p. 23 ed. Gaisf. Ἐπίχαρμος δὲ ἐν τῷ τῆς Ἥβης γάμῳ . . . Νειλοῦν, Τριτώνην, Ἀσωποῦν, Ἐπταπόλιν (l. Ἐπταπόρην), Ἀχελωῖδα, Τιτόπλουν, Ροδιάν, ubi Τιτωποῦν legendum esse iam alias significavi: ut hanc potissimum eligeret Pindarus, videtur Castorum religione permotus esse. Παρίστα Dorien-sium more dixit poeta, ceterum cf. Empedocl. ap. Hippol. adv. Haeret. 254: νῦν αὖτε παρίστασο Καλλιόπειᾳ Ἀμφὶ θεῶν μακάρων ἀγαθὸν λόγον ἐμφαίνοντι. Hartung scripsit Μοῖσα δ' ἀντω-πόν παρέστα μοι, Mommsen μοῖσα δ' οὕτω μοι παρεστάται, Schmidt varia tentavit Μοῖσα δ' ἀλλὰ μοι πάρες γ' ἄρμοι, vel Μοῖσα δ' οὕτω — ποῖς γὰρ ἑπτα μοι νεοσ. εὐρ. τρόπον — Δωρίῳ κτλ. L. Schmidt tuetur librorum scripturam et haec ad carmen Olympicum II spectare contendit, ita credit facillimo negotio omnes difficultates expediri; ego has argutias, maximeque quae p. 215 disputavit, non intelligo. — V. 7. θεόδματον et θεόδητον libri. — V. 8. mire scholiasta bis dicit συμβαλεῖν τῇ λύρᾳ καὶ τῷ αὐλῷ τὸν Αἰνησιδάμον παῖδα Θήρωνα, quasi inversam structuram repperisset. — V. 9. συμμῖξαι Schneidewin, libri συμμῖξαι, verum tituli ξύμμεικτος, Μειξιάδης alia exhibentes productionem testantur. — με, Hartung ἔ. — γεγωνεῖν, Sch. etiam γεγώ-νειν legi testatur, Pauw (Emperius) γεγωνεῖ, Christ γέγωνεν, sed neutra coniectura probanda, nam tunc μοι scribendum. — V. 10. θεόμοροι AMPRZΓ Tricl., θεόμοροι vett. rell., θεύμοροι Moschop., θεόμηροι Sch. II. Ξ, 410. — νίσουντ' plurimi vett., alii νίσουντ', Mo-

'Επ. α'.

ὃ τινι, κραίνων ἐφετμὰς Ἡρακλέος προτέρως 20
 ἀτρεκῆς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑπόθεν
 ἀμφὶ κόμαισι βάλη γλανκόχροα κόσμον ἐλαίας, τάν ποτε
 Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παρᾶν ἔνεικεν Ἀμφιτρωνιάδας, 25
 15 μῆμα τῶν Οὐλυμπία κάλλιστον ἀέθλων,

Στρ. β'.

δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλλωνος θεράποντα λόγῳ·
 (πιστὰ φρονέων Διὸς αἰτεῖ πανδόκῳ 30
 ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις στέφανόν τ'
 ἄρετῶν.
 ἥδη γὰρ αὐτῷ, πατρὶ μὲν βωμῶν ἀγισθέντων, διχόμηνης
 ὄλον χρυσάρματος; 35
 20 ἐσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μῆνα,

'Αντ. β'.

καὶ μεγάλων ἀέθλων ἀγνὰν κρίσιν καὶ πενταετηρίδ' ἀμᾶ
 θῆκε ξαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφειῷ·

schop. νείσονται, schol. Π. νείσονται. — V. 12. γλεφάρων BEFΔ, ceteri βλεφάρων. — V. 13. βάλη, Tricl. βάλοι. — V. 14. ἔνεικεν, EFR (MZ) ἐνεγκεν, quod praetulit Mommsen. — Ἀμφιτρωνιάδας XG2 recc., Ἀμφιτρωνιάδας vett. — V. 15. Οὐλυμπία recc., Ὀλυμπία vett. — ἀέθλων vett., ἄθλων recc. — V. 16. πείσαις AB, πείσας rell. — λόγῳ vett. (Π λέγω), ὅγε interpolati. Iam veteres grammatici, quos etiam recentiores partim secuti sunt, v. 15 post ἀέθλων stigma ponendam censuerunt, ut v. 16 novum enuntiatum inchoetur: at nullo pacto πείσαις cum αἰτεῖ sive αἰτεῖ conciliari potest, quod certe πείθων dici debebat. Igitur stigma v. 16 post λόγῳ collocavi, ut poeta dicat: πιστὰ γὰρ φρονέων Διὸς ἐξήτει πανδόκῳ ἄλσει. hoc enim αἰτεῖ, si integrum est, significare intelliget, qui quidem totius loci institutam sententiam accuratius examinaverit, quamquam nullum simile novi exemplum: at vicissim ζητεῖν in locum verbi αἰτεῖν seriores inprimis substituere solent. — V. 17. αἰτεῖ B2CIQ2ZΠΣΞ, ἔτει DPQ101U, αἰτεῖ AB1ENΩΩ, αἰτεῖ GOVT. Eustath. 381, 27: λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις καινῶς αἶτος τὸ ἐνδιαίτημα, οἷον Διὸς αἰτεῖ πανδόκῳ. cf. 907, 63 et Gregor. Cor. 219; cum his consentit schol. Vindob. Recentiores schol. ἤτησε interpretantur; veteres grammatici quid secuti sint prorsus latet, neque certa medela in promptu, nam ἄγρει i. e. ῥρει non satisfacit. Hartung αἰτῶν scripsit, ego aliquando conieci Διὸς αἰτῶν πανδόκῳ ἄλσει legendum esse, Koenius Ἀτεῖ (cf. Ol. XI, 45), quam coniecturam prius comprobavi: existimabam autem huius vocis interpretatione ἄλσει in margine adscripta deinde aliud vocabulum excidisse, velut Διὸς Ἀτεῖ πανδόκῳ Δοῦναι σκιαρόν τε φύτευμα. Schmidt commendat λόγῳ πλεῖστ' ὅφρα νέον Διὸς Ἀτεῖ πανδόκῳ θάλλοι σκιαρόν κτλ. — V. 18. σκιαρόν, CDNOPQΩΩ σκιρόν. — ἄρετῶν, X et recc. ἄρετᾶς. Fort. ἀνθρώποις τ' ἄρετῶν στέφανον, ut ξυνὸν quemadmodum ἀμφοτέρων adverbium sit. — V. 19. αὐτῷ, Hecker coniecit αὐγᾶ. — V. 21. ἀμᾶ Heyne, vett. ἀμᾶ, Moschop. ἄμα.

ἀλλ' οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλεν χῶρος ἐν βάσσαις Κρονίου
Πέλοπος. 40

τούτων ἔδοξεν γυμνὸς αὐτῷ κάπος ὀξείαις ὑπακουέμεν
αὐγαῖς ἀελίου.

25 δὴ τότε' ἐς γαῖαν πορεύειν θυμὸς ὥρμαιν' 45
Ἐπ. β'.

Ἰστροίαν νιν· ἔνθα Λατοῦς ἱπποσόα θυγάτηρ
δέξατ' ἐλθόντ' Ἀρκαδίας ἀπὸ δειρᾶν καὶ πολυγνάμπτων
μυχῶν,

εὔτε νιν ἀγγελίας Εὐρουσθέος ἔντυ' ἀνάγκα πατρόθεν 50
χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξονθ', ἃν ποτε Ταῦγρεα

30 ἀντιθεῖσθ' Ὀρθωσίᾳ ἔγραψεν ἱερᾶν.

V. 24. ἀελίου ACΞ, ἄλιον rell. — V. 25. πορεύειν. A πορεύειν. — ὥρμαιν' libri et schol. praeter A, qui ὥρμα (cum gl. ἐκίνηι), quod Boeckh et Hartung coniecerunt, Mommsen recepit. — V. 26. Ἰστροίαν νιν vett., Ἰστριανῆν XΩ (B et G ex corr.) et novicii libri auctore scholiasta, qui dicit τινὲς δὲ ἀναγινώσκουσιν Ἰστριανῆν, ἢ ἢ τὴν Ἰστριανῆν γῆν. Scriptura inepta, nam etiamsi doricam formam revocaveris, terminatio insolens. Nec melius res cessit Aristarcho, qui haud dubie ex coniectura scripsit ὥρμαιν'. Ἰστροία νιν ἔνθα κτλ., nam terra dilucide erat describenda, non Diana citra necessitatem inaudito epitheto adornanda: huc accedit, quod elisio versu extremo praesertim in clausula strophae tum demum ferenda, si oratio continuatur: vitavit hanc offensionem Hartung, qui scripsit ἐς γαῖαν πορεύειν θυμὸς ὥρμαιν' Ἰστροίαν· ἢ ἔνθα Λατοῦς. Scripsi πόρευσιν, nam πορεύειν verbi medii πορεύεσθαι vice adhibitum esse improbabile, linguae usu adversante, neque credibile Aeolicam formam πορευθῆν i. e. πορευθῆναι a Pindaro ascitam esse. Bosler audacter παρελθεῖν refinxit. Deinde ἢν restitui et cum proximiis verbis consociavi: hoc pronomen etiam Grashoff hoc loco delitescere existimavit, sed Ἰστροίαν ἢν ἔνθα κτλ. scripsit, copulans cum verbo ὥρμαινε. Ἰν in Hesiodio versu ἢν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης dandi est casus, vid. Apoll. de pron. 366, sed idem addit: ἔστι καὶ ἡ ἔνθα ἀπὸ τῆς τεῖν παρὰ Ἀντιμάχῳ καὶ Κορίννῃ, ἐπὶ δοτικῆς ἔσθ' ὅτε παραλαμβανομένη, ubi ἐπ' αἰτιατικῆς corrigendum esse vidit Bekker. Quemadmodum igitur Corinna et Antimachus ἔιν accusativi loco adhibuerunt, etiam Pindaro licuit eodem modo ἢν usurpare. Antiquitus tradita lectio fuit opinor Ἰστριανῆν, quod cum manifesto mendosum esset, critici scripserunt Ἰστροίαν νιν vel distinctione mutata Ἰστροία νιν. Hic quoque Alexandrini germanam scripturam Ἰστροίαν ἢν (etiam Apollonii codex in Hesiodi versu ἢν pro ἢν exhibet) non indagaverunt. Nuper Schmidt πόρευνεν θυμὸς ὥρμαν Ἰστροίαν νιν legendum suasit. — V. 27. δέξατ', GZ1ΣΠ δέξετ'. — πολυγνάμπτων, CR1 Tricl. πολυγνάπτων. — V. 28. νιν Mommsen, libri μιν. — V. 30. Ὀρθωσίᾳ, hiatum ut removeret Hartung πέγραψεν suspicatus est, ego et Ahrens Ὀρθωσίᾳς coniecimus, sed dativus requiritur, qui ad verbum ἀντιθεῖσθαι est referendus. Atque hiatus in dativo primae et secundae declinationis, ut est apud Homerum frequentissimus, ita etiam a Pindaro

Στρ. γ'.

τὰν μεθέπων ἴδε καὶ κείναν χθόνα πνοιαῖς ὅπιθεν Βορέα 55
 ψυχροῦ· τόθι δένδρεα θάμβαινε σταθείς.

τῶν νιν γλυκὺς ἡμερος ἔσχεν δωδεκάγραμμαπτον περὶ τέρμα
 δρόμου

ἵππων φυτεῦσαι. καὶ νὺν ἐς ταύταν ἑορτὰν ἵλαος ἀντι-
 θεοῖσιν νίσεται 60

35 σὺν βαθυζώνου διδύμοις παισὶ Λήδας.

Ἀντ. γ'.

τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν Οὐλυμπόνδ' ἰὼν θαητὸν ἀγῶνα
 νέμειν 65

ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι καὶ διμφορμάτου
 διφορηλασίας. ἐμὲ δ' ὦν πα θυμὸς ὀτρύνει φάμεν, Ἑμμε-
 νίδαις

Θήρωνί τ' ἐλθεῖν κῦδος εὐίππων διδόντων Τυνδαριδᾶν,
 ὅτι πλείσταισι βροτῶν 70

non est alienus: velut Ol. VI, 82 γλώσσα ἀκόντας, Nem. VI, 23 Ἀγχι-
 μάχῃ νείων. Isth. I, 16 Καστορεῖῳ ἢ, ib. 61 Ἡροδότῳ ἐπορεν, videtur-
 que ipsa pronuntiatio mitigavisse asperitatem. — ἱεραν, ΩΩ Tricl. ἱράν.
 In titulis Delphicis ubique ἱαρὸς vel ἱερὸς trisyllabum, sed ἱρεῖς repe-
 ritur (n. 314 τοὶ ἱρεῖς, n. 201 τοιρεῖς), cf. ad Pyth. IV, 5. — V. 31.
 καὶ κείναν Boeckh, libri κἀκείναν (κἀκείναν). — πνοιαῖς libri (pauci
 πνοαῖς) et Greg. Cor. 220, πνοιαῖς ed. Rom. et unus liber novicius. —
 V. 32. θάμβαινε quod olim conieci A, θάμβαινε OP, θαύμαινε ceteri
 (F2 δένδρε' ἐθαύμαινε), Boeckh θαυμαίνει, Kayser θαύμανε. — V. 33.
 νιν libri praeter A, qui μιν. — δωδεκάγραμμαπτον libri, non δυωδ., quod
 expectaveram. — V. 34. καὶ νὺν scripsi, libri plurimi καὶ νῦν, novicii
 nonnulli καὶ νυν. — νίσεται plerique vett., alii νίσσεται, νείσεται, νή-
 σεται, interpolati νείσεται. — V. 35. διδύμοις Hermann, διδύμοισι
 vett. l, διδύμοις A et Triclin., διδύμοις Moschop., cum qua scriptura
 licet componere Λευκίμμη ex Λευκίμνη (i. e. Λευκίμη) ortum. — V. 36.
 ἐπέτραπεν ABΠΣ rec., ἐπέτρεπεν rell. vett. — V. 37. διμφορμάτου.
 Schol. Vrat. cum haec habeat: Ἀρίσταρχος παρὰ τὴν εἰρὴν φησὶ γεγο-
 νέναι τὸ διμφορμάτον· σημαίνει δὲ ἡ λέξις τὴν ταχέϊαν φορὰν, Lehrs
 insignem scripturae varietatem διμφορμάτου sibi videtur deprehen-
 disse ac Mommseno opprobrio vertit, quod hoc adnotare neglexerit:
 atqui διμφορμάτον διφορηλασίας plane ineptum Aristarchoque indignum
 commentum esse ipse Lehrs largitur. Sed vana haec de lectionis di-
 versitate suspicio omnino abiicienda, scilicet scripsit scholiasta τὸ
 εἰμφορ Aristarchi de veriloquio huius voculae decretum exponens, sed
 librarius proclivi errore διμφορ(μάτατον) substituit; cf. Et. M. 704, 18:
 εἰμφο, σημαίνει τὸ ταχέως, παρὰ τὸ εἰπτειν ἐναντὶν διὰ τάχος· ὥς παρὰ
 τὸ κρύπτειν κρύφα, οὕτω παρὰ τὸ εἰπτειν εἰμφο καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ
 εἰμφο. — V. 38. πα vel πα novicii libri, nisi quod duo παρ ex mani-
 festa interpolatione exhibent, vett. παῖ, παῖ, πα, πα. Ego eum olim
 πας commendavissem, postea ἐμὲ δ' ὁμφοῖ θυμὸν ὀτρύνει proposui,
 sed restitutio incerta. Hartung ἐμὲ δ' ἔμπα, Schmidt πᾶν, quod ad
 κῦδος refert, perperam.

40 ξεινίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις,

Ἐπ. γ'.

εὐσεβεῖ γνώμα φυλάσσοντες μακάρων τελετάς.

εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰδοιέ-
στατον, 75

νῦν γε πρὸς ἐσχατιᾶν Θήρων ἀρεταῖσιν ἰκάνων ἄπτεται
οἴκοθεν Ἡρακλέος σταλᾶν. τὸ πόρσω δ' ἔστι σοφοῖς ἄβατον
45 κᾶσόφοις. οὐ μὴ διώξω· κεινὸς εἶην.

V. 40. ξεινίαις Z recc., ξενίαις vett. — V. 42. αἰδοιέστατον, ANOZ et aliquot nov. αἰδοιέστατος. — V. 44. σταλᾶν vett. plerique, στηλᾶν ABQXZ recc. — V. 45. οὐ μὴ διώξω scripsi, itaque iam Mingarelli correxit, οὐ μιν δ. vett. plurimi, οὐ νιν C1N, οὐ μὴν BC2 recc., οὐ μὴν Σ. Thiersch οὐ μὰν. — κεινὸς, D1 κείνος, U1Q κείνός, utramque scripturam agnoscunt schol.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΨΑΤΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩι
Α Π Η Ν Ηι
Ωι Δ Η Δ.

Stropha.

υ υ ι υ - υ υ
 - ι υ υ - υ υ - ι υ - υ υ - υ
 υ υ ι υ υ - ι υ υ - ι υ - υ υ - υ υ - υ - υ
 - ι υ υ - ι υ υ - -
 5 - ι - - ι -
 υ ι υ - υ ι υ υ -
 υ ι υ - υ - υ
 - ι υ - υ υ - ι υ -
 ι υ - υ υ - υ υ υ - υ υ - ι υ - υ υ
 10 - ι υ υ - ι υ -
 υ υ ι υ - υ - υ - υ

Epodus.

- ι υ υ - υ - υ
 ι υ υ - υ - -
 υ ι υ - υ - υ -
 - ι υ υ - υ υ - ι υ υ
 5 υ ι υ - υ υ - ι υ - υ υ υ -
 ι υ υ - υ υ - υ
 - ι υ υ - υ υ -
 υ ι Λ - υ - υ ι υ - υ - υ υ -
 υ υ υ (υ) υ - υ υ -
 10 υ ι υ - υ υ

In inscriptione ἀπήνη Boeckh ex coniectura, libris adversantibus, nam A ἄρματι, reliqui ἵπποις, praeterea addunt BDEP νικήσαντι τὴν ὀγδοηκοστὴν δευτέραν ὀλυμπιάδα τεθρίπῳ παιδι ἄκρως. Consentiant schol. et de certaminis genere et de tempore, nisi quod unus liber οβ' pro πβ'. Pindari carmen in neutram partem momentum fa-

Στρ.

Ἐλατὴρ ὑπέρτατε

βροντᾶς ἀκαμαντόποδος Ζεῦ· τεαὶ γὰρ ὦραι

ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς ἐλισσόμεναί μ' ἔπεμψαν 5
ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων.

5 ξείνων δ' εὖ πρᾶσσόντων

ἔσαναν αὐτίκ' ἀγγελίαν ποτὶ γλυκεῖαν ἔσλοϊ.

ἀλλ', ὃ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις 10

ἵπον ἀνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμου,

Οὐλυμπιονίκαν δέκευ

10 Χαρίτων ἑκατι τόνδε κῶμον, 15

Ἄντ.

χροινιώτατον φάος

cit; poeta curulem victoriam dicit, fortasse consulto ambiguo sermone usus. Ad eandem Olympiadem revocant carmen Ol. V eidem Psaumidi dedicatum, ut ipse poeta plane dicit in memoriam victoriae mulis partae; in quo carmine cum v. 7 triplicem victoriam equestrem significari veteres interpretes perperam existimarent, carm. IV victorem τεθρίπῳ, carm. V ἀπὴν et κέλητι (alii hoc carmen ad triplicem victoriam rettulisse videntur) celebrari contenderunt, vid. Inscr. V et Schol. Verum alios seorsim sensisse ostendit schol. Vrat. V 19, is enim quadrigarum victoriam Ol. 82, rhedae mularis Ol. 81 adscripsit, sed hanc quidem Olympiadem ratiocinatione assecutus, probabili sane, si bis Olympiae vicit Psaumis; nam potuit Pindarus c. IV mularum decus quadriennio ante partum silentio praetermittere, at si Ol. 83 Psaumis mulis vicisset (ultimus ille quidem omnium, qui hoc genere certaminis per annos 52 vicerunt, nam sch. V 6 pro δεκαετῆς est δυοκαιπεντηκονταετῆς legendum), poeta qui c. V scripsit, victoriam quadrigarum Ol. 82 reportatam haud dubie significavisset. Cum ἀναγραφῶν monumentis careamus, non licet disceptationem ad liquidum perducere, itaque satius duxi Boeckhio duce ἀπὴν rescribere.

In numeris describendis passim a Boeckhio discessi: singularis enim indoles huius carminis, ut vix liceat probabiliter omnes difficultates expedire.

V. 2. ὦραι, Süvern ὦραι. — V. 6. ἐσλοὶ et ἐσθλοὶ vett., ἐσθλοὶ recc. — V. 7. ἀλλ' ὃ CN Tricl., ἀλλὰ ceteri. — Κρόνον, Κρόνιε lemma sch. rec. — V. 8. ἵπον, ἵππον AFINV. — ἀνεμόεσσαν vett., ἡνεμόεσσαν recc. — ὀβρίμον et ὀμβρίμον libri, cf. C. W. Kayser Philol. XVIII 655. — V. 9. Οὐλυμπιονίκαν recc., Ὀλυμπιονίκαν vett. Affert gramm. Harl. post Hephaest. 331. — δέκευ correctio lib. noviciorum, δέξαι vett. — V. 10. ἑκατι recc., θ' ἑκατι vett. (A γ' ἑκ., VI δ' ἑκ.) Scriptum olim fuit *ἑκατι*, inde ortum τε, hinc schol. vett. ὁ δὲ ΤΕ σύνδεσμος περιττός. Fortasse alii ut incommodae particulae mederentur εὐρυσθενέων τ' ἀρετῶν legebant, ut schol. sic sit supplendum: τὸ δ' ἐξῆς Χαρίτων τ' (ἀρετῶν τ') εὐρυσθενέων ἑκατι. Hartung servata particula locum sic refingit Χαρίτων θ' ἑκατι τόνδε κῶμον, χρ. φ. εὐρ. ἀρετῶν Ψαύμιος τε νίκας ὀχέων, ὃς κτλ. — κῶμον, schol. Vind. κόμπον. A addit ὕμνον. — V. 11. mihi videbatur sic emendandus: τόνδε κῶμον. χροινιώτατον φάος εὐρυσθενέων ἀρετῶν Ψαύμιος παρ' ἱκεὶ ὀχέων κτλ. Ψαύμιος, Triclin. Ψαύμιδος. — ἱκεὶ pars libr. vett.,

- ευρυσθενέων ἀρετῶν. Ψαύμιος γὰρ ἔκει
 ὀχέων, ὃς ἐλαία στεφανωθείς Πισάτιδι, κῦδος ὄρσαι 20
 σπεύδει Καμαρίνα. θεὸς εὐφρων
 15 εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς·
 ἐπεὶ νιν αἰνέω, μάλα μὲν τροφαῖς ἐτοῖμον ἵππων,
 χαίροντά τε ξενίαις πανδόκοις, 25
 καὶ πρὸς Ἀσυχίαν φιλόπολιν καθαρᾷ γνῶμα τετραμμένον.
 οὐ ψεύδει τέρξω λόγον·
 20 διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος· 30
 Ἐπ.
 ἄπερ Κλυμένοιο παῖδα
 Λαμνιάδων γυναικῶν
 ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας.
 χαλκείοισι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν δρόμον 35
 25 εἶπεν Ἰψιπυλεία, μετὰ στέφανον ἰών·
 οὗτος ἐγὼ ταχυνᾷτι·
 χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον.
 φύονται δὲ καὶ νέοις ἐν ἀνδράσιν πολιαί 40
 θαμάκι παρὰ τὸν ἀλικίας
 30 εἰκότα χρόνον.

reliqui cum noviciis ἦκει. — V. 16. ἐπεὶ νιν ACNXZ, vulgo ἐπεὶ μιν. Omnino cf. quae de formis μιν et νιν apud Pindarum dixit Mommsen in Jahnii Annal. LXXXIII 44. — ἐτοῖμον AN, reliqui ἔτοιμον. — V. 17. ξενίαις vett., ξεινίαις Σ recc. — V. 18. Ἀσυχίαν Heyne, libri ἡσυχίαν. — V. 19. ψεύδει CNQ et pars recc., ψεύδει rell. — V. 21. ἄπερ AD1NZ recc., ἄπερ καὶ vett. (ἄτε C, idem in lemm. ἦπερ). Ego, cum particula καὶ satis apta sit, olim conieci ἄ καὶ. — V. 24. χαλκείοισι, interpolati χαλκοῖσι. — ἐν om. A. — V. 26. οὗτος, A οὗτος μὲν. — ταχυνᾷτι libri partim cum praegressis partim cum sequentibus iungunt, item schol. dissident, sed Apoll. de pron. 332 post ταχ. distinxit. — V. 27. χεῖρες, CPQZΞ χέρες. — ἴσον, vett. ἴσον praeter ΓΣ. — V. 28. δὲ om. Σ lemma A. — ἀνδράσιν recc., ἀνδράσι vett. — V. 29. θαμάκι, quod in prima ed. ex coniectura restitui, suppeditavit A, ceteri θαμὰ καὶ. — παρὰ τὸν vett., παρ τὸν recc. — ἀλικίας, AV ἀλικίαις.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΨΑΤΜΙΑΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩ.

ΑΠΗΝΗ.

ΩΙΔΗ Ε.

Strophæ.

_ _ _ _ _
_ _ _ _ _
_ _ _ _ _

Epodi.

_ _ _ _ _
_ _ _ _ _

Inscriptionem Heynio praeunte Boeckh restituit, librorum auctoritate posthabita; nam plerique velut BDGMNOP alii τῷ αὐτῷ ἀπήνη καὶ κέλητι inscribunt; tres victorias enumerant (sicut schol. v. 1) Ἀὐτῷ αὐτῷ ἀπήνη καὶ κέλητι καὶ τεθρίππῳ vel ordine mutato τεθρίππῳ ἀπήνη καὶ κέλητι ΓΔΠΣ. — Solus F numeros carminis indicat τῷ αὐτῷ ἀπ. κέλ. ἰθὺφαλλικόν.

De hoc carmine dilucide testatur schol.: αὐτῇ ἡ ᾧδῇ ἐν μὲν τοῖς ἐδαφίοις οὐκ ἦν, ἐν δὲ τοῖς Διδύμων ὑπομνήμασιν ἐλέγετο Πινδάρου. Unde non recte conficiunt Didymum primum hoc carmen Pindaro vindicavisse et in ordinem recepisse: ἐδάφια sunt libri antiquissimi carminum Pindaricorum, quibus critici Alexandrini usi sunt in recensendis epiniciis: auxit hoc supplemento Zenodotus vel Aristophanes Pindaricorum carminum syllogen: Aristarchum hanc odam commentatum esse ex scholiis satis constat. Scholiasta Didymum antestatur, quoniam huius grammatici commentariis potissimum usus est, ut priorum magistrorum decreta quando memorat, fere ex Didymi copiis petivisse censendus sit. De carminis auctore dissentiunt nostri; abiudicavit Pindaro E. L. de Leutsch in Philologo I 116 seqq., tuitus est Hermann in Actis Soc. Lips. IX 322 seqq. Numeri huius carminis quantopere recedant a Pindari more, exposuerunt Rossbach et Westphal de arte metr. III 362 seqq. Etiam L. Schmidt de vita Pindari p. 388 seq. negat hoc carmen a Pindaro compositum esse. Mihi quoque epinicius hoc non recte ab antiquis criticis in ordinem Pindaricorum car-

Στρ. α'.

Ἵψηλῶν ἀρετῶν καὶ στεφάνων ἄωτον γλυκὺν
 τῶν Οὐλυμπία, Ὠκεανοῦ θύγατερ, καρδίᾳ γελανεῖ 5
 ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας δέκευ Ψαύμιός τε δῶρα·

Ἀντ. α'.

ὅς τὰν σὺν πόλιν αὔξων, Καμάρινα, λαοτρόφον,
 5 βωμοὺς ἐξ διδύμους ἐγέραρεν ἑορταῖς θεῶν μεγίσταις 10
 ὑπὸ βοῦθυσiais, ἀέθλων τε πεμπαμέρους ἀμίλλας

Ἐπ. α'.

Ἴπποις ἡμιόνοις τε μοναμπνικία τε. τὴν δὲ κῦδος ἄβρὸν 15
 νικάσαις ἀνέθηκε, καὶ ὃν πατέρ' Ἀκρων' ἐκάρυξε καὶ τὰν
 νέοικον ἔδραν.

minum receptum esse videtur. Qui Pindaro vindicant, censent prius carmen (Ol. IV) statim, postquam victoriam Psauimis consecutus erat, a Pindaro conditum esse, aliquanto post hoc alterum carmen Camarinam missum: sed hoc vel propterea valde improbabile, quoniam hoc ipso anno (Ol. 82, 1) poeta diem supremum obiit.

V. 1. ἄωτον γλυκύν, Hartung ut solet, γλυκὺν scripsit. — V. 2. Οὐλυμπία recc., Ὀλυμπία vett. — V. 3. Ψαύμιος, Triclin. Ψαύμιδος. — V. 4. Καμάρινα vel Καμαρίνα recc., Καμαρίναν vett. — V. 5. ἐγέραρεν CP recc., ἐγέραιρεν A, γέραρεν vett. rel. — V. 6. ὑπὸ, Kayser ἐπὶ requirit. — πεμπαμέρους ἀμίλλας scripsi, libri πεμπαμέροις ἀμίλλαις. Et πεμπαμέροις quidem manifestum mendum, melius EFIR πενθαμέροις, sed Q1 et duo novicii libri aeolicam formam πεμπαμέροις suppeditant. Verum tradita scriptura aliis praeterea difficultatibus laborat: nam dandi casus quomodo sit explicandus, obscurum. Si iunguntur haec cum verbis ὑπὸ βοῦθυσiais, quibus sacrificia a Psauimide oblata significantur, dicendum certe fuit ἀέθλων τε πεμπαμέρων ἀμίλλαις, nam non ipsa tum describitur Olympiorum solemnitas, sed quae partes Psauimidis fuerint, qui tria certamina subiit, ut poeta v. 7 indicat. Neque tamen ita credo Pindarum scripsisse: nam recte quidem Psauimis dicitur, cum amplissima ageretur Olympicorum deorum solennitas, aras sacrificiis honoravisse, at quod ipse Psauimis in certamen ter descendit, non ad honores ararum, sed ipsius certaminis referendum est. Itaque iam in ed. 2 commendavi hanc emendationem ὑπὸ βοῦθυσiais, ἀέθλων τε πεμπαμέρους ἀμίλλας (ἐγέραρεν) Ἴπποις ἡμιόνοις τε μοναμπνικία τε. Atque hoc etiam nunc firmiter teneo, neque dubitavi correctionem necessariam poetae verbis adhibere, in ed. 3 ratus nihil novandum; nam πεμπαμέροις ἀμίλλαις non esse dativos, qui videntur, sed poetam Aeolensium more etiam in accusativo αἰς et οἰς adscivisse: at nimis ambiguus foret sermo, si poeta hoc loco aeolicis clausulis usus esset: librariorum est error, qui quoniam dandi casus praecedunt et subsequuntur temere accusativos oblitteraverunt. L. Schmidt quo pacto tueri studuerit πεμπαμέροις ἀμίλλαις, qui volent perlustrent. Friderichs πεμπαμέροις probat, sed prorsus incredibilia de hoc loco disputat. Hartung denique plane depravavit poetae verba refingens ἑορταῖς θεῶν μεγίστων ὑπὸ βοῦθυσiais, ἀέθλων ἐν πεμπαμέροις ἀμίλλαις κτλ. — V. 8. νικάσαις Heyne, νικάσας vel νικήσας libri.

Στρ. β'.

Ἰκων δ' Οἰνομάου καὶ Πέλοπος παρ' εὐηράτων 20
 10 σταθμῶν, ὧ πολιάοχε Παλλάς, αἰεῖδει μὲν ἄλσος ἄγνόν
 τὸ τεόν, ποταμόν τε Ὠανιν, ἐγχωρίαν τε λίμναν, 25

'Αντ. β'.

καὶ σεμνοὺς ὀχετούς, Ἴππαρις οἷσιν ἄρδει στρατόν,
 κολλᾷ δὲ σταδίων θαλάμων ταχέως ὑψίγυιον ἄλσος, 30
 ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος τόνδε δάμον ἀστῶν.

'Επ. β'.

15 αἰεὶ δ' ἀμφ' ἀρεταῖσι πόνος δαπάνα τε μάρναται πρὸς
 ἔργον 35

κινδύνῳ κεκαλυμμένον· ἧῦ δ' ἔχοντες σοφοὶ καὶ πολίταις
 ἔδοξαν ἔμμεν.

Στρ. γ'.

Σωτήρ ὑψινεφὲς Ζεῦ, Κρόνιόν τε ναίων λόφον 40
 τιμῶν τ' Ἀλφεὸν εὐρὺν ῥέοντ' Ἰδαῖόν τε σεμνὸν ἄντρον,
 ἱκέτας σέθεν ἐρχομαι Λυδίοις ἀπύων ἐν αὐλοῖς, 45

'Αντ. γ'.

20 αἰτήσωσιν πόλιν εὐανορίαισι τάνδε κλυταῖς
 δαιδάλλειν, σέ τ', Ὀλυμπιόνικε, Ποσειδανίαισιν ἵπποις 50

V. 9. Ἰκων M, ἦκων A, ἰκῶν vett., ἑλθὼν interpolati. — εὐηράτων, CDN1 εὐηλάτων. — V. 10. αἰεῖδει, Hecker ἀέξει. — V. 11. Ὠανιν ed. Rom., vett. libri Ὅανιν vel Ὀανον, interpolati Ὠανον vel Ὠαννον. — V. 13. affert Liban. I 361. κολλᾷ δὲ scripsi, legebatur τε, eandemque emendationem postea Hartung commendavit. Hi duo versus vulgo ad Hipparin fluvium referuntur, quod nunc quoque L. Schmidt tuetur, sed pertinent, id quod iam Hermann intellexit, ad Psaumidem: qui opibus suis liberaliter adiuvit cives in condenda urbe et extruendis aedificiis; ita enim recte Hartung haec interpretatur, atque poeta iterum Psaumidis liberalitatem attigit v. 24 ἐξαρκῶν κτεάτεσσιν, i. e. adiuvens alios suis opibus, quorum verborum vim neque veteres neque nostri interpretes assecuti sunt. In ed. 2 ἄλσος θαλάμων perperam de Minervae potissimum aede interpretatus sum: existimabam enim Psaumidem redemisse cum alia templa aedificanda, tum certe Athenaeum, de suis opibus largiturum, quo magnificentius opera illa exstruerentur: sed studio certaminum curulium abreptum intermisisse aliquamdiu illud opus, itaque in invidiam civium incidisse, qui iusto diutius prohiberentur quominus sacra rite perficerent. — ὑψίγυιον, plerique vett. ὑψίγυιον, F1M ὑψίγειον, sch. Ambr. ὑψίπυργον. — V. 14. ἀπ' ex corr. NPQ et recc., ὑπ' vett. — τόνδε, conieci τῶνδε. — V. 15. αἰεὶ M, rell. αἰέ. — V. 16. κεκαλυμμένον, Sch. Isth. III 52 κεκαλασμένον. — ἧῦ δ' Hermann, v. εὐ δὲ Boeckh εὐ δὲ ἔχ. vel εὐ δὲ τυχόντες, Kayser εὐ δὲ τυχών τις σοφὸς κ. π. ἔδοξεν ἔ. Hartung αἰ δὲ τυχόντες, Oelschlaeger εὐ δὲ παθόντες. Ipse aliquando εὐ δὲ λαχόντες vel etiam εὐ δ' ἡκοντες conieci spondeo admisso ut v. 18. — V. 18. ῥέοντ' vett., NP et novicii ῥέοντα. — V. 21. Ποσειδανίαισιν

ἐπιτεροπόμενον φέρειν γῆρας εὐθυμον ἐς τελευτάν,
Ἐπ. γ'.
 υἱῶν, Ψαῦμι, παρισταμένων. ὑγίεντα δ' εἴ τις ὄλβον
ἄρδει, 55
 ἐξαρκέων κτεάτεσσι καὶ εὐλογίαν προστιθείς, μὴ ματεύσῃ
θεὸς γενέσθαι.

Q2 et sch., Ποσειδανίοισιν vett., Ποσειδωνίοισιν A et recc. — V. 22. ἐς, OPQUX εἰς. — V. 23. παρισταμένων, malim περισταμένων. — ὑγίεντα, libri praeter Γ, ita etiam Choerob. 203, qui ab adiectivo ὑγίεις repetit, contra Aristarchus ὑγιέντα (ita Γ et lemma U) ut videtur participium verbi ratus, sed poeta fortasse ὑγιήντα usurpavit. — ἄρδει, Schol. Vrat. ἄρδοι. Hartung ita distinguit verba ἄρδει ἐξαρκέων, κτεάτεσσι καὶ εὐλ. πρ. — V. 24. ἐξαρκέων, Moschop. ἐξαρκῶν. — κτεάτεσσι, A κτεάνεσι.

Στρ. α'.

Χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου
κίονας, ὥς ὅτε θαητὸν μέγαρον,
πάξομεν· ἀρχομένου δ' ἔργου πρόσωπον
χρὴ θέμεν τηλαυγές. εἰ δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας, 5
5 βωμῷ τε μαντεῖα ταμίας Διὸς ἐν Πίσσῃ,
συννοικιστὴρ τε τῶν κλεινῶν Συρακοσσῶν· τίνα κεν φύγοι
ὕμνον
κεῖνος ἀνὴρ, ἐπικύρσαις ἀφθόνων ἀστῶν ἐν ἱμερταῖς
ἀοιδαῖς; 10

Ἀντ. α'.

Ἴστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδίλῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων
Σωστράτου υἱός. ἀκίνδυνοι δ' ἄρεται
10 οὔτε παρ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις 15
τίμμαι· πολλοὶ δὲ μέμνανται, καλὸν εἴ τι ποναθῇ.
Ἀγησία, τιν δ' αἶνος ἐτοῖμος, ὃν ἐν δίκῃ
ἀπὸ γλώσσας Ἄδραστος μάντιν Οἰκλείδαν ποτ' ἐς Ἀμ-
φιάρῃον 20
φθέγγεατ', ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐτόν τε νιν καὶ φαιδίμας ἱπ-
πους ἔμαρψεν.

ἦρωι πορσαίνειν δόμεν Ελλατίδα βρέ|φος, δς ἀνδρῶν
Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαῖδᾶν, πατ|ρι ἐορτᾶν
τοῖς, οἷς ποτε πρώτοις περὶ δωδέκατον δρόμ|ον ἐλανόντεςαιν.

Sane in cod. B scriptum βρέφως et similiter puto olim δρόμῶν, at haec productio brevis syllabae, quae ictu percutitur, non admittitur in prima arsi coli, sed ibi locum habet, ubi caesura interveniente pausa fit; praeterea tertium exemplum πατρὶ ἐορτᾶν plane adversatur. Videtur igitur poeta tribus his locis versus figuram variavisse syllaba brevi subducta et longa soluta, hac ipsa solutione commode significans inaequalitatem: nam Α ∘ ∘ ∘ — — hic respondet legitimae formae ∘ ∘ ∘ — —. Epodi v. 2 Hermann Epit. Doctr. Metr. p. 256 in duos dividere mavult: εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος· | Ποθέω κτλ.

V. 1. εὐτειχεῖ, CZΓ et plerique recc. εὐτυχεῖ, M εὐτοιχεῖ, Hecker comiecit εὐτοίχον. Fortasse Pindarus εὐθρόγῳ scripserat. — V. 3. ἀρχομένου, Lucian Hipp. c. 7 ἀρχομένους (sed ibi quoque ἀρχομένου BNα). — V. 6. συννοικιστὴρ, Sch. συνοικιστῆς. — Συρακοσσῶν, Συνακοσσῶν vel Συνακουσσῶν libri. — φύγοι, complures libri φύγη. — V. 7. ἐπικύρσαις C, reliqui ἐπικύρσας. — V. 8. ἐν τούτῳ πεδίλῳ, haud scio an τῷ τῷ sit scribendum. — V. 10. παρ', A ἐν. — ἐν, om. libri complures. — V. 11. ποναθῇ, C πονηθῇ. — V. 12. ἐτοῖμος ABCN recc., vett. ἐτοιμος. — V. 13. γλώσσας, Hecker γνώμας. Mihi poeta scripsisse videtur ἐν δίκῃ ἀπὸ γλώσσας τ' Ἄδραστος. — Ἀμφιάρῃον vett. fere omnes et recc., Ἀμφιάραον ACG. — V. 14. φαιδίμας, φαιδίμους EFMNRZ.

Ἐπ. α'.

15 ἔπτα δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τε νησθέντων Ταλαιονίδας
 εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος· Ποθέω στρατιάς ὁ-
 φθαλμὸν ἐμᾶς 25
 ἀμφοτέρου μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρνασθαι. τὸ καὶ
 ἀνδρὶ κώμου δεσπότην πάρεστι Συρακοσίῳ. 30
 οὔτε δύσῃρις ἑὼν οὔτ' ὦν φιλόνηκος ἄγαν,

V. 15. ἔπτα δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τε νησθέντων scripsi, legébatur νεκρῶν τελεσθέντων, quod frustra explicare conati sunt: nam νεκροὶ τελεσθέντες plane inaudita dictio (interpretes mortuorum corpora composita significari credunt), neque licet πυρᾶν τελεσθέντων consociare, nam eiusmodi soloecismus (velut καταρτισθέντων τῶν τριηρῶν, vid. Lobeck Phryn. 448 et Aglaoph. I 216) labentis demum graecitatis est. Aoristi verbi νέω i. e. coacervare legitima est forma, quemadmodum a νέω i. e. nere νησθεῖς et νηθεῖς descendit, quamquam aliud exemplum nullum novi: ipsum vocabulum tam rogo quam mortuorum corporibus conveniens, cf. Hom. Il. ψ, 163 νῆρον ὕλην, πούρην δὲ πυρὴν et 169 περὶ δὲ δροατὰ σώματα νῆει. Plana igitur sententia: cum septem rogi exstructi et mortui impositi essent, sed mendum inveteratum; nam schol., qui dicit ἐπισωρευθέντων ἦτοι καταριθμηθέντων, ἵνα καὶ τὸ ἑξῆς τοῦ λόγου οὕτως (scr. ὁρθῶς) ἔχη, dividendo tantum obscuritatem traditae scripturae τελεσθέντων studuit tollere: etenim veteres critici, si τε νησθέντων reperissent, non iam verba plana rettulissent ad septem duces et quaestionem hanc (τῶν διαβεβοημένων ἐστὶ καὶ τοῦτο) frustra solvere conati essent. Aristarchus quidem leviter rem tractavit, Pindarum asserens καὶ ἐν τοῦτοις ἰδιάζειν, contra Aristodemus sobrium iudicium ostendit, testes adhibens Hippomedontem et Harmonidem (scribendum videtur Ἰππίας καὶ Ἀρμενίδας). Aristodemum sequitur paraphr., sed artificiosa explanatio ὅτε συνηθροίσθησαν οἱ (ἐπὶ) τῶν ἑπτά πυρῶν νεκροὶ ἐν Θήβαις καὶ ἐγένοντο ἑπτά πυρκαϊαί, satis ostendit, hunc quoque vulgata scriptura usum esse. In proecdosi νεκρῶν τ' ἐδεσθέντων scripsi, Hartung τελεσθειῶν, Bernhardt πυρᾶ νεκρῶν τελεσθέντων, Furtwaengler πελασθέντων, Rauchenstein ἀμασθέντων, Christ ἑτασθέντων coniecit, denique M. Schmidt veteres τε λεχθέντων legisse opinatur, unde germanam scripturam τε φλεγθέντων sibi videtur eliciuisse. — V. 16. Θήβαισι CN recce., Θήβησι A, Θήβαις γε PQ, Θήβαις ceteri vett. — τοιοῦτόν τι ἔπος de vitio suspectum, poeta videtur scripsisse τοιοῦτον ἔπος· ἢ ποθέω, cf. Isthm. VI 42. — V. 17. μάντιν τ', AM μάντιν. — V. 18. πάρεστι vett., νῦν πάρεστι vel νῦν πάρεστι interpolati. — V. 19. οὔτε δύσῃρις ἑὼν οὔτ' ὦν φιλόνηκος, libri vett. οὔτε δύσερις ἑὼν οὔτ' ὦν (vel ὦν) φιλόνηκος, solus Ω formam δύσῃρις exhibet, Moschopolus οὐ φιλόνηκος ἑὼν οὔτ' ὦν δύσερις τις, contra Triclin. οὐ δύσερις τις ἑὼν οὔτ' ὦν φιλόνηκος. quo exemplo planissime intelligimus, per quos gradus interpolatio progressa sit. Restitui φιλόνηκος, quandoquidem νίκη scribimus, non νείκη, ut passim veteres: nam a νεῖκος dici oportebat φιλονεικῆς, cf. Cobet Lect. Nov. 691. Obversatus est hic Pindarus locus Isocrati I 31: ὁμιλητικός δ' ἔσει μὴ δύσερις ὦν μηδὲ δυσάρετος μηδὲ πρὸς πάντας φιλόνηκος, ita recte cod. Urb. pro φιλόνηκος, cf. quae O. Schneider ad h. l. adnotavit. De forma δύσῃρις cf. Moeris 116: δυσήριδος καὶ δύσῃρις Ἀττικῶς, καὶ Πλάτων νόμων θ' (sed IX p. 863 B et 864 A δύσερι et δύσερις scribitur),

20 καὶ μέγαν ὄρκον ὁμόσσαις τοῦτό γέ οἱ σαφέως 35
μαρτυρήσω· μελίφθογγοι δ' ἐπιτρέφονται Μοῖσαι.

Στρ. β'.

Ἦ Φίντις, ἀλλὰ ξεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμιόνων,
ἃ τάχος, ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαράῃ
(βάσομεν ὄκχον, ἱκωμαι δὲ πρὸς ἀνδρῶν 40

25 καὶ γένος· κεῖναι γὰρ ἐξ ἁλλᾶν ὁδὸν ἀγερμονεῦσαι
ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ
ἐπεὶ δέξαντο· χρὴ τοῖνυν πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐ-
ταῖς· 45

πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον δεῖ σάμερόν μ'
ἐλθεῖν ἐν ὥρᾳ·

Ἀντ. β'.

ἄ τοι Ποσειδάωνι μιχθεῖσα Κρονίῳ λέγεται 50
30 παῖδα λόπλοκον Εὐάδναν τεκέμεν.

κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις·
κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ πέμποισ' ἀμφιπόλους ἐκέλευσεν
ἥρωι πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδα βρέφος, 55
ὅς ἀνδρῶν Ἀρχάδων ἀνασσε Φαισάνα, λάχε τ' Ἀλφεὸν
οἰκεῖν·

35 ἐνθα τραφεῖς ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκείας πρῶτον ἔψανσ'
Ἀφροδίτας.

δύσερις Ἑλληνικῶς, non tamen probatur hoc Hartungo, qui scripsit ὁ
δύσερις περ ἑῶν κτλ. — V. 20. ὁμόσσαις C, ὁμόσσαις ceteri. — V. 23.
ἃ τάχος, AE αὐ τ., B αὐ εἰς τ', recc. ἡ τάχος νηὶ τάχος. — V. 24.
ἱκωμαι δὲ scripsi, legebatur ἱκωμαί τε, Hartung ἱκωμαί τ' ἔθνος ἀν-
δρῶν καὶ γένος mavult. — V. 25. ἁλλᾶν DGPQΔ, ceteri ἄλλαν. —
V. 27. δέξαντο, ex schol. colligas alios δέξαντο, legisse, quod ἐπε-
δείξαντο interpretantur, male. — ἀναπιτνάμεν, A ἀναπεπτάμεν, errore
manifesto, quem Mommsen non debebat probare. — V. 28. σάμερόν
μ' Boeckh, σάμερον libri vett. et Mosch., σάμερόν γ' Triclinius. Dixi
olim fulcro ad numerum stabiliendum non esse opus, et B plane ex-
hibet σάμερόν ἐλθεῖν, sed eiusmodi productio admittitur potissimum in
caesura, vide ad Pyth. III 6, id quod in hunc quidem locum non
videtur cadere. Itaque nunc quoque Boeckhii supplementum retinui,
sed cum paraphr. scribat ἐλθεῖν ταχέως, poeta fortasse σάμερον σπεύ-
δειν vel tale quid scripserat. — V. 39. Ποσειδάωνι, complures Ποσει-
δάωνι. — Κρονίῳ, AR Κρονίωνι. — V. 30. παῖδα λόπλοκον scripsi,
παῖδ' λοπλόκαμον vett. libri et schol., παῖδ' λοβόστρυχον interpolati.
— τεκέμεν, A1 τεκέσθαι. — V. 31. κρύψαι, C2 κρύψαι, A1C1NXXII
Schol. vett. et aliquot libri recc. κρύψαι. — V. 31. παρθενία, schol.
recc. etiam παρθενία. et παρθενία. — V. 32. ἐκέλευσεν, A ut videtur
ἐκέλευεν. — V. 33. βρέφος, B βρέφους, Triclinius βρέφος γ', vide
supra p. 83. — V. 34. λάχε τ' ACN recc., ἐλαχέ τ' vel ἐλαχέν τ'
vett. reliqui.

'Επ. β.

οὐδ' ἔλαθ' Αἰπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ κλέπτουσα θεοῖο
γόνον· 60

ἀλλ' ὁ μὲν Πυθῶνάδ', ἐν θυμῷ πῖσαις χόλον οὐ φατὸν
ὀξεῖα μελέτα,

ᾧχετ' ἰὼν μαντευσόμενος ταύτας περ' ἀτλάτου πάθας. 65
ἃ δὲ φοινικόχροον ζῶναν καταθηκαμένα

40 κάλλιδά τ' ἀργυρέαν λόχμας ὑπο κνανέας
τίκτε θεόφρονα κοῦρον. τᾶ μὲν ὁ Χρυσοκόμας 70
πραῦμητίν τ' Ἐλεῖθνιαν παρέστασέν τε Μοῖρας·

Στρ. γ'.

ἦλθεν δ' ἐπὶ σπλάγχνων ἱπ' ὠδίνος τ' ἐρατᾶς Ἴαμος
ἐς φᾶος αἰτίκα. τὸν μὲν κνιζομένα 75

45 λείπε χαμαί· δν' ο δὲ γλαινῶπες αὐτὸν
δαιμόνων βουλαῖσιν ἐθρέφαντο δράκοντες ἀμεμφεῖ
ἰῶ μελίσσᾶν, καδόμενοι. βασιλεὺς δ' ἐπεὶ 80
πετραέσσας ἐλαύνων ἵκετ' ἐκ Πυθῶνος, ἅπαντας ἐν οἴκῳ
εἶρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκοι· Φοῖβον γὰρ αὐτὸν φᾶ
γεγάκειν

'Αντ. γ'.

50 πατρός, πέρι θνατῶν δ' ἔσεσθαι μάντιν ἐπιχθονίοις 85
ἔξοχον, οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.

· ὧς ἄρα μάντις, τοὶ δ' οὔτ' ὦν ἀκοῦσαι
οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο πεμπταῖον γεγεννημένον. ἀλλὰ

V. 37. Πυθῶνάδ' Stephanus. libri Πυθῶνάδ', Πυθῶνάδ', Πυθῶν'. — πῖσαις Boeckh. πῖσαις C. πῖσας πῖσας ceteri. — V. 38. περ' N2ΓΣ, ceteri περ' vel περ. — ἀτλάτου, Z ἀτλάντον, quod ortum ex ἀτλάτον. — V. 40. λόχμας ὑπο κνανέας, vulgo λόχμας ἐπὶ κνανέας, A λοχμαῖς ἐπὶ κνανέαις. — V. 41. Apollo etiam Ol VII 32 Pindaro dicitur ὁ Χρυσοκόμας. Alterutrum locum respicere videtur Ion Chius ap. Athen. XIII 604. B. antea Simonidem, mox Homerum testem adhibens, οὐδ' ὁ ποιητής, ἔφη, λέγων Χρυσοκόμαν ἰπὸ πολλῶν χρυσέας γὰρ εἰ ἐποίησεν ὁ ζωγράφος τὰς τοῦ θεοῦ κόμας καὶ μὴ μελαίνας, χειρὸν ἂν ἦν τὸ ζωγραφημα. neque novi antiquiorem scriptorem, qui Pindari testimonio sit usus. — V. 42. Ἐλεῖθνιαν παρέστασέν τε PQ et ut videtur A. reliqui vett. Εἰλεῖθνιαν παρ. τε, nisi quod X συμπαρέστασέν τε, interpolati Ἐλεῖθνῳ συμπαρέστασέν τε. — V. 43. τ' om. AM. — ἐρατᾶς, quod paraphr. agnoscit, vix integrum, conieci ἐλαφρᾶς, idque commendat schol. ῥαδίαν καὶ ἀμοχθον τῆν ὠδῖνα ἐποίησας. — V. 49. Φοῖβον, Φοῖβω EF1R. — V. 50. πατρός, A πατρός γε. — πέρι codd. plerique, non περὶ. — V. 51. Α οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν, quod ex dittographia ἐνλείψειν pro ἐκλείψειν ortum. — V. 53. γεγεννημένον, Ahrens γεγεννημένον. — ἀλλὰ κέκρυπτο Hermann, ἀλλ' ἐν

κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατίᾳ τ' ἐν ἀπειρίτῳ, 90
 55 ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις ἀκτίσι βεβρεγμένους ἄβρὸν
 σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμειεν καλεῖσθαι νιν χρόνῳ σύμπαντι
 μᾶτῃρ

Ἐπ. γ'.

τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χρυσοστεφάνοιο
 λάβεν 95

καρπὸν Ἥβας, Ἀλφεῶ μέσσω καταβὰς ἐκάλεσσε Ποσειδᾶν
 εὐρυβίαν,

ὃν πρόγονον, καὶ τοξοφόρον Δάλου θεοδμάτας σκοπόν, 100
 60 αἰτέων λαοτρόφον τιμάν τιν' ἑᾷ κεφαλᾷ,
 νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀντεφθέγξατο δ' ἄρτιεπής 105
 πατρία ὅσσα, μετάλλασέν τέ νιν· Ὅρσο, τέκος,
 δεῦρο πάγκοινον ἐς χώραν ἵμεν φάμας ὀπισθεν.

Στρ. δ'.

ἵκοντο δ' ὑψηλοῖο πέτραν ἀλίβατον Κρονίου· 110

65 ἔνθα οἱ ᾤπασε ἑθσανρὸν δίδυμον
 μαντοσύνας, τόκα μὲν φωνὰν ἀκούειν
 ψευδέων ἄγνωστον, εὖτ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἔλθῶν
 Ἥρακλῆς, σεμνὸν θάλος Ἀλκαῖδᾶν, πατρὶ 115

κέκρυπτο Boeckh, libror. vett. pars cum noviciis ἀλλ' ἐγκέκρυπτο, A ἀλλ' ἐκρύπτετο, alii ἀλλ' ἐγκρύπτετο (ἐκεκρύπτετο, ἐκρυπτο). — V. 54. σχοίνῳ, BQ2 σχίνῳ. — βατίᾳ recc., βατεία vett. — ἀπειρίτῳ scripsi, quandoquidem hoc loco ubique brevis syllaba deprehenditur, libri vett. plurimi ἀπειράντῳ, quod fere idem significat, D2EF10X lemma A et recc. ἀπειράτῳ item syllaba producta nec huic loco incommodum, sed ἀπειράτος correpta paenultima, quod nostri homines a Pindaro usurpatum esse arbitrantur, plane inauditum. Schmidt ἀκηράτῳ. — V. 55. ξανθαῖσι καὶ, A ξανθαῖσί τε καὶ, unde Mommsen ξανθαῖς τε καὶ. — βεβρεγμένους, Σ et fort. Ξ βεβραγμένους, ita Zenodotum scripsisse suspicatur Schneidewin usus schol. Vrat. mutilato, παμπορφύροις ἀκτίων: Ζηρόδοτος γράφει ἀντὶ τοῦ βεβρεγμένους. sed ille fortasse scripsit πᾶν πορφυραῖς (πορφυραῖς), ut sit supplendum ἀντὶ τοῦ βεβρεγμένους (πᾶν σῶμα ἄβρὸν). — V. 56. νιν ACN, reliqui μιν. — V. 57. ὄνυμ', aliquot l. ὄνομ'. — V. 58. μέσσω et μέσω libri. — V. 59. θεοδμάτας, AN θεοδμάτον. — V. 60. λαοτρόφον vett., λαότροφον recc. — V. 62. μετάλλασέν τέ νιν (νιν A et alii libri in lemm. vel ex corr., vulgo μιν), verba manifesto corrupta, neque enim possunt significare, quod Thiersch putat, μετόπισεν αὐτόν. Hermann μεταλλάσαντι in coniecit, Rauchenstein μεταλλάσαντι νιν, Hartung μεταλλάσαντι· ἄγνωστον scripsit, Schmidt μέγ' ἀμνασέν τε νιν. Sententiae institutae conveniens μετάνστασεν, sed emendatio incerta. — τέκος lemma B, vulgo τέκνον. — V. 63. χώραν AM2U2 lemma OV recc., χώρον vett. — V. 67. ἄγνωστον, AM ἄγνωτον. — V. 68. Ἀλκαῖδᾶν, Hermann Ἀλκεῖδᾶν. — πατρὶ Hermann, πατρὶ δ' vett. (A πατρὶ

ἐορτάν τε κτίσῃ πλειστόμβροτον τεθμόν τε μέγιστον ἀέθλων,
70 Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότ' αὖ χρηστήριον θέσθαι
κέλευσεν.

Ἀντ. δ'.

ἐξ οὗ πολὺκλειτον καθ' Ἑλλανας γένος Ἰαμιδᾶν 120
ὄλβος ἅμ' ἔσπετο· τιμῶντες δ' ἀρετὰς
ἐς φανεράν ὁδὸν ἔρχονται· τεκμαίρει
χρημ' ἕκαστον· μῶμος ἐξ ἄλλων κρέμαται φθονεόντων 125
75 τοῖς, οἷς ποτὲ πρῶτοις περὶ δωδέκατον δρόμον
ἐλαννόντεσσιν αἰδοῖα ποτιστάξῃ Χάρης εὐκλέα μορφάν.
εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄροις, Ἀγγησία, μάτρωες
ἄνδρες 130

Ἐπ. δ'.

ναιετάοντες ἐδώρησαν θεῶν κάρυνκα λιταῖς θυσίαις
πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως, ὅς ἀγῶνας ἔχει
μοῖραν τ' ἀέθλων, 135
80 Ἀρκαδίαν τ' εὐάνορα τιμᾷ· κείνος, ᾧ παῖ Σωστράτου,
σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.
δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσᾳ ἀκόνας λιγυρᾶς, 140

δ'), πατρός θ' recc. Videtur antiquitus πατρὶ Σεφορτάν (Φεορτάν) scriptum fuisse, ex aeolica littera saepius per errorem τε ortum, ut Ol. IV 9. — V. 70. αὖ A et recc., αὐτῷ vett. — κέλευσεν, A κέλευσέ νιν· — V. 72. ὄλβος ἅμ' AC Moschop., ὄλβος δ' ἅμ' vett. — V. 74. μῶμος ἐξ Boeckh, μῶμος ἐκ δ' Schmid, μῶμος δ' ἐξ libri. Hartung scripsit τεκμαίρει χρημ' ἕκαστον Μῶμος, ἐκ δ' ἄλλων κτλ. — V. 75. πρῶτοις maior pars vett., πρῶτον ceteri cum paraphr. — δρόμον, Tricl. δρόμον γ'. — V. 76. ποτιστάξῃ scripsi, atque ita Γ2 lemma F1, ποτιστάξει CDFGP aliique vett., ποτιστάξει ABENO1R17 recc., ut possis etiam ποτιστάξῃ scribere, cf. Paraphr. οἷς ἂν ποτε . . . χάρις ἐπιστάξει. — εὐκλέα inter et εὐκλεᾶ fluctuant libri. — μορφάν, Hecker μοῖραν. — V. 77. ὄροις, complures vett. et recc. omnes ὄροις (Γ1 ὄρος, X ὄρει librariorum sunt correctiones). Latet mendum, recepissem Heckeri inventum σφυροῖς, nisi praegresso Κυλλάνας pinguis sonus offensionem esset, itaque dubitanter βάθροις proposui. — V. 78. ἐδώρησαν AB2 recc., δώρησαν reliqui vett. (A ἐδώρησαντο ex corr. sec. Studemundi collationem). — V. 80. τιμᾷ, A τιμάν, Eustath. Prooem. 11 sive hoc sive alio loco τιμῇ videtur legisse: Pindarus alias his Doriensium formis non utitur, nam Nem. V 5 νικῇ incertum, nisi forte critici nonnulli hic per crasin τιμᾷ et κείνος Doriensium more coaluisse statuerunt (et reapse NXΓ' κείνος exhibent), perperam illi quidem. — V. 81. εὐτυχίαν, N10 εὐτυλίαν καὶ δόξαν. — V. 82. Hic locus iam veteres interpretes valde exercuit, in scholiis plurimae proponuntur explicationes, quae non magis probabiles sunt, quam quas nostri homines commendant. Ferri nequit δόξαν ἔχω τινά, sed recte dici poterat τινὸς ἀκόνας. Libri nihil admodum variant, nisi quod NOV1 et lemma A1UV ἔχων pro ἔχω exhibent, τιν' libri tan-

ἃ μ' ἐθέλοντα προσέλκει καλλιρόοισι πνοαῖς·
ματρομάτωρ ἐμὰ Στυμφαλῖς, εὐανθῆς Μετώπα,

Στρ. ε'.

85 πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτικτεν, τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ

145

tum non omnes, sed U1 lemma FU τιν, quod ipse coniectura eram assecutus. Nam etiam nunc ut olim mihi videtur scribendum esse: Δόξαν ἔχω τιν ἐπὶ γλώσσα ἀκόνας λιγυρᾶς, quod eodem modo dictum est, quo est apud Theogn. 572 πολλοὶ ἀπείρητοι δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν. Hoc igitur dicit poeta: putas mihi acutam cotem in lingua esse. Hiatum qui velit evitare, poterit vel ἐπὶ γλώσσας scribere, quod fortasse scholiastae legebant, sed propter sibi nantes litteras displicet, vel traicere verba λιγυρᾶς ἀκόνας, quod etiam Hartung fecit, sed neutra opus est mutatione, vide ad Ol. III 30. — V. 83. ἃ μ' ἐθέλοντα libri, nam paraphr. ἃ μ' ἐθέλοντι reperisse non satis certo ex eius explanatione conficias. Tum προσέλκει libri Tricliniani, προσέρπει vett. et reliqui rece.; neque vero προσέλκει ipsius Triclinii commentum est, sed scholiorum vett. ope restituit, nam paraphr. quidem προσέρπει repperit, sed sch. vet. 142 προσάγει, παροξύνει καὶ αὐτόν με θέλοντα, item v. 144 ἔλκεται με ἡ Μετώπη alteram scripturam testificatur, quae etiam in E (προσέλκει) et G variae lectionis loco adscripta est. Novissima verba aliter exhibet schol. ad v. 142: προσάγει, παροξύνει καὶ αὐτόν με θέλοντα ταῖς καλλιρόοις ῥοαῖς. καλλιρόοι δὲ ῥοαί, αἱ ἀπὸ τῶν ὀργάνων ἐκπεμπόμεναι. sed hoc quidem ferri nequit, Pindarus aut καλλιρόοισι πνοαῖς aut καλλιπνόοισι ῥοαῖς dicere poterat: at huic quidem loco prius tantum convenit, neque aliud quid legit ille scholiasta, itaque ibi cum Boeckhio πνοαῖς et πνοαί corrigendum est. Hartung interpunctione in fine huius versus deleta scripsit: καί μ' ἐθέλοντα προσέλκει καλλιρόοισι ῥοαῖς ματρομάτωρ κτλ. et ad eundem modum L. Schmidt ἃ μ' ἐθέλ. προσέλκει καλλιρόοισι πνοαῖς ματρομ. — Ea quae sequuntur sch. ad v. 140 putat explicandi gratia subiuncta esse prioribus, ut Metopa ipsa poetam excitare et adducere dicatur, sed schol. ad v. 147 existimat his verbis invocari Metopam: hoc omnino verum esse censeo, quamquam veteres totius loci sententiam non sunt assecuti, nam quae de Aenea chorodidascales commentum sunt, omnino improbanda. Mihi una tantum littera immutata et distinctione correcta totus locus ita videtur refingendus: Ματρομάτωρ ἐμὰ Στυμφαλῖς, εὐανθῆς Μετώπα, πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτικτες, τᾶς . . . ὕμνον, ὅτρυνον νῦν ἑταίρους Αἰνέα, πρῶτον μὲν κτλ. Non Aeneam alloquitur, sed ad Metopam omnia sunt referenda. Aeneas hospes et haud dubie cognatus est Agesiae, in Aeneae aedibus comissatio peragebatur (recte tamen v. 18 ipse Agesias κάμου δεσπότης dicitur), Aeneae familiares choreutarum munus in se receperant: celebrata est autem haec comissatio eo die, qui Iunoni festus erat; quare Pindarus iubet Aeneae sodales, postquam hymno solenni Iunonem placaverint, hoc epinicion carmen canere. Igitur ad Metopam, cui omnia haec mandat poeta, spectant laudes ἐσσι γὰρ ἄγγελος ὀρθός, ἡνκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς κρατὴρ ἀγαφθέγκτων αἰοιδᾶν: est autem hoc praeconium aptissimum, nam artis musicae laude inprimis florebat Arcadia. Quod poeta Metopam allocutus, ἄγγελος ὀρθός dixit, non erit offensio: nam multo hoc est nervosius, quam si ὀρθά scripsisset. Ceterum etiam L. Schmidt suspicatus est Αἰνέα esse genitivum, sed tenet is traditam distinctionem, putatque verbo ὅτρυνον Pindarum compellare suum carmen, Aeneam autem poetam aemulum

πίομαι, ἀνδράσιν αἵματάσι πλέκων
 ποικίλον ὕμνον. ὄτρυνον νῦν ἐταίρους,
 Αἰνέα, πρῶτον μὲν Ἥραν Παρθενίαν κελαῆσαι, 150
 (γυνῶναί τ' ἔπειτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλαθέειν
 90 λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν ὕν· ἐσσι γὰρ ἄγγελος ὀρθός,
 ἡϋκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς κρατὴρ ἀγραφθέγκτων
 αἰοιδᾶν· 155

Ἄντ. ε'.

εἰπὼν δὲ μεμνᾶσθαι Συρακοσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας·
 τὰν Ἰέρων καθαρῶ σκάπτῳ διέπων,
 ἄρτια μηδόμενος, φοινικόπεζαν
 95 ἀμφέπει Δάματρα, λευκίππου τε θνηταρὸς ἑορταν, 160
 καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου κράτος. ἀδύλογοι δέ νιν
 πνοαὶ μολπαί τε γινώσκοντι. μὴ θραύσοι χρόνος ὄλβον
 ἐφέρεπων.

fuisse: quae cur sint improbanda longum est dicere. — V. 86. *πίομαι*,
 Meineke *πίνομαι*. — V. 90. Galen. Protr. 7 ἐκφεύγομεν et σὺν. —
 V. 91. *κρατὴρ* vett. Apostol. V 51 a, *κητήρ* QUXΓ1 recc. — V. 92.
εἰπὼν Boeckh, v. *εἶπον*. — *Συρακοσᾶν* (*Συρακοσᾶν*) vett. plurimi,
Συρακουσᾶν AMNOΓ recc. — V. 92—95. leguntur in laterculo Syra-
 censis reperto (vid. T. Mommsen Zeitschr. f. Alterth. 1846, p. 616 et
 Matranga in Annal. Inst. Arch. 1845 p. 235 seq. tab. M.):

Εἶπον δὲ μεμνᾶσθαι Συρα-
 κουσᾶν Ἰέρων καθαρῶ τε καὶ Ορτυ-
 γίας σκάπτῳ διέπων
 Τ' ἂν ἄρτια μηδόμενος φοινι-
 κόπεζαν ἀμφέπει Δάματρα
 λευκίππου τε θνηταρὸς ἑορτάν.

— V. 95. *ἑορτάν*, A. *ἑορτάς*. — V. 96. *νιν* ACNOΣ, *μιν* relt. — V. 97.
πνοαὶ scripsi, *λύραι* libri, nisi forte C *πολλὰι* hic exhibet, quod Mom-
 sen ex eo codice pro *μολπαὶ* enotavit. Emendationem firmat schol.
ἀδύλογοι δέ μιν λύραι: λέγονται αἱ ἀπὸ τῶν ὀργάνων *πνοαί*: ὁ δὲ
 λόγος· αἱ δὲ ἡδύλογοι αὐτὸν *πνοαὶ* τῶν ὀργάνων καὶ ὄδαί *γνωρίζουσιν*.
 ibi enim antiqua explanatio *πνοαὶ* λέγονται αἱ ἀπὸ τῶν ὀργάνων ac-
 commodata est vulgari scripturae *λύραι*, quae non egebat explicatione,
 eandemque lectionem *πνοαὶ* testatur paraphr. *Λύραι* adscriptum ab
 interprete, ut indicaret *πνοὰς* esse *φθόγγους* tam lyrae quam tibiae:
 memor enim erat Ol. XI 93 *ἀδυεπὴς τε λύραι γλυκὺς τ' αὐλὸς*. Non
 recte hoc Scholio usus Lehrs legendum *λύραι πνοαί τε* censuit,
 vocabulo necessario *μολπαί*, quod tuetur par., abiecto. — *γινώσκοντι*
 libri ut videtur omnes, non *γινώσκοντι*. — *θραύσοι* libri, Hermann
θραύσαι, sed schol. vet. futurum tuetur (*θραύσοι καὶ ἀφανίσου*), quam-
 quam Ambr. substituit *θραύσοι*, sch. rec. *μὴ κοιμίσαι, μὴ ἀφανίσαι*. extant-
 que etiam alibi quamvis rara opt. fut. in votis concipiendis exempla,
 velut Soph. Oed. R. 1274. Quod Boeckh divinavit *θραύσοι* id revera
 nonnullos criticos h. l. legisse argumento est scholion Ambr. et Vrat.
μὴ ταράσσοι, ut iam Schneidewin animadvertit et nuper Lehrs serus

σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις Ἀγησία δέξαιτο κῶμον 165
Ἐπ. ε'.

οἰκοθεν οἰκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων τειχέων ποτινισόμενον,
100 ματέρ' εὐμήλοιο λείποντ' Ἀρκαδίας. ἀγαθαὶ δὲ πέλοντ'
ἐν χειμερία 170
νυκτὶ θοᾶς ἐκ ναὸς ἀπεσκήμφθαι δὴ ἄγκυραι. θεὸς
τῶνδε κείνων τε κλυτὰν αἶσαν παρέχοι φιλέων. 175
δέσποτα ποντόμεδον, εὐθὺν δὲ πλόον καμάτων
ἐκτὸς ἔοντα δίδοι, χροσαλακάτοιο πόσις
105 Ἀμφιτρίτας, ἔμῶν ὕμνων δὲ δέξ' εὐτερπὲς ἄνθος.

studiorum primus vidisse sibi videtur. Utra scriptura praeoptanda sit, in medio relinquo. — V. 99. ποτινισόμενον vett. (UZ geminata sib.), ποτινειςόμενον recc. — V. 100. εὐμήλοιο libri, εὐμάλοιο Heyne. — λείποντ' recc., λιπόντ' vett. (F1 λιπόντος). Haec haud dubie depravata: nam Styμφalum metropolin Arcadiae dici vix est credibile, nec ferri potest λείποντα, quod vitium non sustulit Hartung, qui ματέρ' εὐμηλόν τε λείποντ' Ἀρκαδίαν scripsit. Mihi Pindarus dixisse videtur ματρὸς εὐμάλοιό τ' αἰπέων Ἀρκαδίας i. e. ματρὸς τε εὐμ. Ἀρκαδίας αἰπέων, particula τὲ tertium locum obtinente. — πέλοντ' ἐν, EFMRZ πέλονται om. ἐν, C πέλονται τ' ἐν, A πέλονται γ' ἐν. — V. 101. ἀπεσκήμφθαι, A ἀπεσκήφθαι. — V. 102. τῶνδε κείνων P ut Boeckh, reliqui τῶνδ' ἐκείνων. — παρέχοι, aliquot l. παρέχει. — V. 103. ποντόμεδον, in ed. 2 scripsi ποντομέδων, quod Boeckh quoque coniecerat. — εὐθὺν, plane diversam scripturam exhibet A εὐθυνη πλόον καμάτων δ' ἐκτὸς κτλ. — V. 104. δίδοι, recc. δίδου. — V. 105. ἔμῶν ὕμνων δὲ δέξ' scripsi, legebatur ἔμῶν δ' ὕμνων ἄεξ', sed A om. δ', AMNO δέξ', in N adscriptum δέξαιτ'. Paraphrasta ἄεξε tuetur καὶ τῶν ἔμῶν δὲ ὕμνων ἄνθος καὶ καρπὸν εἰς δόξαν ἔπαιρε, uti Mommsen ex cod. correxit. — εὐτερπὲς, EFGRXΣ εὐπερεπὲς.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΔΙΑΓΟΡΑ, ΡΟΔΙΩ.
ΠΤΚΤΗ.
ΩΔΗ Ζ.

Strophæ.

◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡
 ◡ ◡ — ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡
 — ◡ ◡ ◡
 ◡ ◡ ◡ — — ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡
 5 ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — — ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡
 ◡ ◡ — — ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — ◡

Epodi.

◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡
 ◡ ◡ — — ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡
 ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡
 ◡ ◡ — — ◡ ◡ — ◡
 5 ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡
 ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡
 ◡ ◡ — — ◡ ◡ — — ◡ ◡ — ◡

Inscriptionem ut supra exhibent CEMXΓ, *νῖϖ Δαμαγήτου* addit A, plerique præterea temporis notam adiciunt *νικήσαντι τὴν οδ' Ὀλυμπιάδα*, sed in Olympiadis numero variant: plurimi οδ', quod etiam schol. exhibet, sed οξ' DOPZ, ξθ' N1, πη' F, ut plane appareat, quam incerta sit auctoritas librorum Pindaricorum in numeris propagandis.

Epodi v. 2 et 3 discripsit Boeckh in hunc modum:

◡ ◡ — — ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — —
 ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡

ego nunc Dissenium secutus sum. Poeta v. 3 inter dipodiam et tripodiam dactylorum utramque gravium interposuit tetrapodiam dactylicam aeolicam, usus numerorum *μεταβολῇ*, quam in hoc quidem stro-

Στρ. α'.

Φιάλαν ὥς εἴ τις ἀφνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἐλὼν

ἐνδον ἀμπέλου καχλάζουσιν δρόσῳ

δωρήσεται

νεανίᾳ γαμβρῷ προπίνων οἴκοθεν οἴκαδε, πάγχρυσον,

κορυφὰν κτεάνων, 5

5 συμποσίου τε χάριν κᾶδός τε τιμάσαις ἐόν, ἐν δὲ φίλων

παρεόντων θῆκε νιν ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς. 10

Ἀντ. α'.

καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν, Μοισᾶν δόσιν, ἀεθλοφόροις

ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρπὸν φρενός, 15

ἱλάσκομαι,

10 Ὀλυμπίᾳ Πυθοῖ τε νικῶντεςσιν· ὁ δ' ὄλβιος, ὃν φᾶμαι

κατέχοντ' ἀγαθαί.

ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει Χάρις ζωθάλμιος ἀδυμελεῖ 20

θάμα μὲν φόρμιγγι παμφώνοισι τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν.

pharum genere raro admodum videntur admisisse. Olim Boeckhii discriptionem secutus existimabam hunc versum vitium contraxisse, et revera ex pentapodia et tripodia constare, fere ut Pyth. III 4. Nulla mutatione opus erat v. 34 ubi *θεῶν*, v. 53 et 91 ubi *δαέντι* et *δαείς*, v. 72 ubi *νοήματα* (nisi praestat *νώματα*) contractionem admittere videbantur, etiam v. 15 facile corrigi poterat *ἐθθυμάχαν* τε *πελώριον* *ἄνδρα παρ' Ἀλφειῷ στεφανωσάμενον αἰνέσω*, idque ipsum fort. Schol. legit. Sed haec iam dudum abieci. — Veteres magistri str. v. 3 coniungunt cum versu priore, itaque brevis syllabae productionem saepius admittunt, velut v. 8 in B reperitur *φρενός*, v. 22 *λόγῶν*, de v. 48 ὁδὸν nihil enotatum, v. 62 *λίπῶν*, quos locos Byzantini homines postea more suo interpolaverunt. — Quae Aeschines Epist. IV (cf. Tzetz. Chil. I 919) perhibet Pindarum in hoc carmine dixisse de Diagorae filiis, neque extant in hoc epinicio neque poterant a Pindaro commemorari; repperit haec rhetor iste Aeschinis personam ementitus in Pindaricis commentariis, quamquam quae in nostris scholiis leguntur discrepant: cf. etiam Philostr. de gymn. c. 17.

V. 1. *ἀφνειᾶς*, A *ἀφνειᾶς*. — *ἀπὸ χειρὸς*, conieci aliquando *ὑπὸ χηλοῦ*. — V. 2. *ἐνδον ἀμπέλου* etiam Athen. XI 504 A, *ἀμπέλου ἐνδον* Tricl. — *δρόσῳ*, Schol. Hermog. T. V 487 *δρόσον*, idque ad *φιάλαν* refert, om. Ath. — V. 5. *συμποσίον*, A1 *συμποσίῳ*. — *τιμάσαις* C1D01Q, ceteri *τιμάσας*. — *ἐόν*, fort. *νέον* scribendum. Hartung edidit *κᾶδός τε τιμάσαις, ἀνέρων δὲ φίλων*. — V. 6. *νιν* ACNO, vulgo *μιν*. — V. 7. *νέκταρ χυτὸν* resp. Aristid. or. 18. T. I 431 *ὥσπερ Πίνδαρος ἐποίησεν τὸ νέκταρ αὐτὸ χυτὸν*, quo vocabulo etiam vet. Pindari interpretes utuntur. — *ἀεθλοφόροις* ACNO, vulgo *ἀθλοφόροις*. — V. 8. *φρενός*, Tricl. *φρενός γ'*. — V. 10. *Ὀλυμπίᾳ*, Tricl. *Ὀλύμπια*. — V. 11. *ζωθάλμιος*, CNO1 *ζωοφθάλμιος*. — V. 12. *θάμα*, libri vet. *θαμά* (AG *θαμά*, lemma A *ᾶμα*), rec. *θ' ᾶμα*. Hartung *ᾶμα τ' ἐν*, Rauchenstein *ᾶμα μὲν*, ego scripsi *θάμα* retracto accentu; neque enim idem est atque *θαμά* i. e. *frequentē*, sed servata hic est antiqua

Ἐπ. α'.

καὶ νῦν ὑπ' ἀμφοτέρων σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν, τὰν ποντίαν
 ὑμνέων παῖδ' Ἀφροδίτας, Ἀελίοιό τε νύμφαν, Ῥόδον, 25
 15 εὐθυμάχαν ὕφρα πελώριον ἄνδρα παρ' Ἀλφειῷ στεφα-
 νωσάμενον

αἰνέσω πυγμαῖς ἄποινα 30
 καὶ παρὰ Κασταλία, πατέρα τε Δαμάγητον ἀδόντα Δίκα,
 Ἀσίας εὐρυχόρου τρίπολιν νᾶσον πέλας
 ἐμβόλῳ ναίοντας Ἀργεῖα σὺν αἰχμᾷ. 35

Στρ. β'.

20 ἐθέλῃσω τοῖσιν ἐξ ἀρχᾶς ἀπὸ Τλαπολέμον

ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶσαι λόγον,

Ἡρακλῆος

εὐρυσθενεῖ γέννα. τὸ μὲν γὰρ πατρόθεν ἐκ Διὸς εὗχονται·
 τὸ δ' Ἀμυντορίδαι 40

forma particulae ἄμα, quae etiam Graecis olim erat *σάμα*: hanc antiquam formam imprimis diu tenuisse videntur Boeoti, ita tamen ut in locum sibilantis litterae succederet θ, ut alias quoque variari solet. Hinc etiam Pindarus usus est ea forma, quam praeterea restitui Pyth. XII 25, Nem. I 22 (at Nem. I 16 recte se habet *θαμά* i. e. saepe). Nem. II 9, Isthm. II 11, semel autem Nem. VII 20 ipsum illud *σάμα* librorum auctoritate satis est firmatum. Apud Homerum nullum huius formae vestigium extat, sed usus est ea Solon IV 34, apud Theogn. v. 264 lectio nimis incerta: denique Hesychii glossa *θαματοχεῖ* huc pertinet, quamquam grammaticus perperam interpretatur *οὐχ ἡσυχάζει*, est enim nihil aliud quam *ἀματοχεῖ*, atque pertinere hoc aliquando existimabam ad Simonid. Amorg. 5. — *παμφώνοισι τε*, lemma A *παμφώνων τε*. — *ἐν* ACNOV2 recc., om. ceteri. — V. 13. *καὶ νῦν* scripsi, *καὶ νῦν* vett., *καὶ νυν* recc. libri. Voculam NTN correptam ubi temporis notionem retinet inclinam fuisse non est verisimile, quamquam grammaticis veteribus ea sententia placuit, fortasse Tyrannione grammatico aliter sentiente, quem constat in Homericis carminibus *νῦν* et *νῦν* scripsisse: sed nescimus, quid statuerit de locis velut II. K, 105 *ὅσα πού νυν ἐέλπεται*. — V. 14. *Ἀφροδίτας*, alii sec. Schol. *Ἀμφιτρίτας*, quo recepto *ποντίας* corrigendum esse censent: et *Ἀμφιτρίτας* sane satis commendabilis lectio, altera correctio non necessaria, sed fortasse poeta *ποντίας* . . . *Ἀφροδίτας* scripsit. — *Ἀελίοιό τε* schol. pariter atque libri, quamquam in interpretatione δὲ substituit, quod recepit Hartung. — V. 15. *εὐθυμάχαν*, A *εὐθύμαχον*, idem *Ἀλφειῷ*. — V. 17. *πατέρα τε*, FOUX δὲ. — *ἀδόντα* CDKLNΠZ et Tricl., *ἄδοντα* vel *ἄδωντα* vett. rel., *ἄδοντα* Mosch. — V. 19. *εὐρυχόρου* BGHX1 recc., *εὐρυχώροιο* PQ, *εὐρυχώρου* (*εὐρυχώροιο*) cett. vett. — V. 20. *ἐμβόλῳ* vel *ἐμβόλων* libri (*ἐμβόλων* N152). Ex schol. intelligitur fuisse qui *Ἐμβόλον* scriberent, quod nomen sit proprium promontorii, aliis placuit *εὔβολον*, vel sec. sch. Ambr. *ἐμβολον*, alii denique videntur *ἐκβόλῳ* legisse, vid. Eust. 1405, 47, male. — *Ἀργεῖα*, *Ἀργεῖων* U lemma EF. — V. 20. *τοῖσιν*, *τοῖ νῦν* CD1. — V. 22. *ἀγγέλλων* et *ἀγγέλων* libri. — *λόγον*, *λόγον γ'* Pauw.

- ματρόθεν Ἀστυδαμείας. ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων φρασὶν ἀμ-
πλακίαι
25 ἀναρίθμητοι κρέμονται· τοῦτο δ' ἀμάχανον εὐρεῖν, 45
Ἄντ. β'.
ὅ,τι νῦν ἐν καὶ τελευτᾷ φέρεται ἀνδρὶ τυχεῖν.
καὶ γὰρ Ἀλκμήνας κασίγνητον νόθον 50
σκιάπτω θενὼν
σκληρᾶς ἐλαίας ἔκτανεν Τίρυνθι Λικύμνιον ἐλθόντ' ἐκ
θαλάμων Μιδέας
30 τᾶσδ' ἐποτε χθονὸς οἰκιστὴρ χολωθεῖς. αἱ δὲ φρεσὶν
ταραχαῖ 55
παρέπλεξαν καὶ σοφόν. μαντεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθόν.
τῷ μὲν ὁ Χρυσόκομος εὐώδεος ἐξ ἀδύτου ^{ἐκ γυναικός} νωμᾶν πλοοῖν ^{Ἐπ. β'.}
εἶπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς εὐθὺν ἐς ἀμφιδάλασσον νομόν, 60
ἐνθα ποτὲ βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας χρυσέαις νηφά-
δεσσι πόλιν,
35 ἀνίχ' Ἀφαιστον τέχναισιν 65
χαλκελάτῳ πελέκει πατέρος Ἀθαναία κορυφὰν κατ' ἄκραν

V. 24. φρασὶν pars vett. l., reliqui φρεσίν. — V. 25. ἀναρίθμητοι, ἀναρίθμητοι ΞΨ. — ἀμάχανον plurimi, ἀμήχανον alii. — V. 26. νῦν ἐν καὶ libri (A om. καὶ) et agnoscit hyperbaton Eustath. Proem. 5, Hermann ὅ,τι νῦν, εἰ κἀν. — φέρεται, A φέρτερον. — V. 28. θενῶν scripsi, praeunte Hartungo, legebatur θένων: sed omnes has formas aoristi esse argumento est Rhesi v. 670: ἃ φίλιον ἄνδρα μὴ θένης. Praesens est θείνω, mendose cod. Med. Aesch. Sept. 363 θένει, neque Hesychii glossa θένει· κόπτει, τύπτει auctoritatis multum habet, neque vulgatae scripturae apud Theocr. XXII 66 ποσσὶ θένων σκέλος fides habenda. — V. 29. ἔκτανεν vel ἔκτανε vett. plurimi, ἔκταν' ἐν ACNUΓΨ, recc. fluctuant. — V. 31. παρέπλεξαν, παρέπλεξαν DIΣ recc. — V. 32. νωμᾶν scripsi, legebatur ναῶν, R ναῶ, N ναοῦ. — V. 33. εὐθὺν ἐς XΞΨ, εὐθὺς ἐς quod olim probavi solus A ut videtur, εὐθὺν' ἐς vel εἰς, εὐθύν' ἐς, εὐθύν' ἐς, εὐθύν' ἐς, εὐθύναις vett. libri, στέλλε ἐς recc. ex manifesta correctione (schol. rec. στέλλε ἢ στέλλον χρη γράφειν). Schol. vet. cum dicit οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ εὐθύναι, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ εὐθέως, alios εὐθὺς legisse indicat: lectionem εὐθύναι paraphr. testatur, ac sane verbum omnino requiritur, sed non hic delitescit, verum supra, ubi νωμᾶν pro ναῶν scribens locum iam antiquitus vitiatum probabiliter in integrum restituisset mihi videor. Mommsen hic ὄρσαι ἐς scripsit, Schmitzer ἐντο' ἐς, ut εἶπε redundet, Schmidt pro εἶπε scribendum censet τεῖνε. — V. 34. χρυσέαις vel χρυσέαισι vett., χρυσαῖς Moschop. — V. 35. τέχναισιν Z, reliqui τέχναισι. Utrum eiusmodi locis, ubi consonans subsequitur, littera N addenda an detrahenda esset, iam veteres magistri ambigebant; cf. W. C. Kayser Philol. X, 318, la Roche de cod. Veneto Homeri p. 13. — V. 36. Ἀθαναία recc., Ἀθηναία vett.

ἀνορούσαις' ἀλάλαξεν ὑπερμάκει βοᾷ.
Οὐρανὸς δ' ἔφριξέ νιν καὶ Γαῖα μάτηρ.

70

Στρ. γ'.

τότε καὶ φανσίμβροτος δαίμων Ὑπεριονίδας
40 μέλλον ἐντειλεν φυλάξασθαι χρέος
παισὶν φίλοις,
ὥς ἂν θεᾷ πρῶτοι κτίσαιεν βωμὸν ἐναργέα, καὶ σέμνῃ
θυσίᾳ θέμενοι 75
πατρὶ τε θυμὸν ἰάνναιεν κόρα τ' ἐγχειβρόμῳ. ἐν δ' ἄρετᾷ
ἔβαλεν καὶ χάσματ' ἀνθρώποισι προμαθέος αἰδῶς. 80
Ἀντ. γ'.

45 ἐπὶ μὲν βαίνει τι καὶ λάθας ἀτέκμαρτα νέφος,
καὶ παρέλκει πραγμάτων ὀρθὰν ὁδὸν 85
ἔξω φρενῶν.
καὶ τοὶ γὰρ αἰθούσας ἔχοντες σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὔ.
τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς
ἄλσος ἐν ἀκροπόλει. κείνοις ὁ μὲν ξανθὰν ἀργαῶν νε-
φέλαν 90

V. 37. ἀνορούσαις' ut videtur CDO a m. pr., reliqui ἀνορούσας'. — V. 39. φανσίμβροτος, pauci φανσίμβροτος. — V. 42. θεᾷ MPX et fort. Schol. θεᾷ, unde Kayser ὥς τᾷ θεᾷ. — πρῶτοι, Hecker πρώτα. — V. 43. ἰάνναιεν, ἰάνναι BD2HVI. — V. 44. προμαθέος, corrigunt Προμαθέος. Scholiastae in interpretando hoc versu prorsus consentiunt cum libris, et communem sententiam agnoscunt, iidem addunt alios legisse genitivo casu αἰδῶς atque ita lemma A. Hartung ἐν δ' ἄρετᾷ . . . προμαθέος αἰδῶς. — V. 45. τι vel τί libri, nisi quod lemma A τε. — ἀτέκμαρτα Schmid, ἀτέκμαρτον libri omnes. — V. 46. ὁδόν, Triclin. ὁδόν γ'. Verba haud dubie vitium contraxerunt, scripsit poeta: καὶ παρέλκει πραγμάτων ὀρθὰν ὁδὸν ἔξω φρένας, longe aliter Schmidt καὶ παρέλκει τεράτων, ὀρθὰν ὁδὸν ἔξω φέρον. — V. 48. καὶ τοὶ libri, vulgo καὶ τοι. — αἰθούσας scripsi cum EGV h. e. αἰθούσας, quemadmodum αἰθαλοῦσσα φλόξ est ap. Aesch. Prometh. 1028, ceteri libri αἰθούσας, unde Boeckh αἰθούσας, at id αἰθομένος erat dicendum, ut iam in ed. 1 monui, ubi αἰθαέσας scripsi. Homericum vocabulum αἰθονσα per geminum σ scribendum esse praecipit Herodian. π. μον. λ. 12, haud dubie antiquam traditionem secutus, quae rationem habet, est enim αἰθούεσσα, itaque erat αἰθοῦσσα scribendum: secundum grammaticos est proparoxytonon, quam anomaliam possis aliquot exemplis tueri, sed fortasse grammatici, quos apparet etymon vocis fugisse, perperam praecipunt de accentu. — V. 49. κείνοις ὁ μὲν Mingarelli, libri vett. et Triclin. κείνοισι μὲν, Mosch. κείνοισι μὲν. Tum post νεφέλαν addunt vett. I. Ζεὺς, expunxerunt correctores Byzantini, quos nostri homines secuti sunt; sed Iovis nomen hic, ubi non simpliciter ὅσε πολὺν χρ. dictum, sed ξανθὰν ἀγ. νεφ. additum, non licuit reticere, neque Mingarellii medela quamvis lenis satis placet, itaque nescio an revocanda sit librorum lectio κείνοισι μὲν ξ. ἀγ. νεφέλαν Ζεὺς, inaequali responsione admissa et praeter con-

50 πολὺν ὕσε χρυσόν· αὐτὰ δέ σφισιν ὥπασε τέχναν

Ἐπ. γ'.

πᾶσαν ἐπιχθονίων Γλαυκῶπις ἀριστοπόνοις χερσὶ κρατεῖν.
ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἐρπόντεσσί θ' ὁμοῖα κέλευθοι φέρον· 95
ἦν δὲ κλέος βαθύ. δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων ἄδολος τελέθει.
φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαί 100

55 ῥήσιες, οὐπω ὅτε χθόνα δατέοντο Ζεὺς τε καὶ ἀθάνατοι,
φανερὰν ἐν πελάγει Ῥόδον ἔμμεν ποντίῳ,
ἄλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νῆσον κεκρύφθαι. 105

Στρ. δ'.

ἀπεόντος δ' οὐτις ἐνδειξεν λάχος Ἀελίου·
καὶ ῥά νιν χῶρας ἀκλάρωτον λίπον,

60 ἄγνὸν θεόν.

μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλλεν θέμεν. ἀλλὰ νιν οὐκ
εἶασεν· ἐπεὶ πολλὰς 110

εἶπέ τιν' αὐτὸς ὄρᾱν ἐνδον θαλάσσης ἀύξομένην πεδόθεν
πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώποισι καὶ εὖφρονα μήλοισι. 115

Ἀντ. δ'.

ἐκέλευσεν δ' ἀντίκα χρυσάμπυκα μὲν Λάχεσιν

65 χεῖρας ἀντεῖναι, θεῶν δ' ὄρκον μέγαν 120

suetudinem colo acatalecto in locum catalectici substituto. Testimonium Cram. An. Ox. III 172 ὁ Ζεὺς, ὡς φησι Πίνδαρος, ξ. ἀγ. ν. π. ὕσε χρυσόν in neutram partem valet. — V. 50. τέχναν et τεχνᾶν ac deinde πᾶσαν et πασᾶν libri. — V. 53. ἄδολος, Christ ἀδόλως scripsit, non recte schol. antestatus, Hartung coniecit ἀδόλον: sed vitii immunis est librorum scriptura; hoc dicit poeta: in prudente homine etiam maior sapientia fraudis est expers. — V. 57. ἄλμυροῖς, vet. plerique ἄλμυροῖσι. — βένθεσι vel βένθεσσι vet. l. — V. 58. ἐνδειξεν, quamvis libri et schol. tueantur, de vitio suspectum, videtur scribendum ἦνευξεν i. e. nemo absentis Solis sortem duxit. Formam verbi Boeotia vindicat Choerob. 611, 35 οἱ Βοιωτοὶ τὸ ἦνευκα ἦνευξα λέγουσι, διὰ τῆς εἰ διφθόγγου τὴν παραλήγουσαν ποιοῦντες, περὶ δὲ τοῦ τὴν λήγουσαν διὰ τοῦ ξ εἶναι λέγομεν, ὅτι κτλ. adde Et. M. 431, 45. — V. 59. καὶ ῥα, A ut videtur κάρ ρα. — νιν Mommsen, libri μιν. — χῶρας, A χλωράς. — λίπον, Tricl. λίπον θ'. — V. 61. ἄμπαλον, OR1Ω ἄμπελον, Boeckh ἄμ πάλον, sed vulg. tuetur Eustath. II. 64, 42. Od. 1434, 29. Legitur hoc vocabulum etiam in titulo ap. Ussing Inscr. ined. 2, 15 τὰν δὲ δημοσίαν χώραν . . . μὴ ἀποδόσθων Μελιταεῖς, ὥστε πατρίαν ἔχειν τὸν πριάμενον, . . . ἀλλὰ κατ' ἀνπαλον μισθούντων, καθὼς καὶ πρότερον. quamquam notio ibi dispar, nam nihil aliud esse videtur, quam agri partitio sive divisio: iubentur enim territorium, postquam limitibus actis dividerunt, fruendum locare. — νιν A et schol., vulgo μιν. — V. 63. εὖφρονα, V ἔμφρονα. — μήλοισι libri omnes, non μάλοισι. — V. 64. ἐκέλευσεν AR recc., κέλευσεν vet. — V. 65. ἀντεῖναι, ἀνατεῖναι aliquot libri. Videtur χεῖρ' ἐπαντεῖναι pro χεῖρας ἀντεῖναι corrigendum, nam Parca ipsa iurat, non

- μὴ παρφάμεν,
 ἀλλὰ Κρόνου σὺν παιδὶ νεῦσαι, φαιννὸν ἐς αἰθέρα νιν
 πεμφθεῖσαν ἑᾷ κεφαλᾷ
 ἐξοπίσω γέρας ἔσσεσθαι. τελευτάθεν δὲ λόγων κορυφαί 125
 ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι· βλάσπε μὲν ἐξ ἁλὸς ὕγρᾳς
 Ἐπ. δ'.
 70 νᾶσος, ἔχει τέ νιν ὀξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ,
 πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων· ἔνθα Ῥόδῳ ποτὲ μιχθεῖς
 τέκεν 130
 ἐπὶ σοφώτατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων ἀνδρῶν παραδεξα-
 μένους
 παῖδας, ὧν εἷς μὲν Κάμειρον 135
 πρεσβύτατόν τε Ἰάλυσον ἔτεκεν Λίνδον τ'· ἀπάτερθε δ' ἔχον,
 75 διὰ γαῖαν τρίχα δασσάμενοι πατρῶϊαν,
 ἀστέων μοῖραν, κέκληνται δέ σφιν ἔδραι. 140
 Στρ. ε'.
 τόδι λῦτρον συμφορᾶς οἰκτρᾶς γλυκὺν Τλαπολέμῳ
 ἴσταιται Τιρυνθίων ἀρχαγέτα,
 ὥσπερ θεῶ,
 80 μῆλων τε κνισάεσσα πομπὰ καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις. τῶν
 ἄνθεσι Διηγόρας 145
 ἔστεφανώσατο δῖς, κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ τετράκις εὐτυχέων,

iureiurando deos adigit, quemadmodum Aristarcho visum, qui proxima verba perperam interpretatur. Verba θεῶν δ' ὄρκον μέγαν μὴ παρφάμεν (παρφάμεν NO lemma A) sana sunt, παρφάμεν est scientem dolo malo iurare, nec debebat Schmidt προσθέμεν substituere; Hartung scripsit χείρας ἀντεῖναι θεῶν θ' ὄρκον μέγαν, μὴ παρφάμεν ἀλλὰ, quae quid sibi velint, non satis assequor, quamquam dicit ὄρκον a verbo ἐκέλευσεν suspensum esse. — V. 67. Κρόνον, A Κρόνον. — φαιννὸν vett. tantum non omnes, φαινὸν et φανερόν recc., Hermann φανὸν requirit. — νιν C(N), vulgo μιν. — ἑᾷ, nonnulli ἑᾷ. — V. 68. γέρας, μέρος ABC. — ἔσσεσθαι, fere omnes ἔσεσθαι. — τελευτάθεν B2 lemma BCE, legebatur τελευτάσαν. — V. 69. πετοῖσαι, AN1 πεσοῖσαι. — V. 70. νιν Mommsen, libri μιν. — V. 71. Mommsen traiecit verba ἔνθα σοφώτατα μιχθεῖς τέκεν ἐπὶ Ῥόδῳ ποτὲ νοήματ'. — V. 73. Κάμειρον, Schneidewin praefert Κάμιρον. — V. 74. πρεσβύτατον (NX πρεσβύτερον), alios πρεσβύτατος legisse testatur schol.; Mommsen putat veteres criticos legisse ὧν εἷς μὲν Κάμειρος· πρεσβύτατον δὲ κτλ. Locus est satis impeditus. — ἔτεκεν recc., vett. τέκεν. — ἔχον A recc., B ἔχοντα, reliqui vett. ἔχοντι. — V. 75. γαῖαν τρίχα, A γᾶν τριχθᾶ (hoc etiam N). — πατρῶϊαν recc., πατρῶϊαν vett. — V. 79. θεῶ, A θεοῖς. — V. 80. μῆλων libri, solus A μάλων. — κνισάεσσα plerique vett., alii κνισάεσσα. — V. 81. ἔστεφανώσατο, NV ἔστεφάνωτο, G ταυτὰ ἔστεφάνωτο, D2Γ καὶ στεφάνω. — κλεινᾷ, AZ κλεινῷ.

- Νεμέα τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλα, καὶ κρανααῖς ἐν Ἀθάναις. 150
 Ἀντ. ε'.
- ὁ τ' ἐν Ἀργεὶ χαλκὸς ἔγνω νιν, τά τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
 ἔργα καὶ Θήβαις, ἀγῶνές τ' ἐννομοὶ 155
- 85 Βοιωτίων,
 Πέλλανά τ', Αἰγίνα τε νικῶνθ' ἐξάκις· ἐν Μεγάροισιν τ'
 οὐχ ἔτερον λιθίνα
 ψᾶφος ἔχει λόγον. ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ, νῶτοισιν Ἀταβυρίου 160
 μεδέων, τίμα μὲν ὕμνου τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν,
 Ἐπ. ε'.
- ἄνδρα τε πῦξ ἀρετὰν εὐρόντα, δίδοι τέ οἱ αἰδοίαν χάριν
 90 καὶ ποτ' ἀστῶν καὶ ποτὶ ξείνων. ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν ὁδὸν 165
 εὐδυνορεῖ, σάφα δαεὶς ἄ, τε οἱ πατέρων ὄφθαλ φρένες ἐξ
 ἀγαθῶν
- ἔχρεον. μὴ κρύπτε κοινόν 170
 σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνακτος· Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν
 ἔχει
- θαλίας καὶ πόλις· ἐν δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνον
 95 ἄλλοτ' ἄλλοιαι διαιδύσσοισιν αὖρα. 175

V. 83. νιν ANO, legebatur μιν. — τά τ', Ξ τὰ δ'. — V. 85. Βοιωτίων A, quod iam antea coniectura eram assecutus, Βοιωτῶν vett., nisi quod Βοιωτίας C, recc. Βοιώτιοι. — V. 86. Αἰγίνα ultima producta quamvis dubitanter retinui; vett. plerique Πέλλανά τ' Αἰγίνα τε, BEFGPR Πέλλανᾳ τ' Αἰγίνα τε, N Πελλήναι τ' Αἰγίναί τε, recc. Αἰγίνα Πέλλανᾳ τε. Boeckh, quoniam Αἰγίνα ubique correpta ultima syllaba, Πέλλανᾳ certe apud Pindarum dicitur, Πέλλανά τ' Αἰγίνα τε scripsit. Et dubium sane exemplum Hom. in Apoll. 31 νῆσός τ' Αἰγίνη ναναικλειτή τ' Εὐβοία, ubi νῆσός τ' Αἰγίνης omnino scribendum est. Pindarus videtur Πέλλανά τ', Οἰνώνα τε (vel commodius Πέλλανά τ' Οἰνώνα δέ) scripsisse. Kayser Αἰγίνα τε νικᾶν ἐξάκις ἐν M. — Μεγάροισιν τ' οὐχ ἔτερον, A Μεγάροισι δ' οὐχ ἔτερον, atque ita legit schol. 1: καὶ ἐν τοῖς Μεγάροις ἡ λιθίνη ψᾶφος οὐχ ἔτερον τινὸς οὕτως ἐγκεινολαμμένον φέρει τὸ ὄνομα ὡς τὸ τοῦ Διαγόρου, sed sch. 2 tuetur ἔτερον, recte opinor: nam etiam Megaris videtur sexies vicisse: ἔτερον si legas, sententia erit: lapis unius Diagorae memoriam servat sive nomen exhibet, quod non poterat poeta dicere: nam plurimorum victorum nomina in publicis monumentis inscripta. — V. 88. τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν iunxit Heyne et sic vett. complures, vulgo τεθμὸν, Ὀλυμπιονίκαν ἄνδρα. — V. 92: ἔχρεον A, ἔχραον ceteri. Quod in titulo Delphico 14 ed. Foucart χρείμενος legitur, quamvis dispar, tamen animadversione dignum. — V. 93. Ἐρατιδᾶν recc. ex manifesta correctione, nam vett. Ἐρασειδᾶν (Ἐρασειδᾶν A, Ἐρασιδᾶν L, Ἐρατειδᾶν Z1Δ), ac schol. quoque vett. Ἐρασειδᾶν vel Ἐρασιδᾶν agnoscunt, numeri legem non curantes. τοι, A τέ. — V. 94. μιᾷ μοίρᾳ AC recc., μοίρᾳ μιᾷ vett. reliqui. — V. 95. ἄλλοτ', aliquot l. vett. ἄλλοτε δ' vel ἄλλοτε τ'. — διαιδύσσοισιν Boeckh, διαιδύσσουσιν libri (MN διαιδήσσουσιν).

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ
ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ΩΙΔΗ Η.

Strophae.

_ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 5 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _

Epodi.

_ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 5 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _

Inscriptionem Boeckh praeunte Heynio conformavit, nam in libris tribus simul inscribitur, quem titulum ad Didymum auctorem referendum esse testatur scholiasta; ita BEQ aliique complures *ἀλκιμέδοντι παιδί παλαιστῇ καὶ τιμοσθένει παλαιστῇ νέμεα καὶ* (BE *νεμέα*, om. *καὶ*) *μελησίᾳ ἀλείπτῃ*, alii haec variis modis amplificant, velut A *ἀλ. π. καὶ τιμ. π. καὶ μελησίᾳ παγκρατιαστῇ νέμεα. αἰγινήταις νικήσασιν ὀλυμπιάδα.* item NO *ἀλ. παιδί π. καὶ τιμ. π. νέμεα καὶ μελ. ἀλ. παγκρατιαστῇ νέμεα αἰγ. νικήσας* (O *νικήσαντι*) *Ὀλ.*

Στρ. α'.

Μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων ἀέθλων, Ὀλυμπία,
 δέσποιν' ἀλαθείας, ἵνα μάντιες ἄνδρες
 ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι παραπειρῶνται Διὸς ἀργικε-
 ραύνου, 5

εἴ τιν' ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι
 5 μαιομένων μεγάλαν
 ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν,
 τῶν δὲ μόχθων ἀμνοῦν·

'Αντ. α'.

ἄνεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβίας ἀνδρῶν λιταῖς. 10
 ἀλλ' ὦ Πίσας εὐδενδρον ἐπ' Ἀλφεῷ ἄλσος,
 10 τόνδε κῶμον καὶ στεφαναφορίαν δέξαι. μέγα τοι κλέος αἰεῖ,
 ὧτινι σὸν γέρας ἔσπητ' ἀγλαόν. 15
 ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν
 ἀγαθῶν, πολλὰ δ' ὁδοί
 σὺν θεοῖς εὐπραγίας.

'Επ. α'

15 Τιμόσθενης, ὕμνε δ' ἐκλάρωσεν πότμος
 Ζηνὶ γενεθλίῳ· ὅς σε μὲν Νεμέα πρόφατον, 20

V. 1. Ὀλυμπία vett. et pars recc., Οὐλυμπία ΓΘΞΩ et recc. plerique. — V. 3. ἀργικεράννου, ἀργικεραύνου BEFG alii. — V. 7. τῶν δὲ, olim scripsi τῶνδε (ita C2UVΣ, A τῶν δε), Hermann ἐκ δε, fort. ὦν δὲ. — V. 8. ἄνεται δὲ vett. l. (Q1 ἄννεται δὲ), unde Wiskemann ἄννεται coniecit; libri interpolati versum audacissime mutatum exhibent πληρόνται πρὸς χάριν εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν λιταί, ubi λιταί ex Asclepiadis coniectura ascitum. — εὐσεβίας Boeckh (cf. Soph. Antig. 943. Oed. Col. 179. Theognis 1138. poeta ap. Apoll. de Synt. 341 εὐσεβίῃ τέθνηκεν), εὐσεβείας vett., εὐσεβέων recc. — V. 9. ἄλσος, A ἄλσος ἔχων, parepigraphie recepta in ordinem, ut poeta non Olympiam, sed ipsum Iovem invocet: scholiastae dissentiunt, sed probandam puto istam interpretationem: talis brachylogia lyricum poetam haud dedecet, cf. Aristoph. Ran. 340: ἐγείρε· φλογέας λαμπαδάς ἐν χερσὶ [τινάσσων] γὰρ ἦκει, quemadmodum correxi, nam ibi quoque parepigraphie se insinuavit. — V. 10. Mommsen ex schol. Vindob. eruit lectionem μέγα τοι γέρας αἰεῖ, ὧτινι σὸν κλέος, sed non commendat vet. schol., estque omnino reiicienda. — V. 11. ἔσπητ', ABC MORV ἔσπετ', quod olim recepi, cum forma ἔσπηται et similes ab analogia recedere videantur, sed nihil novandum. — V. 14. εὐπραγίας, recc. εὐπραξίας. — V. 15. δ' ἐκλάρωσεν pars vett., δὲ κλάρωσεν reliqui. — V. 16. ὅς σε μὲν Νεμέα πρόφατον Dissen, ubi numerus exilis admodum displicet; commodius foret ἢ μὲν σ' ἐν Νεμέα, alii alia tentaverunt, ὅς σ' ἐν μὲν Νεμέα πο. Boeckh, ὅς μὲν σ' ἐν Ν. π. Bothe. Libri veteres A1BFG1N1PQUVX σὲ μὲν ἐν, ceteri ὅς σε μὲν ἐν, E1 ut videtur ὃ σε μὲν ἐν, quod non debebat Mommsen comprobare, ὃν

Ἀλκιμέδοντα δὲ παρ Κρόνου λόφῳ

θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν.

ἦν δ' ἑσορᾶν καλός, ἔργῳ τ' οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων 25

ἐξένεπε κρατέων πάλα δολιχῆρετμον Αἴγιναν πάτραν·

ἐνθα Σώτειρα Διὸς ξενίου

πάρεδρος ἀσκέϊται Θέμις

Στρ. β'.

ἔξοχ' ἀνθρώπων. ὅτι γὰρ πολὺ καὶ πολλᾶ ῥέπη, 30

ὀρθᾷ διακρίναι φρενὶ μὴ παρὰ καιρόν,

25 δυσπαλές, τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων καὶ τάνδ' ἀλιερκέα
χώραν

παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις

35

κίονα δαιμονίαν,

ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος

τοῦτο πράσσω μὴ κάμοι,

Ἀντ. β'.

30 Δωριεὶ λαῷ ταμιευομένην ἐξ Αἰακοῦ·

40

τὸν παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυμέδων τε Ποσειδᾶν,

Ἰλῖφ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεῦξαι, καλέσαντο συνεργόν

τελέχος, ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον

μὲν ἐν interpolati. Deinde πρόφατον Ζ1ΠΣ recc. plerique, πρόφαντον veteres. Formam πρόφαντον iure improbant Schneidewin προφανῆ scribens et Kayser coniciens ἔκφαντον σὲ μὲν ἐν Νεμέᾳ, sed mihi potius πρόφατον vel πρόφαντον antiqua adnotatio esse visa est, petita ex Ol. I, 116, cum zeugma, quod inest in Ὀλυμπιονίκαν, si ad Nemeaeam simul victoriam refertur, displiceret, eaque parepigraphie recepta excidit aliud germanum vocabulum, quod certa coniectura recuperare non licet, velut quod olim commendavi, εὐφύλλῳ σὲ μὲν ἐν Νεμέᾳ, Ἀλκιμέδοντα δὲ παρ Κρόνου λόφῳ θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν, magis tamen placebat ὕμνε δ' ἐκλάρωσεν πότμος Ζητὶ γενέθλιος ἀμφ' ἀέθλοις· σὲ μὲν ἐν Νεμέᾳ. Et γενέθλιος legit schol. 2, sed schol. 1 vulgatam scripturam tuetur. Ahrens Z. γενεθλιδίῳ· σὲ μὲν Νεμέᾳ. — V. 20. Hermann κρατέων πάτραν δολιχῆρετμον Αἴγιναν πάλα. — V. 23. ὅ τι hanc librorum scripturam lemma quoque et ipse schol., cum poetae verba iterat, confirmat, nec aliud quidquam legisse arguere videntur variae interpretationes, quamquam Mommsen ὅθι scholiastas legisse dicit. — πολλᾶ B et pars recc., πολλὰ ceteri. — ῥέπη scripsi, ῥέπει PM1Q1V1Z1 recc., ῥέποι vett., quod probat Mommsen, qui etiam ῥέπον commendat, at hoc scholiasta non legit, sed interpretandi gratia substituit. — V. 24. διακρίναι A, διακρινεῖ P, διακρίνειν ceteri. Scholiastae quid legerint, ambiguum, fort. utrumque. — V. 26. παντοδαποῖσιν AZ, παντοδαποῖς cett., unde interpolatores ut metro subvenirent, ὑποέστανεν scripserunt. Paraphrastem παντοδαποῖς ᾧθ' ὅπ. legisse non credibile, sed ὥσπερ explicandi causa adiecit. — V. 31. Ποσειδᾶν, recc. Ποσειδᾶν. — V. 32. τεῦξαι vett., τεύξειν recc. — V. 33. νιν,

- ὀρνυμένων πολέμων 45
 35 πτολιπόρθοις ἐν μάχαις
 λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.
 Ἐπ. β'.
 γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη νέον,
 πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς, οἱ δύο μὲν κάπετον, 50
 αὐθι δ' ἀτυζομένω ψυχὰς βάλον,
 40 εἷς δ' ἀνόρουσε βοάσαις.
 ἐννεπε δ' ἀντίον ὀρμαίνων τέρας εὐθὺς Ἀπόλλων·
 Πέργαμος ἀμφι τεαῖς, ἥρως, χερὸς ἐργασίαις ἀλίσκεται 55
 ὥς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα
 πεμφθὲν βαρυνγούπου Διός·
 Στφ. γ'.
 45 οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν, ἀλλ' ἅμα πρώτοις ἄρξεται 60
 καὶ τετράτοις. ὥς ἄρα θεὸς σάφα εἶπαις
 Ξάνθον ἥπειγ' ἢ καὶ Ἀμαζόνας εὐίππους καὶ ἐς Ἴστρον
 ἐλαύνων.
 Ὀρσοτρίαινα δ' ἐπ' Ἴσθμῳ ποντία
 ἄρμα θοὸν τάννεν, 65

A μν. — V. 38. ἐσαλλόμενοι, Hecker ἐφαλλόμενοι, sed tum πύργῳ expectaveris. — κάπετον AF1EMVZΞΠI et recc. complures, κάππετον vett. reliqui, κάπτετον Tricl. Non recte Wiskemann ἄρα πέτον. Hartung locum ita refinxit οἱ δύο μὲν κάπετον (fossam), αὐτίκ' ἀτυζομένω ψυχὰς, βάλον. — V. 39. αὐθι δ', fort. αὐθί τ'. — ἀτυζομένω, AMOΞ ἀτυζόμενοι. — ψυχὰς, interpolati πνοὰς. — βάλον, nonnulli libri βάλλον (βάλλων). Conieci λίπον, Ahrens βλάβεν, Wiskemann θάνον. — V. 40. ἀνόρουσε B et unus sch., ὄρουσε A, ἐπόρουσε O, ἐσόρουσε reliqui. — βοάσαις DQV1(G), βοάσας ceteri. — V. 41. ἀντίον, conieci ἀνταῖον paenultima correpta, Hartung ἀντίον εἰσορῶν scripsit. — V. 42. τεαῖς, Schmid τεᾶς. — V. 43. Κρονίδα, P Κρονίον. — βαρυνγούπου, A βαρυνκίπου. — V. 45. ἀλλ' ἅμα πρώτοις ἄρξεται καὶ τετράτοις, coniecio ῥήξεται καὶ τετράτοις i. e. Aeolensium more τριτάτοις, cf. ad Pyth. III, 43. Atque Ahrens similiter ἄγεται καὶ τετράτοις, Wiskemann πράξεται, Hartung ἀλλ' ἅμα πρώτοις ἀρχέταις καὶ τετράσιν γ'. — V. 46. ἄρα recc. aliquot libri, ceteri ἄρα. Quod exemplum Schneidewin ex Cratini Deliad. fr. 14 profert, alienum, scribendum enim ex cod. Vind.: ἦν ἄρ' ἀληθὴς ὁ λόγος δις παῖς ὥς ἐσθ' ὁ γέγων. — εἶπαις C1, εἶπας G, reliqui εἶπας. — V. 47. Ξάνθον, A ξάνθον τε, DOΓΔΠΞ ξάνθον δ'. — ἥπειγ' ἢ scripsi, legebatur ἥπειγεν vel ἥπειγε. Scholiastae, qui difficultatem perspexerunt, solenni artificio utuntur, iubentes verbum quod praecessit repeti, h. e. καὶ ἥπειγεν Ἀμαζόνας κτλ. Hartung scripsit εἶπαις ξανθός, ἥπειγεν καὶ. — V. 48. ἐπ' Ἴσθμῳ ποντία Schol. et libri vett. plerique, cf. Naegelsbach Exc. XVI ad Iliad. EFOΓ2Π2Θ2 recc. ἐπ' Ἴσθμόν ποντίαν, paraphrasta ἐπ' Ἴσθμοῦ ποντίας, ut videtur. — V. 49. τάννεν, Boeckh invitatus τανόνεν, quem errorem repetunt Schneidewin et Christ.

50 ἀποπέμπων Αἰακόν

δεῦρ' ἄν' ἵπποις χρυσέαις,

Ἄντ. γ'.

καὶ Κορίνθον δειράδ' ἐποψόμενος δαιτικλυτάν.

τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἶσον ἔσσειται οὐδέν. 70

εἰ δ' ἐγὼ Μελησίᾳ ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνω,

55 μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος·

καὶ Νεμέᾳ γὰρ ὁμῶς

ἐρέω ταύταν χάριν,

75

τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν,

V. 52. καὶ Κορίνθον δειράδ' ἐποψόμενος δαιτικλυτάν scripsi, ita enim legit paraphr. ὁ δὲ ὁρσοτριαινῆς Ποσειδῶν ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τοῦ παραθαλασίου, ὃς ἐστι πλησίον τῆς Κορίνθου, ἠπεύγετο θεάσασθαι (ἐθέλων τὴν Κορίνθον) τὴν τὰς θυσίας αὐτῷ καὶ τὴν τὰς τιμὰς ἐνδόξως τελοῦσαν. Legitur vulgo καὶ Κορίνθον δειράδ', ἐποψόμενος δαίτα κλυτάν, ac probavit Mommsen meam emendationem, sed δαιτακλυτάν scribere maluit, quod a δαίτη descendere existimat. — V. 53. ἶσον Z recc., ἶσον vett. — ἔσσειται pars vett. una cum interpolatis, reliqui ἔσσειται vel ἔσσειται, N ἔπειται. — V. 54. Μελησίᾳ ABΔΞ Mosch., cett. Μελησίᾳ, Tricl. Μελησίᾳ. Utrumque casum agnoscit Schol. Pro ἀνέδραμον Hartung ἀνέβρεχον scripsit, Ahrens ἀνέδραπον, quod ipse quoque conieci. — ὕμνω, vel ὕμνω plerique, ὕμνων A2E22 schol., ὕμνον N10, ὕμνος Σ. — V. 55. βαλέτω, AC βαλλέτω. — V. 58. μάχαν, ἐκ π. distinxi ut ἐκ παγκρατίου potius a χάρις quam a μάχη suspensum sit. Dissen μάχα, Kayser μέτα, Rauchenstein ἔχειν, Schneidewin λαχεῖν, Ahrens μάλα, Hartung scripsit τὰν Νεμέᾳ γὰρ ὁμῶς ἐρέω κλυτὰν χάριν, τὰν τ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μέτα ἐκ παγκρατίου. Christ μαχᾶν ἐκ π., Wiskemann μαχάν, ἐκ π. Friderichs in meam concedit sententiam, sed distinguendum censet χάριν, τὰν δ' ἔπειτ', ἀνδρῶν μάχαν, ἐκ παγκρατίου: at ita magis obscuratur quam illustratur poetae sententia, quam non satis assecuti sunt interpretes. Melesias invidia laborabat; videntur aemuli artis ei opprobrio dedisse, quod pueri quidem ex Melesiae disciplina profecti complures victorias reportaverint, non item viri. Hoc crimen ut dilueret poeta dicit: ego mox Nemeaeum victorem celebrabo, qui olim puer a Melesia institutus vicit pancratio, nunc eundem honorem in virorum certamine consecutus est: meditabatur igitur tunc Pindarus carmen in honorem ut puto Aeginetae alicuius, quod iam non extat inter Nemea carmina, ac fortasse propter gravissimum discrimen, in quod mox Aegina vocata est, poeta illud carmen non absolvit. Melesiam artis gymnicae magistrum Pindarus etiam Nem. IV extr. et Nem. VI extr. collaudat. Ἀλείπτην nominatim praedicare videtur insolens fuisse: novavit hoc Pindarus, quemadmodum etiam Menandrum Nem. V 49 laudibus ornat, fortasse tunc primum hanc sibi sumens licentiam: sed cum Nem. VI Melesiam praeconio ornavisset, poeta aliquis aemulus et hoc et alia, quae ab artis legibus recedere videbantur, invidiose perstrinxit: his opprobriis Pindarus graviter adversatur Nem. IV v. 36 et extr., quod carmen brevi post Nem. VI scriptum videtur. Postea rursus in hoc carm. Ol. VIII Melesiam laudans attigit haec opprobria, sed iam composito animo invidiam a se arcet. Neque enim dubium est, quin tribus his

Ἐπ. γ'.

ἐκ παγκρατίου. τὸ διδάξασθαι δέ τοι
 60 εἰδοῦτι ῥᾶτερον· ἄγνωμον δὲ τὸ μὴ προμαθεῖν·
 κουφότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες. 80
 κεῖνα δὲ κείνος ἂν εἴποι
 (ἔργα περαιότερον ἄλλων, τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει
 ἐξ ἱερῶν ἀέθλων μέλλοντα ποθεινοτάταυ δόξαν φέρειν. 85
 65 νῦν μὲν αὐτῷ γέρας Ἀλκιμέδων
 (νίκαν τριακοστὰν ἐλῶν·

Στρ. δ'.

(ὅς τύχα μὲν δαίμονος, ἀνορέας δ' οὐκ ἀμπλακῶν
 ἐν τέτρασιν παιδων ἀπεθήκατο γυίοις 90
 νόστον ἐχθιστον καὶ ἀτιμότεραν γλῶσσαν καὶ ἐπίκρυφον
 οἶμον,
 70 πατρὶ δὲ πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος
 γήραος ἀντίπαλον·
 Αἶδα τοι λάθεται. 95
 ἄρμενα πράξαις ἀνήρ.

Ἀντ. δ'.

(ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν ἀνεγείροντα φράσαι
 75 χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον,
 ἔκτος οἷς ἦδη στέφανος περὶκεῖται φυλλοφόρων ἀπ' ἀγῶ-
 νων. 100

ἔστι δὲ καί τι θανόντεσιν μέρος
 (καὶ νόμον ἐρδόμενον·
 κατακρύπτει δ' οὐ κόνις
 80 συγγόνων κεδνὰν χάριν. 105

Ἐπ. δ'.

Ἐρμῆ δὲ θυγατρὸς ἀκούσαις Ἰφίῳν

locis, ubi Melesias memoratur, idem artis gymnicae magister sit intelligendus; quae Leutsch in Mus. Rh. disputavit (XVII 370) mihi probari non possunt. — V. 59. ἐκ παγκρατίου vett. libri et Schol. vet., ἐν παγκρατίῳ rec. C1 alii ex corr. — V. 60. ῥᾶτερον Boeckh, codd. ρᾶτερον. — V. 62. δὲ κείνος et δ' ἐκείνος libri. — V. 65. μὲν, A μὲν γὰρ, Boeckh dubitanter γὰρ. — V. 66. ἐλῶν, Hartung ἔλεν. — V. 67. τύχα, schol. videntur τύχας legisse. — ἀνορέας δ', Hartung ἀνορέας deleta particula δέ. — ἀμπλακῶν, Q1 ἀμβλακῶν. — V. 69. γλῶσσαν, Tricl. γλῶτταν. — οἶμον et οἶμον libri, sicut v. 73 ἄρμενα et ἄρμενα. — V. 73. πράξαις C, v. πράξας. — V. 75. ἐπίνικον, Hartung ἐπὶ νίκῃ. — V. 78. καὶ νόμον, libri καννόμον, καν νόμον, καν νόμον, solus B2 καννομον, quod recepit Mommsen. — ἐρδόμενον, E. Schmid ἐρδομένων. — V. 81. ἀκούσαις, G ἀκούσας, ceteri ἀκούσας.

Ἀγγελίας, ἐνέποι κεν Καλλιμάχῳ λιπαρόν
 κόσμον Ὀλυμπία, ὅν σφι Ζεὺς γένει
 ᾧπασεν. ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς 110
 85 ἔργα θέλοι δόμεν, ὀξείας δὲ νόσους ἀπαλάλκοι.)
 | εὐχομαι ἀμφὶ καλῶν μοῖρα νέμεσιν διχόβουλον μὴ θέμεν·
 ἀλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίοντον 115
 αὐτούς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν.

V. 83. ὅν σφι Ζεὺς γένει ᾧπασεν vett., interpolati ὅν σφιν ᾧπασεν
 Ζεὺς γένει. — V. 85. ἔργα θέλοι, Boeckh ἔργ' ἐθέλοι. — ἀπαλάλκοι,
 PΣ ἀπαλάλκει. — V. 86. μοῖρα νέμεσιν, D μοῖραν νεμέσιν. — V. 87.
 ἄγων, A ἔχων. — V. 88. ἀέξοι, RVT et aliquot recc. ἀέξει.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΕΦΑΡΜΟΣΤΩ ΟΠΟΤΝΤΙΩ
ΠΑΛΑΙΣΤΗ.
ΩΙΔΗ Θ.

Strophæ.

υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 5 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 10 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Epodi.

υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ
 υ Λ υ υ υ υ υ Λ υ
 5 υ υ υ υ υ Λ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Inscriptioni addit F m. s. νικήσαντι τὴν πα ὀλ. solus iustum victoriae Olympicæ tempus testatus, nam schol. v. 17 mendose: ἐνίκησε καὶ Ὀλύμπια ὡς προεῖπε καὶ Πύθια ἐβδομηκοστῇ τρίτῃ Ὀλυμπιάδι et deinceps Πύθια ἐνίκησε τὴν τριακοστὴν Πυθιάδα, sed ibi cod. Vrat. recte γ' Πυθιάδα, qui numerus plane convenit cum πα Ὀλ., nam eadem Olympiade utrumque victoriam partam esse significat

V. 2. *φωνᾶς*, BMU et a pr. m. EFN *φωνᾶ ἔν*, quam lectionem etiam schol. memorat: οἱ μὲν προεγράφουσιν τῷ ᾧ τὸ ἰ καὶ ἀκούουσιν *φωνῇ*, τὸ τῇ *φωνῇ* λεχθέν· οἱ δὲ ἀπόστροφον τίθενται ἐν τῷ ᾧ καὶ τὸ *φωνηθὲν* καὶ *πολυθρόλλητον* ἀκούουσιν. Scriptura *φωνᾶ ἔν* Ὁλ. non nauci est, apostrophus *φωνᾶ* ἔν Ὁλ. quid sibi velit, non intelligo. Neque *φωνᾶς* enim commodum, *puto* *φωνᾶ* ἔν scribendum esse, atque id ipsum testatur paraphr.: τὸ μετὰ τοῦ Ἀρχιλόχου μέλος, ὅσον τὸ Τήνελλα καλλίνικε, *φωνηθὲν* καὶ *προλεχθὲν* ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ. sed sch. 1. (p. 207 init.) *φωνᾶν* legit, itaque sch. rec. — *κεχλαδῶς*, A *κεχλαδῶς*. — Schwickert Luciliburgensis, qui de hoc carmine peculiarē commentationem edidit (Diekirch 1875) exordium in hunc modum refinxit: τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος, *φωνᾶ ἔν* Ὀλυμπίᾳ, — *καλλίνικος* ὁ τρίπλοος — *κεχλαδοῦς*(α). — V. 8. *τοιούδε*, ΓΔΘΠΞ *τοιόδε*. Schwickert *οἷς* τε coniecit, unde infin. *ἐπινεῖμαι* (ita enim v. 6 refinxit), sit suspensus. — *βέλεσιν* (*βέλεσι*, *βελέεσσι*) E2N20PVXZ2, ceteri *μέλεσιν*, schol. vett. utramque scripturam testantur. — V. 10. *ἐξάρατο*, *ἐξήρατο* M et Moschop. — *ἔδων*, Schwickert *ἔδων* desiderat. — V. 12. *ἐφάψαι*, CPQ rec. *ἐφάψη*. — V. 14. *κλεινᾶς*, A *κλειτᾶς*. — Ὅποιοντος, *αἰνήσαις ἔκ* καὶ *νόν*, ἄν Heyne distinctin, ut *αἰνήσαις* sit participium; vulgo Ὅποιοντος· αἰ. ἔκ καὶ *νόν*. ἄν κτλ.

- 15 ἄν Θέμις θυγάτηρ τέ οἱ σώτειρα λέλογχεν 25
 μεγαλόδοξος Εὐνομία. θάλλει δ' ἄρεταισιν
 σόν τε, Κασταλία, παρὰ
 Ἀλφειοῦ τε ῥέεθρον.
 ὅθεν στεφάνων ἄντοι κλυτάν 30
- 20 Λοκρῶν ἐπαείροντι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.
 ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν Ἐπ. α'.
 μαλεραῖς ἐπιπλέγων αἰοδαῖς,
 καὶ ἀγάνορος ἵππου 35
 θαῖσσον καὶ ναὸς ὑποπτέρου παντᾶ
- 25 ἀγγελίαν πέμψω τάνταν,
 εἰ σὺν τινι μοιριδίῳ παλάμα
 ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι κᾶπον 40
 κεῖναι γὰρ ὥπασαν τὰ τέρπνι· ἀγαθοὶ δὲ καὶ σοφοὶ κατὰ
 δαίμον' ἄνδρες

V. 16. μεγαλόδοξος, μεγαλόδοκος ΓΔΘΙΠΞΞ. — θάλλει δ' ἄρεταισιν σόν τε, Κασταλία, παρὰ Ἀλφειοῦ τε ῥέεθρον scripsi, nisi quis praeterea σόν τ', ὃ Κασταλία malit, legebatur: θάλλει δ' ἄρεταις ἴσον τε Κασταλία παρ' Ἀλφειοῦ τε ῥέεθρον, atque ita libri, nisi quod vett. ἴσον (ἴσον Γ Mosch., ἴσσαν Tricl.) τε Κασταλία (pauci Κασταλία) παρ' Ἀλφειοῦ (Ἀλφειοῦ ACNPQ rece.). Boeckh θάλλει δ' ἄρεταισιν ἐν τε Κασταλία παρὰ Ἀλφειοῦ τε ῥέεθρον scripsit, secutus paraphrasticem: βροῦει δὲ καὶ αὖξεται ταῖς ἀρεταῖς . . . ἐν τε τῇ Κασταλία πηγῇ ἐν Πυθοῖ καὶ ἐν ταῖς τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ (ῥοαῖς), atque A1 hanc ipsam scripturam ἀρεταισιν ἐν τε suppeditat, at a Pindari consuetudine hic usus praep. ἐν abhorret, grammatici alicuius est correctio vel potius interpretatio; nimirum cum ἴσον τε Κασταλία propagatum esset, adscripsit aliquis ἐν, hoc librarius cod. A emendatam lectionem esse arbitratus infra scripsit ἀρεταισιν ἐν τε K, et supra adiecit γρ. καὶ ἴσον τε Κασταλία. Argumento est schol. A, quo Mommsen non recte usus est: θάλλει δ' ἀρεταῖς: ἢ ὅπως θάλλῃ (scr. Ὅπουθς θάλλει) ταῖς ἀρεταῖς ἐν τε Πυθοῖ καὶ Ὀλυμπίᾳ· τὸ δὲ ἴσον ἀντὶ τοῦ κοινῶς· ἢ (hoc addendum) παρὰ τε τὸ σὸν ῥέεθρον, Κασταλία, καὶ τὸ τοῦ Ἀλφειοῦ: (in Vrat. corrupte τὸ ἴσον ῥ. Κασταλίας . . . Ἀλφειοῦ). Hic igitur scholiasta primum vulgarem scripturam ἴσον τε explanat, tum emendatam lectionem ἀρεταῖς σόν τε Κασταλία interpretatur, quam iam in ed. 2 coniectura assecutus sum, quae quidem a litterarum vestigiis plane non discedit, et Pindaricae consuetudini inprimis convenit. Alii aliter locum expedire conati sunt, Hermannus cum Boeckhio convenit, nisi quod versum asynartatum esse statuit et παρ' Ἀλφειοῦ scribit, Rauchenstein δ. δ' ἀρ. αλεῖ Κασταλίαν πάρα, Kayser δ. δ' ἀρ. κράναν Κασταλίας κτλ., Ahrens ἴσον Κασταλίας τε παρ' Ἀλφειοῦ τε ῥέεθρον, Hartung ἴσον Κασταλία παρ' Ἀλφειοῦ τε ῥ. et hae novissimae coniecturae vel propterea repudiandae, quod Pindarus nusquam ἴσος, sed ubique ἴσος dicere solet. — V. 19. ἄντοι, Hartung ἄνωτα. — κλυτάν, NOPQ1U κλειτάν (ἄν), ΓΔΘΠ κλεινάν (ἄν). — V. 24. παντᾶ Z, παντᾶ vett. praeter AB, qui cum noviciis πάντα. — V. 25. πέμψω, Sch. in paraphr. ἐκπέμπω et πέμψω. — V. 28. Aristid. II 35 sic laudat

Στρ. β'.

- ἐγένοντ'. ἐπεὶ ἀντίον
 30 πῶς ἂν τριόδοντος Ἡρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν, 45
 ἀνὶκ' ἀμφὶ Πύλον σταθεὶς ἤρειδε Ποσειδᾶν,
 ἤρειδεν δέ νιν ἀργυρέῳ τόξῳ πελεμίζων
 Φοῖβος, οὐδ' Ἀΐδας ἀκινήταν ἔχε φάβδον, 50
 βρότεια σώμαθ' ἧ κατάγει κοίλαν πρὸς ἀγνιάν
 35 θνασκόντων; ἀπό μοι λόγον
 τοῦτον, στόμα, ῥῖψον· 55
 ἐπεὶ τό γε λοιδορῆσαι θεοῦς
 ἐχθρὰ σοφία, καὶ τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρόν

Ἀντ. β'.

- μανίαισιν ὑποκρέκει.
 40 μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοιαῦτ'· ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν 60
 χωρὶς ἀθανάτων· φέροις δὲ Πρωτογενεῖας
 ἄστει γλῶσσαν, ἴν' αἰολοβρόντα Διὸς αἶσα 65
 Πύρρα Δευκαλίων τε Παρνασοῦ καταβάντε
 δόμον ἔθεντο πρῶτον, ἄτερ δ' εὐνᾶς ὁμόδαμον
 45 κτισσάσθαι λίθινον γόνον· 70
 λαοὶ δ' ὀνύμασθεν.
 ἔγειρ' ἐπέων σφιν οἶμον λιγύν,
 αἶνει δὲ παλαιὸν μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων

Ἐπ. β'.

- νεωτέρων. λέγοντι μάν 75
 50 χθόνα μὲν κατακλύσαι μέλαιναν
 ὕδατος σθένος, ἀλλὰ
 Ζηνὸς τέχναις ἀνάπωτιν ἐξαίφνης

ἀγαθοὶ δὲ φύσει καὶ σοφοὶ κτλ. — V. 29. ἐπεὶ ἀντίον πῶς ἂν, interpolati ἐπεὶ ἔναντ' ἂν πῶς. — V. 30. σκύταλον, Triclin. σκυτάλην. — V. 32. ἤρειδεν δέ Hermann, v. ἤρειδέν τε. — νιν Mommsen, libri μιν. — πελεμίζων cum Thierschio scripsi, legebatur πολεμίζων. — V. 34. πρὸς, ACDEFGM schol. ἐς. — V. 42. ἄστει recc., ἄστει vett. — γλῶσσαν, Hecker μοῖσαν. — V. 43. Παρνασοῦ et Παρνασσοῦ libri. — καταβάντε, AO καταβάντες. — V. 45. κτισσάσθαι Mommsen, κτισάσθαι (ἀθαν) ANOQΓΧΘΠΣ, atque ita legit schol., qui ἐποίησαντο interpretatur, legebatur κτησάσθαι. — V. 46. λαοί, Schneidewin Λαοί. — ὀνύμασθεν Mommsen, C ὀνύμασθεν, vulgo ὀνόμασθεν. — V. 47. οἶμον vel οἶμον libri omnes; neque aliud quid videntur schol. legisse, quamvis vario modo interpretati; eleganter Gedicke οὔρον coniecit, Hecker ὕμνον praeoptat. Permire Schwickert αἶνει δὲ παλαιῶν ἔν' οἶμων. Ἄνθεα δ' ὕμνων νεωτέρων λέγοντι μάν κτλ. — V. 52. ἀνάπωτιν vel ἀνάπωσι recc., ἀμπωτιν vett. — ἐξαίφνης A, ἐξαίφνης ceteri.

ἄντλον ἐλεῖν. κείνων δὴ ᾽σαν
 χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι, 80
 55 ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος φύτλας
 κοῦροι κοῤῥᾶν καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν, ἐγχώριοι βασι-
 λῆες αἰεῖ,

Στρ. γ'.

πρὶν Ὀλύμπιος ἀγεμών 85
 θύγατρ' ἀπὸ γᾶς Ἐπειῶν Ὀπόεντος ἀναρπάσας, ἔκαλος.) α ᾱ ῶ

V. 53. κείνων, A κἀκείνων. — δὴ ᾽σαν scripsi, atque ita legit paraphrastes ἀπ' ἐκείνων δὴ ᾽σαν, vett. libri δ' ἔσαν, recc. δ' ἔσσαν, Z lemma EF δ' ᾽σαν. Forma ἔσαν, qua hic poeta uti solet, numero versus adversatur, ᾽σαν a Pindari usu ut videtur alienum, nam Nem. IX 17, ubi libri suppeditant, de vitio suspectum, ἔσσαν denique, quoniam sibilantis geminatio non habet rationem, omnino non admittendum censeo: nam quae Curtius de verbo Gr. I 148 adhibuit ἔσσομαι et *essem* plane dissimilia sunt, illud ex ΕΣΙΟΜΑΙ, hoc ex ΕΣΙΕΜ ortum. ἔσσαν apud Pind. Nem. IX 17 non librorum auctoritate, sed ex Boeckhii correctione inlatum, ap. Alcaeum fr. 91 satis dubium, vide quae ibi dixi, apud Theocr. XII 15 fluctuant libri inter ᾽σαν et ἔσσαν, Anthol. Pal. XIV 147 ἔσσαν Brunck scripsit, ubi aut ἐπτα ἔσαν ferendum aut ᾽σαν corrigendum. — V. 54. πρόγονοι, comma et hic posui (ubi vulgo nulla interpunctio) et v. 56 post αἰεῖ, ubi vulgo plene interpungitur, et hoc Hermann quoque suavit. — V. 56. κοῦροι κοῤῥᾶν καὶ φερτάτων, ita libri veteres nisi quod κοῤῥᾶν (κοῤῥῶν, κοῤῥων) numero versus vitiatum, καὶ om. NOΓ, contra lemma A δὲ exhibet. Interpolati vel secundum Moschopulum κοῦροι κόρων τε φερτάτων τε, vel secundum Triclinium κοῦροι κοῤῥᾶν τε φερτάτων. Locus gravissimis difficultatibus laborat, quas expedire conatus est Bossler (Philol. XX 202 seq.). Friederichsio tamen omnia plana et expedita sunt, Hartung scripsit πρόγονοι ἀρχᾶθεν, Ἰαπετιονίδος φύτλας· κοῦροι κῶρον τε φερτάτων Κρονιδᾶν ἐγχώριοι βασιλῆες αἰεῖ, πρὶν. Ego in his tenebris nihil dispicio, olim haec adnotavi: Κρονιδᾶν, antiquus, sed manifestus error subest, quem non sustulit Hermann Λελέγων corrigens (quamquam probavit Schneidewin, qui praeterea παμφερτάτων coniecit), postea Hermann κοῦροι κόροι τε φερτάτων Λελέγων scripsit. Videtur nomen gentis delitescere, ad quam Epharmostus quoque stirpem referebat. Gentis ultimus auctor in matrimonium duxerat Protogeniam, Deucalionis et Pyrrhae filiam (haec est Ἰαπετιονίς φύτλα, errant interpretes, qui Protogeniam Opuntis filiam fingunt, cuius nomen Pindarus fortasse ipse ignoravit). Protogeniae igitur eiusque mariti posteris sive nepotes dicuntur Locris imperasse, usque dum Opuntis filia ascita alienus sanguis genti admixtus est. Iam cum κοῦροι κῶρων φερτάτων eius cui Protogenia nupsit dicendum esset, substituit patronymicum, quod quale fuerit, vix probabiliter indagari potest. Coniciat aliquis Λοκιδᾶν, quod tamen non unam ob causam displicet. Tentavi Θρονιδᾶν, nota est Locrorum urbs Θρόνιον, nec obstat quod Schol. Homer. Il. B 532 a nymphea Thronia nomen traxisse tradidit. Κυνιδᾶν et ipsum aptum foret, cum Deucalion Cyni domicilium collocasse feratur, vid. Sch. Theocrit. XV 141, sed prosodia sueta adversatur. Hóman κοῤῥᾶν καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν scripsit. — V. 58. θύγατρ' vett. (AC θυγατέρ'), τὰν παῖδ' ex interp. reliqui. — Ὀπόεντος, interpolati Ὀπούντος. — ἀναρπάσας B1, ceteri ἀναρπάσας,

- μέχθη Μαιναλίσαισιν ἐν δειραῖς, καὶ ἔνεικεν
 60 Λοκῶν, μὴ καθέλοι νιν αἰὼν πότμον ἐφάψαις 90
 ὀρφανὸν γενεᾶς. ἔχεν δὲ σπέρμα μέγιστον
 ἄλοχος, εὐφράνθη τε ἰδὼν ἥρως θετὸν υἱόν, 95
 μάτρωος δ' ἐκάλεσσε νιν
 ἰσώνυμον ἔμμεν,
 65 ὑπέρφατον ἄνδρα μορφᾷ τε καὶ
 ἐργοισι. πόλιν δ' ὥπασεν λαόν τε διαιτῶν. 100
 Ἄντ. γ'.
 ἀφίκοντο δέ οἱ ξένοι
 ἔκ τ' Ἀργεος ἔκ τε Θηβῶν, οἱ δ' Ἀρχάδες, οἱ δὲ καὶ
 Πισᾶται·
 υἱὸν δ' Ἀκτορος ἐξόχως τίμασεν ἐποίκων 105
 70 Αἰγίνας τε Μενoitιον. τοῦ παῖς ἄμ' Ἀτρείδαις
 Τεύθραντος πεδίον μολὼν ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ
 μόνος, ὅτ' ἀλκάνετας Δαναοὺς τρέψαις ἀλίσαισιν 110
 πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν·
 ὥστ' ἔμφορνοι δεῖξαι
 75 μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν νόον· 115
 (ἐξ οὗ Θετίος γ' ὄζος οὐλίῳ νιν ἐν Ἀρει

AV ἀρπάσας (lemma A ἀρπάσαις). — V. 60. νιν C, ceteri μιν. —
 ἐφάψαις Heyne, libri ἐφάψας. — Hartungo corruptum videtur μὴ
 καθέλοι, itaque scripsit μὴ πολίται, ego dubitanter conieci μὴ
 καθέλοι νιν αἰὼν (i. e. αἰῶνα) πότμος ἐφάψαις ὀρφανὸν γενεᾶς. —
 V. 63. νιν C, v. μιν. — V. 64. ἰσώνυμον, Hartung συνώνυμον. —
 V. 65. ὑπέρφατον, MOV ὑπέρφαντον, ΓΘΙΞ ὑπέρφατον, A ὑπέρφυτον.
 — V. 66. λαόν, recc. λαών, ΘΩ λαών, Goram λαών τε διαιτῶν requirit.
 — V. 68. οἱ δ', ἡδ' VMΞ, ἰδ' recc. — οἱ δὲ καὶ, V2M ἡδὲ καὶ,
 nonnulli om. δὲ, alii καὶ. — V. 69. υἱόν, recc. υἱά. — V. 72. ἀλκάνε-
 τας A, ceteri ἀλκάντας, ἀλκαντας, ἀλκάντας. — τρέψαις B1D, ceteri
 τρέψας. — V. 73. ἔμβαλεν, multi vett. ἔβαλεν (ἔβαλε). — V. 74. ὥστ'
 ἔμφορνοι δεῖξαι μαθεῖν, iure Hartung in miro hoc genere dicendi
 offensus est, sed quod suspicatur legendum esse ἔμβαλ', ὥς τιν' ἔμ-
 φορνοι ἰδόντ' ἂν μαθεῖν, vix cuiquam probabit. Credo Pindarum scrip-
 sisse ὥστ' ἔμφορνα δεῖσαι μαθεῖν: prudens enim atque cautus
 verebatur Patrocli impetum experiri. — V. 75. νόον, B νόον, Triclin.
 νόον γ'. — V. 76. Θετίος γ' ὄζος οὐλίῳ scripsi, libri Θετίος γόνος
 οὐλίῳ, Bothe Θετίος γ' ἰνις οὐλίῳ, Hermann olim Θετίος γ' οὐλίῳ
 γόνος, postea Θετίος βλαστὸς οὐλίῳ, Schneidewin Θετιόγνητος οὐλίῳ,
 Hartung Θετίος γ' υἱός, Ahrens Θετίος γέννος, quod a Pindaricae
 poesis gravitate longissime abhorret, Mingarelli Θετίος γούνος, Mom-
 sen Θετίος κοῦρος, ego aliquando tentavi Θετιίδας γνούς ἐν οὐλίῳ
 νιν Ἀρηί, nam metronymicis, quae ab Homericæ poesis consuetudine
 abhorrent, Pindarus utitur secutus Hesiodum; formam Θετιίδης testatur
 Apollon. soph. p. 163 οὐ γὰρ Αθητοῖδην εἶπε τὸν Ἀπόλλωνα, οὐδὲ Θετι-
 δην τὸν Ἀχιλλέα. — νιν plerique vett., μιν ABCD recc.

Ἐπ. γ'.

- παραγορεῖτο μή ποτε
 σφετέρως ἄτερθε ταξιοῦσθαι
 δαμασιμβρότου αἰχμᾶς.
 86| εἴην εἰρησιεπὴς ἀναγεῖσθαι 120
 πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ·
 τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφῆς δύναιμι
 ἔσποιτο. προξενία δ' ἀρετᾶ τ' ἦλθον
 τιμάρορος Ἰσθμιαῖσι Λαμπρονάχου μίτραις, ὅτ' ἀμφοτέροι
 κράτησαν 125
 Στρ. δ'.
 85| μίαν ἔργον ἀν' ἀμέραν.
 ἄλλαι δὲ δὴ ἐν Κορίνθου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα χάρμαι,
 ταὶ δὲ καὶ Νεμέας Ἐφαρμόστῳ κατὰ κόλπον· 130
 Ἄργει τ' ἔσχεθε κῦδος ἀνδρῶν, παῖς δ' ἐν Ἀθάναις.
 οἶον δ' ἐν Μαραθῶνι συλαθεῖς ἀγενεῖων 135
 90 μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν·
 φῶτας δ' ὄξυρεπεῖ δόλῳ
 ἀπτῶτι δαμάσσαις
 διήρχετο κύκλον ὅσσα βοᾷ, 140
 ὁραῖος ἐὼν καὶ καλὸς κάλλιστά τε ῥέξαις.

V. 78. ταξιοῦσθαι, ταξιοῖσθαι NPRUX. — V. 80. εἰρησιεπὴς, plerique vett. εὐρεσιεπὴς. — V. 83. ἔσποιτο, ΜΝΓΔΘΠΞ ἔποιτο. solus A ἔσποιτ' αἰεῖ (ed. Ald. ἔσποιτο. αἰεῖ). — προξενία vel προξενία libri omnes etiam A, sed idem in lemmate sch. ξενία, hinc Mommsen ἔσποιτ' αἰεῖ· ξενία δ' scripsit, (debebat αἰεῖ dici,) sed in A solitaria multa leguntur fide indigna, neque schol. vet. hanc scripturam commendat, qui διὰ παντός addit v. 80 explicans; itaque etiam hic αἰεῖ librarii additamentum existimo. — ἦλθον recc., ἦλυθον vett. — V. 85. ἔργον, A ἔργον. — V. 86. χάρμαι, A χάρμα. — V. 87. ταὶ δὲ, A τᾶ δε. — V. 88. κῦδος, Hecker κύρος. — V. 89. οἶον δ', ARZ οἶον, Schmid οἶα δ', secundum schol. alii οἶον i. e. μόνον legebant. Mihi neutra lectio germana videtur, credo poetam scripsisse οἶνον δ' ἐν Μαραθῶνι συλαθεῖς ἀγενεῖων. Inter pueros nomen professus erat, sed cum iam adultior videretur, non admissus est: non tamen recedit a certamine, sed continuo in virorum certamen descendit ac victoriam reportavit: itaque poeta dicit, cum puerorum praemio privatus esset propter aetatem, consecutus est virorum honores. Videtur autem pueri victores in ludis Herculeis Marathoniorum vini amphoram accepisse, cum viris argentaeae phialae proponerentur: nisi forte victoribus pueris vini tantum poculum bibendum praebebant, id quod Oschophoriorum exemplum probare videtur. Ahrens coniecit σὺλ' ἀνδρείς. — V. 92. ἀπτῶτι scripsi, legebatur ἀπτῶτι, sed recte Schol. τὸ δὲ ἀπτῶτι ἐπιρηματικῶς. Hartung scripsit ὄξυρεπεῖ δόλῳ τ' ἀπτῶτι. — δαμάσσαις BD, reliqui δαμάσας. — V. 94. ῥέξαις BC1D, ceteri ῥέξας.

'Αντ. δ'.

- 95 τὰ δὲ Παρρασίῳ στρατῷ
 θαναμαστός ἐὼν φάνη Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγυριν Λυκαίου, 145
 καὶ ψυχρᾶν ὁπότη' εὐδιανὸν φάρμακον αὐτῶν
 Πελλάνα φέρε· σὺνδικος δ' αὐτῷ Ἰολάου 150
 τύμβος εἰναλία τ' Ἐλευσίς ἀγλαΐταισιν.
 100 τὸ δὲ φυχᾷ κράτιστον ἅπαν· πολλοὶ δὲ διδασκταῖς
 ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος
 ὥρουσαν ἀρέσθαι.
 ἄνευ δὲ θεοῦ σεσιγαμένον 155
 οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον· ἐντὶ γὰρ ἄλλαι

'Επ. δ'.

- 105 ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι,
 μία δ' οὐχ ἅπαντας ἄμμε θρέψει 160
 μελέτα· σοφαί μὲν
 αἰπείναι· τοῦτο δὲ προσφέρων ἄεθλον,
 ὄρθιον ὥρυσαι θαρσέων,
 110 τόνδ' ἀνέρα δαιμονία γεγάμεν
 εὐχειρα, δεξιόγυιον, ὀρῶντ' ἀλκάν· 165
 Αἰάντεόν τε δαίθ' ὅς' Ἰλιάδα νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν.

V. 95. τὰ δὲ, Hartung δὲ δέ. — V. 98. Πελλάνα QZ, et dativum tuetur schol., ceteri libri Πελλάνα, P Πέλανα, sed Schol. Nem. X 82 Πελλάνα παρέχει pro φέρε. — αὐτῷ, B etiam αὐτοῦ. — V. 99. ἀγλαΐταισιν, ΑΓΛΙΟΠΣΞΩ ἀγλαΐταισι μέμικται, inepta interpolatio ducta ex Ol. I 90. — V. 100. πολλοὶ δὲ διδασκταῖς ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος ὥρουσαν ἀρέσθαι, Hartung διδασκτοῖς ἀν. ἀρετὰς κλέος τ' ὥρ. ἐλέσθαι, hic ut alias insigni Pindari urbanitate non perspecta. — V. 102. ἀρέσθαι A, quod ipse iam in ed. 2 proposui, usus Aristidis testimonio II 35, ubi αἰρεῖσθαι legitur. Libri vett. ἀνελέσθαι, recc. ἐλέσθαι. — V. 103. ἄνευ δὲ, BCDEΩ Mosch. ἄνευθε δὲ, unde Boeckh ἄνευθε θεοῦ. — σεσιγαμένον vett. (B σεσιγαμένον) et Mosch., σεσιγαμένον γ' Tricl. — V. 106. ἄμμε, B ἄμέρα (sed ῥα supra additum) A ἄμε vel ἄμα, E ἄμε, CDNOZ ἄμα. — V. 107. μὲν, Schmid μάν. Schwickert σοφίας μάν αἰπείναι scripsit, nisi operarum error subest. — V. 108. ἄεθλον, recc. ἄθλον. — V. 109. ὥρυσαι, B?MN ὥρουσαι, A ὥρυσαι. ὥρυσαι indignum Pindari venustate vocabulum, Ahrens ἄρυσαι coniecit, sed si quid video id correpta primore vocali dici solebat, vid. Et. M. 134, 12. Ego olim proposui ὥριξαι i. e. ὀάρισαι, quamvis mediae formae exemplum non novi: sed contractionem tuetur Homeri hymnus in Merc. v. 58; adde Hesych. ὠρίζει. Sed neque hoc placet, neque quod Ahrens praeterea suasit ὄρθια γάρυσαι. — θαρσέων, Mosch. θαρσῶν. — V. 110. δαιμονία vett. sch. vet. et Schol. II. B 367, recc. δαιμονίως. — V. 111. ὀρῶντ' ἀλκάν, Hermann cum prius δεξιόγυιον ὀρῶν τ' ἀλκάν coniecisset, ut id ad seqq. referatur, postea ὀρῶντ' servavit, sed interpunct. post δεξ. deleta. — V. 112. Αἰάντεόν τε δαίθ' ὅς' Ἰλιάδα scripsi, libri vett. αἰάντειόν τ' ἐν δαίτῃ οἰλιάδα,

itaque schol. vett. legunt, nisi quod *Ἰλιάδα* testificantur, sed recc. *αἰάντεόν γε δαίτι ὅστ' Ἰλιάδα* vel *Ὀλλιάδα*. *Αἰάντεος* pro *Αἰάντειος* alibi non legitur, sed *Αἰάντιος*, quod lemma sch. Vrat. praebebat, non magis auctoritate munitum, si a loci nomine *Αἰάντιον* discesseris. Boeckh edidit *Αἰάντεόν τ' ἐν δαίτ' ὅς Ἰλιάδα*, Hermann coni. prius *Αἰαντέων ἐν δαίτι Ἰλιάδα*, postea vero *Αἶαν, τεόν τε δαίτι, Ἰλιάδα, νικῶν ἐπ β.*, quae coniectura sane perquam elegans est, neque tamen satis facit; Goram *Αἰάντεόν τ' ἐλαία Ἰλιάδα νικῶν τ' ἐπιστεφανῶσαι βωμόν* metro vitiatum, Hartung *Αἰάντεόν θ' ὅς δαίτι Ὀλλιάδα* edidit. M. Schmidt multa molitus ὁρῶν *ῥ' ἄλλαν διαντίοντ', ἐν δαίτι Ἰλιάδα νικῶν ἐπεί στεφάνωσε βωμόν* legit, Christ scripsit *Αἰαντέφ' ὃν ὅς δαίτι Ἰλ.*, Hóman *Αἰάντεόν τ' ἐν δαίτ' ὅς Ἰλ.* — Fuisse apud Locros solennitatem in Aiakis honorem institutam et cum ea gymnica certamina coniuncta sane est veri simile, quamquam scholiastae fortasse ex hoc ipso loco coniectura assecuti sunt: sed recte monet Boeckh, frustra adversante Schneidewino, non esse commodum, post enumeratas Epharmosti victorias hic domesticam laudem commemorari, quam semel sit consecutus: sin plurimas domi nactus erat victorias, id plane dicendum: sed neque hoc satis conveniens, nam hic, ubi poeta paucis laudem victoris comprehendit, debebat in novissimo praesertim carmine gravissima tantum commemorare. Eo igitur nomine etiam Heynii interpretatio reprobranda, quam Boeckh alii sequuntur, victorem Olympia reducem sacra fecisse Aiaci et coronam huic heroi consecravisse. Poetam, cum virtutes et mores Epharmosti illustrare vult, non quod semel, sed quod saepissime fecit, hic significare oportebat. Itaque vitium inveteratum lenissima mutatione procuravi: poeta insignem Epharmosti liberalitatem laudat, qui solebat, cum victoriam consecutus esset, non solum sacra facere Aiaci, sed etiam solennibus his epulis adhibere cognatos ac familiares: atque cum hoc ipsum carmen tali solennitati destinatum fuerit, facile apparet, quam lepida ac festiva carminis clausula Pindarus usus sit. Possis etiam scribere *Αἰαντεον δὲ δαίτι Ἰλιάδα νικῶν ὅς' ἐστεφάνωσε βωμόν*, nam *Ἰλέως* olim Aeolica littera haud caruisse auctior forma *Ὀλλέως* fidem facit.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΑΓΗΣΙΔΑΜΩ ΛΟΚΡΩ ΕΠΙΖΕΦΤΡΙΩ
ΠΑΙΔΙ ΠΤΚΤΗ.
ΩΔΗ Ι (ΙΑ).

Strophæ.

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ
 υ
 5 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Epodi.

υ
 υ
 υ
 υ
 5 υ
 υ
 υ
 υ

Inscriptionem *Ἀγαιδάμω κτλ.* præbent BGPQVZΔΘΣ, alii paulisper variant, permire Fb *Ἀγ. Δ. ἐπ. ἀρχεστράτω κέλλητι νικήσαντι τὴν πρῶτον ὀλυμπιάδα*, et tempus victoriae, et certaminis genus perperam tradens.

In diagrammate versuum nonnulla novavi, maxime in epodo velut v. 1 et 9; item v. 3 paulo aliter discipsi; Boeckh hunc versum sic digessit:

υ υ

Consociatus est hoc versu trimeter creticus sive paeonicus cum tetra-

Στρ. α'.

Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι
 Ἀρχεστράτου παῖδα, πόδι φρενός
 ἐμᾶς γέγραπται· γλυκὺ γὰρ αὐτῷ μέλος ὀφείλων ἐπιλέ-
 λαθ'· ὦ Μοῖς, ἀλλὰ σὺ
 καὶ θυγάτηρ 5

Ἀλάθεια Διός, ὀρθᾶ χερί
 5 ἐρύκετον ψευδέων
 ἐνιπὰν ἀλιτοξένων.

Ἀντ. α'.

Ἐκαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος
 ἐμὸν καταίσχυνε βαθὺ χρέος.
 ὅμως δὲ λῦσαι δυνάτὸς ὄξειαν ἐπιμομφὰν τόκος, ὃ ναντᾶν
 νῦν ψᾶφον ἐλισσομένην

podia logaoedica: primo autem cretico mediam syllabam brevem subtraxit poeta, ut hic pes iam spondei speciem referat: semel tamen v. 57 integer creticus est servatus. Creticos dixi ternos hos pedes, quoniam formam sescupli generis prae se ferunt; igitur si quinquorum temporum sunt pedes, Pindarus hic numerorum μεταβολῇ usus est, sed possunt etiam ad trochaicum numerum revocari, quemadmodum simillimus versus manifesto trochaeis constans legitur Isthm. VIII 8 item in strophæ logaoedici generis. Errat Rossbach (Metr. III 520), qui huius versus priorem partem ad iambicum numerum revocavit: nam dactylus, quem iambi vice fungi Rossbach censet, a Pindari arte abhorret: semel haec licentia deprehenditur in carmine graviter corrupto Ol. XIV 10, atque illic in prima sede multo facilius veniam impetrabit, quam hic in tertia. Assensus tamen est L. Schmidt de vita Pindari p. 113, qui cum dicit meam rationem artis metricae legibus adversari, hic quoque quemadmodum aliis locis ostendit se postprincipia artis non attingisse. — V. 6 et 7 fortasse rectius copulaveris, quemadmodum veteres magistri instituerunt, hinc B v. 60 ποταίνιον ἔλαχε, v. 81 Διὸς ἐν, v. 102 χρόνῳ ἰδέα, atque ita offensio, quam v. 18 monosyllaba vox ὥς facit, removetur. — Ceterum notabile est hoc carmen brevis syllabae frequentia in versu novissimo, quod videtur non casu factum, sed artis esse: cf. Mar. Vict. I 17, 24: „nam Aristoxenus musicus dicit breves finales in metris, si collectiores sint, eo aptiores separationi versus a sequente versu fieri: idcircoque in sexta sede (*trimetri*) trisyllabos figura non ponitur, quia moram habet: at contra disyllabos familiaris est, quia celerius desinit, et eo magis, si posteriorem syllabam brevem habuerint (scr. *habuerit*).“

V. 2. Ἀρχεστράτου, Αρχιστράτου AXII. — V. 3. ἐμᾶς, R ἡμᾶς, Mingarelli ἀμᾶς. — γέγραπται, Schol. etiam ἐγγέγραπται, manifestum interpretamentum. — V. 6. ἀλιτοξένων Mingarelli, libri et schol. ἀλιτόξενον. — V. 8. ἐμὸν vett. l., ἀμὸν vel ἀμὸν recc. — καταίσχυνε Boeckh, καταίσχυνει vett. l. et sch., κατήσχυνε recc. — V. 9. ὅμως δέ, A ὅμως δέ γε, idem ὄξειαν. — ἐπιμομφὰν, A ἐπιμομφήν, alii vett. l. ἐπὶ μομφαν. — τόκος ὃ ναντᾶν scripsi, l. vett. τόκος θνατᾶν, nisi quod CPZ γε τόκος θνατᾶν, interpolati ὃ τόκος ἀνδρῶν. Hermann τόκος ὀνάτωρ, quae coniectura aliorum tentamina facile superat, quemadmo-

10 ὁπᾶ κῦμα κατακλύσσει ῥέον,
 ὁπᾶ τε κοινὸν λόγον
 φίλαν τίσομεν ἐς χάριν.

15

'Επ. α'.

νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν Ζεφυρίων,
 μέλει τέ σφισι Καλλιόπα

15 καὶ χάλκεος Ἴαρος. τράπε δὲ Κύνκεια μάχα καὶ ὑπέρβιον 20
 Ἡρακλέα· πύκτας δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν
 Ἴλα φερέτω χάριν
 Ἀγγησίδαμος ὥς
 Ἀχιλεῖ Πάτροκλος.

20 θήξαις δέ κε φύντ' ἀρετᾶ ποτί
 πελώριον ὀρμάσαι κλέος ἀνὴρ θεοῖ σὺν παλάμα.

25

Στρ. β'.

ἄπονον δ' ἔλαβον χάσμα παῦροί τινες,
 ἔργων πρὸ πάντων βίωτῳ φάος.

dum Rauchenstein γε τόκος· ἄθρει, Kayser τόκος· ἄθρησον, (Wisemann ἀθρῶμεν), Schneidewin τόκος· ὀρᾶτ' ὦν νῦν κτλ., Kayser et Mommsen olim γε τόκος ἀνδρῶν, quod probant Friederichs et L. Schmidt, nunc idem Mommsen ὀπαδέων, quod Schol. Ambr. Vrat. adnotatione satis impedita firmari existimat. Equidem olim conieci τόκος ἔνα· τῷ νῦν ψᾶφος ἐλισσομένην etc. ut sensus sit: quare age nunc cura ut calculus per abacum volutus aeris alieni acervum destruat. Schnitzer τόκος αἰδῶν vel ἀέθλων. — V. 10 et 11 ὁπᾶ scripsi, vulgo ὅπα utroque loco. — κατακλύσσει, κατακλύσει vett. et maxima pars rece. — Hartung scripsit νῦν ψᾶφον ἐλισσομένην ὅταν κῦμα κατακλύσση ῥέον, ὅταν τε κτλ. — V. 11. κοινόν, Christ κοῖον. — V. 13. Ἀτρέκεια πόλιν libri plurimi, idque agnoscit schol. 4, sed sch. 1 ἀτρέκειαν πόλιν (quod etiam aliquot libri exhibent), schol. 2 fortasse ἀτρεκεία πόλιν, quae lectiones non minus metro adversantur, quam tertia scriptura, quam sequitur schol. 3 νέμει γὰρ ἡ τραχέια πόλιν Λοκρῶν, eandem Didymus comprobavit et lemma A exhibet. Schneider doricam formam ἀτρέχεια restituendam censuit; Locrenses fortasse ἀτράχεια dixerunt, quos hoc loco Pindarus potuit sequi; cuius formae ignorantia transversos egerit vel doctos grammaticos. Mommsen Ἀτρέκεια πόλιν probat i. e. πόλιν. — Ζεφυρίων, plerique antiqui libri Ἐπιζεφυρίων. — V. 14. μέλει, vett. plerique μέλλει. — V. 15. Κύνκεια Hermann olim (nunc Κυκνεία metro aliter discripto), vett. l. Κυκνεία, rece. Κυκνεία. — V. 16. Ὀλυμπιάδι νικῶν, BCOPQRΣ Ὀλυμπία νικῶν, A Ὀλυμπιονικῶν. — V. 17. Ἴλα BDCFII et rece., ἴολα reliqui, schol. utrumque. — V. 20. θήξαις A1BC1D01, reliqui θήξας. — κε BDN2Q2, reliqui καί. — φύντ' B(D)N1O1 et Schol., reliqui φῶτ', unde conieci φῶντ', cf. Hesych. φῶντα· λάμποντα. Kayser θήξαις δὲ φῶτ' κρατερόν π. π. ὥρμασεν κλέος, Rauchenstein θήξαις δὲ φῶν ἀκόνα vel θήξαις δὲ μιν ὥτ' ἀκόνα, Hartung θήξαις δὲ κε . . . ὀρμάσαι. — ποτί, A ποτὲ. — V. 21. ὀρμάσαι BCDEQ1(Ξ) et Schol., cett. πετὶ. ὀρμάσαι, vett. ὥρμασε. — παλάμα etiam Schol. agnoscit, ACO παλάμας. — V. 22. χάσμα, Hartung χάσμα. — παῦροί τινες ABCN02 et rece., τινὲς παῦροι ceteri. — V. 23. ἔργων, ἔργον G1Q. Quod dicit schol. τὸ χάσμα

ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον αἰεῖσαι θέμιτες ὥρσαν Διός, ὃν ἀρχαίῳ
 σάματι παρ Πέλοπος 30
 25 βωμῶν ἰσάριθμον [Ἡρακλῆς] ἐκτίσσαιτο,
 ἐπεὶ Ποσειδάνιον
 πέφυγε Κτεάτον ἀμύμονα,

Ἄντ. β'.

πέφυγε δ' Εὐρυτον, ὡς Ἀνγέαν λάτριον
 ἄκονθ' ἐκὼν μισθὸν ὑπέρβιον 35
 30 πράσσοιτο, λόχμασι δὲ δοκεύσαις ὑπὸ Κλεωνᾶν δάμασε καὶ
 κείνους Ἡρακλῆς ἐφ' ὁδῶ,
 ὅτι πρόσθε ποτὲ Τιρύνθιον 40
 ἔπερσαν ἀντῶ στρατόν

τὸ ἀπὸ τῆς νίκης ἀπάντων ἐτῶν τοῦ βίου φάος εἴρηκεν, nisi librarii error subest, legit: ἐτεῶν προπάντων, cf. Hesych. ἐτεά, ἀγαθά, ἀληθῆ. — V. 24. ἐξαίρετον, Hermann ἐξήριτον coniecit, cuius interpr. sit ἐξάριθμον, quod vulgo v. 25 legitur, sed ἐξήριτον an graecum sit satis incertum. — σάματι, complures σώματι. — V. 25. βωμῶν ἰσάριθμον [Ἡρακλῆς] ἐκτίσσαιτο scripsi, legebatur βωμὸν (βωμῶ BDF1G, βωμῶν E1) ἐξάριθμον (vel ἐξάριθμον) Ἡρακλῆς ἐκτίσσαιτο (ἐκτίσσαιτο, ἐκτίσσαιτο, ἐκτίσσαι, ἐκτίσαι, CNO ἐκτίσθ' vel ἐκτίσθ' Ἡρακλῆς), unde Triclinius βλή Ἡρακλῆος ἐκτίσσαιτο probante Hermanno. Unus A βωμῶν ἐξάριθμον ἐκτίσσαιτο omisso vocabulo Ἡρακλῆς, quod explicandi gratia antiquitus fuisse supra adscriptum iam in prima editione perspexi, ubi βωμὸν sive βωμῶ parepigraphen esse ratus πατήρ ἐξάριθμον ἐκτίσσαιτο scripsi. Scholiastae partim βωμῶ (vel potius βωμῶ δ') ἐξάριθμον ἐκτίσσαιτο legebant, h. e. ad antiquum tumultum et aram Pelopis certamina sena condidit, partim βωμῶν ἐξάριθμον, ut est in A, h. e. certamen cum senis aris condidit; probavit hoc Mommsen, at durum et insolens genus dicendi, neque credibile Pindarum voce ἐξάριθμον usum esse; itaque neutra lectio ferenda. Poterat dici βωμῶν δ' ἐξάριθμὸν ἐκτ., h. e. certamen et sex ararum seriem sive ordinem condidit, sed praestat βωμῶν ἰσάριθμον (ἀγῶνα) ἐκτίσσαιτο, h. e. Hercules sicut senas aras ita etiam totidem certaminum genera instauravit: quoniam littera I producitur, scriptum erat ἰσάριθμον, inde erroris origo repetenda. Genitivum asciscit ἰσάριθμος, quemadmodum ἰσοδρόμος, ἰσόμορος, alia, sed apud Soph. Elect. 120 scribendum λύπης ἀντίδροπον ἄχθος, ut omnis ambiguitas evitetur. Ceterum ipse olim in ed. 2 audacter novavi παρ Πέλοπος σταθμῶν Ἡρακλῆς ἐκτίσσαιτο, ratus cum substituta esset vulgaris forma σταθμὸν et explicandi gratia βωμὸν adscriptum, inde ortum esse βωμὸν ἐξάριθμον. Kayser scripsit δν . . . ἐθῆξ' ἐξάριθμον Ἡρακλῆς, Rauchenstein τὰ πρῶτ' ἐξάριθμον ἐκτίσσαιτο, Hartung ἰσχύς Ἡρακλῆος ἐκτίσσαιτο. — V. 26. Ποσειδάνιον, recc. plerique Ποσειδώνιον. — V. 28. ὡς, A ὥστ'. — Ἀνγέαν, nonnulli Ἀνγέα. — V. 29. ἀέκονθ' vett., ἄκονθ' recc. — V. 30. δοκεύσαις AB1, v. δοκεύσας. — καὶ κείνους Boeckh, legebatur κακείνους. cf. Schol. Hom. Od. A 177: ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπιστροφος: ἐκ πλήρους ὁ καὶ τῷ γὰρ ἐκείνος οὐ χρήται (inepte vulgo legitur τῷ καὶ γὰρ ἐκείνος οὐ χρήται) εἰ μὴ ἀναγκασθῇ ὑπὸ τοῦ μέτρον· οὕτως Ἀριστάρχος. criticorum principem in Pindaro eandem normam secutum esse consentaneum.

μυχοῖς ἤμενον Ἄλιδος

Ἐπ. β'.

Μολλίονες ὑπερφίαλοι. καὶ μὲν ξεναπάτας

35 Ἐπειῶν βασιλεὺς ὅπιθεν

οὐ πολλὸν ἶδε πατρίδα πολυκτέανον ὑπὸ στερεῶ πυρὶ 45

πλαγαῖς τε σιδάρου βαθὺν εἰς ὄχετον ἄτας

ἵζοισαν ἔαν πόλιν.

νεῖκος δὲ κρεσσόνων

40 ἀποθέσθ' ἄπορον.

καὶ κείνος ἀβουλία ὕστατος

ἀλώσιος ἀντάσαις θάνατον αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν. 50

Στρ. γ'.

ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσᾳ ἔλσαις ὄλον τε στρατόν

λαίαν τε πᾶσαν Διὸς ἄλκιμος

45 υἱὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος πατρὶ μεγίστῳ· περὶ δὲ

πάξαις Ἄλτιν μὲν ὄγ' ἐν

καθαρῶ 55

διέκρινε, τὸ δὲ κύκλῳ πέδον

ἔθηκε δόρπου λύσιν,

τιμάσαις πόρον Ἀλφειῷ

Ἀντ. γ'.

μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν· καὶ πάγον

50 Κρόνου προσεφθέρξατο· πρόσθε γάρ 60

νώνυμος, ἅς Οἰνόμαος ἄρχε, βρέχετο πολλᾶ νιφάδι. ταῦτα

δ' ἐν πρωτοτόνῳ τελετᾷ

V. 33. ἤμενον vett. praeter BΩΩ qui ἄμενον, quemadmodum recc. Heyne ἤμενοι, Thiersch ἡμένω, quibus coniecturis adversantur scholia (praeter Thomanum, in quo λοχήσαντες), sed commendat emendationem v. 30, etiamsi improbaveris veterum grammaticorum interpretationem ἐν ὁδῷ esse idem quod ἐν λόγῳ καὶ ἐνέδρα (vid. Harpocr. 139 et quae dixi Philol. XXXII 670). — V. 35. Ἐπειῶν βασιλεὺς A(C) NOZ et recc., βασιλεὺς Ἐπειῶν ceteri libri antiqui. — ὅπιθεν GLNP2 et recc., ὅπισθεν vett. — V. 36. ἶδε LNPQRZ recc., εἶδε vett. — V. 41. καὶ κείνος Boeckh, v. κἀκεῖνος. — ἀβουλία recc., ἀβουλία vett. — V. 42. ἀντάσαις Boeckh, ἀντήσας recc., ἀντιάσας vett. — V. 43. ἄρ', A ἄν. — ἔλσαις B, ἔασας A, ceteri ἔλσας vel ἔλσας. — τε om. CGNOQ. — V. 44. λαίαν Boeckh, λαίαν vett., λείαν recc. Hesych. λαιάν· ἐκκλησίαν, κτήσιν· Δωριεῖς ἐπὶ τῆς λείας. Ahrens λαίαν praeferre videtur. — V. 45. πάξαις BD, ceteri πάξας. — Ἄλτιν libri omnes (solus C i. marg. Ἄλιν), quemadmodum Leptines, Aristodemus, Dionysius emendarunt, cum Ἄλιν repperissent, cf. Pausan. V 10, 1. — V. 46. πέδον ἔθηκε recc., δάπεδον θῆκε vett. — V. 48. τιμάσαις ABC1D, ceteri τιμάσας, Hermann ἀγάλλων. — V. 51. νώνυμος recc., νώμυμος CDFLO1PQRZ, νώνυμον ceteri. — ἅς, ἥς pars recc.

παρέσταν μὲν ἄρα Μοῖραι σχεδόν
ὃ τ' ἐξελέγχων μόνος
ἀλάθειαν ἐτήτυμον

65

Ἐπ. γ'.

55 χρόνος τόδε σαφανὲς ἰὼν πόρσω κατέφρασεν,
ὅπᾳ τὰν πολέμοιο δόσιν
ἀκρόθινα διελὼν ἔθνε καὶ πενταετηρίδ' ὅπως ἄρα 70
ἔστασεν ἑορτὰν σὺν Ὀλυμπιάδι πρώτᾳ
νικαφορίαῖσί τε.

60 τίς δὴ ποταίνιον
ἔλαχε στέφανον
χείρεσσι ποσὶν τε καὶ ἄρματι,
ἀγώνιον ἐν δόξαν θέμενος εὐχος ἔργῳ καθελὼν; 75

Στρ. δ'.

στάδιον μὲν ἀρίστευσεν, εὐθὺν τόνον

V. 53. ὃ τ' ἐξελέγχων, Hartung ὃ δ' ἐξελ. — V. 55. χρόνος τόδε σαφανὲς ἰὼν πόρσω κατέφρασεν emendavit Hartung, legebatur χρόνος· τὸ δὲ σαφανὲς ἰ. π. κ., scholiastae haud dubie post χρόνος interpunxerunt, nam iungunt χρόνος cum παρέσταν, praeter schol. 3, qui dicit ἔτεροι δὲ οὕτω σαφανὲς, ἐν' ᾗ τὸ σαφὲς, ὑφ' ἐν ἀναγινώσκουσιν, ὥς τὴν ἄνω διάνοιαν. Legebant enim pessime veteres τὸ δ' ἐς ἀφανὲς ἰὼν (ita etiam pars vett. l.), quae verba fuerunt qui sic ordinarent τὸ δὲ ἀφανὲς ἰὼν ἐς πόρσω κατέφρασεν, alii autem recto iudicio usi σαφανὲς restituerunt, quemadmodum vett. plerique et recc. l. exhibent. Verba satis corrupta leguntur in Append. Stob. 77: οὐτ' ἐξελ. μ. ἀ. ἐτήτυμος χ. τὸ τ' εἰς ἀφανὲς τῶν πόρσω κατεφρόνησεν. — πόρσω G et recc., πρόσσω vett. — V. 56. ὅπᾳ, legebatur ὅπα (vett. l. ὅπα vel ὅπα). — πολέμοιο vett., πολέμου lemma G, πολέμου δὲ recc. — V. 57. ἀκρόθινα, spondeus in principio versus — cum in hoc carmine idem valeat quod — υ — (vide quae supra p. 117 de huius versus numero monui), poeta substituit semel creticum: quod si cui insolens videatur, meminerit solutionem, quam statuunt, — ∞ vel ∞ — magis etiam offensionis esse. Hermann βωμοῖσιν ἀκρόθινα διελὼν ἔθνε τε πενταετηρίδα τ' ἔστασεν ἑορτὰν. — V. 58. σὺν, recc. ἐν. Hartung scripsit ἐν Ὀλυμπιάδι πρώτᾳ. Νικαφορίαῖσι δὲ τίς δὴ κτλ., sed nequaquam erat σὺν mutandum, Ὀλυμπιάς est ipsum certamen, ἀγών, νικηφορίας autem poeta paulo insolentius praemia victorum dixit. — V. 60. ποταίνιον, Ὀρωταίνιον. — V. 61. ἔλαχε vett., ἔλαβε PQRX, γε λάχε recc. — Fortasse poeta scripsit ποταίνιων ἔλαχε στεφάνων. — V. 62. ἄρματι schol. et vett. praeter BΣ qui ἄρμασιν ut recc. — V. 63. ἐν δόξαν PΞ, ἐν, δόξαν U, δόξαν om. ἐν M, ἐνδόξαν vett. maior pars, ἐνδόξα vel ἐν δόξα BCF1GV1 recc., ἐνδοξα A. Locus impeditus, fortasse scribendum εὐχος ἔργῳ καὶ ἐλὼν i. e. εἰς δόξαν ἀγώνιον θέμενος εὐχος καὶ ἔργῳ ἐλὼν. Antea verba in hunc modum distinxi: ἀγώνιον ἐν δόξαν θέμενος, εὐχος ἔργῳ καθελὼν, ut poeta victorem dicat virtutis famam periclitatum laude potiri, translatione ascita a sortibus quas certaturi urnae imponebant. Hartung scripsit ἀγῶνα μὲν ἐν δόξῃ θέμενος, εὐχος δ' ἔργῳ καθελὼν, Wiskemann ἀγ. ἐνδείξαις τε μένος εὐχὸς τ' ἔργῳ κ. — V. 64. στάδιον μὲν ἀρίστευσεν, εὐθὺν τόνον scripsi,

- 65 ποσσί τρέχων, παῖς ὁ Λικυμνίου
 Οἶωνός· ἵκεν δὲ Μιδέαθεν στρατον ἐλαύνων· ὁ δὲ πάλα κυ-
 δαίνων Ἔχεμος Τεγέαν· 80
 Δόρυκλος δ' ἔφερε πυγμαῖς τέλος,
 Τίρυνθα ναίων πόλιν·
 ἄν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν
 Ἄντ. δ'.
 70 ἀπὸ Μαντινέας Σᾶμος ὀλιροθίου·
 ἄκοντι Φράστωρ ἔλασε σκοπόν· 85
 μᾶκος δὲ Νικεὺς ἔδικε πέτρῳ χέρα κυκλώσais ὑπὲρ ἀπάντων,
 καὶ συμμαχία θόρυβον
 παραίθνξε μέγαν· ἐν δ' ἔσπερον 90
 ἐφλεξεν εὐώπιδος
 75 σελάνας ἐρατὸν φάος.
 Ἐπ. δ'.
 αἰδέτο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖσι θαλίαις
 τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.
 ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἐπόμενοι καὶ νὺν ἐπωνυμίαν χάριν 95

libri στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύτονον (X1 εὐθύπονον), Schmid εὐθύ-
 δρομον, Hermann σταδίον . . . εὐθὺν πόνον, Thiersch σταδίον . . . εὐθὺν
 τόνον. — V. 66. ἵκεν DF (Boeckh), ἵκε vett., ἦκεν rec. — Τεγέαν
 N10Z (Boeckh), v. Τέγεαν. — V. 67. Δ. δ' ἔφερε π. τ. ACNO, δὲ φέρε
 rell. vett., Δ. δὲ τέλος πυγμαῖς φέρεν rec. — V. 70. Σᾶμος ὀλιροθίου
 Boeckh. Schol. legit σᾶμ' Ἀλιροθίου ut esset periphrasis pro simplici
 Ἀλιροθίος, itaque Didymus legit, quamquam aliter interpretatus; sed
 schol. etiam aliam lectionem commemorat Σᾶμος ὁ Ἀλιροθίου, eam-
 que Aristodemus probavit vel coniectura assecutus est, alii denique
 Σῆρος Ἀλιροθίου. Libri veteres σᾶμ' Ἀλιροθίου, A σᾶμ' Ἀλιροθίους,
 nonnulli σῆμ' vel σᾶμ' vel σᾶμα δ', interpolati, quorum agmen Ω
 ducit, σᾶμος ἡεῖδετο. Ut mittam Hómani commentum κάμψ' Ἀλιρο-
 θίος, Mommsen iam abiecit coniecturam, quam olim proposuit σᾶμ'
 Ἀλιρορθίου sive Ἀλιροθίου, interpretatus signum Neptuni, i. e. tri-
 dens sive heros Mantinensis. — V. 71. ἄκοντι Φράστωρ schol. ad v. 83
 et libri, qui Moschopuli recensionem sequuntur, nam vett. ἄκοντι δὲ
 Φράστωρ, libri Tricliniani ἄκοντι Φράστωρ δ'. — V. 72. δὲ Νικεὺς A,
 quod Meineke coniecerat, qui praeterea δ' Ἐνικεὺς proposuit, legebatur
 δ' Ἐνικεὺς. Νικεὺς Argivi hominis nomen CIGr. I 1120. — κυκλώ-
 σais ABD, reliqui κυκλώσας. — ὑπὲρ ἀπάντων, ὑπὲρ ἅπαντας inter-
 polati. — συμμαχία, ADFZ συμμαχία, schol. utramque lectionem agno-
 scit. — V. 73. παραίθνξε, complures boni libri παρέθνξε. — ἐν δ',
 Hartung ἄν δ', non recte, neque scholiastae veteres istam coniecturam
 tuentur. — V. 76. αἰδέτο δὲ πᾶν, Grashoff αἰδεε δὲ τὸ πᾶν. — V. 78.
 καὶ νὺν scripsi, καὶ νῦν Hermann, v. καὶ νῦν. Idem postea coni. ἀρ-
 χαῖς ἐπόμενοι δὲ προτέραις ἔτι νὺν ἐπωνυμίαν χάριν ἀλκᾶς ἀγερώχου.
 — ἐπωνυμίαν, conicio εὐωνυμίαν, prima syllaba correpta, h. e. εὐ-
 ώνονμον χάριν νίκας. Boni ominis causa, cum laudem victoris praedica-

- νίκας ἀγερώχου, κελαδησόμεθα βροντάν
 80 καὶ πυρπάλαμον βέλος
 ὀρσικτύπου Διός,
 ἐν ἅπαντι κράτει
 αἰθωνα κεραυνὸν ἀραρότα·
 χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον ἀντιάξει μελέων, 100
 Στρ. ε΄.
- 85 τὰ παρ' εὐκλείῃ Δίρκῃ χρόνῳ μὲν φάνεν·
 ἀλλ' ὅτε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρὶ
 ποθεινὸς ἵκοντι νεότατος τὸ πάλιν ἤδη, μάλα δέ οἱ θερ-
 μαίνει φιλότατι νόον· 105
 ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα
 ἐπακτὸν ἀλλόττριον
 90 θνάσκοντι στυγερώτατος·
 Ἄντ. ε΄.
- καὶ ὅταν καλὰ ἔρξαις ἀοιδᾶς ἄτερ,
 Ἀγησίδαμ', εἰς Αἶδα σταθμόν 110
 ἀνὴρ ἵκηται, κενεὰ πνεύσαις ἔπορε μόχθῳ βραχὺ τι τερπνόν.
 τὴν δ' ἀδυεπὴς τε λύρα
 γλυκὺς τ' αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν· 115

turus est, orditur poeta a Iovē. Hac adiectivi forma utitur Corinna fr. 19, et adv. ἐὼννυμῶς i. e. sinistra legitur in titulo Delphico ClGr. I 1711. Hartung scripsit καὶ νυν, ἐπωνυμίας χάριν ν. ἀγερώχου, κελ. — V. 81. Διός, Trichiniani libri Διός γ'. — V. 84. ἀντιάξει, aliquot boni libri ἀντιάξει, unus ἀντιάσει. — V. 85. φάνεν, quod ABC aliiq̄ue ex cōrr. exhibent, in multis vett. l. corruptum φάναι, φάνα, φάνη, φάναιεν

(h. e. φάναι). — εὐκλείῃ recc., εὐκλεεῖ vett. — V. 86. ὅτε Boeckh, vulgo ὥστε. — V. 87. ἵκοντι vett. l., recc. ἤκοντι. — νεότατος ut Hermann emendavit, NO et ex corr. ACF item schol. vet., νεότατι ceteri. — τὸ πάλιν recc., τοῦμπαλιν (τ' ἔμπαλιν, δ' ἔμπαλιν, ἔμπαλιν) vett. — δέ οἱ Boeckh, libri δέ τοι, nisi quod NO δέ τι. — νόον, NFU νέον. — V. 88. ἐπεὶ ABCDEFOZ recc., ἐπεὶ ὁ reliqui vett. — V. 90. θνάσκοντι, Hermann θανόντι. — V. 91. καλὰ X recc., καλὰ μὲν vett. — ἔρξαις et ἔρξαις B, ῥέξας A, ἔρξας vel ἔρξας reliqui, nisi quod nonnulli interpolati ἔρξαι vel ἔρξαι. — V. 93. πνεύσαις B, v. πνεύσας. — βραχὺ, sch. A etiam βραδὺ. — τε AB(C)DEFO recc., ceteri vett. om. — V. 94. ἀναπάσσει BC1EF1N1OX recc., ἀναπατάσσει (D)G2QU1, ἀναπλάσσει ceteri vett. Mommsen contendit duas tantum lectiones vetustas esse, ἀναπάσσει et ἀναπατάσσει, ex alterius corruptione ortum esse ἀναπλάσσει: at tam veteres scholiastae, quam recentiores unam tantum lectionem ἀναπάσσει interpretantur: neque omnino video, quid sit ἀναπατάσσει: conveniret huius loci sententiae, at non numero ἀναπατάσσει, vid. Hesych. ἀναπατάσσει, ἀνακρούσασθαι ἄσμα. Ceterum ἀναπάσσει verbum solitarium num a Pindaro profectum sit ambigi potest: conieci aliquando ἀναθύσσει, i. e. ἀναιθύσσει, vid. Hesych. θύσσειται et θυσόμεναι. Schmidt ἄμ' ὀπάσσει coniecit.

95 τρέφονται δ' εὐρὺν κλέος
κόραι Πιερίδες Διός.

Ἐπ. ε'.

ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος σπουδᾷ, κλυτὸν ἔθνος
Λοκρῶν ἀμφέπεσον μέλιτι
εὐάνορα πόλιν καταβρέχων· παῖδ' ἐρατὸν δ' Ἀρχε-
στράτου 120

100 αἰνησα, τὸν εἶδον κρατέοντα χειρὸς ἀλκᾷ
βωμὸν παρ' Ὀλύμπιον
κεῖνον κατὰ χρόνον
ιδέα τε καλόν
ᾧρα τε κεκραμένον, ᾧ ποτε

105 ἀναιδέα Γαννυμήδει πότμον ἄλλακε σὺν Κυπρογενεῖ. 125

V. 95. τρέφονται vett. l. (pauci τρέφουσι) et sch. vet., vulgo ex interpolatione ἔχοντι. — V. 97. ἐγὼ δὲ, CNO ἐγὼ τε. — V. 98. ἀμφέπεσον non credo a Pindaro profectum esse, sed ἀμφίεπον. Expectaverit aliquis aoristum, sed ἀμφέσπον insolentia numeri offendit, ἀμφέσεπον, quae sane antiquissima fuit forma, magis etiam insolens, quamquam Boeoti antiquitatis verborum tenaces fuerunt. Hartung scripsit ἀμφιπεσῶν . . . καταβρέχω. — μέλιτι vett. l. et ex parte rec., Triclinius μέλιτι δ'. — V. 99. παῖδ', Hermann παῖδ' — ἐρατὸν δ' pars rec. ex Moschopuli ut videtur correctione, Dissen ἐρατὸν τ', ceteri ἐρατὸν. — V. 100. αἰνησα, A αἰνήσας, EF αἰνέσας. — χειρὸς libri Moschopulei, ceteri χειρὸς. — V. 102. χρόνον, libri Tricl. χρόνον γ'. — V. 104. ᾧ ποτε ἀναιδέα Γαννυμήδει πότμον Boeckh, secutus vestigia Schmidii, qui scripsit ᾧ ποτ' ἀναιδέα Γαννυμήδει τὸν πότμον. Hermann ᾧ τε Γαννυμήδει ἀναιδῆτον | πότμον, Mommsen Boeckhium sequitur, nisi quod μόρον quam πότμον maluit edere. Vett. l. ᾧ ποτ' ἀναιδέα Γαννυμήδει (A γαννυμήδει) θάνατον, rec. ᾧ τ' et Γαννυμήδει exhibent.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΑΓΗΣΙΔΑΜΩ, ΔΟΚΡΩ, ΕΠΙΖΕΦΤΡΙΩ,
ΠΑΙΔΙ ΠΤΚΤΗ.
ΩΔΗ ΙΑ (I).

Strophæ.

+ 0 - - + 0 0 - 0 0 - -
 + 0 - - + 0 0 - 0 0 -
 + 0 - - + 0 0 -
 + 0 - 0 + 0 - - + 0 0 - 0 0 - 0
 5 + 0 - - + 0 -
 + 0 - - + 0 - 0 + 0 0 - 0 0 0

Epodus.

+ 0 0 - 0 0 - - + 0 - -
 + 0 0 - 0 0 - -
 + 0 - 0 0 0 - - + 0 0 - 0 0 -
 + 0 - - + 0 - 0 + 0 -
 5 + 0 - - + 0 - 0 + 0 -
 + 0 - 0 - 0 -
 + 0 0 - 0 0 - - + 0 - - + 0 0 0
 + 0 0 - - + 0 - -
 + 0 - 0 + 0 - + 0 - - + 0 - 0

Carmen hoc in Agesidami honorem scriptum ob eandem victoriam, quam carmen X prædicat, et statim post coronam partam compositum, præludens quodammodo ampliori epinicio, quod poeta aliquanto post victori misit, ut promissis staret. Itaque Boeckh temporis rationem habens hoc carmen ante X collocavit: ego ad librorum ordinem redii. Inscriptioni antiquitus traditæ τόκος, quæ quidem minime conveniens est, ansam dedit Ol. X 9. Inscriptionem carminis Boeckh conformavit, in libris fere est τῷ αὐτῷ τόκος, tres recc. Ἀγησιδάμῳ addunt, unus τοῦ αὐτοῦ ἀγησιδάμῳ νικήσαντι ἐν πυγμαχίᾳ νῖπῳ ἀρχεστράτου.

Στρ.

Ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλείστα
 χρῆσις· ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων
 ὀμβρίων, παίδων νεφέλας.
 εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσῃ, μελιγάρυες ὕμνοι
 5 ὑστέρων ἀρχὰ λόγων
 τέλλεται καὶ πιστὸν ὄρκιον μεγάλας ἀρεταῖς.

5

'Αντ.

ἀφθόνητος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις
 οὗτος ἄγκειται. τὰ μὲν ἀμετέρα
 γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει·
 10 ἐκ θεοῦ δ' ὁμῶς σοφαῖς ἀνθεὶ τίς ἀεὶ πραπίδεςσιν;
 ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου
 παῖ, τεᾶς, Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἔνεκεν

V. 1. πλείστα, AD πλείστα, nonnulli recc. πλείστα. — V. 4. πόνῳ, Hermann μόχθῳ. — πράσῃ Hartung, vulgo πράσσοι, unde Christ πράσσει, C πράσσαν. — V. 5. ἀρχὰ scripsi, atque ita praeter A schol. 1 et 3 legit, vulgo ἀρχαί, et sic schol. 2. Hartung haec sic immutavit μελιγάρυν ἐς ὕμνον, ὑστέρων ἀρχὰν λόγων, τέλλεται κτλ. Wiskemann τέλλειτ' αἰεὶ. — V. 7. ἀφθόνητος libri, ἀφθόνατος Heyne. — V. 8. οὗτος mirum in modum languet, facilius ferrem ἀφθόνητος δ' οὗτος Ὀλυμπιονίκαις Αἶνος ἄγκειται, sed puto poetam scripsisse τεθμὸς ἄγκειται, i. e. θησανρός, vid. Anacr. fr. 59: ἀπὸ δ' ἐξέλειτο θεσμόν, et Babrius nov. coll. 23, 11 τεθμὸς ἀνθρώπων. Et fortasse hoc ipsum repperit scholiasta, qui dicit ὕμνος ἀφθόνητός ἐστιν ἔπαινος καὶ ἀνάκειται τοῖς Ὀλυμπιονίκαις, perperam ille quidem θεσμόν interpretatus ὕμνον. — ἄγκειται schol. et recentiores, ἔγκειται veteres l., quod tuetur Schmidt οὐρος corrigens. — V. 9. ποιμαίνειν, Hecker πορσαίνειν. — V. 10. ἐκ θεοῦ δ' ὁμῶς σοφαῖς ἀνθεὶ τίς ἀεὶ πραπίδεςσιν; scripsi (in proecdosi ἀεὶ σοφαῖς ἀνθεὶ τίς ὁμῶς πρ.), legebatur ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεὶ ἔσαι πραπίδεςσιν, sed ἔσαι, quod ignorant vett. libri, additum a correctore. Ego ut hiatum ingratum removerem olim scripsi ἀνθεὶ πραπίδεςσιν ἔσαι, Hartung ἀνθησεν ὁμῶς πραπίδεςσιν, ubi scholiasta duce recte ὁμῶς restituit, idque plane firmant codices NO ἀνθεὶ πραπίδεςσιν ὁμῶς ὦν ἴσθι νῦν et C ἀνθεὶ πραπίδων. ὁμῶς ὦν ἴσθι νῦν, sed hoc quoque grammatici alicuius supplementum, non germana lectio, ut Mommseno visum, qui quidem ἀνθεὶ πραπίδεςσιν. ὁμῶς ὦν ἴσθι νῦν scripsit, quod nullo pacto convenit, neque scholiastae interpretatione firmatur qui ἀεὶ reperit, sed ἀνὴρ ignorat, videtur autem legisse ἐκ θεοῦ δ' ἀεὶ σοφὸς ἀνθεὶ πραπίδεςσιν ὁμοίως vel ἀνθεὶ τις ὁμῶς πραπίδεςσιν. Sed ne haec quidem satis apta sententia, quam recuperabimus interrogatione restituta, hoc enim poeta dicit: ne poetae quidem, in quo divinitus insita est sapientia, semper adest ingenii copia; veniam enim petit, quod nunc brevissimo carmine defungitur, mox ampliter victoris laudes celebraturus. Leutsch coniecit ἐκ θ. δ' ἄ. σ. ἀνθεὶ πραπίδεςσιν ὁμοίως, Heimsoeth ἐκ θεοῦ δ' ἀεὶ σοφὸς λάμπει πραπίδεςσιν ὁμοίως. — V. 12. ἴσθι νῦν κτλ. vix integra, nam ἴσθι νῦν mirum in modum languet, neque apte praegressis subiicitur; fortasse scribendum: οἶσθα νῦν, Ἀρχεστράτου παῖ· τεᾶς δ' Ἀγησίδαμε κτλ.

'Επ.

- κᾶμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας
 ἀδυμελῇ κελαδήσω,
 15 τῶν Ἐπιξεφνυρίων Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων. 15
 ἔνθα συγκωμάζατ' ἐγγυάσσομαι
 ὕμιν, ὦ Μοῖσαι, φνυγόξενον στρατόν
 (μηδ' ἀπείρατον καλῶν,
 ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν ἀφίξεσθαι. τὸ γάρ
 20 ἐμφυῆς οὗτ' αἰθῶν ἀλώπηξ. 20
 οὗτ' ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαιντο ἦθος.

Schmidt haec sic conformavit: τὰ κεν ἄμ. γλ. π. ἐθ' ἐλοι, ἐκ θεοῦ δ' ὁμως, σοφαῖς ἀνθεῖν προπίδεσιν· ἀγῆρων ἔσθι νῦν κτλ. — V. 13. κᾶμον scripsi (idem Schmidt proposuit), in proecdosi dedi κόμπον, legebatur κόσμον, quod iam veteribus interpretibus negotia facessivit, qui δεξάμενον supplent. — ἐπὶ, A ἀμφί, quae haud insolens est permutatio, non debebat igitur hoc, quod numerum corrumpit, Mommsen probare. — V. 15. Ἐπιξεφνυρίων, Schmidt ἐπὶ Ζεφνυρίῳ. — V. 17. ὕμιν scripsi, item de Jongh, cuius editione uti non licuit, legebatur μὴ μιν, ac fortasse scholiastae id ipsum, quod restitui, legerunt. Thiersch μὴ τιν', Hartung μὴ μὲν i. e. μὴ μὴν scripsit. — φνυγόξενον, ACNOΞ φνυγόξενον. — V. 18. μηδ', codd. plerique μὴ δ', in proecdosi μὴτ' scripsi. V. 19. ἀκρόσοφον δὲ EFΔ recc. plerique, nam veteres ἀκρόσοφόν τε. — V. 20. ἐμφυῆς, εὐφυῆς AMU. — V. 21. οὗτ', A οὐδ'. — διαλλάξαιντο, Hartung διαλλάξαιντ' ἄν.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ ΙΜΕΡΑΙΩ
ΔΟΔΙΧΟΔΡΟΜΩ.

ΩΔΗ IB.

Strophæ.

1. ˘ ˘ — — ˘ ˘ ˘ — ˘ ˘ ˘ —
 2. ˘ ˘ — — ˘ ˘ ˘ — ˘ ˘ — — ˘ ˘ ˘
 3. ˘ ˘ — — ˘ ˘ — — ˘ ˘ — —
 4. ˘ ˘ — — ˘ ˘ — — ˘ ˘ ˘ ˘ —
 5. ˘ ˘ — — ˘ ˘ ˘ — ˘ ˘ — —
 6. ˘ ˘ — ˘ ˘ — — ˘ ˘ ˘ — ˘ ˘ — — ˘ ˘ — — ˘ ˘ — —

Epodus.

1. ˘ ˘ ˘ — ˘ ˘ — — ˘ ˘ — ˘
 2. ˘ ˘ ˘ — ˘ ˘ — — ˘ ˘ — ˘ ˘ ˘ —
 3. ˘ ˘ — — ˘ ˘ — ˘ ˘ — — ˘ ˘ — —
 4. ˘ ˘ ˘ — ˘ ˘ — — ˘ ˘ — — ˘ ˘ — —
 5. ˘ ˘ — ˘ ˘ ˘ — ˘ ˘ — —
 6. ˘ ˘ — — ˘ ˘ — — ˘ ˘ — —
 7. ˘ ˘ — — ˘ ˘ — — ˘ ˘ — — ˘ ˘ — —

„Huius odae versuum descriptio ob brevitatem carminis in nonnullis dubitationem admittit, cuius causa in ipsa re sita est. Igitur non opus mihi videtur, ut de singulis dicam, excepto ultimo epodi versu. Qui quum vulgo distraheretur in binos,

˘ ˘ — — ˘ ˘ — —
 ˘ ˘ — ˘ ˘ — — ˘ ˘ — —

ob vocabuli divisionem certe unus debebat esse pentameter trochaicus acatalecticis:

˘ ˘ — — ˘ ˘ — — ˘ ˘ — ˘ ˘ — — ˘ ˘ — —

cuius exemplum extat nullum. Catalecticis in fine epodi positus Nem.

Στρ.

Δίσσομαι, παῖ Ζηνὸς Ἐλευθερίου,
Ἰμέραν εὐρύσθενε' ἀμφιπόλει, σῶτειρα Τύχα.

VIII et Isthm. II non tuetur acatalecticum. Quam vero ingratus est pentameter acatalecticus, tantam gratiam habet trimeter catalecticus cum dimetro acatalectico:

÷   =   ÷   = | ÷   =   ÷   =

qui existet contractis ex more ultimis duabus syllabis participii *δμ-
λέων*." Boeckh. Idem ep. v. 2 et 4 antea in binos versus dividerat;
a Boeckhio praeterea discessi ep. v. 3.

In inscriptione admodum variant libri, *δολιχοδρόμω*, quod optimi libri velut B tuerunt, tenui, Mommsen *δολιχεῖ* scripsit secundum ACNOΔΣ. Tum addunt Ὀλύμπια καὶ Ἰσθμία καὶ Πύθια ΘΣ, Ἰσθμία καὶ Πύθια ΑΔ, Πύθια καὶ Ἰσθμία (B)D(E)Q, denique νικῶνται οἱ Ὀλυμπιάδα BEFG. — Tempus victoriae partae tradit schol. Vat. init.: ἡγωνίσαστο ἐβδομηκοστὴν ἐβδόμην Ὀλυμπιάδα καὶ τὴν ἑξῆς Πυθιάδα εἰκοστὴν ἑννάτην, quae bene inter se conveniunt, nam Pythias 29 incidit in Ol. 77, 3; quamquam assentior Mommseno corrigenti καὶ τὴν ἑξῆς, Πυθιάδα δὲ εἰς. ἐν., bis enim vicit Olympiae (Paus. VI 4.11) priori victoriae continuo addens alteram, ut testatur schol. Ambr. Ὀλυμπιάδα μὲν ἐνίκησεν οἱ καὶ τὴν ἑξῆς οὐδ' (cod. Vrat. male ἡθ'), Πυθιάδα δὲ καὶ Ἰσθμία ὁμοίως. ubi numeros vitiosos iure idem Mommsen correxit τὴν ἑξῆς οἱ, Πυθιάδα δὲ καθ', sed Pythiam victoriam ad Ol. 76, 3 rettulit. Pindari carmen cum ad priorem Olympicam victoriam sit referendum, apparet Pythicam laurum partam esse inter Ol. 77, 1 et 78, 1. Quod Pindarus binas Pythicas victorias memorat, quas etiam titulus Olympiae ap. Paus. recenset, videtur Ergoteles eodem mercatu bis fortasse stadio et dialo victor renuntiatus esse, cf. Ol. XIII 36. Carmen conditum Ol. 77, 3 non Olympicae victoriae celebrandae gratia, sed omnia Ergotelis gymnica decora comprehendens, a grammaticis iure insertum Olympicis carminibus, non Pythiis aut Isthmiis, quoniam Olympicae palmae summus honos. Manifestum igitur, schol. Vrat. de Iovis Liberantis sacris disserentem non recte v. 1 referre ad libertatem Syracusis Ol. 78, 3 restitutam, sed Himerenses iam Ol. 77, 1 (vid. Diodor. XI 53), quemadmodum Agrigentini, postquam Thrasydaeus imperio excidit, libertatem recuperaverant, atque illo ipso tempore videtur Ergoteles civitate ab Himerensibus donatus esse, qui ubi primum Olympiae vicit, haud dubie Κοῦς Κνώσσης est renuntiatus.

V. 1. Voci *λίσσομαι* praemittunt D2PQSU *ψὲ* vel *ψε*, V *τε*, Z *σε*, N + *ε*. Etiam Tzetz. Cramer An. Par. I 141 dicit *ψε* in aliis libris legi, in aliis deesse. In D a vet. m. dicit Mommsen scriptum esse *Λ* et supra *ε*, itemque *ε* adscriptum scholio v. 1, ut videatur X fuisse: equidem rem in medio relinquo. — *παί* om. N101, ego usus nota *ψὲ* olim conieci *λίσσομαι σε Ζηνός* 'Ελ. i. e. per Iovem. — V. 2. *Ἰμέραν εὐρυσθενέ'* ἀμφιπόλει Hermann ex schol. restituit, et 'Ἰμέραν quidem AB2 libri Mosch. exhibent, ἀμφιπόλει AUVΞ, sed ceteri *Ἰμέρα* (*Ἰμέρα*) *εὐρυσθενέ'* (*εὐρυσθενέι*, *Ἰμέρας εὐρυσθενέως* CΦΘΞ) ἀμφι πόλει. Scholiastae tam veteres quam recentes (etiam Vindob.) utramque lectionem agnoscunt; dixit de his scholiis Lehrs de Pind. schol. 118 seq. Ceterum poterat etiam scribi *Ἰμέραν σ' εὐρυσθενέ'* ἀμφιπολεῖν, sed tum ambiguum est, quorsum *εὐρυσθενέ'* sit referendum: mihi quidem poeta videtur *εὐρυσθενέις* scripsisse. — *σάτειρα Τύχα*, *Α σάτειρα τύχα*,

τὴν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαί
 νᾶες, ἐν χέρσῳ τε λαιψηροὶ πόλεμοι 5
 5 κάγοραι βουλαφόροι. αἶ γε μὲν ἀνδρῶν
 πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω ψεύδη μεταμώνια τάμνοισαι
 κυλίνδοντ' ἐλπίδες·

Ἀντ.

σύμβολον δ' οὗ πῶ τις ἐπιχθονίων 10
 πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσσομένης εὖρεν θεόθεν·
 τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί.
 10 πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπαισεν,
 ἔμπαλιν μὲν τέρψιος, οἳ δ' ἀνιαραῖς 15
 ἀντικύρσαντες ζάλαις ἐσλὸν βαθὺν πῆματος ἐν μικρῷ πεδ-
 άμειψαν χρόνῳ.

Ἐπ.

υἱὲ Φιλάνορος, ἦτοι καὶ τεά κεν
 ἐνδομάχας αἶ' ἀλέκτωρ συγγόνῳ παρ' ἐστία 20
 15 ἀκλεῆς τιμὰ κατεφυλλορόησεν ποδῶν,
 εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα Κνωσίας σ' ἄμερσε πάτρας.
 νῦν δ' Ὀλυμπία στεφανωσάμενος 25
 καὶ δις ἐκ Πυθῶνος Ἰσθμοὶ τ', Ἐργότελες,
 θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ βαστάζεις, ὁμιλέων παρ' οἰκείαις
 ἀρούραις.

quod non recte Mommsen recepit. Quod veteres interpretes ambigere videntur, poeta utrum Pacem an Fortunam invocet, haud dubie breviantis error est, qui in vetere commentario poetae alicuius locum adscriptum repperit, ubi Pax Iovis Liberantis filia dicta. — V. 4. *τε λαιψηροί*, δὲ Gramm. Harlej. post Hephaest. 330, fortasse recte. — V. 6. *τὰ δ'*, Schmid *ταὶ δ'*. — *ψεύδη* ed. Moreliana, libri *ψευδῆ*. Schol. legit *ψεύδη*, quamvis *ψευδῆ* scriptum sit. — *τάμνοισαι* veteres (praeter B) et Scholia, v. *τέμνοισαι*. — V. 9. *τετύφλωνται*, *τετύφλωται* E1F1R. — *φραδαί* AC, *φράδαι* ut vid. reliqui. — V. 12. *ἐσλὸν* vel *ἐσθλὸν* vett. exhibent. — *πῆματος ἐν*, Bossler *πῆματος ἐκ*. — *πεδάμειψαν*, B2 *ποτάμειψαν*, PQRZ *προσάμειψαν*. — V. 13. *ἦτοι*, plerique *ἦτοι*. — V. 14. *ἐνδομάχας*, EP *ἐνδομάχαις*. — *συγγόνῳ*, Σ *συγγόνων*, Hartung *συγγενεῖ*. — V. 15. *κατεφυλλορόησεν* Hermann, v. *κατεφυλλορόησε*. Olim *κατεφυλλορόησε* conieci coll. Phrynicho Bekk. An. I 71, 11. — V. 16. *Κνωσίας*, AMNO *Κνωσσίας*. — *σ' ἄμερσε* A, ut coniecerat Jacobs, et sic videtur Sch. legisse, v. *ἄμερσε*. — V. 17. *νῦν δ' Ὀλ.*, A *νῦν δ' ἐν Ὀλ.* — V. 18. *δις ἐκ Πυθῶνος* vett. praeter A, qui *διὲκ Πυθῶνος* non recte probante Mommseno, recte *ἐν Πυθῶνι*, quemadmodum etiam Gr. Harl. p. Heph. 329 (qui deinde mire *παρ' οἰκείαις τροφαῖς*). Pindarus consulto scripsit mutata structura *ἐκ Πυθῶνος*, ut dilucide binas Pythias victorias significaret.

ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΟΙ ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΘΛΟΙ.

9*

Στρ. α'.

Τρισολυμπιονίκαν
 ἐπαινέων οἶκον ἄμερον ἀστοῖς,
 ξένοισι θὲ θεράποντα, γνώσομαι
 τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Ἴσθμίου
 5 πρόθυρον Ποτιδᾶνος, ἀγλαόκουρον. 5
 ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει, κασιγνήτα τε, βάθρον πολίων
 ἀσφαλές,
 Δίκα καὶ ὁμότροφος Εἰράνα, ταμίαι ἀνδράσι πλούτου, 10
 κρύσσει παῖδες εὐβούλου Θέμιτος.

'Αντ. α'.

ἐθέλονται δ' ἀλέξιν
 10 Ἵβριν, Κόρου ματέρα θρασύθυμον.
 ἔχω καλὰ τε φράσαι, τόλμα τέ μοι
 εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν. 15
 ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.
 ὕμιν δέ, παῖδες Ἀλάτα, πολλὰ μὲν νικαφόρον ἀγλαΐαν
 ὥπασαν
 15 ἄγκραις ἀρεταῖς ὑπερελθόντων ἱεροῖς ἐν ἀέθλοις, 20
 πολλὰ δ' ἐν καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον

'Επ. α'.

Ὡραιοι πολύνθεμοι ἀρχαῖα σοφίσμαθ'. ἅπαν δ' εὐρόντος
 ἔργον.

V. 1. τρισολυμπιονίκαν, B τρις ὀλ. — V. 3. ξένοισι EFNI et recc., ξείνοισι vett. — δέ, CNO τε. — V. 5. Ποτιδᾶνος vel Ποτειδᾶνος libri veteres plurimi, quam scripturam commendat Potidaeae Corinthiorum coloniae nomen, quae Atticis Ποτειδαία antiquitus dici solet. Contra Ποσειδᾶνος BC(N)OR1ΞΩ, Ποσειδᾶνος recc. plerique. — V. 6. ἐν τᾷ γὰρ CD1NO1PQΞΩ et Moschop., ἐν τᾷ δὲ γὰρ vett. ceteri, ἐν τᾷ δὲ δ' Tricl. — κασιγνήτα, κασίγνηται BD1Y et recc. — ἀσφαλές Schmid, libri praeter Ω ἀσφαλής. Deinde Schmid et Hermann verba sic traiciunt: Δίκα, πολίων ἀσφ. βάθρον. — V. 7. ὁμότροφος C1N2OR1 schol., ὁμότροφος rell. — Εἰράνα CO, εἰρήνα vel εἰρήνη ceteri. In titulo Delphico n. 259 ed. Wescher et Foucart nomen mulieris constanter Εἰράνα scriptum. — ταμίαι, Mommsen τάμει. — V. 9. ἀλέξιν C (Boeckh), ἀλεξείν ceteri. — V. 10. θρασύθυμον CD2HNOXΓΔΘΠΣΤ, θρασύβουλον Da, ceteri θρασύμυθον. In locum ματέρα substituit Hartung θυγατέρα, eodem tendit interpunctio, quam Mommsen in compluribus libris repperit Ἵβριν κόρου, ματέρα θρασύμυθον, hinc Germanus interpretatur ἐκφεύγειν τὴν ὕβριν τὴν θυγατέρα τοῦ κόρου, τὴν μητέρα τὴν θρασύμυθον. — V. 14. ὕμιν, ὕμει BG, ceteri ὕμνι, ὕμνι, ὕμιν. — ὥπασαν, Tricl. ὥπασάν γ'. — V. 15. ὑπερελθόντων, ὑπερελθούσιν Mosch. — ἐν ἀέθλοις G (lemm.) ZΞ, ἐν ἀέθλοισι vett., ἐν ἀέθλοισι recc. — V. 17. σοφίσμαθ' ἅπαν recc., σοφίσματα πᾶν N2PQRU, σοφίσματα ἅπαν rell.

- ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανεν 25
 σὺν βοηλάτᾳ Χάριτες Διδυράμβῳ;
 20 τίς γὰρ ἱππέοις ἐν ἔντεσσιν μέτρα,
 ἢ θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλέα δίδυμον
 ἐπέθῃκ'; ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνοος, 30
 ἐν δ' Ἄρης ἀνθεὶ νέων οὐλλίαις αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν.
 Στρ. β'.
 ὕπατ' εὐρυανάσσω
 25 Ὀλυμπίας, ἀφθόνητος ἔπεσσιν 35
 γένοιο χρόνον ἅπαντα, Ζεῦ πάτερ,
 καὶ τόνδε λαὸν ἀβλαβῇ νέμων
 Ξενοφῶντος εὖθυνε δαίμονος οὔρον·
 δέξαι τέ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον τεθμόν, τὸν ἄγει πεδίῳ
 ἐκ Πίσας, 40
 30 πενταέθλῳ ἅμα σταδίου νικῶν δρόμον· ἀντεβόλησεν
 τῶν ἀνὴρ θνατὸς οὔπω τις πρότερον.
 Ἀντ. β'.
 δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν
 πλόκοι σελίνων ἐν Ἰσθμιάδεσσιν 45
 φανέντα· Νέμεά τ' οὐκ ἀντιξοεῖ·
 35 πατρὸς δὲ Θεσσαλοῖ' ἐπ' Ἀλφειῷ
 ρεέθροισιν αἰγλα ποδῶν ἀνάκειται,

V. 18. *ταλ*, Hartung *καλ*. — *Διωνύσου* Moschop., *legebatur Διονύσου*. — *ἐξέφανεν* vett., *ἐξέφαναν* rec., *ἐξέφαναν* Gr. Harlej. post Heph. p. 329. — V. 19. *σὺν βοηλάτᾳ*, permire M. Schmidt *συμβολήσαι* coniecit. — *Χάριτες Διδυράμβῳ*, vulgo *χάριτες διδυράμβῳ*, cf. Welcker *Annal. Instit. Archaeol.* I 400. — V. 20. *τίς γὰρ* sch. vet. et libri non interpolati, *τίς δὲ Γ* et rec., Hermann *τίς δ' ἄρ'*. — *ἐν* om. GU. Fort. *ἱππέοις*, ut Christ quoque coniecit, et *μέτραν*, nam *μέτρα* de vitio suspectum. — *ἐντεσσιν* rec., vett. *ἐντεσι*. — V. 21. *βασιλέα* Boeckh (cum ante *βασιλῆα δίδυμον ἐθῆκ'* scripsisset), libri *βασιλῆα*, nisi malis *βασιλῇ*. Hermann, qui ep. v. 6 et 7 coniungit, numero aliter constituto: *βασιλῆα δίδυμον ἐπέθῃκ'*. — Ceterum *ἐπέθῃκ'* ἐν Sch. et vett. libri (pauci *ἐπέθῃκεν ἐν*), *ἐθῆκ'* ἐν rec. — V. 24. *εὐρυανάσσω* scripsi itaque E, *legebatur εὐρύ ἀνάσσω*, Hartung *σὺ κατ' εὐρὺν ἀνάσσω* Ὀλυμπον, ὡς ἀφθόνητος ὀπίσω γ. — V. 25. *ἀφθόνητος*, ἀφθόνωτος ΔΘ. — V. 26. *γένοιο*, μένοιο B. — V. 29. *τέ οἱ* CNO, vulgo *δέ οἱ*. — V. 30. *πενταέθλῳ* vett. tantum non omnes, *πεντάθλῳ* rell. — *ἀντεβόλησεν* vett. (nisi quod Q *ἀντιβ.*), itaque legit Schol. vet. cf. Etym. M. 112, 50, Miller *Misc.* 36; vulgo ex Byzantinorum manifesta interpolatione *οὐκ ἀντεβόλησεν*, quam tuitus est Hermann, cum ante *οὐκ ἀβόλησεν* coniecisset. — V. 31. *πρότερον*, *πρότερος* CNO. — V. 34. *Νέμεά τ'*, *Νεμέα τ'* pauci. — V. 35. *Θεσσαλοῖ'* (C)NO2, reliqui vett. *Θεσσαλοῖο*, *Θεσσαλοῦ* rec.

50 μῆτιν τε γαρύων παλαιγόνων 70
 πόλεμόν τ' ἐν ἡρώταις ἀρεταῖσιν
 οὐ ψεύσομ' ἀμφὶ Κορίνθῳ, Σίσυφον μὲν πυκνότατον πα-
 λάμαις ὥς θεόν,
 καὶ τὰν πατρός ἀντία Μῆδειαν θεμέναν γάμον αὐτᾶ, 75
 ναὶ σώτειραν Ἀργοῖ καὶ προπόλοις.

Ἀντ. γ'.

55 τὰ δὲ καὶ ποτ' ἐν ἄλκᾳ
 πρὸ Δαρδάνου τειχέων ἐδόκησαν
 ἐπ' ἀμφοτέρω μαχᾶν τάμνειν τέλος, 80
 τοὶ μὲν γένει φίλῳ σὺν Ἀτρείδῳ
 Ἐλέναν κομίζοντες, οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν
 60 εἰργοντες ἐκ Λυκίας δὲ Γλαῦκον ἐλθόντα τρόμεον Δα-
 ναοί. τοῖσι μὲν 85
 ἐξεύχετ' ἐν ἄστει Πειράνας σφετέρου πατρός ἀρχάν
 καὶ βαθὺν κλᾶρον ἔμμεν καὶ μέγαρον.

Ἐπ. γ'.

ὅς τᾶς ὀφιδάεος υἱόν ποτε Γοργόνος ἦ πόλλ' ἀμφὶ κρου-
 νοῖς 90

Πάρασον ζευῆαι ποθέων ἔπαθεν,
 65 πρὶν γέ οἱ χρυσάμπυκα κούρα χαλινόν
 Παλλὰς ἤνεγκ', ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα
 ἦν ὕπαρ, φώνασε δ'· Εὐδεις, Αἰολίδα βασιλεῦ;
 ἄγε φίλτρον τόδ' ἱππειον δέκευ, 95
 καὶ Δαμαίφιν νιν θύων ταῦρον ἀργᾶν πατρὶ δεῖξον.

tabulis Heracleotarum. — σταλείς, Christ σταθείς. — V. 50. μῆτιν, μάτιν NO. — V. 51. ἡρώταις CNO recc., ἡρώαις cett. — V. 52. ψεύσομ' recc., ψεύσομαι vett. — Κορίνθῳ, NO Κορίνθου, hinc alii Κορίνθῳ, οὐ σίσυφον. — ὥς θεόν, Bossler αἰνέων vel ὑμνέων coniecit, quemadmodum in F scriptum λέγων ὥς θεόν. — V. 53. γάμον vett., τὸν γάμον recc. — αὐτᾶ, αὐτᾶ recc. plurimi, utrumque B/Σ. — V. 54. προπόλοις BC1EF1GO1 recc., προσπόλοις ceteri. — V. 56. ἐδόκησαν, ἐδόκασαν Cramer An. Par. I 285. — V. 57. τάμνειν CDNO2, τέμνειν rell. — V. 58. γένει φίλῳ, φίλῳ γένει PR1. — Ἀτρείδης et Ἀτρείδης libri vett., Ἀτρείδης recc. — V. 59. κομίζοντες Hecker, κομίζοντες libri. — ἀπὸ πάμπαν, vett. plurimi ἀποπάμπαν. — V. 60. τοῖσι μὲν, fort. τοῖς ὁ μὲν. Schmid μάν. — V. 61. ἄστει CNO recc., ἄστει cett. — πατρός vett. et Cram. An., μὲν πατρός recc. — V. 67. φώνασε, Mommsen φώνησε. — V. 68. ἄγε, σὺ δ' ἄγε Hermann, ἄγε δὲ Mommsen. — δέκευ CΓΔΘ, δέχεν (δέχου) rell. — V. 69. νιν COΓΘ1Ξ, μιν cett. — ἀργᾶν Hermann, ἀργάντα (ἀργάντα), quod Mommsen tuetur, vett., ἀργόν recc. Eustath. Il. 1286, 3, Od. 1430, 62. et 1454, 7 ex Pindaro ἀργᾶντες ταῦροι affert. Pindarus ἀργᾶν pro ἀργάντα dixit, quemadmodum Hesiodus ἡ δὲ Θόαν τέκεν υἱόν, et Alcaeus, si fides

Στρ. δ'.

- 70 κυάναιγες ἐν ὄρφνᾳ 100
 κνώσσοντί οἱ παρθένος τόσα εἰπεῖν
 ἔδοξεν· ἀνὰ δ' ἔπαλτ' ὀρθῶ ποδί.
 παρκείμενον δὲ συλλαβὼν τέρας,
 ἐπιχώριον μάντιν ἄσμενος εὗρεν,
 75 δεῖξέν τε Κοιρανίδα πᾶσαν τελευτὰν πρῶγματος, ὥς τ' 105
 ἀνὰ βωμῶ θεῆς
 κοιτάξατο νύκτ' ἀπὸ κείνου χρήσιος, ὥς τέ οἱ αὐτὰ
 Ζηνὸς ἐργχεικεραύνου παῖς ἔπορεν 110
 Ἄντ. δ'.

- δαμασίφρονα χρυσόν.
 ἐνυπνίῳ δ' ἅ τάχιστα πιθέσθαι
 80 κελήσατό νιν, ὅταν δ' εὐρυσθενεῖ
 κραταίποδ' ἀναρῶν Γαιαόχῳ,
 θέμεν Ἰππία βωμὸν εὐθύς Ἀθάνᾳ. 115
 τελεῖ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὄρκον καὶ παρὰ ἐλπίδα
 κοῦφον κτίσιν.
 ἦτοι καὶ ὁ καρτερός ὀρμαίνων ἔλε Βελλεροφόντας, 120
 85 φάρμακον παρὰ τείνων ἀμφὶ γέννι,

est Choerobosco Epim. I 95 (Bekk. An. III 1183) *Αἶαν* (Fr. 48) metri necessitate coactus, ut grammaticus ille dicit: οἱ γὰρ ποιηταὶ μέτρον δουλεύοντες πολλάκις διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρον παραβαίνουσι τὸν κανόνα, neque tamen linguae legibus aut consuetudine neglectis: multo maiore audacia usus Nicander ἀργήεις κύλικες et similia dixit, de quibus vide Meineke Exerc. in Athen. I p. 16, Lobeck. Pathol. I 5. — V. 70. κυάναιγες (ita B) scripsi, v. κυαναιγίς, sed μελάναιγες proparoxytonon esse docet Herodian Schol. II. B 175. cf. Lobeck Prol. Pathol. 455, Paralip. 241. — V. 71. κνώσσοντι, Hermann πνέοντι. — τόσα DFH1 ut Schmid, τόσσα rell. — V. 72. ἔπαλτ' a verbo πᾶλλειν libri, Boeckh ἐπᾶλτ' a verbo ἐφάλλεσθαι. Sed vide Spitzneri Exc. XVI ad Hom. II. — V. 76. ἀπὸ κείνου Boeckh, legebatur ἀπ' ἐκείνου. — ὥς τε, ὅπως τε recc., Hermann χρητῆσιος ὥστε. — V. 79. δ' ἅ Kayser et Hecker, quod firmat E δ' ἅ, vett. δαὶ vel δέ, recc. δ' ὥς. — πιθέσθαι DFUXZΠΣ et pars recc., ceteri πείθεσθαι vel πίδεσθαι. — V. 80. νιν CNOΓΔΘ, μιν rell. — V. 81. κραταίποδ' vett. (B κραταίποδ'), καρταίποδ' recc. — ἀναρῶν vel ἀναρῶν vett., ἀνερῶν Mosch., ἀνρῶν Tricl., ἀνερῶν ed. Rom. et schol. vulgata (sed codd. ἀναρῶν). — Γαιαόχῳ vett., Γεαόχῳ recc. — V. 82. Ἰππία ΓΔΘ Mosch., Ἰππεία cett. — εὐθύς, ΝΟΡ ἐγγύς. — V. 83. τελεῖ vett., πληροῖ δὲ recc., τέλλει Hermann. — παρὰ ἐλπίδα recc., τὰν παρ' ἐλπίδα vett. Hartung scripsit παρ' ὄρκον τοι παρὰ τ' ἐλπίδα. — κτίσιν ΓΘ2 Mosch., κτίσιν γ' Tricl., κτήσιν vett. Bossler κτίσιν coniecit. — V. 84. ἦτοι, libri ἦτοι. — ἔλε vett., ἔλαβε recc., ἔλε μὲν Hermann. — V. 85. τείνων, τείνον B2. — γέννι Hermann et lemma B, γέννι vett., γένν recc., γέννυσιν sch.

Ἐπ. δ'.

ἵππον πεφρόεντ'· ἀναβὰς δ' εὐθὺς ἐνόπλια χαλκωθεὶς
ἔπαιξεν.

σὺν δὲ κείνῳ καὶ ποτ' Ἀμαζονίδων
αἰθέρος ψυχρᾶς ἄπο κόλπων τ' ἐρήμου 125

τοξόταν βάλλον γυναικεῖον στρατόν,
90 καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν καὶ Σολύμους ἔπεφνεν.
διασωπάσομαί οἱ μόρον ἐγώ· 130

τὸν δ' ἐν Οὐλύμπῳ φάτναι Ζηνὸς ἀρχαῖαι δέκονται.
Στρ. ε'.

ἐμὲ δ' εὐθὺν ἀκόντιον
ἰέντα ῥόμβον παρὰ σκοπὸν οὐ χρεῖ
95 τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χερσίν. 135

Μοίσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις ἐκῶν
Ὀλγαιθίδαισιν τ' ἔβαν ἐπίκουρος.

V. 86. ἐνόπλια, ἀέρια Eustath. Opusc. 349. — χαλκωθεὶς, Hecker χαλκεντής. — ἔπαιξεν, ἔπαιξε vel ἔπαιξεν CF10RΧΞΘ et pars recc. — V. 87. δὲ κείνῳ Boeckh, v. δ' ἐκείνῳ. — V. 88. ἄπο κόλπων τ' ἐρήμου scripsi, legebatur ἀπὸ κόλπων ἐρήμου, neque aliter legit schol., Hermann scripsit κόλπων ἐρήμων, Hecker ἐρήμας. — V. 89. βάλλον, βάλλε Z, βάλεν UV, βάλε QR1STX. — V. 91. διασωπάσομαί οἱ μόρον ἐγώ libri vett., διασωπάσομαι αὐτῷ μόρον Moschop., διασιγάσομαι αὐτῷ μόρον Tricl., Hermann, qui iniuria suspectam reddit formam σωπᾶν, διασιωπάσομαι μὲν οἱ μόρον, Mommsen διασιωπάσομαι οἱ μ. ἐγώ, Hartung διασιγάσομαι οἱ. Verbum σιωπάω haud dubie reduplicatione auctum olim dicebatur σισωπάω, unde geminatione abiecta ortum est σωπάω, quemadmodum alia plurima vocabula ad istum modum decurtata sunt; nam minus verisimile ex σισωπάω extrita sibilante factum σιωπάω, tum obmutescente iota σωπάω, quamquam νέω, νη-νέω, νηέα non dissimilia. Huc pertinet glossa corrupta Hesychii ὀπαινες· ὀπαιν. scr. ὀπαινε· σιώπα. cf. etiam Hesych. εὐσωπία· ἡσυρία et Empedoclis v. 30 Σωπή, quemadmodum olim correxi. — V. 92. Οὐλύμπῳ recc., Ὀλύμπῳ vett. — ἀρχαῖαι, Tricl. ἀρχεῖαι. — δέκονται C ut Boeckh, δέχονται rell. — V. 93. εὐθὺν, N εὐθύς. — V. 95. καρτύνειν, complures καρτύνειν. — V. 96. Μοίσαις recc., Μοί-σαισι vett. — ἐκῶν ed. Moreliana fort. ex glossa, quemadmodum in cod. Pal. ἐκῶν adscriptum, εἰκῶν vett., ἔκων recc. Schol. vett. quid legerint non liquet, recc. εἰκῶν testantur. Mommsen ἔκων vel ἐκῶν. Et ἐκῶν quidem plane otiosum; poetam scripsisse arbitror Μοίσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις τε κ ο ἰ ν', quemadmodum Nem. III 12 κ ο ἰ νά restitui, elisione in versus fine admissa, quam licentiam Pindaro cur abiudicemus causa nulla est: sed elisio locum habet tantum in versibus acatalectis et catalecticis quos arsis terminat, non item si thesis est in catalexi. Deinde scripsi ἐπίκουρος. Ἰσθμοὶ τὰ τ' ἐν Νεμέᾳ παύρῳ γ' ἔπει κτλ., legebatur ἐπίκουρος Ἰσθμοὶ τὰ τ' ἐν Νεμέᾳ· παύρῳ δ' ἔπει κτλ., atque ita etiam schol., at incommodum cum generali sententia singularum victoriarum recensum coniungere, nec structura verborum expedita. Ceterum fortasse παύρῳ ἔπει sive ἔπει praestat.

Ἴσθμοι τὰ τ' ἐν Νεμέᾳ πάύρῳ γ' ἔπει θήσω φανέρ' ἀθρό', ἀλαθῆς τέ μοι 140
εἰς ὄρκος ἐπέσσειται ἐξηκοντάκι δὴ ἀμφοτέρωθεν
100 ἀδύγλωστος βοὰ κάρυκος ἐσλοῦ.

Ἀντ. ε'.

τὰ δ' Ὀλυμπία αὐτῶν
ἔοικεν ἤδη πάροιθε λελέχθαι. 145
τὰ τ' ἐσσύμενα τότ' ἄν φαίην σαφές.
νῦν δ' ἔλπομαι μὲν, ἐν θεῷ γε μάν
105 τέλος· εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἔρποι,
Δι τοῦτ' Ἐνναλίῳ τ' ἐκδώσομεν πρᾶσσειν. τὰ δ' ὑπ'
ὀφρύϊ Παρνασίᾳ 150
ἔξ· Ἀργεῖ δ' ὅσσα καὶ ἐν Θήβαις· ὅσα τ' Ἀρκάσι (βάσσαις)

V. 98. Pro ἔπει θήσω BCO1G2 exhibent ἐπιθήσω. — V. 99. εἰς ὄρκος ἐπέσσειται scripsi (ὄρκος hic testis est iuris iurandi), cum in proecdosi exhibuerim ἀλαθῆς τ' ἐμεῦ ἐξ ὄρκος ἐπέσσειται, legebatur ἀλαθῆς τέ μοι ἐξορκος ἐπέσσειται. Hartung scripsit ἀλ. τέ μοι ἀνδόρκιος ἐσσειται, Bossler εὐόρκω. Libri fere ἐξορκος, BV2 ἐξ ὄρκος, D1 ἐξόρκος. — δὴ Hermann et Boeckh, libri vett. δ', recc. γάρ. — ἀμφοτέρωθεν, Trich. ἀμφοτέρωθεν γ'. — V. 103. τὰ τ', τὰ δ' CNO et fort. sch., probante Boeckhio. — V. 104. μὲν, NO μάν, om. complures vett. — γε μάν, NO γε μέν. — V. 105. γενέθλιος N et recc., ὁ γενέθλιος vett., conieci aliquando ὁμογνός. — V. 106. Δι Boeckh, libri Δι. Equidem, cum olim hic et aliis locis Δι scripsissem, nunc Boeckhium sequor. Pindarus nusquam bisyllabo Δι utitur, ingratam eiusdem litterae iota iterationem evitans, itaque verisimile poetam etiam in scribendo simplici littera defunctum esse, velut est in titulis CIGr. I 11 τῷ Δι Ὀλυμπίῳ et 16 τοῖς Σαρακάνοις τῷ Δι, (nam quod in novicia charta Aegyptiaca LXIII, col. I 6 ed. Par. legitur καὶ τῷ Δι ἱκανῶς ἐκπαγήγομεν, fortasse scribentis error est), item in compositis Δίφιλος, Δισωτήρια, Διπόλεια, Δικέτας hominis Thebani nomen ap. Polyb. XXVII 1 et 2 (h. e. Δικέτας, similia Ζηνικέτης Strabo XIV 671, Ματρικέτης Theophr. π. σημ. c. 4, Ἰσμενικέτας, de quo vid. Keil Inscr. Boeot. 102, et Ἀπολλωνικέτης CIGr. II 3137, I 21). Contractam formam Δι Choeroboscus I 195, ubi de ὄφι disputat, non agnoscit ac male Δι scribit, pariterque Pindari schol. ignorant praeter recentem Pyth. VIII 99 a Mommseno editum. — τοῦ τ', τῷ τ' (τῶτ') PQRTXZG2, τό τ' EF. — Goram ἐκδώσομεν πρᾶσσειν requirit. — ὑπ' quod olim ex coniectura pro ἐπ' restitui, testantur CNO. — Παρνασία et Παρνασίᾳ libri. — V. 107. ἔξ· Ἀργεῖ δ' ὅσσα καὶ ἐν Θήβαις scripsi, B ἔξ ἄρατο ἐν Ἀργεῖ δ', C ἔξ, ἄργει δ', reliqui vett. ἐν Ἀργεῖ δ' (NOΘ δ'), interpolati ἀμφ' Ἀργεῖ δ' vel ἀμφ' Ἀργεῖ τε. Solus C proxime ad verum accedit, cui proximus B, sed ἄρατο manifestum interpretis additamentum (rectius scripsisset ἄραντο), item ἐν, quod ceteri quoque tument. Mommsen scripsit ἔξ ἄρατ'· ἐν Ἀργεῖ καὶ Θήβαις. — ὅσα τ' Ἀρκάσι βάσσαις scripsi, libri ὅσα τ' vel ὅσσα τ' Ἀρκάσι (R ἐν Ἀρκ.) ἀνάσσαν vel ἀνάσαν, recc. ἀρκάσ' ἀνάσσαν. Pro ὅσα τ' rectius opinor scripseris ὅσα δ', nam μαρτυρήσει tantum Arcadicas victorias spectat, itaque post Θήβαις plene interpunxi. Ἀνάσσαν nihil est nisi antiqua pare-

μαρτυρήσει Λυκαίου βαμὸς ἄναξ·

Ἐπ. ε΄.

Πέλλανά τε καὶ Σικυῶν καὶ Μέγαρ' Αἰακιδᾶν τ' εὐεργέες
ἄλσος,

110 ἃ τ' Ἐλευσίς, καὶ λιπαρὰ Μαραθῶν 155

ταί θ' ὑπ' Αἴτνας ὑφίλοφον καλλίπλουτοι

πόλεις, ἃ τ' Εὐβοία. καὶ πᾶσαν κατὰ 160

Ἑλλάδ' εὐεργεῖς ἐρευνῶν μάσσον' ἢ ὥς ἰδέμεν.

ἄνα, κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν·

115 Ζεῦ τέλει', αἰδῶ δίδοι καὶ τύχαν γλυκεῖαν.

pigraphe voci ἄναξ suprascripta, quae expulit germanum aliquod vocabulum; scripsi βάσαις, nam in convalle olim Lycaea celebrari solita sunt, cf. Curtius Pelop. I 300, cum antea coniecissem πρᾶχθῃ, vel Ἀρκασίδαισιν, Kayser Ἀρκάσιν ἄθλοις, Rauchenstein Ἀρκάσιν ἔργα, Hermann olim Ἀρκὰς ἀνάσσαν, postea δὲ Ἀρκάσι μάσσω, Mommsen ἄσσαν, Schmidt si recte intelligo ἀνθέων, Schnitzer ἄκρων, Christ Ἰσταρ, Hôman βαμὸν μαρτ. Λυκαίου Ζηνὸς ἄναξ, Hartung τὰ τ' ἐν Ἀρκάσιν ἔργα μαρτυρήσαι Λυκαίου βαμὸς ἄν ξξ. Scholiastam non legisse ἀνάσσαν manifestum est, nam dicit: καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ δὲ ὅπως δεσπότης γέγονε τοῦ στεφάνου, ὁ βαμὸς ἐστὶ μάρτυς ὁ τοῦ Λυκαίου Λιδὸς καὶ ἡ ἐκεῖ ἀγομένη πανήγυρις· ἐκεῖ γὰρ νικήσας ἐστεφθῇ. igitur ille ἄναξ ad victorem rettulit, et coronae mentionem in suis repperit libris, velut Ἀρκάσι θαλλῶν ἄναξ: neque tamen hoc probari potest, nam Lycaea non erat coronarium certamen, sed γαλκὸς erat praenuii loco, vid. Nem. X 43. Denique proximo versu futurum μαρτυρήσει non satis conveniens, scribendum μαρτύρησιν vel potius μαρτυρεῖσθαι ἵνα Λυκαίου βαμὸς ἄναξ: quandoquidem debebat poeta aliquo certe loco indicare haec ad Oligaethidarum gentem universam pertinere: alioquin facile poterat aliquis de Xenophonte cogitare, in quem errorem scholiasta praeter alios incidit. — V. 109. Πέλλανά Hermann; v. Πελλᾶνα. — Αἰακιδᾶν, N Αἰολιδᾶν. — V. 112. κατὰ recc., καθ' vett. — V. 113. μάσσον' E20202 recc., μᾶσσον vett. — ἢ ὥς, Christ ἢ ὅσος. — ἰδέμεν haud dubie corruptum, Hartung ἀριθμεῖν scripsit, ego conieci τιθέμεν, ut idem sit quod ψῆφον τιθέναι, rationem subducere, Schmidt ὑδέμεν coniecit. — V. 114. ἄνα Pauw et Boeckh, cum codd. ἀλλὰ exhibeant, sed pro vocativo vocis ἄναξ habent et iungunt haec cum sequentibus, at ἄνα est exhortantis estque post ποσίν distinguendum, quemadmodum Sch. 1 et 2 et Kayser. Hartung item post ποσίν distinguit, sed ἄνα quemadmodum Boeckh interpretatur, Schneidewin ἄνα, κούφοισί μ', Goram ἰδέμεν ἄλλα κούφοισιν ἐν. π., Hermann, cum olim ἀνά coniecisset, postea scripsit σὺ δ', ἄνα, κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν, Ζεῦ τέλει', αἰδῶ τε δός κτλ. — V. 115. τέλει' Boeckh, τέλειε libri vett. praeter B τέλειαι, τέλει C et recc. Mommsen scripsit τελέαν, atque ita videtur legisse sch. 2, nam interpretatur ὦ Ζεῦ, τελεστικωτάτην τὴν παρὰ σοῦ αἰδῶ τε καὶ εὐτυχίαν. — αἰδῶ δίδοι Boeckh, αἰδῶ τε δίδοι vett., αἰδῶ διδούς recc.

ἙΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΑΣΩΠΙΧΩ ΟΡΧΟΜΕΝΙΩ
ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.
ΩΔΗ ΙΔ.

5

10

Inscriptionem Schmid ad modum reliquorum carminum conformavit, codices aut breviores exhibent, omisso *παιδί* vel *σταδιδί* vel utroque vocabulo, aut pleniores, *σταδιδί παιδί Κλεοδάμον*, quibus alii addunt *νικῶντι (νικήσαντι) τὴν ος' (ΔΘΙ ος') Ὀλυμπιάδα*. Nomen victoris Ἀσωπίῳ tuentur omnes libri praeter EF Ἀσωπίω, item Ὀρχομενίῳ, pro quo Mommsen ex recenti libro Ἐρχομενίῳ scripsit, quemadmodum antea etiam Ἀσωπίῳ probavit: at Ἀσωπίχος nomen Boeotis usitatum, cf. Keil Inscr. Boeot. 209.

Στρ. α'.

- Καφισίων ὑδάτων λαχοῖσαι, ταῖτε ναίετε καλλίπῳλον ἔδραν,*
ὃ λιπαρᾶς αἰοίδιμοι βασίλειαί
Χάριτες Ὁρχομενοῦ, παλαιγόνων Μιννᾶν ἐπίσκοποι, 5
κλύτ', ἐπεὶ εὖχομαι· σὺν ὕμιν
- 5 *τὰ τερπνὰ τε καὶ γλυκέα*
ἀνατέλλεται πάντα βροτοῖς,
κεῖ σοφός, εἰ καλός; εἴ τις ἀγλαὸς ἀνήρ. 10
οὐδὲ γὰρ θεμερᾶν θεοὶ Χαρίτων ἄτερ
κοιρανέοντι χοροὺς οὔτε δαίτας· ἀλλὰ πάντων ταμίαι
- 10 *ἔργων ἐν οὐρανῷ, χρυσότοξον θέμεναι παρὰ* 15
Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνους,
ἀέναον σέβοντι πατρὸς Ὀλυμπίοιο τιμάν.

revocari. — L. Schmidt existimat novissimam partem carminis intercidisse, quod sane in libro extremo facile potuit accidere, quemadmodum cod. Barcinonensis (Phil. XVIII 714) alteram stropham omittit; sed argumenta, quibus Schmidt utitur, magnam partem infirma sunt; verisimile nihil nisi epodum iam antiquitus interceptam esse.

V. 1. *λαχοῖσαι, ταῖτε* scripsi, *λαχοῖσαι αἷτε* libri, Boeckh *λαχοῖσαν αἷτε*, quod fort. C1 et pars rec. exhibet, Hartung *θάλλοισαν, αἷτε*. — *καλλίπῳλον, Ξ καλλίβῳλον*, itaque legit paraphr., schol. rec. utramque scripturam agnoscunt. — V. 3. *Ορχομενοῦ, Ἐρχομενοῦ* Ξ. — V. 4. *εὖχομαι*, Hermann *εὐχόμεσθα*. — *σὺν ὕμιν* Mommsen, libri *σὺν γὰρ ὕμιν* (C ὕμιν, alii ὅμι vel ὅμι), Boeckh *σὺν ὕμιν γὰρ*. — V. 5. *τὰ τερπνὰ τε καὶ γλυκέα* scripsi, libri *τὰ τερπνὰ* (τὰ τερπνὰ τε) καὶ τὰ γλυκέα. Hermann *τά τε* (vel *τά γε*) *τερπνὰ καὶ τὰ γλ.* — V. 6. *ἀνατέλλεται* scripsi, libri *γίνεται*, manifestum glossema, quamquam schol. vet. ita legisse videntur, sed glossae in P supra scriptae *ἐργεται*, *ὑπάρχει* et ἐν adscriptum *βροτοῖς* aliam lectionem testificantur. Quemadmodum Schol. vet. et rec. Ol. XI 6 *τέλλεται* interpretantur *γίνονται*, Hesych. *γίνεται* vel *ἀνύεται*, ita hic *ἀνατέλλεται* substitui, antea cum Kaysero *ἀνεται* scripseram. Hóman *αὔξεται* commendat. Versus numerus talis est, qualis in attico scholio *ἄτερ ἀλγέων καὶ στάσεων*. — V. 7. *κεῖ σοφός* scripsi, legebatur *εἰ σοφός*, sed recte schol. *τὰ ἐπιτερπῆ καὶ ἡδέα γίνεται . . . καὶ εἴτε* (l. εἴ τις) *σοφός, ὥς Ὀμηρος, δι' ὅμῳς, κτλ.* Ahrens oīs coniecit. Deinde possis *ἢ καλὸς ἢ τις ἀγλ.* scribere, quod Hermann quoque coni. — V. 8. *οὐδὲ γὰρ* cum Schneidewino scripsi, libri *οὔτε γὰρ*. — *θεμερᾶν θεοὶ* scripsi, libri *θεοὶ σεμνᾶν*. cf. Hesych. *Θεμέρη· σεμνή. Θέμερον· σεμνόν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ σεμνύνεσθαι θεμερύνεσθαι*. Alii aliter hunc locum emendare conati sunt, Hermann *οὔτε θεοὶ ποτε σ. X. ἄτερ* (atque ita Rauchenstein, nisi quod *οὐδὲ* scripsit) vel *οὐδὲ σεμνᾶν ἄτερθεν X. θεοὶ* vel *οὐδὲ γὰρ δίχα σεμνᾶν X. θεοὶ*, Kayser *οὔτε γὰρ θεοὶ ἀγνᾶν*, contra M. Schmidt *ἔμπαν* pro *σεμνᾶν* coniecit. — V. 9. *κοιρανέοντι*, Dissen *κοιρανέουσιν*. — *χοροὺς, C2 χορόν*. — *οὔτε*, Hermann *οὐδέ*. — V. 10. Hermann legit: *ἔργων ἐνουρανίων χρυσότοξον θέμεναι σχεδὸν | παρ Πύθιον κτλ.* Ahrens *Πυθῶν* et v. 23 *κόλπουσι*. — V. 12. *ἀέναον* pars rec., *ἀένναον* ceteri.

Στρ. β'.

ὦ πότνι' Ἀγλαΐα φιλησίμολπέ τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρα-
τίστου 20

παῖδες, ἐπακοοῖτέ νυν, Θαλία τε

15 ἐρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχῃ
κοῦφα βιβῶντα· Ἀνδῖω γάρ

Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ 25

(μελέταις τ' αἰείδων ἔμολον,

οὔνεκ' Ὀλυμπιονίκος ἅ Μινύεια

20 σεῦ ἔκατι· μελαντειχέα νῦν δόμον

Φερσεφόνας ἔλθ', Ἀχοῖ, πατρὶ κλυτὰν φέροις' ἀγγελίαν, 30

Κλεόδαμον ὄφρ' ἰδοῖς', υἱὸν εἵπης, ὅτι οἱ νέαν

κόλποις παρ' εὐδόξοις Πίσας

ἔστεφάνωσε κυδῖμων ἀέθλων περροῖσι χαίταν. 35

V. 13. ὦ πότνι' Heyne, ac legitur sec. Kayserum ὦ in P, reliqui πότνι' vel πότνια. Schol. utrum reppererint an de suo ὦ adiecerint, non liquet. — κρατίστου παῖδες libri et paraphr., sed schol., qui scribit: οὐχ ὅτι κρατίστους ἔχουσι παῖδας, ἀλλ' ὅτι αὐταὶ κράτισται παῖδες εἰσι· νέαι γάρ· αἱ κράτισται τῶν παίδων τῶν θεῶν ἢ τῶν κρατίστων θεῶν. apparet κρατιστό παιδες legisse: hoc enim compositum ambiguae notionis, quemadmodum καλλίπαις et pulchra prole insignem et pulchram prolem significat. — V. 14. ἐπακοοῖτέ νυν scripsi, libri ἐπάκοοι (ἐπήκοοι) νῦν, ubi schol. γίνεσθε suppleat, Hermann ἐπάκοος γένεν, postea ἐπάκοοι τὸ νῦν, Hartung ἐπαυτοῖτε νῦν, Ahrens ἐπακροᾶσθ' ἐν, Rauchenstein ἀκηκόοιτέ μεν. — Θαλία, BCN Θάλεια. — V. 15. ἐρασίμολπε, suspicatus sum ἐρασίμολπον ἰδοῖσα. — εὐμενεῖ, PQR alique libri εὐγενεῖ. — V. 16. Ἀνδῖω γάρ, Hermann Ἀνδῖω δ' vel Ἀνδῶ γάρ, Mommsen Ἀνδῶ. — V. 17. Ἀσώπιχον, E Ἀσώπιον, vide supra. — V. 18. μελέταις τ' scripsi, libri ἐν μελέταις τὲ vel τε vel τ', om. τ' lemma B(N). Boeckh et Hermann ἐν τε μελέταις. — ἔμολον, Triclinius μόλον. — V. 19. Μινύεια librorum scripturam revocavi: solus C2 Μινυεία, ut Boeckh edidit; sed videtur poeta Aeolicam formam praetulisse. Hartung scripsit οὔνεκ' Ὀλυμπιονίκος, ὦ Μινυεία, σεῦ δ' ἔκατι. — V. 20. σεῦ ἔκατι, olim σεῖο ἔκατι scripsi. — μελαντειχέα recc., μελαντείχεα vel μελεντείχεα vett., μελανοτειχέα Boeckh. — V. 21. Φερσεφόνας, nonnulli l. Περσεφόνας. — ἔλθ' NQR, ἔλθ' vett., interpolati ἔθι, Ahrens ἔλυθ', Hermann Φερσεφόνειον ἔθ', Schmidt ἔθελ' Ἀχοῖ περᾶν. ac poetam citra necessitatem contractione usum esse non est verisimile, sed correctio incerta, nam μόλε vel σόθι hiatus admissio offendunt. — V. 22. Κλεόδαμον, B Κλεοδάμω, Boeckh Κλεόδαμον. — νέαν, BH2 Moschop. νέον. — V. 23. κόλποις EFNZ Mosch., κόλποισι rel. — εὐδόξοις scripsi, εὐδόξοιο libri, εὐδόξον Boeckh. — V. 24. χαίταν, χαῖταν NQ1ΓΖΓΑ1Σ. — Fortasse hoc enuntiatum terminabatur voce Νίκα, ut clausula orationis non sine gravitate epodum inchoaverit.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩ.
ΑΡΜΑΤΙ.
ΩΔΗ Α.

Strophæ.

± 0 _ _ ± 0 _ _ ± 0 0 _ 0 0 0
 ± 0 _ _ ± 0 0 _ _ ± 0 0 _ 0 0 _ ± Λ 0
 ± Λ _ ± 0 _ _ _ _ 0
 _ ± 0 0 _ 0 0 _ 0 ± 0 _ ± 0 0 _ 0 0 _
 5 ± 0 _ _ ± 0 _ _ ± 0 0
 ± 0 0 _ 0 0 _ ± 0 _ _ ± 0 0 _ 0 0 _ ± 0 0 _ 0 0 _ 0

Epodi.

± 0 0 _ 0 0 _ _ ± 0 _ _ ± 0 0
 ± 0 0 _ 0 0 _ 0 ± 0 _ _ ± 0 0 _ 0 0 0
 ± 0 _ _ ± 0 _ _ ± 0 _ 0 0 0 0
 _ ± 0 0 _ 0 0 _ _ ± 0 0
 5 ∞ 0 _ _ ± 0 0 _ 0 0 _ _ ± 0 _
 ± 0 _ _ ± 0 0 _ 0 0 _ _
 0 0 0 _ _ ± 0 _ _ ± 0 _ _ ± 0 0 _ 0 0 0
 0 0 ± 0 ± 0 0 _ 0 0 0 _ _ ± 0 0 _ 0

„Strophæ versus quartus et quintus, et epodi quintus, sextus ac septimus neque hiatu neque syllaba ancipiti separantur, sed interpunctione crebra: temerarium igitur foret coniungere, qui seiuncti sunt optimi. Epodi versus ultimus dividi in duos poterat:

0 0 ± _ ± 0 0 _
 ∞ 0 _ _ ± 0 _ 0

sed analogia strophæ v. 2 et longiorum versuum in fine stropharum frequentia movit ut continuarem, licet disiungendo nullum divideretur vocabulum: cuius rei causa hæc, quod post choriambum legitima est incisio, ut str. 2 α'. ant. β'. str. β'. ant. γ'. str. δ'. ε'. ant. ε'." Boeckh.

In inscr. pro Αἰτναίῳ XXZ Συνακουστόν, reliqui Αἰτναίῳ ἦ (Γ καὶ)

Στρ. α'.

Χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων
 σύνδικον Μοισᾶν κτέανον· τᾶς ἀκούει μὲν βάσις ἀγλαῖας
 ἄρχα,

πεῖθονται δ' αἰοῖδοι σάμασιν, 5
 ἀγγησιγόρων ὁπότεαν προοιμίων ἀμβολὰς τεύχης ἐλελιζομένα.
 5 καὶ τὸν αἶχματὰν κεραυνὸν σβεννύνει·
 ἀενάου πυρός. εὖδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός, ὥκειαν
 πτέρυν' ἀμφοτέρωθεν χα-
 λάξαις, 10

Ἀντ. α'.

ἀρχὸς οἰωνῶν, καλαινῶπιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
 ἀγκύλῳ κρατί, γλεφάρων ἅδ' κλάϊστρον, κατέχευας· ὁ δὲ
 κνώσσων 15

ὕγρὸν νῶτον αἰώρει, τεαῖς
 10 ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βιατὰς Ἄρης, τραχεῖαν
 ἄνευθε λιπῶν

ἐγχείων ἀκμάν, ἰαίνει καρδίαν 20
 κώματι, κῆλα δὲ καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφὶ τε
 Λατοῖδα σοφία βαθυκόλ-
 πων τε Μοισᾶν.

Ἐπ. α'.

ὅσσα δὲ μὴ πεφίλληκε Ζεὺς, ἀτύζονται βοάν 25
 Περιίδων αἶοντα, γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον,
 15 ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖται, θεῶν πολέμιος, 30

Συρακουσίῳ, qui praeterea Πύθια post ἄρματι addunt, G Πυθια . . .
 οῦ, sed XZ exhibent Συρ. νικήσαντι τὴν κῆν Πυθιά(δα) ἄρματι.

V. 4. ἀγγησιγόρων libri, praeter unum de Mosch. qui ἀγῆσ. — V. 6.
 ἀενάου G2IΘA2, ἀεννάου vett. — χαλάξαις CX2, χαλάξας rell. — V. 8.
 γλεφάρων et βλεφάρων libri. — κλάϊστρον Trichinius (est proparox-
 ytonon, ut ἀμφίβληστρον, ποδόψηστρον, alia,) κλαῖστρον μὲν Moschop.,
 κλαῖστρον vett. — κατέχευας, PQX Mosch. κατέχευσας. — V. 10. κατα-
 σχόμενος CMZ1, (cf. Plato Phaedr. 244, E; schol. καταφερόμενος εἰς
 ὕπνον, paraphr. καθελκόμενος,) reliqui libri καταρχόμενος. — V. 12. κώ-
 ματι CMX2 et schol. vett., κώμῳ reliqui. Nescio an verba traicienda
 sint κῆλα δὲ κώματι, nam ἰαίνει καρδίαν iungendum cum verbis ἀμφὶ
 τε κτλ. Κῆλα non recte Wecklein πλήκτρον interpretatur, nec debebat
 hoc restituere Aeschilo fr. 307, ubi corr. εἴτ' οὖν σοφιστής — μᾶλλὰ
 παραπαίων χέλην. — Λατοῖδα CDG, Λατοῖδα rell. — βαθυκόλπων,
 paraphr. ἰοπλοκάμων substituit, unde conicias Φιοκόλων (cf. Alcaei
 fr. 63), sed ille sibi visus est ἰοπλόκων legere. — V. 13. ἀτύζονται,
 plerique vett. ἀτύζεται, DG ἀτύζεται, sed plur. tuetur praeter paraphr.
 Plut. Quaest. Symp. IX 14, 6, adv. Epic. 13, de superst. 5.

Τυφῶς ἑκατοντακάρανος· τόν ποτε
 Κιλίκιον θρέψεν πολυνύμμου ἄντρον· νῦν γε μάν
 ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἄλιεκρές ὄχθαι
 Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει στέφονα λαχνάεντα· κίων δ' οὐ-
 ρανία συνέχει, 35
 20 νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετεζ χιόνος ὀξείας τιθήνα· Στφ. β'.
 τᾶς ἐρεύνονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἀγνόταται 40
 ἐν μυχῶν παραί· ποταμοὶ δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι
 ῥόον καπνοῦ
 αἰθων'· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
 φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖαν φέρει πόντου πλάκα
 σὺν πατάγῳ. 45
 25 κεῖνο δ' Ἀφαιστοιο κρουνοὺς ἐρπετόν
 δεινοτάτους ἀναπέμπει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέσθαι,
 θαῦμα δὲ καὶ παρεόντων
 ἀκοῦσαι, 50
 Ἄντ. β'.
 οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεται κορυφαῖς
 καὶ πέδῳ, στρωμνὰ δὲ χαράσσοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλι-
 μένον κεντεῖ. 55
 εἴη, Ζεῦ, τὴν εἴη ἀνδάνειν,
 30 ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαίης μέτωπον, τοῦ μὲν
 ἐπωνυμίαν
 κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
 γείτονα, Πυθιάδος δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγ-
 γέλλων Ἰέρωνος ὑπὲρ καλ-
 λινίκου 60
 Ἐπ. β'.
 ἄρμασι. νασιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις 65

V. 20. πάνετεζ, Christ πανέτης. — τιθήνα, CMYU τιθάνα. — V. 23.
 αἰθων', QUVXIXYZ αἰθωνος. — V. 24. κυλινδομένα, Thiersch κυλινδο-
 μένας. — V. 26. προσιδέσθαι CMX2 atque ita Gell. XVII 10 et Macrob.
 Sat. V. 17, ιδέσθαι VWXYZ, πυθέσθαι vett. rell., τι ιδέσθαι Moschop.,
 τι πυθέσθαι Tricl. Hartung τέρας γὰς θαυμάσιον μὲν ιδέσθαι. — παρ-
 εόντων CM Macrob. (Gellii libri παρόντων), παριόντων reliqui cum
 schol. Vat., παρ' ἰόντων Mosch. Hecker προσιδόντων, Cobet παρ'
 ιδόντων. — V. 28. καὶ πέδῳ· στρωμνὰ δὲ, Hecker ἀ πέδου στρωμνὰ δέ.
 — V. 29. ἀνδάνειν, libri ἀνδάνειν. — V. 32. νιν libri omnes. — ἀγ-
 γέλλων, complures l. ἀγγέλλων. Addunt DG ὡς (ὅς), qui videntur ὑπερ-
 καλλινίκου legisse, paraphr. quasi καλλινίκους reperisisset, ὑπὲρ inscite
 cum ἄρμασι iungit. — V. 33. πρῶτα vel πρῶτα libri, πρῶτον Mosch.,

ἐς πλόον ἀρχομένοις πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον· ἰοικότα γάρ
 35 καὶ τελευτᾷ φερτέρου νόστου τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος
 ταύταις ἐπὶ συντυχαῖς δόξαν φέρει 70
 λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοισι νιν ἵπποις τε κλυτὰν
 καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὄνυμαστίν.
 Ἀνικε καὶ Δάλοι' ἀνάσσων Φοῖβε, Παρνασοῦ τε κράναν
 Κασταλίαν φιλέων, 75
 40 ἐθειλήσαις ταῦτα νόῳ τιθέμεν εὐανδρὸν τε χώραν.

Στρ. γ'.

ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶσαι βροταῖς ἀρεταῖς, 80
 καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βιαταὶ περίγλωσσοι τ' ἔφυν. ἄνδρα
 δ' ἐγὼ κεῖνον

αἰνῆσαι μενοινῶν ἔλπομαι
 μὴ χαλκοπάρχον ἄκονθ' ὥσειτ' ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω πα-
 λάμῃ δονέων, 85
 45 μακρὰ δὲ δῖψαις ἀμεύσασθ' ἀντίους.
 εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλβον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν
 εὐθύνοιο, καμάτων δ' ἐπί-
 λασιν παράσχοι. 90

Ἄντ. γ'.

ἥ κεν ἀμνάσειεν, οἷαις ἐν πολέμοιο μάχαις
 τλάμονι ψυχᾷ παρέμειν', ἀνίχ' εὐρίσκοντο θεῶν παλάμαις
 τιμάν,

πρώτοις paraphr. — V. 34. ἀρχομένοις, CMYΓ ἔρχομένοις. — V. 35. καὶ τελευτᾷ C1PQΓΓ Tricl., ἐν καὶ τελευτᾷ vett. rell. (V1 ἐν καὶ τελευτᾷ) verborum collocatione Pindarica, sed metro adversante, nisi forte poeta hunc unum versum anacrusi auxit, κὰν τελευτᾷ Moschop., ἰοικότα δ' ἐν καὶ τελ. Hermann. — φερτέρου C1IMPY, φερτέρα (ρα) reliqui, quod Kayser tuetur. Boeckh καὶ τελευτὰν φερτέραν, Ahrens φέρτερον ἂν νόστου, Bossler καὶ τελευτᾷς φερτέρας νόστου τυχεῖν. — V. 37. ἔσσεσθαι X2, ἔσεσθαι rell. — στεφάνοισι νιν Heyne, στεφάνοισιν vett., νιν στεφάνοισιν Moschop., ἐν στεφάνοισι τε Tricl. — V. 38. ὄνυμαστὴν et ὀνομαστὴν libri. — V. 39. Δάλοι' C2 Tricl., Δάλοιο vett., Δάλον Mosch. — Παρνασοῦ Boeckh, Παρνασσῶ vel Παρνασσῷ libri, sed doricā hac forma non utitur Pindarus, neque Παρνασσῶ, quod ex IZ recepit Mommsen, conveniens. Fortasse poeta scripsit Παρνασσέῳ. — V. 40. εὐανδρὸν, non recte Hermann εὐανδροῦν comiecit; est enim τιθέμεν utriusque commatis, ut apud Eurip. Phoen. 963 πικρὸν δ' Ἀδράστῳ νόστον Ἀργεῖοισι τε θῆσει, μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὀμῶσιν βαλὼν, κλεινὰς τε Θῆβας. — V. 44. χαλκοπάρχον scripsi, legebatur χαλκοπάρχον, ER χαλκοπάρχειον. — V. 45. δῖψαις X2, δῖψας ceteri, Tricl. μακρὰ δ' ἐκρίψας. — ἀμεύσασθ' DGPQÜZ schol., ἀμεύσεσθ' ceteri. — V. 47. ἀμνάσειεν Schmid, nisi quod μ geminavit, libri ἂν μνάσειεν. — πολέμοιο scripsi, legebatur πολέμοιοι. Ahrens mire ἐμπολέμοιοι, Hecker οἰαῖσιν πολέμοιο μάχαις. — V. 48. εὐρίσκοντο, X2 εὐρίσκοντο, ΓΓΘΑ Tricl. εὐρίσκοντο.

οἶαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει, 95
 50 πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. νῦν γε μὰν τὰν Φιλοκτῆ-
 τας δίκαν ἐφέπων
 ἐστρατεύθη· σὺν δ' ἀνάγκῃ μὴ φίλον
 καὶ τις ἐὼν μεγαλάνωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἔλκει
 τειρόμενον μετανάξοντας
 ἔλθεῖν 100

Ἐπ. γ'.

ἦρωας ἀντιθέους Ποίαντος υἱὸν τοξόταν·
 ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρσεν, τελευτάσέν τε πόνονος Λα-
 ναοῖς, 105
 55 ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων, ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
 οὔτω δ' Ἰέρωνι θεὸς ὀρθωτῆρ πέλοι
 τὸν προσέρποντα χρόνον, ὃν ἔραται, καιρὸν διδούς. 110
 Μοῖσα, καὶ παρ Δεινομένει κελαδῆσαι
 πῖθεό μοι ποινὰν τεθρίππων· χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον
 νῆκαφορία πατέρος. 115

Boeckh εὔρισκεν παλάμαισι θεῶν. — παλάμαις, vett. l. παλάμαισι. — V. 51. σὺν δ' ἀνάγκῃ μὴ φίλον emendavit Rauchenstein, libri σὺν δ' ἀνάγκῃ (α) μιν φίλον (φίλων F2L). Hermann deleto μιν scripsit ἀναγκαῖα, Mommsen σὺν δ' ἀνάγκῃ νιν νόσον duce paraphr.: σὺν δὲ τῇ ἀνάγκῃ τῆς νόσου καὶ τις ὑπερήφανος ἔσανε καὶ ἐκολάκνευσεν αὐτὸν τὸν Ἰέρωνα δηλονότι· βούλεται δὲ λέγειν, ὅτι καὶ νοσοῦντα αὐτὸν πολλοὶ τῶν ὑπερηφάνων ἐκολάκνευσαν. quae quidem explicatio prorsus cum poetae consilio pugnat. Schnitzer μὲν vel μὰν pro μιν restituto mendum sustulisse sibi videtur. Librorum scripturam defendit Heimsoeth, qui de hoc carmine peculiari libello (Bonnae 1860) commentatus est. — V. 52. μετανάξοντας scripsi, libri μεταλλάσσοντας (μεταλάσσοντας, μεταλλάσσοντας); sane hoc compositum alibi quod sciam non legitur, sed est huic loco aptissimum. Ahrens coniecit μετ' ἀλύσσοντας, Boeckh μεταμείβοντας (possis etiam μεταμεύσσοντας), Wakefield μετανάσσοντας, Hermann μέτα λύσσοντας vel λάσσοντας, Kayser μεταβάσσοντας. — V. 55. μοιρίδιον, Ὁ μοιράδιον, cf. de hac forma Soph. Oed. Col. 228, Eurip. ap. Athen. II 61, B. — V. 56. θεὸς monosyllabum corripitur, quod ut removeret Mingarelli οὔτω δ', Ἰέρων, θεὸς . . . ἔρασαι, Hermann Ἰέρωνι τις ὀρθ., ego olim πέλοι ὀρθωτῆρ θεὸς conieci, Schneidewin et Hartung θεὸς σωτήρ. Tenendum autem est in hoc vocabulo θεὸς secundam non priorem vocalem extritam esse; argumento sunt praeter θέσφατον et Θεσπρωτοί nomina propria in titulis Boeotiae et Megaricis obvia Θέξτος, Θέδωρος, Θέτιμος, Θέμναστος, item in titulo Boeotico ap. Boeckh C. In. I 1593 θιπροπίοντος potius quam θιοπροπίοντος legendum est sec. apogr. ap. Keil Syll. Inscr. Boeot. 102. Similiter in titulis Laconicis (Annal. Inst. Arch. XXXIII p. 42. 42) legitur τὸν σὺν φέρων. — V. 57. προσέρποντα, Moschop. τὸν ποτιέρποντα, Triclin. τὸν γε προσέρποντα. — V. 58. παρ, nonnulli παρὰ vel περὶ. — V. 59. πῖθεο Triclin., πῖθεο rell.

60 ἄγ' ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον·

Στρ. δ'.

τῷ πόλιν κείναν θεοδμάτῳ σὺν ἔλενθερίῳ
Ἑλλίδος στάθμας Ἱέρων ἐν νόμοις ἔκτισσε· θέλοντι δὲ
Παμφύλου 120

καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι
ὄχθαις ὑπο Ταυγέτου ναίοντες αἰεὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν
Αἰγυμιοῦ

65 Δωριεῖς. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι 125

Πινδόθεν ὀρνύμενοι, λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθνύδοξοι
γείτονες, ὧν κλέος ἄνθη-
σεν αἰχμᾶς.

Ἀντ. δ'.

Ζεῦ τέλει, αἰεὶ δὲ τοιαύταν Ἀμένα παρ' ὕδαρ 130
αἴσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν διακρίνειν ἔντυμον λόγον ἀν-
θρώπων.

σὺν τοι τίν κεν ἀγῆτηρ ἀνῆρ,

70 υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος, δᾶμον γεραίρων τράποι σύμφωνον
ἐς ἀσυχίαν. 135

λίσσομαι νεῦσον Κρονίων, ἄμερον

ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοῖνιξ ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἐχῇ,
ναυσίστονον ὕβριν ἰδῶν
τὰν προδὲ Κύμας· 140

Ἐπ. δ'.

οἷα Συρακοσίων ἀρχῷ δαμασθέντες πάθον,

V. 61. κείναν, CEFMRΥ κλεινάν. — V. 62. ἔκτισσε· θέλοντι V et recc., ἔκτισε. θέλοντι vett., nisi quod CMY ἔκτισεν. ἐθ. Boeckh ἔκτισσ'· ἐθέλ. — Παμφύλου, EFR Παμφύλω. — V. 63. Hartung scripsit κάλκας Ἡρακλείας ἔκγονοι. — V. 65. Δωριεῖς EFIP2RXΓ, ceteri vett. Δωριῆς, Hermann Δωρίοις. — V. 67. τέλει vett. plerique, alii τέλειε, Υ τελεῖ-αῖς, DQ τέλει, atque ita scripsit Schmid. Locus vix integer, sed in-tempestivam adhibuit medicinam Hartung Ζεῦ τέλει αἰεὶ πόροις τοίαν . . . βασιλεῦσιν, διακρίνειν κτλ. ac sententia quoque, quam in-esse putat, ab hoc loco plane aliena. Emendatio incerta, suspicatus sum pro διακρίνειν scribendum esse δίδοι, κραίνειν τ' ἔντυμον λόγον ἀνθρώπων, vel δίδοι, κραίνων. Mommsen αἰεὶ δὲ δὸς ταύταν vel δίδοι κρίνειν, Bossler αἰεὶ δίδοι ταύταν. — V. 69. ἀγῆτηρ X2, ἀγῆτηρ CE(F)M, ceteri ἀγιστήρ (ἀγιστήρ). — V. 70. υἱῷ τ', Bothe υἱῷ γ', nec videtur schol. τὲ legisse. — δᾶμον γεραίρων C1E1 recc., δᾶμόν τε γε-ραίρων rell. Hartung scripsit δᾶμόν τ' ἀγείρων. — ἐς CMY Schol. Tricl., ἐφ' Moschop., om. antiqui rell. — V. 71. ἄμερον cum νεῦσον iungit C Mosch. probante Madvigio, non recte: si quid mutandum, cum Hartungo ἄμερος corrigere praestat; κατ' οἶκον ἔχειν similiter dixit Herod. III 79, VI 39.

ὠκυπύρων ἀπὸ ναῶν ὃ σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἄλικίαν, 145
 75 Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας δουλίας. ἀρέομαι
 παρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθαναίων χάριν
 μισθόν, ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω πρὸ Κιθαιρώνας μάχαν, 150
 ταῖσι Μῆδαιοι κάμον ἀγκυλότοξοι.
 παρὰ δὲ τὰν εὐνδρον ἀκτὰν Ἰμέρα παιδεσσιν ὕμνον Δει-
 νομένεος τελέσαις,
 80 τὸν ἐδέξαντ' ἄμφ' ἄρετῃ, πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων. 155
 Στρ. ε'.
 καιρὸν εἰ φθέγγαιο, πολλῶν πείρατα συντανύσαις
 ἐν βραχεῖ, μείων ἔπεται μῶμος ἀνθρώπων, ἀπὸ γὰρ κόρος
 ἀμβλύνει 160
 αἰανὴς ταχείας ἐλπίδας·
 ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιοι θυμὸν βαρύνει μάλιστ' ἐσλοῖσιν
 ἐπ' ἄλλοτρίοις.

V. 74. ὃ σφιν vett. libri, ὅς σφιν C2EV2Z2ΓA recc. — βάλεθ', EFQR βάλετ' ἄλικίαν, Hecker βάλεν. — V. 75. δουλίας Mosch., δουλείας vett. — ἀρέομαι Davesius, ἀρέομαι Mosch., αἰρέομαι vett. plerique Tricl., αἰρέομαι CEMRΘ, ἐρέομαι quod Mingarelli requirit I2A et schol. Vat. probante Mommseno. — V. 77. ἐρέω, αἰρέω E2R, αἰρέω PQ, addunt autem vett. l. et Tricl. τὰν post ἐρέω, quod om. EFR, contra Mosch. scripsit αὐτὸν ἐρέω. Boeckh ἐρέων edidit, Christ δὲ κλέων. — V. 78. Μῆδαιοι EF Mosch., Μῆδοι antiqui libri, Μῆδοι μὲν Tricl. Μῆδαιοι haud dubie correctio est, scita illa quidem, sed si ταῖς vitii immune, possis Μῆδοι δις κάμον suspicari i. e. in pugna Salaminia et in proelio ad Plataeas. Sed ταῖς vix integrum: si liceret hos duos versus perpetuare, commendarem μαχαταῖσιν, (ὥς) Μῆδοι κ. ἀγκ. Cum antiquitus scriptum esset μαχαταῖσιν, proclivi errore inde ortum μάχαν, ταῖσιν. Nunc malim μάχαν τλᾶσιν, (ὥς) Μῆδοι κτλ., cf. Simon. ep. 107, 7 οἳ τινες ἔτλαν χειρὸς ἐπ' ἀνθρώπους ἱππομάχους ἵέναι. — V. 79. παρὰ δὲ Tricl., vett. παρ δὲ, Mosch. παρ δὲ γε. — εὐνδρον, E1F1M εὐάνδρον. — Δεινομένεος, Mosch. Δεινομένεως. — τελέσαις X2 Mosch., τελέσαις vett. plerique, alii τελέσας. Sed partic. vix ferendum, requiro τελέσαις vel si malis τελέσαιμ', ὃν pro τὸν, quemadmodum libri, et sic ut videtur Pauwius. — Ad hanc victoriam referendus locus Porphyrii de abst. II 56: καὶ μὴν καὶ οἱ ἐν Διβύῃ Καρχηδόνιοι ἐποιοῦν τὴν θυσίαν, ἣν Ἰφικράτης (cod. Lips. ἐφικράτης) ἐπανσεν, ubi integrum versum antiquitus omissum esse manifestum est, nam iam Eusebius locum depravatum descripsit; legendum τοιαύτην θυσίαν, ἣν ἐφ' Ἰμέρῃ ὁ Γέλων τῶν Καρχηδονίων μάχη) κρατήσας ἐπανσεν. qui quidem hac conditione Poenis pacem concessit, ut hominibus sacrificandis absterent in Siciliensi opinor provincia, non Carthagine, quemadmodum Porphyrius, vel quem sequitur Pallas, et schol. Pindari Pyth. II 3 referunt; nam ambigua oratione utitur Plut. de sera num. vind. c. 6 et apophth. Reg. s. Gelone. — V. 80. καμόντων, EFR καμόντων. — V. 81. συντανύσαις CMX2, συντανύσας cett. — V. 83. αἰανὴς, D2IZΓΘA Tricl. αἰανός. — ἐλπίδας, quod X in marg. et ed. Rom. exhibent ἀπάδης, ex librarii errore ortum. — V. 84. ἐσλοῖσι plurimi, non ἐσθλοῖσι.

85 ἀλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος,
μὴ παρίει καλά. νόμα δικαίῳ πηδαλῶ στρατόν· ἀψευδεῖ
δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε
γλῶσσαν. 165

Ἄντ. ε'.

εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύνσει, μέγα τοι φέρεται 170
παρ σέθεν. πολλῶν ταμίας ἐσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφο-
τέροις πιστοί.

εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παραμένων,

90 εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδείαν αἰεὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν
δαπάναις· 175

ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνήρ

ἱστίον ἀνεμόεν. μὴ δολωθῆς, ᾧ φίλ', ἐντραπέλοις κέρ-
δεσσ'· ὀπιθόμβροτον αὖ-
χημα δόξας 180

Ἐπ. ε'.

οἶον ἀποικομένων ἀνδρῶν δίαιταν μανίει

καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς. οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων
ἀρετά.

95 τὸν δὲ τὰν ῥω χαλκῶ καντῆρα νηλέα νόον 185

ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις.

οὐδέ νιν φόρμιγγες ὑπωρόφιοι κοινωνίαν

μαλθακὰν καίδων δάροισι δέκονται. 190

τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἀέθλων· εὖ δ' ἀκούειν δευτέρα
μοῖρ' ἄμφοτέροισι δ' ἀνήρ

100 ὃς ἂν ἐγκύρῃ καὶ ἔλῃ, στέφανον ὕψιστον δέδεκται. 195

V. 85. κρέσσων, aliquot libri κρείσσων vel κρεῖσσον. — οἰκτιρμοῦ Herodian. π. μον. λέξ. 40 Stob. XXXVIII 22 pars vett. l. et Tricl., οἰκτιρῶν ceteri. — V. 88. ἀμφοτέροις recc., ἀμφοτέροισι vett. — V. 90. αἰεὶ Mosch., αἰεὶ rell. — V. 91. ὥσπερ CMY Mosch., ὥστε rell. — V. 92. ἱστίον ἀνεμόεν ed. Rom., libri antiqui ἱστ. ἀν. πετάσας vel πετάσαις. correcti ἱστίον ἀμπετάσας eiectο ἀνεμόεν, contra Ahrens ἱστίον expulit. — δολωθῆς, ΘΔ δολωθείς. — ᾧ φίλ', ἐντραπέλοις κέρδεσσ' scripsi, nisi cum Hermanno ᾧ φίλος, ἐντρ. praeoptaveris. Libri vett. et Tricl. ᾧ φίλε κέρδεσιν ἐντραπέλοις (nonnulli ἐντραπέλοις). Primus Mosch. transposuit ἐντραπέλοις κέρδεσσ', unde ed. Ox. ἐντρ. κέρδεσσ'. — ὀπιθόμβροτον D1G Mosch., ὀπισθόμβροτον Tricl., ὀπισθόμβροντον (ὀπιστ.) vett. — αὐχημα, PQ καύχημα. — V. 93. οἶον IU recc., οἶον vett. — V. 94. φθίνει, Schmid φθινεῖ. — V. 95. καντῆρα, PQ κανστῆρα. — V. 96. παντᾶ G, legebatur παντᾶ. — V. 97. νιν Mommsen, μιν libri. — V. 98. μαλθακὰν, CMY μαλθακᾶν. — δέκονται Boeckh, v. δέχονται. — V. 99. ἀέθλων, ἄθλων Moschop.

ΕΤΙΝΙΚΟΙ

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩ,

APMATI.

Ω₄ΔH B.

Strophæ.

$\cup \cup \cup \cap \cup - \cup - \cup \pm \cup \cap \cup \cup$
 $\cup \cup \cup - \cup \cup - \pm \bar{\cup} - \cup \cup - \cup - - \pm \cup \cup - \cup \cup$
 $- \pm \cup \cup - \cup \cup - \cup \cup - - \pm \cup \cup$
 $\cup \cup \pm \cup \cup - \cup \cup - \cup \pm \cup \cup - \cup \cup - \cup \cup$
5 $- \pm \cup \cap \cup \cup - \cup \pm \cup \cup$
 $- \pm \cup \cap \cup \cup - \cup \pm \cup \cup - \cup \cup \cup$
 $\cup \cup \cup - \cup \cup - \cup \cup \cup - \pm \cup \cup$
 $- \pm \cup \cup - \cup \cup - \pm \cup \cup - \cup \cup - \cup \cup - \bar{\cup}$

E p o d i.

[illegible]

„Versuum divisio certa, nisi quod ep. 3. 4 neque hiatu neque ancipiti separantur, interpunctione tamen ep. β. δ. et ipso numero disjunctionem suadentibus; quodque ep. 6. 7 coniungi possunt,

dissuādente genere numeri inde nascente, dipodiae praesertim trochaicae thesi secunda irrationali mensuram non variante, quam in hoc genere carminis putaverim aut brevem aut accipitem factam fuisse, si numerum continuum esse poeta voluisset." *Boeckh.* In versuum numeris notandis saepius a Boeckhii rationibus discessi. Quāe de strophae v. 4 proposuit Mommsen, his ipse non satis confusus est.

In inscriptione libri leviora quaedam variant.

Στρ. α'.

Μεγαλοπόλεις ὧ Συράκοσαι, βαθυπολέμου
 τέμενος Ἄρεος, ἀνδρῶν ἵππων τε σιδαροχαρμῶν δαιμόνιαι.
 τροφοί, 5
 ὕμιν τόδε τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν φέρων
 μέλος ἔρχομαι ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος,
 5 εὐάρματος Ἰέρων ἐν ᾧ κρατέων
 τηλανγέσιν ἀνέδησεν Ὀρτυρίαν στεφάνοις, 10
 ποταμίας ἔδος Ἀρτέμιδας, ἃς οὐκ ἄτερ
 κείνας ἀγαναῖσιν ἐν χειρὶ ποικιλανίους ἐδάμασσε πώλους. 15
 Ἀντ. α'.

ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρθένος χειρὶ διδύμα
 10 ὃ τ' ἐναγώνιος Ἑρμᾶς αἰγλάεντα τίθησι κόσμον, ξεστὸν
 ὅταν δίφρον 20
 ἐν θ' ἄρματα πεισιχάλινα καταξενγνύη
 σθένος ἵππιον, ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.
 ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσσε ἄλλος ἀνήρ
 εὐαχέα βασιλεῦσιν ὕμνον, ἅποιν' ἀρετᾶς. 25
 15 κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν πολλάκις
 φᾶμαι Κυπρίων, τὸν ὁ χρυσοχαῖτα προφρόνως ἐφίλησ'
 Ἀπόλλων, 30
 Ἐπ. α'.
 ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας· ἄγει δὲ χάρις φίλων ποίητος
 ἀντὶ ἔργων ὀπιζομένα·

V. 1. Συράκοσαι IX recc., vett. Συράκοσσαι vel Συράκονσαι, — βαθυπολέμου, DGIΔΘΑ βαθυποτολέμου. — V. 2. σιδαροχαρμῶν et σιδηροχ. libri. — V. 3. ὕμιν recc., ὕμιν vett. — V. 4. ἐλελίχθονος libri hic et Pyth. VI 50, sed formae insolentia offendit, quandoquidem omnia haec composita ab antiqua forma tertiae personae verborum descendunt, quae varias subiit vicissitudines, sed nusquam ita est attenuata, ut simplex vocalis I restaret. Fuit haud dubie ἐλελείχθων, quod ex ΕΛΕΛΕΞΙΧΘΩΝ ortum, quemadmodum ταλαίφρων ex ταλασίφρων, alia; item δαίφρων i. e. prudens rectius δαείφρων (ΔΑΕΞΙΦΡΩΝ) scribendum. Apud Soph. Antig. 154 schol. ἐλελείχθων legit, sed germana scriptura est ἐλελίχων. — V. 7. ἃς Hermann, libri τᾶς. — V. 8. ἀγαναῖσι, MQ εὐαγαναῖσιν, quod ex interpretatione εὐεπιτηδείας suprascripta (ut in C) est repetendum. — V. 9. χειρὶ CMVYZ recc., χειρὶ rell. — V. 10. αἰγλάεντα I, αἰγλάντα DG2PQ, αἰγλᾶντα rell. — V. 11. ἐν θ' ἄρματα, C1DGMV ἐν τ' ἄρματα. Hartung interpungit καταξενγνύη, σθένος ἵππ. — V. 13. ἵππιον F, vett. ἵππειον, Mosch. ἵππεον. — V. 14. εὐαχέα, DG1PQ1UΔΘΑ Tricl. εὐανχέα. Schol. utrumque. Boeckh olim εὐφαχέα scriptum fuisse existimat. — V. 16. χρυσοχαῖτα, χρυσοχαῖτα Mosch., χρυσοχαίτας vett. — ἐφίλησ', Mosch. ἐφίλας'. V. 17. χάρις, EF in lemm. χάριν, non varietas scripturae, sed expli-

σέ δ', ὦ Δεινομένειε παῖ, Ζεφυρία πρὸ δόμων 35
 Λοκρὶς παρθένος ἀπύει, πολεμίων καμάτων ἐξ ἀμαγάνων
 20 διὰ τεῶν δύναμιν δρακεῖσ' ἀσφαλές.
 θεῶν δ' ἐφετμαῖς Ἴξιονα φαντὶ ταῦτα βροτοῖς 40
 λέγειν ἐν περφόεντι τροχῷ
 παντᾶ κυλινδόμενον·
 τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς ἐποικομένους τίνεσθαι.

candi gratia additum, vid. schol. — *ποῖ τινος* QR, *ποι τινος* V, *ποιτίνος* rell. Poeta dixit ἄγει δὲ πού χάρις ὀπιζομένη φίλων τινὸς ἀντὶ ἔργων. Antea conieci *πότ τινος*, quod etiam Mommsen proposuit: nam Pindarum *ποῖ* pro *ποῖος* dixisse, quod Argivis tribuit Et. M. et legitur in titulo Locrico *ποῖ τὸν* (huc adde composita vocabula *ποιτρόπιος* et *ποῖ-δικος*), non est probabile. Spiegel *ποῖνμος* coniecit, eoque fortasse ducit glossa ἀμειπτική (in aliis libris ἀνταμειπτική vel ἀντιδεκτική). Incertum quid legerit schol., qui interpretatur ἄγει δὲ ἐαυτὴν ἢ χάρις πρὸς ἀμοιβήν τινος ὑποστρεφομένη τῶν προηγουμένων ἀσφαλεστάτων ἔργων, ubi προσφιλεστάτων ἔρ. legendum, nam φίλον solent illi προσφιλές interpretari: neque vero recte interpretes φίλων cum ἔργων iungunt. Kayser *τίμιον* vel *τίμιος*, M. Schmidt *ποιπνυὸς ἀντὶ ἔργων ὀπαζομένη* suasit. — V. 20. *δρακεῖσ'*, XYZ recc. *δρακοῖσ'*, ER *δρακοῦσ'*. — *ἀσφαλές*, PQ Mosch. *ἀσφαλῶς*. — V. 21. *θεῶν δ', ἐφετμαῖς*, fortasse Pindarus accusandi casu usus scripsit *θεῶν δ' ἐφετμαῖς Ἴξιονα φαντὶ ταῦτα βροτοῖς λέγειν*, nam non necesse praeterea ταύταις corrigere. Multa peculiaria iu hoc carmine deprehendimus, neque incredibile poetam hic etiam aeolicas formas accusativi αἰς et οἰς adhibuisse, velut infra v. 85 ἄλλ' ἄλλοτε πατέων ὁδοῖς σκολιαῖς omnino aptius quam quod vulgo legitur ὁδοῖς σκολιαῖς. His clausulis Pindarum passim usum esse iam olim dixi ad Ol. V 6, verum hae formae iam antiquitus librariorum vel negligentia vel audacia oblitteratae sunt, ita ut veterum criticorum animadversionem plane effugerent: servatae sunt paucis tantum locis, ubi accusativi, qui revera sunt, videbantur dativi esse, atque his omnibus locis interpretes aut incredibilia commentis sunt, ut dativi usum explanarent, aut accusativi formam vulgarem restituere maluerunt. Videtur autem poeta non per omnia, sed in nonnullis tantum carminibus has aeolicas clausulas adscrivisse, et fortasse in his quoque poematis non perpetuo, sed promiscue adhibuit: nam aurium potissimum iudicio haec temperaverunt graeci poetae. Huc videtur pertinere Pyth. X 60 ἐτέρους ἐτερονίων ἐκνέ' ἔρως φρένας, tum planissime Isthm. I 24 χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς καὶ λιθίνοις ὀπὸτ' ἐκ δίσκοις ἔεν. Fortasse Isthm. VI 9 Αἰγίαν κατά σπένδειν μελιφθόγγοις ἀοιδαῖς, item ib. 12 ἐσχατιαῖς ἤδη πρὸς ὄλβον βάλλετ' ἄγκυραν. et quod dubitanter proposui v. 17 κασιγνήταις δὲ προσενέπω ἔσπεσθαι κλυταῖς, ut praeterea ibi etiam κασιγνήταις corrigatur; denique Isthm. VII 8 ἦτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαι βοῦλαῖς. Nam πεμπαμέροις ἀμύλλαις Ol. V 6, quoniam nimis ambiguum, non est admittendum, neque Ol. II 76, ubi libri στεφάοις et στεφάνους praebent, certum. — V. 22. *περφόεντι*, Moschop. *πυρφόεντι*. — V. 23. *παντᾶ* Z, legebatur *παντᾶ*. — V. 24. *ἐποικομένους*, VWXYZ Mosch. *ἐπερχομένους*. — *τίνεσθαι* media verbi forma ab hoc loco omnino aliena, requiritur *σέβεσθαι* vel tale quid (*ἀμύνεσθαι* i. e. *ἀμύνεσθαι* minus placet), cui cum *τιμᾶν* supra esset additum potuit inde *τίνεσθαι* originem ducere, cf. similem corruptelam v. 8. Senten-

- Στφ. β.
- 25 ἔμαθε δὲ σαφές. εὐμενέσσι γὰρ παρὰ Κρονίδαις 45
 γλυκὺν ἑλὼν βίοτον, μακρὸν οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον, μαινο-
 μέναις φρασίν
 Ἦρας ὅτ' ἐράσσατο, τὰν Διὸς εὐναὶ λάχον 50
 πολυγαθῆες· ἀλλὰ νιν ὕβρις εἰς αὐάταν ὑπεράφανον
 ὥρσεν· τάχα δὲ παθὼν εἰκότ' ἀνὴρ
 30 ἐξαίρετον ἔχε μόχθον. αἱ δύο δ' ἀμπλακίαι 55
 φερέποναι τελέθοντι· τὸ μὲν ἦρας ὅτι
 (ἐμφύλιον αἷμα πρώτιστος οὐκ ἄτερ τέχνας ἐπέμιξε θνατοῖς,
 Ἄντ. β.
 ὅτι τε μεγαλοκενθέεσσιν ἐν ποτε θαλάμοις 60
 Διὸς ἄκοιτιν ἐπειράτο. χρὴ δὲ κατ' αὐτὸν αἰεὶ παντὸς
 ὄραν μέτρον.
 35 |εὐναὶ δὲ παρὰ τρόποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν 65
 ἔβαλον· ποτὶ καὶ τὸν ἱκοντ'· ἐπεὶ νεφέλα παρελέξατο,

tiam recte explicant schol.: ὥστε (l. ὡς δεῖ) τὸν εὐεργέτην προσηγνίσαι ἀμοιβαῖς μετερχομένους ἀμείβεσθαι, vel ὡς προσήκει τοὺς εὐεργετήσαντας βελτίοσιν ἀμείβεσθαι καὶ μὴ τοῖς ἐναντίοις καταβλάπτειν, vel ὅτι δεῖ τοὺς εὐεργετήσαντας ἀντενεργετεῖν. et v. 75 χρὴ τοὺς εὐεργέτας καλοῖς ἀμείβεσθαι, item schol. Hom. Od. Φ 303, qui Pindari locum respicit, βοῶντα, ὡς τοὺς εὐεργέτας ἀμείβεσθαι προσήκων. — V. 26. μακρόν, E2R μακρόν δ', Mosch. μακρόν γ'. — φρασίν et φρεσίν libri. — V. 27. λάχον, C2PQ λάχοντο. — V. 28. πολυγαθῆες CD1G2VXY Mosch., πολυγαθῆες rell., quod tuetur Schmidt corrigens ὥρας ὅτ' ἐρ., τὰν Διὸς εὐναὶ λάχον, πολυγαθῆες. — εἰς Triclin., ἐς rell. praeter EFR, qui ἐπ'. — αὐάταν, libri ut videtur omnes αὐάταν, quemadmodum Boeckh scripsit. — ὑπεράφανον, CVWXYZZ ὑπερφίαλον. — V. 30. ἔχε ΠΜΥΔΘΑ, ἔσχε vett. et Tricl., ἔλε Moschop. satis commode, sed auctoritatem desidero. — V. 31. ὅτι Hermann, libri vett. et Tricl. ὅτι τ', Moschop. ὅθην. Hartung scripsit μέγας ἦρας ὅτι τ' ἔμφ. — V. 32. ἐπέμιξε, nescio an poeta ἐπέμαξε vel potius ἀνέμαξε scripserit, nam prioris verbi satis incerta est auctoritas, siquidem solus Hesychius exhibet ἐπιμάξας, ἐπισπάσας. — V. 33. μεγαλοκενθέεσσιν, Hecker μελαροκενθέεσσιν. — V. 34. ἐπειράτο, Hecker ἐπείρασε. — κατ' αὐτὸν Thiersch, C1 καθ' αὐτὸν, reliqui καθ' αὐτὸν (ἐαντὸν). — V. 35. ἀθρόαν, PQZ2 ἀθρόως, C2 ἀθρόω. Varia lectio apud schol. et G ὁρθήν sive ὁρθάν (quod εὐθείαν interpretatur) metro adversatur, neque ὁρθίαν commodum. — V. 36. ἔβαλον· ποτὶ (C2M ποτὲ) καὶ τὸν ἱκοντ' libri (in Pc addita gl. ἡλθον πρὸς τὸν), Jacobs ποτὶ κοῖτον ἱκὼν ἐπεὶ, Hermann ἔβαλον ποτὶ κοῖτον ἱκόντ'· ἐπεὶ, sed cum forma illa ἱκὼν inaudita, Boeckhio λόντ' substituendum visum est, Bothe probante Boeckhio coni. ἔβαλόν ποτε καὶ τὸν ἐκόντ', Schneidewin rursus ἐλόντ' substituit, A. Mommsen et Hartung τὸν ἰδόντ', Bossler παρὰ καιρὸν λόντ'. Ego olim tentavi εὐναὶ δὲ, παρὰ τρόποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν, ἔβαλον ποτὶ καὶ τὸν ἄκοντ': amor improbus etiam in illum torsit hastam; postea suspicatus sum ἔβαλόν ποτε καὶ τὸν ἱσαντ'.

ψεῦδος γλυκὺ μεθέπων, ἄνδρις ἀνήρ·
 εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτα πρόπεν οὐρανιαῖν 70
 θυγατέρι Κρόνου· ἄντε δόλον αὐτῷ θέσαν
 40 Ζηνὸς παλάμαι, καλὸν πῆμα. τὸν δὲ τετράκναμον ἐπραξε
 δεσμὸν,

Ἐπ. β'.

εὖν ὄλεθρον ὄγ'· ἐν δ' ἀφύκτοισι γυιοπέδαις πεσὼν τὰν
 πολύκοινον ἀνδέξατ' ἀγ-
 γελίαν· 75

ἄνευ οἱ Χαρίτων τέχ' ὃν γόνον ὑπερφίαλον
 μόνᾳ καὶ μόνον οὗτ' ἐν ἀνδράσι γερασφόρον οὗτ' ἐν
 θεῶν νόμοις, 80

τὸν ὀνύμαξε τράφοισα Κένταυρον, ὥς δ'
 45 ἵπποισι Μαγνητίδεσσιν ἐμίγνυτ' ἐν Παλίου 85
 ἰσφυροῖς, ἐκ δ' ἐγένοντο στρατός
 θάυμαστός, ἀμφοτέροις
 ὁμοιοὶ τοκεῦσι, τὰ ματρόθεν μὲν κάτω, τὰ δ' ὑπερθε
 πατρός.

Στρ. γ'.

θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται, 90
 50 θεός, ὃ καὶ πεφρόεντ' αἰετὸν κίχῃ, καὶ θαλασσαῖον παρ-
 αμείβεται

ἰδελφίνα, καὶ ὑψιφρόνων τιν' ἔκαμψε βροτῶν, 95
 ἐτέροισι δὲ κῦδος ἀγήραον παρέδωκ'. ἐμὲ δὲ χρεῶν
 ἰφενγυν. δάκος ἀδινὸν κακαγοριᾶν.

V. 38. οὐρανιαῖν libri, ed. Rom. ουρανία (οὐρανία). Schol. Οὐρα-
 νία legit, sed fort. Pindarus οὐρανιαῖν scripsit. — V. 39. ἄντε E
 Tricl., τάντε CMVXYZ Mosch., ἄν ποτε vel ἄν ποτε ceteri. — V. 41.
 ἐν δ', DGMR ἐν. — ἀνδέξατ' Moschop., ἀνεδέξατ' rell. Mitscherlich ἀν-
 δεξατ' coniecit, quae coniectura aliis probata non est admittenda, ne-
 que enim ἀγγελίαν cum scholiastis ad v. 22 seq. est referendnm, sed
 ad ea quae continuo subsequuntur. — V. 42. ἄνευ οἱ, PQS ἄνευ δ' οἱ,
 IXXYYZ ἄνευ δὲ οἱ. — τέχ' ὃν scripsi relativo postposito, ut Ol. II 23
 ἔπαθον αὖ et ἐνίκησαν οἷ in carmine incerto, libri τέκε vel τέκεν, ne-
 que aliter schol. Sustuli interpunctionem post ὑπερφίαλον et post
 μόνον. — V. 43. ἀνδράσι, CMV alii ἀνθρώποισι. — νόμοις, A νομοῖς. —
 V. 44. ὀνύμαξε, CEIMRΘ ὀνύμαξε. — τράφοισα, Moschop. τραφοῖσα. —
 ὥς scripsi, libri et schol. ὅς, meam emendationem confirmavit cod.
 Urbinas Galeni de usu part. vol. III 170 (ubi v. 44—48 adscripti sunt),
 qui plane ὥς exhibet, ut comiter mihi indicavit Iwan Müller Erlangen-
 sis. Idem cod. Urb. v. 45 ἐμίγνυντο παλαίον et v. 48 τὰ ματρός praebet.
 — V. 49. ἐπὶ ἐλπίδεσσι, Hartung ἐπ' ἐλπ. metro corrupto. — τέκμαρ,
 CMV1 τέκμαρ. — V. 50. αἰετὸν, Mosch. αἰητὸν. — V. 51. ἔκαμψε, K
 et Tricl. ἔκαμψεν, IΔ ἔκναψε, CU ἔκναμψε. — V. 53. κακαγοριᾶν CW,

εἶδον γὰρ ἑκάς ἐὼν ταπόλλ' ἐν ἁμαχανίᾳ
 55 ψογερὸν Ἀρχίλοχον βαρυλόγοις ἐχθεσιν 100
 |πιαινόμενον· τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας
 ἄριστον.

Ἄντ. γ'.

τὸ δὲ σάφα νιν ἔχεις, ἐλευθέρα φρενὶ πεπαρεῖν, 105
 πρύτανι κύριε πολλῶν μὲν εὐστεφάνων ἀγνῶν καὶ στρα-
 τοῦ. εἰ δέ τις

ἤδη κτεάτεσσι τε καὶ περὶ τιμᾷ λέγει 110
 60 ἑτερόν τιν' ἂν' Ἑλλάδα τῶν πάροιθε γενέσθαι ὑπέρτερον,
 |χαῦνα πρᾶπιδι παλαιμονεῖ κενεά.

εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι στόλον ἄμφ' ἀρετᾷ
 κελαδέων. νεότατι μὲν ἀρήγει θρόσος 115
 |δεινῶν πολέμων· ὅθεν φραμὶ καὶ σὲ τὰν ἀπείρονα δόξαν
 εὐρεῖν,

Ἐπ. γ'.

65 τὰ μὲν ἐν ἵπποσόαισιν ἄνδρεσσι μαρνάμενον, τὰ δ' ἐν
 πεξομάχαισι· βουλαὶ δὲ
 πρεσβύτεραι 120

ἀκλινδυνον ἔμολ' ἔπος σὲ ποτὶ πάντα λόγον
 ἐπαινεῖν παρέχοντι. χαῖρε· τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν
 ἐμπολάν 125

μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἀλὸς πέμπεται·

κακαγορίαν V, κακηγορίαν rell. — V. 54. Christ, cui videtur schol. ἑκάς ἐόντα πολλὰ legisse, fallitur. — V. 55. βαρυλόγοις recc., βαρυν-
 λόγοις vett. — V. 56. τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας ἄριστον.
 Boeckh stigma post πότμου posuit, copulans σοφίας ἄριστον, quem in
 ed. 1 secutus sum, Pindarum σοφίας ἁώτος scripsisse ratus. Hartung
 πότμος σοφίας ἄριστος, M. Schmidt σὺν τύχᾳ πρόμου σοφίας i. e.
 προηγουμένης σὺν τύχῃ τῆς σοφίας. Locus obscurior iam veteres inter-
 pretes vexavit: alii πλουτεῖν σοφίας iungunt, ut πλουτεῖν sit μεταφορι-
 κῶς dictum, aliis est τὸ δὲ ἐπιτυγχάνειν πλούτου μετὰ σοφίας, ἄριστόν
 ἔστιν, atque ita Aristarchus: εὐποτυμωτάτος ἔστιν ὁ πλουτῶν καὶ σοφίας
 ἅμα τυγχάνων, sed tunc corrigendum σοφίας τ' ἄριστον, i. e. σὺν τύχᾳ
 πότμου καὶ σοφίας, quemadmodum poeta alibi dixit σὺν χαρίτων τύχᾳ.
 — V. 57. πεπαρεῖν, πεπορεῖν XY Moschop. et ex corr. GVXY, atque hoc
 Schol. interpretantur, sed fortasse πεπαρεῖν eiusdem notiois vocabulum
 esse crediderunt. — V. 58. μὲν, Mosch. μάν. — V. 59. κτεάτεσσι, CMVWX
 alii cum Mosch. κτεάνοισι. — V. 61. χαῦνα, D ut vid. χαῦνα. — κενεά
 I, ut Pauw emendaverat, reliqui libri κενεᾶ (ᾶ), atque schol. χαῦνα...
 κενεᾶ videtur legisse. Mommsen χαῦνα... κενεᾶ edidit. — V. 65.
 ἄνδρεσσι Hermann, libri ἀνδράσι. — πεξομάχαισι, CMVWX alii cum
 Mosch. πεξομάχοισι. — V. 66. σὲ ποτὶ πάντα λόγον scripsi, libri vett.
 om. σὲ, unde Moschop. ποτὶ δ' ἅπαντα (ποτὶ ῥα πάντα) λ., Tricl. ποτὶ
 ἅπ. λ. Schol. σὲ antestatur; Boeckh ποτὶ σὲ πάντα λ.

- τὸ Καστόρειον δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς θέλων
 70 ἄθρησον χάριν ἑπτακτύπον
 φόρμιγγος ἀντόμενος. 130
 γένοι', οἷος ἐσσί' μαθὼν, καλὸς τοι πίδων, παρὰ παισὶν
 αἰεὶ
 Στρ. δ'.
 καλός. ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς εὖ πέπραγεν, ὅτι φρενὼν
 ἔλαχε καρπὸν ἀμώμητον, οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν τέρεται
 ἐνδοθεν, 135
 75 διὰ ψιθύρων παλάμαις ἔπετ' αἰεὶ βροτῶν.
 ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολιᾶν ὑποφάτιες, 140
 ὀργαῖς ἀτενὲς ἄλωπέκων ἔκλειοι.
 κερδοὶ δὲ τί μάλα τοῦτο κερδαλέον τελέθει;

V. 69. θέλων, Boeckh. coni. ἐκὼν. Hartung totum locum ita constituit πέμπεται τὸ Καστόρειον, σὺν δ' Αἰολίδεσσι χορδαῖς ἐκὼν ἄθρησον χάριν, ἑπτ. φ. ἀντόμενος. Ego nihil expedio. — V. 71. ἀντόμενος, complures l. ἀντάμενος. — V. 72. γένοι' Triclinius, γένοι δ' BXYZ1, γένοιο δ' reliqui. — καλὸς τοι libri omnes, nullus τις, quod ex Oxoniensi relatum probavit Heyne. Hartung scripsit γένοι', οἷος ἐσσί' μαθὼν, καλός· καὶ πίδων κτλ. M. Schmidt tentavit: γένοι' οἷος ἐσσί' μαθὼν· δοκῶν τοι, πίδων παρὰ παισὶν, ᾗ καλός (i. e. ἀκούει). Equidem verba in hunc modum distinxi γένοι', οἷος ἐσσί' μαθὼν καλός τοι πίδων, παρὰ παισὶν αἰεὶ καλός. legebatur γένοι', οἷος ἐσσί' μαθὼν· καλός τοι πίδων παρὰ παισὶν, αἰεὶ καλός. At Pindarus cum Hieronem admonet, ut talem se expromat, qualis natus sit, simul eximio praeconio ornat, significans illum insita virtute plurimum valere: tum vero ut solet eos carpit, qui artibus aliunde ascitis ingenii imbecillitatem callide occultant; dicit enim: simia si artes didicit placet, puerorum admiratione semper gaudet. cf. Aeliani Hist. An. V 26: καὶ ὀρχεῖται γούν (ὁ πύθη-κος) ἔαν μάθῃ, καὶ αὐλεῖται ἔαν διδάξῃς. Respexit, ut videtur, hunc ipsum locum Eustath. Opusc. p. 125 ed. Tafel: κατ' ἐγὼ μὲν εὐχόμεαι τὰ ἐς μνήμην τοῦ κακοῦ τοιοῦτος εἶναι διὰ βλόν, οἷός εἰμι, παραξέσαι τὸ τοῦ λυρικοῦ. Suspiciatus autem olim sum, hic carmen substituisse, et triada novissimam postea esse adiectam; idem Mommsen (vita P. p. 86) videtur coniecere. Sed poeta haud dubie hanc triada statim carmini subiecit, ita autem instituit, ut commodè posset separari, si forte oris libertas, qua utitur poeta, Hieronis animum offenderet; cf. quae in eandem fere sententiam disputavit Ulrichs in Aurora I 221 seq. — V. 74. ἀμώμητον, Iacobs ἀμωμήτων. — V. 75. βροτῶν, Heindorf coni. βροτῶ. — V. 76. διαβολιᾶν scripsi, cf. Theogn. v. 324, libri διαβολιᾶν, Schol. διαβολιᾶν ἀντὶ τοῦ διαβολῶν Δωρικῶς. Antea suspiciatus sum alios legisse διαβολέων, cf. Fr. 297. — ὑποφάτιες (ER ὑποφάντιες, PQ ἀποφάτιες) valde suspectum, nam quemadmodum προφήτις a προφήτης descendit, ita ὑποφήτις ab ὑποφήτης: ὑποφάντιες non magis ferendum, quam ap. Poll. I 14 ἔργων μυστικῶν προφάντιδες i. e. ἐεροφάντιδες. at nullus hic locus femin. gen., itaque Bothe ὑποφάτορες requirebat, Boeckh ὑποφάντιες coniecit, quae parum probabilis est medela. Ego aliquando ὑποφατῖδαι conieci. — V. 77. ἔκλειοι, plurimi ἔκλειοι. — V. 78. κερδοὶ δὲ τί Huschke, libri κέρδει. (Θ κέρδοι) δέ· τι (ita distinxit

ἄτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ἐχοίσας βαθύ 145
80 σκευᾶς ἐτέρας, ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὥς ὑπὲρ ἔρκος
ἄλμας.

Ἄντ. δ'.

ἀδύνατα δ' ἔπος ἐκβαλεῖν κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς
δόλιον ἀστόν· ὅμως μὰν σαίνων ποτὶ πάντας ἄγαν πάγχυ
διαπλέκει. 150

οὐ οἱ μετέχω θράσεος. φίλον εἴη φιλεῖν·
ποτὶ δ' ἐχθρόν ᾗτ' ἐχθρὸς ἐὼν λύκοιο δίκαν ὑποθεύ-
σομαι, 155

85(ἄλλ' ἄλλοτε πατέων ὁδοῖς σχολιαῖς.

ἐν πάντα δὲ νόμον εὐθύγλωστος ἀνὴρ προφέρει,
παρὰ τυραννίδι, χῶπόταν ὁ λάβρος στρατός, 160

schol. et pars l. vett.), quod tuentur L. Schmidt et Triclinius. — μάλα τοῦτο, CMV alii inverso ordine τοῦτο μάλα. — κερδαλέον, R κερδαλέον. — τελέθει, B τί δή οί. — V. 79. εἰνάλιον recc., ἐνάλιον vett. — ἐχοί-
σας, B ὀχοίσας, Ahlwardt ὀχεοίσας. — βαθύ libri et schol. (qui male cum ἔρκος iungit), Hartung βάθει, fort. βαθύν. — V. 80. ἔρκος, C2MV WXXYYΘ2 Mosch. ἔρκος. Post ἔρκος Bothe stigma posuit, sed non opus, quamquam ἀβάπτιστός ἄλμας iungenda sunt. Hermann coniecit εὔρκος, Hartung scripsit φελλὸς ὥς, ὑπὸ ἔρκος ἄλμας. Locus haud dubie corruptus: offendit ὥς post comparandi particulam ἄτε repetitum, nec minus ἔρκος, quod hoc quidem loco nihil aliud quam rete significare potest, denuo commemoratum, cum iam antea retium facta esset mentio, neque ὑπὲρ ἔρκος dici poterat, sed ἔρκος, verum hoc versui refragatur: conieci ἀτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ἐχοίσας βαθύ σκευᾶς ἐτέρας, ἀβάπτιστός εἰμι φελλὸς ὥς ὑπὲρ ἔρκος ἄλμας, i. e. dum isti in maris fundo laborant, ego non mergor undis, sed suberis instar feror supra rete: ἀτε huic loco convenientissimum, quamvis Pindarus alias hac forma non videatur usus esse, vide Pyth. IX 88. εἰμι autem scripsi, quoniam sic demum ὑπὲρ ἔρκος commodum est: futuri autem temporis notio ut omnino non abhorret ab huius loci sententia, ita vel maxime comparatione adhibita commendatur. Haec comprobavit M. Schmidt, nisi quod κατὰ γὰρ εἶν. πόρον ἐχ. βαθύ requirit. — V. 81. ἀδύνατα δ', DDSZ ἀδύνατον δ', unde E. Schmid ἀδύνατον om. δ'. Christ dicit me ἀδύνατον φέπος suasisse, quod nunquam proposui, quandoquidem versui adversatur. — V. 82. μὰν, PQU μὲν. — ἄγαν quamvis manifesto mendosum toleravi, Heyne ἄταν scripsit, Boeckh ἄγαν (accus. subst. ἄγῃ), M. Schmidt ὀργάν, ego olim ἄγαν commendavi, Hartung audacter πάντα πάντ' αἰῶνα διαπλέκει vel πάντας αἰῶ πάντας. Sed gravior latet vitium; tentavi ποτὶ πάντ' ἀγάνωρ πάγχυ δι. vel ποτὶ πάντ' ἀκασκᾶ π. δ., quod adverbium Eustathio teste adhibuit Pindarus, atque fort. ita legit schol. ὅμως πάντας κολακεύων ὁ δόλιος ἀνὴρ ἐπιπολὺ καλῶς διανύει τὸν βίον, πλοκήν τινα ποιῶν, siquidem μαλακῶς pro καλῶς scripseris. Perperam autem diversae explicationes sunt conglutinatae, aliis videbatur poeta διαπλέκειν breviter dixisse pro διαπλέκειν βίον sive ἀμέραν, alii interpretabantur πλοκήν τινα ποιεῖ. Scriptura διάπλεκε, quae memoratur in sch., omnino vitiosa. — V. 84. ἐὼν, Huschke ἰών. — V. 85. ὁδοῖς σχολιαῖς, fort. accusativi sunt, vide ad v. 21. — V. 86. νόμον et νομόν libri.

χῶταν πόλιν οἱ σοφοὶ τηρέωντι. χορὴ δὲ πρὸς θεὸν οὐκ
ἐρίζειν,

Ἐπ. δ'.

ὥς ἀνέχει τοτὲ μὲν τὰ κείνων, τότε αὐθ' ἑτέροις ἔδωκεν
μέγα κῦδος. ἀλλ' οὐδὲ
ταῦτα νόον 165

90 λαίνει φθονερῶν· στάθμας δέ τινος ἐλκόμενοι
περισσᾶς ἐνέπαξαν ἑλκος ὀδυναρὸν ἑᾶ πρόσθε καρδίᾳ,
πρὶν ὅσα φροντίδι μητιῶνται τυχεῖν. 170
φέρειν δ' ἐλαφρῶς ἐπανχένιον λαβόντα ζυγόν
ἀρήγει· ποτὶ κέντρον δέ τοι

95 λακτισδόμεν τελέθει
ὀλισθηρὸς οἶμος· ἀδόντα δ' εἴη με τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν. 175

V. 88. τηρέωντι, BCE alii τηρέοντι. — V. 89. ἀνέχει, DGIU ἀνέχη.
— τοτὲ, DXZ1 et Mosch. ποτὲ. — τὰ κείνων BC, τὰ κείνων rell. — τότε
αὐθ' Tricl., τοτὲ δ' αὐθ' vet., ἰδ' αὐθ' Mosch. — νόον, lemma B
νόσον, Tricl. νόον γ'. — V. 90. ἐλκόμενοι . . . ἐνέπαξαν, BC1M et a
pr. m. VXX ἐλκόμενος . . . ἐνέπαξεν. — πρόσθε, DMU alii πρόσθεν.
— V. 92. μητιῶνται scripsi, μητίονται libri, μηχανῶνται ed. Rom., μη-
τίωνται Thiersch. — V. 93. ζυγόν, recc. ζυγόν γ'. — V. 95. λακτισδόμεν
CMVWXY Mosch., λακτιζέμεν ceteri. — V. 96. οἶμος et οἶμος libri. —
ἀδόντα, EV ἀδόντα.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩ
ΚΕΛΗΤΙ.
ΩΔΗ Γ.

Strophae.

- - - - -
- - - - -
- - - - -
- - - - -
5 - - - - -
- - - - -
- - - - -
- - - - -

Epodi.

- - - - -
- - - - -
- - - - -
- - - - -
5 - - - - -
- - - - -
- - - - -
- - - - -
- - - - -

In inscriptione libri leviora quaedam variant, XYZ exhibent *ἱέρωνι νικήσαντι κέλητι τὴν κγ' καὶ κζ' πυθιάδα*, ubi pro κγ' corrigendum κς', vid. Schol. Pyth. I et III., quamquam quae schol. Pyth. III de regni initiis tradit omnino perversa sunt, neque conveniunt cum iustis temporum rationibus: καθίσταται δὲ ὁ ἱέρων βασιλεὺς κατὰ τὴν ἑβδομηκοστὴν ἔκτῃν Ὀλυμπιάδα, τῆς εἰκοστῆς ὀγδόης Πυθιάδος τῇ προκειμένῃ Ὀλυμπιάδι συγχρόνον οὖσης, ὥστε πάντῃ τε καὶ πάντως μετὰ τὴν ὕστερον Πυθιάδα, ἥτις γέγονε περὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν ἔκτῃν Ὀλυμ-

Στρ. α'.

*"*Ἦθελον Χείρωνά κε Φιλυρίδαν,εἰ χρεὼν τοῦθ' ἀμετέρας ἀπὸ γλώσσας κοινὸν εὖξασθαι
ἔπος,

ζῶειν τὸν ἀποιχόμενον,

Οὐρανίδα γόνον εὐρυμέδοντα Κρόνον, βάσσαισι τ' ἄρχειν

Παλίου Φῆρ' ἀγρότερον 5

5 νόον ἔχοντ' ἀνδρῶν φίλον· οἶος ἐὼν θρέψεν ποτέ 10

τέκτονα νωδυνίας ἄμερον γυιαρκέος Ἀσκληπιόν,

ἦρωα παντοδαπᾶν ἀλκτῆρα νούσων.

Ἀντ. α'.

τὸν μὲν εὐτίπου Φλεγυά θυγάτηρ,

πιάδα, συντετάχθαι τόνδε τὸν ἐπίνικον. Atqui Hiero regnum auspicatus est non Ol. 76, ut hic schol. tradit, sed Ol. 75, 3, id quod etiam schol. Pyth. I confirmat, sed haud dubie post victoriam Pythiade 27 partam.

V. 1. Φιλυρίδαν D11, ut olim scripsi, libri ceteri et schol. (etiam Pyth. IV arg. metr.) Φιλλυρίδαν, at Φιλύρα Chironis mater fuit, vid. Pyth. IV 103, VI 22, Nem. III 43. — V. 4. εὐρυμέδοντα, CMR et ex corr. EPIQ εὐρυμέδοντος. — V. 5. νόον, νοῦν Tricl. probante Boeckhio, Hermann γνάμ', Kayser λήμ', Hartung νοῦν δ' ἔχοντ' ἀνδρῶν, φύσει οἶος. — V. 6. τέκτονα νωδυνίας G1P2, legebatur τέκτον' ἀνωδ., nisi quod BP1QUX τέκνον ἀνωδ. Schol. Hom. Il. Δ, 110 τεκτονᾶν ὁδύνας. — γυιαρκέος libri (CVXZ γυαρ.). Offensus brevi quae videtur syllaba esse in γυιαρκέος Hermann ἀνωδυνιᾶν γυιαρκέων olim coniecit, postea voce γυιαρκέος versum terminat, ut Ἀσκληπιόν novum efficiat versum, et ob id ipsum v. 52 et 105 corrigit. Item Hartung scripsit νωδυνίας ἄμερον γυιαρκίας. Sed extant alia quoque exempla brevis syllabae productae quae ictu percutitur et in dactylicis versibus et in epitritis qui dicuntur, ubi incisio versus moram facit, quae legitimum tempus compleat, vid. Ol. VI 103, Pyth. IX 114, IV 184, XI 38, Nem. I 69:

Δέσποτα ποντομέδον, εὐθὺν δὲ πλόον καμάτων.

Ωκύτατον γάμον· ἔστασεν γὰρ ἅπαντα χορόν ἐν τέρμασιν αὐτῆς
ἀγῶνος.

Τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὴν ἡμιθέοισιν πόθον ἐνδαιεν Ἥρα.

Ἥ ῥ' ὦ φίλοι κατ' ἀμενσίπορον τρέλοδον ἐδινάθη.

Ἔνεπεν· αὐτὸν μὲν ἐν εἰρήνῃ τὸν ἅπαντα χορόνον ἐν σχερῶ.

quibus exemplis fortasse addendum Ol. VI 28:

Πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον δεῖ σάμερον ἐλθεῖν.
ἐν ᾧρα.

nam aliena sunt, ubi Aeolicum Bau numerum redintegrat, velut Isthm. VI 43 αἶδασε τοιοῦτον ἔπος (Ἑέπος)· εἰ ποτ' ἐμᾶν, ὦ Ζεῦ πάτερ, alia vitium contraxerunt, velut Nem. VI 49 τηλόθεν ὄνομ' αὐτῶν καὶ ἐς Αἰθίοπας, quod mendum nunc certa emendatione τηλόθεν κλέος sustuli. — Ἀσκληπιόν ut in titulis Delphicis scribi solet libri praeter EMRU, qui Ἀσκληπιόν, Hermann et Boeckh Ἀσκληπίον. — V. 8. Φλεγυά DFGI Mosch., Φλεγυία vett. rell., Φλεγυά Tricl.

πρὶν τελέσσαι ματροπόλῳ σὺν Ἑλεῖθνίᾳ, δαμείσα χρυ-
σέοις 15

10 τόξοισιν ὕπ' Ἀρτέμιδος

ἐν θαλάμῳ, δόμον εἰς Ἄϊδα κατέβα, τέχναις Ἀπόλλωνος.
χόλος δ' οὐκ ἀλλήθιος 20

γίνεται παίδων Διός. ἃ δ' ἀποφλαυρίζαισά νιν
ἀμπλακίαισι φρενῶν, ἄλλον αἰνήσεν γάμον κρύβδαν πα-
τρός, 25

πρόσθεν ἀκείρεκόμα μιχθεῖσα Φοῖβῳ·

Ἐπ. α'.

15 καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ καθαρόν,

οὐκ ἔμειν' ἐλθεῖν τράπεζαν νυμφίαν,
οὐδὲ παμφώνων ἰαχὰν ὕμεναίων, ἄλικες 30

οἷα παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖραι
ἐσπερίαις ὑποκουρίζεσθ' αἰοδαῖς· ἀλλὰ τοι

20 ἦρατο τῶν ἀπεόντων· οἷα καὶ πολλοὶ πάθον. 35

ἔστι δὲ φύλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον,
ὅστις αἰσχύνων ἐπιχώρια παπταίνει τὰ πόρσω,
μεταμῶνια θηρεῶν ἀκράντοις ἐλπίσιν. 40

V. 9. τελέσσαι B, τελέσαι rel. — V. 10. ὕπ' Hermann, libri ὕπ'. — V. 11. Ἀρτέμιδος ἐν θαλάμῳ, δόμον εἰς Ἄϊδα κατέβα correxit Oelschlaeger verbis traiectis, libri Ἀρτέμιδος, εἰς Ἄϊδαο (Ἄϊδα recc.) δόμον ἐν θαλάμῳ κατέβα, quod iam antiquis interpretibus offensioni fuit: σημειοῦνται οἱ ὑπομνηματισάμενοι τὰ δύο κῶλα τάδε τὸ σημεῖον * παρεντιθέντες (παραιτιθέντες, cf. Lehrs de schol. p. 106), ὅτι ἀσυνάρτητά εἰσι· πῶς γὰρ εἰς Ἄϊδαο δόμον εἶπε καὶ πάλιν ἐν θαλάμῳ κατέβα; καὶ ἐξηγούμενοι περιττεῦον λαμβάνουσι τὸ ἐν θαλάμῳ· ἔστι δὲ τὸ ἐξῆς οὕτως· ὑπὸ χρυσέοις τόξοις ἐν θαλάμῳ δαμείσα εἰς Ἄϊδαο δόμον κατέβα τέχναις Ἀπόλλωνος. Alii alia commentū sunt, neque certa loci emendatio; olim proposui verborum ordine servato ἐκ θαλάμων, quod recepit Hartung, postea εἰς Ἄϊδα μύχιον θάλαμον vel εἰς Ἄϊδαο θεὸν θάλαμον duce schol., qui dicit ἐχαρμεντίσατο δὲ εἰπὼν θάλαμον τὸν Ἄϊδην, cf. Antimach. fr. 53 Ἄϊδος ἐκπρολιποῦσα θεὸν δόμον. Mommsen librorum scripturam tuetur, nisi quod θαλάμῳ pro ἐν θαλάμῳ scripsit. — V. 12. γίνεται, M et Mosch. γίνεσθαι. — ἀποφλαυρίζαισα Schmid, libri ἀποφλαυρίζασα. — νιν CMVXZ Mosch., μιν cett. — V. 13. κρύβδαν, B κρύβαν, Z κρύβδα. Post πατρός distinguunt libri fere omnes, quos nunc secutus sum, cum antea post γάμον stigma posuissim. — V. 14. ἀκείρεκόμα BCMVWXYZ, ut Isthm. I 7 libri omnes, Mosch. πρόσθεν δ' ἀκείρ., reliqui ἀκείρεκόμα. — Φοῖβῳ, hic plene interpunxi, non ut vulgo fit v. 15 post καθαρόν, itaque etiam v. 16 servavi librorum lectionem οὐκ, ubi Boeckh alii οὐδ' ex Ald. ediderunt, libri et schol. de distinctione ambigunt. — V. 16. νυμφίαν I Mosch., νυμφιδίαν rel. — V. 18. παρθένοι, Mosch. παρθέννοι. — φιλέοισιν et φιλέουσιν libri. — V. 19. ὑποκουρίζεσθ', Heyne ὑπὸ κουρ. — V. 22. παπταίνει, Christ παπταίνῃ.

Στρ. β'.

ἔσχε τοιαύταν μεγάλην αὐάταν
 25 καλλιπέπλου λῆμα Κορωνίδος. ἐλθόντος γὰρ εὐνάσθη ξένου
 λέκτροισιν ἀπ' Ἀρκαδίας. 45
 οὐδ' ἔλαθε σκοπόν· ἐν δ' ἄρα μηλοδόκῳ Πινθῶνι τόσσαις
 ἄϊεν ναοῦ βασιλεύς

Λοξίας κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ γνῶμαν πιθῶν 50
 πάντα ἴσαντι νόῳ· ψευδέων δ' οὐχ ἄπτεται, κλέπτει τέ νιν
 30 οὐ θεὸς οὐ βροτὸς ἔργοις οὔτε βουλαῖς.

'Αντ. β'.

καὶ τότε γνοὺς Ἴσχυος Εἰλατίδα 55
 ξεινίαν κοίταν ἄθεμιν τε δόλον, πέμψεν κασιγνήταν μένει
 θύοισαν ἀμαιμακέτῳ
 ἐς Λακέρειαν, ἐπεὶ παρὰ Βοιβιάδος κρημνοῖσιν ᾧκει παρ-
 θένος· δαίμων δ' ἕτερος 60
 35 ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμάσσατό νιν, καὶ γειτόνων
 πολλοὶ ἐπαῦρον, ἀμᾶ δ' ἐφθαρεν· πολλὰν ὄρει πῦρ ἐξ
 ἑνός 65

V. 24. τοιαύταν IM schol. (C1 τοιαύτας, Y τοιαῦτα), τοι ταύταν cett. — αὐάταν, libri fere ἀνάταν, Moschop. ἀάταν probante Heynio, ἀπάταν Pauw. — V. 27. μηλοδόκῳ, complures libri μηδοδόκῳ, D1 μαδοδόκῳ, Heyne μαλοδόκῳ. — τόσσαις ἄϊεν, CM τόσσαις (τόσαις) ἄϊε, reliqui fere τόσσας ἄϊε vel ἄϊεν, B τόσσ' ἐξάϊε. — V. 28. κοινᾶνι, XZ Mosch. κοινῶνι. — γνῶμαν πιθῶν E. Schmid, γνῶμαν πεπιθῶν BD2DF1GII et schol., γνῶμα (α) πεπιθῶν rell. vett. et Moschop., γνῶμαν πινθῶν suo periculo scripsit Triclinius. Schmidii correctio versus legi, non institutae sententiae satisfacit, nam si ita legimus παρὰ cum πιθῶν iungendum, ut sit γνῶμην παραπεισας. Quod Boeckh scripsit γνῶμα πιθῶν omnino reiiciendum; neque quod ipse aliquando tentavi κοινᾶνι περ' εὐθυτάτῳ γνῶμαῶν πεσῶν probabile, nam vocabulum περιπεσῶν non satis commodum. Locus iam antiquitus corruptus, nam veteres critici eandem, quam pars nostr. libr. praebet, scripturam γνῶμαν πεπιθῶν secuti sunt. Non expedivit Hartung qui scripsit εὐθυτάτῳ, γνῶ δ' αὐτόθεν πάντα ἴσαντι νόῳ, nam neque ἄϊεν κρινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ recte dicitur, neque κοινᾶνι π. εὐθ. potest dissociari a verbis πάντα ἴσ. νόῳ, quae explicando inserviunt; vidit tamen aliquid, cum verbum γνῶ restituit, nam γινώσκειν παρ' ἑαυτῷ dicitur, qui videt aliquid animo vel apud se constituit: Pindarus videtur scripsisse: Λοξίας· κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ γνῶ· Ἰὰν πάθῃαν πάντα ἴσαντι νόῳ. Oelschlaeger γνῶμα ἰδῶν· πάντα δ' ἴσαντι νόῳ. — V. 29. δ' om. E1FR. — νιν Boeckh, libri μιν. — V. 32. ξεινίαν recc., ξεινίαν vett. — V. 35. τρέψαις B, τρέψας rell. — V. 36. ἀμᾶ Q, ubi ἀμᾶ scriptum, ἀμᾶ ceteri. Schol. utramque scripturam testatur. — ἐφθαρεν, CEFMQR ἐφθαρε. — πολλὰν in proecdosi scripsi, quam correctionem occupavit Mommsen, libri πολλὰν δ', particulam etiam schol. agnoscunt, sed redundare dicunt περιτετέει ὁ τε (alii libri δέ), unde vulgo πολλὰν τ' legebatur. — ὄρει Moschop., ἐν ὄρει

σπέρματος ἐνθορόν ἀΐστωσεν ὕλαν.

Ἐπ. β'.

ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ

σύγγονοι κούραν, σέλας δ' ἀμφέδραμεν

40 λάβρον Ἀφαίστου, τότε ἔειπεν Ἀπόλλων· Οὐκέτι 70

τλάσομαι ψυχᾷ γένος ἄμὸν ὀλέσσαι

οἰκτροτάτῳ θανάτῳ, ματρὸς βαρεῖα σὺν πάθῃ.

ὥς φάτο· βάματι δ' ἐν πρώτῳ κιχὼν παῖδ' ἐκ νεκροῦ 75

ἄρπασε· καιομένα δ' αὐτῷ διέφαινε πυρά.

45 καὶ ῥά νιν Μάγνητι φέρων πόρε Κενταύρῳ διδάξαι 80

πολυπήμονας ἀνθρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους.

Στρ. γ'.

τοὺς μὲν ὧν, ὅσσοι μόλον αὐτοφύτων

ἐλκῶν ξυνάονες, ἢ πολιῷ χαλκῷ μέλη τετρωμένοι 85

ἢ χερμάδι τηλεβόλῳ,

50 ἢ θερινῷ πυρὶ περθόμενοι δέμας ἢ χειμῶνι, λύσαις ἄλλον

ἀλλοίων ἀχέων 90

ἔξαγεν· τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων,

τοὺς δὲ προσανέα πίνοντας, ἢ γυίοις περάπτων πάντοθεν

cett. l. — V. 40. τότε ἔειπεν CMVXZ Mosch., τότε εἶπεν cett. — V. 41. ἄμὸν vel ἄμὸν plerique libri, EFQRZ ἐμὸν. — V. 43. πρώτῳ nostri libri ad unum omnes, atque ita legit schol. Il. N, 20: ὑπερφυνὼς τοσαύτην θάλασσαν καὶ ἔθνη τρισὶ βήμασι παρήλθεν· ὑπερβαλέσθαι δὲ τοῦτο θελήσας Πίνδαρος εἰς ὑπόνοιαν ἤκε ψεύδους· βάματι δ' ἐν πρώτῳ κ. π. ἐκ ν. ἄρπασεν. Pindari schol. tuetur lectionem ἐν πρώτῳ (ὡς νῦν γέγραπται): ἔστι σεμνότερον καὶ πρότερον τῷ θεῷ τὸ ἅμα τῷ πρώτῳ βήματι ὄσασθαι τὸν παῖδα, ἔστι δὲ καὶ πρὸς τὴν ἀντίστροφον σύμφωνον, quoniam in ceteris epodis hac sede longa est syllaba. Idem vero schol. auctor est in nonnullis libris (ἐν τισι) legi ἐν τρίτῳ, ut Pindarus Homeri vestigia diligenter legerit (ἔσται παραφράζων τό· τρις μὲν ὀρέξαι ἰὼν, Il. N, 20) eamque scripturam Aristarcho probatam esse. Sed grammaticus clarissimus non fuit adeo numeri ignarus, ut alieno loco dactylum inferret, scripsit haud dubie ἐν τρίτῳ, atque hoc ipsum in proecdosi praeunte Hartungo recepi, suspicatus poetam Aeolica forma ἐν τρίτῳ usum esse: nunc librorum lectionem restitui: nam ἐν τρίτῳ fortasse ex critici alicuius emendatione profectum, qui Pindarum cum Homero conciliare voluit (cf. Schol. Il. Ξ, 230 ἐπεὶ τρίτῳ βήματι ἐκεῖ ἂν εὖρητο ἡ θεὸς). Aristarchum sequitur Aristid. or. XV, p. 372 Dind., qui huc respicit: τρίτῳ δέ, ὡς οἱ ποιηταὶ καλοῦσι, βήματι κινήσεια ἡ πόλις εἰς ἐν τὸδε κατέστη τὸ σχῆμα. — V. 44. διέφαινε, C2DMPQ διέφανε. Schmid coniecit διέχαινε, non recte, nam διέχασκε potius dicendum; emendatio incerta, fort. δι' ἡ' ἔφαινε, antea conieci διεχεῖτο coll. Anon. περὶ τρόπων in Spengelii Rh. Gr. III 208, 14. — V. 45. νιν Mommsen, libri μιν. — V. 48. ξυνάονες, B συνᾶονες. — V. 50. λύσαις BD1GIX2, λύσας cett. — V. 52. περάπτων CEIMP1Q, ceteri περιάπτων. Hermann vel γυίοις πέρι | ἄπτων τινὶ | πάντοθε vel γυίοις πέρι | ἄπ-

φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθοῦς·

Ἀντ. γ'.

ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται.

95

55 ἔτραπεν καὶ κείνον ἀγάνορι μισθῷ χρυσὸς ἐν χερσὶν φανεῖς
ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι

ἦδη ἀλωκότα· χερσὶ δ' ἄρα Κρονίων ῥίψαις δι' ἀμφοῖν
ἀμπνοῶν στέρνων καθ-
έλεν

100

ὠκέως, αἰθῶν δὲ κεραυνὸς ἐνέσκιμψεν μόρον.

105

χρὴ τὰ ἑοικότα παρ δαιμόνων μαστενέμεν θναταῖς φρασίν,
60 γνόντα τὸ παρ ποδός, οἷας εἰμὲν αἰσας.

Ἐπ. γ'.

μή, φίλα ψυχά, βίον ἀθάνατον

σπεῦδε, τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν.

110

εἰ δὲ σάφρων ἄντρον ἔναι' ἔτι Χείρων, καὶ τί οἱ
φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρνεσ ὕμνοι

65 ἀμέτεροι τίθεν· λατῆρά τοί κέν νιν πίθον

115

καὶ νὺν ἐσλοῖσι παρασχεῖν ἀνδράσιν θερμαῖν νόσων

ἢ τινα λατοῖδα κεκλημένον ἢ πατέρος.

καὶ κεν ἐν νανσὶν μὸλον Ἴονίαν τέμνων θάλασσαν

120

Ἀρέθουσαν ἐπὶ κράναν παρ' Αἰτναῖον ξένον,

των ἄκη | πάντοθε. — V. 55. καὶ κείνον Boeckh, v. κἀκεῖνον. — V. 57. ἀλωκότα Schmid, libri ἐαλωκότα. — ῥίψαις B(G), ceteri ῥίψας. — δι', CEFMR δ', om. C. Schol. ambigunt, utrum δι' ἀμφοῖν cum στέρνων iungendum an referendum sit ad Aesculapium et quem ille in mortis discrimine versantem servare studuit. Sed secundum Hesiodum (fr. 49 Goettl.), quem Pindarus sequi solet, Aesculapius solus Iovis fulmine interemptus, itaque conieci χερσὶ . . . ἄμ' ἀμφοῖν poetam dedisse; alii fortasse διαμπὰξ legebant, quo vocabulo schol. utitur, ut videtur scripturae varietatem interpretationi suae inserens. — ἀμπνοῶν, Clemens Protr. 18, quem locum descripsit Euseb. Praep. Ev. III 13, ἀμπνοῶς. — καθέλεν Moschop., καθεῖλεν vett. et Clem., ἔβαλεν Tricl. — V. 58. ἐνέσκιμψεν, B ἐνέσκηψε, PQUR ἐνέσκηψε, atque ita Clem. et Euseb. — V. 59. φρασὶν Boeckh, libri φρεσιν. — V. 60. γνόντα, CIMPQ γνόντας. — ποδός, schol. fort. πόδας. — V. 63. ἔναι' Mosch., ceteri ἔναιεν. — V. 65. νιν Boeckh, libri μιν. — V. 66. καὶ νὺν scripsi, καὶ νυν Schmid, καὶ νὺν l. vett. et Mosch., νὺν τε Tricl. — V. 67. ἢ πατέρος libri et schol., conieci ἢ πατέρα, i. e. sive Apollinis aliquem filium sive ipsum Apollinem. — V. 68. τέμνων, Mommsen τάμνων scripsit. — V. 69. Ἀρέθουσαν libri, antea Ἀρέθουσαν scripsi, nunc satius duxi nihil novare; Pindarus enim haud dubie eam formam adhibuit, quae Syracusis fuit in usu: in nummis autem Syracusanorum passim legitur ΑΡΕΘΟΞΑ, quemadmodum etiam Pindarus scripsit.

Στρ. δ'.

70 ὃς Συρακόσσαισι νέμει βασιλεύς
 παρῷς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, ξείνοις δὲ θαυμαστὸς
 πατήρ. 125

τῷ μὲν διδύμας χάριτας,
 εἰ κατέβαν ὑγίειαν ἄγων χρυσέαν κῶμόν τ' ἀέθλων Πυθίων
 αἴγλαν στεφάνοις, 130

τοὺς ἀριστεύων Φερένικος ἔλεν Κίρρα ποτέ·
 75 ἀστέρος οὐρανόιο φαμί τηλαυγέστερον κείνῳ φάος 135
 ἐξικόμαν κε βαδὴν πόντον περάσας.

'Αντ. δ'.

ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω
 Ματρί, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν Πανὶ μέλ-
 πονται θαμά

σεμνὰν θεὸν ἐννύχια. 140
 80 εἰ δὲ λόγων συνέμεν κορυφάν, Ἱέρων, ὀρθὰν ἐπίστα, μαν-
 θάνων οἶσθα προτέρων·

ἐν παρ' ἐσλὸν πῆματα σὺνδυο δαίονται βροτοῖς 145
 ἀθάνατοι. τὰ μὲν ὧν οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν,
 ἀλλ' ἀγαθοί, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.

'Επ. δ'.

τὴν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἔπεται. 150
 85 λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρεται,
 εἴ τιν' ἀνθρώπων, σ' ὁ μέγας πότμος. αἰὼν δ' ἀσφαλῆς

V. 70. Συρακόσσαισι νέμει, Hartung Συρακόσσας ἐνεμεν, item Christ διέπει, ego conieci μέδει. — V. 71. οὐ φθονέων, Hecker εὐφρονέων. — δὲ, DGIPQU Tricl. τε. — V. 73. αἴγλαν στεφάνοις, locus mendo laborat, Hartung αἰγλοστεφάνων scripsit, quod ἀγλοστεφάνων dici oportebat. Ego commendaverim Πυθίων τ' αἴγλαν στεφάνων, nam στεφάνους θ', οὗς ἀριστεύων (sive Aeolica forma στεφάνοις θ', οἷς) minus placet. Schol. qui ad v. 1 scripsit εἰς ἀμφοτέρως τὰς νίκας τὸν ἐπίνικον συντάττει, δι' ὧν ὀνομάζει στεφάνους δὲ θαλῶν καὶ κώμους ἀέθλων, quid legerit incertum: Heyne verba δὲ θαλῶν delevit, fort. recte, ut nil aliud sit, quam ἀέθλων temere repetitum, sed potuit ille interpres etiam τε θαλλῶν scribere. — V. 74. ἔλεν vel ἔλε libri, Pauw ἔλ' ἐν. — V. 75. κείνῳ, solus M τήνῳ, pronomen hoc huic loco satis conveniens, sed a Pindari usu videtur abhorrere. — V. 76. πόντον, CMVWXYZ πόρον. — περάσας ed. Rom., περάσας B, περήσας Tricl., περάσας vel περάσας cett. — V. 78. μέλπονται, CMVXZ μέλποντι. — V. 80. ἐπίστα DG, ἐπίεται B, ἐπίστα cett. — V. 81. δαίονται, corrupte Sch. Ol. I 97 et Pyth. V 74 δέονται, δέοντι, δέδονται. Apud Plut. cons. ad Apoll. 11 legitur δαίνονται (Dübner δαίονται). Mommsen δαίοντι praeoptat. — V. 83. τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω resp. Aristid. II 548. — V. 85. τοι om. C1EFMVXZ, Moschop. γάρ πον scripsit. — V. 86. σ' ὁ μέγας scripsi, vulgo ὁ μέγας, nam supra λαγέταν γάρ τε

οὐκ ἔγεντ' οὐτ' Αἰακίδα παρὰ Πηλεΐ
οὔτε παρ' ἀντιθέῳ Κάδμῳ· λέγονται μὰν βροτῶν 155
ὄλβον ὑπέρτατον οἷ σχεῖν, οὔτε καὶ χρυσαμπύκων
90 μελπομενᾶν ἐν ὄρει Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπύλοισ 160
ἄϊον Θήβαις, ὁπόθ' Ἀρμονίαν γᾶμεν βοῶπιν,
ὁ δὲ Νηρέος εὐβούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.

Στρ. ε'.

καὶ θεοὶ δαΐσαντο παρ' ἀμφοτέροις, 165
καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἰδὼν χρυσεαῖς ἐν ἔδραις,
ἔδνα τε

95 δέξαντο· Διὸς δὲ χάριν
ἐκ προτέρων μεταμειψάμενοι καμάτων ἑστάσαν ὀρθὰν καρ-
δίαν. ἐν δ' αὖτε χρόνῳ 170
τὸν μὲν ὀξείαισι θυγάτρες ἐρήμωσαν πάθαις
εὐφροσύνας μέρος αἱ τρεῖς· ἀτὰρ λευκωλένῳ γε Ζεὺς
πατήρ 175
ἤλυθεν ἐς λέχος ἱμερτὸν Θυνῶνα.

'Αντ. ε'.

100 τοῦ δὲ παῖς, ὅνπερ μόνον ἀθανάτα
τίκτεν ἐν Φθίᾳ Θέτις, ἐν πολέμῳ τόξοις ἀπὸ ψυχᾶν
λιπῶν 180

ᾤρσεν πυρὶ καϊόμενος
ἐκ Δαναῶν γόνυ. εἰ δὲ νόῳ τις ἔχει θνατῶν ἀλαθείας ὁδόν,
χρὴ πρὸς μακάρων 185
τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. ἄλλοτε δ' ἄλλοιαι πνοαὶ

105 ὑψιπετᾶν ἀγέμων. ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται,
ἢ πολὺς εὖτ' ἂν ἐπιβρίσαις ἔπηται. 190

τόραννον non ausim Pindaro vindicare. — V. 87. ἔγεντ' DGIPQR Tricl., ἐγένετ' vett. rell., γένετ' οὐθην pro οὐκ ἔγένετ' οὐτ' Moschop. dedit. — V. 88. μὰν recc., γε μὰν vett. — V. 98. γε Ζεὺς, D om. γε, Hermann γ' αὖ Ζεὺς. — V. 99. ἤλυθεν, CMVXZ ἤλθεν. — V. 100. ἀθανάτα, EF ἀθάνατος. — V. 101. λιπῶν, Hecker βαλῶν. — V. 102. ᾤρσεν CMVXZ1 recc., ᾤρσεν ἐν rell. vett. — V. 104. πνοαί, CMVX πνοαί. — V. 105. ὑψιπετᾶν, BD ὑψιπετῶν. — ὄλβος Triclin., ὄλβος δ' cett. Hermann ὄλβος ἀνδρῶν ἐς μακρὸν | οὐκ ἔρχεται. — V. 106. ἢ πολὺς scripsi, legebatur ὃς πολὺς, quod vitiosum esse consentiunt critici, cf. Ol. XIII 63 ἢ πολλὰ, Pyth. IX 22 ἢ πολλὰν τε καὶ ἀσύχιον εἰράναν (nam Ol. I 28 alius est generis), item apud Homerum frequenter ἢ πολὺ, ἐπεὶ ἢ πολὺ, ἐπεὶ ἢ μάλα πολλὰ, ubi male ἐπειὶ scribi solet (recte Bekker sched. Homer. I 201 de his iudicavit), et vicissim ἢ βαιόν, quod vulgo ἡβαιὸν scribi solet. Antea scripseram ὃς πολὺς εὖ τ' ἂν vel ἡὺ τ' deleta particula ἂν, nescius idem iam Heynium

Ἐπ. ε'.

- μικρὸς ἐν μικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις
 ἔσομαι· τὸν δ' ἀμφέποντ' αἰεὶ φρασίν
 δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἐμὴν θεραπεύων μαχανάν.
 110 εἰ δέ μοι πότμον θεὸς ἄβρὸν ὀρέξαι, 195
 ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὐρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω.
 Νέστορα καὶ Λύκιον Σαρπηδὸν' ἀνθρώπων φάτι
 κῆξ ἐπέων κελαδεννῶν, τέκτονες οἶα σοφοί 200
 ἄρμωσαν, γινώσκωμεν· ἃ δ' ἀρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς
 115 χρόνῳ τελέθει· παύροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές. 205

suasisse, nisi quod is οἷς scripsit, Emperius ἔρχεται σῶς, πολὺς legendum edixit, Mommsen οἷς, πολὺς εὐτ' ἂν ἐπιβρίση, ἔπεται, Hartung καὶ πολὺς εὐτ' ἂν, M. Schmidt οὕριος, Dissen παμπολὺς, Hermann ἄπλετος vel ἄσπετος (hoc ego quoque olim et Schneidewin), Kayser θεύμορος, Rauchenstein ὄλβος ἀνδρῶν ἐς μακρὸν οὐκ ἀσφαλὲς ἔρχεται: sed πολὺς iam tuetur proverbium vetus, quod Pindaro obversatur, τίττει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἔπεται. — ἐπιβρίσαις Boeckh, libri ἐπιβρίσας. — V. 108. τὸν δ' libri, τὸν recc. edd. errore. — φρασίν, libri φρασί et φρεσί. — V. 110. πότμον scripsi, idem etiam Hartung proposuit, legebatur πλοῦτον, at non solebat Pindarus mendicabundus potentiorum gratiam ambire: L. Schmidt p. 235. librorum scripturam tuetur. — ὀρέξαι, schol: videtur ὀρέξῃ legisse. — V. 111. πρόσω, X2 πόρσω, PUV2X1Z1 προσώπω (P ut videtur etiam ὑψηλῶ), M πρῶαν i. e. πατρώαν. — V. 112. ἀνθρώπων φάτι κῆξ ἐπέων κελαδεννῶν scripsi, libri ἀνθρώπων φάτις ἐξ ἐπ. κελ., quod frustra veteres interpretes explanare studuerunt, alii enim supplent φάτις ἔχει, alii ἴσασι addunt, aliis φάτις est περιφραστικῶς dictum pro ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι. Neque nostri homines hanc difficultatem scitius expediverunt. Hoc dixit poeta: heroas illos hominum fama et ex poetarum carminibus cognovimus. Cum scriptum esset ΦΑΤΙΚΕΣ, librarii ΦΑΤΙΣΕΣ sibi legere visi sunt. Hecker καὶ Λυκίων Σαρπηδὸν' ἀνθρώπων φάτιν scripsit, Hartung ἀνθρώπων φρασίν requirit. — V. 114. ἄρμωσαν, γινώσκωμεν· ἃ δ' ἀρετὰ E. Schmid egregie emendavit, neque aliter legunt schol. 1. 2. 3, sed libri omnes ἄρμωσαν· γινώσκόμενα δ' ἀρετά.

V. 2. *στάμεν* scr. Boeckh, v. *στάμεν*, CD *στάμεν'*. *Στάμεν* sicut infra v. 39 *βάμεν* accentum secundum Doridis morem ostendit, quem-

- Μοῖσα, Λατοῖδαισιν ὀφειλόμενον Πυθωνί τ' αὔξης οὔρον
 ὕμνωϊ, 5
 ἔνθα ποτὲ χρυσέων Διὸς αἰετῶν παρέδρος
 5 οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος ἱέρα
 χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον καρποφόρου Λιβύας, ἱεράν 10
 νᾶσον ὥς ἤδη λιπὼν κτίσσειεν εὐάρματον
 πόλιν ἐν ἀργινόνετι μαστῶ,
 Ἀντ. α'.
 καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἄγκομίσαιδ' 15
 10 ἐβδόμα καὶ σὺν δεκάτῃ γενεᾷ Θήραιον, Αἰήτα τό ποτε
 ζαμενῆς
 παῖς ἀπέπνευσ' ἀθανάτου στόματος, δέσποινα Κόλχων.
 εἶπε δ' οὕτως
 ἡμιθείοισιν Ἰάσονος αἰχματᾶο ναύταις· 20
 Κέκλυτε, παῖδες ὑπερθύμων τε φωτῶν καὶ θεῶν.
 φαμὶ γὰρ τᾶσδ' ἐξ ἀλιπλάκτου ποτὲ γᾶς Ἐπάφοιο κόραν 25
 15 ἀστέων ῥίζαν φυτεύσεσθαι μελησίμβροτον

admodum est ap. Alcman. 15, col. II 10 εἶμεν vel ἤμεν. Sed Nem. IX 27 est ἀσχυρῶν ἤμεν, neque certa apud Pindarum dorici accentus vestigia deprehendimus, velut ubique φύτευθεν, ἐτέκνωθεν, al. scribuntur. — V. 3. Λατοῖδαισιν E. Schmid, libri Λατοῖδαισιν. — αὔξης, CM αὔξαις. — V. 4. αἰετῶν libri, praeter a et Ald. αἰετῶν, Triclinius male ἀετῶν Ζηνὸς scripsit, ὀρνέων Heyne. — V. 5. τυχόντος, libri praeter a, qui τυχόντος γ', quod Schmid coniecit, Mommsen τυχήσαιδ'. — ἱέρα, Q corr. Z ἱερέα, ἱέρα a, ἱερά α'. Scholiasta haec adscripsit: ἱέρα· μὴ ἱερεία· καὶ τὸ ἱέρα προπαροξυντόνας τονιστέον. ἔστι γὰρ κατ' ἀποβολὴν τοῦ ι. οὐ γὰρ κατὰ Ἀττικοὺς ἱερέα ἢ ἱερεία λέγεται· ubi scrib. οὐ γὰρ κατὰ Ἀττικοὺς ἱερεία ἢ ἱερεία λέγεται. haec enim dicta sunt contra atticistas, qui praecipiebant ἱερεία κοινῶς, ἱερεία Ἀττικῶς, vid. Moeris p. 199, 15 et Bekk. An. III 1314, quod quidem praeceptum improbat Herodian. post Phrynich. 457. Et Callimachus quidem epigr. 41, 1 ἱερέη ultima producta usurpat; cf. Lobeck Prol. Path. 42 seq. et de forma contracta ἱερή (quae extat etiam in tit. CIGr. II 3003) Meineke Del. Epigr. 144. Denique in titulis attici theatri non solum ἱερείας et ἱερέας, sed etiam ἱερίας Ἐστίας Ῥωμαίων et ἱερίας Γῆς Θέμιδος legitur. In Pindaro edidit Boeckh ἱερέα, et coalescunt sane vocales, sed ἱέρα scribere non sum ausus. — V. 7. κτίσσειεν et κτίσειεν libri. — V. 8. ἀργινόνετι sch. et libri praeter αβ' qui ἀργήεντι, unde Hermann ἀργάεντι, sed ἀργινόεις antepaenultimum producit, nec refragantur epicorum loci. Ab ἀργός descendit non solum ἀργεινός (ἀργηρός), sed etiam ἀργεννός et ἀργίνος (ἀργινός?), unde promontorium, quod Thucydides VIII 34 Ἀργῖνον vocat, Stephano Byz. Ἀργεννόν dicitur, et insulae modo Ἀργινοῦσαι modo Ἀργεννοῦσαι appellantur. — V. 9. ἀγκομίσαιδ', lemma sch. etiam ἀγκομίσαι probante Mommsen. — V. 14. ἀλιπλάκτου pars codd. et unus sch., ἀλιπλάκτου alii libri et sic lemma sch. et paraphr. — V. 15. μελησίμβροτον ad Ἐπάφοιο κόραν referendum, male Christ μελησίμβροτων.

Διὸς ἐν Ἀμμωνος θεμέθλοισ.

Ἐπ. α'.

ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχνπτερόγων ἵππους ἀμείψαντες
θοάς, 30

ἀνία τ' ἀντ' ἐρετμῶν δίφρους τε νωμάσοισιν ἀελλόποδας.
κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτάσει μεγαλᾶν πολιῶν
20 ματρόπολιν Θήραν γενέσθαι, τὸν ποτε Τριτωνίδος ἐν
προχοαῖς 35

λίμνας θεῶ ἀνέρι εἰδομένῳ γαῖαν διδόντι

ξείνια πρόραθεν Εὐφάμος καταβάς

δέξαι· αἰσιὸν δ' ἐπὶ οἱ Κρονίων Ζεὺς πατήρ ἐκλαγξε
βρονταῖς· 40

Στρ. β'.

ἀνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκὸ γέινυ

25 ναὶ κρημνάντων ἐπέτοσσε, θοᾶς Ἀργοῦς χαλινόν. δώδεκα
δὲ πρότερον

ἀμέρας ἐξ Ὠκεανοῦ φέρομεν νώτων ὕπερ γαίας ἐρήμου 45
εἰνάλιον δόρυ, μῆδεσιν ἀνσπᾶσαντες ἄμοις.

τουτάκι δ' οἰοπόλος δαίμων ἐπῆλθεν, φαιδίμαν 50

ἀνδρὸς αἰδοίου περ' ὅψιν θηγάμενος· φιλίων δ' ἐπέων

30 ἄρχετο, ξείνοισ' ἄ τ' ἐλθόντεσσιν εὐεργέται

δείπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον. 55

•
V. 18. ἐρετμῶν, PU ἐρετμᾶν, quod olim recepi, sed forma vocabuli non satis stabilita, cf. Hesych.: ἐρετμαῖς· κώπαις. — νωμάσοισιν et νωμάσουσιν libri, qui partim Σ geminant. — V. 19. μεγαλᾶν F et Boeckh, v. μεγάλην. — V. 20. τὸν, τήν B, τὸν δὲ M. — V. 22. πρόραθεν, legebatur πρόραθεν. — Εὐφάμος B, Εὐφημος rel. — V. 23. βρονταῖς scripsi, legebatur βροντᾶν. Paraphr. αἰσιὸν δὲ ἐπὶ τῇ δόσει βροντήσας ἐπεκτύπησεν ὁ Ζεὺς firmat emendationem. Participio βροντᾶς verbi βρόντημι usa est Corinna fr. 35, ubi vide adn. — V. 26. φέρομεν, Hartung φέρομεν, quemadmodum interpretatur paraphr. — ἐρήμου EF, ceteri ἐρήμων. Illud, quod etiam paraphr. tuetur, recepit cum Mommseno. — V. 27. εἰνάλιον αά, ceteri ἐνάλιον. — ἀνσπᾶσαντες Mingarelli, libri ἀνσπᾶσαντες. — ἄμοις, CM ὥμοις, αά ἄμοις. — V. 29. Legebatur πρόσωψιν, CM πρόσωψιν. Hoc vitium deteresi, scribens περ' ὅψιν θηγάμενος, itaque legit paraphr. ἀνδρὸς αἰδεσίμου καὶ ἀξιοπρεποῦς φαιδράν καὶ εὐπρεπῇ ὅψιν ἐαυτῷ περικιδεῖς. — V. 30. ἄρχετο BFP schol., ἄρχεται cett. — ξείνοισ' B, ξένοισ' cett. — V. 31. δείπν', D δείπνον. Videtur vocabulum ex interpretatione ortum, arsis in ceteris strophis h. l. soluta, nisi quod v. 54 et 108 in nomine proprio trochaeus admissus. Mommsen δέπας vel χάριν coniecit, mihi poeta ξένι· scripsisse videtur, quamquam etiam στέγος vel δόμον possis supplere. — ἐπαγγέλλοντι, paraphr. mediam formam non repperit, sed substituit.

Ἄντ. β'.

ἀλλὰ γὰρ νόστου πρόφασις γλυκεροῦ
 κώλυεν μέναι. φάτο δ' Εὐρύπυλος Γαῖαόχου παῖς ἄφθι-
 του Ἑννοσίδα
 ξιμμεναι· γίνωσκε δ' ἐπειγομένους· ἄν δ' εὐθὺς ἀρπάξαις
 ἀρούρας 60

35 δεξιτερᾷ προτυχὸν ξένιον μάστευσε δοῦναι.
 οὐδ' ἀπύθησέ νιν, ἀλλ' ἥρως ἐπ' ἀκταῖσιν θορών,
 χειρὶ οἱ χεῖρ' ἀντερείσαις δέξατο βῶλακα δαιμονίαν. 65
 πεύθομαι δ' αὐτὰν κατακλυσθεῖσαν ἐκ δούρατος
 ἐναλίᾳ βᾶμεν σὺν ἄλμᾳ

Ἑπ. β'.

40 ἐσπέρας ὕγρῳ πελάγει σπομέναν. ἥ μάν νιν ὠτρυνον
 θαμὰ 70
 λυσιπόνους θεραπόντεσσιν φυλάξαι· τῶν δ' ἐλάθοντο
 φρένες·
 καὶ νὺν ἐν τᾷδ' ἄφθιτον νάσῳ κέχνται Λιβύας· 75
 εὐρυχόρου σπέρμα πρὶν ὥρας. εἰ γὰρ οἴχοι νιν βάλε παρ
 χθόνιον

Ἄιδα στόμα, Ταῖναρον εἰς ἱερὰν Εὐφάμος ἐλθών,
 45 υἱὸς ἱπάρχου Ποσειδάωνος ἄναξ, 80

V. 34. γίνωσκε et γίγνωσκε libri. — ἄν δ', E ἄν δ'. Malim ἄν τ(ε). — ἀρπάξαις B, v. ἀρπάξας. — V. 35. προτυχὸν, προτυχῶν MX, utrumque BC, προστυχὸν F1PR. Προτυχὸν videtur Chaeris de coniectura restituisse, cum olim προτυχῶν legeretur. Schol. Χαίρις δέ φησι δεῖν γράφειν προτυχὸν, ita G, legebatur παρατυχὸν, quo vocabulo schol. deinceps interpretandi gratia utitur. — ξένιον a, legebatur ξείνιον. — V. 36. οὐδ' ἀπύθησέ νιν, Hermann in vel in scripsit, sed insolens forma praeter necessitatem adhibita displicet, Hartung of, equidem malim οὐδ' ἀπέσεισέ νιν vel ἀπέθυξε, quemadmodum θύσσειν pro αἰθύσσειν dicitur, vid. ad Sapph. fr. 4, 2. Schmidt οὐδ' ἀθέριξέ νιν. — V. 37. ἀντερείσαις B, v. ἀντερείσας. — V. 39. ἐναλίᾳ libri et sch., ἐναλλόν I. Fr. Meyer, ἐναλλαν Thiersch et Hermann. — βᾶμεν Boeckh, v. βάμεν, libri utrumque. — V. 40. ἐσπέρας, Hecker ἐς πέρας numero versus adversante, similiter Oelschlaeger ἐς τέρας. Aliter M. Schmidt, qui ἐναλίᾳς . . ἐς πέρας requirit. — ὕγρῳ, F ὕγρῳς. — σπομέναν, complures libri σπωμέναν. — νιν, CMVX2 Mosch. μιν. — ὠτρυνον, BCFIVXZ ὠτρυνον. — θαμὰ, CMRVXZ θαμᾶ. — V. 41. λυσιπόνους, Thiersch λησιπόνους, Hecker φνσιπόνους. Schol. Hom. II. Q 734 λυσίπονοι δεσποτῶν θεράποντες ex hoc loco attulit. — V. 42. καὶ νὺν scripsi, καὶ νυν Tricl., καὶ νὺν vett. l. et Mosch. — ἄφθιτον, DIR et paraphr. ἀφθίτω. — V. 43. εὐρυχόρου, plurimi libri εὐρυχώρου. — νιν, CMV2 μιν. — V. 44. Ἄιδα Boeckh, libri ἄιδα, EF ἄιδα. — V. 45. Ποσειδάωνος et Ποσειδάωνος libri.

τόν ποτ' Εὐρώπα Τιτυοῦ θυγάτηρ τίκτε Καφισοῦ παρ'
ὄχθαις·

Στρ. γ'.

τετράτων παίδων κ' ἐπιγεινομένων
αἰμά οἱ κείναν λάβε σὺν Δαναοῖς εὐρεῖαν ἄπειρον. τότε
γὰρ μεγάλας 85
ἐξανίστανται Λακεδαιμόνος Ἀργείου τε κόλπου καὶ Μυ-
κηναῖν.

50 νῦν γε μὲν ἄλλοδαπᾶν κριτὸν εὐρήσει γυναικῶν
ἐν λέχεσιν γένος. οἳ κεν τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν 90
ναῖσον ἐλθόντες τέκωνται φῶτα κελαινεφώνων πεδίον
δεσπότην· τὸν μὲν πολυχρῶσιν ποτ' ἐν δώματι 95
Φοῖβος ἀμνάσει θέμισσιν

Ἀντ. γ'.

55 Πύθιον ναὸν καταβάντα χρόνῳ
δευτέρῳ νάεσσι πολεῖς ἀγαγὲν Νεῖλοιο πρὸς πῖον τέμενος
Κρονίδα.

ἥ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες. ἑπταξάν δ' ἀκίνητοι σιωπᾷ 100
ῥῶες ἀντίθεοι πυκινὰν μῆτιν κλύοντες.
ὦ μάκαρ νῆε Πολυμνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ 105
60 χρησμός ὥρθωσεν μελίσσας Δελφίδος ἀντομάτῳ κελᾶδῳ·
ᾧ σε χαίρειν ἐς τρεῖς ἀνδάσαισα πεπωμένον
βασιλῆ' ἄμφανεν Κυράνα, 110

V. 46. τίκτε CMVXZ recc. et schol., τίκτει rell. — V. 47. κ' om. M. — V. 49. Μυκηναῖν, in columna tripodis Delphici Μυκανεῖς legitur. — V. 50. μὲν recc., μᾶν vett. — V. 51. τάνδε, P τάνες cum gl. eis τήνδε. — V. 54. ἀμνάσει CMQVX1Z1, ἀμυνάσει rell. — V. 55. χρόνῳ δευτέρῳ egregie correxit M. Schmidt, libri καταβάντα. χρόνῳ δ' ὑστέρω (ὑστερον E1GMZ). Particulam δ', quam scholiastae quoque agnoscunt, δὴ interpretati, delendam censuit E. Schmid, tuitus est Hermann, qui cum ei forma πολεῖς suspecta esset, proposuit νάεσσι ποτ' εἰσανάγει. — V. 56. πολεῖς, U πολλεῖς, R πολλαῖς. — ἀγαγὲν E2PQV1X1Z Mosch., ἀγαγεῖν CMV2, ἄγαγεν vel ἄγαγε ceteri. Infinitivum tuetur schol. — V. 57. ἥ ῥα, libri fere ἥ ῥά. Locus haud dubie vitium contraxit, sed neque Boeckhii coniectura αἰ' ῥα neque Hartungi ταί ῥα satisfaciunt; quod Matthiae proposuit ἥ ῥα Μηδεία γ' ἐπέων στίχας non magis admittendum, quam quod M. Schmidt suasit ἥ ῥα, τᾶς δ' ἄρθρον ἑπέων στίχες i. e. συνηρησθῆσαν. Equidem olim commendavi ἥ ῥα, καὶ Μηδεῖ' ὀπίσω στίχεν, nam ἥ ῥα omnino non addubitandum, nunc malim ἥ ῥα· Μηδείας δ' ἐπέων στίχας ἑπτάξαντ' ἀκίνητοι, quamquam mediae formae aliud exemplum non novi. — ἑπταξάν, PQR ἑπτασαν. — V. 61. ἐς τρεῖς, lemma B ἐστρεῖς, ut Boeckh edidit, libri εἰς τρεῖς. — ἀνδάσαισα Boeckh, ἀνδάσαισαι B, ἀνδάσασα cett. — V. 62. Κυράνα, BFQ1R Mosch. Κυράνας.

Ἐκ. γ'.

δυσθρόου φωνᾷς ἀνακρινόμενον ποινὰ τίς ἔσται πρὸς θεῶν.
 ἥ μάλα δὴ μετὰ καὶ νῦν, ὥτε φοινικανθέμου ἥρος ἀκμᾶ,
 65 παισὶ τούτοις ὄγδοον θάλλει μέρος Ἀρχέσιλας· 115
 τῷ μὲν Ἀπόλλων ἄ τε Πυθῶ κῦδος ἐξ ἀμφικτιόνων ἔπορεν
 ἵπποδρομίας. ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ Μοίσαισι δώσω 120
 καὶ τὸ πάγχρυσον νάκος κριοῦ· μετὰ γάρ
 κεῖνο πλευσάντων Μινυᾶν, θεόπομποί σφισιν τιμαὶ φνί-
 τευθεν.

Στρ. δ'.

70 τίς γὰρ ἀρχὴ κδέξατο ναυτιλίας;
 τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαντος δῆσεν ἄλοις; θέσ-
 φατον ἦν Πελίαν 125
 • ἐξ ἀγανῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν χεῖρεςσιν ἢ βουλαῖς ἀκάμ-
 πτοῖς.
 ἦλθε δέ οἱ κρυόεν πικινῷ μάντευμα θυμῷ, 130
 παρ μέσον ὀμφαλὸν εὐδένδροιο ῥηθὲν ματέρος·
 75 τὸν μονοκρήπιδα παντῶς ἐν φυλακᾷ σχεθέμεν μεγάλη,

V. 64. ἡ μάλα δὴ μετὰ καὶ νῦν, I interpungit μετὰ, καὶ νῦν, U μετὰ καὶ. νῦν. Mihi scribendum videtur δὴν μέτα, quemadmodum Callimachus μετὰ δὴν, alii ἐπὶ δὴν dicunt. — ὥτε scripsi, ὥστε BUX2, et schol. in explicatione agnoscit, ὥσπερ vel ὡς adhibens, om. particulam vett. reliqui, hinc Mosch. πού γε interpolavit. — ἥρος ἀκμᾶ CEFMVWXYZ Mosch., ἥρος ἐν ἀκμᾶ vett. rell., φοινικανθέμου τε ἥρος ἐν ἀκμᾶ Tricl. — V. 65. παισὶ τούτοις, Tricl. παισὶ τούτου, Hermann τοῖο παισὶν, Emperius παισὶν οὕτως, Hartung ἔπεισι τούτοις. — μέρος, C2MPQ μέλος. — V. 66. ἀμφικτιόνων Boeckh, libri ἀμφικτιόνων. — V. 70. τίς γὰρ, I om. γὰρ, Tricl. τίς μὲν, unus liber Mosch. τί γὰρ. — ἀρχὴ κδέξατο scripsi, i. e. ἀρχὰ ἐκδέξατο. nam crasin oblitteratam esse manifesto arguunt librorum omnium corruptelae ἀρχὴ δέξατο B1, ἀρχ' ἐδ. CU, ἀρχ' ἐδ. plurimi veteres, ἀρχὴ δέξατο ex corr. BVX et Tricl., solus E et ed. Rom. ἀρχὰ δέξατο. Latet igitur verbum compositum, quod cum ἀρχὰ coaluit, ac malui ἐκδέξατο scribere, quemadmodum est apud Herodotum τοὺς Σκύθας ἐκδέξατο πόνος, quam ἐνδέξατο, neque enim verisimile, cum dicendum esset τίνος γὰρ ἔνεκα ναυτιλίαν ἐνεδέξαντο, poetam inversione usum difficilem reddidisse intelligentiam. Crasis haud raro cum librariis tum nostris fraudi fuit, velut in titulo Locrensi ΛΙΠΛΕΙ ΟΙ ΘΟΙΕΣΤΟ legendum est θωϊήστω vel θωήστω i. e. θωϊά ἔστω. Apud Aristoph. Ach. 816, ubi libri fere Ἐρμ' ἐμπολαῖε exhibent, secundum Scaligerum scribi solet Ἐρμᾶ ἴμπολαῖε, at Megarensium sermo Ἐρμᾶ ἴμπολαῖε desiderat, recte schol. τὸ πλήρες Ἐρμᾶ, i. e. Ἐρμᾶ et ἐμπολαῖε significans coaluisse. non Atticum Ἐρμῆ. — V. 71. δῆσεν, schol. videtur δῆσ' ἐν legisse. — ἄλοις, DMUX1Z ἄλλοις. — V. 72. ἀνάμπτους Hermann et sic fort. C et C, ἀννάμπτους vett. (I ἀγν.), ἀννάπτους Mosch. — V. 75. μονοκρήπιδα B1EUX1Z, μονοκρηπίδα vel μονοκρηπίδα rell. De accentu vid. Herodian. II. Q, 315, Arcad. 196, 6. cf. Lycophr. 1310 et Anth.

εὐτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ σταδμῶν ἐς εὐδείελον 135
χθόνα μόλη κλειτᾶς Ἴωλκοῦ,

Ἀντ. δ'.

ξείνος αἰτ' ὦν ἀστός. ὁ δ' ἄρα χρόνῳ
ἵκετ' αἰχμαῖσιν διδύμαισιν ἀνὴρ ἑκπαγλος· ἐσθὰς δ' ἀμ-
φότερόν νιν ἔχεν, 140

80 ἃ τε Μαγνήτων ἐπιχώριος ἀρμόξοισα θαητοῖσι γυνίοις,
ἀμφι δὲ παρδαλέα στέγετο φρίσσοντας ὄμβρους·
οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι κερθέντες ὥχοντ' ἀγλαοί, 145
ἀλλ' ἄπαν νῶτον καταΐθυσσον. τάχα δ' εὐθύς ἰὼν σφε-
τέρας

ἐστάθη γνώμας ἀταρμύκτιο πειρώμενος 150

85 ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου·

Ἐπ. δ'.

τὸν μὲν οὐ γίνωσκον· ὀπιζομένων δ' ἔμπας τις εἶπεν καὶ
τόδε·

Οὗ τί που οὗτος Ἀπόλλων, οὐδὲ μὲν χαλκάρματος ἐστὶ
πόσις 155

Ἀφροδίτας· ἐν δὲ Νάξῳ φαντὶ θανῆν λιπαρᾷ

Ἰφιμεδέας παῖδας, ὧτον καὶ σέ, τολμαῖς Ἐφιάλτα ἀναξ.

90 καὶ μὲν Τιτυὸν βέλῳς Ἀρτέμιδος θήρηνσε κραιπνόν, 160

ἐξ ἀνικάτου φαρέτρας ὀρνύμενον,

ὄφρα τις τῶν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων ἐπιψαύειν ἔραται.

Plan. 127, 1. — παντῶς, legebatur πάντως. cf. Apollon. de adv. 586. — V. 77. κλειτᾶς, PQRUZ κλυτᾶς. — V. 78. αἰτ', Thiersch εἰτ'. — ὦν, nonnulli l. ὦν. — ἄρα Boeckh, libri ἄρα. — V. 79. ἀμφοτέρων, EF ἀμφοτέρα ut Hecker coniecit, atque ita legit paraphr. (ἐσθῆς διπλῇ) non recte probante Mommseno. Ἀμφοτέρων, quod schol. tuetur, adverbii loco est, emendandus Empedoclis versus 252 οὐλοφνεῖς μὲν πρῶτα τύποι χθονὸς ἐξανέτελλον ἀμφοτέρων ὕδατος τε καὶ οὐδὲος αἶσαν ἔχοντες, ubi ἀμφοτέρων legitur. — νιν Boeckh, libri μιν. — V. 81. παρδαλέα GI, παρδαλέα rell. — V. 82. κομᾶν et κόμαν libri. — κερθέντες, C2 καρθέντες. — ὥχοντ' Boeckh, libri οἴχοντ'. — V. 84. ἀταρμύκτιο Hermann, ἀταρβύκτιο lemma E, ἀταρβήκτιο Schol., ἀταρβάκτιο l. reliqui, nisi quod lemma F ἀταρβήκτιο, ed. Rom. ἀταρβάκτιο (utrumque Tzetz. Lyc. 175). — V. 86. γίνωσκον, nonnulli l. γίγν. — τις, R καὶ τις. — εἶπεν καὶ recc., εἶπε καὶ vett. Heyne εἶπεσεν coniecit, quod probavit Hartung qui praeterea εἶδος pro ἔμπας scripsit. Ac sane καὶ hoc praesertim loco displicet, fort. leg. ἔμπας κατεῖπεν τις, nam ἔμπας τις εἶπ' ἀκᾶ propter brevem syllabam vix admittendum. — V. 89. Ἐφιάλτα vel Ἐφιάλτ' libri, sed Ἐπιάλτα schol. Hom. Od. XI 308 Cramer An. Par. III 472. — V. 90. κραιπνόν, CM τερπνόν. — V. 92. τῶν, complures l. τῶν. — ἔραται libri; coniunctivus verbi ἔραμαι recte se habet, antea Boeckhium secutus ἔραται scripseram,

Στρ. ε'.

τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι 165

γάρηνον τοιαῦτ'· ἀνὰ δ' ἡμιόνοις ξεστᾶ τ' ἀπ' ἴνα προτρο-
πάδαν Πελίας

95 ἵκετο σπεύδων· τάφε δ' αὐτίκα παπτήνας ἀρίγνυτον
πέδιλον

δεξιτερῷ μόνον ἀμφὶ ποδὶ. κλέπτων δὲ θυμῷ 170

δεῖμα προσήνεπε· Ποίαν γαῖαν, ὦ ξεῖν', εὐχέαι

πατρίδ' ἔμμεν; καὶ τίς ἀνθρώπων σε χαμαιγενέων πο-
λιάς 175

ἐξανῆκεν γαστρός; ἐχθίστοισι μὴ ψεύδεσιν

100 καταμιάναις εἰπὲ γένναν.

Ἀντ. ε'.

τὸν δὲ θαρσήςαις ἀγανοῖσι λόγοις

ὦδ' ἀμείφθη· Φαμὶ διδασκαλίαν Χείρωνος οἴσειν. ἄν-
τροθε γὰρ νέομαι 180

παρ Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας, ἵνα Κενταύρου με κοῦραι
θρέψαν ἀγναί.

εἰκοσι δ' ἐκτελέσαις ἐνιαυτοὺς οὔτε ἔργον 185

106 οὔτ' ἔπος ἐκτράπελον κείνοισιν εἰπὼν ἰκόμαν

sed vide quae dixi de talibus coniunctivi formis in comment. de titulo Arcadico p. XV. Ἐρᾶται apud Sapph. fr. 13 indicativus est; ab ἑρᾶο-μαι deductum sec. doricae dialecti legem ἐρᾶται dicendum; epistola Lycurgi ap. Plut. Lyc. 19: ἄν πτωχοὶ μένητε καὶ μὴ μέσδων ἄτερος θατέρου ἐρᾶτε (Cobet temere ἐρᾶται scripsit) ἤμεν, nullius est auctoritatis. — V. 95. παπτήναις Boeckh, libri παπτήνας. — V. 97. προσήνεπε vett. libri praeter BZ1 qui προσένεπε, recc. προσέννεπε. Revocavi προσήνεπε, vid. Apollon. Synt. 323, 21. 326, 8. de adv. 596, 24; eandem formam restitui Pyth. IX 29 et Nem. X 79. — ξεῖν' unus rec. liber et ed. Rom., ξέν' vett. — V. 98. χαμαιγενέων, I χαμαιπετέων. — πολιάς, quod schol. τιμίας interpretantur, fortasse memores vocis πέλιος (πελιός), de cuius usu apud Molossos et Thesprotos vid. excerpta Strab. T. II. p. 73 ed. Kramer., haud dubie corruptum, sed mendum non sustulit Hartung, qui σκοτίας scripsit. — V. 99. ἐχθίστοισι, Mingarelli ἐχθίστοις σε, Hecker αἰσχίστοις. — V. 100. καταμιάναις CMVX, καταμιάνας rell. Schol. et par. legunt καταμιάνης, sed de interpretatione dissentiunt. — V. 101. θαρσήςαις BX2, θαρσήςας vel θαρρήσας rell. — V. 102. ἄντροθε vel ἀντρόθε aliquot libri, ἀντροθεν vel ἀντρόθεν rell. — V. 103. Χαρικλοῦς, P Χαρικλῆς, Mosch. Χαρικλοῖς. — κοῦραι, PQRU κόραι. — V. 104. ἐκτελέσαις BX2(G), ἐκτελέσας vel ἐκτελέσσας rell. — οὔτε recc., οὔτ' vett. Poeta quod scripsit οὔτε ἔργον οὔτ' ἔπος, argumento est ἔργον aeolicum Bau diutius retinuisse quam ἔπος, cf. titulum atticum (populiscitum de Chalcidensibus, ed. in Annal. Inst. Archaeol. Athen. I 184) l. 24 οὔτε τέχνη οὔτε μηχανῇ οὐδεμία οὐδ' ἔπει οὐδὲ ἔργω. — V. 106. ἐκτράπελον Heyne, libri ἐντράπελον, nisi quod M et ed. Rom. ἐντράπελον. Schol. et ἐντράπελον et ἐκτράπελον videntur repperisse.

οἰκαδ', ἀρχὰν ἀγκομῖξων πατρός ἐμοῦ, βασιλευομένην
οὐ κατ' αἶσαν, τάν ποτε Ζεὺς ᾤπασεν λαγέτα 190
Αἰόλω καὶ παισὶ τιμάν.

Ἐπ. ε'.

πεύθομαι γάρ νιν Πελλίαν ἄθξιμιν λευκαῖς πιθήσαντα
φρασίν

110 ἀμετέρων ἀποσυλᾶσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων 195
τοί μ', ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον φέγγος, ὑπερφιάλου
ἀγεμόνος δείσαντες ὕβριν, κᾶδος ὥσειτε φθιμένονυ δνο-
φερόν 200

ἐν δώμασι θηκάμενοι, μίγα κωνιτῶ γυναικῶν
κρύβδα πέμπον σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις,
115 νυκτὶ κοινάσαντες ὁδόν, Κρονίδα δὲ τράφεν Χείρωνι 205
δῶκαν.

Στρ. ε'.

ἀλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων
ἴστε. λευκίππων δὲ δόμους πατέρων, κεδνοὶ πολλοίται,
φράσσετε μοι σαφέως·

Αἰδονος γὰρ παῖς ἐπιχώριος, οὐ μαν ξείνος ἴκω γαῖαν
ἄλλων. 210

V. 106. ἀρχὰν ἀγκομῖξων Chaeris emendavit, vid. schol. Χαῖρις γράφει ἀρχὰν ἀγκομῖξων πατρός ἐμοῦ, ἐν' ἣ τὴν ἀρχὴν ἀνακομιούμενος τοῦ ἐμοῦ πατρός, itaque etiam partic. fut. restituit, quod iure Hecker requirebat, legebatur ἀρχαίαν κομῖξων, quam scripturam nostri libri tuentur, nisi quod BD2G2 καινίξων. Veteres grammatici ἀρχαίαν πρό ἀρχὴν dictum existimabant, sine exemplo, nostri ad τιμάν v. 108 referre solent. — V. 109. νιν et μιν, φρασίν et φρεσίν libri. — V. 110. ἀμετέρων . . . ἀρχεδικᾶν idem Chaeris correxit, cum legeretur ἀμετέρων . . . ἀρχεδίαν. Schol. Χαῖρις γράφει ἀμετέρων καὶ περισπᾶ τὸ ἀρχεδικᾶν, ἐν' ἣ τῶν ἡμετέρων πατέρων τῶν ἀρχεδικῶν ἀποσυλῆσαι αὐτὸν πεύθομαι. quae deinceps in scholiis leguntur, erroris non sunt immunita. Nostri libri Chaeridis scripturam exhibent, unde satis superque intelligitur, quanta sit inconstantia horum librorum in tradenda lectione. Veteris tamen scripturae vestigia servavit B2 ἀμετέρων . . . ἀρχεδίαν (hoc etiam Z2), praeterea PQ ἀρχαὶ δικᾶν, DRU ἀρχαιδικᾶν, B τοκήων. — V. 113. δώμασι, E1F1 δώματι. — μίγα, μέγα CE1MZ, μέτα R, μετὰ BCX2, ac schol. fort. μετὰ κωνιτοῦ legit, sed κωνιτῶ(ω) libri omnes. — V. 114. κρύβδα recc., κρύβδαν veti. — V. 115. τράφεν agnoscit schol., solus Q2 τράφειν, ut Hartung scripsit, Mosch. τραφέν. — V. 118. οὐ μαν ξείνος ἴκω scripsi, libri οὐ ξείναν (E ξείναν) ἰκόμαν (BR ἰκόμην), Hermann, ut versus numerum redintegraret, ἰκούμαν scripsit, sed optativo nullus hic locus, itaque aliam medelam adhibui, quamquam poeta fort. scripsit ἐπιχώριός εἰμ', οὐ ξείνος ἴκω. Madvig ἰκάνω pro ἰκούμαν commendavit, Hartung οὐ ξείνος χθόν' ἰκούμαν ἐς ἄλλων, Christ οὐχ ἴκω ξείναν μαν γαῖαν ἄλλων.

Φῆρ δέ με θεῖος Ἰάσωνα κικλήσκων προσήυδα.
 120 ὥς φάτο· τὸν μὲν ἐσελθόντ' ἔγνον ὀφθαλμοὶ πατρός·
 ἐκ δ' ἄρ' αὐτῷ πομφόλυξαν δάκρυα γηραλέων γλεφά-
 ρων, 215
 ἄν περὶ ψυχὰν ἐπεὶ γάθῃσεν, ἐξαίρετον
 γόνον ἰδὼν κάλλιστον ἀνδρῶν.
 'Αντ. 5.
 καὶ κασίγνητοὶ σφισιν ἀμφοτέροι 220
 125 ἤλυθον κείνου γε κατὰ κλέος· ἔγγυς μὲν Φέρης κράναν
 Περῆδα λιπών,
 ἐκ δὲ Μεσσάνας Ἀμυθάν· ταχέως δ' Ἀδματος ἵκεν καὶ
 Μέλαμπος
 εὐμενέοντες ἀνεψιόν. ἐν δαιτὸς δὲ μοίρα 225

V. 119. προσήυδα, EFU προσήυδα, Schneidewin προσαύδα, fortasse Pindarus dorica contractione usus προσαύδη scripsit, ut est ποταύδη apud Stesichorum. — V. 120. ἐσελθόντ' recc., εἰσελθόντ' vett. — ἔγνον II recc., ἔγνων vett. (B ἔγν . . .). Illam formam versus lex flagitat, legiturque in tabulis Heracl. διέγνον, neque tamen propterea cum Ahrensis alii etiam Pyth. IX 79 ἔγνων et Isthm. II 29 ἀνέγνων citra necessitatem ad eundem modum corrigenda, velut etiam in Homericō hymno in Cerer. 111 οὐδ' ἔγνων legitur, ubi Cobet ἔγνον corrigendum censuit analogiae speciem ut solet sēctatus, eique Batavus Naber et Contos Amphissensis assensi sunt, nescio an etiam ἐβίων et ἀνῆλων correcturi. Veteres quidem grammatici solum ἔγνων videntur agnoscere, cf. Cramer An. Ox. I 102 (ubi τὴν γὰρ παραλήγουσαν οὐκ ἔχει τῆς μετοχῆς scribendum, i. e. distat a participio γνόντες, cf. Lobeck El. Path. I 379). Neque vero ἔγνων ex ἔγνωσαν est decurtatum, ut vulgo existimant, sed quemadmodum Dorienses τιθέντι, δίδόντι alia dicunt, Iones τιθέασι, διδόασι, ita Dorienses ἀνέθεν alia, Boeoti ἀνέθειαν (adde Arcadicum ἀπυδόας), Iones ἀνέθεαν (titulus nuper in Euboea insula repertus hanc formam exhibet τοῖ Ἰσμηνίοι ἀνέθεαν, v. Act. Inst. Arch. Athen. I p. 97,) quas formas neque Boeckh neque Ahrens recte expederunt, alter Boeotos ἀνέθειαν pro ἀνέθεσαν dixisse ratus littera sibilante abiecta, alter K omissum esse, quod multo magis est reprobandum; inde apud Homer. II. IV 146 μῑάνθην (longam vocalem metrum desiderat) quod ex MIANΘEAN coaluit, neque alia origo est formae ἔγνων, nam ἔγνον doricæ dialecti consuetudinem sequitur. Apud Hesiod. Op. 139 libri ἐδίδων et ἐδίδουν, neque necessaria correctio ἐδίδον, quamquam δίδον est in Hymno Hom. in Cer. 327 et fort. ibidem 437 ἐδίδ(ον). — V. 121. αὐτῷ scripsi, libri αὐτοῦ. — πομφόλυξαν, M πομφόλυξε. — γλεφάρων et βλεφάρων libri. — V. 122. πέρι Hermann, libri περὶ. Scholiasta ἐξαίρετον cum γάθῃσεν iungit, non recte, nam plane redundaret, quandoquidem πέρι praecessit. Hartung interpunxit γλεφάρων ἄν περὶ ψυχὰν, ἐπεὶ γάθῃσεν, ἐξαίρετον γόνον κτλ. — V. 124. σφισιν BX2 recc., σφιν vett. — V. 125. Περῆδα Hermann, Περηίδα Mosch., Περηίδα vett. — V. 126. Ἀμυθάν, XL Mosch. Ἀμυθών. — ἵκεν Mosch., ἦκεν B Tricl., ἵκε vel ἵκεν vett. — Μέλαμπος, F2QRU Μελάμπος. — V. 127. εὐμενέοντες, V εὐμενέοντος. — ἀνεψιόν, R ἀνεψιός, quod Hartung requirebat; at ἀνεψιόν non cum εὐμενέοντες, sed cum ἵκεν iungendum, et si quid mutandum, malim ἵκον scribere.

μειλιχίοισι λόγοις αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος,
 ξείνι' ἀρμόζοντα τεύχων, πᾶσαν ἑυφροσύναν τάννεν, 230
 130 ἀθροάϊς πέντε δραπὼν νύκτεσσιν ἐν δ' ἀμέραις
 ἱερὸν εὖ ζωᾶς ἄωτον.

Ἐπ. 5'.

ἀλλ' ἐν ἔκτα πάντα λόγον θέμενος σπονδαῖον ἐξ ἀρχᾶς
 ἄνῃρ 235
 συγγενέσιν παρεκοινᾷθ'. οἱ δ' ἐπέσποντ'. αἴψα δ' ἀπὸ
 κλισιᾶν
 ὦρτο σὺν κείνοισι· καί ῥ' ἦλθον Πελία μέγαρον·
 135 ἐσσύμενοι δ' εἰσω κατέστιαν· τῶν δ' ἀκούσας αὐτὸς
 ὑπαντίασεν 240.

Τυροῦς ἐρασιπλοκάμου γενεά· πρᾶν δ' Ἰάσων

μαλθακᾷ φωνᾷ ποτιστάζων ὄαρον

βάλλετο κρηπίδα σοφῶν ἐπέων· Παῖ Ποσειδᾶνος Πε-
 τράλου, 245

Στρ. 5'.

ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι
 140 κέρδος αἰνήσσαι πρὸ δίκας δόλιον, τραχεῖαν ἐρπόντων
 πρὸς ἐπιβδαν ὁμως·

V. 128. δέγμενος, nescio an rectius δέχμενος scribatur, i. e. δεχόμενος, quemadmodum ἀρχόμενος ex ἀρχόμενος descendit: nam Homerium δέγμενος diversum, quamquam etiam de huius formae scriptura ambigunt veteres. — V. 129. τεύχων, CM τεύξων. — πᾶσαν ἑυφροσύναν τάννεν quod conieceram firmavit B πᾶσαν εὐφρ. τάν., vett. l. ἐς (εἰς) εὐφροσύναν, recc. ἐν εὐφρ. Nisi forte poeta scripsit ἐπ' εὐφρ. Scholiasta ἐξέτεινεν interpretatur. — V. 130. δραπὼν, R δρέπων. Conieci, ne tria participia continuo se excipiant, olim scriptum fuisse τάννεν· ἀθροάϊς πέντε ἑδραπον κτλ., nunc nihil muto. — ἐνδ', CE FMVXZ ἐν τ' ἀμέραις vel ἀμέραις. — V. 131. εὖ ζωᾶς scripsi, EFUV XZ recc. εὖζωᾶς, reliqui vett. εὖ ζωᾶς. Et εὖζωᾶς quidem, ubi adverbium nomini adhaerescit, omnino reiiciendum, itaque commendavi εὖζωᾶς, vocabulum non satis antiquum, vel εὐσόλας, quod iam non admittendum existimo, nam usitata notio huius vocabuli huic loco non convenit. Mommsen scripsit ἱερὸν εὖ, ζωᾶς ἄωτον, hoc est opinor εὐίερον, satis novicium vocabulum. Scripsi igitur εὖ ζωᾶς, nam pronomen εὖ non tantum ἐν ἐγγίσει, sed etiam ὀρθοτονοῦμενον fuit in usu, vid. Apollon. de pron. 357. Pindarus autem, quemadmodum σεῦ Nem. VIII 46, ita etiam εὖ epicorum usum secutus admisit. — V. 132. Hermann distinxit πάντα, λόγον θέμενος σπονδαῖον, ἐξ. — V. 133. παρεκοινᾷθ', BC1VXZ1 πᾶσι κοινᾷθ'. — V. 134. ἦλθον, CMV ἦλθε(ν). — Πελία μέγαρον vett., Πελία μέγαρόν δ' Mosch. — V. 135. εἰσω recc., ἔσω vett. — τῶν δ', B1 om. δ'. — ἀκούσας B, ἀκούσας rell. — αὐτός, paraphr. αὐτοῖς legit. — V. 136. ἐρασιπλοκάμον, B . . . ιπλοκάμον, C1 ἐλασιπλοκάμον, C καλλιπλοκάμον. — γενεά, DPQR γέννα. — V. 138. Ποσειδᾶνος, EG Ποσιδᾶνος, alii Ποσειδῶνος. — V. 140. ἐπιβδαν scripsi,

ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ σὲ θεμισσαμένους ὄργας ὑφαίνειν λοι-
πὸν ὄλβον. 250

εἰδότι τοι-ἐρέω· μία βοῦς Κρηθεὶ τε μάτηρ
καὶ θρασυμήδει· Σαλμωνεὶ· τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς 255
ἄμμες αὖ κείνων φντευθέντες σθένος ἀελίου χρύσειον
145 λεύσσομεν. Μοῖραι δ' ἀφίσταντ', εἴ τις ἐχθρα πέλη
ὁμογόνους, αἰδῶ καλύψαι. 260

Ἄντ. ζ.

οὐ πρόπει νῶν χαλκοτόροις ξίφεσιν
οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλην προγόνων τιμὰν δάσασθαι. μῆλ' αὖ
τε γὰρ τοι ἐγὼ
καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφίημι· ἀγρούς τε πάντας, τοὺς
ἀπούρας 265

150 ἀμετέρων τοκέων νέμει, πλοῦτον πιαίνων·
κοῦ με πονεῖ τεδὸν οἶκον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγαν·
ἀλλὰ καὶ σκαῖπτον μόναρχον καὶ θρόνος, ᾧ ποτε Κρη-
θείδας 270

ἐγκαθίζων ἱππόταις εὐθύνε λαοῖς δίκας.
τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας

et sic ut vid. C, v. ἐπίβδαν, XZ ed. Rom. ἐπίβδαν δ'. — V. 141. ὄργας, Hecker ὄρθαν. — V. 143. θρασυμήδει recc., θρασυμήδει (μηδεῖ) vett. — V. 144. ἄμμες BX2 recc., ἄμεις (ἄμες) vett. — V. 145. λεύσσομεν et λεύσσομεν libri. — ἀφίσταντ' B1 Tricl., ἀφίσταντ' correx. Chaeris (vid. schol.) atque ita VXZ Mosch., ἀμφίσταντ' rell. vett. — ἐχθρα, C1M ἐχθρα. — πέλη Hartung atque ita, ut vid., legit schol., libri πέλει. Chaeris fort. πέλοι. — V. 146. αἰδῶ, P αἰδῶ. Locus difficilis nondum expeditus; Hermann scripsit αἰδοῖ καλύψαι, Hecker ὁμογόνους· αἰδῶς χαλέψαι, Hartung novavit Μοῖραι δ', ἀφεστῶσαι, εἴ τις ἐχθρα πέλη ὁμογόνους, αἰδῶ κάλυψαν, L. Schmidt Μοῖραι δ' ἀφίσταντ'· εἴ τις ἐχθρα πέλει ὁμογόνους, αἰδῶς καλύψαι. — V. 147. νῶν (νῶν) G1E1, νῶν BCMVX, νῶι Z, νῶ vel νῶ cett. — χαλκοτόροις Mosch., χαλκοτόροις vel χαλκοτέροις vett. — V. 148. μεγάλην, C1M μεγάλων. — μῆλα, Heyne μάλα. — V. 149. τοὺς CMVXZ Mosch., οὓς cett. — ἀπούρας libri (V ἀποῦρας), Boeckh ἀπούρας, quem iam non sequor. — V. 150. νέμει, C1VX1 νέμεν, BX2 νύμες. — V. 151. πονεῖ, Hartung donec. — V. 152. ἀλλὰ καὶ, PQR om. καὶ, nec legisse videtur schol. — θρόνος, FG1IUR2 Tricl. θρόνον. Locus non integer, Hecker ἀλλὰ γὰς σκαῖπτον, M. Schmidt ἀλλὰ κνᾶ, equidem scribendum puto ἀλλὰ σὲ σκάπτων μοναρχεῖν καὶ θρόνον, sed aliquando conieci leniore medela adhibita corrigendum ἀλλὰ βῶν (ἀναλαβών) σκαῖπτον μόναρχον καὶ θρόνον, i. e. si reciperavero regnum paternum, nominativo participii pro accus. admissio. — ποτε, D ποτ' ὁ. — Κρηθείδας recc., Κρηθείδας vett. — V. 153. ἱππόταις, B2 ἱππότας. — λαοῖς recc., λαοῖσι vett. Post δίκας plene interpuncti. — V. 154. τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας verba vix integra, conieci τὰ μὲν ἀνείξ ξυνᾶς ἀνίας λύσον.

Ἔπ. ζ.

155 λῦσον ἄμμιν, μή τι νεώτερον ἐξ αὐτῶν ἀναστήῃ κακόν. 275
 ὥς ἄρ' ἔειπεν, ἀκᾶ δ' ἀνταγόρευσεν καὶ Πελλας· Ἔσομαι
 τοίτος· ἀλλ' ἤδη με γηραιὸν μέρος ἀλικίας 280
 ἀμφιπολεῖ· σὸν δ' ἄνθος ἦβας ἄρτι κυμαίνει· δύνασαι δ'
 ἀφελεῖν

μῦθον χθονίων. κέλεται γὰρ ἔαν ψυχὰν κομίζαι
 160 Φοῖβος ἐλθόντας πρὸς Αἰήτα θαλάμους 285
 δέσμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν, τῷ ποτ' ἐκ πόντου σαώθῃ
 Στρ. η'.

ἐκ τε ματρινᾶς ἀθέων βελέων.

ταῦτά μοι θανμαστὸς ὄνειρος ἰὼν φώνει. μεμάντευμαι δ'
 ἐπὶ Κασταλίᾳ, 290
 εἰ μετάλλατόν τι. καὶ ὥς τάχος ὀτρύνει με τεύχειν ναὶ
 πομπάν.

V. 155. ἄμμιν rec., ἄμμι vett., pronomen cum seq. iungunt schol. et P., secus cett. l. — ἐξ αὐτῶν, fort. ἐξ ἀστῶν emendandum. — ἀναστήῃ Hermann, libri plerique ἀναστήσης, EF ἀναστήσας i. e. ἀναστάσης (librarii correctionem, quam dialectus poetae desiderabat, non satis perspexerunt), ἀναστήση B2IP1Q1 (scriptura ex scholiis ascita), ἀνασταίη P2Q2 (item ex schol. petiitum). Paraphrastes epim ἀνασταίη legit, idque retinuit in explicatione, quandoquidem optativus modus non abhorrebat ab istius saeculi consuetudine: idem etiam scripturam ἀναστήση memorat, quam perperam interpretatur μή ὁ νεωτερισμὸς ἡμῶν κακὸν ἀναστήση, rectius schol. ἀναστήση ἀντὶ τοῦ ἀναστήσαι. Tertiam lectionem ἀναστήσης sequitur schol. v. 278 οὗτος μὴδὲν ἀναστήσαι ἄδικον καὶ νεώτερον, quem schol. a paraphraste discernendum esse manifestum est. Antiquitas tradita lectio fuit opinor ἀναστήση, sed media verbi forma cum non satis apta videretur, correxit aliquis ἀναστήσης, quam correctionem plerique libri exhibent. Scripsi Hermannō autore ἀναστήῃ sive ἀναστήσιν malis (nam iota his formis detrahendum), cum antea Ahrensium secutus ἀνασταίη edidissem: sed eiusmodi formae non sunt admittendae, velut Homericum παραφθαίησι, quem alii optativum esse existimant, quamvis clausula σι plane adversante, alii coniunctivum παραφθαίησι, at scribendum est παραφθήησιν. — V. 156. ἀκᾶ δ' ἀνταγόρευσεν, PQ ἀκᾶ δ' ἀγόρευσεν, inde existimabam poetam ἀκασᾶ δ' ἀγόρευσεν scripsisse (forma ἀκασᾶ Pindarus usus sec. Eustath. pr. 11), neque nunc poenitet coniecturae, nam cum D ἀντ' ἀγόρευσεν exhibeat, fortasse ἀντ' a correctore ad verum redintegrandum supra adscriptum; sufficebat autem verbum simplex, et schol. interpretatio ἀνταπεκρίθη αὐτῷ ambigua. Particula καὶ non est sollicitanda, refertur ad v. 136. — Ἔσομαι IM rec., ἔσομαι vett. — V. 158. τοίτος interpolati, τοιοῦτος antiqui, nisi forte quis velit hoc ipsum restituere responsione inaequabili admissa, vid. Ol. VII 49. — V. 160. ἐλθόντας libri, H. Stephanus ἐλθόντα, et sic fort. Schol. legit. — V. 161. βαθύμαλλον, plures βαθύμαλον. — V. 162. βελέων, EF βελών, DQ1Z βουλέων. — V. 163. φώνει auctore schol. scripsi, libri φωνεῖ. — V. 164. μετάλλατον libri et schol., sed malim μεταλλακτόν. — ὀτρύνει με,

165 τοῦτον ἄεθλον ἐκὼν τέλεσον· καὶ τοι μοναρχεῖν
καὶ βασιλεύμεν ὄμνυμι προήσεν. καρτερός 295
ὄρκος ἄμυν μάρτυς ἔστω Ζεὺς ὁ γενεθλῖος ἀμφοτέροις.
σύνθεσιν ταύταν ἐπαινήσαντες οἱ μὲν κρίθην· 300
ἀτὰρ Ἰάσων αὐτὸς ἦδη

Ἀντ. ἡ'.

170 ὦρνυν κάρυκας ἰόντα πλόον
φαινέμεν παντᾶ. τάχα δὲ Κρονίδαο Ζηνὸς υἱὸι τρεῖς ἀκα-
μαντομάχαι
ἦλθον Ἀλκμήνας θ' ἐλικοβλεφάρου Ἀήδας τε, δοιοὶ δ'
ὑψιχαῖται 305
ἄνδρες, Ἐννοσίδα γένος, αἰδεσθέντες ἀλκάν,
ἐκ τε Πύλου καὶ ἀπ' ἄκρας Ταινάρου· τῶν μὲν κλέος 310
175 ἐσλὸν Εὐφάμου τ' ἐκράνθη σὸν τε, Περικλύμεν' εὐρυβία.
ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ φορμικτὰς κοιδᾶν πατήρ
ἔμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς. 315

Ἐπ. ἡ'.

πέμπε δ' Ἐρμᾶς χρυσόραπισ διδύμους υἱοὺς ἐπ' ἄντρον
πόνον
τὸν μὲν Ἐχίονα, κεχλάδοντας ἦβα, τὸν δ' Ἐρῦτον. τα-
χέως δ'

180 ἀμφὶ Παγγαίου θέμεθλα ναιετάοντες ἔβαν· 320

ed. Rom. et fort. B ὀτρύνει σε. Conieci ὠτρυν' ὅσα vel ὅσ' ὠτρυνε.
— V. 167. ἄμυν II, ἄμιν cett. — V. 169. ἀτὰρ, plurimi αὐτὰρ. —
V. 170. ὦρνυν Boeckh, ὦρνυ R, ὄρνυ IPQ, ὄρνυ(εν) rell. — ἰόντα,
C1M τὰς ἰόντα. Quamvis ineptum ἰόντα agnoscit paraphr. τὸν ὄντα
καὶ δόξαντα πλοῦν, more suo δόξαντα interpretandi gratia addens, neque
enim ἀδόντα vel tale quid legit. Mihi poeta ξτῑσι videtur scripsisse,
fuitque fortasse hoc ipsum in archetypo codd. CM suprascriptum, unde
corruptela τὰς orta. — V. 171. παντᾶ GI, πάντᾳ B, παντᾶ rell. —
V. 172. Ἀλκμήνας, BD Ἀλκυάνας recte, sed non addicunt libri aliis
locis, nisi quod Pyth. IX 85 B Ἀλκυᾶνᾶ, Nem. X 11 recc. nonnulli
Ἀλκυᾶναν testantur. — θ' ἐλικοβλεφάρου CMVXZ recc., τ' ἐλ. vel τ' ἐλ.
vett. rell. — ὑψιχαῖται, Hecker εὐρυχαῖται. — V. 173. αἰδεσθέντες ἀλκάν,
conieci ἄ· φασθέντες ἀλκᾶ, quamquam sane antiquiores poetae, si
a Simonide Amorgino discesseris, non videntur hoc verbo usi esse.
Hartung scripsit Ἐννοσίδα γένος αἰδεσθέντ', ἐς ἀλκάν ἐκ τε κτλ.
Schmidt ἀδύσκοντες ἀλκάν. Christ Ἐννοσίδα γενεᾶ, βλέποντες ἀλκάν.
— V. 176. φορμικτὰς, CMVXZ φορμικτᾶς. — V. 178. χρυσόραπισ recc.,
χρυσόραπισ vett. — V. 179. κεχλάδοντας BCV, κεχλάδοντας EF Mosch.,
κεχλαδόντας rell. — Ἐρῦτον C, Εὔρῦτον vett. et Mosch. — ταχέως δ'
VXXZ recc., ταχέες δ' reliqui, utramque lectionem testantur schol.,
Boeckh et Mommsen delent δὲ. — V. 180. θέμεθλα omittunt B1DGP
Q1U. Numero versus ut consulatur cave θέμεθλον scribas, nam hoc
vocabulum pluraliter tantum dici solet, apud Callim. in Dian. v. 248:

καὶ γὰρ ἐκὼν θυμῷ γελανεῖ θαῖσσαν ἔντυνεν βασιλεὺς
ἀνέμων

Ζήτην Κάλαϊν τε πατὴρ Βορέας, ἄνδρας πτεροῖσιν 325
νώτα πεφρίκοντας ἄμφω πορφυρέοις.

τὸν δὲ παμπειθῇ γλυκὺν ἡμιθέοισιν πόθον ἔνδαιεν Ἥρα
Στρ. θ'.

185 ναὸς Ἀργοῦς, μὴ τινα λειπόμενον

τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν αἰῶνα πέσσοντ', ἀλλ'
ἐπὶ καὶ θανάτῳ 330

φάρμακον κάλλιστον ἕως ἀρετᾶς ἄλιξιν εὐρέσθαι σὺν
ἄλλοις.

ἐς δὲ Ἰωλκὸν ἐπεὶ κατέβα ναυτῶν ἄωτος, 335
λέξατο πάντας ἐπαινήσας Ἰάσων. καὶ ῥά οἱ

190 μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι θεοπροπέων ἱεροῖς
Μόψος ἄμβασε στρατὸν πρόφρων· ἐπεὶ δ' ἐμβόλου 340
κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν,

Ἀντ. θ'.

χρυσέαν χεῖρεσσι λαβὼν φιάλαν

ἀρχὸς ἐν πρύμνᾳ πατέρ' Οὐρανιδᾶν ἐγγχειέραννον Ζῆνα,
καὶ ὠκυπόρους 345

195 κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμων τ' ἐκάλει, νύκτας τε καὶ πόντου
κελεύθους

περὶ βρέτας εὐρύ θέμεθλον δαμήθη scribendum est εὐρυθέμεθλον δῶμ' ἥρθη. Aeque insolens est, quod Boeckh scripsit ἀμφὶ Π. θεμέθλοις, omnino autem cum de Boreadis sermo sit, offendimur, quod sic simpliciter ναιετάοντες dicuntur, itaque in epeccosi scripsi θεμέθλ' οἱ ναιετάοντες, sed hoc quoque pedestri magis convenit orationi, quam lyrici carminis gravitati: credo totum locum sic esse conformandum ταχέως δ' ἄγχι Παγγαίου θεμέθλων ναιετάοντες ἔβαν (καὶ γὰρ . . . . Βορέας) ἄνδρες πτεροῖσιν νῶτα πεφρίκοντες ἄμφω πορφυρέοις. — V. 183. πεφρίκοντας BCEVZ Mosch., πεφρικώτας rell. — V. 184. παμπειθῇ BICMVXZ Mosch., παμπληθῇ rell. — ἡμιθέοισιν recc., ἡμιθέοισι vett. — πόθον, Moschop. πόθον γ' interpolavit. — ἔνδαιεν, BC1E1M VWXYZ ἔδαιεν. De producta novissima syllaba πόθον vid. ad Pyth. III 6, possumus igitur correctionibus supersedere, velut Boeckh legendum suavit πρόσδαιεν, Hermann ἐν πόθον δαίσειεν, Emperius τόνδ' αὖεν, Hartung ἡμιθέοις πως ἔρωτ' ἔνδαιεν. — V. 186. τὰν libri, τὸν ed. Rom. — ματρὶ BV, ματέρει vel μητέρει rell. — V. 188. ἐς δὲ Ἰωλκὸν recc., ἐς δ' Ἰωλκὸν vett., E. Schmid ἐς δ' Ἰαωλκὸν, qua correctione nihil opus, vid. Nem. III 34. — κατέβα ναυτῶν GFI, κατέβαν ναυτῶν DE, κατέβα ναυτῶν, κατέβαν αὐτῶν cett. — ἄωτος, E ἄωτον, quod Hartung ubique poetae obtulit. — V. 189. ἐπαινήσας B, ἐπαινήσας rell. — V. 190. ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι, I ὀρνίχεσσι κλάροισι τε, Tricl. ὀρνίχεσσι ἐν κλάροισι, Boeckh ὀρ. ἐν κλάροις τε vel ὀρν. κλάροισιν τε. — θεοπροπέων, plurimi θεοπροπέων. — V. 195. ἀνέμων P(R)Q, ἀνέμωνες ceteri.

- ἄματά τ' εὐφρονα καὶ φιλίαν νόστοιο μοῖραν·
 ἐκ νεφῶων δέ οἱ ἀντάῦσε βροντᾶς αἴσιον 350
 φθέγμα· λαμπραὶ δ' ἦλθον ἀκτίνες στεροπαῆς ἀπορηγνύ-
 μεναι.
 ἄμπνοᾶν δ' ἦρωες ἔστασαν θεοῦ σάμασιν 355
 200 πιθόμενοι· κάρυξε δ' αὐτοῖς

Ἐπ. θ'.

- ἐμβαλεῖν κόπαισι τερασκόπος ἀδείας ἐνίπτων ἐλπίδας·
 εἰρεσία δ' ὑπεχώρησεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκορος, 360
 σὺν Νότου δ' αὖραις ἐπ' Ἀξείνου στόμα πεμπόμενοι
 ἦλθον· ἐνθ' ἄγρον Ποσειδάωνος ἔσαντ' εἰναλίου τέ-
 μενος,
 205 φοίνισσα δὲ Θρηκίων ἀγέλα ταύρων ὑπᾶρχεν 365
 καὶ νεόκτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ.
 ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν ἰέμενοι δεσπότην λίσσοντο ναῶν,
 Στρ. ι'.

- συνδρόμων κινηθμὸν ἀμαιμάκετον 370
 ἐκφυγεῖν πετρᾶν. δίδυμαι γὰρ ἔσαν ζωαί, κυλινδέσκοντό
 τε κραιπνότεραι
 210 ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες· ἀλλ' ἤδη τελευτὰν κεῖνος
 αὐταῖς
 ἡμιθέων πλόος ἄγαγεν. ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτεν 375

V. 197. ἀντάῦσε, C1M ἀντάνυσε, scilicet in archetypo fuit ἀντάῦσε.
 — βροντᾶς, Z βροντᾶς, neque tamen hic partic. βρονταῖς restituendum,
 de quo dixi supra v. 23, quamquam paraphr.: ἐκ τῶν νεφῶν δὲ βρον-
 τήσας ὁ Ζεὺς αἴσιον σύμβολον αὐτῷ ἐδίδω τῆς ὁδοῦ, nam subiecti ommissio
 nimis dura. — V. 199. ἦρωες ἔστασαν, Tricl. pessime of ἦρωες ἔσαν.
 — V. 200. πιθόμενοι recc., πειδόμενοι vett. — V. 202. ταχειᾶν, CMV
 XZ Mosch. τραχειᾶν. — V. 203. Ἀξείνου, paraphr. Ἀξείνον, CDF2 Mosch.
 Εὐξείνου. — V. 204. Ποσειδάωνος, B Ποσειδάωνος. — ἔσαντ' et ἔσαντ'
 libri. — εἰναλίου recc., ἐναλίου vett. — V. 205. φοίνισσα, schol. τὸ δὲ
 σημεῖον, ὅτι φοίνισσαν εἶπεν ἀπὸ τοῦ φοινικίου σχηματισίας. cf. Pyth.
 I 24 φοίνισσα φλόξ, et Eurip. φοίνισσα ἄλμη, vid. Miller Misc. p. 302.
 — ὑπᾶρχεν, CMVX ὑπῆρχεν, manifestum est interpretamentum, quam-
 vis schol. ita legant, nam hoc genus dicendi ab antiquorum poetarum
 usu plane abhorret, cum frequens admodum sit apud grammaticos:
 poeta fortasse scripsit παρῆν σφιν. Schol. monent ab hoc verbo
 etiam proximum versum suspensum esse, quamquam libri aliquot di-
 stinguunt plene post ὑπᾶρχεν, quasi βωμοῖο θέναρ ad ἔσαντο referen-
 dum sit. — V. 206. νεόκτιστον, ed. Rom. Θεόκτιστον. — λίθων Triclin.
 λίθον F2 Mosch., λίθινον vett. (M λιθοῖο). Ahlwardt traiectionis vocabu-
 lis θέναρ βωμοῦ λίθινον, et βωμοῦ θέναρ ex hoc loco affert Cramer
 An. P. III 209, sed βωμοῖο θέναρ omnes libri tuentur. — V. 209. δίδυ-
 μαι DEFGIUX2, δίδυμοι rell. — τε, I1 δέ. — κραιπνότεραι, I κραιπνό-
 τερον, D κραιπνόν. — V. 211. Φᾶσιν, plerique φάσιν. — ἔπειτεν ἦλθον

ἤλυθον, ἐνθα κελαινώπεσσι Κόλχοισιν βίαν
 μῖξαν Αἰήτα παρ' αὐτῷ. πότνια δ' ὀξύτατων βελέων 380
 ποικίλαν ἱγῖγα τετράκναμον Οὐλυμπόθεν
 215 ἐν ἀλύτῳ ζεύξαισα κύκλῳ

Ἀντ. ι'.

μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρειν
 πρῶτον ἀνθρώποισι, λιτάς τ' ἐπαοιδᾶς ἐκδιδάσκησεν σο-
 φὸν Αἰσονίδα· 385
 ὄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοιτ' αἰδῶ, ποθεινὰ δ' Ἑλλὰς
 αὐτάν
 ἐν φρασὶ καιομένην δὴνέοι μᾶστιγι Πειδοῦς. 390
 220 καὶ τάχα πείρατ' ἀέθλων δείκνυνεν πατρώων·
 σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσασις ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν
 δῶκε χρίεσθαι. καταίνησάν τε κοινὸν γάμον 395
 γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μῖξαι.

Ἐπ. ι'.

ἀλλ' ὅτ' Αἰήταξ ἀδαμάντινον ἐν μέσσοις ἄροτρον σκίμψατο
 225 καὶ βόας, οἷ φλόγ' ἀπὸ ξανθᾶν γενύων πνέον καιομένοιο
 πυρός, 400

F1G1IU, ἔπειτ' ἐνήλυθον plerique, ἐν ἤλυθον E, ἐλήλυθον Z, ἀνήλυθον B. Pindarus fortasse ἔπειταν scripsit. — V. 212. κελαινώπεσσι, CM QU κελαινώπεσι, I κελαινάποισι. Fort. κελαινάποισι scribendum. — V. 213. μῖξαν, legebatur μῖξαν. — Αἰήτα παρ' αὐτῷ de vitio suspecta sunt; paraphr., qui haec verba cum ἤλυθον iungit, interpretatur παρ' αὐτῷ τῷ ταχεῖ (scr. τραχεῖ) Αἰήτῃ. Mihi poeta scripsisse videtur ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειταν ἤλυθον, ἐνθα κελαινάποισι Κόλχοισιν βίαν μῖξαν Αἰήτα παρ' αὐτῷ δει. πότνια δ' ὀξύτατων sive malis μῖξαν, Αἰήταν παρ' αὐτῷ δει. Αὐτῷδης i. e. αὐθάδης, cf. Apollon. de pron. 354 et Hesych. αὐτῷδης· ὑπέροφρον, ἰδιογνώμων et rursus solito errore αὐτῷδης· ὕβριστης, αὐτόχειρ (αὐθάδης et αὐθέντης confudit). Πότνια alias apud Pindarum non legitur, malui tamen ita scribere, quam asyndeto uti πότνι' ὀξύτατων. M. Schmidt schol. legisse putat Αἰήτα παρ' αὐτῷ αὐτῷ i. e. ταχεῖ, ipse vero corrigit Αἰήτα τ' ἀγαντῶ. — ὀξύτατων CMVWXYZ Mosch. et schol., ἀκντάτων rell. — V. 214. τετράκναμον; CFM τετρακνήμον, quae lectio ex scholiis petita: τινὲς δὲ τετρακνήμον' ἀνέγνωσαν, ἐν' ἧ, ἐν τῷ τετρακνήμονι κύκλῳ. — V. 215. ζεύξαισα B, ζεύξασα rell. — V. 217. ἐκδιδάσκησεν DGUF1, ἐδιδάσκησε B ut vid., διδάσκησε VXZ2 (Z1 -εισε), ἐκδιδάσκουσα EFQR. Iniuria haec verbi forma Mommseno suspecta, qui ἐκδίδαξεν τὸν coniecit; vid. Hesiodi Op. 64 ἔργα διδάσκησαι, ubi solus Origenes διδασκόμεναι, et Hom. h. in C. 144, ubi Voss probabiliter correxit καὶ κ' ἔργα διδασκῆσαιμι γυναικας. — V. 218. Μηδείας, Beck Μῆδειαν. — V. 219. φρασὶ et φρεσὶ libri. — V. 221. φαρμακώσασις B, φαρμακώσας cett. — V. 223. ἐν om. CMZ. — μῖξαι scripsi, μῖξαι CMVXZ Mosch. et paraphr., μῖξιν reliqui, nisi quod DR μῖξιν. — V. 224. μέσσοις, complures μέσσις. — V. 225. γενύων, G. Dindorf γενῶν, Boeckh γνάθων. — πνέον, Hermann

χαλκείαις δ' ὅπλαϊς ἀράσσεσκον χθόν' ἀμειβόμενοι·
 τοὺς ἀγαγὼν ζεύγλα πέλασσε· μούνοιο δ' ὀφθαλμοὺς δ' αὐλάκας
 ἐντανύσαις 405
 ἤλαυν', ἀνὰ βωλακίας δ' ὀρόγνιαν σχίζε νῶτον
 γᾶς. ἔειπεν δ' ὦδε· Τοῦτ' ἔργον, βασιλεὺς,
 230 ὅστις ἄρχει ναός, ἐμοὶ τελέσαις ἄφθιτον· στρωμνὴν
 ἀγέσθω, 410
 Στρ. ια'.
 κῶας αἰγλαῖν χρυσέῳ θυσάνῳ.
 ὥς ἄρ' ἀνδάσαντος ἀπὸ κροκόεν ῥίψαις Ἰάσων εἶμα θεῶ
 πύσσυος
 εἶχετ' ἔργον· πῦρ δέ νιν οὐκ ἐόλει παμφαρμάκου ξείνας
 ἐφετμαῖς, 415
 σπασσάμενος δ' ἄροτρον, βοέους δήσας ἀνάγκη

πνεῦν, et praeterea coni. καὶ βόας, οὗ γενῶν ξανθῶν φλόγα πνεῦν, sed fort. φλόγα est additamentum interpretis, ut scribendum sit οὗ γενῶν ξανθῶν ἀπο πνεῶν καιομένοιο πυρός. Neque tamen reticebo, identidem me hanc opinionem concepisse, Pindarum passim — — — loco epitriti, qui dici solet, adhibuisse, responsionis inaequalitate admissa, velut hic ξανθῶν γενῶν πνεῶν, ac possis hoc modo tueri librorum scripturam v. 206 καὶ νεόκτιστον λίθινον βωμοῖο θέναν, item Pyth. III 16 οὐκ ἔμειν' ἐλθεῖν τράπεζαν/νυμφιδίαν, Ol. III 35 σὺν βαθυζώνον διδύμοισιν | παῖσι Λατοῦς vel -νον διδύμοις παῖδεσσι Λατοῦς. et similiter aliis locis. — V. 227. τοὺς, I τοὺς δ'. — ἐντανύσαις B, ἐντανύσας rel., Hecker ἐκτανύσας. — V. 228. ἀνὰ βωλακίας F2I1P, ἀνὰ βωλακίας E, ἀναβωλακίας cett. (ἀναβωλακίας F1), atque ita legit paraphrastes, adiectivum hoc ad γᾶς referens; item nostris, qui divisim scribunt, βωλακίας est adiectivum, sed ἀνὰ vel ad σχίζε, vel ad ὀρόγνιαν referunt; at utrique interpretationi obstat collocatio praepositionis, ut tunc potius ἄμα foret scribendum. Equidem credo ἀνὰ βωλακίας idem esse quod ἀνὰ βώλους sive βώλακας, quemadmodum a χάραξ descendit χαρακίας, ab ὄμφαξ ὀμφακίας, a μύρμηξ μυρμηκίας. Hartung scripsit ἤλαυν' ἀνὰ βώλακας, ἐς δ' ὄρ. — ὀρόγνιαν Hermann, plerique libri ὀργνιαν, alii ὄργνιαν vel ὄργνιαν. — σχίζε, BVXZ σχίζεν, RU σχίζων. — V. 229. ἔειπεν recc., ἔειπε vett. — βασιλεὺς stigmis additis separavi, nam verba sic sunt ordinanda: ἔειπε δ' ὦδε βασιλεὺς, τοῦτ' ἔργον ὅστις κτλ., quemadmodum poeta in hoc carmine passim duriuscula verborum traiectione utitur. — V. 230. τελέσαις Beck, τελέσσαις BC MV1, τελέσας vel τελέσας rel. — V. 231. χρυσέῳ θυσάνῳ, Hecker χρυσάμενος I, σπασσάμενος rel. — V. 232. ἀνδάσαντος, M et fort. B2 ἀνδάξαντος. — κροκόεν B, κρόκεον rel. — ῥίψαις BCMV1, ῥίψας rel. — V. 234. νιν libri omnes. — ἐόλει Boeckh, libri ἀλόλλει, Pauw αἰόλλει. De verbi forma exposuit Buttmann in Lexilogo, cf. etiam Mosch. II 74. — V. 234. σπασσάμενος I, σπασσάμενος rel. — βοέους δήσας ἀνάγκη ἔντεσιν ἀχένας germana videtur esse scriptura, βοέους CCV, βοέοις ceteri (lemma in tribus codd. βοέοις). δήσας Heyne, G ut solet δῆσας, plerique δῆσας, (BCM VV δῆσεν, XY δῆσ'. Tum ἀνάγκαις PQRU, ἐν ἀνάγκαις E2F, ἀνάγκας reliqui, nisi quod E1XY ἐν ἀνάγκας, sed ἀνάγκη nullus liber. Praepositionem ἐν tralatitio more ab interprete additam esse

235 ἔντεσιν αὐχένας ἐμβάλλων τ' ἐριπλεύρω φνᾶ
 κέντρον αἰανὲς βιατὰς ἐξεπόνησ' ἐπιτακτὸν ἀνῆρ 420
 μέτρον. ἔϋξεν δ' ἀφωνήτω περ ἔμπαρ ἄχει
 δύνασιν Αἰήτας ἀγασθεῖς.

Ἀντ. ια'.

πρὸς δ' ἐταῖροι καρτερόν ἄνδρα φίλας 425
 240 ὥρεγον χεῖρας, στεφάνοισι τέ νιν ποίᾳς ἔρεπτον, μελι-
 χίοις τε λόγοις
 ἀγάπάζοντ'. αὐτίκα δ' Ἀελίου θαυμαστὸς υἱὸς δέσμα λαμ-
 πρόν

ἔννεπεν, ἔνθα νιν ἐκτάνυσαν Φοῖξον μάχαιραι· 430
 ἥλπετο δ' οὐκέτι οἱ κεινὸν γε πράξεσθαι πόνον.

κεῖτο γὰρ λόχημα, δράκοντος δ' εἴχετο λαβροτατῶν γε-
 νύων, 435

245 ὃς πάχει μάκει τε πεντηκόντορον ναῦν κράτει,
 τέλεσαν ἄν πλαγαὶ σιδάρου.

Ἐπ. ια'.

μακρὰ μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ὦρα γὰρ συνάπτει·
 καὶ τινα 440

οἶμον ἴσαμι βραχύν· πολλοῖσι δ' ἄγῃμαι σοφίας ἐτέροισ.

apparet. Schol. βοέοις legit, quod substantivi vice fungi putat, ut idem sit quod βοέοις ἑμᾶσι vel βοείαις, tum ambigit utrum ἀνάγκας ἔντεσι sit legendum (ἴν' ἢ περιφραστικῶς τῇ ἀνάγκῃ) an ἀνάγκῃ (ἴνα λέγῃ τῇ ἑαυτοῦ). Tertiam scripturam ἀνάγκαις videtur paraphr. sequi δῆσας τοῖς βοείοις λώροις καὶ ταῖς τοῦ ζογοῦ ἀνάγκαις τοὺς αὐχένας αὐτῶν ἐμβαλὼν ἤλανε. sed quoniam reliqua desunt, quomodo locum difficilem expediverit, nescimus; fortasse tam αὐχένας quam κέντρον ad ἐμβάλλων rettulit, male quidem, nam tauri iam erant subacti. Hartung scripsit βοέους δῆσαις ἀνάγκαις ἔντεσι τ' αὐχένας, Mommsen βοέοις δῆσαις ἀνάγκαις, non recte βοέοις cum ἀνάγκαις copulans. — V. 235. ἐμβάλλων PQU rec., ἐμβαλὼν vett. — V. 236. ἐξεπόνησ', Hermann ἐξεπόνασ'. — V. 237. ἔμπαρ, Hartung ἔνστας. — V. 238. δύνασιν, EFQ2R δύναν. — V. 239. ἐταῖροι rec., ἐτᾶροι CE, ἔταροι vel ἐτάροι rell. — V. 240. νιν Mommsen, libri μιν. — ἔρεπτον, Pauw ἐρικτον. — μελιχίοις, PQ ποικιλλίοις. — V. 242. ἔννεπεν, multi ἔννεπ'. — νιν libri. — V. 243. πράξεσθαι Hermann, πράξασθαι libri, Moschopolus κεινὸν πεπράξεσθαι. — V. 244. λαβροτατῶν Hermann, libri λαβροτάταν et λαβροτάτων. Sed locus nondum in integrum restitutus, quem hunc in modum emendandum censeo: κεῖτο γὰρ λόχημα δράκων, τοῦ εἴχετο λαβροτάταιν γενύοιν, nam κεῖτο γὰρ λόχημα δράκοντος εἴχετο λαβροτάταιν γενύοιν minus quidem a tradita scriptura recedit, sed propter asyndeton displicet. Christ εἴχετο λαβροτάταις γενύοιν coniecit. — V. 245. πεντηκόντορον et πεντηκόντερον libri. — V. 246. τέλεσαν CMX rec., τέλεσαν veteres (VXL τέλεσαν). Schol. τέλεσαν (τῷ συνήθει σχήματι τὸ ἐνικὸν τῷ πληθυντικῷ συζεύξας) quod recepit Mommsen, sed idem etiam illam scripturam novit.

κτείνε μὲν γλανκῶπα τέχναις ποικιλόνωτον ὄφιν,
 250 ὦ ῥκεσίλα, κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐτᾷ, τὰν Πελλίῳ
 φόνον· 445

ἐν τ' Ὠκεανοῦ πελάγεσσι μίγην πόντῳ τ' ἐρυθρῷ
 Λαμνιᾷν τ' ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων·
 ἐνθα καὶ γυίων ἀέθλοις ἐπεδείξαντο κρίσιν ἐσθᾶτος
 ἀμφίς, 450

Στρ. ιβ'.

καὶ συνεύνασθεν. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς

V. 250. ὦ ῥκεσίλα libri (FUX1 ὦ Ἀρκ.) praeter I qui omittit ὦ. — σὺν αὐτᾷ vel αὐτῇ libri, praeter CQM, qui σὺν αὐτῶ(ω) correctione critici alicuius ex scholiis petita, haec enim ibi leguntur: σὺν αὐτῇ, σὺν τῇ Μηδείᾳ θελοῦσῃ καὶ ἐνεργούσῃ, ὅπερ ἐνιοὶ μὴ νοοῦντες μεταγράφουσι σὺν αὐτῷ τῷ δέρει. Grammaticus iste, quamvis vitium procurare nesciverit, tamen intellexit, quid instituta sententia requirat: nam Pindarus quamvis capita tantum rerum summatis perstringeret, aureum certe vellus nullo pacto hic silentio praetermittere debebat, cf. inprimis supra v. 67 seqq. Equidem in editione 3 dixi videri poetam scripsisse κλέψεν τε κῶα's καὶ σὺν αὐτῷ τὰν Πελλίῳ φόνον: cum Μήδειαν supra adscriptum esset, inde corruptelam latius serpsisse arbitratus. Nunc leniore medicina adhibita scribendum puto: κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐτῷ τῷ Πελλίῳ φόνον. Nam σὺν αὐτῷ videtur antiquitus tradita scriptura esse, quae postea parum prosperae coniecturae σὺν αὐτᾷ cessit, simulque metri gratia additum τὰν, supplementum plane praeposterum: nam quae Hermann ad Viger. p. 930 attulit exempla, ut articulum defenderet, aliena sunt. Ἄωτος (olim haud dubie ἄφωτος, unde Pindarus αὐώτος) vellus est aureum, cf. Apoll. Rh. IV 176 τόσσον ἔην πάντῃ χρύσεον ἐφύπερθεν ἄωτον. Medeam autem, cum Peliae mortis auctor futura esset, φόνον Πελλίῳ dixit, quemadmodum Ἐλένην κτάνομεν, Μενέλεω λύπην πικρὰν alia dicuntur; nam Πελλίῳ φόνον recto iudicio usus Chaeris scripsit divisim, atque ita BDV1, sed reliqui libri antiquam scripturam πελαιοφόνον tuentur (G πελαιοφόνον, R πελαιοφόνον). quam Didymus retinuit, ambigens utrum oxytonon an paroxytonon esset. Hartung scripsit Μήδειαν, σὺν ᾧ τεύξεν Πελλίῳ φόνον, M. Schmidt Μήδειαν συνάνταν (i. e. συνέντην) τῶν Πελλίῳ φονῶν, ubi aut φόνων aut τῶν φονῶν requiritur. — V. 251. πελάγεσσι, Hecker περάτεσσι. Aliquando conieci Ὠκεανοῦ πέταλα i. e. Oceani fontes (vid. fr. 327) hic memoratos fuisse, ut πετάλεσσι scribendum sit: sed inprimis male me habet vocula ἐν, quam redundare dictitant veteres interpretes: fort. scribendum ἐν τ' Ὠκεανῷ τεναγέσσι μίγην πόντῳ τ' ἐρυθρῷ, i. e. in Oceano et in mari rubro in vada inciderunt. — V. 252. Λαμνιᾷν et Αἰμνιᾷν libri. — V. 253. libri nihil variant, nisi quod C2 ἀμφί, M ἀμφῶ pro ἀμφίς, neque paraphrasta videtur diversa recensione usus esse. Missis prioribus periculis haec quamvis dubitanter tentavi ἐνθ' ἀκμάν γυίων ἀέθλοις ἐπεδείξαν κρίσιν τ' ἐσθᾶτος ἀμφίς pro librorum lectione ἐνθα καὶ γυί. ἀέ. ἐπεδείξαντο κρίσιν. Cum scriptum esset κρίσιν τ' (i. e. κρίσει), inde ortum κρίσιν τ', inde error serpsit latius. Hermann coniecit ἐπέδειξαν κρίσις (i. e. κρίσις) vel ἐπέδειξαντο κρίμ', Boeckh ἐπέδειξαντ' ἀγῶν', Kayser ἐπέδειξαντ' ἀκμάν, postea ἐπέδειξαντο Φίνα, quod recepit Christ, Hartung γυίων ἀέθλους ἐπέδειξαν κρίσιν τ', Oelschlaeger ἐπέδειξαν βίαν, Bossler γυίων

- 255 σπειρ' ἀρούραις τουτάκῃς ὑμετέρας τ' ἀκτίνας ὀλβω-
 ἔνδειξάτο μοιρίδιον
 ἄμαρ ἢ νύκτες· τόθι γὰρ γένος Εὐφάμου φυτευθὲν λοι-
 πὸν αἰεὶ 455
 τέλλετο· καὶ Λακεδαιμονίων μιχθέντες ἀνδρῶν
 ἦθεσιν ἔν^ς ποτε Καλλίσταν ἀπώκησαν χρόνῳ· 460
 νᾶσον· ἔνθεν δ' ὕμμι Λατοίδας ἔπορεν Λιβύας πεδίον
 260 σὺν θεῷ τιμαῖς ὀφείλλειν, ἄστν χρυσοθρόνου
 διανέμειν θεῖον Κυράνας 465
 Ἄντ. ιβ'.
 ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις.
 γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν· εἰ γάρ τις ὄξους ὄξυ-
 τόμῳ πελέκει
 ἐξερεΐψῃ καμ μεγάλας δρυός, αἰσχύνῃ δέ οἱ θαητὸν εἶδος, 470

ἀρετὰν ἐπέδειξαν μάχαις ἐσθάτος ἀμφὶς vel ἐπεδείξαντ' ἀέθλοις χλαῖ-
 ναν ἀμφίς. — V. 255. καὶ ἐν ἄλλοδαπαῖς σπειρ' ἀρούραις τουτάκῃς
 ὑμετέρας τ' ἀκτίνας ὀλβῶ^νδειξάτο μοιρίδιον ἄμαρ ἢ νύκτες scripsi,
 libri καὶ ἐν ἄλλοδαπαῖς περ ἀρούραισι (B et recc. ἀρούραις) τουτάκῃς
 ὑμετέρας ἀκτίνας ὀλβῶ (vel ὀλβω DF2GIIIPQRU, ὀλβον BEF1VWYXZ
 recc., ὀλβον CCM, de tribus his scripturis schol. ὀλβῶ aperte testantur)
 δέξατο μοιρίδιον ἄμαρ ἢ νύκτες (BC1V schol., νύκτας XYZ1 recc.,
 νυκτὸς vett. cett.). Praeterea notandum ante τουτάκῃς plene interpungere
 BDGIVXZ, atque ita schol. Ingeniose Hermann σπέρμ' ἀρούραις του-
 τάκῃς ὑμετέρας ἀκτίνας scripsit (nam aliorum tentamina, velut Momms-
 seni, qui πρῶτ' vel μὰν pro περ scripsit, nihil opis attulerunt), neque vero
 ex scholiis, ubi haec verba omnino non explicantur, colligas poetam
 σπέρμα adhibuisse, sed interpretes, ut recte animadvertit Mommsen, ut
 vocem ἀκτίνας explanaret, σπέρμα, σπέρματα, προγόνους adscripsit, non
 tamen hoc vocabulo usus, nisi poetae oratio tale quid subministras-
 set: itaque leni mutatione σπειρ' ἀρούραις τουτάκῃς ὑμετέρας τ' ἀκ-
 τίνας ὀλβῶ^νδειξάτο scripsi, addita copula τε post ὑμετέρας (nam
 τουτάκῃ δ' ὑμετέρας ἀκτ. quamvis lenius minus convenit) et crasi
 restituta ὀλβῶ^νδειξάτο i. e. ὀλβον ἀνεδείξατο, quemadmodum supra
 v. 70 ἀρχῇ^νκδείξατο. Crasis oblitteratae indicium servavit ὀλβῶ (ὀλβῶ)
 haud dubie antiquitus tradita lectio, nam ὀλβον et ὀλβον correctiones
 sunt. Pronomen ὑμετέρας ἀκτίνας ὀλβον eodem modo dictum, quo
 apud Euripidem τὸν ἑμὸν ὠδίνων πόνον. — V. 258. ἐν ποτε i. e. ἐς
 ποτε Chaeris correxit, cum antea ἄν ποτε legeretur, atque ita plerique
 libri, IRWY ἄν ποτε, Hermann ἄν (ἄμ) ποτε, Boeckh ἦθεσι, τὰν ποτε,
 (rectius opinor τὰν τότε). — ἀπώκησαν, BVXZ ἀπώκησαν. — V. 259.
 ἔνθεν, EF ἔνθα. — ὕμμι B, reliqui ὕμμι, ὕμμιν, ὕμμιν. — Λατοίδας
 Schmid, libri Λατοίδας. — V. 260. σὺν θεῷ τιμαῖς ex scholiis restitui,
 praesente Mommseno, legebatur σὺν θεῶν τιμαῖς, quod fort. ex v. 51
 originem duxit. — ἄστν τε, quod ex scholiis ductum, ubi
 legitur ἐλλείπει ὁ τῆ, ἔν^ς ἢ ἄστν τε χρυσ. Hartung καστν. Locus iam
 antiquitus corruptus; Pindarus videtur scripsisse: σὺν θεῷ τιμαῖς ὀφέλ-
 λειν. ἄστν χρυσοθρόνου διανέμων θεῖον Κυράνας, ὀρθόβουλον μῆτιν
 ἐφευρόμενος, γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν. — V. 263. ὄξυτόμῳ
 CMWXXV, ὄξυτάτῳ rell. — V. 264. ἐξερεΐψῃ καμ μεγάλας δρυός i. e.

265 καὶ φθινόκαρπὸς ἐοῖσα διδοῖ ψᾶφον περ' αὐτᾶς,
 εἴ ποτε χειμέριον πῦρ ἐξίκηται λοίσθιον,
 ἢ σὺν ὀρθαῖς κίονεσσιν δεσποσύναισιν ἐρειδομένα 475
 μόχθον ἄλλοις ἀμφέπη δύστανον ἐν τείχεσιν,
 ἐὼν ἐρημώσασα χῶρον.

Ἐπ. ιβ'.

270 ἐσσι δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος, Παιᾶν τέ σοι τιμᾷ φάος. 480
 χρὴ μαλακὰν χέρα προσβάλλοντα τρώμαν ἔλκεος ἀμφι-
 πολεῖν.

ῥάδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖσαι καὶ ἀφανροτέροις· 485
 ἄλλ' ἐπὶ χώρας αὐτίς ἔσσαι δυσπαλῆς δὴ γίνεται, ἐξαπίνας·
 εἰ μὴ θεὸς ἀγεμόνεσσι κυβερνατὴρ γένηται.

275 τιν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται χάριτες. 490
 τλᾶθι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυράνας θέμεν σπονδὰν
 ἅπασαν.

Στρ. ιγ'.

τῶν δ' Ὀμήρου καὶ τόδε συνθέμενος
 ῥῆμα πόρσυν'· ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα τιμὰν μεγίσταν πράγ-
 ματι παντὶ φέρειν· 495
 αὖξεται καὶ Μοῖσα δι' ἀγγελίας ὀρθᾶς. ἐπέγνω μὲν Κυ-
 ράνα

280 καὶ τὸ κλεεννότατον μέγαρον Βάττου δικαίᾳν
 Δαμοφίλου πραπίδων. κείνος γὰρ ἐν παισὶν νέος, 500

κατὰ μ. δρ. scripsi, libri ἐξερεῖν (ἐξερεῖν) κε (καὶ V, κεν recc.). Quod olim dedi ἐξερεῖν κεν, non admittendum, nam Pindarus nusquam εἴ κεν dixit. — αἰσχύνῃ (-νῃ) vett. l., αἰσχύνοι Mosch. — V. 265. περ' C2IP, ceteri περ vel περὶ. — αὐτᾶς libri ut videtur fere omnes, non αὐτᾶς. — V. 267. δεσποσύναισι, conieci δεσποσύνουσι ut sit substantivi loco cum ἄλλοις iungendum. — V. 268. ἀμφέπη Heyne, libri ἀμφέπει. — V. 269. ἐρημώσασα B (G), ἐρημώσασα rell. — V. 271. χρὴ, M χρὴ καὶ. — χέρα recc., χεῖρα vett. — V. 272. ἀφανροτέροις, CMVZ φανροτέροις. — V. 273. αὐτίς, CMVZ αὐθίς. — ἐξαπίνας, fort. ἐξοπίσω praestat. — V. 275. τιν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται, Hartung scripsit τιν δὲ τοῦδ' ἐκ θεῶν ὑφαίνονται, Christ ἐξοχ' ἄνονται. — V. 278. πόρσυν', Hartung πόρσαιν'. — τιμὰν μεγίσταν πράγματι, Cram. An. P. III 286 τιμὰν μέγιστα πράγματα, sed schol. II. O 207 (vulg.) tuetur librorum lectionem. Locus antiquitus iam corruptus; poeta scripsisse videtur: τῶν δ' Ὀμήρου καὶ τόδε συνθέμενος ῥῆμα, πόρσυν' ἄγγελον ἐσλόν· ὃ φᾶ τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν. neque respexit II. O 207, sed alium locum fortasse cyclici alicuius poetae, quorsum pertinet etiam proverbium μέγα τ' ἄγγελος ἐσθλός, vid. Append. Proverb. III 81. — V. 280. μέγαρον Βάττου Schmid cum recc., Βάττου μέγαρον vett. — δικαίᾳν C1ΠWXZ, alii δικαίαν, alii δικαίαν, nam schol. quoque ambigunt utrum δικαίαν, quod δίκην interpretantur, an δικαίων legendum sit. — V. 281. Δαμοφίλου, Beck Δαμόφιλον probante Madvigio, sed

ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρσαις ἑκατονταετὶ βιοτᾷ,
 ὀφφανίζει μὲν κακὰν γλῶσσαν φαεννᾶς ὀπός, 505
 ἔμαθε δ' ὕβριζοντα μισεῖν,

Ἀντ. ιγ'.

285 οὐκ ἐφίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς,
 οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν. ὁ γὰρ καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων
 βραχὺ μέτρον ἔχει.

εὖ νιν ἔγνωκεν· θεράπων δέ οἱ, οὐ δράστας ὀπαδεῖ.
 φαντὶ δ' ἔμμεν 510

τοῦτ' ἀνιαιρότατον, καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκη
 ἐκτὸς ἔχειν πόδα. καὶ μὲν κείνος Ἄτλας οὐρανῷ 515

290 προσπαλαίει νῦν γε πατρώας ἀπὸ γᾶς ἀπὸ τε κτεάνων·
 λύσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος Τιτᾶνας. ἐν δὲ χρόνῳ
 μεταβολαὶ λήξαντος οὔρου 520

Ἐπ. ιγ'.

ἰστίων. ἀλλ' εὔχεται οὐλομένην νοῦσον διαντλήσας ποτὲ
 οἶκον ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλλωνός τε κρᾶνα συμποσίας ἐφέπων

295 θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἦβαν πολλάκις, ἐν τε σοφοῖς 525
 δαιδαλέαν φόρμιγγα βαστάζων πολίταις ἥσυχίᾳ θιγέμεν,
 μήτ' ὦν τινι πῆμα πορῶν, ἀπαθὴς δ' αὐτὸς πρὸς
 ἄστῶν· 530

καὶ κε μυθήσαιοδ', ὁποῖαν, Ἀρκεσίλα,
 εὔρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων, πρόσφατον Θήβα ξενωθείς.

hic genitivi usus (ὄντα) δικ. παρατίδων a Pindari usu recedit, multoque minus licet haec ita interpretari, ut sit magni facere propter iustitiae memorem mentem, nam hoc novicium dicendi genus. — V. 282. ἐγκύρσαις BCMVW, ἐγκύρσας rell. — V. 285. οὐκ, QRU κοῦκ, ut Mommsen suspicatur, κ ortum ex nota X, quam huic versui additam fuisse auctor est schol. — ἐφίζων, CM ἐξεφίζων. — V. 287. ἔγνωκεν, PQR ἔγνω. — θεράπων δέ οἱ, olim conieceram θεράπων δέ τοι, ut sit: Damophilus fidus tibi minister est. — V. 288. γινώσκοντ', BF γιγνώσκοντ'. — V. 290. ἀπὸ γᾶς ἀπὸ, E ἀπὸ γᾶς ἀπο, Q ἀπο γᾶς ἀπο. — 291. ἄφθιτος, fort. poeta ἀφθίτους scripsit. — V. 293. διαντλήσας B, ceteri διαντλήσας. — V. 294. κρᾶνα, DG κυράνα. — V. 295. ἐκδόσθαι, EF ἐκδίδοσθαι, Schol. ἐκδοῦναι substituit, usitatius ἐνδοῦναι. — πολλάκις schol. cum seq. iungit. — V. 296. ἥσυχία, IQ2 ἥσυχίας, Heyne ἄσυχία. — V. 298. μυθήσαιοδ', ὁποῖαν CMV2XZ Mosch., μυθήσαιοτο ποῖαν ceteri. — Ἀρκεσίλα libri omnes praeter EF (ἀρκεσίλαε), vocativum agnoscit schol. et in IZ additum ὦ. De dativo Ἀρκεσίλα iam Triclinius cogitavit, quem olim cum aliis sum secutus.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΑΡΚΕΣΙΑΛΕΚΤΡΗΝΑΙΩ.

ΑΡΜΑΤΙ.

ΩΔΗ Ε.

Strophæ.

υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ
 5 υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 10 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Epodi.

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 5 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

In inscriptione libri leviora quaedam variant, velut plures τῷ
αὐτῷ pro Ἀρκεσίλω (ita enim ut videtur libri) Κυρηναίω exhibent.
In strophæ v. 7 et 8 discessi a Boeckhii diagrammate

Στρ. α'.

- Ὁ πλοῦτος εὐρυσθενής,
 ὅταν τις ἀρετᾷ κεκραμένον καθαρᾷ
 βροτήσιος ἀνὴρ πότμον παραδόντος αὐτὸν ἀνάγῃ-
 πολύφιλον ἐπέταν. 5
 5 ὦ θεόμορ' Ἀρκεσίλα,
 σὺ τοί νιν κλυτὰς
 αἰῶνος
 (ἀκρᾶν ἀπὸ βαθμίδων σὺν εὐδοξία μετανίσειαι 10
 ἔκατι χρυσαρμάτου Κάστῳρος·
 10 εὐδιάν' ὥς μετὰ χειμέριον ὄμβρον τεάν
 καταιδύσσει μάκαιραν ἐστίαν.

Ἀντ. α'.

- σοφοὶ δέ τοι κάλλιον 15
 φέροντι καὶ τὰν θεόσδοτον δύναμιν.
 (σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν δίκῃ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται·
 15 τὸ μέν, ὅτι βασιλεύς
 ἔσσι μεγαλᾶν πολίων 20
 (ἔχει συγγενές

- - - - -
 - - - - -

et praeunte Hermanno quemadmodum in ed. 2 colon trisyllabon - - - quod est in principio separavi, sed reliqua, quae secundum Hermannum in duos versiculos sunt dispescenda, continuo decurrunt, id quod iam E. Schmid perspexit. In ed. 3 Boeckhium secutus sum, admissa ancipiti syllaba in tertia sede v. 7 - - - , id quod iam retractandum intellexi, Boeckhio autem, qui spondeum hac sede expellere conatus est, obstat v. 100. — Strophae v. 10 et 11 Boeckh in editione altera coniunxit, ego priorem descriptionem secutus sum.

V. 1. ὁ om. QRU. — V. 2. ἀρετᾷ, Hermann ὄρετᾷ, ego ἀρετᾷ conieci, quod sordere dicit Schneidewin, recepit Hartung. — V. 3. παραδόντος αὐτὸν, Hartung παραδόντος αὐξίν, quod a graeci sermonis usu plane abhorret, nam αὐξην aut αὐξησιν dicunt. — ἀνάγῃ, Hecker ἐπάγῃ. — V. 5. θεόμορ' Schmid, libri θεόμοιρ' vel θεόμοιρε. — V. 6. νιν, C1EIQRSU νιν. — κλυτὰς αἰῶνος, quod in ed. 2 scripsi κλυτὰν αἰῶν', sed postea abieci, recepit Hartung. — V. 8. ἀκρᾶν et ἄκραν libri. — ἀπὸ βαθμίδων Boeckh, libri βαθμίδων ἀπο. — εὐδοξία, GU σοι (sol) δοξία, utrumque EF, ortum ex additamento σῇ εὐδ. — μετανίσειαι, nonnulli μετανίσεσαι vel μετανύσειαι. — V. 10. εὐδιάν' ὥς scripsi, i. e. εὐδιανὰ ὥς, libri εὐδιάν' ὥς (B εὐδιάν . ὥς), neque aliter legunt schol., sed duplicem accusativum non esse ferendum in aperto est, difficultatem non expederunt Mommsen εὐδιὰ aut Christ κατ' αἰ-θόσσει scribens, neque Schneideri inventum εὐδιανὸς probandum. — τεάν, C ἑάν, UXZ ἑάν. — V. 12. δέ τοι Moschop., δ' ἔτι vel δέ τι vett. — V. 16. ἔσσι, DI ἑσί. — μεγαλᾶν, complures μεγάλαν vel μεγάλων. — V. 17. ἔχει, Hermann ἐπεὶ coniecit. — συγγενές Rauchenstein, libri

ὀφθαλμοῖς

αἰδοιότατον γέρας, τεῶ τοῦτο μιννύμενον φρενί·
20 μάκαρ δὲ καὶ νῦν, κλεεννάς ὅτι 25
εὖχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος ἵπποις ἐλών
δέδεξαι τόνδε κῶμον ἀνέρων,

Ἐπ. α'.

Ἀπολλώνιον ἄθυρμα. τῷ σε μὴ λαθέτω 30
Κυράναν γλυκὺν ἄμφι κῆπον Ἀφροδίτας ἀειδόμενον,
25 παντὶ μὲν θεὸν αἶτιον ὑπερτιθέμεν·

φίλει δὲ Κάρρωτον ἔσοχ' ἑταίρων·
ὃς οὐ τὰν Ἐπιμαθέος ἄγων 35

ὀψινόου θυγατέρα Πρόφασιν Βαττιδᾶν
ἀφίκετο δόμους θεμισκρεόντων·

30 ἄλλ' ἄρισθάρματον

συγγενής. Hartung totum locum immutavit scribens ἔχων συγγενές, ὅσοις αἰδοιότατον, γέρας τεῶ κτλ. — V. 18. αἰδοιότατον Schmid, αἰδοιέστατον libri et sch., Goram αἰδοῦς ἔρατόν. — V. 20. κλεεννάς, PQS κλεηνάς. — V. 21. ἐλών, XZ ἐλαύνων (h. e. interpretamentum vocis ἐλών). — V. 22. δέδεξαι, DD δέδεξο. — V. 23. σε μὴ Schmid, μὴ σε Schol. et libri vett., μὴ μιν Moschop. — V. 24. Κυράναν γλυκὺν ἄμφι κῆπον Ἀφροδίτας ἀειδόμενον, scripsi Κυράναν, vulgo ex Schmidii correctione Κυράνα, libri Κυράνα et ἀειδόμενον, sed F2PR ἀειδομένη, haud dubie ex scholiasta, qui interpretatur διὸ μὴ σε λανθανέτω ἢ Κυρήνη ἀννυνομένη: is igitur aut, Κυράνα . . . ἀειδομένα reperit, itaque edidit Mommsen, aut id ipsum Κυράναν legit, sed perperam intellexit. Etiam Hartung vidit accusativum restituendum esse, neque tamen Pindari sententiam assecutus est. Poeta, cum Arcesilas Pythiam victoriam adeptus esset, dicit: tuum est primum omnium deum beneficii auctorem venerari, tum vero Carhotum aurigam, cui acceptum refert hunc honorem, diligere. Commode in mentem revocat Arcesilae vaticinium olim ut videtur Cyrenaeis editum, quo iussi erant, divinis rebus alia omnia posthabere. Proverbium dicitur in Charondae legum prooemio ap. Stob. XLIV 40: τὸ γὰρ ἄριστον, ὥσπερ ἂ παροιμία φατί, τὸν θεὸν ἡμεν (l. τιθέμεν) αἶτιον πάντων τούτων, similiterque praecipit personatus Zaleucus ib. 20: σέβασθαι δὲ τούτους καὶ τιμᾶν ὡς αἰτίους ὄντας ἀπάντων ὑμῶν ἀγαθῶν. Fuit sane proverbium, sed ortum est haud dubie ex oraculo, quod aut Arcesilaus II accepit (cf. Diodor. Ex. II 2 p. 81 ed. Dindorf) aut ad Demonactem Mantinensem spectat, qui Delphici oraculi iussu rem publicam Cyrenensium ordinavit. — V. 26. φίλει videtur antiqua scriptura esse, libri φιλεῖν, quemadmodum Aristarchus legit, cf. schol. ἐπὶ παντός τοῦ πράγματος δεῖ τῷ θεῷ τὴν αἰτίαν ἀνάπτειν καὶ ὑπερτιθέναι καὶ φιλεῖν· οὕτως Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ φίλει. — V. 27. Ἐπιμαθέος Heyne, libri Ἐπιμηθέος. — V. 28. ὀψινόου, θυινόου C1, ὀψινόου (i. e. ὀψίνοου) PQRS1, schol. utramque lectionem agnoscunt. — Βαττιδᾶν Moschop., Βαττιαδᾶν vett. l. — V. 29. ἀφίκετο, Hermann ἀφίκεται, et deinde divisim θέμις κρεόντων, Hartung θεμικρεόντων.

ὕδατι Κασταλίας ξενωθεῖς γέρας ἀμφέβαλε τεαῖσιν κό-
μαις, 40

Στρ. β'.

ἀκηράτοις ἀνίαις

ποδαρκέων δυνωδεκάδρομὸν τέμενος. 45

κατέκλασε γὰρ ἐντέων σθένος οὐδέν· ἀλλὰ κρέμαται,

35 ὀπόσα χειραῶν

(τεκτόνων δαίδαλ' ἄγων

Κρισαῖον λόφον

(ἄμειψεν,

ἐν κοιλόπεδον νάπος θεῶ· τοῦ σφ' ἔχει κυπαρίσσινον 50

40 μέλαθρον ἀμφ' ἀνδριάντι σῆεδόν,

(Κρηῆτες ὃν τοξοφόροι τέγει Παρνασίῳ

καθέσσανθ' ᾧ, μονόδροπον φυτόν. 55

V. 31. ὕδατι, T. Mommsen coni. ὕδατ', Schwenk κράνα. — ξενωθεῖς, B ξυνωθεῖς. — τεαῖσιν recc., τεαῖσι vett. — V. 32. ἀκηράτοις CVXZ Mosch., ἀκηράτοισι rell. — ἀνίαις recc., ἀνίαισι vett. — V. 33. ποδαρκέων recte ut videtur schol. participium verbi esse existimat (in P glossema adscr. τρέχων), ἐπαρκῶν et ἐπαρκέσας interpretis est, non varia scriptura. Boeckh ποταρκέων coniecit. — δυνωδεκάδρομον Z2 et fort. G1, ut edidi, V2X2Z1 δωδεκάδρομον, BCG2 δυνωδεκαδρόμων, Mosch. δωδεκαδρόμον, reliqui divisim δυνώδεκα vel δώδεκα δρόμων. Thiersch δώδεκ' ἂν δρόμων τέμενος, Hartung δωδεκαδρόμων πτάμενος vel σύμενος. — V. 36. δαίδαλ' Pauwius, libri δαιδάλματ'. Hermann praeterea τεκτόνια coniecit, ego olim τεκτόνι' ἀγάλματ'. — V. 37. Κρισαῖον λόφον, Mommsen Κρισαίων λόφων cum νάπος iungens. — V. 38. ἄμειψεν ἐν, Hartung praepositionem deleuit, me olim prae-eunte, Rittershusius pro ἐν, quod libri tuentur, ἂν coniecit. Ego post ἄμειψεν stigma posui et verba ἐν κοιλόπεδον νάπος θεῶ ad κρέμαται rettuli (cf. Herod. V 77: τὰς δὲ πέδας αὐτῶν ἀνεκρέμασαν ἐς τὴν ἀκρόπολιν), quae vulgo non recte cum prioribus iungunt: at plane dicendum fuit ubi et cui deo instrumenta curulia dedicata fuerint. — θεῶ· τοῦ σφ' ἔχει scripsi, θεοῦ· τό σφ' ἔχει libri omnes (nam τόσ' et τόσσ' vett. edd. lectiones auctoritate carent) neque aliter schol., sed θεῶ non θεοῦ poetam scripsisse arguit a me restituta verborum distinctio. Τὸ veteres interpretantur διὰ τοῦτο, σφὲ αὐτὸ ἔργον, paraphrastes ὅπερ τὸ ἔργον ἔχει τις οἶκος scribens, quomodo haec expederit non satis liquet: scripsi τοῦ, nam Apollini etiam hoc aedificium consecratum: antea distinctione mutata scripsi νάπος· θεοῦ τοί σφ' ἔχει, similiter Hartung θεοῦ τέ σφ', Rauchenstein θεοῦ δέ σφ', qui prius coniecerat τῷ σφ' ἔχει servata stigme post θεοῦ, et similiter Kayser καί σφ' ἔχει. — V. 41. τέγει recc., τέγει vett., στέγει F2. — Παρνασίῳ et Παρνασίῳ libri. — V. 42. καθέσσανθ' ᾧ scripsi, nisi forte quis κάθεσαν Fῶ praeferat, libri καθέσαντο (CC καθέσαντο, IUR καθέσαν τὸ), neque aliter schol., quod cum versus numero adversetur, homines docti certatim κάθεσαν restituerunt, sed pro ΤΟ scripsit Mingarelli τῷ, Hermann θεῶ, Ahlwardt τοι, Thiersch τὸν μονόδροπον

Ἀντ. β.

ἐκόντι τοίνυν πρόπει
 | νόῳ τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαι.
 45 Ἀλεξιβιάδα, σὲ δ' ἡὔκομοι φλέγοντι Χάριτες. 60
 μακάριος, ὃς ἔχεις
 καὶ πεδὰ μέγαν κάματον
 λόγων φερτάτων
 μυαμῆον· 65
 50 ἐν τεσσαράκοντα γάρ πετόντεσσιν ἀνιόχοις ὅλον
 | δίφρον κομίζεις ἀταρβεῖ φρενί,
 ἥλθες ἤδη Λιβύας πεδίον ἐξ ἀγλαῶν
 ἀέθλων καὶ πατρωῖαν πόλιν. 70

Ἐπ. β.

πόνων δ' οὗ τις ἀπόκλαρός ἐστιν οὗτ' ἔσεται·
 54 ὁ Βάττου δ' ἔπεται παλαιὸς ὄλβος ἔμπαν τὰ καὶ τὰ νέμων,
 πύργος ἄστεος ὄμμα τε φαεινότατον 75
 ξένοισι. κτείνον γε καὶ βαρύκομποι
 λέοντες περὶ δείματι φύγον,
 γλῶσσαν ἐπεὶ σφιν ἀπένεικεν ὑπερποντίαν·
 60 ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων 80
 θῆρας αἰνῶ φόβῳ,
 ὄφρα μὴ ταμία Κυράνας ἀτελὴς γένοιτο μαντεύμασιν.

φντόν, Boeckh τὸν μονόδροπον, φντόν, Kayser τοῦ μονοδρόπου φντοῦ, Mommsen τοῦ μονόδροπον φντόν, denique Hartung καθέσσσαντο ξύλον μονόδροπον vel μονόδρουπον. Quod scripsi καθέσσσανθ' ᾧ, significat Cretenses statuam in suo thesauro (τέγει Παρνασίῳ ᾧ) Delphis dedicavisse, atque in eodem thesauro suspensa fuisse Carrhoti donaria. Quod Pausanias Cretensium thesaurum non memoravit, huic coniecturae non obstat, nam ille etiam alia silentio praetermisit, velut Spinatarum thesaurum, de quo dixit Meineke ad Athen. XIII 606 B. — V. 44. ὑπαντιάσαι, schol. ad v. 33 ἀντιάσαι. — V. 47. πεδὰ et μετὰ libri. — V. 49. μυαμῆον aeolicam formam restitui, ut v. 68 μαντῆον. Libri valde fluctuant, μυαμῆον CVWXYZ recc., μνημῆιον PQRSU, μυαμῆια DH2, μνημῆια EFH11, G μνημῆιαον. — V. 50. τεσσαράκοντα, Mosch. τετράκοντα. — V. 51. κομίζεις BC1VW, κομίζας rell. — V. 52. ἥλθες, PQRS1TU ἥλθεν. — ἀγλαῶν Moschopulus, fortasse ex scholiis amplioribus petens eximiam correctionem, quam non debebat Mommsen spernere, ἀγαθέων praeoptans, libri plerique ἀγαθῶν, VXYZ ἀγανῶν. — V. 53. πατρωῖαν Moschop., libri vett. πατρώαν (πατρώων). — V. 54. ἔσεται HI Mosch., ἔσεται rell. — V. 55. δ' ἔπεται, Christ δὲ πρόπει. — ἔμπαν, E2RVXYZ recc. ἔμπας. — V. 56. ξένοισι X recc., ξένοις vett. — V. 58. φύγον Mosch. et Schmid ex schol., φεύγον vett. — V. 60. ἔδωκ', Mosch. δῶκεν. — V. 61. θῆρας αἰνῶ φόβῳ, F2 θηρσὶν αἰνὸν φόβον. — V. 62. ταμία, PQRS1T τῷ ταμίᾳ (τῷ ταμίᾳ).

Στρ. γ'.

- ὃ καὶ βαρεῖαν νόσων
 ἰ ἀκέσματ' ἄνδρεςσι καὶ γυναιξὶ νέμει,
 65 πόφεν τε κίθαριν, δίδωσί τε Μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ,
 ἰ ἀπόλεμον ἀγαγών
 ἐς πραπίδας εὐνομίαν,
 90 μυχόν τ' ἀμφέπει
 μαντῆον.
 70 τῷ καὶ ξαθέα Πύλῳ ἐν Ἄργει τε καὶ Λακεδαίμονι
 ἔνασσεν ἀλκάντας Ἡρακλέος
 95 ἐκγόνους Αἰγυμοῦ τε. τὸ δ' ἐμόν, γαρύεν
 ἀπὸ Σπάρτας ἐπήρατον κλέος,
 Ἄντ. γ'.
 ὅθεν γεγενναμένοι
 75 ἵκοντο Θήρανδε φῶτες Αἰγείδαι,
 100 ἐμοὶ πατέρες, οὐ θεῶν ἄτερ, ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν·

V. 67. εὐνομίαν, PQRS εὐνομίην perperam. — V. 69. μαντῆον scripsi, libri μαντήιον, Hermann μαντεῖον, quem secutus Christ ὃ pro τῷ desiderat, Boeckh μαντήιον tuetur, τῷ pro τῷ καὶ corrigens. — V. 70. τῷ καὶ ξαθέα Πύλῳ ἐν Ἄργει τε καὶ Λακεδαίμονι scripsi, libri τῷ καὶ Λακεδαίμονι ἐν Ἄργει τε καὶ (VWXYZ ἐν τ' Ἄργει καὶ) ξαθέα Πύλῳ, atque ita schol. numero versus adversante: ordinem verborum immutatū esse, ut Lacedaemon principem obtineat locum, non est mirum. Hiatus Πύλῳ ἐν nullam habet offensionem. — V. 71. ἀλκάντας scripsi, libri plerique ἀλκάντας, DGH1PR ἀλκάντας, QSS ἀλκάντας. Scripturam ἀλκάντας, quae etiam alibi deprehenditur, fortasse aliquis defendat, quippe quae accentus legi a Doriensibus observatae convenire videatur. — V. 72. Αἰγυμοῦ, aliquot libri Αἰγυμόν. — τὸ δ' ἐμόν, γαρύεν Hermann in actis soc. Saxon. VI 221, nisi quod γαρύεν scripsit. Libri vett. plerique γαρύεντ' (U γάρυνετ', G γαρύνετ', PQRS γαρύεντ', Mosch. γαρύουετ'). Schol. interpretatur κανχάται, et hoc ipsum vel κηρύττεται vel λέγουσιν in nonnullis libris supra scriptum. Heyne γαρύεν τ' i. e. γαρύειν τὸ, Christ τὸ δ' ἐμόν γαρύειν τὰπὸ, Mommsen τὸ δ' ἐμόν γαρύεται, Schmid γαρύοντ', Rauchenstein τὸ δ' ἐμοὶ γαρύοντ', Hóman τὸ δ' ἐμόν γαρύον. — V. 74. γεγενναμένοι, IUZ γεγενναμένοι. — V. 75. Αἰγείδαι Mosch., Αἰγείδαι vett. — V. 76. οὐ θεῶν ἄτερ, ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν· πολύθυτον ἔρανον ἐνθεν ἀναδεξάμενοι, Ἀπολλόν, τεῶ Καρνεῖε σ' ἐν δαιτὶ σεβίζομεν Κυράνας τ' ἀγαντιμέναν πόλιν· scripsi, ut poeta dicat: unde (i. e. ex Thera) translatis his sacris te Apollo Carnee et ipsam Cyrenam nunc sancte colimus, cf. Callim. in Apoll. 71 Ἀντάρ ἐγὼ Καρνεῖον· ἐμοὶ πατρώϊον οὕτω. Σπάρτῃ τοι Καρνεῖε τόδε πρῶτιστον ἔδεδλον, Δεύτερον αὖ Θήρῃ, τρίτατον γε μὲν ἄστυ Κυρήνης. ἦν μὲν σε Σπάρτης ἔκτον γένος Οἰδιπόδαο Ἦγαγε Θηραῖν ἐς ἀπόντισιν· ἐκ δέ σε Θήρης Οὔλος Ἀριστοτέλης Ἀσβυστίδι πάρθετο γαίῃ. Legebatur οὐ θεῶν ἄτερο· ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν πολύθυτον ἐς ἔρανον. ἐνθεν ἀναδεξάμενοι, Ἀπολλόν, τεῶ Καρνεῖ· ἐν δαιτὶ σεβίζομεν Κυράνας ἀγαντιμέναν πόλιν, nisi quod EFPVXZ ἄγεν pro ἄγεν, E et Mosch. πολύθυτον ἔρανον deleta

πολύθυτον ἔρανον
 ἔνθεν ἀναδεξάμενοι,
 Ἄπολλον, τεᾶ

105

80 Καρνείε

σ' ἐν δαιτὶ σεβίζομεν Κυράνας τ' ἀγακτιμέναν πόλιν·
 ἔχοντι τὰν χαλκοχάρμαι ξένοι
 Τρωῆς Ἀντιανορίδαι· σὺν Ἑλένῃ γὰρ μόλον,
 καπνωθεῖσαν πάτραν ἐπεὶ ἴδον

110

Ἐπ. γ'.

85 ἐν Ἄρει, τόδ' ἐλάσιππον ἔθνος· ἐνδυκῆως

δέκονται θυσίαισιν ἄνδρες οἰχνέοντάς σφε δωροφόροι, 115
 τοὺς Ἀριστοτέλης ἄγαγε ναυσὶ θοαῖς

vocula ἔς, quod manifestum est additamentum, instituta sententia perperam intellecta, cuius erroris etiam scholiastae non sunt immunes. Tum pro τεᾶ SXY Mosch. τεά, Z2 τέ., deinde Καρνεί' vett. l. (D2 καρνεί', T κρνεί'), Moschop. Καρνεία. Scriptura Καρνεί' cum sit ambigua, recentiores vel Καρνείε (Καρνήϊε) vel Καρνεία interpretantur, schol. Apollinis cognomen agnoscunt. Hermann scripsit ὅθεν κεκοιναμένοι . . . . πολύθυτον ἔρανον ἔνθεν ἀναδεξάμεναν Ἀπολλον τεᾶ Καρνείε ἐν δαιτὶ σεβίζομεν Κυράνας ἀγ. πόλιν. Hartung ἄγε· πολύθυτον ἔρανον ἔνθεν ἀν. Ἀπ., τεᾶ Καρνεί' ἐν δαιτὶ σεβίζομεν Κυράνας ἀγακτιμένα πόλιν. Hecker coniecit ἀπὸ Σπαρτιῶν, i. e. a Thebanis, coll. Isthm. VI 12 et deinde ἀγακτιμέναν πόλιν. Denique Schoemann Op. IV 78 τεᾶ Καρνή' ἐν δαιτὶ σεβίζομεν Κυράνας ἀν' εὐκτιμέναν πόλιν, ubi novissima verba fortasse recte in intergrum restituit. — V. 83. Ἀντιανορίδαι, complures Ἀντηνορίδαι. — ἴδον BVXZ recc., εἶδον rell. — V. 85. ἐν Ἄρει, τόδ' ἐλάσιππον ἔθνος· ἐνδυκῆως δέκονται θυσίαισιν ἄνδρες οἰχνέοντάς σφε δωροφόροι scripsi, legebatur ἐν Ἄρει· τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος ἐνδυκῆως δ. θ. ἄ. οἰχνέοντες σφε δωροφόροι. At plane dicendum fuit, quem in locum se contulerint Antenoridae: ἐλάσιππον ἔθνος neque Antenoridae sunt, neque Graeci, qui Aristotele duce illam regionem occupaverunt, ut interpretibus visum est, sed Asbystae: cf. Herod. IV 170 τεθριποβάται δὲ οὐκ ἦμισα ἀλλὰ μάλιστα Λιβύων εἰσὶ. Antenoridarum memoriam pie colunt etiam Graeci, qui postea Aristotele duce in hanc oram delati sunt. In ed. 3 praeterea scripseram v. 87 τοὺς τ' Ἀριστοτέλης ἄγαγε copula τε inserta, poetam hoc dixisse ratus: Asbystae et Troianos illos benigne exceperunt et postea Graecos advenas: perperam. Hóman δωροφόροι· τοὺς δ' Ἀρ. citra necessitatem. Libri nihil variant, nisi quod δέκονται BEFV recc. ex Pindari more, δέχονται rell., et pro οἰχνέοντες PQRS ἰχνέοντες. Etiam scholiastae vitiosa distinctione decepti enuntiatum ordiuntur a verbis τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος, ac schol. 1 et 2, cum verba ἄνδρες οἰχνέοντες praetermittant, quid legerint, non liquet, sed schol. 3, qui dicit: τὸ δὲ ἱππικώτατον ἔθνος τῶν Κυρηναίων μετ' ἐπιμελείας τοὺς Ἀντήνορος παῖδας τεθνηκότας δεξιούται θυσίαις, παραγίνονται δὲ μετὰ δάφνας καὶ ἐναγισμάτων, quamvis in prava totius loci interpretatione consentiat cum prioribus, certe scripturam οἰχνέοντας firmat. Hoc ipso scholiasta usus Hartung, qui ἐλάσιππον ἔθνος non Cyrenaeos, ut ceteri interpretes, sed

ἄλως βαθείας κέλευθον ἀνοίγων.
 κτίσεν δ' ἄλσεα μείζονα θεῶν, 120
 90 εὐθύτομόν τε κατέθηκεν Ἀπολλωνίαις
 ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς
 ἔμμεν ἱππόκροτον
 σκυρωτὰν ὁδόν, ἔνθα πρυμνοῖς ἀγορᾶς ἐπι δίχα κείται
 θανών. 125

Στρ. δ'.

μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα
 95 ἔναιεν, ἥρως δ' ἔπειτα λαοσεβής.
 ἄτερθε δὲ πρὸ δωμάτων ἕτεροι λαχόντες αἶδαν 130
 βασιλῆες ἱεροί
 ἐντί, μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν
 δρόσφ μαλθακᾶ
 100 φανθεισᾶν 135
 κώμων ὑπὸ χευμάτεσσ' ἀκούοντί ποι χθονίᾳ φρενί,
 σφὸν ὄλβον νίῳ τε κοινὰν χάριν
 ἔνδικόν τ' Ἀρκεσίλα· τὸν ἐν αἰοιδᾷ νέων

Antenoridas dici existimat, edidit: τὸ δ' ἑλ. ἔθνος . . . ἄνδρας οἰχνηόντας σφι δωροφόρους, τοὺς Ἀριστοτέλης. — V. 88. βαθείας scripsi, quod firmat schol. 1: τῆς πλατείας θαλάττης τὴν ὁδὸν ἀνοίγων, legebatur βαθείαν. — V. 89. κτίσεν δ', κτίσεν τ' Mosch. — V. 90. εὐθύτομον, schol. εὐθύτονον, quod Schmidio placuit. — V. 91. ἀλεξιμβρότοις, Hartung pessime ἀλεξιμόροις. — V. 93. ἐπι δίχα Schmid, libri ἐπίδιχα, schol. utramque scripturam testantur. — V. 98. μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν . . . φανθεισᾶν WXVY, μεγάλαν δ' ἀρετᾶν . . . φανθείσαν U et ex corr. GII cum Moschop., ceteri libri fluctuant, schol. tam genitivum quam accusativum agnoscunt. — V. 101. κώμων XYZ Mosch., κώμων θ' ceteri, Beck ὕμνων, Oxonienses ὕμνων θ'. — ὑπὸ χευμάτεσσ' scripsi, elisione admissa, quemadmodum κέρδεσσ' legitur Pyth. I 92, ὑπὸ χεύμασιν BEPUVXYZ, ὑποχεύμασι rell. — ποι, Hermann πον. Post φρενί interpunxi, sed supra distinctionem post χεύμασιν sustuli, ut μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν genitivi ab ἀκούοντι sint suspensi, et deinde per epexegesin addatur σφὸν ὄλβον κτλ. Boeckh coni. μεγάλα δ' ἀρετὰ δρόσφ μαλθακᾶ φανθεῖσα κώμων ὑπὸ χεύμασιν. Ἀκούοντί τοι χθονίᾳ φρενί σφὸν κτλ. Hermann olim: μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν δρόσφ μαλθακᾶ φανθεῖσι κώμων θ' ὑποχεύμασιν, postea μεγάλαν δ' ἀρετᾶν δρ. μ. φανθεῖσαν κώμων θ' ὑποχεύμασιν. Hartung μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν δ. μ. φανθὲν κώμων ὑπὸ χ. ἀκούει κλέος χθ. φρενί πάνολβον. — V. 102. σφόν, I σφιν. — V. 103. Ἀρκεσίλα I2, Ἀρκεσίλαν QSZ2, Ἀρκεσίλα rell., lemma in G Ἀρκεσίλαον. Haec ipsa verba ἔνδικόν τ' Ἀρκεσίλα nimis languent, conieci νίῳ τε κοινὰν χάριν ἐνδέκοντ' Ἀρκεσίλα, quod εἰσδέχονται potius quam ἐνδέχονται interpretor: ac possis suspicari tale quid etiam scholiastam legisse, qui dicit ἀκούοντες οὖν τῶν ὕμνων τῶν εἰς Ἀρκεσίλαον κοινῇ ἔχουσι τὴν χάριν οἱ πρόγονοι, sed hoc incertum.

πρέπει χρυσάορα Φοῖβον ἀπύειν,

140

Ἀντ. δ'.

105 ἔχοντα Πυθωνόθεν

τὸ καλλίνικον λυτήριον δαπανᾷν

μέλος χαρίεν. ἄνδρα κείνον, ὃν αἰνέοντι συνετοί,

λεγόμενον ἐρέω.

145

κρέσσονα μὲν ἁλικίας

110 νόον φέρβεται

γλῶσσάν τε·

θάρσος δὲ τανυπτέροις ἐν ὄρνιξιν αἰετὸς ἐπλετο·

150

ἀγωνίαις δ', ἔρκος οἶ', ὃν σθένος·

ἐν τε Μοῖσαισι ποτανὸς ἀπὸ ματρὸς φίλας,

115 πέφανται θ' ἁρματηλάτας σοφός·

Ἐπ. δ'.

ὅσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων καλῶν ἔσοδοι,

155

τετόλμακε. θεὸς δέ οἱ τὸ νῦν τε πρόφρων τελεῖ δύνασιν,

καὶ τὸ λοιπὸν ὁμῶς ἔ, Κρονίδαι μάκαρες,

V. 107. χαρίεν et χάριεν libri. — ἄνδρα κείνον, ὃν αἰνέοντι συνετοί, λεγόμενον ἐρέω. scripsi addito pronomine ὃν et distinctione correctā, vulgo ἄνδρα κείνον ἐπαινέοντι συνετοί. λεγόμενον ἐρέω. Sed ἐπαινέοντι Moschopuli est inventum, libri vett. αἰνέοντι. — V. 110. νόον φέρβεται γλῶσσάν τε· θάρσος τε, sic Hermann interpunxit, videturque probare sch., vulgo νόον φέρβεται· γλῶσσάν τε θάρσος τε. Praeterea Schneidewin θάρσος δὲ, quod etiam schol. firmare videtur, itaque restitui. Goram et Hartung νόον φέρβε καὶ γλῶσσαν, θάρσος δὲ. — V. 112. τανυπτέροις E. Schmid, libri τανύπτερος. — ἐπλετο XYZ recc., ἐπλετ' rell. — V. 113. ἀγωνίαις scripsi atque ita schol. Vatic., legebatur ἀγωνίας, quod tuetur schol. ap. Mommsen., iungens ἀγωνίας ἔρκος. — ἔρκος οἶ', ὃν σθένος scripsi, legebatur ἔρκος οἶον (TV2 οἶ) σθ., neque aliter schol., qui οἶον admirantis esse dictitant. Critici Alexandrini hic quoque mendum antiquae scripturae religiose propagaverunt. — V. 114. ἐν τε, Hartung ἐν δέ. — ποτανὸς Heyne, libri ποτηνὸς (πηνὸς DDS1). Πετηνὸς et πετεινὸς Atticorum, quemadmodum navis in titulis Atheniensibus Πετήνη dicitur. — φίλας, πέφανται θ', Hartung φίλας πέφανται, ἁρματηλάτας. — V. 116. ὅσαι recc., ὅσαι vett. — V. 117. θεὸς δέ scripsi, libri θεός τε, schol. γὰρ substituit in interpretatione. — νῦν τε, Schmid νῦν γε. — δύνασιν, B δύνασι, X2 δύναμιν. — V. 118. καὶ τὸ λοιπὸν ὁμῶς ἔ, Κρονίδαι μάκαρες scripsi ut et sensa et numerum redintegrarem, libri vett. καὶ τὸ λοιπὸν (nonnulli τολοιπὸν) ὦ (ᾧ DD) Κρονίδαι μάκαρες, Moschop. λοιπὸν ὦ πλείστα Κρον. μ., Triclinius λοιπὸν ὑμεῖς γε Κρον. μ. Antea correxi λοιπὸν ὁμῶς, μάκαρες ᾧ Κρονίδαι. Schol. ὦν pro ᾧ legisse videntur: ἐπεὶ ἐνταῦθα νῦν ἔχει αὐτῶ τὰ παρὰ τῶν θεῶν, οὕτω καὶ εἰς τὸ μέλλον· ᾧ Κρονίδαι οὖν, φησί, μὴ ἐάσητε (ita B); itaque post τὸ λοιπὸν interpungunt sch. 1 et 2 perperam, neque apparet, quemadmodum in illis libris conformata fuerit oratio, fortasse ὅς' ὦν σφι. Boeckh λοιπὸν ὀπισθε, Κρονίδαι μάκαρες, Hermann λοιπὸν ἔπειτα Κρ. μ.,

- 120| *διδότ' ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς* 160
ἔχειν, μὴ φθινοπώρῃς ἀνέμων
χειμερία κατὰ πνοὰ δνοπαλίζοι πότμον.
Διὸς τοι νόος μέγας κυβερνᾷ
δαίμον' ἀνδρῶν φίλων. 165
εὐχομαί νιν Ὀλυμπία τῶντὸ δόμεν γέρας ἐπι Βάττον γένει.

Rauchenstein λοιπὸν ἄπασι, Mommsen λοιπὸν ὅποια, Hartung λοιπὸν ὁμοῖα, Κρονίδαι μάκαρες et deinde v. 120 *τυχεῖν* pro *ἔχειν*. — V. 121. *χειμερία*, malim *χειμερίων*, quemadmodum haud raro in clausulis vocabulorum apud Pindarum peccaverunt antiqui librarii. — *κατὰ πνοὰ δνοπαλίζοι πότμον* scripsi, libri *καταπνοὰ δαμαλίζοι* (PQRSS *δαμάζοι*, X2Y2Z *δαμανίζοι*) *χρόνον*. Et *πνοὰ* quidem schol. testatur, *δαμαλίζειν* nihili est, restitui Homericum *δνοπαλίζειν* vel potius *καταδνοπαλίζειν* i. e. *κατασελείν*. Manifestum interpretamentum *χρόνον*, sed quid scripserit poeta incertum: si imaginem, quemadmodum orsus est consummavit, *χλόαν* i. e. *φύλλα* convenit: sin solita audacia usus ad propositum rettulit, potest *πότμον* scribi, quod supra exhibui, vel *βίον*, quo ducit schol. interpretatio: *μὴ ἐάσητε τοιοῦτον ἐλάττωμα περὶ τὸν βίον αὐτοῦ γενέσθαι . . . ἀλλ' ἀειθαλῆς αὐτοῦ μένοι ὁ βίος*. In libris Euripideis *χρόνος*, *βίος*, *πότμος* passim permutantur. Hecker *θρόνον* parum prospero successu, Hartung audacter *χάμαι ὄλβον χέοι*, Christ *κατὰ πνοὰ δαμαλίζοι*. — V. 122. *τοι*, U *δέ τοι*, VXZ *τε*. — V. 123. *φίλων*, B *φιλίων*. — V. 124. *τῶντὸ* scripsi, libri *τοῦτο*. Triclinius vett. l. scripturam *εὐχομαί νιν Ὀλυμπία τοῦτο* temere refinxit *εὐχομαι Ὀδλυμπία τε τοῦτω*. — *ἐπι* Triclin., *ἐπι* Mosch., *ἐπὶ* vett. l. Heyne *ἐτι* coniecit.

Carmen hoc cum ex vitiatō admodum archetypo propagatū sit, non licet in integrum restituere. — V. 1. ἡ libri vett. fere omnes et schol., ἦ BF rec. — V. 3. ἀναπολλίζομεν, E. Schmid ἀναπολήσομεν probante Hartungo, fort. ἀναπολλίξομεν, quamvis schol. praesens tempus tueantur.

χθονὸς ἐς λαῖνον προσοιχόμενοι·

- 5 Πυθιόνικος ἐνθ' ὀλβίοισιν Ἑμμενίδαις
ποταμίᾳ τ' Ἀκράγαντι καὶ μὲν Ξενοκράτει
ἔτοίμος ὕμνων
θησαυρὸς ἐν πολυχρόσῳ
Ἀπολλωνίᾳ τετελείχεται νᾶπα·

Στρ. β'.

- 10 τὸν οὐτε χειμέριος ὄμβρος ἐπακτός· ἔλθῶν,
ἐριβρόμου νεφέλας
στρατὸς ἀμείλιχος, οὐτ' ἄνεμος ἐς μυχούς
ἄλως ἄξεισι, παμφόρῳ χεράδι

V. 4. ἐς λαῖνον scripsi, libri et schol. ἐς νᾶόν, sed ambigo, utrum antiqua sit corruptela an interpretamentum supra adscriptum, nam veteres interpretes admodum vexavit carminis explanatio, velut v. 2 *Ἀφροδίτας ἄρουραν ἢ Χαρίτων* nonnulli item ad Delphicum templum rettulerunt: οἱ δὲ τὸν Πύθιον νᾶόν (ἀκούουσιν). In primis displicet ἐς, quod tum demum conveniens, ubi *παροισχόμενοι* scripseris, nam *παροισχόμενοι* ut correxit Beck lenior quidem medela, sed alio nomine reiicienda. Itaque aliquando conieci ἐν στέμμασιν sive ἐν στέθμασιν i. e. ἑστεμμένον. Hermann, cum olim ἀένναον scripsisset, postea, ubi hanc formam vocabuli auctoritate destitutam esse intellexit, ἐς νᾶϊον commendavit plerisque probatum, si ab Hartungo discesseris, qui ἐρίβρομον χθονὸς ἀγνοῖο νῦν scripsit, quod non intelligo. Alia Mommsen proposuit. — V. 7. ἔτοίμος VXZ recc., ἔτοιμος rell. — ὕμνων θησαυρὸς libri, quae haud dubie germana scriptura est, quam etiam paraphr. v. 13 et schol. v. 10 agnoscit: alii videntur ὕμνος legisse, ut θησαυρὸς explicandi gratia subiunctum esset, alii neutrum, unde ad verum redintegrandum ἔκπων additum (GH γρ. ἔκπων), ineptum supplementum, quod paraphr. v. 4 videtur repperisse. — V. 9. τετελείχεται, ex Et. M. 249, 50 et Zonara 466: τεῖχος, τεῖχῳ, ἀφ' οὗ φησὶ Πίνδαρος τετελείχεται coniicias grammaticum id ipsum hoc loco legisse, sed τετελείχεται legitur etiam Isthm. V 44, itaque Gaisford in Et. scripsit. — V. 10. οὐτε VXZ Mosch., οὐ vett., οὐχὶ Tricl. —

ἐπακτός, Z ἀπάκτός, haud dubie mendosum: neque satisfacit quod olim proposui ἐπακτός ἐλθῶν vel ἀκτός ἐλθῶν. Paraphr. ἐπελθῶν substituit. — V. 12. ἄνεμος, EPQR et paraphr. ἄνεμοι, quod non debebant recentiores revocare, cum metro adversetur. — V. 13. ἄξεισι vett. l., ἄξει Moschop., ἄξει Tricl. — παμφόρῳ χεράδι vett. nisi quod B πολυφόρῳ ex interpr. et R χεράδι, ut in tab. Heracl. scriptum, Tricl. παμφόροις χεράσιν. Hermann (ἄξει) πολυφθόρῳ coniecit, ego παμφθόρῳ. Formam χεράδι, quam libri exhibent, χεράς tuetur, sed grammatici veteres χεράδει reppererunt, id. schol. Hom. Il. φ 319 ἄλλος χεράδος περιχεύας, τὸ χεράδος οὐδέτερον προπαροξυτόνως, ὡς κίναδος· καὶ Πίνδαρος δὲ τὴν δοτικὴν ἐξήνεγκε χεράδει ὡς μεγέθει. sed Aristarchus χεράδος παροξυτόνως scripsit, idemque opinor in Pindaro χεράδι edidit. Pindaricum exemplum auctius adscripsit Et. M. 808, 32: καὶ Πίνδαρος τὴν δοτικὴν εἶπε χεράδει σποδέων (v. χεράδι ποδέων), ubi Boeckh non recte χεράδει εἰς Πυθίων coniecit, quod redarguit cod. Flor. Miller Misc. 309 χεράδει εἶπεν, οἷον χεράδει ποδέων. Videtur

κρυπτόμενον. φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαφῶ
 15 πατρὶ τεῶ, Θρασύβουλε, κοινάν τε γενεᾷ
 λόγοισι θνατῶν
 εὐδοξον ἄρματι νίκαν
 Κρισαίαις ἐνὶ πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

Στρ. γ'.

σύ τοι σχέθων νυν ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθάν
 20 ἄγεις ἐφημοσύναν,
 τά ποτ' ἐν οὔρεσι φαντὶ μεγαλοσθενῇ
 Φιλύρας νίδον ὀρφανιζομένῳ
 Πηλεΐδα παραινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδαν,
 βαρυνόπαν στεροπαῖν κεραυνῶν τε πρύτανιν,
 25 θεῶν σέβεσθαι·
 ταύτας δὲ μή ποτε τιμᾶς
 ἀμείρειν γονέων βίον πεπωμένον.

Στρ. δ'.

ἔγρευτο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βιατάς
 νόημα τοῦτο φέρων,

χεράδει κασποδέων scribendum: itaque insignem scripturae varietatem recipravimus, nam Hermannus non est audiendus, qui grammaticos alium Pindari locum ex perduto carmine adhibuisse existimat; quos profecto huius loci immemores fuisse non est credibile, atque Eustath. 1238 ex Pythioniciis affert χεράδι παμφόρῳ simulque χεράδει legi posse addit. — V. 14. κρυπτόμενον scripsi, τυπτόμενοι iidem fere libri, qui supra ἀνεμος, et sic schol. τὸ δὲ τυπτόμενοι ἀντὶ τοῦ τύποντες (v. τύπονται), quam pravam interpretationem paraphr. sequitur; VWXYZ recc. τυπτόμενος, Et. M. (κα)σποδέων (vide supra), quae grammatici correctio videtur. Dawesius probante Hermannō τυπτόμενον scripsit, Leutsch τυπτομένους, Pauw θρυπτόμενον, Hecker κρυπτομένους. — V. 15. κοινάν vett. plerique, κοινᾷ VXYZ recc. — V. 18. Κρισαίαις ἐνὶ πτυχαῖς ut correxi Moschop., Κρισαίαισιν ἐν πτυχαῖς Tricl., Κρισαίαισιν ἐνὶ πτυχαῖσιν vett. — ἀπαγγελεῖ rec., ἀπαγγέλει et ἀπαγγέλλει vett. Fort. ἀπαγγελεῖ scribendum. — V. 19. νυν quod scripsi firmavit B νῦν exhibens (schol. τῶννν interpretatur), ceteri νιν. — σχέθων (non ausus sum σχεθῶν novare) quod interpretes non satis recte intellexerunt, significat: perite amigae officio functus, cf. Hom. II. ψ 465: οὐδ' ἔδυνάσθη εὖ σχεθεῖν περὶ τέρεμα. — ἐπιδέξια, nonnulli ἐπὶ δέξια. — V. 21. τά ποτ' Schmid, τό ποτ' Tricl., libri τάν ποτ'. — μεγαλοσθενῇ scripsi, et sic fort. Q1, legebatur μεγαλοσθενεῖ. — V. 22. νίδον, Tricl. νί'. — V. 23. Πηλεΐδα Tricl., Πηλεΐδα libri. — μὲν, VWXYZ δέ. — V. 24. βαρυνόπαν, EWXYZ βαρνοπαῖν, PQR βοώπαν. — V. 25. θεῶν, B θεόν. — V. 26. ταύτας, ita etiam paraphr., videtur αὐτάς scribendum, antea αὐτως proposui. — V. 27. ἀμείρειν, R ἀμοίρειν. Verbi forma solitaria, sed agnoscit Hesych. ἀμείρεσθαι et ἀμείροντες, idem vero etiam ἀμείρεται interpretatur στέρεται, quemadmodum Aratus v. 657 μειρομένη γονάτων dixisse videtur. — V. 28. ἔγρευτο Tricl., ἐγένετο libri. — V. 29. τοῦτο etiam

30 ὃς ὑπερέφθιτο πατρός, ἐναρίμβροτον
ἀναμείναις στράταρχον Αἰθιοπῶν
Μέμνονα. Νεστόρειον γὰρ ἵππος ἄρμ' ἐπέδα
Πάριος ἐκ βελέων δαίχθεις· ὁ δ' ἔφεπεν
κραταιὸν ἔγχος·

35 Μεσσανίου δὲ γέροντος
δονηθεῖσα φρὴν βόασε παῖδα ὄν·
χαμαιπετὲς δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν· αὐτοῦ
μένων ὁ θεὸς ἀνὴρ

Στρ. ε'.

πρίατο μὲν θανάτοιο κομιδὰν πατρός,
40 ἐδόκησέν τε τῶν πάλαι γενεῇ
ὀπλοτέροισιν, ἔργον πελώριον τελέσαις,
ὑπατος ἀμφι τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν.
τὰ μὲν παρίκει·

τῶν νῦν δὲ καὶ Θρασύβουλος
45 πατρώαν μάλιστα πρὸς στάθμαν ἔβα,
πάτρῳ τ' ἐπερχόμενος ἀγλαίαν ἔδειξεν.
νόφῳ δὲ πλοῦτον, ἄγων

Στρ. ς.

schol., neque opus correctione τῶντό. — V. 30. ἐναρίμβροτον, Triclin. ἐναριμβρόταν male. — V. 31. ἀναμείναις Boeckh, ἀναμείνας Triclin., ἀμείνας libri. — στράταρχον, Triclin. ἀρχόν. — V. 32. Νεστόρειον recc., Νεστόρειον vett. — V. 33. δαίχθεις, B δαχθεις. — V. 36. δονηθεῖσα, Triclin. δοναθεῖσα. — V. 37. οὐκ ἀπέριψεν· αὐτοῦ μένων ὁ, legebatur vulgo οὐκ ἀπέριψεν αὐτοῦ· μένων δ' ὁ, at αὐτοῦ libri omnes, sed stigmatē fere post αὐτοῦ posita, atque ita etiam paraphrastes, qui τὸν λόγον ἑαυτοῦ ἔρριψεν interpretatur; recte vero Heyne distinctionem mutavit, et αὐτοῦ μένων iunxit, at praeterea abieci δ' (omnes libri δ' ὁ, GD δέ), saepissime ex interpolatione additum, quamquam tertio loco collocatum non est offensioni, vide v. 44. — V. 40. ἐδόκησέν τε Hermann, ἐδόκησέν τε libri, Beck ἐδόκησεν δέ, et sic videntur schol. legisse. — V. 41. τελέσαις B, τελέσσαις V2, ceteri libri τελέσας vel τελέας. — V. 42. τοκεῦσιν, PQR τοκέεσι(v). — V. 43. παρίκει BEF1V, παρήκει cett. — V. 44. τῶν νῦν δὲ recc., τῶν δὲ νῦν vett. — V. 46. πάτρῳ B, πάτρῳι cett. — ἐπερχόμενος, Triclin. ἐρχόμενος. — ἀγλαίαν ἔδειξεν Schmid et nonnulli l. recc., ἀγλαίαν (E add. τ') ἔδειξεν ἅπασαν (R ut vid. ἅπασαν) vett. Neque schol. ἅπασαν videtur repperisse, sed aliud quod vocabulum, quandoquidem interpretatur: ἐπερχόμενος οὐκ πρὸς τὴν τοῦ θείου ἀγλαίαν (U ἀγγελίαν) καὶ κατὰ (om. G) τὸν κόσμον ἴσον ἑαυτὸν ἀπέδειξεν. Videtur poeta non ἔδειξεν, sed ἐνεῖξεν scripsisse, de hac Boeotica forma vid. ad Ol. VII 58. Antea proposui πάτρῳ τ' ἐπερχόμενος ἀγλαίαν ἅπασαν, i. e. omne patris decus imitans, at verbo aegre caremus: hanc difficultatem ut removeret, Christ πάτρῳ γ' ἐπ. ἀγλ. ἅπασαν suavit, M. Schmidt ἔβα, πάτρῳ τ' ἐπερχόμενος, ἀγλαίαν ἅπασαν. Hartung πᾶσαν τ' ἐπ. ἀγλ. ἔδειξεν scripsit, Mommsen ὁμάν vel ἴσαν τ' ἐπ. ἀγλ. ἔδ., at πάτρῳ non est sollicitandum. — V. 47. νόφῳ δὲ πλοῦτον, ἄγων ἄδικον οὐδ' ὑπέροπλον ἦβαν, δρέ-

ἄδικον οὐθ' ὑπέροπλον ἦβαν, δρέπει,
σοφίαν δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων·
50 τίν τ', Ἐλέλιχθον, ὀργαῖς πάσαις ὅς ἱππείαν ἔσδοον,
μάλα ἄδοντι νόφ, Ποσειδᾶν, προσέχεται.
γλυκεῖα δὲ φρήν
καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν
μελίσσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον.

πει scripsi, quod graeci sermonis proprietates non minus atque instituta sententia flagitat: legebatur νόφ δὲ πλοῦτον ἄγει, ἄδικον οὐθ' ὑπέροπλον ἦβαν δρέπων. Poteram sane acquiescere in distinctione emendata, sed nimis ambigua et obscura tunc foret oratio; poeta autem, cum dicere vellet νόφ δὲ πλοῦτον δρέπει, ἄδικον οὐθ' ὑπ. ἦβαν ἄγων, traiectione verborum usus est, non solum numerorum legi inserviens, sed etiam quoniam quae sequuntur σοφίαν δ' κτλ. item a verbo δρέπει suspensa sunt. Libri nihil variant, nisi quod E1 πλούτω, D ἄγειν, item v. 48 E διέπων. — V. 48. ἦβαν libri et sch., adde sch. Aristid. III 54, ὕβριν Eustath. Prooem. 12, ἀνάταν Hermann, ἐπέταν Kayser, ὑπεράφανον ἀκυᾶν Mommsen, ὑπέροπλον ἀπό νιν (δλβον) δρέπων Rauchenstein. — V. 50. τίν τ', I τιν δ' et sic fort. Schol. — Ἐλέλιχθον, E1 ἐλελίχθον et ex corr. ἐλελίχθον'. De hoc vocabulo dixi ad Pyth. II 4. sed hoc loco fortasse alii Ἐλάσιχθον legebant, vid. Eust. Prooem. 16. Deinde integram servavi libr. vett. scripturam ὀργαῖς (W ὀργεῖν) πάσαις ὅς (B ὅσον) ἱππείαν ἔσδοον (ἐς ὁδόν V2, εἰσδοον QSU), solus R εἰσδοον εὐρες manifesto interpretamento addito, quemadmodum etiam schol. interpretatur ὅς (B οὐς) εὐρες ἱππείας εἰσόδους (B ἐσόδους, G ἱππείαν εἰσδοον) τοντέστιν ἱππικὰς ἀμύλλας. quo usus Moschopolus ὀργαῖς πάσαις seclussit et εὐρες θ' ὅς ἱππείαν ἔσδοον scripsit, contra Triclinius πάσαις eiecto ὀργαῖς ἐς ἱππείαν ἔσδοον. Schol. recentior a Mommseno editus ὀρμαῖς, non ὀργαῖς legit. Locus antiquitus corruptus quomodo sit restituendus incertum, sed etiam nunc credo ὀργαῖς πάσαις esse parepigraphen adscriptam ad v. 51 μάλα ἄδοντι νόφ. Fortasse poeta scripsit τίν τ' Ἐλέλιχθον, ὅστ' οὐρος ἱππικῶν ἐσόδων, quemadmodum Pyth. V 116 ἐπιχωρίων καλῶν ἔσδοι legitur. Olim tentavi ὅς θ' ἦκας ἱππικῶν ἔσδοον vel τίν τ', Ἐλέλιχθον, ὀργαῖς πρὸς ἱππικῶν ἔσδοον μάλα ἄδοντι νόφ, Ποσειδᾶν, προσέχεται, h. e. ὀργῶν πρὸς, ut Pindarus antiqua forma ὀργῆμι pro ὀργᾶω usus sit, cuius formae ignorantia corruptelae ansam dederit. Heyne eiectis πάσαις et μάλα scripsit ὀργαῖς ὅς εὐρες ἱππικῶν εἰσδοον ἄδοντι νόφ, Hermann ὀργαῖς ἐς ἱππικῶν ἔσδοον (suapte ingenio ductus ad equestria studia), Boeckh ὅς θ' εὐρες ἱππικῶν ἔσδοον, Rauchenstein ὀρμαῖς ὅς ἱππικῶν ἐς ὁδόν, Hartung ὀρμαῖς ὅς ἱππείας ἐς ὁδόν, Heimsoeth ἄς θ' εὐρες ἱππικῶν ἐσόδους, Mommsen ὡς (vel ἄς) εὐρες ἱππικῶν ἐσόδους, sed hoc poeta potius αἰς θ' εὐρες ἱππικῶν ἐσόδους dicturus erat, idque ipsum aliquando conieci. H. A. Koch τίν δ' Ἐλέλιχθον εὐρες ἐς ἱππικῶν ἐσόδους, Christ ὀργαῖς ὅς ἱππικῶν ἐσόδων. quod iam antea M. Schmidt proposuit, qui praeterea haec molitur τίν δ' Ἐλ. ὀργαῖς, ὅς ἱππικῶν ἔσδοον μάλα ἄδοντι νόφ ποτεῖδες, προσέχεται, Homan ὀργαῖς ὀκασσας ὅστ' ἔσδοον. — V. 51. ἄδοντι Z, ἄδοντι BV2X Mosch., ἄδοντι vel ἄδοντι vel ἄδωντι cett. — Ποσειδᾶν, EG Ποσιδᾶν. — προσέχεται Schmid (et sic ut vid. IWY), προσέχεται libri neque aliter legit schol.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙΩι
ΤΕΘΡΙΠΠΩι.
ΩΔΗ Ζ.

Strophæ.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Epodus.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — —
 — — — — —

Στφ.

*Κάλλιστον αἱ μεγαλοπόλεις Ἀθᾶναι
προοίμιον Ἀλκμανιδᾶν εὐρυσθενεῖ γενεᾷ*

In inscriptione τεθρίππῳ B (atque ita schol.), ἔπκοις reliqui libri, præterea plerique addunt Ὀλύμπια, Ἰσθμια, Πύθια, F νικήσαντι Ὀλύμπια Ἰσθμια (om. ἔπκοις et Πύθια).

Strophæ v. 5 Boeckh in binos versiculos diremit.

V. 1. μεγαλοπόλεις, Boeckh olim μεγαλοπόλεις et in antistr. πολλέ-
 εσσιν. — V. 2. προοίμιον, Tricl. προοίμιόν τ'. — εὐρυσθενεῖ, Tricl.
 ἐρυσθενεῖ.

κρηπίδ' αοιδᾶν

ἵπποισι βαλέσθαι.

5 ἐπεὶ τίνα πάτραν τίνα τ' οἶκον δίων ὀνυμάξομαι 5
ἐπιφανέστερον
'Ελλάδι πνθέσθαι;

Ἄντ.

πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὁμιλεῖ

'Ερεχθίδος ἀστῶν, Ἀπολλων, οἷ τεὸν τέμενος 10

10 Πυθῶνι δία

θαητὸν ἔτευξαν.

ἄγοντι δέ με πέντε μὲν Ἴσθμοι νῆκαι, μία δ' ἐκκρηπής

V. 4. ἵπποισι Tricl., ἵπποις vett. l. — V. 5. τίνα τ' οἶκον libri, unus P τίνα δ' οἶκον, quod antea probavi, R τίνα κατ' οἶκον, τίν' οἶκον DGU, τίνα οἶκον Boeckh. — δίων scripsi, hoc enim dicit poeta nullam gentem ex illustribus clariorem esse Alcmaeonidis, qui a Nestore genus deducebant: quamquam aliquando δῖων i. e. quaerens conieci. Libri omnes νάων, quod cum prorsus perversum sit, olim censui hoc vocabulum plane esse eiiciendum, quod cum antistrophe glossemate vitiosa esset, antiquo tempore male sedulus, ut numerum expleret, adiecerit, parum ille curans quid instituta sententia requiret: scripsi igitur τίνα οἶκόν τ' (δ') ὀνυμάξομαι. Numeri tamen versus commendant antiquam lectionem, quam revocavi in ed. 3, nunc correxī, siquidem emendationis periculum mihi melius successit quam vel antiquis criticis vel nostris hominibus. Νάων sive Apollonius sive Didymus frustra explicare conatur, οὐκ ἐξ ἀκοῆς ἀκηκοώς, ἀλλ' αὐτὸς ἐγὼ νάων ἐν τῇ Ἑλλάδι, alii νάων pro νάοντα dictum censebant, alii hoc ipsum νάοντα restituerunt. Alii rursus littera N sublata et copula traiecta, ut videtur, scripserunt τίνα οἶκόν τ' αἰών i. e. ἀκούων vel αἰών' h. e. αἰῶνι. Schol. 2 cum interpretatur τίνα ἀκηκοέναι ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι περιφανέστερον οἶκον οἰκοῦντα εἶπω, temere diversas lectiones composuit νάοντα et αἰών, siquidem pro ἀκηκοέναι videtur ἀκηκοώς scribendum, nam αἶν alios scripsisse veteres, non est verisimile. Haec quidem veteres, sed non meliore successu mendum tollere recentiores certatim studuerunt, velut Pauw coniecit μαίων i. e. μώμενος, Thiersch κλειών, Schneidewin λαών vel θνατών, Kayser αινέων, Woefflin ὕμῶν, omnium audacissime Hartung φαίην ὀνομαστόν ἄν, Rauchenstein ὕμνέων vel ἔργοις vel νικῶντ', Mommsen αἰῶν i. e. γαιάων, M. Schmidt φαίνων vel δαίων i. e. φλέγων, quae coniecturae quantopere a tradita lectione recedant, apertum est. — ὀνυμάξομαι Z schol. Tricl., ὀνυμάξω E2F1G2 Mosch., ὀνυμάξω E1, ὀνυμάξαι vett. rell. Boeckh ὀνυμάξαι, Rauchenstein ὀνυμάξομεν. — V. 8. πολίεσι λόγος recc., πολίεσι vel πολλιέεσι λόγος VWXYZ, ceteri vett. πολλέεσιν ὁ λόγος, et articulum agnoscit schol. — V. 9. Ἀπολλων, Mosch. Ἀπόλλων. — τεὸν τέμενος scripsi, legebatur τεὸν τε δόμον, V(W)XYZ τεὸν δόμον, Mosch. τεὸν γε δόμον. Vocabulo τέμενος cum interpretamentum δόμον additum esset, inde originem duxit tradita scriptura, cf. schol. ἀνακοδόμησαν τῷ ᾗτε τὸ τέμενος, ὡς Φιλόχορος ἱστορεῖ. Itaque repudiandae coniecturae, velut Rauchensteinii τεὸν μέγαρον (μέλαθρον ipse aliquando conieci) vel Hartungi τεὸν δόμον ἐν, quod multo est deterius. — V. 12. δέ με, Kayser τέ με. — νῆκαι (EF1PQX

Διὸς Ὀλυμπιάς,
 δύο δ' ἀπὸ Κίρρας,

Ἐπ.

- 15 ὦ Μεγάκλεες, ὑμαί τε καὶ προγόνων. 15
 νέε' δ' εὐπραγία χαίρω τι· τὸ δ' ἄχνημαι,
 φθόνον ἀμειβόμενον τὰ καλὰ ἔργα.
 φαντί γε μὰν οὕτω κεν ἀνδρὶ παρμονίμαν 20
 θάλλοισαν εὐδαιμονίαν
 20 τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι.

νίκαι) olim eiiciendum esse censui, antiquitus in margine explicandi gratia additum, cum facile ex sequente Ὀλυμπιάς intelligi possit, cf. Ol. VII 82. — V. 13. Ὀλυμπιάς ut Wesseling coniecerat exhibent libri Tricliniani, cett. Ὀλυμπίας, U Ὀλυμπίοις. — V. 14. δύο δ' ἀπὸ, Tricl. διοῶ ἀπὸ. — V. 15. ὑμαί, PQR ὑμῶν. — V. 16. νέε' I, νέα ceteri praeter V1WZ νῦν. — εὐπραγία, fort. εὐπραγία scribendum. — χαίρω τι· τὸ δ' BDG1U schol. et Mosch., χαίρω· τί τόδ' rell. Hartung χαίρω τε, τὸ δ', Rauchenstein χαίρω· τί δὲ τόδ'. — V. 17. τὰ καλὰ, Hartung καλὰ. — V. 18. οὕτω, Goram οὕπω. — παρμονίμαν, complures l. πὰρ μονίμαν, Hartung παρμενέμεν.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ
ΠΑΛΛΑΙΣΤΗ.
ΩΙΔΗ II.

Strophae.

ω υ _ υ υ _ υ υ
_ υ _ υ υ ω υ υ
_ υ _ υ υ υ
υ υ _ υ υ υ _ υ υ
5 υ υ υ _ Λ _ υ υ υ _ υ υ υ
υ υ _ υ υ _ υ υ υ _ υ υ
υ υ υ _ υ υ υ υ

Epodi.

υ υ υ _ υ υ _ υ _ υ υ _ υ υ
υ υ υ _ υ υ _ υ υ υ _ υ
_ υ _ υ υ _ υ _ υ _ υ υ _ υ
_ υ υ υ _ υ υ υ _ υ υ
5 υ υ _ υ υ _ υ υ _ υ υ υ υ υ
_ υ υ _ υ υ υ _ υ υ _ υ

Στρ. α'.

Φιλόφρον Ἀσυχία, Δίκας
ὦ μεγιστόπολι θύγατερ,

In inscr. E addit *νικήσαντι Πύθια*, complures *νικήσαντι λῆ Πυ-
διάδα*.

Epodi v. 6 non admisi ancipitem syllabam in tertia sede _ _ υ _ υ,
nam est ubique brevis, ut Er. Schmid recte animadvertit, cf. v. 20.
40. 80.

V. 1. Ἀσυχία Heyne, libri ἡσυχία.

- βουλᾶν τε καὶ πολέμων
 ἔχοισα κλαῖδας ὑπερτάτας 5
 5 Πυθιόνικον τιμὰν Ἀριστομένει δέκευ.
 τὸ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι τε καὶ παθεῖν ὁμῶς
 ἐπίστασαι καιρῷ σὺν ἄτρεκεϊ.
 Ἀντ. α'.
 τὸ δ' ὁπόταν τις ἀμείλιχον 10
 καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ,
 10 τραχεῖα δυσμενέων
 ὑπαντιάζαισα κράτει τιθεῖς
 ὕβριν ἐν ἄντλῳ. τὰν οὐδὲ Πορφυρίων λάθην 15
 παρ' αἶσαν ἐξερεθίζων. κέρδος δὲ φίλτατον,
 ἐκόντος εἰ τις ἐκ δόμων φέροι.
 Ἐπ. α'.
 15 βία δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ.
 Τυφῶς Κίλιξ ἐκατόγκρανος οὐ νιν ἄλυξεν,
 οὐδὲ μὲν βασιλεὺς Γιγάντων· δμᾶθεν δὲ κεραυνῷ
 τόξοισί τ' Ἀπόλλωνος· ὅς εὐμένει νόῳ 25
 Ξενάρκειον ἔδεκτο Κίρραθεν ἐστεφανωμένον
 20 υἱὸν ποίᾳ Παρνασίδι Δωριεῖ τε κῶμῳ.
 Στρ. β'.
 ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἐκάς 30
 ἃ δικαιόπολις ἀρεταῖς
 κλειναῖσιν Αἰακιδᾶν
 θυγοῖσα νᾶσος· τελέαν δ' ἔχει
 25 δόξαν ἀπ' ἀρχᾶς. πολλοῖσι μὲν γὰρ αἰείδεται 35
 νικαφόροις ἐν ἀέθλοις θρέψαισα καὶ θοαῖς

V. 4. ἔχοισα, complures l. ἔχουσα. — κλαῖδας Schmid, cum Moschop., κληῖδας Tricl., κλαῖδας, κλαῖδας, κλαῖδας vett. — V. 6. ἔρξαι et ἔρξαι libri. — ὁμῶς, B ὅπως. — V. 11. ὑπαντιάζαισα B, ὑπαντιάζαισα rell. — κράτει, unus schol. κρατί. — τιθεῖς, EF1 τιθεῖς, PQ1 τιθεῖς' εἰ. — V. 12. λάθην scripsit Matthiae Obs. misc. II 11, libri et schol. μάθην. — V. 13. φίλτατον, Tricl. φίλτατόν γ'. — V. 14. ἐκ δόμων, G in marg. εἰς δόμον. — φέροι, V1 φέρει, Schol. fort. φέρη. — V. 16. ἐκατόγκρανος Er. Schmid, ἐκατογκάργηνος Mosch., πολυκάρανος τ' Tricl., ἐκατοντακάρανος vel ἐκατοντοκαρ. vett. — νιν Ahlwardt, μιν libri. — ἄλυξεν, I ἄλεξεν. — V. 20. ποίᾳ, Schmid πόᾳ versus numero prudenter consulens, neque vero necessaria scripturae immutatio. — Παρνασίδι Boeckh, libri Παρνασία. — V. 21. ἔπεσε, P in marg. οὐχί ἔπετε. — V. 24. θυγοῖσα scripsi, libri θύγοισα, at cf. Alcman fr. 38: ἃ μὴ μοι θύγῃς. — V. 26. νικαφόροις, E νικαφόρους. — θρέψαισα B, θρέψαισα rell.

ὑπερτάτους ἦρωας ἐν μάχαις·

Ἄντ. β'.

(τὰ δὲ καὶ ἀνδράσιν ἐμπρέπει.

εἰμὶ δ' ἄσχυλος ἀναθέμεν

40

30 πᾶσαν μακρογορίαν

λύρα τε καὶ φθέγματι μαλθακῶ,

μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσῃ. τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι τράχον

45

ἴτω τεὸν χρέος, ὦ παῖ, νεώτατον καλῶν,

ἐμᾶ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾶ.

Ἐπ. β'.

35 παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων ματραδελφεούς

Ὀλυμπία τε Θεόγγητον οὐ κατελέγχεις,

50

οὐδὲ Κλειτομάχοιο νίκαν Ἴσθμοι θρασύγνιον·

αἴζων δὲ πάτραν Μειδυλιδᾶν, λόγον φέρεις,

τὸν ὄνπερ ποτ' Ὀϊκλέος παῖς ἐν ἑπταπύλοις ἰδῶν

55

40 Θήβαις νιὸς ἀνιέζατο παρμένοντας αἰχμᾶ,

Στφ. γ'.

ὁπότε ἄπ' Ἄργεος ἤλυθον

δευτέραν ὁδὸν Ἐπίγονοι.

60

ὦδ' εἶπε μαρναμένων·

Φυᾶ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει

45 ἐκ πατέρων παισὶ λῆμα. θαέομαι σαφές

65

δράκοντα ποικίλον αἰδᾶς Ἀλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος

νωμῶντα πρῶτον ἐν Κάδμου πύλαις.

V. 28. τὰ δὲ καὶ VWXYZ Mosch., τὰ δὲ ἐν Tricl., τὰ δὲ καὶ ἐν vett. — V. 32. μοι, DGI1 μου, schol. ut vid. utrumque. — τράχον (τραχόν) ἴτω vett. plerique, τρέχον ἴτω RXYZ Mosch., ἴτω τράχον Tricl. — V. 35. παλαισμάτεσσι, XYZ Mosch. παλαισμάσι(ν) τε. — ἰχνεύων libri, ἰχνέων Schmid, οἰχνέων Hermann, sed correptionem diphthongi tuetur Hipponax fr. 22 A: μακάριος ὅστις θηρεύει, et fr. 22 B: καίτοι γ' εἴωνον αὐτὸν εἰ θέλεις δάσω, et Theocr. 24, 70: μάντι Εὐρηίδα. — V. 36. Ὀλυμπία, Tricl. Οὐλυμπία. — Θεόγγητον, Tricl. Θεόγγητόν τ'. — V. 37. Κλειτομάχοιο, complures libri Κλυτομ. — V. 38. Μειδυλιδᾶν scripsi, libri Μιδυλιδᾶν. — φέρεις, quod etiam schol. tuetur, iure mutes φέρη sive φέρειαι scribens. — V. 40. Θήβαις νιὸς E. Schmid, correpta diphthongo νι, libri νιὸς Θήβαις. — ἀνιέζατο Boeckh, libri ἡνιέζατο. — V. 41 et 42 plerique libri cum antecedentibus iungunt, hinc v. 43 vett. ὦδε δ' εἶπε, sed ὦδ' εἶπε recte lemma G Tricl., τῇδ' εἶπε Mosch. — μαρναμένων libri plerique cum antecessis copulant, Schmid ὦδ' εἶπε· μαρναμένων φυᾶ. — V. 44. ἐπιπρέπει, DUVXZ Mosch. ἐπιτρέπει. — V. 45. παισὶ vett., παισὶν rec. Hermann παῖ, σοὶ λῆμα. Ἀῆμα utrum cum praecedentibus an cum sequentibus sit copulandum, schol. ut videtur ambigunt. — θαέομαι B2EVW, θεάομαι vett. rell., θειάομαι rec. — V. 47. νωμῶντα, Tricl. νέμοντα. Deinde

'Αντ. γ'.

- ὁ δὲ καμῶν προτέρῃ πάθῃ
 νῦν ἀρείονος ἐνέχεται 70
- 50 ὄρνιχος ἀγγελίᾳ
 "Ἀδραστος ἦρως· τὸ δὲ οἰκοθεν
 ἀντία πράξει. μόνος γὰρ ἐκ Δαναῶν στρατοῦ
 θανόντος ὅστέα λέξαις υἱοῦ, τύχῃ θεῶν 75
 ἀφίξεται λαῶ σὺν ἀβλαβεῖ

'Επ. γ'.

- 55 "Ἀβαντος εὐρυχόρους ἀγνιάς. τοιαῦτα μὲν
 ἐφθέγγεατ' Ἀμφιάροιο. χαίρων δὲ καὶ αὐτός
 Ἀλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω, ῥαίνω δὲ καὶ ὕμνω,
 γείτων ὅτι μοι καὶ κτεάνων φύλαξ ἐμῶν 80
 ὑπάντασεν ἰόντι γᾶς ὀμφαλὸν παρ' αἰοίδιμον, 85
- 60 μαντευμάτων τ' ἐφάπατο συγγόνοισι τέχναίς.

Στρ. δ'.

- τὸ δ', ἐκαταβόλε, πάνδοκον
 ναὸν εὐκλέα διανέμων 90
- Πυθῶνος ἐν γυάλοις,
 τὸ μὲν μέγιστον τόθι χαρμάτων
- 65 ὥπασας, οἴκοι δὲ πρόσθεν ἀρπαλέαν δόσιν
 πενταεθλίου σὺν ἑορταῖς ὑμαῖς ἐπάγαγες, 95

Ahlwardt et Meineke transposuerunt verba Κάδμου πρῶτον ἐν πύλαις probante Roepero. — V. 49. ἀρείονος. Ingeniose et ut opinor verissime Welcker Ἀρείονος coniecit, vid. de Cyclo Epico II 371. 381. Arion postquam herum saluum reduxit, moribundus concidisse videtur, eoque temporis articulo vaticinatus est; ob hoc ipsum augurium ὄρνις vocatur, non quod alatus erat equus, ut Welckero visum. Ambiguitas autem orationis consulto videtur adhibita, ut vel αἰνέξατο v. 40 indicat. — V. 51. οἰκοθεν, Tricl. οἰκοθέν γ'. — V. 52. μόνος vett., μόνος recc. — V. 53. λέξαις B, λέξας cett. — V. 54. λαῶ, Tricl. λεῶ. — V. 55. εὐρυχόρους B Mosch., εὐρυχώρους (χώρου) cett. — τοιαῦτα μὲν ἐφθέγγεατ', Tricl. τοιαῦτα μὲν δὴ φθέγγεατ'. — V. 56. Ἀμφιάροιο, DPQRU Ἀμφιάροιο. — V. 58. γείτων, L. Schmidt coniecit τέγγων. — V. 59. ὑπάντασεν E. Schmid et sic ut vid. P, ὑπαντίασεν vett., ὑπαντίασ' Mosch., ὑπήντησέ τ' S Tricl., et τὲ videtur schol. legisse, unde Boeckh ὑπάντασέ τ'. — γᾶς Tricl., γαίης rell. — V. 60. μαντευμάτων τ' RZ recc., δέ PQ, τε rell, Hermann μάντις, χρησμῶν τ' ἀμφ' ἄφατο. — συγγόνοισι, Hartung συγγενέσσι. — τέχναίς, alii fortasse τέχνας legebant, quod colligas ex schol. 3: καὶ τῶν μαντευμάτων ἐφήφατο τοῖς συγγεννηθεῖσιν αὐτῷ· τυχὸν δὲ λέγει συγγόνους τέχναίς. Sed ceteri schol. τέχναίς confirmant. Interpretes structuram parum intellexerunt, poeta dicit: arte patria oracula edidit, quemadmodum v. 64 τόθι non recte interpretati sunt, quod est relativum ubi. — V. 66. πενταεθλίου, Hermann πενταθλίου. — ἐπάγαγες, Boeckh plene

ἄναξ, ἐκόντι δὴ εὐχομαι νόῳ

Ἀντ. δ'.

κατὰ τιν' ἁρμονίαν βλέπειν

ἀμφ' ἑκαστον ὅσα νέμομαι.

70 κῶμῳ μὲν ἀδνμελεῖ

Λίκα παρέστακε· θεῶν δ' ὅπιν

100

ἄφθιτον αἰτέω, Ξέναρκες, ὑμετέραις τύχαις.

εἰ γάρ τις ἐσλὰ πέπηται μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ,

πολλοῖς σοφοῖς δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων

105

Ἐπ. δ'.

75 βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς·

τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται· δαίμων δὲ παρίσχει,

ἄλλοτ' ἄλλον ἵπερθε βάλλων, ἄλλον δ' ὑποχειρῶν. 110

distinxit, ut novum enuntiatum sequatur ἄναξ κτλ. — V. 67. ἄναξ, EF Tricl. et ut vid. schol. ἄναξ, probantibus Boeckhio et Mommseno. — δὴ εὐχομαι scripsi, legebatur δ' εὐχομαι, nisi quis crasin restituere malit. — V. 68. κατὰ τιν', Schmid κατὰ τίν', Pauw κατὰ τίν'. — βλέπειν libri et schol. Conieci δέπειν i. e. καταρρέπειν τιν' ἁρμονίαν, Kayser ἔπειν, Rauchenstein πλέκειν vel βαλεῖν. — V. 69. ὅσα recc., ὅσα vett. — νέμομαι Mingarelli, νέομαι libri et schol. — V. 72. ἄφθιτον, G in m. γρ. καὶ ἄφθονον, quod Mommsen recepit, mihi auctoritate destitutum videtur, fort. ex paraphrasi ductum, ubi ἀνεπίφθονον legitur, sed olim haud dubie ἄφθονον fuit. — Ξέναρκες, Tricl. Ξεῖναρκες. idem scripsit τύχαισιν· εἰ τις temere, ubi libri τύχαις· εἰ γάρ τις. — V. 73. πέπηται EQ, ceteri cum schol. πέπαται. — μὴ σὺν, Tricl. σὺν οὐ. — πόνῳ, V1WXYZ Mosch. χρόνῳ. — V. 74. σοφοῖς scripsi, quam correctionem postea firmavit R, quamquam non multum huic consensui tribuendum, libri et schol. σοφός. — πεδ' ἀφρόνων vel πεδάφρόνων libri, Hartung παραφρόνων, Mezger πέτρα φρονων. — V. 75. κορυσσέμεν, DQR κηρυσσέμεν. — V. 76. τὰ δ' B, ceteri vett. τὰδ' (τὰ δ'), ταῦτ' Tricl., ταῦτα δ' X. — V. 77. ἄλλοτ' recc., ἄλλοτε δ' vett., ut novi enuntiatum fiat exordium ἄλλοτε δὲ . . . καταβαίνει. — ἄλλον δ' ὑποχειρῶν. Μέτρῳ καταβαίνειν· Μεγάρους δ' correxi, libri ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ (D2EG2VWXYZ Mosch. μέτρον) καταβαίνει. ἐν μεγάροις δ' (ἐν μεγάροισι δ' BEFVXZ, μεγάροις sublato ἐν recc.). Scripsi ὑποχειρῶν i. e. ὑποχείριον ποιῶν, simplici verbo χειροῦν utitur Aristophanes, compositi aliud exemplum non novi, sed vocabulum huic loco conveniens. Antea librorum scripturam ὑπὸ χειρῶν servavi, sed id dici oportebat ὑπὸ χεῖρα (βάλλων). Deinde novam orsus sum sententiam; hoc enim poeta dicit: ne nimis concupiscas incertamen descendere, multas iam partas habes victorias. Antea in eandem sententiam scripsi μέτρῳ κατάβαιν'· ἐν Μεγάρους δ'. Veteres καταβαίνειν interpretantur καταβαίνειν ποιεῖ, alii ὑπὸ χειρῶν μέτρον (ita enim legendum, vulgo μέτρα) iungentes, alii μέτρῳ adverbii loco referentes ad καταβαίνειν. Pravam verborum distinctionem retinent nostri, E. Schmid καταβαίνων corrigens, Hartung ὑπὸ χεῖρα, μέτρῳ καταβαίνειν, Mommsen ὑποχειρῶν μέτρῳ καταβαίνειν (i. e. ad modum oppressorum hominum), Madvig ἄλλος δ' ὑπὸ χειρῶν μέτρον καταβαίνειν.

(μέτρῳ καταβαίνειν· Μεγάροις δ' ἔχεις γέρας,
 μυχῷ τ' ἐν Μαραθῶνος, Ἥρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
 80 νικᾷς, τρίς ἄς, ὧ' ῥιστόμενες, δάμασσας ἔργῳ· 115

Στρ. ε'.

τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν
 σωμάτεσσι κακὰ φρονέων·
 τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς
 ἐπ' ἀλπνὸς ἐν Πυθιάδι κρίθῃ,) 120
 85 οὐδὲ μολόντων παρ' ματέρ' ἀμφὶ γέλως γλυκὺς
 ὤρσεν χάριν· κατὰ λαύρας χορῶν ἀπάοροι
 πτώσσοντι, συμφορᾷ δεδαγμένοι. 125

Ἀντ. ε'.

ὁ δὲ καλὸν τι νέον λαχὼν
 ἀβρότατος ἐπὶ μεγάλας
 90 ἐξ ἐλπίδος πέταται
 ὑποπτέροις ἀνορέαις, ἔχων 130
 κρέσσονα πλούτου μέριμναν. ἐν δ' ὀλίγῳ βροτῶν

V. 80. νικᾷς, τρίς ἄς, ὧ' ῥιστόμενες, δάμασσας ἔργῳ scripsi, libri νίκαις (ita lemma BGH et recc., νίκαισι vett., νικαῖσι U) τρισσαῖς ῥιστόμενες (ἄριστόμενες Z Mosch.) δάμασσας (ita G2V recc., δάμασσας DEF1Q2RXZ, δαμάσσαις B, δαμάσαις lemma B, δαμάσας PQ1U, δαμάσ-σας G1, schol. utramque lectionem δάμασσας et δαμάσσαις tuentur) ἔργῳ. Olim proposui νικᾷς, τρισσοῦς δ' ὧρ. δ. ἔργῳ, ut Aristomenes dicatur in singulis his certaminibus cum singulis deluctatus esse: at ἔργῳ tunc otiosum foret additamentum. Referenda haec sunt ad Ἥρας ἀγῶνα ἐπιχώριον, in quo certamine ἔφεδρος tres victores superavit, quemadmodum postea Delphis quattuor victores deiecit. Igitur scripsi νικᾷς (sive νίκας), τρίς ἄς (i. e. ἕως, v. Ol. X 51) ὧρ. δάμασσας ἔργῳ, quod non iam languet additum, nam significat Aristomenem in eodem certamine ter superiorem fuisse. Ut numero versus consuleret Pauw νίκαις τρίταις scripsit, vicissim Hartung bis metri legem migravit scribens νικᾷς, τρισσοῖς, Ἀριστόμενες, δαμάσσαις ἔργοις. — V. 84. ἐπ' ἀλπνὸς scripsi, legebatur ἐπαλπος. — V. 85. μολόντων παρ', Hartung μολόν-των ἄψ. — V. 86. ὤρσεν, Tricl. βάλεν. — κατὰ λαύρας χορῶν ἀπάοροι correxi librorum scripturam aperte vitiosam κατὰ λαύρας δ' ἐχθρῶν ἀπάοροι. Ansam dedit mendo ut multis aliis locis addita particula δέ, itaque cum ΔΕΧΟΡΩΝ adversante versus numero legeretur, librarii ΔΕΧΟΡΩΝ scripserunt, quam scripturam etiam schol. testificantur. Nihil egit Hartung δ' ἐχθρῶς scribens. — V. 87. δεδαγμένοι scripsi, quod confirmat paraphr. δακνόμενοι et glossa in Z δεδηγμένοι, libri δεδαγμένοι, Hermann δεδαιγμένοι. — V. 88. νέον, B καὶ νέον. — V. 89. ἐπὶ Heyne, libri vett. et Tricl. ἐπί, E et Mosch. ἀπό, quemadmodum schol. legisse non satis certum est, Hermann distinxit ἐπὶ, μεγάλας ἐξ ἐλ., at poeta dixit in magna felicitate, neque videtur ἐπὶ sollicitandum, quamquam possis ὕπο conicere, Mommsen ἀπο praeoptavit. — V. 90. πέταται, IR τέταται. — V. 92. πλούτου μέριμναν, Tricl. τέρψιν πλούτοιο, Hermann πλούτου μέριμναν.

τὸ τερπνὸν αὔξεται· οὕτω δὲ καὶ πιτνεῖ χαμαί,
ἀποτρόπῳ γνώμα σεσεισμένον.

Ἐπ. ε'.

- 95 ἐπάμεροι· τί δέ τις; τί δ' οὐ τις; σκυῖας ὄναρ 135
ἄνθρωπος. ἀλλ' ὅταν αἶγλα διόσδοτος ἔλθῃ,
λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν καὶ μέλιχος αἰών.
Αἶγλινα φίλα μᾶτερ, ἔλευθέρῳ στόλῳ 140
πόλιω τάνδε κόμιζε Διὶ καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ
100 Πηλεῖ τε κἀγανῷ Τελαμῶνι σὺν τ' Ἀχιλλεῖ. 145

V. 94. ἀποτρόπῳ (ἢ παρὰτρόπῳ) γνώμα novavit ut videtur poeta, cum vellet significare, quod vulgo dici solet γνώμη ἀπο τρόπον. Hartung χάμαι, ἀπότροπον γνώμας σεσεισμένον. — V. 95. τί δέ τις I, libri fere τί δέ τις. — σκυῖας ὄναρ, Tricl. ὄναρ σκυῖας. — V. 96. ἄνθρωπος Plut. de cons. 6, schol. Nem. VI 4 (ita ut videtur B, nam D ἄνθρωποι) et Eust. Il. 757, 32, legebatur neglecta numerorum lege ἄνθρωποι, ita libri omnes et schol., item sch. Soph. Ai. 125, Oed. R. 1186. — V. 97. φέγγος ἔπεστιν Heyne et sic fort. schol., nam libri ἔπεστι φέγγος. neque vero haec verborum traiectione satisfacit, nam non convenit genit. ἀνδρῶν, cuius loco ἀνδροῖς, ut in Delphicis titulis legitur, vix quisquam inferre ausit: neque verisimile ἔπεστιν esse interpretamentum, quod aliud vocabulum suo loco deiecerit, velut φῶς κέχρυται κατ' ἀνδρῶν. Mihi poeta videtur scripsisse: ἀλλ' ὅταν αἶγλα διόσδοτος ἔλθῃ ἀνδρῶν, λαμπρὸν ἔπεστι φέγγος καὶ μέλιχος αἰών, nisi forte ἄνδρας malis. Hartung φέγγος ἔπεσπεν. — καὶ μέλιχος, E1F εὐμέλιχος, librariorum supplementum. — V. 98. στόλῳ om. G1IU1. — V. 99. Διὶ Boeckh, libri Διῖ. — V. 100. Πηλεῖ τε κἀγανῷ Τελαμῶνι scripsi, nisi κἀγλαῷ praeoptes, libri vett. καὶ ἀγαθῷ, Mosch. κἀγαθῷ, Tricl. Πηλεῖ κἀγλοῖ τε δὴ Τελ., Hermann Πηλεῖ τ' ἐσθλῷ καὶ σὺν Τελαμῶνι.

S t r o p h a e.

[illegible]

E p o d i.

一、二、三、四、五、六、七、八、九、十、十一、十二、十三、十四、十五、十六、十七、十八、十九、二十、二十一、二十二、二十三、二十四、二十五、二十六、二十七、二十八、二十九、三十、三十一、三十二、三十三、三十四、三十五、三十六、三十七、三十八、三十九、四十、四十一、四十二、四十三、四十四、四十五、四十六、四十七、四十八、四十九、五十、五十一、五十二、五十三、五十四、五十五、五十六、五十七、五十八、五十九、六十、六十一、六十二、六十三、六十四、六十五、六十六、六十七、六十八、六十九、七十、七十一、七十二、七十三、七十四、七十五、七十六、七十七、七十八、七十九、八十、八十一、八十二、八十三、八十四、八十五、八十六、八十七、八十八、八十九、九十、九十一、九十二、九十三、九十四、九十五、九十六、九十七、九十八、九十九、一百。

Inscriptio (libri nihil fere variant) congruit cum adnotatione schol. 2: γράφεται Τελεσικρατεί Κυρηναίῳ ὀπλιτοδρόμῳ (omittit hoc ed. Rom., sed post νικήσαντι inserit ὀπλίτῃ, itaque scribendum νικήσαντι ὀπλίτῃ δρόμῳ, atque in inscriptione quoque ΧΖ ὀπλιτηδρόμῳ exhibent) νικήσαντι τὴν κῆ Πυθιάδα, τῇ δὲ λ στάδιον. παρὸ δὲ οὐ μνημονεύει τῆς ἐν τῷ σταδίῳ νίκης, unde interpolatum schol. 1: γράφει δὲ Πίνδαρος τὴν ᾧδῃν Τελεσικρατεί νικήσαντι τὴν εἰκοσθὴν ὀγδόην (G male λῇ) Πυθιάδα· ἐνίκησε μὲντοι καὶ στάδιον [τὴν λ Πυθιάδα]. οὐ

Στρ. α'.

Ἐθέλω χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν
 σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων
 Τελεσικράτη Χαρίτεσσι γεγωνεῖν,
 ὄλβιον ἄνδρα, διωξίππου στεφάνωμα Κυράνας· 5
 5 τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμοσφαράγων ἐκ Παλίου κόλπων ποτὲ
 Λατοῖδας
 ἄρπασ', ἔνεγκέ τε χρυσέῳ παρθένον ἀγροτέραν δίφρῳ,
 τόθι νιν πολυμήλου 10
 καὶ πολυκαρποτάτας θῆκε δέσποιναν χθονός
 ῥίζαν ἀπείρου τρίταν εὐήρατον θάλλουσαν οἰκεῖν. 15

Ἀντ. α'.

ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα
 10 Δάλιον ξεῖνον θεοδμάτων
 ὀχέων ἐφαπτομένα χερὶ κούφα·
 καὶ σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς εὐναῖς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ, 20
 ξυνὸν ἀρμόξοισα θεῶ τε γάμον δαχθέντι κούρῃ θ' Ὑψέος
 εὐρυβία·
 ὃς Λαπιθᾶν ὑπερόπλων τουτάκις ἦν βασιλεύς, ἐξ Ὀκεανοῦ
 γένος ἦρως 25
 15 δεύτερος· ὃν ποτε Πίνδου κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς
 Ναῖς εὐφρανθεῖσα Πηγειοῦ λέχει Κρέοισ' ἔτικτεν, 30
 Ἐπ. α'.

Γαίας θυγάτηρ. ὁ δὲ τὰν λευκώλενον

φαίνεται δὲ ὁ Πίνδαρος ταύτης τῆς νίκης μνημονεύων, ἵσως ὅτι προ-
 φθάσας [τῆς εἰκοστῆς ὁ γδοῆς] ἔγραψεν. nam apparet inepta esse
 haec additamenta, Lehrs de Pind. Schol. 142 nihil vidit.

„Strophae vs. 1 et 2 coniungi possunt, tamen numerorum conso-
 ciationem non magis probabilem iudico, quam ep. vs. 1 et 2. Nec ep.
 vs. 4 et 5 connecto frequenti distinctione separatos.“ Boeckh. Idem
 ep. v. 7 olim in binos versiculos separaverat. Hermann str. vs. 2 et 3
 coniungendos censet.

V. 2. ἀγγέλλων, DFQ1VXZ ἀγγέλων, αἰνέων ut vid. Tricl. — V. 6.
 ἀρπασ' Schmid, libri ἄρπασεν. — ἔνεγκε, VW ἐνεικε. — νιν EFG2Q2
 VXZ Mosch., νῦν cett. — πολυμήλου, Ahlwardt πολυμάλου. — V. 8.
 τρίταν, BEFVXZ τριτάταν. — V. 9. ὑπέδεκτο δ', Tricl. ὑπέδεκτ' οὖν.
 — V. 10. ξεῖνον B recc., ξένον rell. — θεοδμάτων, R θεοδμήτων, EF1
 θεοδώτων, VWXYZ θεοσδώτων. — V. 11. χερὶ BEFR recc., χερὶ rell.
 — κούφα, Z1 schol. κοῦφα. — V. 13. δαχθέντι scripsi, (in ed. 3 κνι-
 σθέντι vel κνιχθέντι), libros manifestum mendum antiquitus propaga-
 tum dedecorat μιχθέντι vel μιχθέντα (ita BEF2 et schol.). Olim
 conieci ξυνὸν ἀρμόξοισα θεῶ τε γάμον κούρῃ τε μιχθῆν i. e. μιχθῆ-
 ναι. — V. 16. Κρέοισ', Κρείοισ' recc. — V. 17. λευκώλενον Lehrs auctore
 paraphr., qui τὴν λευκώληχην, libri εὐώλενον, quo vocabulo Pindarus
 alias non utitur.

θρέψατο παῖδα Κυράναν· ἃ μὲν οὐθ' ἰστών παλιμβάμους
ἐφίλησεν ὁδούς,
(οὔτε δεινῶν τέρψιας, οὐθ' ἑταρᾶν οἰκουρίαν, 35
20 ἄλλ' ἀκόντεσσιν τε χαλκίοις
φασγάνῳ τε μαρναμένα κεράτῃεν ἀγρίους)
θῆρας, ἧ πολλάν τε καὶ ἀσύχιον 40
βουσὶν εἰράναν παρέχουσα πατρώαις, τὸν δὲ σύγκοιτον
γλυκύν

V. 18. παλιμβάμους, analogiae convenientius παλιμβάμονας, quemadmodum πίσιθοβάμων dicitur. — ἐφίλησεν, Tricl. ἐφίλασεν. — V. 19. οὔτε δεινῶν τέρψιας, οὐθ' ἑταρᾶν οἰκουρίαν scripsi, libri οὔτε δειπνῶν (Fl. δειπνῶν, F1V1 et DGQ a m. sec. δειπνον) οἰκουρίαν (οἰκουριῶν B et lemma FG, οἰκουριᾶν PQ, οἰκοριᾶν Mosch.) μεθ' ἑταιρᾶν (ἑτερᾶν Z) τέρψιας. Quod adscriptum in GU γράφεται καὶ δειπνον οἰκουριῶν. (hoc om. U) nullius est momenti, nam has ipsas corruptelas libri nonnulli exhibent. At paraphrasta, qui scripsit οὔτε τὰς παλιμπορεύτους ἐφίλησε τῶν ἰστών ὁδούς, οὔτε τῶν δειπνῶν τὰς τέρψεις, οὔτε τῶν ἑταιρῶν τῶν τοῦ οἴκου δεσποζουσῶν, ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐχ (dele negationem) εἴλετο τὰς τέρψεις, hic quoque plane diversam Pindari recensio-nem sequitur: oratio enim trimembris est, quae in nostris libris duobus tantum incisus constat. Verum haec quoque recensio, quamvis nume-rorum habita sit ratio, duo manifesta menda ostentat, quae illic ob-viam sunt, δειπνῶν et οἰκουρίαν, quod paraphr. plane ita ut schol. (οἰκουριῶν δέ, οἰκοδεσποινῶν, οἶονεὶ τῶν ἥδη γεγαμημένων καὶ ἀρχου-sῶν οἰκῶν) explicat, itaque supplet εἴλετο τὰς τέρψεις. Et haec qui-dem menda sustuli δεινῶν et οἰκουρίαν restituens: nam δειπνῶν hic ubi poeta virginum vitam describit, plane alienum. Non convivia agitantēs, sed choreas ducentes puellas poeta dixit: δεινός, quod non distat a voce δῖνος, secundum Athen. XI 467 D et Hesych. saltationis quoddam genus fuit, sed quemadmodum δινεῖσθαι omnino de saltanti-bus dictum, ita etiam δεινός omnis ἐγκύκλιος χορεία dici poterat. Deinde omnino scribendum οἰκουρίαν pro οἰκουριᾶν, quod si recte se haberet (ineptam interpretationem schol. nihil moror) praegresso inciso mentio-nem aliarum quarundam, quarum delicias virgo spreverit, fieri oportebat. In proecdosi etiam οἰκούρια commendavi, h. e. neque chorearum deliciae neque aequalium puellarum ludicra ei curae cordique erant. Οἰκούρια interpretatur Hesych. κυρίως τὰ ὑπὸ τῶν μητέρων προσφερό-μενα τοῖς νηπίοις παύγνια. adde Eust. 1422, 3. Hic sunt omnino παύγνια. cf. Phot. p. 319, 25 οἰκούρια, ἃ καταλείπουσιν ἢ φέρουσιν αἱ μητέρες τοῖς οἰκοῖς (scr. οἰκοῖ) τῶν παιδίων ἀπολειφθεῖσιν· ἢ παύγνια. Iam in librorum lectione, ubi οἰκουριᾶν plane metro adversatur, neque enim Moschopuli inventum οἰκοριᾶν correpta antepaenultima admitten-dum, fortasse aliud quid delitescit: non incommodum foret οὔτε δεινῶν οὔτ' ὁάρων μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας. Hartung οὔτε δειπνον οἰκοριᾶν τε ἐτ. τέρψ., M. Schmidt [οὔτε] δειπνον οὔτ' οἰκούρι' ἀνέλεθ' ἐτ. τ., sed quod negationem omitti potuisse existimat fallitur, nam haec brevi-loquentia principio convenit, a medio sermone prorsus aliena est, velut ap. Arist. Av. 694 γῆ δ' οὐδ' ἀήρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν. Hóman οὔτε δειπν' οὔτ' οἰκοριᾶν μ. ἐ. τ. — V. 21. μαρναμένα, D μαρναμένα, R μαρναμένας. — κεράτῃεν, EF1 Mosch. κερατῇεν. — V. 22. ἀσύχιον, VXZ ἡσύχιον. — V. 23. εἰράναν VXZ Mosch., εἰρήναν vel εἰρήνην cett. — παρέχουσα Tricl., παρέχουσα vett.

ὑπνον ἐπὶ γλεφάροις
25 παῦρ' ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς ἄω.

Στφ. β.

κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐρυφαρέτρας· 45

ὀβρίμῳ μούναν παλαίοισαν

ἄτερ ἐγγέων ἐκάεργος Ἀπόλλων.

αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων Χείρωνα προσήνεπε φωνᾷ·

30 Σεμνὸν ἄντρον, Φιλυρίδα, προλιπὼν θυμὸν γυναικὸς καὶ
μεγάλαν δύνασιν 50

θαύμασον, οἷον ἀταρβεῖ νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ, μόχθου καθ-
ύπερθε νεᾶνις 55

ἦτορ ἔχοισα· φόβῳ δ' οὐ κεχρίμανται φρένες.

τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν; ποίᾳς δ' ἀποσπασθεῖσα φύτλας
'Αντ. β.

ὀρέων κευθμῶνας ἔχει σκιοέντων; 60

35 γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου.

ὀσία κλυτὰν χέρα οἱ προσενεγκεῖν

ἦ ῥα, καὶ ἐκ λεγέων κεῖραι μελιαδέα ποίαν;

V. 24. ὑπνον VWXYZ, παῦρον cett. — V. 25. παῦρ' scripsi, παῦρον VWXYZ, atque ita ut videtur paraphr., qui παῦρον cum ῥέποντα iungit, ὑπνον rell. antiqui libri, at praeterea nusquam in hoc epodi versu solutio admissa est, itaque Triclinius ineptissime ὑπνον ἀνλίσκοισα scripsit, M. Schmidt ἀλδίσκοισα (ἀλδήσκοισα) coniecit. — ἄω, BEF ἄω. — V. 26. λέοντι, Tricl. λείοντι. — V. 27. ὀβρίμῳ, PQRUXY Tricl. ὀμβρίμῳ. — V. 28. ἐγγέων, paraphr. fort. ἐγγεος. — V. 29. ἐκ μεγάρων, poeta fort. ἐκ μελαθρων scripsit, cf. Soph. Philoct. 147. 1453. Eurip. Cycl. 491. Praepositionis usum illustrat Homericum Π. Σ 210 ἄστεος ἐκ σφετέρου i. e. ἔξω, quod Zenodoto vel antiquis rhapsodis offensionem fuit, quemadmodum hic Heimsoeth ἐμμεμῶς, M. Schmidt δὲ σμαραγῶν coniecit. — προσήνεπε libri (V προσήννεπε), quod restitui, Heyne προσέννεπε. — V. 30. Φιλυρίδα ut olim scripsi, libri praeter E et Mosch., qui Φιλυρίδα. — V. 31. οἷον, F ὁποῖον, Mosch. οἷον περ. — νεῖκος, D2F1PQR νῖκος (νῖκος), hinc par. νίκην interpretatur, sed schol. φιλοτιμίαν. — ἄγει, R ἄγε. — νεᾶνις, (B)E νεάνις. Locus manifesto corruptus, sed nihil egit Schneidewin κραδίᾳ pro κεφαλᾷ commendans. Videtur legendum οἷον ἀταρβῆς νεῖκος ἄγει, κεφαλᾷ μόνον καθ' ὑπερθε καὶ ἦτορ νεᾶνις ἔχοισα, ubi νεᾶνις est disyllabum. Et ἀταρβῆς scholiasta quoque legit. — V. 32. ἔχοισα, B ἔχουσα. — φρένες libri et schol., conieci φρένας, ut κεχρίμανται singularis numeri sit. — V. 33. νιν, DGI1OQR Tricl. μέν. — V. 34. σκιοέντων, Q1 σκιοέντας male. Recte schol. συμφύτων interpretatur, ad eundem modum alii grammatici σύσκια, nam quae nostri homines commenti sunt, ut ὄρεα σκιοέντα explicarent, nihil moror. — V. 35. ἀπειράντου, B2QR ἀπειράτου. — V. 36. ὀσία DEFVX Mosch., ὀσια rell. (R ὀσιον). — κλυτὰν FVWZ Mosch., κλειτὰν vett. rell., δὲ τὰν Tricl. — V. 37. ἦ ῥα Z, reliqui ἦρα, ἦ ῥά, ἦ ῥᾶ. Perperam interpretatur gl. in F ἔφη. Particula priori inciso adhae-

τὸν δὲ Κένταυρος ξαμενής, ἀρανᾶ χλαρὸν γελάσσαις ὀφρύϊ,
 μῆτιν ἑάν 65
 εὐθὺς ἀμείβετο· Κρυπταὶ κλαῖδες ἐντὶ σοφοῖς Πειθοῦς
 ἱερᾶν φιλοτάτων, 70
 40 Φοῖβε, καὶ ἐν τε θεοῖς τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς
 αἰδέοντ', ἀμφανδὸν ἀδείας τυχεῖν τοπρῶτον εὐνᾶς.

Ἐπ. β'.

καὶ γὰρ σέ, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν, 75
 ἔτραπε μείλιχος ὄργα παρφάμεν τοῦτον λόγον. κούρας δ',
 ὀπόθεν, γενεάν
 ἐξερωτᾶς, ὦ ἄνα; κύριον ὅς πάντων τέλος 80
 45 οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους·
 ὅσσα τε χθῶν ἥρινά φύλλ' ἀναπέμπει, χῶπόσαι
 ἐν θαλάσσῃ καὶ ποτάμοις ψάμαθι
 κύμασιν ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται, χῶτι μέλλει, χῶ-
 πόθεν 85

ἔσσεται, εὖ καθορᾶς.

50 εἰ δὲ χρῆ καὶ παρ σοφὸν ἀντιφερίζαι,

Στρ. γ'.

ἑρέω· ταῦτα πόσις ἔκεο βᾶσσαν
 [τάνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου 90
 Διὸς ἔξοχον ποτὶ κᾶπον ἐνεῖκαι·
 ἔνθα νιν ἀρχέπολιν θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείρας
 55 νασιώταν ὄχθον ἐς ἀμφίπεδον· νῦν δ'· εὐρυλείμων πότνια
 σοι Λιβύα 95

rescit, ut recte Mommsen vidit, non inchoat alterum, Hermann ἡ ρα.
 — κείραι, BX1 κείρε, X2Z κείρειν, Mosch. κείρεν. — μελιαδέα BEF, μελι-
 δέα cett. — V. 38. χλαρὸν PQ Mosch. et schol., χλιαρὸν rell. cf. Hesych.
 χλαρὸν· λεπτόν. — γελάσσαις B(G), γελάσσας et γελάσας rell. — V. 39.

κλαῖδες, plerique κλαῖδες. — σοφοῖς scripsi, legebatur σοφᾶς. Schol. ne-
 negligunt. — V. 40. ἐν τε, Tricl. ἐν γε. — κἀνθρώποις, PQR δ' ἀνθρώ-
 ποῖς, Kayser τοῦτό γ' ἀνθρώποις δ'. — Post ὁμῶς stigmēn ponit paraphr.
 — V. 41. ἀμφανδὸν Schmid, ἀμφαδὸν libri, quod non debbat Mommsen
 revocare. — τοπρῶτον et τὸ πρῶτον libri. — V. 42. γὰρ om. PQRU. —
 ψεύδει, B2GIQ ψευδεῖ. — θιγεῖν, F θίγειν. — V. 43. κούρας δ', fort. δὲ
 delendum. — γενεάν, lemma B γενεάς, E γενεάν. Hermann γενεά, sed
 schol. ita legisse nequaquam certum. — V. 44. ὦ ἄνα, PQRZ ὦ ἀναξ,
 Tricl. ἀναξ. — ὅς, Tricl. ὅτις. — V. 48. χῶπόθεν E. Schmid, vett.
 χ' ὥτι (χῶτι) πόθεν (ποθί), rec. χ' ὦ τί ποτ'. Fuit antiquitus χῶπόθεν.
 — V. 50. παρ σοφόν, F παρσοφῶ. — V. 51. ταῦτα, E1F1U τὰτα, con-
 ieci ταῦτας, atque ita R. — V. 52. ὑπὲρ πόντον, ὑπερποντίον DGIU. —
 V. 53. ἐνεῖκαι, Tricl. ἐνέικειν. — V. 54. ἀγείρας Heyne, libri ἀγείρας.

δέξεται εὐκλέα νύμφαν δώμασιν ἐν χρυσέοις πρόφρων·
ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν

αὐτίκα συντελέθειν ἔννομον δωρήσεται, 100
οὔτε παγκάρπων φυτῶν νήποινον, οὔτ' ἄγνωτα θηρῶν.
Ἄντ. γ'.

τόθι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμᾶς
60 εὐθρόνοις Ὠραισι καὶ Γαίᾳ 106
ἀνελὼν φίλας ὑπὸ ματέρος οἴσει.
ταὶ δ' ἐπιγουνίδιον θαησάμεναι βρέφος ἀνγαῖς,
νέκταρ ἐν χεῖλεσσι καὶ ἀμβροσίαν στάξοισι, θήσονται τε
νιν ἀθάνατον 110

V. 57. ἔννομον, Hartung *ἐννόμως*, at scholiasta neque hoc neque *συντελέειν* legit, sed his vocabulis utitur ad explanandam poetae orationem; neque Lehrs audiendus, qui ex aliis sch. explicatione ἐν τῇ νομῇ καὶ νεμήσει colligit illum ἐν νόμῳ vel ἐν νόμον repperisse, quod quidem scholion νομὸν potius quam νόμον ostendat. — V. 59. παῖδα, Tricl. κοῦρον. — V. 60. Γαίᾳ recc., γαῖα Q, γαί' (γαί, γᾶ) BF²VZ, γᾶ cett. — V. 62. θαησάμεναι βρέφος ἀνγαῖς scripsi, B θᾶνάμεναι, vett. l. partim θηκάμεναι (DVXYZ et ex corr. EFG) partim θησάμεναι (PQ RU et a pr. m. EFG). Ut numerum complerent Moschop. κατθηκάμεναι, Tricl. ἐνθηκάμεναι scripsit. Tum αὐταῖς BE(G)XZ recc., αὐταῖς rell. Emendationes meas θαησάμεναι firmat paraphr. (ἐπὶ τοῖς ἐαυτῶν γόνασι θεῖσαι τὸν Ἀρισταῖον καὶ θαυμάσασαι τὸ βρέφος), ἀνγαῖς adnotatio in GU adscripta [ῆ] θησάμενοι (αι) τοῖς ὀμμασιν, nam par. αὐταῖς legit. Oculos ἀνγᾶς dixit auctor hymni in Merc. 368, Rhesi tragoediae 737, Nicander Alexiph. 442. 501. — V. 63. τέ νιν VXZ Mosch., γέ νιν EF, reliqui τέ μιν, B²D om. τε. — Veteres grammatici pii magis quam doctiores velut paraphr. dicunt poetam comparandi particulam reticuisse, ut sit sententia: *reddent immortalem, quemadmodum Iovem et Apollinem*; nostri homines interpretantur: *reddent immortalem Iovem et sanctum Apollinem*. Ut largiar mythographos nostros, qui deorum origines rimantur, verum vidisse, at ista sententia non solum a Pindari pietate plane abhorret, sed etiam ab hoc loco alienissima est. Chiron enim si Apollini de futuro filio vaticinatus diceret, Horae filium tuum reddent Iovem et Apollinem, nihil magis praeposterum dici aut fingi potest. Neque multum proficiet, si quis distinctione post *ἀθάνατον* posita, *Ζῆνα καὶ ἄγρὸν Ἀπόλλωνα* ad καλεῖν v. 65 rettulerit, ut Chiron dicat, fore ut homines hunc Apollinis filium Iovem et Apollinem vocent: nam et nimis impedita foret oratio, neque Pindarus alia nomina videtur novisse, quam tria Agrei, Nomii, Aristaei, quae v. 65 comprehendit, quemadmodum etiam Apollonius Rhodius et Diodorus Siculus tradunt. Servius, qui dicit ad Virg. Georg. I 14 Aristaeum ab Hesiodo Apollinem Nomium appellatum esse, haud dubie non satis diligenter interpretatur locum Hesiodi, qui videtur simpliciter *Νόμιον* appellavisse. Quod Welcker Mythol. I 489 perhibet Ciceronem memoriae prodidisse a Ceis Aristaeum nuncupari Iovem, quae auctoritate nitatur, nescio. Nihil moror mythographos et grammaticos, quos sequitur praeter alios Athenagoras c. 14 (*Κεῖροι Ἀρισταῖον τὸν αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ἀπόλλωνα νομίζοντες*), qui quidem Pindari potissimum auctoritate usi vel potius abusi haec exornavisse videntur; cf. Schol. Apoll. Rh. II

- Ζῆνα καὶ ἄγνὸν Ἀπόλλων', ἀνδράσι χάρμα φίλοις, ἄγχι-
στον ὁπάονα μήλων,
65 Ἀργεά καὶ Νόμιον, τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν. 115
ὥς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν.
Ἐπ. γ'.
ὠκεῖα δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν
πρᾶξις ὁδοὶ τε βραχεῖαι. κείνο κείν' ἅμαρ διαίτασεν· θα-
λάμῳ δὲ μίγην 120
ἐν πολυχρύσῳ Λιβύας· ἵνα καλλίσταν πόλιν
70 ἀμφέπει κλεινὰν τ' ἀέθλοισι. 125
καὶ νῦν ἐν Πυθῶνι νιν ἀγαθέα Καρνειάδα
| υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμυξε τύχῃ·

498: παρακαλεσάμενος τοὺς ἐτησίαις Ζεὺς Ἀρισταῖος ἐκλήθη, καὶ Ἀπόλλων Ἀργεὺς καὶ Νόμιος. Itaque etiam schol. Pindari Iovis et Apollinis nomina Aristaeo vindicat: ἵστέον ὅτι τὸν Ἀρισταῖον διὰ τὸ τὴν κτηνοτροφίαν καὶ κυνηγεσίαν εὐρηκέναι Ἀργεά καὶ Νόμιον, Δία καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευον. Nonnulli fortasse θήσονται non a verbo τίθεσθαι repetebant, sed ad θήσθαι referebant, si quidem alius schol. haec exhibet: θρέψουσι δὲ αὐτὸν τοῖς ἀνθρώποις χάρῃ καὶ ὄφελος κτλ. Equidem non dubito, quin locus vitium contraxerit: puto autem Pindarum non θήσονται, sed θέσονται scripsisse: Horae non solum nectare et ambrosia infantem nutriunt, sed etiam Iovem et Apollinem orant, ut immortalem reddant. Θέσονται νιν ἀθάνατον plane eodem modo explicandum est, quo poeta Nem. V 9 scripsit: τὰν ποτ' εὐάνδρῳν τε καὶ ναυσικλυτὰν θέσαντο: nisi quod hic accedit tertius accusativus Ζῆνα καὶ ἄγνὸν Ἀπόλλωνα, quemadmodum Archiloch. 11: Παλλάδ' ἐὺπλόκαμον . . . θεσάμενοι γλυκερὸν νόστον. Fateor tamen hanc duplicis structurae confusionem satis molestam esse, neque ea, quae sequuntur, commendant istam rationem: sed si praeterea scripseris θέσονται τ' ἔμην ἀθάνατον (quamvis ἔμην alias non legatur apud hunc poetam), omnia sunt expedita: hoc enim poeta dicit: orabunt Iovem et Apollinem, ut fiat immortalis, ut sit hominibus salus, custos ovibus, Agreus et Nomius aliis, aliis vero Aristaeus vocandus. Ceterum non ignoro apud Hesychium legi: θήσω, ἥσω, αἰτήσω· Βοιωτοί. et θησόμενοι, αἰτούμενοι (ac praeterea θησάμενοι, αἰτησάμενοι, Κρήτες), quibus utor ad futuri formam stabiliendam, non abutar ad scripturam θήσονται defendendam: nam ambiguitatem orationis evitari par erat. Quod M. Schmidt divinavit θήσονται τε νιν ἀθάνατον ξυνά, καὶ ἄγνὸν, Ἀπόλλων, ἀνδρ., ut Iove remoto invocetur ipse Apollo, vix cuiquam probabit. — V. 64. ἄγχιστον cum sequentibus iungunt sch. et libri complures, vulgo ad χάρμα refertur, unde ἄλπνιστον aliquando conieci, quod iam Hermann commendavit: neque vero ἄγχιστος ὁπάων, quem schol. αἰνέητον interpretatur, satis commodum: sed ἄγχιστος, quod fortasse aliquis coniciat, proprietati sermonis graeci non conveniens. — μήλων, Heyne μάλων. — V. 67. ὠκεῖα . . . πρᾶξις BEFVXZ recce. et schol. Vat., reliqui libri ὠκεῖαι . . . πρᾶξις. — V. 71. καὶ νῦν scripsi, καὶ νῦν Tricl., καὶ νῦν rell. — Καρνειάδα Schmid, libri ut vid. omnes Καρνιάδα. — V. 72. εὐθαλεῖ, E. Schmid non recte εὐθαλλεῖ, nam aut εὐθαλῆς dicitur, aut εὐδηλῆς sive εὐδαλῆς ut hoc loco, quod νεοθηλῆς, ἡμεροθηλῆς al. satis videntur. Si opus foret mutatione, εὐ-

ἐνθα νικάσῃς ἀνέφανε Κυράναν, ἃ νιν εὖφρων δέξεται 130
καλλιγύναικι πάτρα
75 δόξαν ἱμερτὰν ἀγαγόντ' ἀπὸ Δελφῶν.

Στρ. δ'.

ἀρεται δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι·
βαῖα δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν,
ἄκοᾶ σοφοῖς· ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως 135
παντὸς ἔχει κορυφάν. ἔγνω ποτὲ καὶ Ἰόλαον
80 οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἐπτάπυλοι Θῆβαι· τόν, Εὐρυσθέως
ἐπεὶ κεφαλάν 140
ἔπραθε φασγάνου ἀκμᾶ, κρύψαν ἔνερδ' ὑπὸ γᾶν· διφρη-
λάτα Ἀμφιτρύωνος
σάματι, πατροπάτωρ ἐνθα οἱ Σπαρτῶν ξένος. 145
κεῖτο, λευκίπποισι Καδμείων μετοικήσας ἀγνυαῖς.

Ἀντ. δ'.

τέκε οἷ καὶ Ζηνὶ μιγείσα δαΐφρων
85 ἐν μόναις ὠδίσιν Ἀλκμήνα
διδύμων κρατησίμαχον σθένος νύων. 150
κωφὸς ἀνὴρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει,)
μηδὲ Διρκαίων ὕδατων αἵτων μνάται, τὰ νιν θρέψαντο καὶ
Ἰφικλέα· 155

εἰς substituerim. — V. 73. νικάσῃς Heyne, νικάσας G, reliqui νικάσας vel νικήσας. — V. 78. σοφοῖς, B σοφοῖο. — V. 79. ἔγνω, Ahrens ἔγνων requirit. — Ἰόλαον, Pindarus *FiόλαFon* scripsit. — V. 80. Εὐρυσθέως recc., vett. Εὐρυσθέος (έως.) — V. 81. ἔπραθε, Mosch. ἔπραθεν ἐν. — V. 82. σάματι, πατροπάτωρ, Hartung σάματι πάρ, προπάτωρ: sane schol. ad v. 139 παρὰ τῷ τάφῳ dicit, et v. 137 ὅπου ὁ προπάτωρ, sed idem, cum ἐν τῷ σήματι dicit, dativum tuetur, et schol. ad v. 145 πατροπάτωρ testatur. Fuit autem commune Amphitruonis et Iolai sepulcrum, vid. Ol. IX ibique Schol. et Nem. IV 20, ubi arguantur grammatici. — V. 83. μετοικήσας B, μετοικήσας rell. Pindarus fort. πεδοικήσας scripsit, siquidem Eustathius πέδοικος huic poetae tribuit. — V. 84. τέκε οἷ Boeckh, libri τέκε οἷ vel τέκε οἷ. — V. 85. Ἀλκμήνα, B Ἀλκμάνᾳ. — V. 87. παραβάλλει DXZ Mosch., περιβάλλει reliqui et sch. Videtur ποτιβάλλει vel potius ποτιβάλλη (R παραβάλλοι) scribendum esse. — V. 88. αἵτων μνάται scripsi, libri αἰεὶ vel αἰεὶ μέμνεται, Tricl. ἐπιμέμνεται, Pauw ἀναμέμνεται, Hermann αἰ μ. scripsit, Schmid αἰ, at grammatici testimonium, cuius auctoritate haec forma Pindaro vindicata est (vid. ad Gregor. Cor. 346) satis dubium est, siquidem Cram. An. Par. III 321, 28: ἔστι δὲ καὶ αἰ παρὰ Πεισάνδρῳ Καμικεῖ exhibet. Quod restitui αἵτων μνάται, paraphr. videtur repperisse: καὶ ὅστις μηδὲ τῶν τῆς Δίρκης ὕδατων αἰσθάνεται καὶ ἔχει μνήμην· ἀπὸ κοινοῦ τὸ κωφὸς ἔστιν· ὁ γὰρ μὴ ἀκούσας οὐδὲ εἰπεῖν δύναται. solent enim grammatici αἵτειν interpretari αἰσθάνεσθαι. Olim λιάει μνάσθαι suspicatus sum restituendum esse, nam et λῖω et λῖω in usu fuit (Herod. II 463 ed. L.), unde Epicharmus καὶ τῷ γὰ μὴ λῖωντι,

- (τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ κωμάσομαι τι παθὼν ἐσλόν. Χαρί-
των κελαδεννᾶν
90 μὴ με λίποι καθαρὸν φέγγος. Αἰγίνα τε γάρ 160
φαμὶ Νίσου τ' ἐν λόφῳ τρεῖς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλεῖξαι,
Ἐπ. δ'.
(σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φνυγών·
τοῦνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν εἴ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν ξυνῷ
πεποναμένον εὖ 165
(μὴ λόγον βλάπτων ἄλλοιο γέροντος κρυπτέτω.
95 κείνος ἀνεῖν καὶ τὸν ἐχθρόν
πάντ' θυμῷ σὺν γε δίκῃ καλὰ ῥέζοντ' ἔννεπεν. 170
πλεῖστα νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς
(ὥρῃαις ἐν Παλλάδος εἶδον, ἄφωνοί θ' ὥς ἐκάστα φίλτατον
παρθενικᾷ πόσιν ἦ 175
100 υἱὸν εὖχοντ', ὃ Τελεσίκρατες, ἔμμεν,
Στρ. ε'.
ἐν Ὀλύμπιοις τε καὶ βαθυκόλπον.
Γᾶς ἀέθλοισ ἐν τε καὶ πᾶσιν
ἐπιχωρίοις. ἐμὲ δ' ὦν τις ἀοιδᾶν

quod non erat sollicitandum. — V. 91. Cum interpretes tam veteres quam nostri haec ad Telesicratem referrent, in gravissimas difficultates inciderunt, quas partim coniecturis tollere studuerunt, Pauwius *εὐκλεῖξεν*, Beck *φνυγόντ'*, Hermann *εὐκλεῖξας*, Kayser *πολίτας εὐκλεῖξαι . . . φνυγόνθ'*, Schneidewin *φατὶ* scribens, at poeta de se suisque rebus loquitur: dithyrambo in Athenarum laudem recens composito popularium invidiam sibi conflaverat: obrectatores reprehendebant, quod nunquam patriae laudes celebrasset: ab hoc crimine se defendens poeta dicit se ter iam et Aeginae et Megaris Herculis et Thebarum nomen illustrasse (intelligit carmina in homines Aeginetas et Megarenses composita, ex quibus unum alterumve etiam nunc extare videtur), seque praeterea novum meditari carmen, in quo iustas patriae persoluturus sit laudes. Rauchenstein, qui et ipse tuetur librorum lectionem, aliter h. l. interpretatur, v. Jahnii Ann. LXXVII 246. — V. 93. *τοῦνεκεν* scripsi, libri *οὔνεκεν* vel *οὔνεκεν*, sed sch. *διὸ* interpretatur. — V. 94. *ἐν ξυνῷ*, U *ἐν ξυνόν*. — V. 96. *σὺν γε* WY, reliqui libri *σὺν τε*. — V. 98. *ἐκάστα* UVXZ recc., *ἐκαστα* DE1F1Q, *ἐκάστα* G, *ἐκάσταί* B, (fuit *ἐκάστᾱ* in archetypo), *ἐκασται* E2F2IPR et schol. — V. 99. *παρθενικᾷ* scripsi, libri *παρθενικαί*, F2 *παρθενική*. Unaquaeque mulier Telesicratem aut filiae virgini maritum aut sibi filium expetebat. Planius poeta dixisset ἦ οἱ υἱόν, nec tamen haec brachylogia culpanda. Hartung scripsit *ἄφωνοί θ'*, ὥς ἐκάσταί, φίλτατον παρθενικαὶ πόσιν, αἱ δ' υἱὸν εὖχοντ'. — V. 102. *πᾶσιν*, Mosch. *πάντεσσ'*. — V. 103. *ὦν* Hermann, libri *οὖν*, R et lemma B *οὔ*. — *τις*, DI Tricl. *τίς*, E. Schmid coniecit *τι*, Mingarelli *τοι* vel *τιν*. — *ἀοιδᾶν* libri omnes, sed schol. videtur singularem reperisse, itaque possis coniecere *ἀοιδᾶν δέψαν ἀν. πρ. χρ. αὐτίκ' ἐγγεῖραι* i. e. *ἀοιδᾶν αὐτίκα ἐγγεῖραι καὶ δόξαν τεῶν π. πρ.*

- δίψαν ἀκειόμενον πρᾶσσει χρέος αὐτὶς ἐγείραι 180
 105 καὶ τεῶν δόξαν παλαιῶν προγόνων· οἶοι Λιβύσσας ἀμφὶ
 γυναικὸς ἔβαν
 Ἴρασα, πρὸς πόλιν Ἀνταίου, μετὰ καλλίκομον μναστῆρες
 ἀρακλέα κούραν· 185
 τὰν μάλα πολλοὶ ἀριστῆες ἀνδρῶν αἴτεον
 σύγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ ξείνων. ἐπεὶ θαητὸν εἶδος 190
 Ἄντ. ε΄.
 ἔπλετο· χρυσοστεφάνου δέ οἱ Ἥβας
 110(καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι
 ἔθελον. πατὴρ δὲ θυγατρὶ φυτεύων
 κλεινότερον γάμον, ἄκουσεν Δαναὸν ποτ' ἐν Ἀργεὶ 195
 οἶον εὐρεῖν τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ παρθένουσι, πρὶν
 μέσον ἄμαρ, ἔλειν,
 ὀκνύτατον γάμον· ἔστασεν γὰρ ἅπαντα χορὸν ἐν τέρμασιν
 αὐτίκ' ἀγῶνος· 200
 115 σὺν δ' ἀέθλοις ἐκέλευσεν διακρίναι ποδῶν,

V. 104. αὐτὶς, VWXYZ Mosch. αὐθὺς. — V. 105. καὶ τεῶν δόξαν
 παλαιῶν προγόνων scripsi, verbis traiectionis, ubi καὶ iam convenientissi-
 mum est, paenultima vocis παλαιῶν correpta. Libri καὶ παλαιῶν (VW
 XYZ Mosch. παλαιῶν) δόξαν τεῶν προγόνων, quod vitiosum esse metrum
 arguit, ipsa autem verba etiam schol. (καὶ συμπεριλαβεῖν τὴν τῶν προ-
 γόνων ἡμῶν δόξαν) testificatur. Schmid et Boeckh corrigunt καὶ πα-
 λαιὰ δόξα τεῶν προγόνων, Hermann αἰοιδᾶν διψᾶδ' ἀκειόμενον . . .
 καὶ παλαιῶν δόξαν ἑῶν προγόνων, Mommsen scripsit οὗ τις αἰοιδᾶν
 δ. ἀκ. . . καὶ παλαιῶν δόξαν ἑῶν προγόνων; i. e. me vero nonne
 quis postulat; at id potius τίς οὐκ enuntiandum fuit. Scholiorum
 nullus hic est usus, adeo confusa sunt, neque expedivit Lehrs πρᾶσσει
 τις καὶ ἀναγκάζει (χρεῖα) ἔτι τοῦτο ὑπομείναι interpolando, nam cum
 ipse ignoraret, quid sit πρᾶσσει χρέος, eundem errorem veteri interpreti
 tribuit. — V. 106. Ἴρασα πρὸς Heyne, libri Ἴρασσαν vel Ἰρασσαν πρὸς,
 Tricl. Ἴρασσαν ἐς. Ceterum Schol. recte Ἀνταίου cum πρὸς πόλιν iungit,
 itaque ad hunc modum distinxi. — κούραν, EF κοῦραν, ac legitur voca-
 tivus κοῦρα apud Theocr. 27, 55, sed Ol. XIII 65 extat nom. κοῦρα. —
 V. 108. σύγγονοι, Hartung συγγενεῖς. — V. 109. χρυσοστεφάνου δέ οἱ,
 om. οἱ VWXYZ, hinc Moschop. χρυσοστεφάνοιο δέ. — V. 112. ποτ',
 VXZ τ', hinc Mosch. τε. — V. 113. εὐρεῖν scripsi, εὔρε B, εὔρεν V
 recc., εὔρε vett. — οἶον non ad γάμον referendum, sed neutrum est, id
 quod correcte deinceps distinctione planum fit. Schol. quid legerint non
 satis liquet, nam vel editiones dissident, sec. Boeckh legitur ἤκουσε γὰρ
 τὸν Δαναὸν ποτε ἐν Ἀργεὶ ὁποῖον . . . γάμον εὔρε, sed ed. Rom. τοι-
 οῦτον . . . γάμον εὐρέσθαι. — πρὶν μέσον ἄμαρ, ἔλειν ὀκνύτατον γάμον
 distinxi, vulgo πρὶν μέσον ἄμαρ ἔλειν, ὡκ. γ. Pariter Homer. Od. O
 394 πρὶν ὤρη dixit, sed Pindarus Pyth. IV 43 πρὶν ὥρας. Ceterum
 ἔλειν GIP1QRU Tricl., ascripta gl. λαβεῖν in GZ, ceteri ἐλθεῖν, Oel-
 schlaeger ἰδεῖν coniecit. — V. 115. ἀέθλοις E recc., ἀέθλοιςιν vett.

ἄντινα σχήσοι τις ἡρώων, ὅσοι γαμβροί σφιν ἦλθον· 205
Ἐπ. ε'.

οὕτω δ' ἐδίδου Λίβυς ἀρμόζων κόρα
νυμφίον ἄνδρα· ποτὶ γραμμᾷ μὲν αὐτὰν σταῖσε κοσμήσαις,
τέλος ἔμμεν ἄκρον. 210

(εἶπε δ' ἐν μέσσοις ἀπάγεσθαι, ὅς ἂν πρῶτος θορῶν
120 ἀμφί οἱ ψαύσειε πέπλοις.

{ ἐνθ' Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ φύγε λαιψηρόν δρόμον, 215
παρθένον κεδνὰν χειρὶ χειρὸς ἐλών
ἄγην ἱππευτῶν Νομάδων δι' ὄμιλον. πολλὰ μὲν κείνω
δίκον

φύλλ' ἐπὶ καὶ στεφάνους·
125 πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο Νίκας. 220

V. 116. σχήσοι BPRQU Tricl., σχήσει GIVXZ Mosch. — V. 117. οὕτω δ' ἐδίδου B, sed videtur οὕτως ἐδίδου scribendum, ut P (R), plerique οὕτως δὲ δίδου vel οὕτως δίδου. — V. 118. κοσμήσας B (G), κοσμήσας cett. — V. 123. μὲν Boeckh et fort. R, qui solus v. 124 ἐπὶ οἱ καὶ exhibet, μιν cett. libri (gl. in Z αὐτόν). — κείνω scripsi, libri κείνοι, E2 κείνην, F2 κείνη. cf. Stesichor. 27: πολλὰ μὲν Κυδωνία μάλα ποτερρέπτουν ποτὶ δίφρον ἄνακτι. — V. 125. δέξατο, Z δέξετο. — Νίκας scripsi, vulgo νίκας, VYZ Mosch. νικᾶν.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.
Ι Π Π Ο Κ Λ Ε Ϊ Θ Ε Σ Σ Α Λ Ω
ΠΑΙΔΙ ΔΙΑΤΛΟΔΡΟΜΩ.
ΩΔΗ Ι.

Strophæ.

Б

E p o d i.

[illegible]

Στρ. α'.

Ὀλβία Λακεδαιμόνων,

μάκαιρα Θεσσαλία· πατρός δ' ἀμφοτέραις ἐξ ενός

In inscriptione Ἰπποκλεῖ libri, quod revocavi, vulgo legitur sec. ed. Rom. Ἰπποκλῆς. Schol. haec adnotavit: δονεὶ δὲ ἡ ᾠδὴ μὴ ὀγυῶς ἐπιγεγράφθαι Ἰπποκλεῖ, δέον [γάρ] Ἰπποκλῆς τὸ γὰρ ὄνομα ἦν Ἰπποκλῆς, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος δηλοῖ. Verum grammatici, qui indices praemisérunt, utuntur vulgari nominis forma, quae erat in victorum indicibus tradita. — In proecdosi strophae v. 6 aliter conformare conatus sum, qui de interpolatione mihi suspectus videbatur, quoniam existimabam v. 60 librorum scripturam integram esse servandam, sed hic ipse versus labem contraxit, ceteri vitii prorsus sunt immunes.

V. 1. *Λακεδαιίων* B1V2 Mosch., *Λακεδαιμον* ceteri et sch.

- ἀριστομάχου γένος Ἡρακλέος βασιλεύει.
 τί· κομπέω· κατὰ καιρὸν· ἀλλὰ με Πυθῶ τε καὶ τὸ Περιν-
 ναῖον ἀπύει 5
- 5 Ἀλεύα τε παῖδες, Ἴπποκλέα θέλοντες
 ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν ἀνδρῶν κλυτὰν ὅπα. 10
- ἄντι. α΄.
 γεύεται γὰρ ἀέθλων·
 (στρατῶ τ' ἀμφικτιόνων ὁ Παρνάσιος αὐτὸν μυχός
 διανυδρομαῖν ὑπατον παίδων ἀνέειπεν.
 10 Ἀπολλον, γλυκὺ δ' ἀνθρώπων τέλος ἀρχά τε δαίμονος
 ὀρνύντος αὔξειται· 15
- ὁ μὲν πον τεοῖς γε μῆδεσι τοῦτ' ἐπραξεν,
 τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἵχνεσιν πατρός 20
- Ἐπ. α΄.
 Ὀλυμπιονίκα δις ἐν πολεμαδόκοις
 Ἄρεος ὄπλοισ·
 14 ἔθηκε καὶ βαθυλείμων' ὑπὸ Κίρρας ἀγών

V. 3. Ἡρακλέος, Boeckh Ἡρακλεῦς. — V. 4. τί κομπέω· κατὰ καιρὸν ἀλλὰ scripsi, legebatur τί κομπέω παρὰ καιρὸν· ἀλλὰ, atque ita libri omnes, nisi quod D Mosch. τί κομπέω· quod etiam schol. (ἀλλόκοτόν τι λέγω) novit, qui praeterea interpunctionem post καιρὸν testatur. E τί· κομπέω· unde Heyne probante Mommseno τί· κομπέω· Sed antiquitus tradita scriptura fuit κατὰ καιρὸν, ut luculenter schol. testatur, qui priorem interpunctionem secutus interpretatur κατὰ τὸν δέοντα καιρὸν κομπῶ· οἱ δὲ οὕτως ὅφ' ἐν· τί κομπῶ καὶ φλυαρῶ παρὰ τὸν δέοντα καιρὸν, ἵνα τὴν κατὰ ἀντὶ τῆς παρὰ λάμβωμεν. igitur παρὰ nihil aliud est, quam ineptum interpretamentum, quod in nostris libris se insinuavit. Solus G πρὸς καιρὸν, et ipse scripturam κατὰ firmans. Ahrens κατ' ἀκαιρον coniecit, nec melius alius quis παράκαιρον, quod adiectivum improbant atticistae. — V. 4. Περινναῖον et Περινναῖον libri. — ἀπύει, D1IV2X Mosch. et schol. ἀπύειν, B ἀπύει, itaque legit paraphr. ἀπύειν παρακλειούνται καὶ ὕμνεϊν, eodemque spectat gl. in Z λέγει, προσκαλεῖται. Poetam ἄπνευ scripsisse non est verisimile. — V. 5. Ἴπποκλέα G Tricl., ceteri Ἴπποκλέα, Boeckh Ἴπποκλέα ἐθέλοντες, Ahrens παῖδ' (i. e. παῖδε) ἐς Ἴπποκλέα θέλ., improbens formam Ἴπποκλέας, vid. d. dial. Dor. 148. 560, at non sollicitandam esse hanc formam vel ea exempla, quae Ahrens ipse attulit, ostendunt. — V. 8. τ' ἀμφικτιόνων Boeckh, libri τ' ἀμφικτιόνων, Hermann περικτιόνων θ'. — ὁ om. PQ. — Παρνάσιος et Παρνάσιος libri. — V. 9. διανυδρομαῖν, nonnulli διανυδρομῶν, διανυδρομῶν. — V. 11. τεοῖς γε Mosch., τεοῖς τε Z Tricl., τεοῖσι τε vett. plerique. — V. 12. τὸ δὲ, Rauchenstein τὸ τε. — V. 13. πολεμαδόκοις, PQR πολεμοδόκοις. — V. 14. ὄπλοισ· ἔθηκε καὶ, EF om. καὶ, Tricl. ἐνθηκε, E. Schmid ὄπλοισιν· ἔθηκε καὶ, Boeckh ὄπλοισ· ἔθηκεν δὲ καὶ. — V. 15. βαθυλείμων' ὑπὸ Κίρρας ἀγών iam ante Schmidium Tricl., libri βαθυλείμωνα (D βαθυλείμων) ἀγών (U ἀγών) ὑπὸ Κίρρας. Hartung βαθυλείμων ὑπὸ Κίρρας πέτρας ἀγών. Mezger ἄγον proponit, quod sit referendum ad τὸ συγγενές.

- πέτραν κρατησίποδα Φρικίαν. 25
 ἔποιτο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν
 ἐν ἀμέραις ἀγάνορα πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν.
 Στρ. β'.
 τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν
 20) λαχόντες οὐκ ὀλίγαν δόσιν, μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν 30
 μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. θεὸς εἴη
 ἀπήμων κέαρ. εὐδαίμων δὲ καὶ ὑμνητὸς οὗτος ἀνὴρ γίνεται
 σοφοῖς, 35
 ὃς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ κρατήσας
 τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἔλῃ τόλμα τε καὶ σθένει,
 Ἰντ. β'.
 25 καὶ ζώων ἔτι νεαρόν
 κατ' αἴσαν νῖδον ἰδὼν τυχόντα στεφάνων Πυθίων. 40
 ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὐ ποτάμβατος αὐτῷ
 ὅσαις δὲ βροτὸν ἔθνος ἀγλαταῖς ἀπτόμεσθα, περαίνει πρὸς
 ἔσχατον. 45
 πλόον ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν τάχ' εὖροις

V. 16. πέτραν, conieci πέξαν. — κρατησίποδα, E κρατασίποδα. — Φρικίαν, E Φρυνίαν, RQU Φροικίαν. Eustathius, qui Prooem. 6 ἵππον κρατησίποδα ex Pindaro affert, aut alium respexit locum aut perversa interpretatione deceptus est: nam equo hic nullus est locus, Phriciam Hippocleae patrem fuisse tradunt schol., legiturque hoc nomen, si recte meminī, etiam in titulis Delphicis, quemadmodum Φρικήδας ibi n. 161 et 166 extat. — V. 17. ἔποιτο vett. l., ἔσποιτο recc. — V. 19. δ' om. WXZ Mosch. — V. 21. εἴη, Hermann οἶος, Hartung ἐστίν, Schneidewin αἰεῖ, quod ipse quoque conieci. Sed dicere videtur: Si quis aerumna prorsus fuerit liber, diis sit aequiparandus, quam interpretationem postea etiam Friederichs commendavit. M. Schmidt in hunc modum novavit λαχὼν τις . . . ἐπικύρσαι· πένθεος εἴη ἀπήμων κέαρ. — V. 22. εὐδαίμων, M. Schmidt εὐαίων correpta media syllaba, quod plane insolens. — V. 23. ὃς ἂν χερσὶν, Π om. ἂν, Tricl. ὃς χεῖρεσσιν. — κρατήσας B1, κρατήσας cett. — V. 24. ἔλῃ, PQR λάβῃ, manifestum interpretamentum, nihilominus Kayser commendavit. — V. 26. ἰδὼν ed. Rom. et paraphr., ἰδοὶ libri. — V. 27. οὐ ποτάμβατος scripsi, libri οὐ ποτ' ἄμβατος. Schmid οὐπω, Hermann οὐπως. — αὐτῷ PQRZ Tricl. et ut videtur schol., αὐτοῖς ceteri libri et paraphr. Neutrum placet, neque αὐτως commodum, fort. poeta αὐτῷ ad modum Dorien- sium pro αὐτόθεν scripsit. Hartung αὐτός. — V. 28. βροτὸν E. Schmid, libri βρότεον. — ἀπτόμεσθα (B1) Tricl., libri ἀπτόμεθα. — περαίνει, περαῖνοι Z Tricl., περαίνειν (?) Moschop. Distinxi περαίνει. πλόον ναυσὶ δ', legebatur περαίνει πλόον· ναυσὶ δ', item hypostigmen posui post ἀγῶνα. — V. 29. ἰὼν τάχ' εὖροις quamvis dubitanter scripsi, certe schol. videtur tale quid legisse, qui εὐμαρῶς εὖροις interpretatur et deinde dicit ἐν ἔστιν εὐμαρές. Libri antiqui ἰὼν εὖροις (DG εὖρης, om. ἔς), Mosch. ἰὼν ἂν εὖροις, Tricl. ἰὼν εὖροις ἂν. Eustath. prooem. 12 ἔῶν εὖροις. Hermann ἰὼν τις εὖροι vel ἰὼν κεν εὖροις, possis ἰὼν περ vel ἰὼν σύ γ' εὖροις (ita etiam M. Schmidt) conicere.

30 ἐτ' Ὑπερβορέων ἀγῶνα, θανυματὰν ὁδόν.

Ἐπ. β'.

παρ' οἷς ποτε Περσεὺς ἐδαίσατο λαγέτας,

50

δῶματ' ἐσελθῶν,

κλειτὰς ὄνων ἐκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῶ

ῥέζοντας· ὧν θαλίαις ἔμπεδον

35 εὐφαμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων

χαίρει, γελᾷ θ' ὀρῶν ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλων.

55

Στρ. γ'.

Μοῖσα, δ' οὐκ ἀποδαμεῖ

τρόποις ἐπὶ σφετέροισι· παντᾶ δὲ χοροὶ παρθένων

λυρᾶν τε βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται·

60

40 δάφνα τε χρυσέα κόμας ἀναδήσαντες εἰλαπινάξουσιν εὐ-
φρόνως.

νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον κέκραται

65

ἱερᾷ γενεᾷ· πόνων δὲ καὶ μαχᾶν ἄτερ

Ἀντ. γ'.

οἰκέοισι φινρόντες

ὑπέρδικον Νέμεσιν. θρασεία δὲ πνέων καρδίᾳ

45 μόλεν Δανάας ποτὲ παῖς, ἀγείτο δ' Ἀθάναι,

70

(ἐς ἀνδρῶν μακάρων ὄμιλον· ἔπεφνέν τε Γοργόνα, καὶ ποι-

• κίλον κάρα

V. 30. θανυματὰν E. Schmid, libri θανυμαστὰν. — V. 31. Simmias Rhodius in Apolline ap. Tzetz. Chil. VII 694 imitatur hunc locum Τηλυγέτων δ' ἄφνειον Ὑπερβορέων ἀνὰ δῆμον, τοῖς δὴ καὶ ποτ' ἀναξ ἦρως παρεδαίσατο Περσεὺς. — V. 32. ἐσελθῶν, DGXZ ἐλθῶν, hinc Mosch. δῶματα ἐλθῶν. — V. 33. ἐπιτόσσαις BF(G)V1W lemma E, ceteri ἐπιτόσσας vel ἐπιτόσας. — V. 34. ἔμπεδον, R ἔμπεδος, fort. alii ἐμπέδως legebant. — V. 36. γελᾷ, D γαλᾷ, E1 γ' ἐλᾷ, lemma τ' ἐλᾷ, F1 τελᾷ. Fort. scribendum γανᾷ, cuius interpretamentum γελᾷ, schol. ἦδεται, quemadmodum Hesych. γάννται interpretatur γελᾷ, ἦδεται. — ὀρθίαν IPQUZ, ὀρθιᾶν rell. (G ὀρθιᾶν). — V. 38. τρόποις quamvis librorum ac scholiorum auctoritate munitum plane alienum vocabulum: scripsit poeta δρόποις ἐπὶ σφετέροισι i. e. δόρποις, estque haec primitiva vocabuli forma, quod a δρέπειν descendit, unde per methatesin factum δόρπον: insolentia formae veteres librarios et interpretes fefellit. — παντᾶ GZ, rell. παντᾶ (Tricl. πάντα). Hartung σφετέροις ἅπαντᾶ. — δὲ χοροὶ, E δὲ χοροὶ τὲ, itaque τε fuit scripturae varietas. — V. 39. λυρᾶν, paraphr. λύρας. — αὐλῶν, Q αὐλᾶς. — δονέονται, R δοκεῖται. — V. 40. τε, paraphr. δέ. — εἰλαπινάξουσιν et εἰλαπινάξουσιν libri. — εὐφρόνως, paraphr. σωφρόνως legit, nam more suo σωφρόνως καὶ συν-ετῶς dicit, ego aliquando εὐφρόνως conieci. — V. 41. νόσοι, Mosch. νοῦσοι. — V. 45. ἀγείτο, EFVX1 ἀγέιτο, D ἄγειτο, atque nescio an ἄγητο (ἄγητο) sit scribendum, quamquam ἀγέιτο nunc Nem. V 25 legitur. — V. 46. ἔπεφνέν τε, DG1PQRU πέφνέ τε.

δρακόντων φόβαισιν ἤλυθε νασιώταις. 75
λίθινον θάνατων φέρων, ἔμοι δὲ θανμάσαι.

Ἐπ. γ'.

θεῶν τελεσάντων οὐδέν ποτε φαίνεται
50 ἔμμεν ἄπιστον.
κώπαν σχάσον, ταχὺ δ' ἄγκυραν ἔρεισον χθονί 80
πρώραθε, χοιράδος ἄλλαρ πέτρας.
ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων
ἐπ' ἄλλοι' ἄλλον ὥτε μέλισσα θύνει λόγον.

Στρ. δ'.

55 ἔλπομαι δ' Ἐφυραίῳ 85
ὅπ' ἀμφὶ Πηνειὸν γλυκεῖαν προχεόντων ἐμάν
τὸν Ἴπποκλέαν ἔτι καὶ μᾶλλον σὺν αἰοδαῖς
ἔκατι στεφάνων θαητὸν ἐν ἄλιξι θησέμεν ἐν καὶ παλαι-
τέροις, 90
νέαισιν τε παρθένοισι μέλημα. καὶ γὰρ
60 ἑτέροις ἑτερώνϊον ἔκνιξ' ἔρως φρένας·

V. 48. λίθινον θάνατον φέρων, ἔμοι δὲ θανμάσαι. θεῶν κτλ. distinxī, vulgo φέρων· ἔμοι δὲ θανμάσαι θεῶν, quae cum frustra expedire interpretes studuissent, coniecturis inutilibus tentaverunt, velut Hermann θανματά, Rauchenstein θανματόν, Hartung θανμάτων, quibus nullum subsidium suppeditant schol., qui et ipsi perversa distinctione decepti sunt: schol. 1 ἔμοι δέ, ὥστε θανμάσαι, οὐδὲν εἶναι ἄπιστον φαίνεται θεῶν καταπραξάντων librorum lectionem planissime testatur, schol. 2 οὔτε θανμάσιον οὔτε ἄπιστον οὐδὲν ἔμοι φαίνεται τῶν ὑπὸ θεῶν γενομένων liberius eandem scripturam interpretatur. Sed quemadmodum saepe particula δὲ alieno loco se insinuavit, ita hic intercidisse videtur: si poeta scripsit θεῶν τελεσάντων δ' οὐδέν ποτε, omnis ambiguitas evanescit. — V. 51. κώπαν σχάσον, Schol. Arist. Nub. 107 κώπαν ἤδη μοι σχάσαις et rursus 740 κώπην σχάσας, fortasse alii legebant κώπαν σχάσαις ταχὺ δὴ ἄγκυραν. — ἔρεισον, PQ1 Mosch. ἔρυσσον. — V. 52. πρώραθε scripsi, v. πρώραθε. — χοιράδος, PQRUVX Mosch. χειράδος. — ἄλλαρ BE1F1UXZ Mosch., ἄλλαν cett. — V. 53. ἄωτος, Hartung ἄωτον. — V. 54. ὥτε Boeckh, ὥτε GI, ὥστε cett. — μέλισσα θύνει, UZ Tricl. μέλισσ' ἰθύνει. — V. 56. Πηνειὸν I Mosch., Πηνειὸν rell. — προχεόντων, Z Tricl. ἐκπροχεόντων. — V. 57. Ἴπποκλέαν Schmid atque ita praeter I schol., Ἴπποκλέα libri, Ahrens Ἴπποκλεᾶ, Hermann Ἴπποκλέα σ' ἔτι, Kayser Ἴπποκλέα ποτε, Rauchenstein πόθ' Ἴπποκλέαν ἔτι. — V. 58. ἐν ἄλιξι, fort. ὁ μάλ' ἔτι, neque tamen paraphrastae auctoritate utor, namque is solet simplicibus vocabulis composita substituere. — ἐν καὶ iam ante Hermannum Triclinius, B ἐν τε καὶ (sed καὶ expunctum), reliqui libri ἐν τε. Heyne ἐντ' αὐ, Kayser ἔμμεν. — V. 60. ἑτέροις ἑτερώνϊον scripsi, libri ἑτέροιςιν (ἑτέροις lemma V et recc.) ἑτέρων (ἑτέρον PQR). Adiectivum ἑτερώνϊος Hesychius testatur, omissa quidem interpretatione, quae fuit ἑτερον. Aeolensibus has formas peculiaries fuisse docent Schol. Hom. Il. 20, 404, gramm. Cramer. An. Ox. IV 329, Eustath. 1214, 27, ubi inter alia exempla etiam ἑτερώνϊος afferunt. — ἔκνιξ' ἔρως φρένας scripsi, libri vett. ἔρως ἔκνιξε (B ἔκνιξε, F fort.

'Αντ. δ'.

τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει,

95

(τυχῶν κεν ἀρπαλέαν σχέθαι φροντίδα τὰν παρ ποδός·

τά δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι.

πέποιθα ξενίᾳ προσανέι Θώρακος, ὅσπερ ἐμὰν ποιπνύων
χάριν 100

65 τόδ' ἔξευξεν ἄρμα Πιερίδων τετράορον,

φιλέων φιλέοντ', ἄγων ἄγοντα προφρόνως.

'Επ. δ'.

πειρῶντι δὲ καὶ χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρόπει 105

καὶ νόος ὀρθός.

ἀδελφεοὺς ἐπὶ τ' αἰνήσομεν ἐσλούς, ὅτι

70 ὑψοῦ φέροντι νόμον Θεσσαλῶν

αὔξοντες, ἐνθ' ἀγαθοῖσι κεῖται

πατρῴαι κεδναὶ πολλῶν κυβερνάσιες.

-ἐκνίξε) φρένας, Mosch. ξρ. ἐκνιζέ γε φρ., Tricl. ξρ. ἐκνίξε τὰς φρ. Boeckh scripsit ἐτέροις ἐτέρων ἔρως ὑπέκνισε (Hermann ὑπέκνιξε) φρένας, quoniam paraphr. ὑπεκίνησεν interpretatur, qui ut assolet vocabulum compositum ascrivit, ac simplex verbum ἐκνίξε tuentur etiam Schol. II. A 469, et Etym. M 379, 39, ubi quod legitur ἐκνίξεν ἔρως φρένας (M ἐκνίξε φρένας ἔρως) meam emendationem confirmat. Ceterum ἐτέροις fortasse accusativus aeolicus est. M. Schmid ἐτέροις ἐτέρων γερωῶν ἐκνιζέ ἔρως φρένας, ad hanc coniecturam stabiliendam abusus schol. auctoritate. — V. 61. ὀρούει, U ὀρνύει. Fort. ὀροούη, quod schol. 2 commendat. — V. 62. κεν, Hartung μέν. Quod olim pro κεν ἀρπαλέαν . . φροντίδα conieci κ' ἀμενσιεπῇ . . φρ. usus Eust. prooem. 10, dudum abieci. — σχέθαι, PR σχέθει, Q σχέθειν. — V. 63. ἀτέκμαρτον, I ἀτέκμαρτα. — V. 64. προσανέι Tricl., προσανεί rell. — V. 67. πειρῶντι, M. Schmidt ἄπειρα, quod non intelligo, neque scholiasta aliud quid quam quod libri exhibent, legit. — καὶ om. R. — V. 69. ἀδελφεοὺς ἐπὶ τ' αἰνήσομεν scripsi, nisi malis ἐπὶ δ', quod schol. commendat, libri vett. ἀδελφεοὺς τ' (τ' om. WXYZ) ἐπαινῆσομεν, Mosch. ἀδελφεοὺς τε ἐπ., Tricl. ἀδελφεοὺς δὲ ἐπαιν. Boeckh ἀδελφεοὺς μὲν ἐπ., Hermann ἀδελφεοὺς μὲν ἐπ., Hartung ἀδελφεοὺς δὴ ἐπ., Mommsen ἀδελφεοὺς τε ποταινήσομεν, quod αἰνήσομεν πρὸς dici oportebat, nam προσανεινῖν invisitatum vocabulum. — V. 70. νόμον, U νομούς, X νόμων. — Θεσσαλῶν, Q1 Θεσσαλόν. — V. 71. ἐνθ' U et schol., libri ἐν δ' (R ἐν). — κεῖται DG1IPQ2U Tricl. et schol., reliqui κεῖνται. — V. 72. πατρῴαι recc., vett. πατρῶαι vel πατρῴαι.

σταδίου. sed haec novissima apparet interpretis alius esse, qui priorem victoriam Pindari praeconio ornatam esse statuit. Dissentiunt igitur veteres interpretes: velut ad v. 21, ubi tres victorias poeta memorat, sch. 1 dicit αὐτὸς γὰρ ἅπαξ ἀναγράφεται Πύθια νικήσας, reliquas victorias patris aut maiorum alicuius esse, itaque ad puerum carmen revocat, indiligenter opinor ἅπαξ vicisse Thrasydaeum asserens, h. e. antequam encomium hoc compositum. Sed sch. 2 cum scribit οὐχ ὅτι αὐτὸς ὁ νικηφόρος τρεῖς ἔσχε νίκας, ἀλλ' ὅτι ἀναγέγραπται ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ὀλυμπιονίκης γεγονώς καὶ αὐτὸς εὐτυχήσας, τας πάσας τρεῖς ὑπέδειξεν αὐτῷ γεγονέναι καὶ τῷ πατρὶ, post alteram victoriam carmen conditum censet, ac δις εὐτυχήσας videtur scripsisse.

Patris nomen reticent scholiastae, quod poeta dicit v. 43 ἡ πατρί Πυθονίῳ τό γε νῦν ἡ Θρασυδαίῳ ambiguam. Schol. v. 58 proprium nomen esse censet ἡ περὶ τοῦ Θρασυδαίου ἡ περὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Πυθονίου, sed paraphr. v. 63 ἡ αὐτῷ τῷ πατρὶ τοῦ Πυθονίου manifesto Πυθονίῳ pro Πυθονίῳ legit, id quod duo libri exhibent, sed haec lectio reiicienda, nam tam otioso additamento poetam usum esse non credibile. Equidem Πυθονίῳ proprium nomen esse arbitror, Πυθόνιος vel Πυθόνιος Tanagraeus est in titulo Boeotici C[Gr. I 1571 A 23 seq.; nam poeta si patrem quoque aliquando Pythia vicisse dicere voluisset, haud dubie Πυθονίῳ scripsisset, ut ambiguitatem evitaret, omninoque hic poeta A vocalem maxime sonoram ubi licet praeoptat. Thrasydaeus pater si Olympia vicit, nomen eius in indicibus victorum scriptum fuit, sed puto scholiastam v. 21, quamvis ἀναγγέγραπται dicat, id coniectura tantum assecutum esse: sed v. 46 seq. ubi poeta priores victorias generis recenset, nequaquam dilucide eam victoriam testatur, nam generis omnino decora enumerantur, quod animadvertit schol. v. 70 οἱ πρόγονοι αὐτοῦ ἔσχον Ὀλυμπιακὰς νίκας, αὐτὸς δὲ ὁ Θρασυδαῖος ἐν τῇ Πυθοῖ στάδιον ἐνίκησεν· τὸ δὲ τῷ Θρασυδαίῳ πεπραγμένον συλληπτικῶς ἐπὶ πάντων τέταχεν. nimis liberaliter ille quidem plures Olympicas victorias fuisse sumit, neque recte hoc loco ipsius Thrasydaeus victoriam commemoratam esse statuit. Apparet autem hunc quoque interpretem encomium revocasse ad pueros certamen, neque novisse patris Pythiam coronam: neque sch. v. 21 qui ὡς ἡ πατὴρ ἡ προγόνου τινὸς αὐτοῦ νενικηκότος scripsit, Pythiorum ludorum indices adhibuit, sed coniecturam capit.

Apparet igitur, quantum difficultatis habeat haec quaestio, ingenueque fateor me his nodis expediendis imparem esse. Unum hoc addo, quod Thrasydaeus v. 13 dicitur tertiam coronam paterno foco imposuisse, veteres interpretes duas priores coronas maiorum virtute partas opinantur, non recte illi quidem; nam etiamsi concesseris v. 40 unam Olympicam, item unam Pythicam victoriam memoratam esse, tamen ibi aliae complures domesticis ut par est certaminibus reportatae indicantur: omnino autem hoc loco non maiorum, sed ipsius Thrasydaeus virtus illustratur. Itaque in proecdosi dixi adolescentulum videri iam antea bis in domesticis certaminibus vicisse: sed si recte hunc locum redintegravi, tres coronae Delphis partae sunt, siquidem propter hanc decorum frequentiam componitur cum Oreste, qui mercatu Pythico sive in omnibus sive in compluribus ludis victor renuntiatus sit. Pindarus igitur utramque Thrasydaeus victoriam respexit, et cum iterum Delphos profectus et stadio et diaulo vicisse videatur (vide supra), iure Pindarus dixit τρίτον στέφανον, neque enim moror argutos, qui tunc δεύτερον καὶ τρίτον dicendum fuisse obiciant. Haec si recte disputata, Pindari carmen fuerit Ol. LXXXI 3 scriptum, siquidem numerus mendi est immunis. Poeta filium familias praeconio suo ornare videtur, sed si post priorem victoriam viginti anni praeterlapsi, Thrasydaeus tunc fere triginta quinque annos natus fuerit;

'Αντ. α'.

- Ἰσμήνιον δ' ὀνύμαξεν, ἀλαθία μαντίων θῶκον, 10
 ὧ παῖδες Ἀρμονίας, ἔνθα καὶ νῦν ἐπινόμον ἠρωίδων
 στρατὸν ὁμαγερέα καλεῖ συνίμεν,
 ὄφρα Θέμιν ἱερὰν Πυθῶν' α' τε καὶ ὀρθοδίκαν 15
 10 γὰρ ὁμφαλὸν κελαδῆτον ἄκρα σὺν ἑσπέρα,

'Επ. α'.

- ἑπταπύλοισι Θήβαις
 χάριν ἀγωνί τε Κίρρας. 20
 ἐν τῷ Θρασυδαῖος ἔμνασεν, ἐστίαν
 τρίτον ἐπι στέφανον πατρῶαν βαλὼν,
 15 ἐν ἀφνεαῖς ἀρούραισι Πυλάδα
 νικᾶν ξένου Λάκωνος Ὁρέστα.

V. 6. Ἰσμήνιον, EPQRU Ἰσμήνιον. — μαντίων Hermann, libri μαντείων, VXZ Mosch. μαντεῖον, utramque scripturam videtur par. repperisse, qui τῶν μαντευμάτων καθέδραν interpretatur: μαντείων quamvis neque número versus neque sermonis consuetudini conveniat, Mommsen revocavit. Scriptum fuit olim μαντίων, et explicandi gratia ε supra ι additum h. e. μαντέων, inde proclivi errore μαντείων ortum. — V. 7. καὶ νῦν scripsi, vett. l. καὶ νῦν, Tricl. νῦν καί, Schmid καὶ νῦν. — V. 8. ὁμαγερέα Mommsen, ὁμηγερέα BEFZ, ὁμνγερέα V, ὁμη- γυρέα rell., quae forma reiicienda, substantivo si usus esset poeta, ὁμα- γύρει vel potius ὁμαγύρι erat dicendum. — συνίμεν BEFVXY Mosch., συνέμεν rell. — V. 9. τε om. R, in ed. 2 scripsi Πυθῶ τε καὶ (Πυ- θῶνι καί). — V. 10. κελαδῆτον scripsi, libri κελαδῆτε, Heyne κελαδή- σετ'. — V. 14. ἐπι Hermann, libri ἐπί. — V. 15. νικᾶν Hermann, libri νικῶν, sed aliter interpretor: νῖκαι non sunt ipsius Thrasydaeī vel eius maiorum, sed Orestis, quem Pindarus cum Pythionicam fingit, sive popularem aliquam famam sive antiquum poetam secutus est: fortasse Stesichorus eo ipso tempore, quo Delphis ludi curules et gymnici instaurati sunt, haec suapte ingenio finxit: cum his Orestis victoriis tres coronae Thrasydaeο partae componuntur, vid. quae supra p. 235 dixi. Librorum scripturam νικῶν tueri videtur paraphr.: ἐν ᾧ . . . ἐπιβαλὼν τρίτον στέφανον (ἐπὶ) τὴν πατρικὴν (ἐστίαν) μνή- μην ἤγαγε (scr. ἀνήγειρε) τῶν πατρικῶν κατορθωμάτων, νικῶν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Πυλάδου τοῦ φίλου τοῦ Λάκωνος Ὁρέστου, sed hic interpres, si νικῶν legisset, νικήσας opinor substituisset, potius corrigendum τῶν πατρικῶν κατορθωμάτων καὶ νικῶν, ubi Pindaricum vocabulum ut passim fit, postponitur: legit igitur νικᾶν. atque similiter schol., qui paucis summam comprehendit ἐν τοῖς Πυθίοις ἀνέμνησε τὴν πα- τρῶαν ἐστίαν τῶν νικῶν, ἐπιβάλλων αὐτῇ τὸν στέφανον. Lectio νικᾶν ἐν ἀρούραις Πυλάδα displicet potissimum hoc nomine, quod post prae- gressum ἐν τῷ . . . βαλὼν languent et otiosa sunt, nisi forte poeta scripsit ἄν τοι (i. e. ἀνά τοι) Θρασυδαῖος ἔμνασεν, ἐστίαν . . . βαλὼν, ἐν ἀφ. ἀρ. Πυλάδα νικῶν, ξένου Λάκωνος Ὁρέστα h. e. Thrasydaeus tertia corona parta, victor renuntiatus in agro Pyladae, in memoriam revocat Pyladae hospitem Orestem. Pro ἔμνασεν Kayser ἄμνασεν scripsit, Hermann ἔμνασέ μ', Rauchenstein et Mommsen ἐστίαν πα- τρῶαν.

Στρ. β.

τὸν δὴ φονευομένου πατρὸς Ἀρσινδά Κλυταιμνήστρας 25
χειρῶν ὑπο κρατερῶν κῆκ δόλου τροφὸς ἄνελε δυσπενθέος,
ὁπότε Λαρδανίδα κόραν Πριάμον

20 Κασσάνδραν πολιῶ χαλκῶ σὺν Ἀγαμεμνονία 30
ψυχῇ πόρευσ' Ἀχέροντος ἀκτὰν παρ' εὐσκιον

Ἀντ. β.

νηλὴς γυνά. πότερόν νιν ἄρ' Ἰφιγένει' ἐπ' Εὐρύπῳ 35
σφαγθεῖσα τῆλε πάτρας ἔκνισεν βαρυντάλαμον ὄρσαι χόλον;
ἢ ἐτέρῳ λέχει δαμαζομέναν

25 ἐννυχοὶ πάραγον κοῖται; τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις 40
ἐχθιστον ἀμπλάκιον καλύψαι τ' ἀμάχανον

Ἐπ. β.

ἀλλοτριῖσι γλώσσαις·

κακολόγοι δὲ πολῖται.

ἰσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόνον· 45

30 ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει.

θάνατον μὲν αὐτὸς ἦρως Ἀτρεΐδας

ἱκὼν χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύκλαις,

Στρ. γ.

μάντιν τ' ὄλεσσε κόραν, ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένα πυρῳθέντων 50

V. 18. χειρῶν Schmid, libri χειρῶν. — ὑπο DGI Tricl., ὑπὸ rell. — κρατερῶν DGIV recc., καρτερῶν, καρτερῶν, κρατερῶν rell. — κῆκ sive κᾶκ malis scripsi, libri ἐκ, Hartung καὶ atque ita videtur par. legisse. — V. 20. Κασσάνδραν, nonnulli Κασάνδραν. Hermannō est glossema, itaque οἰκτρότατα coniecit. — σὺν, VXZ om. quemadmodum ipse in ed. 2. — V. 21. πόρευσ', E2FVXZ Moseh. πόρεν', atque ita ut vid. par. — V. 23. ἔκνισεν recc., ἔκνισε vet. — χόλον, VXYZ Moseh. λόχον. — V. 24. λέχει Tricl., λέχει rell. — δαμαζομέναν BEF Tricl., δαμαλίζομέναν rell., hinc Schmid τινι (pro λέχει) δαμαλ., M. Schmidt δαμιζομέναν, quod ipse aliquando divinavi. Ego quod olim δακναζομέναν conieci, ratus poetam dicere, Clytaemnestram, quoniam Agamemnonis pellicem oderit, hoc facinus commisisse, iam retracto: nam quamvis mulierem et pellicis odium et simul Aegisthi clandestina consuetudo instigaverit, duplicis causae mentio ab hoc loco aliena. — V. 25. ἐννυχοὶ, B ἐννύχοι, W ἐννυχον. Hermann ἐννύχια πάραγον κοιμήμαθ', ὁ δὲ. — τὸ δὲ 12I(WY), τόδε Tricl., τὸ δὲ cett., quod revocavit Mommsen, ego in ed. 2 τὸ deleta part. δὴ. — V. 26. ἐχθιστον, Hecker αἰσχιστον, quemadmodum schol. G interpretari magis quam legisse videtur. — ἀμπλάκιον, BE1F1 ἀμβλάκιον, Hecker ἀμπλακίων (debebat ἀμπλακίαν), Hartung ἐχθιστον, ἀμπλακίαν κτλ. — V. 28. δὲ, D τὲ. — V. 29. ἰσχει τε γὰρ, Hartung κῖσχει μέγας et deinde v. 30 βρέμει pro βρέμει scripsit. — V. 30. ἄφαντον, D ἄφαντος. — V. 31. θάνατον Pauw, θάνε libri. — Ἀτρεΐδας recc., Ἀτρεΐδας vet. — V. 32. ἱκὼν GI, ἦκων U Tricl., ἱκὼν cett. — κλυταῖς, BDEGI κλειταῖς. — V. 33. μάντιν τ', Hartung μάντιν δ'. — πυρῳθέντων et

Τρώων ἔλυσε δόμους ἀβρότατος. ὁ δ' ἄρα γέροντα ξένον
 35 Στρώφιον ἐξίκετο, νέα κεφαλά,
 Παρνασοῦ πόδα ναίοντ'· ἀλλὰ χρονίῳ σὺν Ἄρει 55
 πέφνεν τε ματέρα θῆκ' ἑ τ' Αἴγισθον ἐν φοναῖς.

Ἄντ. γ'.

ἦ ῥ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμευσίπορον τριόδον ἐδινάθην,
 ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τοπρίν· ἦ μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου 60
 40 ἔβαλεν, ὥς ὄτ' ἄκατον εἰναλίαν;
 Μοῖσα, τὸ δὲ τεόν, εἰ μισθοῖσα συνέθεν παρέχειν
 φωνὰν ὑπάρχουρον, ἄλλοτ' ἄλλᾳ ταρασσέμεν 65

Ἐπ. γ'.

ἦ πατρὶ Πυθονίῳ

ambiguum et dictionis audacia offendit, malim *πυρωθεντας*, nam clausulae vocabulorum inprimis corruptelis obnoxiae. — V. 34. γέροντα ξένον recc., ξένον γέροντα vett. — V. 35. νέα κεφαλά Heyne et sic sch., ut vid., libri νέα (νέα) κεφαλᾶ (ᾶ). — V. 36. Παρνασοῦ et Παρνασοῦ libri, Hermann Δελφὸν ὑπό. — ἀλλὰ χρονίῳ Z2 Tricl.,

B ἀλλὰ χρόνῳ, ceteri vett. ἀλλὰ χρόνῳ, Mosch. ἀλλὰ γ' χρόνῳ. — V. 37. πέφνεν τε Mosch., ἐπέφνε τε VWXYZ, ἐπέφνεν vett. rell., ἐκπέφνε Tricl. — V. 38. ἦ ῥ' plerique l., alii ἦ ῥ' vel ἄρ'. — ἀμευσίπορον τριόδον libri paraphr. et Eust. prooem. 10, Boeckh ἀμευσίπορον τριόδων, Hermann ἀμευσίπορους τριόδους, ego ἀμευσίπορον τριόδων, sed nihil mutandum, vid. ad Pyth. III 6. — ἐδινάθην, B ἐδινάθην. — V. 39. τοπρίν et τὸ πρίν libri. — ἦ, IQ ἦ. — V. 40. εἰναλίαν recc., ἐναλίαν vett. — V. 41. τὸ δὲ τεόν P et Mosch., qui fortasse ex scholiorum libro auctiore hanc emendationem petiit, nam libri τὸ δ' ἐτεόν, itaque legit paraphr. — μισθοῖσα scripsi, libri μισθῶ, at graece aut ἐπὶ μισθῶ aut μισθοῦ dici oportebat, et hoc videtur par. legisse: iam cum nec μισθῶ π' nec μισθοῖο aptum sit, μισθοῖσα correxi, ut simul versus numerum redintegrarem. Tricl. συνέθεν ἐν παρέχειν, Schmid et Mingarelli μισθοῦ γε συνέθεν, quos olim secutus sum, Boeckh συνετίθεν, Hermann παρεχέμεν συνέθεν. — V. 42. φωνὰν ὑπάρχουρον, ἄλλοτ' ἄλλᾳ ταρασσέμεν, libri ἄλλοτ' ἄλλα χρὴ ταρασσέμεν. sed recte Schmid abiecit illud χρὴ, quod additamentum ab iis profectum, qui τὸ δ' ἐτεόν legebant: neque novit schol. Vat. supplementus ex cod. G ἀντὶ τοῦ τάρασσε καὶ μετάφερε· λείπει τὸ ὀφείλεις, sed paraphr. hoc ipsum ὀφείλεις in suo libro repperit aut explicandi causa addidit. Ἄλλοτ' ἄλλᾳ recte unus G, nisi quod ἄλλᾳ scripsi vid. Apollon. de adv. 586. Triclinius ἄλλα γε χρὴ, om. ἄλλοτ', Bothe ἄλλοτ' ἄλλῳ, Hartung ἄλλοτ' ἄλλαν. Schol. ἄλλα (ἄλλῃ) legit, par. ἄλλα. Sed locus nondum persanatus, nam ὑπάρχουρος, quod veteres hoc loco ἐμμισθον interpretantur, plane otiosum, neque illam explanationem cum sermonis usu convenire intelliges, quem etiam ὑπόχαλκος et ὑπόξυλος testificantur. Porro ταρασσεῖν vocabulum ab arte musica prorsus alienum, aptius foret ἀράσσειν, sed neque hoc neque illud apte cum voc. φωνὰν consociatur. Itaque suspicor scribendum esse φωνάν, ὅπ' ἄργουρον ἄλλοτ' ἄλλᾳ χαρασσέμεν, translatione a nummis feriendis ducta, et ὅπ' ἄργουρον PU, quamquam non multum huic scripturae tribuendum. — V. 43. Πυθονίῳ Tricl., Πυθιονίῳ

τό γε νῦν ἢ Θρασυδαίῳ,
 45 τῶν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιφλέγει.
 τὰ μὲν ἐν ἄρμασι καλλίνικοι πάλαι
 Ὀλυμπία τ' ἀγώνων πολυφάτων
 ἔσχον θοαῖς ἀκτῖνα σὺν ἵπποις,

Στρ. δ'.

Πυθοῖ τε γυμνὸν ἐπὶ στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν
 50 Ἑλλανίδα στρατιὰν ὠκύτατι. θεόθεν ἐραίμαν' καλῶν,
 δυνάτ' αἰομένης ἐν ἀλικίᾳ.
 τῶν γὰρ ἀνὰ πόλιν εὐρίσκων τὰ μέσα μακροτέρῳ
 ὄλβῳ τεθαλότα, μέφορ' αἶσαν τυραννίδων.

80

Ἀντ. δ'.

ξυναῖσι δ' ἄμφ' ἀρεταῖς τέταμαι· φθονεροὶ δ' ἀμύνονται

vett. (plerique νῖνω), Πυθιονίκων Q2R. cf. supra p. 235. — V. 44. τό γε νῦν scripsi, libri τό γε νῦν, Schmid τό γέ νυν. — V. 46. τὰ μὲν ἐν Z2 Tricl., R τὰ μὲν γὰρ (Schol.), τὰ μὲν rell. Kayser coniecit θαμάς, Hóman τὰ μὲν ὕφ'. — V. 47. Ὀλυμπία (ία) τ' libri, Schmid Ὀλυμπίας, Boeckh Ὀλυμπίαν, Pauw Ὀλυμπία, ac schol. quoque Olympicas tantum et Pythicas victorias videntur agnoscere, at vel otiosa verborum copia ἐν ἄρμασι et σὺν ἵπποις, quibus curules victoriae designantur, offendit, et schol. verba ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ νικήσαντες ἀκτῖνα ἔσχον dilucide trimembrem orationem testatur: qui haec scripsit Ὀλυμπία τε legit et significat primo inciso ἐν ἄρμασι καλλ. πάλαι repetendum esse ἔσχον ἀκτῖνα. Primo loco haud dubie domesticae victoriae commemoratae fuerunt, sed ἄρμασι de vitio suspectum, conieci ἄμμασι, vel si hoc videbitur obscurius τὰ μὲν ἐν ἄμμασι καλλίνικοι πάλας, quamquam πάλαι satis est conveniens; aliis fortasse placebit ἐν ἔργμασι, cf. fr. 38. — πολυφάτων, B1E2F1R1 πολύφατον. — V. 48. θοαῖς Hartung, θοάν libri et schol. — V. 49. τε, Pauw δέ, et sic fort. schol. legit. — γυμνὸν, PQR γυμνοί, sed schol. alterum tuetur. — ἤλεγξαν, Tricl. ἤλεγξαν γ'. — V. 50. ἐραίμαν, Mosch. ἀραίμαν. — V. 52. ἀνὰ, Mosch. ἀν, Hermann ἄμ. — τὰ olim deleui. — μακροτέρῳ E. Schmid, deleta praepositione σὺν, quam iam Tricl. expunxit, qui μακροτάτῳ exhibet, μακροτέρῳ σὺν BVXZ Mosch., μακροτάτῳ σὺν cett. et schol. Ego olim μάσσονι σὺν scripsi, sed praepositio novissimo versus loco incommoda. Fort. μακροτέρως legendum. — V. 54. ξυναῖσι δ', RVWXZ Mosch. om. δ'. — ἀμύνονται ἄγα, εἴ τις scripsi, libri ἀμύνοντ' (QR ἀμύνονται, P ἀμύνοντα) ἄτα (lemma B ut vid. ἄτᾱ) εἴ τις. Neque aliter schol. legerunt, quamvis diversim interpretati. Non possunt ἄτα et εἴ interpunctione diremta coalescere, neque probabilis correctio ἄτα, τίς, deleta vocula εἴ, quamquam τίς passim pro ὅστις vel εἴ τις etiam aquid antiquos deprehenditur, quod novicii sermonis consuetudo frequentat, cf. Meineke Del. Epigr. p. 94. Accedit, quod ipsum vocabulum ἄτα huic loco non satis commodum; quid sententia instituta requirat, intellexit schol. τῇ αὐτῶν ἀτη καὶ βασκανία ἀμύνονται καὶ βλάπτονται, βασκαίνοντες εἴ τις κτλ. itaque correxi ἄγα, bisyllaba anacrusi admissa, ut Nem. VI 42 βοτάνα, et Isthm. VIII 52 Ἑλέναν, interpunctionem in primo versus pede deprehendimus etiam Pyth. VIII 8. Boeckh ἀμύνονται· ἀλλ' εἴ τις, Her-

55 ἄρα, εἴ τις ἄκρον ἑλὼν ἀσυχᾷ τε νεμόμενος αἰνὰν ὕβριν 85
ἀπέφηνεν· μέλανος ὁ δ' ἐσχατιάν
καλλίονα θανάτου τέτμεν, γλυκυτάτα γενεᾷ
εὐδώνμῳ, κτεάνων κρᾶτιστον, χάριν πορών· 90

mann ἀμύνονται ἄται, cum ante ἀμύνονται· εἰ γὰρ τις vel τῶν εἴ τις coniecisset, Hartung ἀμύνοντ', εἰ τιμᾶς τις ἄκρον ἑλὼν ἀσύχαν τε νεμόμενος αἰὼν ὕβριν ἀπέφηνεν, L. Schmidt φθονεροὶ δ' ἀμύνονται ῥῆστ', εἰ τις ἄκρον ἑλὼν ἀσυχᾷ τε νεμόμενος αἰὼν ὕβριν ἀπέφηνεν, μέλανος δ' ἐσχατιάν καλλίονα θανάτου σχήσει. Mommsen varia tentavit ἄμυντ' ἄτα (ἄνυντ' ἄταν vel ἄτα)· τῶν εἴ τις, Christ ἀμύνοντ', εἰ ἀλκᾷ τις, Wiskemann ἄνυντ' ἄτα· εἰ δ' ὦν τις vel εἰ γὰρ τις (idem deinde αἰὼν, probat), Hóman ἀμύνονται ἄτα· τίς . . . ἀπέφηνεν. — V. 55. ἀσυχᾷ scripsi, ἥσυχᾷ Mommsen, ἀσυχᾷ Hermann, ἀσυχᾷ Heyne, ἥσυχως Trichl., ἥσυχία (α) vett. l. — V. 56. Post ἀπέφηνεν plene distinxī, deinde μέλανος ὁ δ' ἐσχατιάν καλλίονα θανάτου τέτμεν, γλυκυτάτα scripsi. Libri μέλανος δ' (U μέλος δ') ἀν' ἐσχατιάν καλλίονα θάνατον (UWX1Y κάλλιον ἀθάνατον) ἐν γλνκ., sed ἀν' om. B et lemma E, item B θανάτου exhibet, solus germanae lectionis vestigia servans, quibus usus sum ad locum redintegrandum, ὁ δ' pro δ' scribens (E. Schmid deleuit, quem plerique secuti sunt), et verbum, quod desideratur, τέτμεν, cuius extrema pars ἐν superest, inserens: de pronominis ὁ δὲ usu cf. Bernhardt Synt. l. Gr. 310. — V. 57. εὐδώνμῳ, κτεάνων κρᾶτιστον, χάριν πορών, legebatur εὐδώνμῳ κτεάνων κρᾶτιστον χάριν πορών, solus B1 κρᾶτιστον suppeditavit, quod etiam Hartung requirebat. Hoc dicit poeta: vir honestus etiam atrae mortis fines pulciores consequitur, liberis suis virtutis existimationem, bonorum praestantissimum, relinquens. Quod in libris ante ἐσχατιάν legitur ἀν' interpolatoris est, repperit iam paraphr.: κατὰ τὴν τελευταίην τοῦ θανάτου, et cum genit. θανάτου corruptelae θάνατον cecidisset, idem μέλανος substantivi vice fungi existimavit et mortem interpretatur: itaque in EF adscripta gl. θανάτου, in Z τοῦ σκοτεινοῦ ἄδου. adde schol. μέλανος δ' ἀν' ἐσχατιάν· τοῦ θανάτου ἢ τοῦ ἄδου, sed B, ut videtur, μέλανος δὲ θανάτου, τοῦ ἄδου, φησίν, quod ad germanam scripturam refero, quam idem B servavit. Verbi quod interceptum est clausula ἐν sola restat, supplendi periculum ostendunt D1(Z2) θάνατον ἔσχεν ἐν γλ. temere utraque scriptura consociata, et modestius E λείπει ἐξεῦρεν. Ac tale quid etiam schol. secutus est, qui his verbis sensa comprehendit: εἴ τις οὖν, φησίν, οὐκ ἔστιν ὕβριστης καὶ τὸ ἄκρον ἔχει, καλλίονα τὸν θάνατον αὐτῷ περιποιησάμενος (τὸ κρᾶτιστον) πάντων κτημάτων ἀπολείπει τῇ γενεᾷ αὐτοῦ τὴν εὐφημίαν. Addidi τὸ κρᾶτιστον, sed sch. repperit in Pindaro κρᾶτισταν, si proxima eiusdem interpretis sunt. Hic grammaticus nequaquam prius incisum εἰ τις ἄκρον . . . ἀπέφηνεν, cum hoc enuntiato copulavit, sed ut planius poetae sententiam illustraret, priora repetit: et ad eundem modum paraphrasis, quae ita est supplenda: (εἰ) κατὰ τὴν τελευταίην τὴν τοῦ θανάτου, τουτέστιν μέχρ' καὶ θανάτου, δικαίως ἔζησε, καλλίονα καὶ ἐντιμότερον τὸν ἑαυτοῦ θάνατον (ἔσχε, τὸ κρᾶτιστον) τῶν ἑαυτοῦ κτημάτων χάριν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ γενεᾷ παρεσχηκώς, hic enim paraphrasta videtur supplementum ἔσχε in suo libro repperisse. Critici varia admodum commentis sunt, Boeckh sic constituit: ἀπέφηνεν· μέλανα δ' ἀν' ἐσχατιάν καλλίονα θάνατον σχήσει κτλ., Hermann μέλανος ἀν' ἐσχατιάν καλλίονα θάνατον ταύταν γλυκυτάτα γενεᾷ κτλ., Hartung μέλανα δ' ἀν' ἐσχατιάν καλλίονα θάνατον πάσχει, γλυκυ-

Ἐπ. δ'.

ἄ τε τὸν Ἰφικλείδαν
 60 διαφέρει Ἰόλαον
 ὑμνητὸν ἑόντα, καὶ Κάστορος βίαν,
 , σέ τε, ἄναξ Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν,
 τὸ μὲν παρ' ἅμαρ ἔδραιοι Θεράπνας,
 τὸ δ' οἰκούντας ἐνδοῶν Ὀλύμπου.

95

τάτα γενεῇ εὐώνυμον, κτεάνων κρατίστην, χάριν πορών. In ed. 2 ita conformavi:

μέλανος ἄν' ἔσχατιὰν
 καλλύων ἄλδα πότμον γλυκύν, ἃ γενεῇ
 εὐώνυμον κτεάνων κρατίστην χάριν πόρην.

Kayser μόνον ὅδ' ἄν' ἔσχατιὰν καλλίονα βιοτᾶς ἔσχεν, Christ καλλιπῶν θανάτου φάμαν . . . πόρην, M. Schmidt totum locum ita refinxit: ἀμύνονται τῶν δ' εἴ τις . . . μέλανος ἄν' ἔσχατιὰν εὐώνυμος Ἄλδα (vel potius εὐνυμος θανάτου) πάντων γλυκυτάτα γενεῇ καλλίονα κτ. κρατίστην χ. πορών, quae emendatio ipsi certissima omnium videtur. Denique Wiskemann, diligenter de poetae verbis deque scholiis commentatus, εἰ δ' ὅν τις ἄκρον . . . ἀπέφυγεν, μέλανος ἄν' ἔσχατιὰν καλλίονα θάνατον σχήσει, γλ. γ. εὐφραμίαν, κτεάνων κρατίστην χάριν, πορών. sed fallitur poetae tribuens εὐφραμίαν, quo vocabulo identidem utuntur schol., nam ista significatio aliena ab antiquorum usu: poterat poeta εὐδοξία dicere, et hoc ipso vocabulo utitur interpres v. 91 ἥτις ἡ εὐδοξία τὸν Ἰόλαον πανταχοῦ διάγει, tum rursus ἀπὸ κοινοῦ διάγει ἡ εὐφροσύνη, at id ipsum significat εὐώνυμος χάρις, quod nullo modo sollicitandum, cf. Ol. X 78 εὐώνυμία χάρις νίκας, ut correxī. — V. 60. διαφέρει Ἰόλαον, Pindarus scripserat Φιόλαον vel Φιόλα-*ρον*, quemadmodum in vasculo Aeginetico (Mon. Inst. Arch. III, tab. 46) ΦΙΟΛΑΡΟΜ legitur. — V. 64. ἐνδοῶν, EF ἔδος, Hecker ἐντός, fort. ἐνδός, quae forma Doriensibus fuit usitata, sed reperitur etiam in titulo Ceo, vid. Mus. Rhen. XV 470.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΜΙΔΑΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ

ΑΤΛΗΤΗΙ.

ΩΙΔΗ IB.

Strophæ.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
5 . . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Στρ. α'.

Αἰτέω σε, φιλάγλαε, καλλίστα βροτεῶν πολίων,
Φερσεφόνας ἔδος, αἶτ' ὄχθαις ἐπι μηλοβότου
ναίεις Ἀκράγαντος εὐδματον κολώναν, ὦ ἄνα, 5
Ἰλαος ἀθανάτων ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ
5 δέξαι στεφάνωμα τόδ' ἐκ Πυθῶνος εὐδόξῳ Μίδᾳ, 10
αὐτόν τέ νιν Ἑλλάδα νικάσαντα τέχνη, τάν ποτε
Παλλὰς ἐφεῦρε θρασειᾶν Γοργόνων
οὔλιον θορῆνον διαπλέξαις Ἀθάνᾳ.

In inscriptione libri inverso ordine αὐλ. Ἀκραγ.

V. 2. ἐπι Schmid, libri ἐπλ. — V. 3. εὐδματον Schmid, libri εὐ-
δματον, Tricl. ἐς εὐδματον. — ἄνα, PQR ἄναξ. — V. 4. Ἰλαος, Tricl.
Θ' Ἰλαος. — εὐμενίᾳ GIVXZ recc., εὐμενεῖα rell. — V. 5. εὐδόξῳ
Μίδᾳ, EFR schol. εὐδόξον Μίδᾳ. — V. 6. νικάσαντα et νικήσαντα
libri. — V. 7. Γοργόνων PQR Tricl. et schol., omittunt ceteri. — V. 8.
διαπλέξαις BV, διαπλέξας (ασα) rell. — Ἀθάνᾳ om. DPQRU, in X
et Z1 nihil nisi δια legitur.

- Στρ. β'.
15
- τὸν παρθενίοις ὑπὸ τ' ἀπλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς
10 αἶε λειβόμενον δυσπενθέϊ σὺν καμάτῳ,
Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἄνυσσεν κασιγνητῶν μέρος,
20 εἰναλίᾳ Σερίφῳ λαοῖσι τε μοῖραν ἄγων.
ἦτοι τό τε θεσπέσιον Φόρκοι' ἀμαύρωσεν γένος,
λυγρόν τ' ἔρανον Πολυδέκτα θῆκε ματρός τ' ἔμπεδον 25
15 δουλοσύναν τό τ' ἀναγκαῖον λέχος,
εὐπαράῳ κρᾶτα συλάσαις Μεδοίσας

- Στρ. γ'.
30
- νίδος Δανάας· τὸν ἀπὸ χρυσοῦ φαμέν αὐτορρότου
ἔμμεναι. ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ τούτων φίλον ἄνδρα πόνων
ἐρρύσατο, παρθένος αὐλῶν τεύχε πάμφωνον μέλος,
20 ὄφρα τὸν Εὐρύαλας ἐκ καρπαλιμῶν γενύων 35
χρημφθέντα σὺν ἔντεσι μιμήσαιτ' ἐρικλάγκταν γόον.
εὗφεν θεός· ἀλλὰ νιν εὐροῖσ' ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν, 40
ὠνόμασεν κεφαλᾶν πολλᾶν νόμον,

V. 10. *δυσπενθέϊ* recc., *δυσπενθεῖ* vett. — V. 11. *ἄνυσσεν* Boeckh, *ἄνυσεν* Pauw, auctore schol., qui praeterea scripturam *ἄνυσε* vel *ἄνυσεν* memorat, quam veteres praebent libri et Tricl., *αὔσεν* Mosch. M. Schmidt *εὔνασεν* vel *ἄμπανσεν*. — V. 12. *εἰναλίᾳ* Mosch., libri *ἐναλίᾳ*. *Σερίφῳ* metro adversatur, itaque olim, cum crederem ex glossemate ortum, conieci *εἰναλίᾳ τ' ἐρίπνῳ*, Hermann *εἰναλίᾳ τε πέτρῳ*, cum ante *εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ τοῖσι τε μοῖραν ἄγων* coniecisset, Boeckh *εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ λαοῖσι τε*, ut *λαοῖσι* coalescat, Rauchenstein *εἰν. τε νομᾷ*, Hartung *εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ λάτνον ἄγε μόρον*, quod prorsus adversatur institutae sententiae, nam sunt haec referenda ad illud tempus, quo *θεῖον Ἰθάνα* αἶε. Ahrens *εἰν. τε Σερ. λάος ἢ μοῖραν ἄγων* ἦτοι τότε, Mommsen *εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ λαοῖσι τε*, M. Schmidt *εἰναλίᾳσι Σερίφου πλαξί τε μοῖραν ἄγων*. Insulae nomen necessario fuit addendum, itaque vitium inest in verbis *λαοῖσι τε*, igitur scribendum puto *εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ λάσατο μοῖραν ἄγων*. cf. Hesych. *λαίσασθαι· κτήσασθαι*. Quemadmodum Attici in hoc verbo contractione usi sunt, ita idem licuit Pindaro. — V. 13. *τό τε*, Hartung τότε, et v. 14 *λυγρόν δ' pro λυγρόν τ'*. — *Φόρκοι' ἀμαύρωσεν*, Hermann et Boeckh *Φόρκοιο μαύρωσεν*. — V. 14. Locus haud dubie vitium contraxit: in epta interpretatio paraphr. *καὶ τὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ δουλείαν ἀσφαλῆ καὶ ἐλευθέραν καὶ τὴν μετ' ἀνάγκης κοίτην, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔθνη· κεν*, neque melius successit nostris. In vocabulo *ἔμπεδον* verbum delitescat necesse est, velut *ἀσχαλῶν*, sed a vestigiis litterarum hoc, quod exempli gratia ieci, nimis recedit. Bossler *ἐμπέδα*, quod *impe-divit* interpretatur, at imperfectum ab hoc loco alienum. — V. 16. *συλάσαις* Heyne, *συλήσαις* B(G), *συλήσας* rell. — V. 17. *φαμέν*, Hecker *φατῖς*. — *αὐτορρότου* EFV1 recc., *αὐτορρότου* rell. — V. 20. *ἐκ καρπαλιμῶν*, Hecker *ἐξ ἀρπαλεῶν* vel *ἐκ πυρπαλαμῶν*. — V. 22. *νιν*, B *μιν*. — *εὐροῖσ'*, Hartung *ἐνδοῖσ'*. — *ἔχειν*, Mosch. *ἔχε κώνομασεν*. — V. 23. *ὠνόμασεν* recc., *ὠνόμασέ* B, *ὠνόμασε* rell., Mommsen *ὠνόμασεν*. Mihi

εὐκλεᾶ λαοσσόων μναστῆρ' ἀγώνων,

Στρ. δ'.

- 25 λεπτοῦ διανισόμενον χαλκοῦ θάμα καὶ δονάκων,
 τοὶ παρὰ καλλιχόρῳ ναίοισι πόλει Χαρίτων 45
 Καφισίδος ἐν τεμένει, πιστοὶ χορευτῶν μάρτυρες.
 εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισιν, ἄνευ καμάτου 50
 οὐ φαίνεται· ἐκ δὲ τελευτάσει νιν ἥτοι σάμερον
 30 δαίμων· τό γε μόρσιμον οὐ παρφυκτόν, ἀλλ' ἔσται χρόνος
 οὗτος, ὃ καὶ τιν' ἀελπίᾳ βαλὼν
 ἔμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὐπω.

gravius mendum subesse videtur, fort. ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν ὥπασε, τὸν κεφαλᾶν. — V. 24. εὐκλεᾶ Schmid, libri εὐκλέα. — λαοσσόων, VXZ Mosch. λαοσσόων. — μναστῆρ' vel μνηστῆρ' libri plurimi cum Eust. pr. 8, sed PQ πρηστῆρ', R πρηκτῆρ'. — V. 25. διανισόμενον, VXZ Mosch. διανισόμενον. — θάμα scripsi, legebatur θαμά, QR θαμᾶ, VXZ δ' ἄμα. — V. 26. καλλιχόρῳ vel καλλιχώρῳ libri, solus P καλλίχορον (U καλλιχόρων). — ναίοισι et ναίονσι libri. — πόλει VXZ Mosch., πόλιν rell. Malim πόλι, (quamquam Ol. VII 49 ἀκροπόλει,) atque inde originem duxit mira scriptura πόλιν, in archetypo fuit πόλι, ut recte animadvertit Mommsen. Hermann παρὰ καλλίχορον πόλιν. — V. 29. τελευτάσει, DE2 τελεύσει, Hartung αὐτε τελευτάσει scripsit. — ἥτοι σάμερον δαίμων in FV1 post χρόνος traiecta. Pro ἥτοι Boeckh ἥτοι scripsit. Locum iam antiquitus corruptum veteres interpretes expedire nesciebant, itaque post ἥτοι σάμερον dicunt ἢ ὅστερον supplendum esse. Neque mihi satisfacit, quod olim proposui: ἐκ δὲ τελευτάσει νέωτ' ἢ σάμερον δαίμων τό γε μόρσιμον· οὐ γὰρ φυκτόν, ἀλλ' ἔσται χρόνος· οὗτος ὃ καὶ τιν' ἀελπίαν βαλὼν κτλ. h. e. deus perficiet sive ad annum sive hodie quod quidem fato constitutum est: hoc enim mutari nequit, sed aliquando fiet. Hic deus, qui etiam tibi, o Mida, insperatum bonum obiecit, in posterum praeter opinionem alia dabit, alia negabit (sive potius proferet: nam poeta hic quoque ut solet scita quadam ambiguitate utitur). — V. 30. τό γε, QS Tricl. τὸ δέ. — οὐ παρφυκτόν, I οὐ πάρφεκτον, Z οὐ παρ φυκτόν, VXZ Mosch. οὐ πα(πᾶ)φυκτόν, M. Schmidt coniecit τεμμαρτόν et deinde ἥ' i. e. ἥτ' pro ἄλλ' scribendum censet. — ἔσται, solus S ἔστι. — V. 31. δ, BE2FPVUX ὁ. — ἀελπίᾳ, BPQU ἀελπίᾳ, T ἀελπίαν, Mosch. ἀελπίαν, Mommsen ἀελπίᾳ.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
NEMEONIKAIΣ.
ΧΡΟΜΙΩι ΑΙΤΝΑΙΩι
ΙΠΠΟΙΣ.
ΩιΔΗ Α.

Strophæe.

- + ∪ - ∪ + ∪ ∪
- + ∪ - + ∪ ∪ - ∪ ∪ ∪
+ ∪ ∪ - ∪ ∪ ∪
- + ∪ - + ∪ ∪ - ∪ ∪ ∪
5 + ∪ - + ∪ ∪
+ ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - + ∪ - + ∪ ∪
+ ∪ - + ∪ ∪ - ∪ ∪ - + ∪ - + ∪ - + ∪ ∪

Epodi.

∪ ∪ - + ∪ - + ∪ ∪ - ∪ ∪ - + ∪ ∪
+ ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - + ∪ - + ∪ ∪
+ ∪ - + ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - + ∪ - + ∪ ∪
- + ∪ - + ∪ ∪ - + ∪ - + ∪ ∪

Στρ. α'.

"Αμπνευμα σεμνὸν Ἀλφειῷ,
κλεινᾶν Συρακοσᾶν θάλος Ὀρτυγία,

„Epodorum versus primus ab Hermanno ita describitur, ut dimeter trochaicus a subsequenti separetur numero, subsequens autem numerus non penthemimeris dactylica sit cum cretico, sed hephthemimeris,

∪ ∪ - + ∪ -
+ ∪ ∪ - ∪ ∪ ∪.

Nos de causa certissima coniunximus et pro hephthemimeri dactylica metrum posuimus hoc:

+ ∪ ∪ - ∪ ∪ - + ∪ ∪. Boeckh.

- δέμνιον Ἀρτέμιδος,
 Δάλου κασιγνήτα, σέθεν ἀδυεπής
 5 ὕμνος ὀρμαῖται θέμεν 5
 αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων, Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν·
 ἄρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα θ' ἔργμασιν νικαφόροις
 ἐγκώμιον ξεῦξαι μέλος. 10
 Ἄντ. α'.
- ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν
 κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.
 10 ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ
 πανδοξίας ἄκρον· μεγάλων δ' ἀέθλων
 Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ. 15
 σπεῖρέ νυν ἀγλαῖαν τινὰ νάσῳ, τὰν Ὀλύμπου δεσπότης
 Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνᾳ, κατένευσέν τέ οἱ χαίταις, ἀρι-
 στεύοισαν ἐνκάρπου χθονός 20
 Ἐπ. α'.
- 15 Σικελίαν πείρασαν ὀρθώσκειν κορυφαῖς πόλιων ἀφνεαῖς·
 ὥπασε δὲ Κρονίων πολέμου μναστῆρά οἱ χαλκεντέος
 λαὸν ἵππαιχμον, θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδων φύλλοις ἐλαίων
 χρυσέοις 25
 μιχθέντα. πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν οὐ ψεύδει βαλῶν·
 Στρ. β'.
- ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις
 20 ἀνδρὸς φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος, 30
 ἔνθα μοι ἀρμόδιον
 δεῖπνον κεκόσμηται, θαμὰ δ' ἄλλοδαπῶν
 οὐκ ἀπείρατοι δόμοι

De carm. Nem. I—III cf. Leutsch additamenta ad Disseni ed. Spec. I et II Gott. 1865. — V. 7. ἔργμασιν, B ἔρμασι. — V. 8. θεῶν, Dawesius θεῶ, Mingarelli βέβληντ' ἐν θεῶν probante Hartungo, et paraphr. ἐκ θεῶν substituit. — V. 11. μεγάλων BU Tricl., μεγίστων rell., quod ex paraphrasi ortum. — V. 13. σπεῖρε νῦν Beck et Hermann auctore paraphr., ἔγειρε νῦν vett. Mosch., νῦν ἔγειρε Tricl. — V. 14. Φερσεφόνᾳ, Περσεφόνᾳ X1. — χαίταις, VXY Mosch. χαίτας. — V. 16. χαλκεντέος, XYZ Mosch. χαλκέντεον, sed πόλεμον χαλκεντέα ex hoc loco Eust. pr. 6. — V. 17. θαμὰ, D1Z Tricl. θ' ἄμα, utramque scripturam schol. testatur, Hartung coniecit ἵππαιχμὸν θ' ἄμα καὶ θάμ' Ὀλυμπιάδων. — χρυσέοις Tricl., χρυσέοισι libri. — V. 18. βαλῶν, pars recc. λαβῶν. — V. 19. αὐλείαις, lemma B αὐλείοις. — V. 20. καλὰ, conieci κλέα. — V. 22. θαμὰ δ' ἄλλοδαπῶν de vitio suspectum, conieci θάμα δ' ἐχθοδοπῶν. Hartung κεκόσμηται θ' ἄμα δ' probante Rauchensteinio. — V. 23. δόμοι, XZ1 δὴ μοι, lemma

ἐντί· λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσλοὺς ὕδωρ καπνῷ φέρειν 35
 25 ἀντίον. τέχνη δ' ἐτέρων ἕτεραι· χρῆ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς
 στείχοντα μάρνασθαι φνῶ.

Ἀντ. β'.

πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος,
 βουλαῖσι δὲ φρήν, ἐσόμενον προῖδεῖν 40
 συγγενὲς οἷς ἔπεται.

Ἀγῆσιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ

30 τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες.

οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψαις ἔχειν, 45
 ἀλλ' ἐόντων εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι φίλοις ἑξαρκέων.
 κοινὰ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες

Ἐπ. β'.

πολυπόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἡρακλέος ἀντέχομαι προ-
 φρόνως 50

ἐν κορυφαῖς ἀρετῶν μεγάλαις, ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον,
 35 ὥς, ἐπεὶ σπλάγχνων ὕπο ματέρος αὐτίκα θαητῶν ἐς αἴγλαν
 παῖς Διός 55

ὠδῖνα φεύγων διδύμῳ σὺν κασιγνήτῳ μῶλεν,

Στρ. γ'.

ὥς οὐ λαθὼν χρυσόθρονον

B ξένων, i. e. interpretamentum ἄλλοδαπῶν v. 22. — V. 24. ἐντί in primore versu positum ut Pyth. V 92, neque opus coniectura, quam olim proposui, δόμοι· ἀντιλέλογχε δέ. — μεμφομένοις, schol. 2 fortasse μεμφομένοι, nisi forte Aristarchi explicationem sequitur, cui λέλογχε impersonale verbum visum est. Ahrens μεμφομένοι' vel μεμφομένῳ. — ἐσλοὺς ὕδωρ κτλ., interpretatio huius loci valde vexavit veteres magistros, recentiorum Matthiae rectius quam Hermann poetae verba explanavit. — ἐσλοὺς Z2 Tricl., vett. l. et Mosch. ἐσλός, idque Aristarchus in antiquis libris repperit vereque animadvertit, veteris scripturae esse vestigium sive ut alius sch. dicit Doricae dialecti: τὸ ἐσλός (ed. Rom. male ἐσλοὺς) ἀντὶ τοῦ ἐσλοὺς εἰρηται Δωρικῶς, metro autem ἐσλοὺς convenire, itaque hoc omnino restituendum, neque cum Pauwio et Rauchensteinio ἐσλός γ' corrigendum. — καπνῷ, XYZ Mosch. καπνόν. — V. 27. φρήν, ἐσόμενον προῖδεῖν συγγενὲς distinctit Stephanus, φρήν ἐσόμενον προῖδεῖν, συγγενὲς alii. — V. 31. κατακρύψαις tres Tricliniani, legebatur κατακρύψας. — V. 35. ὥς, ἐπεὶ libri, quod non est tentandum, potius v. 37 ὥς τ' οὐ tollendum ineptum additamentum τ'. Beck λόγον τόνδ', ὅπως, unde Mommsen λόγον τοῦδ', ὅπῃ, Hermann ὥς ἄρα vel v. 37 οὗτοι, Boeckh olim ὥς τ' ἄρα vel ὥς τέ περ, Kayser ὥσπερ ἐκ, deceptus vitiosa schol. scriptura ὥσπερ pro ὅπως, Rauchenstein ὥς ποτε. — θαητῶν, D Tricl. θηητῶν. — ἐς recc., εἰς vett. — V. 37. ὥς οὐ Boeckh, libri et sch. ὥς τ' οὐ. Ahrens ὥπ' οὐ λαθὼν χρυσόθρονοι' Ἥρας.

Ἦσαν κροκατὸν σπάργανον ἐγκατέβα.

ἀλλὰ θεῶν βασιλῆα

40 σπερχθεῖσα θυμῷ πέμπε δράκοντας ἄφαρ.

60

τοὶ μὲν οἰχθεῖσάν πυλᾶν

ἐς θαλάμου μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέκνοισιν ὠκείας γνάθους

ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες· ὁ δ' ὀρθὸν μὲν ἄντεινεν κάρα,

πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχας, 65

Ἄντ. γ'.

δισσαῖσι διοιὺς ἀνχένων

45 μάρψαις ἀφύκτως χερσὶν ἑαῖς ὄφιας.

ἀγχομένοις δὲ χρόνος

ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων.

70

ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον δέος

πλάξε γυναικας, ὅσαι τύχον Ἀλκμήνας ἀρήγοισαι λέχει·

50 καὶ γὰρ αὐτὰ παισὶν, ἄπεπλος ὀρούσαις' ἀπὸ στρωμνῆς,

ὅμως ἄμυνεν ὕβριν κνωδά-

λων.

75

V. 38. ἐγκατέβα, UVXZ1 Mosch. ἐγκατέβαν. Fortasse ἐσκατέβα, ut scripsi in ed. 1, restituendum. — V. 39 βασιλῆα cum Heynio scripsi, libri βασιλῆα (Tricl. βασιλεία), Boeckh βασιλέα, at est proparoxytonon ut ἱέρα pro ἱερία, contra paroxytonon regium imperium (βασιλεία) significat, ut est in titulo Lycio (Archaeol. Zeit. 1844, 282) πέρσας συγγενέσιν δῶκα μέρος βασιλείας. Nisi forte Pindarus trisyllaba forma usus est βασιλῆ, vid. Hesych. s. h. v. Steph. Byz. v. Ἀγάμεια, quod Ellendt quoque in Lexico Soph. s. h. v. probavit, hinc apud Platonem in Charmide init. scribendum εἰς τὴν Τανρῆον παλαίστραν τὴν καταντικρὺ τοῦ τῆς Βασίλης ἱεροῦ εἰσῆλθον pro βασιλικῆς. — V. 42. ὠκείας, Hecker ὀξείας. — V. 43. ἄντεινεν recc., ἄντεινε vett. (BD ἀνέτεινε). — V. 45. μάρψαις BB, μάρψας cett. — ἀφύκτως scripsi, libri ἀφύκτοις, at tribus epithetis nomen ornatum displicet, firmat correctionem paraphr.: ταῖς δύο χερσὶν ἑαυτοῦ τοῦς δύο θῆρας ἐκ τῶν ἀνχένων σφίγγας οὕτως ἀφύκτως κατεῖχεν. Adverbio hoc utitur Lycophro 493 πλήξας ἀφύκτως. — V. 47. ἀπέπνευσεν B recc., ἀπέπνευσε rell. Insolens hoc prorsus genus dicendi, cum ἀγχομένοι δὲ χρόνῳ ψυχὰς ἀπέπνευσαν μελέων ἀφάτων dicere licuisset, id quod Hartung ascivit: sed χρόνῳ non satis aptum, nam celeriter facinus patravit infans, cf. Theocr. XXIV 55; neque Schmidtii coniectura χρόμος admittenda. Fortasse ἄτρομος scribendum, ut poeta ἀπέπνευσεν novo modo pro ἀπέπνιξεν dixerit. Paraphr. quid legerit (τούτους τοὺς δράκοντας ὁρῶντες καὶ πνιγομένους αἱ ψυχαὶ ἀπέλιπον καὶ νεκρὸν ἔλασαν τὸ παμμεγεθὲς σῶμα) non liquet. — V. 48. ἄτλατον, B ἄτλᾶτον, unde ed. Rom. ἄτλαντον. — δέος, V1XYZ Mosch. βῆλος, videtur poeta ἄπλαντον χρέος scripsisse, Hartung coniecit βλάβος, Rauchenstein τάφος. — V. 50. καὶ γὰρ αὐτὰ παισὶν, ἀπεπλος scripsi, legebatur καὶ γὰρ αὐτὰ, ποσσὶν (ἢ ποσί) ἀπεπλος, atque ita paraphr., at ποσσὶν plane otiosum, παισὶν et ποσί saepius a libraribus confusa. Antea conieci πόσος ἀπέδιλος. — ὀρούσαις' BBd, ὀρούσας'

Ἐπ. γ'.

ταχὺ δὲ Καδμείων ἄγροι χαλκίοις ἔδραμον σὺν ὄπλοις
 ἄθροοι,
 ἐν χειρὶ δ' Ἀμφικτυῶν κολεοῦ γυμνὸν τινάσσων φάσγανον 80
 ἵκετ', ὀξείαις ἀνίαισι τυπείς. τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει πάνθ'
 ὁμῶς·
 εὐθύς δ' ἀπήμων κραδία κᾶδος ἄμφ' ἀλλότριον.

Στρ. δ'.

55 ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ

85

τερπνῷ τε μιχθεῖς. εἶδε γὰρ ἐκνόμιον
 λήμᾳ τε καὶ δύναμιν
 υἱοῦ· παλλίγγλωσσον δέ οἱ ἀθάνατοι
 ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.

60 γείτονα δὴ κάλεσεν Διὸς ὑψίστου προφάταν ἔξοχον, 90
 ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν· ὁ δὲ οἱ φράζε καὶ παντὶ στρατῷ,
 ποίαις ὁμιλήσει τύχαις,

Ἀντ. δ'.

ὄσσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανών,

95

cett. — ὁμῶς Stephanus, libri et par. ὁμῶς. — V. 51. ἔδραμον σὺν ὄπλοις ἄθροοι scripsi, σὺν ὄπλοις ἔδραμον ἄθροοι libri vett. et Mosch., quod fortasse aliquis defendat admissa productione ἔδραμῶν, vide infra v. 69, Triclin. σὺν ὄπλοις ἄθροοι ἔδραμον perperam, Hermann ἄθροοι σὺν ὄπλοις ἔδραμον verbo haud incommode in novissimum locum reiecto, sed ἄθροος alias apud Pindarum producta prima syllaba usurpatur. — V. 52. χειρὶ, VXZ χειρὶ. — δ' Ἀμφικτυῶν libri, sed malim ἐν χειρὶ τ' Ἀμφ., nam verba subiuncta τὸ γὰρ οἰκεῖον κτλ. ad primum enuntiatum ταχὺ δὲ Καδμείων κτλ. referenda. — γυμνὸν, XYZ1 γυμνοῦ. — φάσγανον solus Moschopulus, haud dubie scholiorum veterum ope, quae nunc desunt, addidit, nam in libris vett. est omissum, Triclin. ξίφος ἐκτινάσσων interpolavit. — V. 53. πάνθ' libri et schol., πᾶν Pachymeres decl. XI p. 224 ed. Boissonade, atque ita legunt Gregor. Nazianz. Epist. 194 et Orat. 3, item Gregor. presb. in vita Nazianzeni p. 2, quos locos adscripsit Boiss., sed schol. ad Gregor. Naz. Or. p. 61: ἐν τῇ μιᾷ τοίνυν τῶν νικῶν (scr. ἐν τῇ α' τῶν Νεμεονικῶν) ἐκεῖνό φησιν, ὅτι τὸ οἰκεῖον ἕκαστον πιέζει κακόν, ὃ ἔστι πάντα ἄνθρωπον τὸ ἴδιον ἀντὶ κακόν, testatur πάντα, adhibito Pindaricorum carminum exemplo. Adde Pausan. X 22, 9 Πίνδαρος . . πάντα τινὰ ὑπὸ κακῶν οἰκείων ἔφη πιέζεσθαι, ἐπὶ δὲ ἀλλοτρίοις κήδεσιν ἀπήμαντον εἶναι. — V. 54. κραδία Schmid, libri καρδία. Schol. Eurip. Med. 1196 om. et deinde exhibet ἐπ' pro ἄμφ'. — V. 58. παλλίγγλωσσον, nonnulli παλλύλωσσον. — δέ οἱ. TŪ δ οἱ. — V. 60. γείτονα δὴ κάλεσεν scripsi, cf. Theocr. XXIV 64, libri vett. plerique γείτονα δ' ἐκάλεσαν. B2DV Mosch. δ' ἐκκάλεσαν, Triclin. δ' ἐκκάλεσεν, schol. ed. Rom. ἐκάλεσεν legit, sed schol. BTU sec. Momms. ἐκάλεσαν. — V. 61. δέ οἱ VZ, ut Boeckh scripsit, δέ οἱ cett.

ὄσσους δὲ πόντῳ θήρας ἀνδροδόκας,
 καὶ τινα σὺν πλαγίῳ
 65 ἀνδρῶν κυροὶ στείχοντα, τὸν ἐχθρότατον
 φᾶσέ νιν δῶσειν μόρον.
 καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέγρας Γιγάντεσσιν μάχαν 100
 ἀντιάξωσιν, βελέων ὑπὸ ῥιπαῖσι κείνου φαιδίμαν γαῖα σφε
 φύρσεσθαι κόμαν

Ἐπ. δ'.

ἔνεπεν· αὐτὸν μὰν ἐν εἰράνῃ τὸν ἅπαντα χρόνον ἐν
 σχερῶ

105

V. 63. δὲ πόντῳ E. Schmid, libri δ' ἐν πόντῳ. — V. 64. καὶ τινα
 σὺν πλαγίῳ ἀνδρῶν κυροὶ στείχοντα, τὸν ἐχθρότατον . . μόρον scripsi,
 libri καὶ τινα σὺν πλ. ᾧ, κόρῳ στείχοντα τὸν ἐχθρότατον . . μόρον, neque
 aliter schol. qui ut structuram impeditam expediret haec commentus est:
 πρὸς τὸ ὀρθὸν τοῦ λόγου ἀντὶ αἰτιατικῆς τὴν δοτικὴν ἀκουστέον, ἢ
 ἢ καὶ τινι ἀδίκῳ ἀνδρὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἔφασκε δῶσειν μόρον.
 Paraphrasta paucis summam comprehendit. Ego καὶ τινα . . . κυροὶ
 pro καὶ τινα . . . κόρῳ corrigens planam feci orationem: nam quod
 poeta orsus ὄσσους . . . κτανῶν legitima sermonis continuatione omissa
 (exspectaveris ἀνδράσιν ὕβρισταις δώσει μόρον) liberius conformavit
 orationem, non abhorret a Pindari consuetudine. Σὺν πλαγίῳ adverbii
 vice fungitur, quemadmodum σὺν δικάῳ alia dici solent. Nolo repe-
 tere quae ipse olim tentavi. Boeckh satis habuit μόρῳ scribere; nec
 tamen haec emendatio satisfacit, nam τὸν ἐχθρότατον vel propter
 articulum additum vix ferendum, sed quod Dissen coniecit ποτ'
 ἐχθρ. non aptum huic loco, neque licet τὸν ἐχθρότατον et μόρον di-
 vellere; itaque scripsit Kayser πανεχθροτάτῳ φᾶσέ νιν δώσειν
 μόρῳ, Hartung καὶ τινα σ. πλ. ἀνδρῶν νόῳ στείχοντ' ὁδὸν ἐχθροτά-
 ταν φᾶσέ νιν δώσειν μόρῳ, Mezger καὶ τίνα σ. πλ. ᾧ κόρῳ στείχοντα,
 τὸν ἐχθρ., Ahrens πῶσειν (i. e. παύσειν) μόρον, Mommsen γεύσειν
 μόρον. — V. 67. Γιγάντεσσιν recc., Γιγάντεσσι vett. μάχαν schol. inter-
 pretatur εἰς μάχην, nec tamen probabile quod fortasse aliquis coniciat
 Γιγαντές τ' ἐν (sive ἐς) μάχαν, neque μαχᾶν scribendum, ut inde sit
 dativus suspensus. — V. 68. ἀντιάξωσιν, malim ἀντιάξωσιν. — γαῖα,
 plerique γαῖα, D γαῖαν. — σφε φύρσεσθαι scripsi, sive σφι malis, nam
 utrumque aptum, legebatur πεφύρσεσθαι (UVX πεφυρήσεσθαι, lemma
 T πεφυρήσασθαι). Schol. haec perperam ad deos rettulit τὴν κόμην
 αὐτῶν τὴν φαιδίμην συμφυρήσεσθαι τῇ γῇ συμβήσεται διὰ τοὺς ἀγῶνας
 τοὺς πρὸς τοὺς Γίγαντας, atque verba βελέων . . . κείνου cum priori-
 bus iunxit, neque tamen illum latuit, devictos potius pulvere crines
 collinere. Equidem pronomen σφε (σφι) restitui, quod quamvis ambi-
 guum sit, tamen quorsum spectet, facile apparet. — V. 69. ἔνεπεν
 Moschop., ἔνεπεν cett. — μὰν BD Tricl., μὲν rell. — εἰράνῃ Heyne,
 libri εἰρήνῃ. — ἐν σχερῶ Hermann, σχερῶ vel σχερῶ (D σχέρῳ, B om.)
 vett. l. praeter XZ, qui σχεῖν, unde Moschop. σχεῖν ἀεὶ interpolavit,
 Hartung σγησέμεν, Goram ξεινίαν scripsit. — Numeri gratia verba
 traiecit Boeckh ἐν εἰράνῃ καμάτων μεγάλων ἐν σχερῶ ἀσυχίαν τὸν
 ἅπαντα χρόνον, item Mommsen verborum ordinem tuitus κἂν σχερῶ
 scripsit, at reprehensionis immune est χρόνῳ ἐν σχερῶ, vide ad
 Pyth. III 6.

70 ἄσυχίαν καμάτων μεγάλων ποιὸν ἄλχοντ' ἐξαίρετον
 ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον θαλερὰν Ἥβαν ἄκοιτιν καὶ
 γάμον 110
 δαίσαργα, παρ Δι Κρονίδα σεμνὸν αἰνήσειν σταθμόν.

V. 70. ἄσυχίαν Heyne, ἡσυχίαν libri. — V. 72. Δι Boeckh, legébatur Διτ. Schol. verba παρ Δι Κρονίδα cum praegressis iungit, quem in ed. 3 secutus sum. — αἰνήσειν, BB αἰνήσει. — σταθμόν scripsi, δόμον B1BDTUZ2 Tricl., γάμον B2VXYZ Mosch., neutra scriptura admittenda; in archetypo fuit vocabulum omissum vel obliterratum (. . MON), unde alii aliter redintegraverunt, nam tertiam lectionem νόμον vel νομόν ostentat schol. a Mommseno editum: τὸ δὲ σεμνὸν αἰνήσειν ἀντὶ τοῦ εὐαρεστήσειν τῷ παρὰ θεοῖς νόμῳ ἢ οὕτω τὴν διανέμεσιν τὴν παρὰ θεοῖς ἐπαινέσειν. atque fortasse ita legit etiam sch. ed. Rom.: οὗ τινος Διὸς καὶ θανυμάσει τὴν σύνοδον, εἰς δὲ [ἐκ] τῶν θεῶν γενόμενος σύννομος ἔσται τοῖς οὐρανίοις θεοῖς. ubi diversae explicationes conglutinatae sunt; nam prior videtur aliam lectionem, velut στρατόν, spectare. Mommsen νόμον edidit, quod iam Pauw divinavit, ego in ed. 3 τεθμόν, i. e. nuptialia iura, sed de connubio Herculis iam satis dictum, quo nomine praestat ἔδος, quod Heyne coniecit, vel θρόνον sive βίον, quae olim ipse commendaveram. Nunc σταθμόν praeoptavi, in quo vocabulo requietis inest notio, cf. Isthm. VII 45 δεσπότην ἐθέλοντ' εἰς οὐρανοῦ σταθμοὺς ἐλθεῖν μεθ' ὁμάγνυριν Βελλεροφόνταν Ζηνός. et Ol. X 92 εἰς Ἄϊδα σταθμόν. Kayser πότμον praeoptat.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
NEMEONΙΚΑΙΣ.
ΤΙΜΟΔΗΜΩΙ ΑΘΗΝΑΙΩΙ

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

ΩΙΔΗ Β.

Ο _ _ Ο _ _ Ο _ _
 _ _ Ο _ _ Ο _ _ Ο _ _
 _ _ Ο _ _ Ο _ _ Ο _ _
 Ο _ _ Ο _ _ Ο _ _ Ο _ _ Ο _ _ Ο _ _
 .δ _ _ Ο _ _ Ο _ _ Ο _ _ Ο _ _

Στρ. α'.

Ὅθεν περ καὶ Ὀμηρίδαι
 ῥαπτῶν ἐπέων ταπόλλ' ἀοιδοί
 ἄρχονται, Διὸς ἐκ προοιμίου· καὶ ὅδ' ἀνήρ
 καταβολὰν ἱερῶν ἀγώνων νικαφορίας δέδεκται πρῶτον
Νεμεαίου 5

δ ἐν πολυνῦμνῳ Διὸς ἄλσει.

Στρ. β'.

ὀφείλει δ' ἔτι, πατρίαν
 εἶπερ καθ' ὁδόν νιν εὐθυπομπός 10
 αἰὼν ταῖς μεγάλαις δέδωκε κόσμον Ἀθάναις,
 θάμα μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι κάλλιστον ἄωτον, ἐν Πυ-
θίοισί τε νικᾶν 15

In inscriptione post Ἀθηναίῳ addunt Ἀχαρνεῖ DTU. — παγκρα-
 τιστῇ, D παγκρατεῖ, TU παγκράτιον.

V. 2. ταπόλλ', plerique divisim τὰ πόλλ' (πολλ'). — ἀοιδοί, Schol.
 Isth. III 63 ἀοιδᾶ. — V. 4. ἱερῶν E Schmid et schol., libri ἱερῶν vel
 ἱερῶν. — πρῶτον, Tricl. πρῶτα, Heyne πρώταν. — V. 6. δ' ἔτι TUVXYZ,
 δέ τι BD recc. Schol. ipsa Aristarchi verba adscripsit: Ἀρίσταρχος (vulgo
 Ἀρίσταρχος δὲ): οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς τὸ ὀφείλει, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πράγμα-
 τος φησιν (i. e. Pindarus, non Aristarchus), ὡς ἂν τις εἴποι (vulgo εἶπη).
 ὀφειλόμενον δέ τί ἐστιν. ita ed. Rom., sed Aristarchus haud dubie
 δ' ἔτι ἐστὶν scripsit, ut Mommsen recte animadvertit. — πατρίαν, Mosch.
 πατρίαν. — V. 7. καθ' ὁδόν νιν (D) T2VXYZ recc., καθ' ὁδόν νιν BBT1U.
 — εὐθυπομπός V schol., εὐθυπεμπής XYZ, εὐθύποντος D, εὐθύπομος
 BBTU Tricl., εὐθυπομπής Mosch. — V. 9. θάμα scripsi, legebatur
 θαμά, Hartung ἄμα.

10 Τιμονόου παῖδ'. ἔστι δ' εἰικός

Στρ γ'.

ὄρειαν γε Πελειάδων

μὴ τηλόθεν Ὀαρίων' ἀνεῖσθαι.

καὶ μὰν ἅ' Σαλαμῖς γε θρέψαι φῶτα μαχατάν 20
 δυνατός. ἐν Τρωίᾳ μὲν Ἐκτωρ Αἰαντος ἐπάσ'· ὦ Τιμό-
 δημε, σὲ δ' ἀλκά

V. 10. Τιμονόου παῖδ'· stigma addunt Z recc., om. vett. Hartung παῖς scripsit. — ἔστι δ', TUXZ Mosch. ἔτι δ'. — V. 11. ὄρειαν ex meton valde exercuit veteres interpretes, ξνιοι δὲ διὰ τὸ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ Ταύρου κείσθαι κατὰ ὕφεισιν τοῦ ὅ (hanc interpretationem sequitur Athen. XI 490 F), sed recte schol. monet id οὐραιᾶν dicendum fuisse, Crates ex coniectura scripsit θερειᾶν. — γε, Schol. Nem. I 3 τε, utrumque Athenaei libri, ac τε videtur schol. legisse, siquidem dicit λείπει γὰρ τὸ Νικᾶν αὐτὸν ἀεὶ. Videtur olim scriptum fuisse ὄρειαν Fe Πελειάδων h. e. eum ut Orionem a Pleiadibus non procul remotum esse. — V. 12. Ὀαρίων' ἀνεῖσθαι BBD schol. B Nem. I 3, Ὀαρίωνα (vel Ὀρίωνα) νεῖσθαι rell. et schol., qui πορεύεσθαι interpretatur; ap. Athen. AC Ὀαρίωνα νεῖσθαι, B ὁ Ὀρίων ἀνεῖσθαι, P ὁ Ὀρίων ἀνεῖσθαι, qui Athenaei libri per errorem veram scripturam exhibent, est enim ἀνεῖσθαι nihil aliud quam ἀνανεῖσθαι sive ἀννεῖσθαι i. e. oriri. Eustath. Od. 1535, 50 Athenaeo usus νεῖσθαι ἢ κείσθαι non in libro aliquo κείσθαι repperit, sed ipse emendationis fecit periculum. — V. 14. Τρωίᾳ Boeckh, Τροίᾳ E. Schmid, Τροία libri. Aristarchus apud Homerum II. A 129 πόλιν Τροίην εὐτείχεον et Od. A 510 ἀμφὶ πόλιν Τροίην tribus syllabis Troiae nomen pronuntiantum esse edixit, non temere ille quidem, quando duobus his locis Τροίῃ adiectivi vim retinet; verum futile schol. II. commentum, non Ilium, sed aliud agri Troiani oppidum intelligendum esse, non decet Aristarcho vindicare, quamvis probaverit Cobet (Mnemos. 1873 p. 52 et 56), qui his locis Τρωή scribendum esse pro imperio praecepit. Trisyllabum ἐς Τροίαν legitur in scoliis 17, 2 et 18, 2 (prius scolion nonnulli videntur ad Pindarum rettulisse). Pindarus in Nemeis et Isthmiis carminibus saepius metri gratia divisim extulit, et ipse quidem ΤΡΟΙΑ scripsit, sed Alexandrini critici in archetypis ΤΡΩΙΑ reppererunt, eamque scripturam fere tuentur nostri libri et testatur Eustath. II. 65, 22 et Proem. 21. Hanc antiquitus traditam scripturam nolui deserere, itaque ubi trisyllabum est nomen nunc ubique Τρωίᾳ scripsi secutus Boeckhium (de crisi Pindari p. 313. 14), sed quod idem etiam Τρώᾳ scribendum praecipit, de ea re ambigo: Ol. II 81 libri omnes Τροίας, Isthm. IV 36 Τρώανδε, sed videntur librarii, cum superioribus locis ΤΡΩΙΑ repperissent, eam formam suo periculo etiam hic intulisse, quemadmodum in contrariam partem desciverunt a tradita scriptura Nem. II 14, ubi ΤΡΟΙΑΙ scripserunt vulgari more, quoniam hoc loco trisyllabum nomen primum iis obviam fuit. Apud tragicos passim Τρωίᾳ legitur, semel Τρωίᾳ producta prima syllaba apud Aesch. Choeph. 348, quod prorsus singulare, itaque Hermann Τρωίῳς scripsit; nam in Euripidis Electra 438 Τρωίῳς numero satisfacit, neque Τρωίῳς corrigendum. — μὲν TU Tricl., μὲν cett. — ἐπάσ'· scripsi, nisi malis ἐπαί', sed aoristum tuetur Hesychius ἐπαῖσαι, ἀλῶσθαι, ἐπακοῦσαι, πεισθῆναι et ἀλῶσάντες· ἀλῶσόμενοι. Correxī librorum scripturam ἀκουσεν, ineptum interpretamentum: emendationem firmat schol. ἦσθε το τῇ πέλοα, ὅτι ἡ Σαλαμῖς φέρει ἄνδρας ἀγαθοὺς· ὡς καὶ Ὀμηρος·

15 παγκρατίου τλάθυμος ἀέξει.

Στρ. δ'.

Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον

25

εὐάνορες· ὅσσα δ' ἄμφ' ἀέθλοις,

Τιμοδημίδαι ἐξοχώτατοι προλέγονται.

παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρνασσῷ τέσσαρας ἐξ ἀέθλων νίκας
ἐκόμιξαν. 30

20 ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν

Στρ. ε'.

ἐν ἐσλοῦ Πέλοπος πτυχαῖς

ὀκτὼ στεφάνοις ἔμιχθεν ἥδη·

ἐπτα δ' ἐν Νεμέᾳ· τὰ δ' οἴκοι μάσσον' ἀριθμοῦ. 35

Διὸς ἀγῶνι τόδ', ᾧ πολῖται, κωμάξατε Τιμοδήμῳ σὺν εὐ-
κλέϊ νόστῳ·

25 ἀδυμελεῖ δ' ἐξάρχετε φωνᾷ.

40

τοὶ δὲ πληγῆς αἰόντες ἀντὶ τοῦ αἰσθόμενοι. nam verbum ἐπατεῖν vel αἰτεῖν solent veteres magistri ita interpretari, vid. Hesych. Elisio inciso extremo etiam alias admissa, velut Pyth. I 62. Nem. V 2. Hecker ἐγεύσαι coniecit. !— ᾧ Τιμόδημῳ, Tricl. om. ᾧ. — σὲ δ', TUVXZ Mosch. σὰ δ'. — V. 15. παγκρατίου, XZ Mosch. παγκράτιον. — τλάθυμος, D θυμός. — V. 16. παλαίφατον libri praeter unum novicium, qui παλαίφατοι. — V. 19. παρὰ μὲν Tricl., παρ μὲν vett., τὰ μὲν XYZ Mosch., τὰ μὲν ἐν Pauw. — Παρνασσῷ lemma B et Mosch., Παρνασσῷ rell. — V. 21. πτυχαῖς, fort. πύλαις, Hecker ἐν ἄλλοις Πέλοπος μυχοῖς coniecit, postea item πύλαις proposuit. — V. 23. μάσσον', TIUVXZ Mosch. μάσσον. — ἀριθμοῦ, DT1 et ex corr. BBU ἀριθμῷ (ᾧ). Post ἀριθμοῦ posui stigmata τελεῖαν et v. 24 scripsi Διὸς ἀγῶνι τόδ', ᾧ πολῖται, legebatur τὰ δ' οἴκοι μάσσον' ἀριθμοῦ Διὸς ἀγῶνι· τόν, ᾧ πολῖται, at mirum est Timodemidas, si innumerabiles victorias domesticas reportaverant, Iovis tantum Olympii in certamine, non item Panathenaeis aliisque ludis vicisse: nec minus offendit τόν, quod schol. ad Iovem referunt vel ad ἀγῶνα (probante L. Schmidt), sed unus schol., qui dicit σὺν τῇ ἀπονοστήσει ἀπὸ τῆς Νεμέας κωμάσατε· ἀπὸ τοῦ κώμου τὸ ἐγκάμουν νοτήον, haud dubie τόδ' legit, quod reposui. Iubentur populares in ipsa Iovis solemnitate Timodemum Nemea redeuntem hoc carmine salutare. Acharnis hos ludos in Iovis honorem institutos celebratos esse verisimillimum, quamquam de Iove Acharnis culto nihil memoriae proditum: neque enim Olympicae Athenis celebrata intelligi possunt, quandoquidem verno tempore agebantur, Nemea autem utraque aestate, vide supra p. 17. hoc autem certamen, quod poeta memorat, Nemeadem continuo excepiisse apparet. In ed. 3 proposui Διὸς ἀγῶνι τοῦ, ᾧ π., simul suspicatus hic delitescere epiphonema aliquod, quale est τήνελλα, ut scribendum sit: Διὸς ἀγῶνι, τόνω πολῖται. cf. Hesych. τόνω, λίαν, τέρατι, ubi corregebam τερέτισμά τι. Nam τόνω (h. e. propere, celeriter cursu), quod adverbii loco est, quodque praeter Hesychium etiam Apoll. de adv. 576 agnoscit, minus dignitati lyrici carminis videbatur convenire. Rauchenstein Διὸς ἀγῶνά νυν, ᾧ πολ. scripsit. — Τιμοδήμῳ (ω) libri, Τιμοδήμου in libro Tricl. supra scriptum. — εὐκλέϊ ed. Rom., libri εὐκλεεῖ.

στεφάνων ἀρετῶν τε δεξιωτάταν ὀπαδόν·

Ἄντ. α'.

ταῖς ἀφθορίαν ὅπαξε μῆτιος ἀμᾶς ἄπο·

15

10 ἄρχε δ' Οὐρανοῖ, πολυννεφέλα κρέοντι θύγατερ,

δόκιμον ὕμνον· ἐγὼ δὲ κείνων τέ νιν ὀάροις

λύρα τε κολῖν' αἰέσομαι. χαρίεντα δ' ἔξει πόνον

20

χώρας ἄγαλμα, Μυρμιδόνες ἵνα πρότεροι

ᾄκησαν, ὧν παλαίφατον ἀγοράν

V. 8. ἀρετῶν, VXZ1 Mosch. ἀρετῶν. — V. 9. ἀμᾶς, BB Mosch. ἀμᾶς. — V. 10. ἄρχε δ' Οὐρανοῖ, πολυννεφέλα κρέοντι θύγατερ scripsi, i. e. *Urania, Iovis nubiferi filia*, cum in ed. 2 scripsissem ἄρχε δ', οὐρανοῖο πολυφίλα (vel πολὺ φίλα) κρέοντι θύγατερ. Legebatur ἄρχε δ' οὐρανῶ (BD οὐρανῶ) πολυννεφέλα (Ald. πολυννεφέλα) κρέοντι θύγατερ, et sic sch. Eurip. Hec. 685, quod cum nescirent veteres critici emendare, varia commenti sunt: Aristarchus et Ammonius Οὐρανῶ πολυννεφέλα κρέοντι θύγατερ, de Musa Urani filia cogitaverunt, dativum pro genitivo dictum esse statuentes; alius (fort. Didymus), ut Uranum removeret, οὐρανῶ πολυννεφέλα κρέοντι θύγατερ interpretatus est: Musa (Iovis) filia, qui nubifer coelo imperat, et huc videtur adnotatio οὐρανῶ Ἀλοικῶς ἀντι τοῦ οὐρανοῦ referenda; hunc fere sequitur paraphr. ὦ τοῦ πολυννεφελου

οὐρανοῦ βασιλέως (ita correxit Mommsen scripturam Β βασι, D et ed. Rom. βασιλεια, unde paraphr. κρείοισα legisse olim statui) θύγατερ, is igitur πολυννεφέλα, non πολυννεφέλα praeoptavit. Hermann ἄρχε δ' οὐρανῶ πολυννεφέλα κρέοντι, θύγατερ, ut prior dativus suspensus sit a voce κρέοντι, quam difficultatem ut removeret Boeckhius οὐρανοῦ πολυννεφέλα scripsit. At neque θύγατερ sic nude dici poterat, neque ἄρχε ὕμνον Διὶ cum totius loci instituto convenit. Multo rectius veteres grammatici κρέοντι cum voce θύγατερ iunxerunt, neque tamen credibile est Graecos, si a semibarbaris et soloecis discesseris, sic simpliciter Διὶ θυγάτηρ pro Διὸς θυγάτηρ dixisse: hoc igitur nomine non solum Aristarchi, sed etiam Didymi scriptura repudianda: at recte se habet dativus in appositione, ubi ipsum nomen accedit, velut est Ol. IX 15: ἂν Θέμις θυγάτηρ τέ οἱ σάτειρα λέλογχεν μεγαλόδοξος Εὐνομία. Hanc difficultatem ut removerem Οὐρανοῖ scribere ausus sum, quam formam Pindarus non videtur ipse novavisse sed antiquioribus poetis acceptam referre: quemadmodum Αἰθῆ et Αἰθῶ, Γοργῇ et Γοργῶ, Σάπφῃ et Σαπφῶ alia id genus variari solebant, ita etiam Οὐρανῶ poterat dici, quae vulgo Οὐρανία appellata est. Accedit quod haec clausula inprimisprehenditur in fontium nominibus, atque Musae nymphae fontiumque antistitae fuerunt. Denique mira scripturae varietas οὐρανῶα

(ῶα?) reperta in VXYZ1 Mosch. videtur originem duxisse ex οὐρανῶα, h. e. Οὐρανία interpretamento suprascripto. Quod lemma D praebebat ἄρδε pro ἄρχε critici alicuius correctio est, qui videtur ἄρδε δ' οὐρανῶα πολυννεφέλα κρέοντι θύγατερ δόκιμον ὕμνον legisse, sed id σπένδε potius dici oportebat, neque enim ἄρδειν vel ράινειν ὕμνον dicitur, sed ὕμνω. — V. 11. δὲ κείνων Boeckh, v. δ' ἐκείνων. — νιν Mommsen, libri μιν. — V. 12. κολῖν' αἰέσομαι scripsi, nisi κολῖν' ᾄσομαι malis, legebatur κοινῶσομαι, Boeckh κοινάσομαι. At Pindarus quid scripserit docet sch. τὸν ὕμνον κοινῶς ᾄσομαι et deinde κοινῶς τὸν ὕμνον ᾄσομαι. — ἔξει, Rauchenstein ἔξεις scil. Μοῖσα. — V. 14. ἀγοράν, Kayser coni. ἔδραν, Rauchenstein ὄρμᾶν vel ἀλκᾶν.

- 15 οὐκ ἐλεγχέεσιν Ἀριστοκλείδας ἕάν
 ἐμίλανε κατ' αἶσαν ἐν περισθενεὶ μαλαχθεῖς
 Ἑπ. α'.
 παγκρατίου στόλῳ· καματωδέων δὲ πλαγᾶν
 ἄκος ὑγίηρόν ἐν γε βαθυπέδῳ Νεμέα τὸ καλλίνικον
 φέρεται 30
 εἰ δ' ἔων καλὸς ἔρδων τ' εἰκότα μορφᾷ
 20 ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα παῖς Ἀριστοφάνευς, οὐκέτι
 πρόσσω 35
 ἀβάταν ἄλλα κίωνων ὑπὲρ Ἡρακλέος περᾶν εὐμαρές,
 Στρ. β'.
 ἦρως θεὸς ἄς ἔθηκε ναυτιλίας ἐσχάτας
 μάρτυρας κλυτὰς· δάμασε δὲ θῆρας ἐν πελάγεϊ 40
 (ὑπερόχους, ἰδίᾳ τ' ἐρεύνασε τεναγέων

V. 15. ἐλεγχέεσιν recc., ἐλεγχέειν, ἐλέγχεσιν, ἐλέγχειν vett. — ἕάν Pauw, τεάν vett. l. Mosch., τάν Tricl. interpolavit. Schol. 1 τεάν (διὰ τὸ σὸν φησὶ μέρος ὃ Μοῦσα ἢ Αἴγινα, ὃ ἐστὶ τοῦ ὕμνου τυχῶν) sed 2 ἕάν (κατὰ τὴν ἑαυτοῦ μερίδα καὶ σπουδὴν, ὅσον γε ἀνῆκεν αὐτῷ), neque aliter legit paraphr. (γυμνασθεῖς ἰκανῶς). Lectio τεάν orta ex antiqua scriptura *Feán*, nam principalis forma *ΣΦΕΟΣ* sive *σφεός*, unde *FEOΣ* et *έός* descendit. Boissonade *νέαν*, Hartung totum locum ita deformavit ὦν καλαιὼν ἀγῶν' οὐκ εἰς ἔλεγχον χειρὸς Ἀρ. ἰὼν ἐμίλανε, κατ' αἶσαν ἐν κτλ. — V. 18. ἐν γε βαθυπέδῳ (Y) Moschop., ἐν βαθυπέδῳ XZ1, ἐν βαθυπέδιῳ (ω) ceteri, at composita a *πέδον*, non a *πεδίον* finguntur, εὐπέδιος apud Quint. Smyrn. XI 125 auctoritate destitutum. Possis ἐν βαθεῖ πέδῳ Νεμέας vel ἀν βαθύ πεδίον Νεμέας conicere, sed neutrum probabile; fort. poeta scripsit ἐν βαθυπετάλῳ Νεμέα i. e. βαθυφύλλῳ, cf. Isth. VI 61 ἀπ' εὐφύλλον Νεμέας. In praesentia retinui Moschopuli supplementum haud ineptum, siquidem φέρειν correxi, libri omnes φέρει, sed infinitivum testificatur paraphr. τῶν δὲ ἐπιπόνων πληγῶν καὶ τῶν ἐκ τοῦ παγκρατίου τραυμάτων τῶν κατὰ τὴν μεγάλην Νεμέαν βοήθημα καὶ ἱαμα ὑγιεινὸν φέρειν (non recte Boeckh φέρει scripsit) τὴν νίκην. hoc enim dicit poeta: laborum solatium est Nemeae parta victoria, τὸ γε φέρειν (i. e. φέρεσθαι) τὴν νίκην ἐν Νεμέα τῶν πληγῶν ἄκος. — V. 19. εἰ δ' ἔων Heyne, εἰ δὲ ὦν recc., εἰ δ' ὦν vett. — Post μορφᾷ olim distinxit Mommsen, ut haec sit protasis, ἐπέβα παῖς apodosis. — V. 20. Ἀριστοφάνευς VXZ recc., Ἀριστοφάνους BBD, Ἀριστοφάνεος Mommsen. — οὐκέτι πρόσσω, Schol. Nem. IX 109 οὐκέτι πρόσσω. E. Schmid οὐ οἱ ἐτι πρόσσω, Hermann οὐκέτι προτέρω. — V. 22. ἄς ἔθηκε, lemma D ἐπέθηκε. — V. 23. κλυτὰς DVX Mosch., κλυτὰς BBVZ2 Tricl. κλυτὰς paraphr. et schol., qui addit ἐστὶ δὲ καὶ περιπάσαι τὸ ΚΑΤΤΑΣ, ἢ ἡ· τῆς κλυτὰς ναυτιλίας ἐσχάτας μάρτυρας τὰς στήλας ἔθηκεν. — πελάγεϊ unus rec. liber, πελάγει ceteri, πελάγεσσι B. In ed. 2 conieci τεναγέων et vicissim v. 24 πελαγέων ῥοάς, quae recepit Hartung. — V. 24. ὑπερόχους Mosch., ὑπερόχος antiquae scripturae monumentum veteres critici hoc loco tuiti sunt, hinc schol. Δαρκίως ἀντὶ τοῦ ὑπερόχους, vett. l. ὑπέροχος, lemma B et Tricl. ὑπερόχως. — ἰδίᾳ(α) τ' ἐρεύνασε libri, quod schol. frustra explicare student, sed memorant etiam diversam scripturam *διὰ τ'* (D *διὰ τ'*) *ἐρεύνασε*, unde

- 25 ῥοάς, ὅπᾳ πόμπιμον κατέβαινε νόστου τέλος, -
 (καὶ γὰν φράδασσε. θυμέ, τίνα πρὸς ἀλλοδαπὴν 45
 ἄκραν ἐμὸν πλόνον παραμείβει;
 Αἰακῷ σε φαμὶ γένει τε Μοῖσαν φέρειν.
 ἔπεται δὲ λόγῳ δίκας ἄωτος, ἔθνος αἰνεῖν. 50
 Ἄντ. β'.
 30 οὐδ' ἀλλοτρίων ἔρωτες ἀνδρὶ φέρειν κρέσσονες.
 οἰκοθεν μάτευε. ποτίφορον δὲ κόσμον ἔλαχες,
 γλυκύ τι γαρυμέν. παλαιαῖσι δ' ἐν ἀρεταῖς 55
 γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ, ὑπέραλλον αἰχμὴν ταμών.
 ὃς καὶ Ἰωλκὸν εἴλε μόνος ἄνευ στρατιας,
 35 καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν 60
 ἐγκονητί. Λαομέδοντα δ' εὐρουσθενής
 Τελαμὼν Ἰόλα παραστάτας ἐὼν ἐπερσεν.
 Ἐπ. β'.
 καὶ ποτε χαλκότηξον Ἀμαζόνων μετ' ἀλκάν' 65
 ἔπετό οἱ, οὐδέ νῦν ποτε φόβος ἀνδροδάμῃς ἔπαυσεν ἀκμὴν
 φρενῶν.

Boeckh διὰ τ' ἐξερεύνασε, Hermann διὰ τ' αὐτ' ἐρ., Mezger ἐν πελάγει, ὑπερόχων τε λίαν περὶ εὐνάσε τε. ῥοάς, M. Schmidt σπιδίας τ' ἐρ. Fortasse scribendum ἀνδράς τ' ἐρεύνασε τεναγέων ῥοάς i. e. caliginosa fluenta; nam crassus aer praeter vada praecipuum navigantibus impedimentum illic esse perhibebatur. Cf. Hesych. Πηλὸς, αἰδνός· περὶ τὴν Λιβύην ἐστὶ τόπος· καὶ τὸν ὀρίζοντα Ωκεανόν. et supra: Αἰδνόν· μέλαν ἢ ἀφανιστικόν· λέγουσι δὲ καὶ τὸν Ωκεανὸν πηλὸν αἰδνόν. — V. 25. ὅπᾳ scripsi, v. ὅπα, Mommsen ὅπα. Offendunt orationis membra disiecta, nam hoc enuntiatum ὅπᾳ . . . φράδασσε spectat columnas ab Hercule positas, sed quae antecedunt res in itinere gestas illustrent; fortasse scribendum δάμας ὅτε vel ἐδάμασε θήρας εὐτε πελάγει. — V. 26. φράδασσε Moschop., φράδασε vett. l. Tutius visum geminare sibilantem, nam verbi species utrum φραδέω an φραδάω (φραδάξω) fuerit, ignoramus. — V. 27. παραμείβει Boeckh, παραμείβῃ libri. — V. 29. ἔθνος scripsi, libri ἐσλός praeter BBV2 ἐσλόν haud dubie ex correctione, atque ἐσλός agnoscit schol., τὸ ἐσλός ἀντὶ τοῦ ἐσλούς, sed alienum ab hoc loco; nam etiam Herculem qui laudat virum generosum decorat, praeterea Pindarus videtur correptionem hanc nusquam admisisse. Respicit poeta legem artis suae, quae genus victoris laudibus efferre praecipiebat, itaque correctio ἔθνος tam necessaria quam facilis. Hartung ἄωθ' ὃς ἐσλός αἰνῇ scripsit. — V. 31. κόσμον, aliquando conieci κόμπον. — ἔλαχες ex schol. 1 restitui, libri et schol. 2 ἔλαβες. — V. 32. παλαιαῖσι δ', fort. deleta particula παλαιαῖσιν. — V. 34. καὶ Ἰωλκόν, Ahrens Ἰάωλκόν, Pindarus Φιωλκόν scripsit. — εἴλε, B Tricl. εἴλεν. — μόνος vett. — V. 36. ἐγκονητί, nescio an ἐγκο- νητί praestet. — V. 37. Ἰόλα Z Tricl., Ἰόλα cett. — V. 38. χαλκότηξον VXZ1 Mosch., χαλκοτόξων rell. — V. 39. νῦν Mommsen, v. μῦν. — ἀκμὴν VXZ1 Mosch., ἀλκάν rell.

40 συγγενεῖ δέ τις εὐδοξία μέγα βροῖδει· 70
 ὅς δὲ διδάκτι' ἔχει, ψεφεινὸς ἀνὴρ ἄλλοτ' ἄλλα πνέων οὐ
 ποτ' ἀτρεκέϊ
 κατέβα ποδί, μυριαῶν δ' ἀρετῶν ἀτελεῖ νόφ γεύεται.

Στρ. γ'.

ξανθὸς δ' Ἀχιλλεύς τὰ μὲν μένων Φιλύρας ἐν δόμοις, 75
 παῖς ἑὼν ἄθυρε μεγάλα ἔργα· χερσὶ θαμινά
 45 βραχυσιδάρων ἄκοντα πάλλων ἴσον ἀνέμοις, 80
 μάχα λεόντεσσιν ἀγροτέροις ἔπρασσε φόνον,

V. 41. ψεφεινὸς scripsi, libri ψεφηνός: at cum a ψέφος vel ψέφας descendat, similitudo aliorum adiectivorum velut δρεινός, φαεινός, σκοτεινός, ἀλγεινός al. hanc scripturam vitiosam esse evincit, atque iam Porson ψεφηνός vel ψεφεινός requirebat usus Et. M. 818, 33 ψεφεινός καὶ ψεφηνός ἀνὴρ, σκοτεινός, οὐκ ἐπιφανής· ψέφος γὰρ τὸ σκότος· φησὶ Πίνδαρος Ἀριστοκλεί. qui ex hoc ipso loco adiectivum, non nomen ψέφος (de quo vid. infra Fr.) affert. Ambigo autem utrum in Et. M. ψεφηνός καὶ ψεφεινός an ψεφεινός καὶ ψεφηνός sit scribendum, nam potuit ille grammaticus nostrorum librorum scripturam sequi, quam etiam Zonar. 1870 tuetur. — ἀτρεκέϊ Schmid, libri ἀτρεκεῖ, Ὁ ἀτρεμεῖ. — V. 45. ἴσον ἀνέμοις, μάχα λεόντεσσιν E. Schmid, nisi quod ἀνέμοις· μάχα λεόντεσσιν δ' scripsit, libri vett. ἴσόν τ' ἀνέμοισιν ἐν μάχα(ᾱ) λεόντεσσιν, Mosch. ἴσα τ' ἀνέμοισιν ἐν μάχα λείουσιν, Tricl. ἴσον τ' ἀνέμοις μάχα λεόντεσσιν. Schol. ad v. 88 videtur ἴσος ἀνέμοις legisse, quod epitheton Achilli quidem bene convenit, sed in hoc pugnae genere epicae magis quam lyricae poesi accommodatum: atque Achilles pedum pernicitas infra v. 52 commemoratur. — V. 46. ἔπρασσεν recc., ἔπρασσε vett. Antea totum locum ita refinxi παῖς ἑὼν ἄθυρε, μεγάλα δ' ἔργα, χερσὶ . . . ἴσον ἀνέμοις, μάχα λεόντεσσιν ἀγροτέροις ἔπρασσε φονῶν, ut μεγάλα ἔργα non ab ἄθυρε, sed ab ἔπρασσε essent suspensa, et verbo φονῶν caedis cupiditas significaretur, qua Achilles in pugna cum feris leonibus magna facinora patraverit: secutus eram scholiorum auctoritatem, quae ignorant φόνον et μεγάλα δ' ἔργα videbantur testari. Sed quod dicit paraphrasta: ὁ δὲ Ἀχιλλεύς τὰ μὲν παῖς ὢν ἄθυρεν ἐν τοῖς οἴκοις τῆς Φιλύρας, καὶ ταῦτα δὲ μεγάλα καὶ συνεχῶς κατεργάζετο ὀξείαις βολαῖσι (fort. βολαῖς ἀκοντίον) μάχας, τῶν γενναιοτέρων ζώων, λεόντων τε καὶ σῶν ἀγρίων πλῆθος ἀναιρῶν, potuit ille καὶ ταῦτα δὲ μεγάλα etiam scribere, ut ἄθυρε μεγάλα ἔργα explanaret; reliqua satis pro arbitrio ac negligenter interpretatus est, illud certum eum ἴσος ἀνέμοις, non ἴσον ἀν. et μάχας ἔπρασσε non ἐν μάχα ἔπ. legisse, neque reperisse in suo exemplo φόνον (fortasse legit φθάνων), nisi forte scriptum fuit ἀγροτέροις ἐπράσσετο, quod ipse in ed. 2 commentavi. Atque μάχας iterum testatur paraphrasta, qui haec addit suae interpretationi: ἀκαταλλῆως δὲ ἐξηγήσατο· ἔδει γὰρ εἰπεῖν λεόντων ἀγροτέρων μάχας ἐνήργει, ἢ (adde σὺν) λεόντεσσιν ἀγροτέροις. Hartung scripsit ἴσα τ' ἀνέμων ὁπκαῖς λεόντεσσιν ἀγροτέροις ἔπρασσε μάχας, Rauchenstein ἴσος ἀνέμοις, μάχας λεόντεσσιν τ' ἀγροτέροις ἔπρασσε πικράς, M. Schmidt duplicem proposuit correctionem ἄθυρε μεγάλα ἔργα . . . ἴσα θέμενος μάχα, λεόντεσσιν δ' ἀγρ. ἔπ. φ. vel ἴσ' ἀνομένοις μάχα. Non recte Wiskemann arbitratur paraphr. χερσὶ τε θαμὰ et ἀγροτέροις κατεργάζετο legisse, hoc enim vocabulum grammatici, non poetae esse manifestum (cf. v. 106 διὰ τῶν χειρῶν κατεργάσασθαι).

κάπρους τ' ἔναιρε· σώματα δὲ παρὰ Κρονίδα
 Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν,
 ἑξέτης τοπρῶτον, ὅλον δ' ἔπειτ' ἄν χρόνον· 85
 50 τὸν ἐθάμβεον Ἄρτεμῖς τε καὶ θρασεῖ Ἀθάνα,

Ἀντ. γ'.

κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυνῶν δολίῳν θ' ἐρκέων·
 ποσσι γὰρ κράτεσκε. λεγόμενον δὲ τοῦτο προτέρων) 90
 ἔπος ἔχω· βαθυμῆτα Χείρων τράφε λιθίνῳ
 Ἰάσον' ἐκιδον τέρει, καὶ ἔπειτεν Ἀσκληπιόν,
 55 τὸν φαρμάκων δίδαξε μαλακόχειρα νόμον· 95
 νύμφευσε δ' αὐτίς ἀγλαόκολπον
 Νηρέος θυγάτρα, γόνον τέ οἱ φέρτατον
 ἀτίταλλεν ἐν ἀρμένιοισι πᾶσι θυμὸν αὔξων· 100

V. 47. σώματα . . . ἀσθμαίνοντα vett. libri plerique, D et lemma

Δ σώματι, BB σωματία (in archetypo fuit σώματι). Fuit enim antiqui-
 tus scripturae varietas σώματι . . . ἀσθμαίνοντι, quam sequitur paraphr.
 τῷ δὲ αὐτοῦ σώματι ἐνεργῶν ὁ Ἀχιλλεύς ἀσθματος πληρῆς . . . θήρας
 ἐσφόρει, nisi forte is σώματι . . . ἀσθμαίνων ἐκόμιζεν legit. Hoc scholio
 usus Triclinius σώματι . . . ἀσθμαίνοντι correxit, quod post alios nunc
 Mommsen recepit, cum prius lectionem σωματία, quae est ex ditto-
 graphia orta, probavisset, σωματία δὲ παρ Κρ. scribens: perperam ille
 quidem; nam deminutivum vocabulum ut omnino alienum est a gra-
 vioribus poematum generibus, ita hic plane praeposterum. Hartung et
 Rauchenstein σώματα . . . ἀσθμαίνων, sed frustra contemnunt ἀσθμαί-
 νοντα, cf. Callim. in Dian. 150 ταῦρον δ' ἐν δίφροιο μάλα μέγαν ἢ
 ὄγε χλοῦνην Κάπρον ὀπισθιδίῳ φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα. Si quid
 foret mutandum, scriberem, ut iam olim proposui σώματα . . . ἀσθμαί-
 νοντ' ἐτι κόμισεν. — V. 49. ἔπειτ' ἄν, vett. l. ἔπειτ' ἄν, Mosch. ἔπειτα
 Fortasse recte, nisi poeta forma ἔπειταν usus est; Boeckh ὅλον τ'
 ἔπειτεν. Hartung deleta distinctione haec cum sequentibus coniunxit.
 — V. 50. ἐθάμβεον Moschop., ἐθάμβευν vett. l., ἐθάμβευν Z2 Tricl. —
 V. 52. κράτεσκε, Z κρατέσκε. — προτέρων B2V2XYZ Mosch., πρότερον
 Tell. — V. 53. βαθυμῆτα, BBD1 βαθυμῆτα. — τράφε Mosch., τράφεν
 (τράφῃ) cett. — λιθίνῳ D, ut Schmid correxit, libri cett. λιθίνῳ γ'
 (B λιθίνῳ δ', ed. Rom. et Ald. λιθίνῳ τ'). — V. 54. ἔπειτεν D2V Tricl.,
 ἔπειτ' ἐν XYZ Mosch., ἔπει· τὸν B1D1(B2B ἐπὶ τὸν) itaque Eustath.
 vel is quem descripsit prooem. 21 καὶ τὸ ἔπει δὲ ἀντὶ τοῦ ἔπειτα ἢ
 ἀποκοπή καινὸν παρ' αὐτῷ ποιεῖ, ut appareat ne veteres quidem inter-
 pretes ab hoc errore sibi cavisse. Poeta fort. ἔπειταν scripsit. — Ἀσκλη-
 πιδόν scripsi, v. Ἀσκληπιόν, Boeckh Ἀσκήπιον. — V. 55. μαλακόχειρα,
 complures μαλθακόχειρα. — νόμον, BB2D Mosch. et Schol. νομόν. —
 V. 56. αὐτίς Boeckh, libri αὐτίς. — ἀγλαόκολπον B1B(V2), ἀγλαόκαρπον
 B2D1Z2 Tricl., ἀγλαόκαρπον V1XZ1 Mosch., ἀγλαόκαρνον D2. Videtur
 aliud quid latere, fort. ἀγλαόμολπον i. e. χορῶ καλὴν. M. Schmidt
 ἀγλαοχάρτον Νηρ. — V. 58. ἐν addit Schmid, atque ita schol., Moschop.
 γε interpolavit. — πᾶσι emendavit Hecker, cf. schol. ἀρμυστὰ αὐτῷ
 πάντα παρέχων, libri πάντα.

'Επ. γ'.

ὄφρα θαλασσίαις ἀνέμων ριπαῖσι πεμφθεῖς
60 ὑπὸ Τρωῖαν δορίκτυπον ἀλαλὰν Λυκίων τε προσμένον καὶ
Φρυγῶν 105

Λαρδάνων τε, καὶ ἐγγεσφόροις ἐπιμίξαις
Αἰθιόπεσσι χεῖρας, ἐν φρασὶ πάξαι θάπος, σφίσι μὴ κοί-
ρανός ὀπίσω

πάλιν οἴκαδ' ἀνεψιὸς ζαμενῆς Ἑλένοιο Μένων μόλοι. 110

Στρ. δ'.

τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος Αἰακιδᾶν αὐτοθεν.
65 Ζεῦ, τεὸν γὰρ αἷμα, σέο δ' ἀγών, τὸν ὕμνος ἔβαλεν : 115
ὅπλιν νέων ἐπιχώριον χάρμα κελαδέων.

βοᾷ δὲ νικαφόρῳ σὺν Ἀριστοκλείδῃ πρόειπε,
ὅς τάνδε νῆσον εὐκλείῃ προσέδθηκε λόγῳ 120
καὶ σεμνὸν ἀγλαατοῖ μερίμναις

70 Πυθίου Θεάριον. ἐν δὲ πεῖρα τέλος
διαφαίνεται, ὧν τις ἐξοχώτερος γένηται.

'Αντ. δ'.

ἐν παισὶ νέοις παῖς, ἐν ἀνδράσιν ἀνὴρ, τρίτον 125

ἐν παλαιτέροισι, μέρος ἕκαστον οἶον ἔχομεν

βρότεον ἔθνος· ἑλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετάς 130

V. 59. θαλασσίαις, Mosch. θαλασσίων. — V. 60. Τρωῖαν XZ, Τρώϊαν V, Τροίαν Mosch., Τροίαν cett. — V. 61. ἐγγεσφόροις, BB ἐγγεσιφόροις. — ἐπιμίξαις lemma BDV Tricl., ἐπιμίξας rell. — V. 62. χεῖρας, M. Schmidt κήρας legendum censet. — ἐν φρασὶ πάξαι θάπος, σφίσι μὴ correxi pravam librorum scripturam πάξαιθ', ὅπως σφίσι μὴ, quam quibus artificii veteres explanare studuerint, scholia testantur. Θάπος Pindarus dixit, Homerus et Ibycus τάπος, quod ἐκπλήξιν sive κατάπληξιν interpretantur, hic timorem notat, cf. Hesych. θάπαν, φόβον et τεθηπώς Hom. II. XXI 64. — μὴ, Z μοι sed expunctum, om. Tricl. — ὀπίσω D Mosch., ὀπίσω rell. — V. 65. ὕμνος, D ὕμνον. — V. 67. βοᾷ, B1V1 βοᾷ, utramque scripturam novit schol. — V. 68. εὐκλείῃ Mosch., εὐκλείῃ rell. — V. 71. post γένηται plene distinxit E. Schmid, atque ita DVZ. — V. 72. ἐν ἀνδράσιν Hermann, libri ἐν δ' ἀνδρ. — τρίτον libri novicii, BB τρίτατος, rell. τρίτατον. — V. 73. μέρος alii libri cum prioribus, alii cum proximis iungunt: schol. stigmen ante μέρος ponit. Locus iam antiquitus corruptus, nec valuerunt veteres critici emendare, quamvis Aristarchus sententiam loci recte explanaverit. Mihi scribendum videtur ἐν παισὶ νέοις σὺ παῖς, ἐν ἀνδράσιν ἀνὴρ, τρίτος ἐν παλαιτέροισι, μέρος ἕκαστος οἶον ἔχομεν βρότεον ἔθνος· ἑλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετάς (vel δὲ καὶ τετραδ' ἐς ἀρετάς) ὁ θνατὸς αἰὼν, φρονεῖν δ' (vel τ') ἐνέπει τὸ παρκεῖμενον· τῶν οὐκ ἄπεσσι. καὶ scripsi, quamvis fortasse aliquis κῆς requirat: praepositio autem necessaria, quamvis Homerus ἄθην ἐλάσαι dicere solitus sit. Hartung μέρος· ἕκαστον οἶον ἔχομεν βρότεον ἔθνος, ἀμᾶ δρέκει, τέσσαρας ἀρετάς· μακρὸς γὰρ αἰὼν φρονεῖν ἐνέπει τὸ παρκεῖμενον.

- 75 ὁ θνατὸς αἰών, φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκεείμενον.
 τῶν οὐκ ἄπεστι. χαῖρε, φίλος· ἐγὼ τόδε τοι
 πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ
 σὺν γάλακτι, κιρναμένα δ' ἔερσ' ἀμφέπει, 135
 πόμ' αἰοίδιμον Αἰολῆσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν,
 Ἐπ. δ'.
 80 ὁψέ περ. ἔστι δ' αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς, 140
 ὃς ἔλαβεν αἶψα, τηλόθε μεταμαιόμενος, δαφοινὸν ἄγgran
 ποσίν·
 κραγέται δὲ κολιοὶ ταπεινὰ νέμονται.
 τίν γε μέν, εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελόισας, ἀεθλοφόρου λή-
 ματος ἔνεκεν 145
 Νεμέας Ἐπιδανυρόθεν τ' ἀπὸ καὶ Μεγάρων δέδορκεν φάος.

V. 75. ὁ θνατὸς αἰών E. Schmid primus restituit auctore Aristarcho (vid. sch.), BB θνατὸς αἰών, DVXZ μακρὸς αἰών, Mosch. μακρὸς τοι αἰών, Tricl. ὁ μακρὸς αἰών. — V. 75. ἐνέπει, VXZ ἐννέπει. — V. 77. μέλι om. XZ1. — V. 78. κιρναμένα, fort. κιρναμένων. — V. 79. πόμ', in ed. 2 conieci στόμ' ἀμφέπει, quod Cobet Lect. Nov. 455 comprobavit, ego dudum retractavi, cum intellexissem non ad Attici sermonis leges haec examinanda esse, sed apud Moschum III 79 etiam nunc πόμα depravatam esse censeo, neque tamen πόμ' ἔχε scribendum est, quod Gaisfordo placuit, sed ὁ δ' ἔχε στόμα τῆς Ἀρεθόισας. cf. Schol. Veron. ad Virg. Aen. III 696. — Αἰολῆσιν Boeckh, αἰολίσιν V Mosch., αἰολίσιν rell. Hecker coniecit ἐν πνοαῖσι Ἀνδρίασι αὐλῶν. — πνοαῖσιν, BBD πνοαῖς. — V. 80. ποτανοῖς, DZ2 Tricl. πετανοῖς. — V. 81. τηλόθε Mosch., τηλόθεν rell. — δαφοινὸν, XZ Mosch. δαφοινῶν. — V. 82. κραγέται, BBDZ πράγεται. Secundum Herodianum π. μον. λεξ. 23 κράζω producta vocali ā enuntiantum, at κραγός alia corripuntur, itaque nescio an κρανυγέται sit corrigendum, quemadmodum κρανυγή dicitur. — V. 83. Κλεοῦς Mosch. et fort. D, Κλεός V2 lemma X, Κλέος XZ Tricl., Κλειοῦς BB. Antiquae scripturae vestigium Κλεός etiam Fr. 309 Κλεός ἐκατι comparet, quod ab hoc exemplo diversum esse existimo. — V. 84. ἀπὸ Mommsen, legebatur ἄπο. — δέδορκεν recc., δέδορκε vett.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
NEMEONIKAIS.
ΤΙΜΑΣΑΡΧΩ ΑΙΓΙΝΗΤΗ
ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΛΙΣΤΗ.

ΩΙΔΗ Δ.

Strophæ.

̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣
 ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣
 ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣
 ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣
 5 ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣
 ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣
 ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣
 ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣

Στρ. α'.

Ἄριστος εὐφροσύνα πόνων κεκριμένων

ἰατρός· αἱ δὲ σοφαί

Μοισᾶν θύγατρες αἰοδαὶ θέλξαν νιν ἀπτόμεναι.

δ

In inscriptione *παιδὶ* add. Boeckh.

Versum 3 rectius fortasse in binos dirimas:

̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣
 ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣

nec obstat v. 51 *Φθίγ· Νεοπτόλεμος δὲ | ἀπείρω διακρουσίῃ*, si *δια* in unam syllabam coalescere statuis; alter versus bisyllabam anacrusin ostentat v. 75 et si fides traditæ scripturæ v. 35. Sed v. 7 et 8 separandi, non in unum sunt coniungendi, ut olim suspicatus sum.

V. 3. *θύγατρες* Schmid, v. *θυγατέρες*. -- *νιν ἀπτόμεναι*, conieci *συναπτόμεναι*, quod etiam Leutsch proposuit, Rauchenstein *συναπτόμεναι*.

οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον γε μαλθακὰ τεύχει
 5 γυῖα, τόσσον εὐλογία φόρμιγγι συνάορος.
 ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει, 10
 ὅ,τι κε σὺν Χαρίτων τύχῃ
 γλῶσσα φρενὸς ἐξέλη βαθείας.

Στρ. β.

τό μοι θέμεν Κρονίδα τε Δι καὶ Νεμέα 15
 10 Τιμασάρχου τε πάλα
 ὕμνον προκώμιον εἴη· δέξαιτο δ' Αἰακιδᾶν
 ἡὔπυργον ἔδος, δίκῃ ξεναρκέει κοινόν 20
 φέγγος. εἰ δ' ἔτι ζαμενῆς Τιμόκριτος ἀελίῳ
 σὸς πατήρ ἐθάλπτο, ποικίλον κιθαρίζων
 15 θαμά κε, τῷδε μέλει κλιθεῖς, 25
 υἷον κελάδῃσε καλλίνικον

Στρ. γ'.

Κλεωναίου τ' ἀπ' ἀγῶνος ὄρμον στεφάνων
 πέμψαντα καὶ λιπαρᾶν
 εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν, Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύλοις 30
 20 οὐνεκ' Ἀμφιτρύωνος ἀγλαὸν παρὰ τύμβον
 Καδμεῖοι νιν οὐκ ἀέκοντες ἄνθεσι μίγνυνον, 35
 Αἰγίνας ἔκατι. φίλοισι γὰρ φίλος ἐλθῶν
 ξένιον ἄστν κατέδρακεν

V. 4. τόσον γε, BBD τόσσον γε. — τεύχει libri et Tzetz. Chil. VII 76, τέγγει Plut. de tranquill. c. 6 τοσόνδε τέγγει μαλθακὰ γ. unde Beck τέγγει scripsit. Hartung coniecit τόσσον τὰ μαλθακὰ τεύχει γυίοις, ὅσσον. — V. 7. ὅ,τι κε, B2VXXXV ὅ,τι περ. — V. 8. ἐξέλη scripsi, itaque schol. et paraphr., ἐξέλοι^x libri. — V. 9. τό μοι, B2 τό περ, Ahrens τῷ μοι i. e. τῷ. — Δι Boeckh, libri Δι. — V. 11. ὕμνον προκώμιον, Hartung ὕμνον ἐπικώμιον metro confuso. — V. 12. ἡὔπυργον E. Schmid, libri εὔπυργον. — ξεναρκέει Tricl., libri ξεναρκέει. Hartung Ξεναρκέει (Ξενάρκει), ut Xenarces Aristomenis pater intelligatur, quem Pindarus Pyth. VIII commemorat, sed is a Timasarchi gente haud dubie alienus. — V. 13. δ' ἔτι, lemma D Tricl. δέ τι. — ζαμενῆς scripsi, cf. Nem. III 63, libri et schol. ζαμενεῖ, Lehrs ζαθερεῖ. — ἀελίῳ Mommsen, libri ἀλίῳ. — V. 15. θαμά, Christ ἄμα. — V. 16. υἷον scripsi, idque postea etiam Hartung commendavit, libri et schol. ὕμνον. — κελάδῃσε, Mommsen olim coniecit κελάδῃ (i. e. κελάδει) σε. — V. 18. πέμψαντα, XXXV πέμψαντος, atque ita paraphr., unde correctio videtur in X et apographa inlata esse. — V. 20. οὐνεκ' Tricl., libri οὐνεκεν vel οὐνεκεν. — V. 21. νιν, non est addubitandum, schol. cum dicit οἱ Θηβαῖοι οὐκ ἄκοντές σε τοῖς ἄνθεσι μίγνυνον, liberius orationem transformat, quemadmodum antea scripsit ἀπὸ Θηβῶν ἔπεμψας αὐτῷ στεφάνον. — V. 23. ξένιον Tricl., libri ξένιον. — κατέδρακεν, Triclin. (et X2) κατέδραμεν, quae lectio auctoritate

Ἡρακλέος ὀλβίαν πρὸς αὐλάν.

Στρ. δ'.

- 25 ξὺν ᾧ ποτε Τρωϊαν κραταιὸς Τελαμών
 πόρθησε καὶ Μέροπας
 καὶ τὸν μέγαν πολεμιστὰν ἔκπαγλον Ἀλκυνονῆ,
 οὐ τετραορίας γε πρὶν δυώδεκα πέτρῳ 45
 ἥρωας τ' ἐπεμβεβαῶτας ἵπποδάμους ἔλεν
 30 δις τόσους. ἀπειρομάχας ἑὼν κε φανείη 50
 λόγον ὁ μὴ ξυνιείς· ἐπεὶ
 ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

Στρ. ε'.

- τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμὸς
 ὄφρα τ' ἐπειρόμεναι. 55
 35 Ἵγρι δ' ἔλκομαι ἥτορ νεομηνία θυγέμεν.
 ἔμπα, κείπερ ἔχει βαθεῖα ποντιάς ἄλμα
 μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλία· σφόδρα δόξομεν 60
 δαῖων ὑπέρτεροι ἐν φάει καταβαίνειν·
 φθονερά δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων
 40 γυνάμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει 65

destituta. Paraphr. videtur ἄστυ κατ' ἔδρακεν repperisse, καὶ τὸ εὐξενον ἄστυ καταλαβὼν τὰς Θήβας, ἠδυνήθη κατ' εὐχὴν θεάσασθαι τὴν τοῦ Ἡρακλέους αὐλήν, idem fort. ὀλβιος legit. Neque vero vitii immune κατέδρακεν, nam certaminis, quo victor renuntiatus fuit Timasarchus, mentionem desideramus: suspicor poetam scripsisse: φίλοισι γὰρ φίλος ἔλθων ξένιον ἄστυ, κατέδρασεν Ἡρακλέος ὀλβίαν παρ' αὐλάν. Κατέδρασεν (sive καθήδρασεν malis, apud Hesych. est ἔδρασεν et ἥδρασα, apud Homerum est ἐδριόωντο) idem significaverit quod κατέβαλεν, i. e. deiecit adversarium, aptum luctatori vocabulum. Variæ luctantium artes et insidiae, quorsum etiam ἔδραν στρέφειν pertinet; Theophr. char. 27: καὶ παλαιῶν δ' ἐν τῷ βαλανίῳ πυνυὰ τὴν ἔδραν στρέφειν, hinc Theocr. XXIV 109 ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἐδροστροφοὶ Ἀργόθεν ἄνδρες ἀλλάλους σφάλλονται παλαίσμασιν. Manifesto mendo liberandus versus Aristoph. Ran. 957 νοεῖν, ὀρεῖν, ξυνιέναι, στρέφειν, ἐρεῖν, τεχνάζειν, qui interpretes et criticos male habuit, corrigas στρέφειν ἔδραν. — V. 24. πρὸς, Kayser παρ', recte opinor, vid. supra v. 23. — V. 25. ξὺν libri, Boeckh σὺν. — Τρωϊαν libri, solus B1 Τροϊαν, Schmid Τροϊαν. — κραταιὸς E. Schmid, libri καρτερός. — V. 27. πολεμιστὰν et πολεμιστὴν libri. — V. 30. τόσους recc., τόσσους veti. — ἑὼν κε, recc. ἑάν κε, quod mendum ortum ex interpretamento ἄν per errorem supra ἑὼν scripto. — V. 31. ξυνιείς libri, συνιείς Boeckh. — ἐπεὶ ῥέζοντα, Schol. Soph. El. 1026. Stob. 46 12 ἐπηρεάζοντα vel ἐπεὶ ρεάζοντα. — V. 35. νεομηνία veti., νεομηνία Tricl., Hartung νέα μνηία, ergo νεοχημία coniectio, cf. Hesych.: νεοχημία κίνησις πρόσφατος. — V. 36. κείπερ scripsi (idque etiam Donaldson coniecit), Ahrens καὶ περὶ χει, libri καὶ περ ἔχει. — V. 37. ἐπιβουλία, VXXXV ἐπιβουλίας.

Στρ. ζ'.

χαμαί πετοῖσαν. ἐμοὶ δ' ὅποιαν ἀρετάν
 ἔδωκε Πότμος ἄναξ,
 εὖ οἶδ' ὅτι χρόνος ἔρπων πεπρωμέναν τελέσει. 70
 45 ἐξύφαινε, γλυκεῖα, καὶ τόδ' αὐτίκα, φόρμιγξ,
 Λυδία σὺν ἀρμονίᾳ μέλος πεφιλημένον
 Οἰνώνα τε καὶ Κύπρω, ἔνθα Τεῦκρός ἀπάρχει 75
 ὁ Τελαμωνιάδας· ἀτὰρ
 Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρώαν·

Στρ. ζ'.

ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει φαεννὰν Ἀχιλεὺς 80
 50 νῆσον· Θέτις δὲ κρατεῖ
 Φθία· Νεοπτόλεμος δ' ἀπείρῳ διαπρυσία,
 βουβόται τόθι πρῶνες ἔξοχοι κατὰκεινται 85
 Δωδῶναθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἴονιον πόρον.
 Παλίου δὲ παρ ποδὶ λατρεῖαν Ἰαωλκόν
 55 πολεμίᾳ χερὶ προτραπὼν 90
 Πηλεὺς παρέδωκεν Αἰμόνεσσιν,

Στρ. η'.

δάμαρτος Ἰπολύτας Ἀκάστου δολίαις
 (τέχναις χαρασσάμενος.

V. 41. χαμαί πετοῖσαν D Tricl., quod revocandum (in ceteris libris scriptum ὅφ' ἐν χαμαιπετοῖσαν) ut recte observavit Peter de dialecto Pindari p. 61 (Hal. 1866). — V. 47. ἀπάρχει scripsi i. e. ἀπῆρκει, secessit, nam plusquamperfectum convenientius videtur, quam ἀπάρκεν, cf. Hesych. ἀπῆρκεν, ἀπεδήμηκεν. Libri ἀπάρχει, neque alio videtur paraphrasis ἡγεμονεύει ducere: ὑπάρχει lemma BD non est nauci. Pauwius ἐπάρχει coniecit, Rauchenstein ἀποικεῖ. — ἀτὰρ, Tricl. αὐτὰρ, Ahrens ἀτὰρ δὴ, ego in ed. 2 ὁ Τελαμωνιάδας δ' ἀπερθεῖ conieci. — V. 49. ἐν δ' εὐξείνῳ, Tricl. ἐν εὐξένῳ. — Ἀχιλεὺς BB Tricl., D et rell. Ἀχιλλεύς. — V. 51. ἀπείρῳ, vulgo Ἀπείρῳ. — V. 53. Δωδῶναθεν ἀρχόμενοι, Tricl. Δωδῶναθεν ἐρχόμενοι. — V. 54. λατρεῖαν, Schmid λατρίαν. — V. 55. χερὶ Tricl., χειρὶ vett. — προτραπὼν scripsi quod iam Heyne suasit, libri προστραπὼν, Hartung παστραπὼν, Rauchenstein πολεμίαν χεῖρα προστραπὼν, Ahrens πεστραπὼν, idem tamen etiam προστραπὼν proposuit. — V. 58. τέχναις χαρασσάμενος emendavi librorum omnium lectionem τέχναισι χρησάμενος, quam etiam schol. agnoscit, quamque frustra tuentur interpretes exempla plane aliena componentes: nam τὴν vel δυστυχίᾳ χρῆσθαι alia id genus patientis sunt, at τέχνη sive δόλῳ χρ. agentis; itaque Ἰπολύτας τέχναισι χρησάμενος non adversatur sermonis consuetudini, sed abhorret ab huius loci instituto. Neque latuit prorsus, quam importunum sit Πηλεὺς Ἰπολύτας τέχναις χρησάμενος, nam Triclinius coniecturam magistri Byzantini, ut videtur, χλωσάμενος memorat neque improbat (τινὲς δὲ διορθοῦνται οὐκ ἀκιδανως); idem postea Mingarelli et Matthiae pro-

τᾷ Δαιδάλῳ δὲ μαχαίρα φύτενέ οἱ θάνατον 95
 60 ἐν λόχῳ Πελίῳ παῖς ἄλλακε δὲ Χείρων,
 καὶ τὸ μόρσιμον Διόθεν πεπρωμένον ἔκφερεν 100

posuerunt. Propius ab antiqua corruptela abest, quod poetae restitui τέναις χαρσάμενος, i. e. χαράθεις, nam medii et passivi verbi cum arctissima sit necessitudo, non solum aoristi complurium verborum promiscue usurpantur, velut ἡγάσθην et ἡγασάμην, ἐστρατεύθην et ἐστρατευσάμην, alia, sed passim etiam aoristus medii vice passivi fungitur, velut Pindarus Pyth. I 10 κατασχόμενος dixit, at Platonem in Cratylo 395, D non ἀντεράπετο, sed ἀντετέραπτο scripsisse credo. — V. 59. Δαιδάλῳ libri omnes; ensis cur Daedaleus diceretur, cum non perspicere veteres interpretes, incredibilia commenti sunt, Acastum, qui Peleo insidias struxerit cum Daedalo componi, qui subdole Minoi interitum machinatus sit: secutus est has ineptias paraphr., spreuit Didymus, qui scripsit δαιδάλῳ μαχαίρα (γράφειν δεῖ διὰ τοῦ ᾧ μεγάλῳ) probante Boeckhio. Sed non opus coniecturis. Daedalus est Vulcanus, ut est in pictura vasculi ap. Millin Gall. Myth. XIII 48; item Eurip. Herc. 469 de Hercule: εἰς δεξιὰν δὲ σὴν ἀλεξήτηριον ξύλον καθίει, Δαιδάλῳ ψευδῇ δόσιν. coll. Diod. Sic. IV 14; in quo Euripidis versu distinguendum εἰς δεξιὰν δὲ σὴν ἀλεξήτηριον ξύλον καθίει Δαιδάλῳ, ψευδῇ δόσιν, tragicus clavam, quam fabricatus erat Vulcanus, Δαιδάλῳ ξύλον appellat plane ut Pindarus Peleiensem Δαιδάλῳ μάχαιραν nuncupat. Ut Herculis clavam Vulcani opus fuisse auctor est Diodorus, ita huncensem non solum Schol. Aristoph. Nub. 1064, Photius 429, 5, Append. Prov. IV 57 ἡφαιστότενκτον nuncupant (quibus adde Zenobium V 20, qui hunc ipsum Pindari locum respicit: μέμνηται ταύτης [i. e. μαχαίρας, non παροιμίας] Ἀνακρέων καὶ Πίνδαρος ἐν Νεμεονίκαις: φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἡφαίστου γενομένην δῶρον Πηλεΐ σωφροσύνης ἔνεκα παρὰ θεῶν δοθῆναι); sed quod longe est gravissimum, Hesiodus testificatur in versibus, quos Pindari scholiasta adhibuit, κρύψαι δ' ἄδοκτα μάχαιραν, καλὴν, ἣν οἱ ἔτενξε περικλυτός Ἀμφιγυγῆεις: nam qui Pindari poesin non primoribus attigerunt labris, sciunt, quam diligenter ille Hesiodi vestigia legere solitus sit. Neque tamen trium testimoniorum consensus satis fecit Hauptio, qui in prooemio lect. Berol. 1864 et Pindaro et Euripidi Daedali nomen abrogat; vasculi picti fidem sollicitare non ausus, satis habuit temeritate mea improbata, qui adhibuerim picturae illius titulum ad librorum Euripidis et Pindari fidem muniendam, O. Iahnii prudens iudicium collaudare (Archaeol. Aufs. p. 129); itaque facile aliquis existimet Iahnium nova interpretatione vel aliqua machina importunum illud Daedali i. e. Vulcani nomen etiam ex vasculo removisse: quare ne quis falsa spe decipiatur, adscribo Iahnii verba: „Wenn auf einem oft bekannt gemachten Vasenbilde Hephaestos unter dem Namen Δαΐδαλος erscheint, so ist dieser freilich als Bezeichnung des Gottes sonst nicht nachgewiesen, übrigens leicht verständlich.“ tum infra haec adnotavit: „Wenigstens sind die angeführten Stellen angefochten. Visconti führt Pindar Nem. IV 95 an, indem er ein vom Hephaestos verfertigtes Schwert annimmt. Dort haben Boeckh, Hermann und Dissen δαιδάλῳ emendirt. Bergk führt zur Rechtfertigung der Lesart Δαιδάλῳ Eurip. Herc. f. 471 an, mit Beziehung darauf, dass nach Diod. S. IV 14 Hephaestos dem Hercules die Keule verlieh; Hermann emendirt auch dort δαΐδαλος.“ Haec Hauptius aut non legisse aut nihil dixisse censendus est. Ceterum contra Hauptium Unger (Sinis p. 147 seq.) docte et copiose, ut solet, disputavit, sed quod in Euripide

πῦρ δὲ παγκρατὲς θρασυμαχάνων τε λεόντων
 ὄνυχας ὀξύτατους ἀκμάν τ'
 ἥ δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων

Στρ. θ'.

65 ἔγαμεν ὑψιδρόνων μίαν Νηρείδων, 105
 εἶδεν δ' εὐκνυλον ἔδραν,
 τᾶς οὐρανοῦ βασιλῆες πόντου τ' ἐφεζόμενοι
 δῶρα καὶ κράτος ἐξέφαναν ἔγγενες αὐτῶ. 110

δεικέλου ψευδῇ δόσιν scribendum contendit, omnino improbandum.
 — V. 62. θρασυμαχάνων Hermann, θρασυμαχᾶν vett., θρασεομαχᾶν
 Tricl. Mendum ex archetypo repetendum, in quo cum scriptum esset

ὦν
 ΘΡΑCTMAXAN, supplementum ὦν visum est interpretandi gratia ad-
 scriptum esse, itaque librarii omiserunt, neque vero poenitet con-
 iecturae, quam antea proposui, θρασυμάχανος particula τέ traiecta,
 namque potuit corrector archetypi ὦν sine libro addere; sed θρασυ-
 μάχανον, quod dubitanter commendat Mommsen, reiiciendum, Ahl-
 wardt θρασέων μάχαν. Paraphr. quid legerit ambiguum, nam satis
 pro arbitrio, ut solet, poetae sensa interpretatur: τὸ δὲ λεόντων κρα-
 τῶν πῦρ, ὃ ἀπέκλυζεν ἑαυτὴν ἡ Θέτις, καὶ τὴν θρασείαν τῶν θηρίων
 φύσιν καὶ τὴν ἀκμὴν ἐπισχῶν κτλ., neque tamen adeo ineptum fuisse
 credo, ut ignem ad leones rettulerit, scr. τὸ δὲ ἀπάντων κρατῶν
 πῦρ. — V. 63. ἀκμάν τ' ἥ δεινοτάτων scripsi, libri ἀκμάν | τε δεινο-
 τάτων. Possis etiam ἀκμάν θ' ὄγ' ἀνιστάτων coniicere, sed mutatio,
 quam adhibui, lenissima est, cf. Aesch. Eum. 34 ἡ δεινὰ λέξαι, δεινὰ
 δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν. atque alias quoque voculam ἡ in media oratione
 similiter adhibuit Pindarus, quemadmodum est Pyth. IX 22 ἡ πολλὰν
 τε καὶ ἀσύχιον βοῦσιν εἰράναν παρέχοισα, Ol. XIII 61 ὃς τὰς ὀφιώ-
 δεος υἱὸν ποτε Γοργόνης ἡ πόλλ' ἀμφὶ κρουνοῖς κτλ. cf. Bekker
 Homer. Blaetter I 201, qui primus usum vocularum ἐπεὶ ἡ recte illu-
 stravit, quem equidem iam ante perspexeram, sed nonnulla praeter-
 misit, velut ἡβαιὸν, i. e. ἡ βαιὸν, cui ἡ ὀλίγον οἱ παῖδα suppar. —
 V. 64. σχάσαις, DVXXX σχάσας. — V. 66. εἶδεν, BBD εἶδε. Locus

de vitio suspectus, neque vero tantopere offensioni est patrius casus
 ἔδραν τᾶς ἐφεζόμενοι, nam etiam Apoll. Rhod. III 1000 scripsit ἄλλ'
 ἡ μὲν καὶ νηὶς . . . σὺν τῷ ἐφεζομένῃ πάτρην λίπε, et Sophocl. Phil.
 1109 καὶ πον πολὺς πόντου θινὸς ἐφήμενος, ubi interpretes male θινὸς
 a πόντῳ suspensum esse existimant; sed valde incommodum, quod poeta
 in praecipua felicitatis parte ponit, Pelea deorum sedilia vidisse,
 subiungens tamquam secundarium munera a diis heroi oblata: multo
 melius in Pyth. III 94 eandem famam enarrat καὶ Κρόνον παῖδας
 βασιλῆας ἰδὼν χρυσείας ἐν ἔδραις ἔδνα τε δέξαντο. Ac videntur hoc
 sensisse veteres quidam interpretes, qui satis illi quidem perverse
 εὐκνυλον ἔδραν sive Olympum dici existimarunt. Mihi poeta
 scripsisse videtur εἶδεν δ', εὐκνυλον ἔδραν ὡς οὐρανοῦ βασιλῆες, vel
 εἶδεν δ', ἐγκνυλ' ἔδραν, ὡς γὰρ, οὐρανοῦ βασιλῆες πόντου τ' ἐφε-
 ζόμενοι, ut tres partes mundi terra, coelum, mare ordine recenseantur.
 Ahrens coniecit κνυλον ἔδραν, τὰς, Hartung αὐ κνυλον ἔδραν, ταῖς. —
 V. 68. ἐγγενὲς αὐτῷ Rittershusius, libri vett. ἐς (εἰς) γενεᾶς (γενεᾶς)
 αὐτῷ (ᾧ), Tricl. ἐς γένος αὐτῷ, unus ex corr. ἐς γένος, ut Ursinus
 scripsit, Pauwius ἐς γέρας αὐτῷ, Boeckh ἐς γενεάν οἱ. Scholiastae

Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν· ἀπότρεπε
 70 αὖτις εὐρωπὰν ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός· 115
 ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ
 παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν.

Στρ. ι'.

Θεανδρίδαισι δ' ἀξιγνύων ἀέθλων
 κάρυξ ἑτοῖμος ἔβαν 120
 75 Οὐλύμπια τε καὶ Ἴσθμοι Νεμέα τε συνθέμενος,
 ἔνθα πείραν ἔχοντες οἴκαδε κλυτοκάρπων
 οὐ νέοντ' ἄνευ στεφάνων· πάτραν νυν ἀκούομεν, 125
 Τιμάσαρχε, τεὰν ἐπινικίοισιν αἰοδαῖς
 πρόπολον ἔμμεναι. εἰ δέ τοι
 80 μάτρῳ μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις

Στρ. ια'.

στάλαν θέμεν Παρίου λίθου λευκοτέραν· 130
 ὁ χρυσὸς ἐψόμενος
 αὐγὰς ἔδειξεν ἀπάσας, ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν 135
 ἐργμάτων βασιλεῦσιν ἰσοδαίμονα τεύχει
 85 φῶτα· κείνος ἄμφ' Ἀχέροντι ναιετάων ἑμάν
 γλῶσσαν εὐρέτω κελαδῆτιν, Ὀρσοτριάνα 140
 ἔνεκ' ἀγῶνι βαρυντύπου
 θάλλησε Κορινθίοις σελίνοις·

Στρ. ιβ'.

τὸν Εὐφάνης ἐθέλων γεραιὸς προπάτωρ 145
 90 ὁ σὸς αἰέσεται, παῖ.

ἐγγενὲς testantur, sed ambigunt, utrum ad Pelea an ad deos sit referendum. Librorum lectio orta est ex interpretamento ἐς γενεὰς i. e. posteris Pelei vel ἐκ γενεᾶς i. e. a principio ei destinatum. — Hic desinunt libri VXXXXY, itaque ex libris non interpolatis restant BBD cum apographis (ex parte), quibus accedunt Tricliniani. — V. 70. εὐρωπὰν, vulgo Εὐρώπαν, atque ita Schol., Kayser εὐπορον, Ahrens Εύρον ἄν. — V. 74. ἑτοῖμος Boeckh, libri ἑτοιμος. — V. 75. Οὐλύμπια Schmid, libri Ὀλυμπία. — V. 77. οὐ νέοντ' BBD et Schol., οὐ νέον γ' vel οὐ, νέον γ' Tricl. — πάτραν νυν scripsi, cf. Paraphr. τοιγαροῦν ἀκούομεν, libri πάτραν νυν, Hermann ἔν' correxit. — V. 80. μάτρῳ Heyne, v. μάτρῳ. — V. 82. ὁ χρυσός, Boeckh ὁ χρυσὸς δ' coni., Rauschenstein χρυσὸς μὲν ἐψόμενος. — V. 86. Ὀρσοτριάνα Ceporinus, libri Ὀρσοτριάνα. — V. 87. ἔνεκ' scripsi, atque nunc video idem commendavisse Mommsenum, libri ἔν' ἔν. Antea conieci δς, quod etiam Rauschenstein proposuit, vel δίς. — V. 88. Κορινθίοις Tricl., Κορινθίοις vett. — V. 90. ὁ σὸς αἰέσεται, παῖ libri et Sch., Hermann ὁ σὸς αἰεῖσεν ποτε παῖ, quod recepit Boeckh deletō articulo, Kayser ὁ μῶς αἰεῖσεν. ἐπεὶ ἄλλοισιν ἄλλες ἄλλοι, Hartung αἰεῖσέ σοι ποτε,

ἄλλοισι δ' ἄλικες ἄλλοι· τὰ δ' αὐτὸς ἄντα τύχη,
 ἔλπεται τις ἕκαστος ἐξοχώτατα φάσθαι. 150
 οἷον αἰνέων κε Μελησίαν ἔριδα στρέφοι,
 ῥήματα πλέκων, ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἔλκειν,
 95 μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς, 155
 τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

παῖ, Rauchenstein σὸς ἄεισεν τότε, παῖ, Ahrens τῶν . . . ὁ σὸς . .
 ἀσεῖτ' αἶων h. e. ἥσεται, Mommsen αἰεῖσεται, παῖ, ὁ σὸς, Wiskemann
 ὁ σὸς θαήσατο, παῖ. Ego teneo, quod iam olim proposui τῶν Εὐφά-
 νης ἐθέλων γεραίος προπάτωρ ὁ σὸς γ' ἐπάειε vel ἐπαίσεε, παῖ, quam
 victoriam (quas victorias) lubenter Euphanes animadvertit. Callicles,
 avunculus Timasarchi, filius fuit Euphanis, quem carmina fecisse satis
 incertum, fortasse filium exercuerat gymniciis laboribus. — V. 91. ἄντα
 τύχη scripsi, atque ita Mingarelli, qui praeterea ἄν τετύχη vel ἀντι-
 τύχη proposuit, libri ἄν τις τύχη, et τύχη satis tumentur scholiastae,
 qui θεασάμενος vel λέγων supplent. Hermann τὰ δ' αὐτὸς ἄν τις ἴδῃ,
 Mommsen αὐτὸς τὰ δ' ἄν τις ἴδῃ. — V. 93. οἷον D, οἷον Triel., οἷον
 BB, scilicet Aristarchus scripsit οἷον, quem sequitur par., Didymus
 οἷον. Ahrens οἷων desiderat. — ἔριδα libri et par., ἔριδας schol. —
 στρέφοι, conieci στρέφουιν i. e. στρέφοιμι, quod probat Ahrens. —
 V. 94. ἔλκειν schol. et libri praeter B2, qui ἔλκει, unde Hermann con-
 iecit ὃν λόγῳ ἔλκει. Locus perobscurus. — V. 95. μαλακὰ Schmid,
 libri μαλθακά.

ΩΔΠ Ε.

[illegible]

$\bar{0}$ $\bar{1}$ $\bar{2}$ $\bar{3}$ $\bar{4}$ $\bar{5}$ $\bar{6}$ $\bar{7}$ $\bar{8}$ $\bar{9}$ $\bar{A}$ $\bar{B}$ $\bar{C}$ $\bar{D}$ $\bar{E}$ $\bar{F}$ $\bar{G}$ $\bar{H}$ $\bar{I}$ $\bar{J}$ $\bar{K}$ $\bar{L}$ $\bar{M}$ $\bar{N}$ $\bar{O}$ $\bar{P}$ $\bar{Q}$ $\bar{R}$ $\bar{S}$ $\bar{T}$ $\bar{U}$ $\bar{V}$ $\bar{W}$ $\bar{X}$ $\bar{Y}$ $\bar{Z}$
 $\bar{a}$ $\bar{b}$ $\bar{c}$ $\bar{d}$ $\bar{e}$ $\bar{f}$ $\bar{g}$ $\bar{h}$ $\bar{i}$ $\bar{j}$ $\bar{k}$ $\bar{l}$ $\bar{m}$ $\bar{n}$ $\bar{o}$ $\bar{p}$ $\bar{q}$ $\bar{r}$ $\bar{s}$ $\bar{t}$ $\bar{u}$ $\bar{v}$ $\bar{w}$ $\bar{x}$ $\bar{y}$ $\bar{z}$
 $\bar{0}$ $\bar{1}$ $\bar{2}$ $\bar{3}$ $\bar{4}$ $\bar{5}$ $\bar{6}$ $\bar{7}$ $\bar{8}$ $\bar{9}$ $\bar{A}$ $\bar{B}$ $\bar{C}$ $\bar{D}$ $\bar{E}$ $\bar{F}$ $\bar{G}$ $\bar{H}$ $\bar{I}$ $\bar{J}$ $\bar{K}$ $\bar{L}$ $\bar{M}$ $\bar{N}$ $\bar{O}$ $\bar{P}$ $\bar{Q}$ $\bar{R}$ $\bar{S}$ $\bar{T}$ $\bar{U}$ $\bar{V}$ $\bar{W}$ $\bar{X}$ $\bar{Y}$ $\bar{Z}$
 $\bar{a}$ $\bar{b}$ $\bar{c}$ $\bar{d}$ $\bar{e}$ $\bar{f}$ $\bar{g}$ $\bar{h}$ $\bar{i}$ $\bar{j}$ $\bar{k}$ $\bar{l}$ $\bar{m}$ $\bar{n}$ $\bar{o}$ $\bar{p}$ $\bar{q}$ $\bar{r}$ $\bar{s}$ $\bar{t}$ $\bar{u}$ $\bar{v}$ $\bar{w}$ $\bar{x}$ $\bar{y}$ $\bar{z}$
B $\bar{0}$ $\bar{1}$ $\bar{2}$ $\bar{3}$ $\bar{4}$ $\bar{5}$ $\bar{6}$ $\bar{7}$ $\bar{8}$ $\bar{9}$ $\bar{A}$ $\bar{B}$ $\bar{C}$ $\bar{D}$ $\bar{E}$ $\bar{F}$ $\bar{G}$ $\bar{H}$ $\bar{I}$ $\bar{J}$ $\bar{K}$ $\bar{L}$ $\bar{M}$ $\bar{N}$ $\bar{O}$ $\bar{P}$ $\bar{Q}$ $\bar{R}$ $\bar{S}$ $\bar{T}$ $\bar{U}$ $\bar{V}$ $\bar{W}$ $\bar{X}$ $\bar{Y}$ $\bar{Z}$
 $\bar{a}$ $\bar{b}$ $\bar{c}$ $\bar{d}$ $\bar{e}$ $\bar{f}$ $\bar{g}$ $\bar{h}$ $\bar{i}$ $\bar{j}$ $\bar{k}$ $\bar{l}$ $\bar{m}$ $\bar{n}$ $\bar{o}$ $\bar{p}$ $\bar{q}$ $\bar{r}$ $\bar{s}$ $\bar{t}$ $\bar{u}$ $\bar{v}$ $\bar{w}$ $\bar{x}$ $\bar{y}$ $\bar{z}$

V. 1. *ἐλινύσονται* auctore Mommseno restitui, neque enim hiatus offensioni poterit esse, siquidem Pindarus *Ἐργάζεσθαι* scripsit; cf. *ἐπιεργαζόμενον* in titulo Delphico CIGr. I 1688. Libri *ἐλινύσονται* (ita

ἐσταότ'· ἀλλ' ἐπὶ πάσας ὀλκάδος ἐν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ
 αἰοδά, 5
 στεῖλ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλλοισ', ὅτι
 Λάμπωνος υἱὸς Πυθίας εὐρυσθενῆς
 5 νικῇ Νεμείοις παγκρατίου στέφανον,
 οὐπω γένυσι φαίνων τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν, 10
 Ἀντ. α'.
 ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἥρωας αἰχματὰς φντευθέντας καὶ
 ἀπὸ χρυσεῶν Νηρηίδων
 (Αἰακίδας ἐγέραιρεν ματρόπολιν τε, φίλαν ξένων ἄρουραν· 15
 τάν ποτ' εὐανδρόν τε καὶ ναυσικλυτάν
 10 θέσσαντο, παρ βωμόν πατέρος Ἑλλανίου
 στάντες, πίναν τ' εἰς αἰθέρα χεῖρας ἅμᾳ 20
 Ἐνδαΐδος ἀριγνώτες υἱοὶ καὶ βία Φώκου κρέοντος
 Ἐπ. α'.
 ὁ τὰς θεοῦ, ὃν Ψαμάθεια τίκτ' ἐπὶ ῥηγμῖνι πόντου.
 αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν ἐν δίκῃ τι μὴ κεκινδυνευμένον, 25
 15 πῶς δὴ λίπον εὐκλέα νᾶσον, καὶ τίς ἄνδρας ἀκλίμους

BB, alii ἐλινύσσοντ', ἐλινύσσοντ', ἐλλινύσσοντ') ἐργ., vulgo inde ab
 ed. Brub. addunt μ'. — V. 2. πάσας Tricl., πάσης rell. — V. 3. στεῖλ',
 Tricl. στοῖλ' et partim ὅτοι pro ὅτι. — V. 5. νικῇ (vett. νικῇ) libro-
 rum scripturam tuetur Eust. pr. 21 et schol. τὸ δὲ νικῇ κατὰ μετό-
 θησιν τοῦ α εἰς ἥ. Repetit poeta praeconis vocem, itaque et prae-
 sens tempus et doricam contractionem retinet, qua alias non utitur.
 Igitur non opus Heynii emendatione νίκη (imperf. verbi νίκημι). —
 V. 6. γένυσι φαίνων BBD (schol.), γένυς φαίνειν Tricl., Hermann γέννι
 φαίνων. — τέρειναν, BB τερείναν. — ματέρ', BBD ματέρα. Si Pin-
 darus ματέρα οἰνάνθας ὀπώραν dixisset, culpandus esset: nam dici
 debebat οἰνάνθαν ὀπώρας, atque id ipsum coni. Pauwius, postea scri-
 psit Hartung, cui frustra adversatur Friederichs. Sed ματέρ' est μα-
 τέρι, vel potius ipsum ματρὶ restituendum, quod suaviter et ἐν ᾗθει
 adiecit, cf. Pyth. VIII 85: οὐδὲ μολόντων παρ ματέρ' ἅμφι γέλως
 γλοκὸς ὤρσεν χάριν. Οἰνάνθας ὀπώρα est quod Eurip. dixit Phoen.
 1160: ἄρτι δ' οἰνωπὸν γένυν καθημάτωσεν, οὐδ' ἀποίσεται βίον τῇ
 καλλιτόξῃ μητρὶ. — V. 7. χρυσεῶν BD, χρυσέων B, χρυσέων Tricl. —
 Νηρηίδων Tricl., Νηρείδων rell. — V. 8. ἐγέραιρεν Tricl., ἐγέραιρε
 rell., ἐγέραρεν ed. Rom. — ξένων Tricl., ξείνων rell. — V. 9. ναυσι-
 κλυτάν Boeckh, libri ναοὶ κλυτάν. — V. 10. πατέρος, Schmid πατρός
 φ' et deinde πίναντ'. — V. 11. στάντες, Sch. ad v. 17 et 21 πίν-
 τες legit. — πίναν τ' BBD, πίναντ' Tricl. — εἰς Schmid, v. εἰς.
 Hartung πινάντες τ' αἰθέρι, et πινάντες iam Pauwius coniecit. —
 ἅμᾳ, legebatur ἅμᾳ. — V. 12. Ἐνδαΐδος, eadem Μενεδήης vocatur,
 vid. Ceter. II. φ 185. — ἀριγνώτες Lobeck Pathol. 181, vulgo ἀρίγνω-
 τες. Ceterum Hermann scripsit Ἐνδαΐδος ἀρίγνωτες, Hartung Ἐνδαΐ-
 δος τ' εὐγνώτες. — V. 14. τι μὴ Hartung, vulgo τε μὴ, Hermann
 Epit. Metr. 254 τ' οὐ μὴ. — V. 15. δὴ, D δέ.

δαίμων ἀπ' Οἰνῶνας ἔλασεν. στάσομαι· οὐ τοι ἅπασα
κερδίων 30

φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκῆς·
καὶ τὸ σιγᾶν πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπῳ νοῆσαι.

Στρ. β.

εἰ δ' ὄλβον ἢ χειρῶν βίαν ἢ σιδαρίταν ἐπαινεῖσαι πόλεμον
δεδόκηται, μακρά μοι 35
20 αὐτόθεν ἄλμαθ' ὑποσκάπτοι τις· ἔχω γονάτων ἑλαφρόν
ὄρμάν·

καὶ πέραν πόντοιο πάλλοντ' αἰετοί. 40

πρόφρων δὲ καὶ κείνοις ἄειδ' ἐν Παλῖφ
Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χορός, ἐν δὲ μέσαις
φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἐπτάγλωσσον χρυσέφ' πλάκτρῳ διώκων

Ἄντ. β.

25 ἀγείτο παντοίων νόμων· αἱ δὲ πρώτιστον μὲν ὕμνησαν
Διὸς ἀρχόμεναι σεμνὰν Θέτιν 45
Πηλέα θ', ὧς τέ νιν ἄβρὰ Κρηθεῖς Ἴππολύτα δόλῳ πε-
δᾶσαι·

ἦθελε ξυνᾶνα Μαγνήτων σκοπόν 50
πεῖσαισ' Ἀκαστον ποικίλοις βονλεύμασιν,

V. 16. ἀπ' Οἰνῶνας libri et Sch., ἀποινώσας ed. Ald. et Rom. — V. 17. ἀτρεκῆς, malim ἀτρεκέες, et sic fort. paraphr. — V. 18. ἀνθρώπῳ libri, ἀνδρὶ Stob. App. 77, ἀνθρώπων ed. Rom., Hartung ἐν καιρῷ. — V. 19. χειρῶν BBD, χειρῶν Tricl. — σιδαρίταν Heyne, v. σιδηρ. — μακρά μοι αὐτόθεν BBD, δ' αὐτόθεν Tricl., unde Boeckh δὴ αὐτόθεν. — V. 20. ἔχω γονάτων ἑλαφρόν ὄρμάν, BBD ἔξω γονάτων, Tricl. ἔξω γονάτων, deinde omnes ἑλαφρὰν ὄρμάν (ἐξ ὄρμαλ). ἑλαφρόν pro ἑλαφρὰν restituit Schmid; Triclinius emendationem ἔξω γονάτων non suapte ingenio fecit, sed repperit in scholio vetusto, quod nunc interiit: paraphrasta, qui interpretatur ὥστε κοῦφως διὰ τῶν γονάτων ἐπὶ τὸ ἐξώτερον φέρεσθαι, legit ἔξω γονάτων ἑλαφρόν ὄρμάν, atque infin. ὄρμάν videtur etiam sch. 2 repperisse, sed sch. 1 δυνάμει πόρρω ἄλλεσθαι videtur ἔξω . . ὄρμάν legisse: in nostris libris veteribus ut alibi saepe utraque lectio temere confusa ἔξω . . ὄρμάν. — V. 22. καὶ κείνοις Boeckh, libri κἀκείνοις. — ἄειδ' ἐν Pauwius, ἄειδεν Schmid, libri αἰδεῖ. — V. 23. μέσαις Schmid, μέσσαις BB μοίσαις D, μοίσαις Tricl. — V. 25. νόμων, Tricl. νομῶν. — V. 26. Κρηθεῖς Heyne, libri Κρηθηῖς, et sic Sch., qui deinde Ἴππολύστον videtur legisse. — V. 27. ἦθελε, Tricl. ἦθειλεν. — ξυνᾶνα, BB ξυνεῦνα, ἐξ ξυνᾶνα. Sed ξυνᾶνα etiam Eust. pr. 21 agnoscit: Ἀκαστον γοῶν τὸν βασιλέα Μαγνήτων βίον ξυνᾶνα λέγει τῇ αὐτοῦ γυναικί, ubi βίον interpretis, non poetae est. — V. 28. πεῖσαισ', D2 πείσαισ'. — Ἀκαστον scripsi, legebatur ἀκοίταν, plane otiosum additamentum, quandoquidem ξυνᾶνα praecessit.

(ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον,
30 ὥς ἄρα νυμφείας ἐπείρα κείνος ἐν λέκτροις Ἀνάστον 55

Ἐπ. β'.

εὐνᾶς· τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν· πολλὰ γάρ νιν παντὶ θυμῷ
παρφαμένα λιτάνευεν. τοῦ δ' ὑπ' ὀργὰν κνίζον αἰπεινοὶ
λόγοι·

εὐθὺς δ' ἀπανάγατο νύμφαν, ξεινίου πατρὸς χόλον 60
δείσαις· ὁ δ' ἐφράσθη κατένευσέν τέ οἱ ὀρσινεφῆς ἐξ οὐ-
ρανῷ

35 Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς, ὥστ' ἐν τάχει
ποντιᾶν χρυσαλακάτων τινὰ Νηρεΐδων πρᾶξεν ἄκοιτιν, 65

Στρ. γ'.

γαμβρὸν Ποσειδάωνα πείσαις, ὃς Αἰγᾶθεν ποτὶ κλειτὰν
θαμὰ νίσσεται Ἰσθμὸν Δωρίαν·
ἐνθα μάλ' εὐφρονες ἱλαὶ σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέ-
κονται, 70

καὶ σθένει γνίων ἐρίζοντι θρασεῖ.

40 πότμος δὲ κρίνει συγγενῆς ἔργων περὶ
πάντων. τὸ δ' Αἰγίνα θεοῦ, Εὐθύμενες, 75

V. 29. συνέπαξε BB, συνέπλεξε D Tricl., schol. fort. συνέπλασσε legit, ac συνέπαξε non satis placet, nescio an poeta συνέπλεξε scripserit, mulierem mendacia fingentem cum texente componens, quae spatha textrinum coire cogit, id quod σπάθη κρούειν dici solet, cf. Blümner Technologie p. 137, sed Aeschylus quoque Choeph. 222 σπάθης πληγὰς dixit; in Homeri Iresiona v. 9 αὐτὴ δ' ἴστων ὑφαίνοι ἐπ' ἡλέκτρῳ βεβανία corrigendum ἐπὶ πλήκτρῳ μεμανία, sed πλήκτρον ibi κερκὴς sive pecten dici videtur. — V. 30. ἄρα Boeckh, libri ἄρα. — Ἀνάστον BB, Ἀνάστα rell. — V. 31. ἔσκεν Tricl., ἔσκε rell. — νιν Mommsen, v. μιν. — θυμῷ, Kayser μύθῳ, quandoquidem proximo versu τοῦ δὲ θυμὸν scripsit, postea multo deterius τοῦ δὲ κάρξαν, et ad eundem modum M. Schmidt κάρξαν κνίζον ἄλπιστοι λόγοι. — V. 32. τοῦ δ' ὑπ' dubitanter scripsi, τοῦ δ' ἄρ' Rauchenstein, Hermann τοῦ δ', Boeckh τοῦ μὲν, libri τοῦ δὲ. Quamvis ὀργὰν olim littera F non caruisse argumento sit ἀόργητος et ἀοργησία, non tamen verisimile est, elisionem hic a Pindaro neglectam esse. — αἰπεινοὶ, Hecker ἀλγεινοὶ. — V. 34. δείσαις, Tricl. δείσας. — ἐφράσθη Schol., εὐφράσθη libri. — V. 36. ποντιᾶν Heyne, ποντιάν libri. — V. 38. μάλ' scripsi, libri μιν, Mommsen νιν, Mingarelli μέν. Emendationem firmat par. ὅπου δὴ μάλιστα αἱ συνεταὶ τῶν Κορινθίων τάξεις, qui non εὐφρονες legisse, sed εὐφρονες perperam interpretatus esse videtur. Schol. μιν legit, ὅπου αὐτῶν (scr. αὐτόν) αἱ ἱλαὶ τῶν καμαζόντων ἐκδέχονται, sed pro θεὸν videtur νείων repperisse, siquidem dicit ἱλαὶ αἱ τάξεις καὶ αἱ συστροφὰς τῶν νέων. Hermann μιν . . . θεὸν defendit exemplis Homericis. — V. 40. συγγενῆς BB, συγγενὲς D Tricl. — V. 41. θεοῦ Schmid, libri θεᾶς, atque ita par.,

Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πίτνων ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων.

Ἀντ. γ'.

ἦτοι μεταίξαντα καὶ νῦν τεὸς μάρως ἀγάλλει κείνου ὁμό-
σπορον ἔθνος Πυθίας. 80

emendatio incerta, Mingarelli *Αλγίναθεν ὦ Εὐθ.*, ego aliquando *Αλγί-
νας θάλος*. — V. 42. ἀγκώνεσσι. apud par., ubi est: σὺ δέ, ὦ Εὐθύμενες,
ἐν τῇ Αλγίνῃ προσερχόμενος, ἐν τοῖς ἀγῶσι τῆς θεᾶς Νίκης ἡδυνήθης
πολλῶν ὕμνων τυχεῖν, non est ἐν τοῖς ἀγκῶσι scribendum, sed προσ-
ερχόμενος ἂν τοῖς ἀγῶσι, videtur igitur Νίκας ἂν ἐν ἀγκῶνεσσι le-
gisse. — πίτνων quod commendaveram BB, πίτνων D et tres Tricl.,
πιτνῶν rell. — V. 43. ἦτοι Heyne, libri ἦτοι. — μεταίξαντα BBD et
pars Tricl., μεταίξας δ'δ', μεταίξας γε ε'ε'. Quid legerint veteres
interpretes, non liquet, Schnitzer opinatur ἦτοι μεταίξεν τε καὶ . . .
Πυθίας repperisse, Mezger Ἰσθμόν τ' ἐπαίξας, τὰ καὶ νῦν κτλ. con-
iecit. Paraphr. interpretatur μετὰ τὰ προειρημένα ὑπὸ σοῦ (Boeckh
περὶ σοῦ). — κείνου libri, quid veteres legerint, non liquet: schol.
dicit ἀγάλλει σου τὸ ὁμόσπορον ἔθνος τὸ τῶν Αλγινητῶν, par. ἀγάλλει
τε καὶ σεμνύνει τὸ ὁμόσπορον ἔθνος καὶ συγγενὲς ὕμῶν τὸ τῶν Αλακ-
ιδῶν τὸ ὄν ἐν τῇ Αλγίνῃ. — Πυθίας libri: correctionem esse testatur
schol. καταλληλότερον δὲ ἔνιοι γράφουσι Πυθίας, ἢ ἡ μήτρως Πυ-
θίας, quod sequitur par. ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ σὸς μήτρως, ὦ
Εὐθύμενες, ὁ Πυθίας ἀγάλλει κτλ. Sed recte vidit Mingarelli olim
Πυθία casu vocandi scriptum fuisse: μάρως enim non fuit Pytheas
aliquis maior natu, quem scholiastae fingunt, sed Euthymenes, ut ipse
poeta Isthm. VI 62 testatur, itaque hic Pytheam puerum victorem
Pindarus alloquitur, quemadmodum supra v. 41 Euthymenem avunculum.
In loco hoc obscurissimo multo est facilius criticorum errores con-
futare, quam quid poeta scripserit indagare. Kayser ἦτοι μεταίξας,
τὰ καὶ νῦν τεὸς μάρως ἀγάλλων κείνου ὁμόσπορον ἔθνος, Πυθία. et
deinde v. 45 ἐκράτεις coniecit. T. Mommsen de Pindaro p. 48 ἦτοι
μεταίξεν τε καὶ νῦν . . ἀγάλλει κείνου (i. e. Pelei) ὁμ. ἔ. (i. e. Aegi-
netas) Πυθίας, vel ἦτοι μεταίξεν, τὸ καὶ νῦν τ. μ. ἀγάλλει, κείνου
ὁμόσπορον ἔθνος Πυθία (ut sit genitivus). Hartung hic quoque multa
molitus scripsit ποικίλων ἔψευσας ὕμνων τὸν τοι μεταίξαντα, καὶ νῦν
τεὸς μάρως ἀγάλλει κοινὸν ὁμόσπορον ἔθνος Πυθίας. quibus refu-
tatis Rauchenstein (Philol. XIII 261) proposuit ἔψαυσας ὕμνων οἴ-
κοι· μεταίξας δὲ καὶ νῦν τεὸς μ. ἀγ. κείνῳ ὁμ. ἔθνος Πυθίας· τῷ Νε-
μείᾳ κτλ.; postea (Mus. Helvet. III 243 seq.) ὕμνων· ἦτοι μεταίξας σε
καὶ . . . κείνου . . . Πυθίας. At nullo modo ferri potest nominativus
Πυθίας, tunc enim etiam v. 48 seq. ad Euthymenem pertinerent:
ipse potius victor Pytheas hic aperte fuit compellendus. Neque vero
victoriae quae deinceps recensentur cum Rauchensteinio aliis ad Py-
theam referendae sunt, sed ad Euthymenem: Pytheas tunc praeter
hanc Nemeaeam nullam videtur victoriam rettulisse: at Euthymenes
Nemeae vicerat, cf. Isthm. VI 61. L. Schmid (de vita Pind. 120 seq.)
putat haec facillime in integrum restitui posse, si scribatur: ἦτοι
μεταίξαντα . . . ἔθνος. Πυθία ὁ Νεμείᾳ κτλ., ceterum prorsus in-
credibilia sunt, quae de explicando hoc loco in medium profert.
Mommseno postea Ursinianum μετ' αἶξαντα . . . Πυθίας placuit.
Friederichs, cui corruptissima quaeque integerrima videntur, hic quo-
que nihil omnino novandum censet, is igitur verba hunc in modum
ordinat Πυθίας ἀγάλλει ἔθνος μεταίξαντα h. e. μεταίξαν. Christ
ἀγάλλει καὶ σου ὁμ. ἔθνος, Πυθία. Kayser denique priorem correctio-

{ ἃ Νεμέα μὲν ἄραρεν μείς τ' ἐπιχώριος, ὃν φίλησ' Ἀπόλ-
λων·

45 ἄλικας δ' ἐλθόντας οἶκοι τ' ἐκράτει

Νίσου τ' ἐν εὐαγκεῖ λόφῳ. χαίρω δ' ὅτι

85

ἐσλοῖσι μάρναται πέρι πᾶσα πόλις.

Ἰσθι, γλυκεῖάν τοι Μενάνδρου σὺν τύχῃ μόχθων ἀμοιβάν
'Επ. γ'.

ἐπαύρο. χορὴ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν τέκτον' ἀεθληταῖσιν ἔμμεν· 90

50 εἰ δὲ Θεμιστιον ἔκεις ὥστ' αἰδεῖν, μηκέτι ῥίγει· δίδοι

φωνάν, ἀνὰ δ' ἰστία τείνον πρὸς ζυγὸν καρχασίου,

πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατίῳ φθέγγξαι ἐλεῖν Ἐπιδαύρῳ
διπλόαν 95

νικῶντ' ἀρετάν, προθύροισιν δ' Αἰακοῦ

ἀνθέων ποιάεντα φέρειν στεφανώματα σὺν ξανθαῖς Χά-
ρισσιν.

nem in hunc modum refinxit ἦτοι μετάξας τὰ καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλων κλεινὸν (ita iam Heyne) ὁμόσπορον ἔθνος· Πυθία ἃ Νεμέα μὲν κτλ. Equidem sed dubitanter ut par est conieci: ἦ τοι μετάξας, τὰ καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κεινὸν ὁμόσπορον ἔθνος, Πυθία, ὃ Νεμέα μὲν ἄραρεν. h. e. tu vero o Pythea iam persecutus es ea studia, quibus etiam nunc Euthymenes ornat et auget consanguineam gentem, cui (Euthymeni) favet Nemea. ut ἀγάλλειν geminum asciverit accusativum. — V. 44. ἄραρεν Boeckh, ἄραρε BBD, ἄρηρεν Tricl. — φάλησ', Boeckh φάλας'. — V. 45. τ' ἐκράτει Beck, τε κράτει BB, τε κρατεῖ rell. Paraphr. νικᾷ substituit, schol. v. 84 ἐνίκησε, sed per mire schol. v. 78 οὐ μόνον Νεμέα νενικήκατε, ἀλλὰ καὶ ἐν Αἰγίνῃ τοὺς ἡλικιώτας ἐλθόντας οἶκοι τῷ κράτει νενικήκατε, qui videtur κράτει pro dandi casu vocis κράτος accepisse. Kayser τ' ἐκράτεις scripsit. Recentiores parum recte haec interpretantur. Euthymenes Delphinio mense, qui Megarensibus et Aeginetis haud dubie commisus fuit, vice rat ludis Apollinaribus et domi et Megaris. — V. 47. μάρναται, Ahlwardt μάρνεται. — πέρι Ceporinus, D περι, rell. περί. — V. 48. γλυκεῖαν, BB γλυκεῖαν. — σὺν τύχῃ, Rauchenstein συμπτυχᾷ, ego conieci συντυχῶν, quod verbum genitivum asciscit etiam ap. Soph. Philoct. 320. — ἀμοιβάν, D ἀμοιβάν. — V. 49. Ἀθανᾶν, Tricl. Ἀθανῶν. — ἀεθληταῖσιν BBD, ἀθλ. Tricl. — ἔμμεν Tricl., ἔμεν vett. libri. — V. 50. δίδοι Hermann, libri δίδου. Fortasse μηκέτι ῥίγει δίδοι φωνάν iungendum, ac Tricl. plerique omittunt stigma. — V. 52. πύκταν BB, πύκτα rell. — παγκρατίῳ BB, παγκρατίου rell. — διπλόαν, τριπλόαν B, unde B τριπενόαν. — V. 53. προθύροισιν Tricl., προθύροισι rell. — V. 54. ἀνθέων Hermann, libri ἀνθεα. — ποιάεντα libri, Hermann ποιάεντα. Dictionis insolentiam alia exempla tuentur, velut Ol. VII 80 μῆλων κνισάεσσα πομπά. Scholiasta quid legerit incertum, dicit enim: καὶ κομίζεν αὐτὸν Αἰγίνῃ παιδρὰ τὰ ἀνθη τῶν στεφανῶν μετὰ (vulgo μετὰ τῶν στεφανῶν) τῶν Χαρίτων. — Χάρισσιν Schmid, libri Χάρισιν.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
NEMEONΙΚΑΙΣ.
ΑΛΚΙΜΙΔΗΣ ΑΙΓΙΝΗΤΗΣ
ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗΣ.
ΩΙΔΗ 5.

Strophæ.

υ υ Λ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 5 υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Epodi.

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 5 υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ

In constituendo hoc difficillimo carmine saepius et a Boeckhio et ab Hermanno, qui peculiarem scripsit de hoc carmine commentationem (Lips. 1844) discessi, maxime str. v. 7 et epod. v. 4, de quibus dictum in adnotatione. Etenim v. 36, qui omnium videbatur integerrimus esse, a quo conamina criticorum ad reliquos versus strophæ novissimos profecta sunt, graviter interpolatus est: hoc igitur versu emendato ceteri facile in integrum poterant restitui. In Epodo v. 6 Hermannum secutus binos ordines uno versu comprehendi.

Στρ. α'.

Ἐν ἀνδρῶν, ἐν θεῶν γένος· ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν
ματρὸς ἀμφοτέροισι· διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα
δύναμις, ὥς τὸ μὲν οὐδέν, ὃ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἶεν
ἔδος 5

μένει οὐρανός. ἀλλὰ τι προσφέρομεν ἔμπαν
5 ἢ μέγαν νόον ἦτοι φύσιν ἀθανάτοισι,
καίπερ ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ νύκτας 10
ἄμμε πότμος ἄντιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

'Αντ. α.

τεκμαίρει καὶ νῦν Ἀλκιμίδα τὸ συγγενές, ἰδεῖν 15
ἄγχι καρποφόροις ἀρούραισιν, αἵτ' ἀμειβόμεναι
10 τόκα μὲν ὧν βίον ἀνδράσιν ἐπηετανὸν ἐκ πεδίων ἔδοσαν,
τόκα δ' αὐτ' ἀναπανσάμεναι σθένος ἔμαρψαν. 20
ἦλθέ τοι Νεμέας ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων
παῖς ἐναγώνιος, ὃς ταύταν μεθέπων Διόθεν αἶσαν 25
νῦν πέφαντ' οὐκ ἄμμορος ἀμφὶ πάλα, κυναγέτας

V. 2. ματρὸς, Stob. Ecl. Phys. II 6. 7 γαστρὸς ex librariorum errore. Clem. Al. Str. V 708 et Euseb. Praep. Ev. XIII 13 ματρὸς ἄμωφ. — V. 3. αἶεν Hermann, v. αἰεί. — V. 4. ap. sch. Eurip. Med. 1224 ἔμπαν φαν' ἢ μέγαν νόον θνατοῖς legitur. — ἔμπαν, Tricl. ἔμπας. — V. 5. μέγαν schol. non respiciunt. — V. 6. μετὰ νύκτας, Pauwius κατὰ ν. — V. 7. ἄμμε libri et schol., ἄμμι Schmid, ac dativo utitur par. oratione liberius conformata. — ἄντιν' Tricl., ἄντιν' BBD. Sane in reliquis strophis syllaba praegressa producta est, sed in prima strophā correptio minus offendit, solet enim poeta deinceps severiore lege uti: neque τῶν τιν' i. e. ἂν ἔκαστον ausim scribere. Antea correxeram τίς τίν' usus scholiastae explicatione non satis accurata: καίπερ μὴ γινώσκοντες μήτε τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν μήτε τὰ διὰ τῆς νυκτὸς ἐσόμενα, μηδὲ ὅστις ἡμᾶς μόρος κατακέκρικεν εἰς σκοπὸν τίνα καὶ στάθμην δραμεῖν. In ed. 2 scripseram πρὸς ἄντιν' ἔγ. δρ. ποτε στάθμαν. Maiora molitur Hartung οὐδὲ νυχίαν τίς ἄμμι πότμος ἄντιν' ἐνέγραψε κτλ., quem sequitur Rauchenstein οὐδὲ μεσονύκτιον τίς ἄμμι πότμος τίν' ἔγραψε κτλ. Hermann, cum olim nihil nisi οἶαν τιν' commendavisset probante Boeckhio, postea coni. ἂν σύμφυτον ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στ., Ahrens αἶσαν τίν' ἔγρ. δ. π. στ. — V. 8. καὶ νῦν scripsi, καὶ νυν Schmid, δὲ καὶ νῦν BBD, δέ νυν (νῦν) Tricl. — Ἀλκιμίδα τὸ συγγενές, ἰδεῖν Hartung, libri et schol. Ἀλκιμίδας τὸ συγγενές ἰδεῖν. — V. 10. ἀνδράσιν Hermann, ἀνδρεσσιν libri. — ἐκ πεδίων BBD, πεδίων Tricl. — V. 14. νῦν πέφαντ' Tricl., νῦν τε πέφαντ' BBD, unde in ed. 2 νῦν γε scripsi. — ἄμμορος BB, ἄμοιρος D Tricl. — Post πάλα, non post κυναγέτας auctore Ceperino interpunxi, hoc enim poeta dicit ὥσπερ κυναγέτας ἰχνεῖσιν ἐν Πραξιδαμάντος κτλ. atque ita interpretatur paraphr. — Hermann, cum olim probante Boeckhio scripssisset νῦν πέφανται οὐκ ἄμμορος, postea coni. νῦν ὅτε πέφαντ' οὐκ ἄμορος, Hartung νῦν ἐφάνη Οὐκ ἄμορος, similiter Hóman.

Ἐπ. α'.

15 ἵχνεσιν ἐν Πραξιδάμαντος ἐὼν πόδα νέμων

πατροπάτορος ὀμαιμίον.

κεῖνος γὰρ Ὀλυμπιονίκος ἐὼν Αἰακίδαις

30

ἔρνεα πρῶτος (ἐνεικεν) ἅπ' Ἀλφεοῦ,

καὶ πεντάκις Ἰσθμοὶ στεφανωσάμενος,

20 Νεμέα δὲ τρεῖς, ἔπανσε λάθαν \

35

Σωκλείδα, ὃς ὑπέρτατος

Ἀγρησιμάχῳ νίεων γένετο.

Στρ. β'.

ἐπεὶ οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς

ἦλθον, οἵτε πόνων ἐγρύσαντο. σὺν θεοῦ δὲ τύχα

40

25 ἕτερον οὗ τινα οἶκον ἀπεφάνατο πυγμαχία πλεόνων

V. 16. ὀμαιμίον, Hecker ὀμαιμόνος, Hermann ὀμαιμίον, quod ferri nequit, Rauchenstein ὀμαισίον. Librorum scripturam defendit Friederichs, sed ut solet, nullo successu. Alcimidas, cuius pater fortasse Soclidas vel Socles fuit (cf. quae Didymus v. 30 de variato maioris Soclidae nomine dicit), in Cressam aliquam gentem videtur receptus fuisse, hinc in Nemeonicarum catalogo Ἀλκιμίδας Θεῶνος Κρής (vid. Asclepiades ad v. 1.) dictus est: erat igitur Alcimidae praeter germanum avum paternum Praxidamantem etiam alter θέσει avus, Theonis pater: Cressae gentis, quae ignobilis fuisse videtur, nullam omnino rationem habuit Pindarus, sed ut germanum avum ab altero secerneret, singulari hac appellatione usus est. — V. 17. Ὀλυμπιονίκος, ed. Rom. Ὀλυμπιονίκης. — V. 18. ἐνεικεν adieci, quod et sententiae et numero versus convenit, Boeckh addidit ἐλαίας, Kayser ἐνεγκών, Hermann ἐνρρόον, Hartung ἐδρέφατ', Bossler κείνος γὰρ Ὀλυμπιονίκος ἐλὼν Αἰακίδαις ἔρνεα πρῶτος (ἐλαίας) κτλ., Mommsen post varia tentamina denique acquievit in supplemento ἐπεὶ δρᾶπεν. — V. 19. πεντάκις, Hartung πέντε μὲν. — Ἰσθμοὶ Tricl., Ἰσθμῶ BB, utrumque D. — V. 20. τρεῖς i. e. νίκας Hermann, libri τρεῖς. — V. 21. Σωκλείδα dativum, quem duo Tricliniani exhibent, metrum requirit, nam Σωκλείδα' (αο) nemo ausit Pindaro vindicare. Ceteri libri Σωκλείδα consentiente, ut videtur, scholiasta. Nomina, quorum primordium est ΣΩ, in titulis passim ΣΟΙ vel ΣΩΙ scribi solent, velut Σωναύτης, Σωγένης, cf. Keil Anal. Epigr. p. 112 seq., quae paradosis rationem habet: nam haec nomina non ab adiectivo σῶος (σῶς) descendunt (σῶος, quamvis nonnunquam in libris scriptum extet et Didymus perversa usus ratione commendaverit, parum habet auctoritatis, cf. Et. M. 742, 42), sed a verbo σαῶ, igitur Σωναύτης, Σωγένης cum ex Σωιναύτης, Σωσιγένης orta sint, extrita sibilante retinent vocalem I: quare antea suspicatus sum etiam in Pindaro Σωκλείδας scribendum, siquidem Σωσικλείδης in titulis Aegineticis comparat, et Σωκλῆς ut videtur in Tegeatica inscriptione legitur. Verum plerumque syllaba ΣΙ eliditur, itaque nihil novandum. Laconica autem Σοιξιτέλης, Σοιξιάδας, Σοξίππος ad verbum σοῖζειν (σῶζειν) referenda. — V. 22. Ἀγρησιμάχῳ, B Ἀγρησιμάχῳ. — νίεων γένετο Tricl., νίων ἐγένετο BBD. — V. 23. ἐπεὶ οἱ (i. e. αὐτῶ) τρεῖς B duo Tricl. Schol., ἐπεὶ οἱ τρεῖς rell. — V. 25. πλεόνων, quod libri omittunt, Schmid ex schol. restituit.

- ταμίαν στεφάνων μυχῶ Ἑλλάδος ἀπάσας. 45
 ἔλπομαι μέγα εἰπὼν σκοποῦ ἅντα τυχεῖν
 ὥτ' ἀπὸ τόξου λείς· εὖθυν' ἐπὶ τοῦτον, ἄγε, Μοῖσα,
 οὔρον ἐπέων εὐκλεᾶ· οἰχομένων γὰρ ἀνέρων 50
 Ἄντ. β'.
 30 ἀοίδαὶ καὶ λόγοι τὰ καλὰ σφιν ἔργ' ἐκόμισαν,
 Βασσιδαῖσιν ἄτ' οὐ σπανίζει· παλαίφατος γενεά,
 ἰδία ναυστολέοντες ἐπικώμια, Πιερίδων ἀρόταις 55
 δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμνον ἀγερώχων
 ἐργμάτων ἔνεκεν. καὶ γὰρ ἐν ἀγαθῇ
 35 χεῖρας ἱμάντι δεθεῖς Πυθῶνι κράτησεν ἀπὸ τωὐτοῦ 60

V. 26. *μυχῶ*, Tricl. *μυχῶ δ'*. — V. 27. *σκοποῦ ἅντα τυχεῖν* Mingarelli iustum verborum ordinem restituit, ἅντα σκοποῦ τετυχεῖν BB, ἅντα σκοποῦ τυχεῖν D, *τυχεῖν ἅντα σκοποῦ* Tricl. Scripturae diversitatem testatur schol. *ἐνιοὶ γράφουσιν ἂν τετυχεῖν . . . γράφουσι δὲ καὶ ἅντα*. apparet igitur in BB male utramque lectionem conglutinatam esse. Etiam apud Homerum II. A 116 ἡ δ' εἴπερ τε τυχῆσι μάλα σχεδόν, οὐ δύνανται σφιν χραῖσμεῖν, nonnulli ut schol. et Eust. testantur, *τετύχῃσι* scripserunt, quorsum spectat Hesychii glossa *τετύχῃσι· τύχη, παρατύχη*. Satis speciosa Mingarellii suspicio supra Nem. IV 91 τὰ δ' αὐτὸς ἂν τετύχη scribendum esse, et fortasse nonnullis hoc quoque loco ἂν necessarium videbitur, sed cf. Pyth. I 43; adde Madvigii Advers. I 178 seq., cuius prudentiam potius, quam tumultuariam Cobeti doctrinam aemulari decet. — V. 28. *ὥτ'* Tricl., *ὦ τ'* BB, *ὦ τ'* D. — *λείς* BBD et Schol., *λείσ'* male Tricl. cum sequentibus iungens. — *εὖθυν'* Schmid, cf. Ol. XIII 27, libri *εὖθύν*. Schol., qui *ἄγε οὔρον* iungunt, plane praetermittunt. — *Μοῖσα*, Tricl. *Μοῖσ'*. — V. 29. *εὐκλεᾶ· οἰχομένων* scripsi, quemadmodum *εὐκλεᾶ* etiam Pyth. XII 24 legitur, nisi malis *εὐκλέ'*. *ἀποικομένων*, libri *εὐκλεᾶ· παροικομένων*, quod tuetur praeter alios Hartung, Schmid scripsit *εὐκλέ'*. *ἀποικομένων*, Hermann *εὐκλέα παρ.*, Boeckh *ἐπέων, ὦ Μοῖσ', ἄγ' οὔρον εὐκλεῖα· παρ.*, Ahlwardt *ἐπέων, ἄγ', οὔρον εὐκλέ'*, ὦ Μοῖσα, παρ., Mommsen *ἐπέων, ὦ Μοῖσ', ἄγ' οὔρον εὐκλεῖα· παρ.* — V. 30. *ἀοίδαὶ καὶ λόγοι* Pauwius, *ἀοῖδοι καὶ λόγοι* schol. et libri (solus B *λόγοι*, qui nullius est momenti). Frustra Mommsen tuetur paradosin, nam *λόγοι* aperte numeri legi adversatur, neque enim fieri potest, ut I obmutescat. — *ἔργ' ἐκόμισαν* Tricl., *ἔργα ἐκόμιξαν (ἐκόμιξαν)* vett. libri. — V. 31. *Βασσιδαῖσιν*, Didymus coni. *Βουδιδαισιν*, pariterque veteres de distinctione ambigebant. — V. 35. *ἱμάντι δεθεῖς* Tricl., *ἱμανταθεῖς* vett. libri, correctio haud dubie ex scholio perditio petita est. — *ἀπὸ τωὐτοῦ αἵματος* scripsi, legebatur *ἀπὸ ταύτας αἷμα πάτρας*, quod nullus criticorum addubitavit, nisi quod Hermann *αἵματι* scripsit metri ut sibi videbatur redintegrandi causa. At insolens genus dicendi *αἷμα ἀπὸ ταύτας πάτρας*, nec *ταύτας* convenit, cum *ταῖς αὐταῖς* potius fuisset dicendum. Atque aliud scholiastae reppererunt, prior dicit *ἀπὸ τῆς αὐτῆς συγγενείας ὦν καὶ πατρὶδος*, alter *ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὦν πατρὶδος ἦτοι τῆς Αἰγίνης καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος*, *τοῦτέστιν ἐκ τῆς αὐτῆς πατρὶδος τῶν Βασσιδῶν*. Hi igitur videtur legisse *ἀπὸ τωὐτοῦ αἵματος καὶ πάτρας*, neque tamen germana est haec scriptura, nam incommodus est hic versus numerus, multo-

αἵματος χρυσαλακάτου ποτὲ Καλλίας ἀδών

Ἐπ. β'.

ἔρνεσι Λατοῦς, παρὰ Κασταλία τε Χαρίτων

65

ἑσπέριος ὁμάδῳ φλέγεν·

πόντου τε γέφυρ' ἀκάμαντος ἐν ἀμφικτιόνων

40 ταυροφόνῳ τριετηρίδι Κρεοντίδαν

τίμασε Ποσειδάδιον ἄν τέμενος·

70

βοτάνῃ τε νῦν ποθ' ἃ λέοντος

νικῶντ' ἤρεφε δασκίους

Φλιοῦντος ὑπ' ὀνυγίοι' ὄρεσιν.

que etiam difficilior haec possis cum ceteris strophis conciliare. Scri-

ptum fuit olim ἀπὸ τῶν αἵματος interpretatione iam antiquitus ad-
 lecta, hinc orta tam scholiorum scriptura ἀπὸ τῶν αἵματων (καὶ)
 πάτρας quam nostrorum librorum lectio ἀπὸ ταύτας αἵμα πάτρας,
 interpolatione liberius grassante. — V. 36. χρυσαλακάτου vett. libri
 (schol.), χρυσαλακάτας Tricl., χρυσαλακάτας Schmid, χρυσοπλουκάμου
 nulla idonea ratione Hermann, χρυσοκόμης audacter novavit Har-
 tung. — V. 38. φλέγεν, φλέγειν D1V, φλέγε BB. — V. 39. ἀμφικτιό-
 νων et ἀμφικτυόνων libri. — V. 40. Κρεοντίδαν (quod Κρευντίδαν
 est pronuntiandum vel Κροντίδαν, cf. Hesych. Κροντίδαι, μάντεων γέ-
 νος) BBDVX et Schol., omis. Triclin. temere. Non recte Rauchen-
 stein Κρεοντίδαν i. e. Corinthiorum coniecit, sed nec scholiastae vide-
 tur fides habenda, qui ad v. 59 et 69 Calliam Creontis filium fuisse
 dicit, sed potius Creontidas nomen proprium hominis ex Bassidarum
 gente; cf. titulum scarabaei Aeginae reperti (Bulletino 1840 p. 140)
 Κρεοντίδα ἐμλ. — V. 42. ποθ' ἃ, VX lemma D ποθ' ἃ, lemma B
 ποθ' ἃ. Schol. apium βοτάναν λέοντος dici existimant, nisi quod
 unus eam interpretationem improbat: ἀλόγως· φέρεται γὰρ ἐπ' Ἀρχε-
 μόρῳ ὃ τε ἀγών τεθεῖς καὶ τὸ σέλινον τοῖς νικῶσι δεδομένον. alius
 denique Nemeam ipsam βοτάναν λέοντος appellari censet, quod sequi-
 tur paraphr., i. e. pratum leonis, quemadmodum ποία (πόα) passim
 idem est quod λειμών, atque possis componere Theocritea exempla,
 velut XI 13 γλαυῶς ἐν βοτάνῃς et XXVIII 12 ἐν βοτάνῃ, sed nescio
 an Pindarus scripserit βοτάνῃ δὲ νῦν πόα λέοντος i. e. apio pratum
 leonis eum coronavit, quemadmodum poeta alibi Nemeam χάριτος λέον-
 τος vel νάπαν λέοντος dicit. Mendum haud dubie alte repetendum:
 in antiquissimis libris erat ΠΟΑ, quod visum est ΠΟΤ' Α esse. —
 V. 43. νικῶντ' ἤρεφε δασκίους Hermann emendationem recepi, libri
 vett. νικάσαντ' ἔρεφε δασκίους, unde Tricl. ἔρεφ' ἀσκίους. Paraphr.
 interpretatur νικῆσαντα ἔσπευσεν, idem δασκίους agnoscit, Mommsen
 scripsit νικάσαντ' ἔχε δασκίους. — V. 44. Φλιοῦντος ὑπ' ὀνυγίοι' ὄρε-
 σιν scripsi, libri ὀνυγίοις, sed nullus unquam Graecorum poetarum
 montes dixit antiquos: nam Aesch. Eum. 966 γὰς ὑπὸ κεύθεσιν ὀνυ-
 γίοις priscum Furiarum domicilium est: recte vero ager Phliasiurum,
 in quo multa erant prisci temporis monumenta multaeque fabulae ab
 ultima antiquitate repetitae ferebantur, dicitur ὀνυγίους. Ὁ Φλιοῦς est
 ager Phliasiurum, vid. Thuc. V 58, Xenoph. Hell. VII 2, 10, urbs
 dicitur ἡ Φλιοῦς, cf. Steph. Byz. Ἀραιθρυέα. itaque ὀνυγίους scribere
 nolui. Antea suspicatus sum legendum esse νικάσαντ' ἔρεφεν κάρα

Στρ. γ'.

- 45 πλατεῖαι πάντοθεν λογίοισιν ἐντὶ πρόσοδοι 75
 νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν· ἐπεὶ σφιν Αἰακίδα
 ἔπορον ἔξορον αἶσαν ἀρετὰς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας, } 80
 πέταται δ' ἐπὶ τε χθόνα καὶ διὰ θαλάσσας
 τηλόθεν κλέος αὐτῶν· καὶ ἐς Αἰθίοπας
 50 Μέννονος οὐκ ἀπονοστάσαντος ἐπᾶλτο· βαρὺν δέ σφιν 85
 νεῖκος Ἀχιλεὺς (δείξε), χαμαὶ καταβὰς ἀφ' ἀρμάτων
 φαιεννᾶς υἱὸν εὐτ' ἐνάριξεν Ἀόος ἀκμᾶ
 (ἔγχεος ζακότιο. καὶ ταύταν μὲν παλαιότεροι 90

Φλιοῦντος ὑπ' ὠλυγίοις ὄρεσιν, cui versui adscripta interpretatio δασκίοις effecerit, ut locus grave vitium contraheret. cf. Hesych. ὠλυγίων, σκοτεινῶν, κακῶν, μακρῶν, ὀξέων, μεγάλων. Schnitzer νίκαντ' ἤρεφε δασκίοις. — V. 46. σφιν Tricl., σφισιν BBD. — V. 49. τηλόθεν κλέος scripsi, τηλόθεν ὄνομ' BBD, τηλόθεν γ' ὄνομ' Tricl. Quod restituit κλέος, confirmat schol. ἐβλήθη τὸ κλέος αὐτῶν ἐς Αἰθίοπας ipsa poetae verba repetens. Interpretamentum esse ὄνομα vel vulgaris forma arguit, nam poetae consentudini convenit ὄνομα. — V. 50. οὐκ ἀπονοστάσαντος Tricl., οὐκ ἂν ἀπον. BBD, fuit ἂν(εἰθρόντος) interpretandi gratia adscriptum, aut varia scriptura ἀνανοστάσαντος, quamquam hoc compositum invisitatum. — ἐπᾶλτο, de hac syncope aoristi II verbi ἐφάλλεσθαι cf. Cram. An. Ox. III 397. Sch. legit etiam ἐπαλτο a verbo πᾶλλεσθαι (τοῦτ' ἐστιν ἐπάλθη, ἐβλήθη) probantibus Schneidewino et Leutschio; fort. legendum ἐπαλτο h. e. ἐπλητο. — σφιν, D1 σφι. — V. 51. νεῖκος Ἀχιλεὺς (δείξε), χαμαὶ καταβὰς scripsi, libri νεῖκος ἔμπεσ' (D1 ἐντεσ') Ἀχιλλεύς (BB Ἀχιλεὺς)· χαμαὶ καββάς (BB καμβάς). Sed ἔμπεσ' ab interpolatore additum esse arguit schol.: βαρεῖαν δὲ καὶ ἐπαχθῇ μάχην διὰ φιλονεικίαν αὐτοῖς ἐπέδειξεν (l. ἀπέδειξεν) ὁ Ἀχιλλεύς τοῖς Αἰθίοφιν, unde Pindaro δείξε restituendum esse iam Dissen perspexit. Ceterum variis coniecturis tentaverunt hunc locum; Boeckh scripsit βαρὺν δέ σφι νεῖκος ἔμπαξ' Ἀχιλεὺς χαμάδις καταβὰς ἀφ' ἁ., Dissen βαρὺν δέ σφι δείξε νεῖκος χαμαὶ καταβὰς Ἀχιλεὺς ἀφ' ἁ., Kayser βαρὺν δ' ἔμπεσέ σφι νεῖκος, Rauchenstein βαρὺν δέ σφι θῆκε νεῖκος (vel β. δέ σφι νεῖκος ἔμπαξ) καββαὶς χαμάδις ῥ' Ἀχιλεὺς ἀφ' ἁ., ubi ἔμπαξ etiam Hermann olim coniecerat, T. Mommsen, qui χαμαὶ adpunctit, βαρὺν δέ σφι νεῖκος ἔμπαξ καββάς Ἀχιλεὺς ἐπέδειξ' ἀφ' ἁ., Ahrens βαρὺν δέ σφι ἔλκος Ἀχιλεὺς ἔμπαυσε (ἔμπαυσ' etiam Boissonade) χαμαὶ καταβὰς (Schneidewin χαμάζε καβὰς) ἀφ' ἁ., Hermann βαρὺν δέ σφι ἔλκος Ἀχιλεὺς ἔμπεσε, χαμάζε καβὰς ἀφ' ἀρμάτων φαιεννᾶς κτλ., Hartung βαρὺν δέ σφι δείξε χαμαὶ νεῖκος Ἀχιλεὺς, καταβὰς κτλ., ego in epecdosi scripsi βαρὺν δέ σφι ἔλκος Ἀχιλλεύς (εἶτα) χαμαὶ καταβὰς ἀφ' ἀρ. φ. υἱὸν ἐξενάριξε, Rauchenstein βαρὺν δέ σφι ἔμπεσ' ἔλκος (vel παῖσεν ἔλκος) χαμαὶ καταβὰς Ἀχιλεὺς ἀφ' ἀρμ., denique Hóman βαρὺν δέ σφι ἔμπεσ' ἄχος νεῖκός τ' Ἀχιλεὺς καταβὰς κτλ. — V. 52. ἐνάριξεν, B ἐνάριξεν. — Ἀόος ἀκμᾶ Schmid, libri ἀοὺς αἰκμᾶ, sed par. legit ἀκμᾶ. Praeterea suspicor scribendum esse vel ἀκμαὶς vel ἐνάριξαν ... ἀκμαί: sane paraphrastes sequitur vulgata scripturam, sed quae schol. ex antiquis commentariis adscripsit, meam emendationem commendant. — V. 53. ταύταν, Schmid τάνδε, Pauwius ταῦτα,

- ὁδὸν ἀμαξιτὸν εὐρον· ἔπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων μελέταν·
 55 τὸ δὲ παρ ποδὶ ναὸς ἐλίσσόμενον αἰεὶ 95
 κυμάτων λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν
 θυμόν. ἐκόντι δ' ἐγὼ νώτῳ μεθέπων δίδυμον ἄχθος
 ἄγγελος ἔβαν, πέμπτον ἐπ' εἴκοσι τοῦτο γαρύων 100
 Ἐπ. γ'.
 εὐχος ἀγώνων ἄπο, τοὺς ἐνέποισιν ἱερούς,
 60 Ἀλκιμίδα τό γ' ἐπάρκεσεν)
 κλειτᾷ γενεᾷ· δύο μὲν Κρονίου παρ τεμένει, 105
 παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε καὶ Πολυτιμίδαν
 κλᾶρος προπετῆς ἄνθε' Ὀλυμπιάδος.
 δελφῖνί κεν τάχος δι' ἄλμας
 65 εἰκάζοιμι Μελησίαν 110
 χειρῶν τε καὶ ἰσχύος ἀνίοχον)

Christ ζακότοιο· ταύταν μὲν οἱ παλ. — V. 58. ἔβαν, in ed. 2 ἐσβᾶν scripsi.
 — πέμπτον ἐπ' Tricl., BBD πέμπτον ἐπί. Hermann olim ἄγγελος βάν
 πέμπτον γ' ἐπὶ εἴκοσι, post ἄγγελος ἔβαν πέμπτον ἐπὶ εἴκοσι, Hartung
 μεθέπων δίδυμον ἄχθος ἀγγελίας, πέμπτον ἐπὶ εἴκοσι. — V. 59. ἱερούς,
 conieci ἱερῶς, i. e. quos solenni ritu indicant, cf. Hesych. ἱρῶς, θεο-
 πρεπῶς. — V. 60. Ἀλκιμίδα scripsi, ut sit nominativi forma aeolica,
 quae si cui displicet, poterit is Ἀλκιμίδα, τό γ' (vel ὁ τ') ἐπάρκεσας
 scribere, codd. Ἀλκιμίδας τό γ' ἐπάρκεσε (Tricl. ἐπάρκεσεν) κλειτᾷ (ᾧ)
 γενεᾷ (ᾧ), atque ita legit paraphr. Schmid Ἀλκιμίδα, ὁ γ' ἐπ.
 κλειτᾷ γενεᾷ, et similiter Hermann Ἀλκιμίδα ὁ τ' ἐπ. κλειτᾷ γενεᾷ.
 Hartung prorsus aliter haec conformavit τοὺς ἀέθλοισιν ἱεροῖς Ἀλκιμί-
 δας ἐπάρκεσεν κλειτᾷ γενεᾷ scribens. — V. 62. παῖ σέ τ' ἐνόσφισε
 καὶ Πολυτιμίδαν BB, παῖς ἐτ' ἐνόσφισε καὶ Πολυτιμίδα D, sed Tricl.
 παῖ· σέ τ' ἐνόσφισε τιμίδαν (gl. τὸν υἱὸν τῶν τιμίων), Boeckh καὶ
 Πουλυτιμίδαν, Hermann ἡδὲ Πολυτιμίδαν, postea παῖ, σ' ὁ τ' ἐνό-
 σφισε καὶ σέ, Πολυτιμίδα, T. Mommsen παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε καὶ σέ,
 Πολυτιμίδα, cum antea, quoniam v. 18 nihil deesse putavit, v. 40
 Κροντίδαν eiecit, coniecisset φαῖσέ σε καὶ Πολυτιμίδαν. — V. 63.
 ἄνθε', Hecker ἔρνε', Hartung ἦβας προπετῆς κλᾶρος Ὀλυμπιάδας.
 Et scholiasta sane aliud quid videtur legisse, sed quae ad explicandum hunc locum affert,
 commenticia sunt omnino: paraphr. vulgatam scripturam tuetur. —
 V. 64. δελφῖνί κεν Tricl., δελφῖνι κε BBD. Scholiastam καὶ legisse
 non satis tuto conicias. — V. 65. εἰκάζοιμι dubitanter scripsi, ἴσον
 εἰποῖμι BD, ἴσον εἰποῖμι Tricl., εἰποῖμι om. ἴσον B, sed anapaestus
 vice spondei non ferendus; librariorum interpretamentum esse arguit
 scholiastae explanatio: ἀντὶ τοῦ ἴσον ἂν εἰποῖμι καὶ τὸν Μελησίαν
 τῷ ταχεῖ δελφῖνι. sed εἰκάζοιμι vocabulum vulgare non indigebat
 interpretatione, oblitteratum est reconditum aliquod vocabulum, for-
 tasse ἐξισκοῖμι vel ἀντίσκοῖμι, quemadmodum ἐξισάζειν, ἀντισάζειν,
 ἐξισοῦν, ἀντισοῦν, ἐξομοιοῦν dicuntur. T. Mommsen olim con. δελ-
 φῖνι δὲ . . . ἴσων φαμί Μελησίαν. — V. 66. χειρῶν BB, χειρῶν D Tricl.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
NEMEONIKAIS.
ΣΩΓΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ
ΠΑΙΔΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩ.
ΩΔΗ Ζ.

Strophæ.

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 5 υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Epodi.

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 5 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

In inscriptione D inverso ordine *πεντάθλω παιδί*. — De schol. *πρώτος ὁ Σωγένης Αἰγινητῶν ἐνίκησε παῖς ὢν πεντάθλω κατὰ τὴν τεσσαρεσκαίδεκάτην Νεμεάδα· ἐτέθη δὲ ὁ πένταθλος πρῶτος κατὰ τὴν τρισκαίδεκάτην Νεμεάδα*. assentior Hermannō priore loco *κατὰ τὴν 8^η Νεμεάδα* corrigenti, sed dubito num ad eundem modum deinde *κατὰ τὴν 7^η Νεμεάδα* refingendum sit: nam quinquertii certamen multo ante institutum esse constat, siquidem Eurybates Argivus Nemeæ quinquertio victor ante proelium Marathonium a Sophane Atheniensi occisus est, vid. Pausan. I 29, 4, Herod. VI 92 et IX 75. Item Nicoladas Corinthius Nemeæ ter quinquertio victor, quem Simonides epigrammate decoravit, adversatur Hermannī coniecturæ, nisi scholiastam de *puerorum* quinquertio verba fecisse statuas, quod certamen sane potuit postea addi: nam Eurybates et fortasse Nicoladas quoque inter viros coronam sibi peperisse videntur. — Disputavit de hoc carmine Rauchenstein in Philol. XIII 421 seqq. et in Museo Helvet. VI p. 65 seqq.

Στρ. α'.

Ἐλεῖθνια, πάρεδρε Μοιρᾶν βαθυφρόνων,
καὶ μεγαλοσθενέος, ἄκουσον, Ἥρας, γενέτειρα τέκνων·
ἄνευ σέθεν

οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν
τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν ἀγλαόγυιον Ἥβαν. 5

ἄναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα·
εἶργει δὲ πότμῳ ζυγὲνδ' ἕτερον ἕτερα. σὺν δὲ τίν
καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἀρετᾷ κριθεῖς 10
εὐδοξος αἰδέεται Σωγένης μετὰ πενταέθλοις.

Ἀντ. α'.

πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἰκεῖ δορικτύπων

10 Αἰακιδᾶν· μάλα δ' ἐθέλοντι σύμπειρον ἀγωνία θυμὸν
ἀμφέπειν. 15

εἰ δὲ τύχη τις ἔρδων, μελίφρον' αἰτίαν
ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλε· ταὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαί
σκότον πολὺν ὕμνων ἔχοντι δεόμεναι·

ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσοπτρον ἴσαμεν ἐνὶ σὺν τρόπῳ, 20
15 εἰ Μναμοσύνας ἑκατὶ λιπαράμπυκος
εὖρηται ἄποινα μόχθων κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς·

V. 1. Ἐλεῖθνια Tricl., vett. l. Ελλεῖθνια. — πάρεδρε BB paraphr., πάρεδρος reliqui. — V. 3. εὐφρόναν, D εὐφροσύναν. Sententia plane praepostera, nam non tam ἄνευ σέθεν, quam σέο ἔνεκα poetam dicturum esse exspectaveris. Ego conieci οὐδὲ κνέφας μελαιναῖν δρακέντες εὐφρόνας, Hartung scripsit οὐ φάος ἐκ μελαινας δρακέντες εὐφρόνας. Librorum lectionem ita tantum licet tueri, si iungas οὐ φάος, οὐ τεὰν ἀδ. ἐλάχομεν . . ., μέλαιναν δρακ. εὐφρ., quod durissimum. — V. 4. τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν D, τεὰν ἐλάχομεν ἀδ. BB, τεὰν ἀδ. ἐλάχομεν Tricl., Schmid ἀδελφὰν scripsit. — V. 5. ἐπὶ ἴσα Tricl., ἐπ' ἴσα BD, ἐπὶ ἴσοις Bothe, fortasse ἐπὶ ἴσας scribendum. — V. 6. πότμῳ vel πότμω libri, solus D πότμος. — ζυγὲνδ' Schmid, libri ζυγόν θ' (ε' ζυγώνθ'). Wieseler ζυγοῦνθ', ego antea ζυγοὶ θ' scripsi, cf. Schol.: διακωλύει γὰρ ἕτερον ἕτερα καὶ διαζεύγνυσιν (fort. errore praepositio διὰ repetita est) ἡμᾶς ἀπ' ἀλλήλων ἢ ἀπ' ἄλλων πραγμάτων τὰ συγκληρωμένα ἡμῖν πράγματα. — V. 8. εὐδοξος BB, rell. et sch. ἐνδοξος. — πενταέθλοις, πεντάθλοις BBD. — V. 9. δορικτύπων, B1B1 δορικτύπων, D δορόκτυπον. — V. 10. ἀγωνία, Hartung ἀγωνίας. — V. 11. τύχη, T. Mommsen coni. τύχα, ut participium ἔρδων sit loco verbi finiti positum. — V. 12. ῥοαῖσι, sch. πνοαῖσι, sed par. consentit cum libris. — ἐνέβαλε Schmid scholiasta auctore restituit, libri ἔβαλε (Tricl. ἔβαλεν), Mommsen ἐβάλετο praeoptat, Boeckh ἐνέβαλεν· al. scripsit. — V. 13. δεόμεναι, D δέομαι. — V. 14. ἴσαμεν ἐνὶ σὺν τρόπῳ, Hartung ἴσ' ἄτε δέμας ἐμπρέπειν, Rauchenstein ἐνὶ γ' ἐν τρόπῳ, Wiskemann ὀπιθόμβροτον. — V. 15. Μναμοσύνας Boeckh, v. Μνημ. — V. 16. εὖρηται Hermann, v. εὖρηται τις, Schmid εὖρη τις.

'Επ. α'.

σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον 25
 ἔμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βλάβεν·)
 ἀφνεὸς πενιχρὸς τε θανάτου πόρον
 20 | σάμα νέονται. ἐγὼ δὲ πλέον' ἔλπομαι
 λόγον Ὀδυσσεὺς, ἢ πάθ' ἄν, διὰ τὸν ἄδνεπῃ γενέσθ'
 Ὀμηρον· 30

Στρ. β'.

ἐπεὶ ψεύδεσσι οἱ ποτανᾶ τε μηχανᾶ
 σεμνὸν ἐπεστί τι· σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύθοις·
 τυφλὸν δ' ἔχει
 ἦτορ ὄμιλος ἀνδρῶν ὁ πλεῖστος. εἰ γὰρ ἦν 35
 25 ἐτὰν ἀλάθειαν ἰδέμεν, οὐ κεν ὄπλων χολωθεῖς

V.18. βλάβεν BB Sch., λάβεν D, βάλον Tricl. Donaldson coni. ἀπὸ κέρδει βάλον. — V.19. ἀφνεὸς Tricl., ἀφνεὸς τε vett. — θανάτου πόρον σάμα scripsi, (ac θανάτου πόρον etiam Kayser), libri θανάτου πάρα σάμα (εἰς σήμα). Hoc uno loco antiquissima forma σάμα servata est, cuius loco Pindarus alibi θάμα dicere solet: eadem varietas etiam alias deprehenditur, cf. Hesych.: Σαμινά, θαμινά, συνεχῶς· Λάκωνες. Wieseler θανάτου πέρας ἄμα scripsit, Hermann θάνατον πάρα θαμά, Hartung θανάτου πέλας ἄμα, Rauchenstein θανάτου τέλος. — V.20. πλέον' Schmid, πλέον libri et Schol. — V.21. πάθ' ἄν scripsi i. e. ἄν ἐπαθεν, relativo ut solet Pindarus postposito, BBD πάθ' ἄν, Tricl. πάθεν, in utraque lectione structuræ duritia offendit; numerus sing. πάθεν non aptus, dicendum πάθας, et quod fortasse aliquis praeoptet παθ' ἄν nimis ambiguum; alterum planum addita particula ἦ ὥς πάθεν, sed Tricliniano hoc invento non decet uti ad coniecturam ἦ πάθ' ὥς faciendam. — V.22. ψεύδεσσι οἱ D, ψεύδεσσι οἱ BB, ψευδέεσσιν οἱ Tricl. — ποτανᾶ τε μηχανᾶ, libri om. τε, quod adiecit Hermann, Schmid γε, Boeckh ποτανοῖσι μηχανᾶ coniecit. Mihi scribendum videtur ποτανᾶ τι μηχανᾶ σεμνὸν ἐπεστί· ἔτι. atque ita fort. legit schol. τοῖς γὰρ περὶ Ὀδυσσεὺς κεκηρυγμένοις σεμνότης τις ἐπὶ νῦν scribens, non ἐπ' ἀνθεῖ. — V.25. ἐτὰν ἀλάθειαν scripsi, BD ἔάν varietatem scripturæ geminato spiritu testantes, ἔάν B et Tricl., ἔάν εἰς. Adde schol. ἐνιοὶ μὲν ἀνέγνωσαν ἔάν δασέως, ἀντὶ τοῦ (τὴν) ἑαυτοῦ· βέλτιον δὲ ψιλῶς, ὥς καὶ Διονύσιος ὁ τοῦ Χαρμίδου. ἔάν, quod interpretatur gl. Tricl. τὴν ἀγαθὴν καὶ οὐσαν καὶ μὴ τὴν ἐκ πιθανότητος δοκοῦσαν ἀγαθὴν, plane inauditum, quamvis ἔάν dicatur; sed ἔάν nihilo melius, neque quod Boeckh scripsit ἔ τάν aut Mommsen ἔ τῶν satisfacit. Prope ad verum accessit Hartung ἔτεάν coniiciens. De vocabulo ἔτος cf. Schol. Hom. Il. A 133: ἔστιν ἔτος, καὶ σημαίνει τὸν ἀληθῆ, ἐξ οὗ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἔτεος· τοῦτο παρὰ τὸ ἔω τὸ ὑπάρχω, ἐμὶ· ἐξ αὐτοῦ ἔτος ὁ ἀληθής. Adverbium ἐτὰ adscripsit Ioh. Alex. de acc. p. 29 ὥς ἐτὰ Τημενιδῶν χρόσεον γένος, ubi Τημενιδῶν pro Τημενίδος scripsi; versus fortasse ex Euripidis cognomine fabula petitus. (non recte de hoc loco Schneider Callim. II 759, in alio exemplo ib. legendum ἀλλ' ἔτεδὸν μὲν ἀθημότες, denique manifestum librarii additamentum καλλιγραφεῖς καὶ παχύτατα διαλέγη expungendum.) Adde atticum epigramma CIGr. I 569 σαφῶς ἐτὰ τ' εἰσάκουε καὶ λόγοις πείραν μαθὼν κτλ. Huc etiam re-

ὁ καρτερός Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν
 λευρὸν ξίφος· ὃν κράτιστον Ἀχιλλεύς ἄτερ μάχα 40
 ξανθῷ Μενέλα δάμαρτα κομίσαι θααῖς
 ἂν νανυσὶ πόρευσαν εὐθυπνύου Ζεφύροιο πομπαί
 Ἀντ. β'.

30 πρὸς Ἴλου πόλιν. (ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται
 κῦμ' Ἀἶδα, πέσε δ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκέοντα· τιμὰ δὲ
 γίνεται, 45
 ὦν θεὸς ἄβρὸν αὖξῃ λόγον· τεθνακότων

ferendum nomen Ἑταιφίλα, quod legitur in titulo Lesbio Ephem. Epigr. II, p. 4, n. 7: ἱερέα(ν) τὰν θεῶν Ἑ(α)φίλας καὶ ΚΑΡΙCCAN καὶ ἐργ(ι)οφόρον τῶν ἀγιοτάτων μυσταρίων, quae Kaibel nescivit expedire; in lapide ETIΦΙΛΑΝ Cyriacus Anconitanus legit: opem fert Hesychiana glossa: Ἑται . . φίλη· ἡ Περσεφόνη, quae valde criticos exercuit, quamque adeo proscripsit M. Schmidt; corrigas Ἑταιφίλη· ἡ Περσεφόνη· i. e. vera amica, nomen ex adverbio ἐτά, quocum componas Democritium ἐτεῖ, et φίλη conglutinatum; sed alterum nomen sive deae sive dearum quod fuerit nescio, neque enim lubet hariolari; ἐργιοφόρον autem i. e. ὀργιοφόρον recte mihi restituisse videor. Pindarus autem hoc vocabulo etiam alias usus est, sed librarii ubique oblitteraverunt: velut Isthm. II 10 redintegro ad eundem modum ὄημ' ἀληθείας (ἐτάς) ἄγγιστα βαῖνον, quemadmodum nos dicimus die reine Wahrheit. item Nem. X 11 scribendum Ζεὺς ἐπ' Ἀλκυμήναν Δανάαν τε μολῶν ἐτὸν κατέφανε λόγον, ubi omnes libri τὸν exhibent. — ἰδέμεν Schmid, libri εἰδέμεν. — V. 26. ἔπαξε, D ἔσταξε. — V. 27. Ἀχιλλεύς Tricl., Ἀχιλλεύς vett. l. — V. 28. ξανθῷ Μενελά, D ξανθῷ Μενέλα, et Μενέλα etiam BB. — V. 29. ἂν BBD, ἐν Tricl. — εὐθυπνύου Ζεφύροιο πομπαί, BB εὐθυπνύου Ζ. πνοαί (in B adscriptum πομπαί), et πνοαί agnoscit par. — V. 31. Ἀἶδα ed. Oxoniensis, Ἀἶδαο libri. — πέσε δ' BBD, πέσ' Tricl., fort. πέσε τ', Wiskemann πῆε δ' ἀδόκητον corrigit. — ἐν καὶ δοκέοντα, Hartung ἐν καὶ δοκέοντι, Rauchenstein ἀδόκητ' ἴσα καὶ δοκέοντα, quod metro adversatur. — γίνεται libri, non γίνεταί. — V. 32. αὖξῃ Schol. et paraphr., libri αὖξει. Post λόγον distinxi, quemadmodum Aristarcho et Didymo placuit: paraphrastes λόγον τεθνακότων· βοαθ. κτλ., sed idem etiam illam distinctionem agnoscit. Rauchenstein, qui de hoc carmine commentatus est in Philol. XIII 421 seq. et in Mus. Helvet. VI 65 seq. Boeckhio praeunte post τεθνακότων βοαθῶν ponit stigma, haec verba ad τιμὰ γίνεται referens. — τεθνακότων βοαθῶν γὰρ παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου μόνος χθονὸς ἐν Πυθίοισι τε δαπείδοις scripsi, libri τεθνακότων βοαθῶν· τοὶ γὰρ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου ἔμολε χθονὸς, ἐν Πυθίοισι (Tricl. Πυθίοις) δὲ δαπείδοις. Didymus et iam antea Aristarchus hanc verborum comprehensionem a vocabulo τεθνακ. inchoari et usque ad πρᾶσθην continuari viderunt: ac Didymus legit τεθνακότων βοαθῶν παρὰ μ. ὁ εὐρ. ἔμολε (sive potius μόλε) χθονὸς κτλ., ubi ἔμολε haud dubie ex coniectura scripsi, cum legeretur, ut schol. testatur, ἔμολον (sive potius μολον), quod videtur Aristarchus tuitus esse. (Schol. εἰ δὲ γράφεται ἔμολον, τῷ πληθυντικῷ ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ χρᾶται, quae ex Didymi commentario petita videntur.) Τολ sive τοι neuter in archetypis reperit, hoc enim si legissent neque τεθνακότων βοαθῶν ad Troiae excidium rettulissent, quod plane praeposterum est, alter de Hectoris caede, alter

(βοαθῶν γὰρ παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου
 μόνος χθονὸς ἐν Πυθίοισι τε δαπέδοις 50
 35 κείται, Πριάμου πόλιν Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πρᾶθεν,
 τᾷ καὶ Δαναοὶ πόνησαν· ὁ δ' ἀποπλέων
 Σκύρου μὲν ἄμαρτεν, ἵκοντο δ' εἰς Ἐφύραν πλάναισιν. 55
 Ἐπ. β'.
 Μολοσσία δ' ἐμβασίλευεν ὀλίγον
 χρόνον· ἀτὰρ γένος αἰεὶ φέρειν

de Eurypylo Troiano per Neoptolemum interemto interpretatus, neque pluralis numerus *μόλον* a Didymo mutatus esset. Legebant haud dubie *τεθ. βο. γὰρ παρὰ*, quam vocem nostri libri servaverunt, sed iidem *παρὰ* omittunt: qua voce intercepta cum numerus versus laboret, a recentiore interpolatore additum est *τοί*. Locus iam antiquitus corruptus, neque Alexandrinis successit emendatio: labem autem contraxit *μόλον*, in cuius locum *μόνος* substitui. Hoc enim dicit poeta, ut sententiam praegressam exemplo illustraret: unus Neoptolemus aeterno honore floret in Delphico templo prope umbilicum terrae sepultus, non item ceteri, qui una ibidem interemti sunt. *Τεθνακότες βοαθῶι* quamvis etiam reliqui heroes, quos Delphi venerabantur, dici possint, malim tamen ipsius Neoptolemi comites intelligere, cf. Eurip. Andr. 1128: *φασγάνῃ τυπείς Δελφοῦ πρὸς ἄνδρός, ὥσπερ αὐτὸν ὤλεσεν πολλῶν μετ' ἄλλων*. Nihil praeterea mutavi, nisi quod *Πυθίοισι τε* scribendum fuit, cum δὲ in libris sit. Ipse antea haec tentaveram *τεθ. βοαθῶν, τοί παρὰ μ. ὁ. εὐρ. μόλον χθονός, ἐν Πυθίοισι γαπέδοις κείται*, quae correctio fortasse lenior videbitur, sed *τοί* omni caret fide. Hermann scripsit: *λόγον τεθνακόντων βοαθῶν, τοί παρὰ . . . μόλον χθονός· ἐν Πυθίοισι δὲ κτλ.* Hartung *λόγον τεθνακόντων. βοαθῶν, τοί . . . μόλον χθονός, ἐν Πυθίοισι γαπέδοις*. Hömann *τεθνακόντων βοαθῶν· τῷ παρὰ . . . μόλεν χθονός, ἐν Πυθ. δὲ δαπ.*, et similiter iam antea Mezger *τῷ παρὰ . . . μολῶν . . . κείται*. Christ *τεθνακόντων. βοαθῶν τοί παρὰ μέγαν . . . μολῶν χθονός ἐν Πυθίοισι γαπέδοις κείται*. Wiskemann *τεθνακόντων· βοαθῶν γὰρ μετὰ μέγαν . . . μολῶν . . . Πυθίοισι γε δαπέδοις κτλ.*, M. Schmidt *βοαθῶν τις παρὰ μ. ὁ. εὐρ. μόλεν χθονός, ἐν Πυθίοισι δὲ κτλ.* — V. 35. *Πριάμου*, B^B *Πριάμοιο*. — V. 36. *τᾷ*, Tricl. *τῇ* (τῆς), — *πόνησαν*, Ahrens *πόνασαν*. Schol. eandem per omnia scripturam videtur repperisse, et verba *ὁ δ' ἀποπλέων Σκύρου κτλ.* bis v. 47 et 53 adscribuntur. Poeta quid dicere instituerit, recte assecutus est schol.: *ταύτῃ καὶ οἱ Δαναοὶ πόνησαν ἢ (scr. ῆ) καὶ ὁ Νεοπτόλεμος· παρόσον ἀπονοστοῦντες οἰκιάδε χειμῶνι ἐχρήσαντο καὶ ὁ Νεοπτόλεμος καὶ οἱ Ἕλληνες*, sed oratio manifesto vitio laborat: tentavi *τᾷ καὶ Δαναοί, πόνησ' ἄνοδ' ἀποπλέων* i. e. *per invium propter tempestatem mare profectus*, vel *τᾷ καὶ Δαναοί, πόνησ' ἄνοδία πλέων*, ubi *ἀνοδία* possis adversam fortunam interpretari, quemadmodum *εὐοδία* de prospero successu dici solet. — V. 37. *Σκύρου*, Tricl. *Σκίρου*. — *Ἐφύραν* Boeckh, libri *Ἐφυραν* contra Herodiani et grammaticorum praecepta. — *πλάναισιν* scripsi, libri *πλαγχθέντες* vel *πλαχθέντες*, manifestum interpretamentum, quod metro adversatur; antea *πλάνητες* vel *πλανᾶται* proposui, Hermann quodammodo, Boeckh maluit transponere verba, quorum ordinem bis schol. tuetur, *ἄμαρτε, πλαγχθέντες δ' εἰς Ἐφύραν ἵκοντο*, spondeo admissio, ubi in ceteris strophis est trochaeus. — V. 39. *φέρειν* B Tricl., *φέρει* D.

40 τοῦτό οἱ γέρας. ᾤχετο δὲ πρὸς θεόν,
κτέαν' ἄγων Τρωϊάθεν ἀκροθινίων· 60
ἵνα κρεῶν νιν ὑπερ μάχας ἔλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνὴρ μα-
χαίρα.

Στρ. γ'.

βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξυναγέται.
ἀλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν· ἐχρῆν δέ τιν' ἐνδον ἄλσει
παλαιτάτῳ 65

45 Αἰακιδᾶν κρεόντων τολοιπὸν ἔμμεναι
θεοῦ παρ' εὐτειχέα δόμον, ἥρωϊαις δὲ πομπαῖς
θεμισκόπον οἰκεῖν ἐόντα πολυθύτοις,
εὐώννυμον ἐς δίκαν τρία ἔπεα διαρκέσει· 70
οὐ ψευδὶς ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ·

50 Αἰγίνα, τεῶν Διὸς τ' ἐκγόνων θρασύ μοι τόδ' εἶπεν

Ἀντ. γ'.

φαιρναῖς ἀρεταῖς ὁδὸν κυρίαν λόγων 75
οἰκοθεν· ἀλλὰ γὰρ ἀνάπανσις ἐν παντὶ γλυκεῖα ἔργῳ·
κόρον δ' ἔχει

καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' Ἀφροδίσεια.

φυᾶ δ' ἕκαστος διαφέρομεν βιοτᾶν λαχόντες, 80

55 ὁ μὲν τά, τὰ δ' ἄλλοι· τυχεῖν δ' ἐν' ἀδύνατον

εὐδαιμονίαν ἄπασαν ἀνελόμενον· οὐκ ἔχω

εἰπεῖν, τίني τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον

ᾤρεξε. Θεαρίων, τὴν δ' εἰκότα καιρὸν ὄλβου 85

Ἐπ. γ'.

δίδωσι, τόλμαν τε καλῶν ἀρομένῳ

V. 41. κτέαν' ἄγων BB, κτέατ' ἀνάγων D Tricl., scilicet scriptum
fuit κτέαν' ἄγων: eadem scripturae diversitas Pyth. II 59, ubi libri
κτεάτεσσι et κτεάνοισι, et Ol. V 24 κτεάτεσσι, sed A κτεάνεσσι (scr.
κτεάνοισι). Apud Aesch. Ag. 341 libri quidem omnes κτεάτεια, sed
Theognostus 99 videtur ex illo ipso loco κτεάνεια petiisse. Sed κτέατα
non magis videtur in usu fuisse, quam κτεάτοις, unde Herodianus per
metaplasmum κτεάτεσσι ortum esse censet. — Τρωϊάθεν libri, cf.
Eustath. pr. 21, Schmid Τροῖαθεν. — ἀκροθινίων, Tricl. ἀκροθινίων τ'
vel θ'. — V. 42. ὑπερ Rauchenstein, vulgo ὑπέρ. — V. 43. βάρυνθεν
δὲ περισσὰ Schmid, libri βάρυνθεν (D βάρυνθε) περισσὰ δὲ, nisi quod
εἴς' om. δὲ. — V. 47. θεμισκόπον Lobeck, v. θεμίσκοπον. — πολυθύτοις.
εὐώννυμον ἐς δίκαν τρία κτλ. Aristarchus, vulgo distinguebatur πολυ-
θύτοις εὐώννυμον· ἐς δίκαν τρία, Hermann πολυθύτοις εὐώννυμον ἐς
δίκαν τρία. — V. 49. μάρτυς, B2B1 μάντις. — V. 51. λόγων, Heimsoeth
coni. λέγων, et cum prioribus iungit. — V. 53. corruptus legitur ap.
schol. II. N 636. — V. 57. Μοῖρα Tricl., μοῖρα BBD. — V. 58. καιρὸν,
Christ κλᾶρον. — V. 59. ἀρομένῳ Hermann, vulgo ἀραμένῳ.

60 σύνεσιν οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν.

(ξεινός εἰμι· σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον, 90
ὔδατος ὥτε ροὰς φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων
κλέος ἐτήτυμον αἰνέσας· ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς
οὔτος.

Στρ. δ'.

ἔων δ' ἐγγὺς Ἀχαιὸς οὐ μέμψεται μ' ἀνήρ
65 Ἴονίης ὑπὲρ ἁλὸς οἰκέων· προξενία πέποιθ' ἐν τε δαμόταις 95
ῥυμῶν δέρομαι λαμπρόν, οὐχ ὑπερβαλὼν,
βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσαις, ὁ δὲ λοιπὸς εὐφρων)
ποτὶ χρόνος ἔρποι. μαθὼν δέ τις ἂν ἐρεῖ, 100
εἰ παρ μέλος ἔρχομαι ψάγιον ὄαρον ἐννέπων.

70 Εὐξενίδα πάτραθε Σώγευες, ὑπομνύω
μὴ τέρμα προβάς ἄκουθ' ὥτε χαλκοπάραρον ὄρσαι 105

Ἀντ. δ'.

θοῶν γλῶσσαν, ὃ σ' ἐξέπεμψεν παλαισμάτων

V. 60. σύνεσιν Hermann, vulgo σύνεσις. — ἀποβλάπτει, ed. Rom. ἀποβλέπει. Kayser cum Schmidio ἀρόμενον σύνεσις οὐκ ἀποβλάπτει φρ. Conieci τόλμα τε καλῶν ἐραμένω σύνεσιν οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν. — V. 61. σκοτεινὸν haud dubie vitiosum, Boeckh κοτεινόν, ego κελαινόν, postea ἐρεβεννόν conieci, cf. Hesych. ἐρεβεννή· σκοτεινή, itaque Pindarum scripsisse credo, nam hoc carmen passim interpretamentis vitiatum est; poeta si κελαινόν adhibuisset, foret hoc integrum servatum, aut μέλαινα, non σκοτεινόν adscriptum. Hartung pro imperio novavit εἰμ'· ἀπέχων σκοτεινὸν ψόγον. — V. 62. ὥτε D, ὥτε BB. — ἐς, D ὡς. — V. 64. μέμψεται, male ed. Rom. ψεύσεται, qua scriptura abusus Heyne ψέζεται. — V. 65. προξενία Hermann, libri καὶ προξενία(α), Mommsen καὶ ξενία. — πέποιθ' ἐν τε, D πέποιθέ τε. — V. 66. ῥυμῶν, Tricl. ῥυμῶν. — ὑπερβαλὼν Schmid, libri ὑπερβάλλον. Mommsen ὑπερβλέπων scripsit, id ipsum scholiastas legisse ratus, mihi secus videtur. — V. 68. ἐρεῖ, Tricl. ἐροῖ (ἐροι). Boeckh coni. μαθὼν δέ τις ἐρεῖ. Schol. adnotavit ἂν traiectionem et cum μαθὼν potius quam cum ἐρεῖ iungendum esse. — V. 69. ψάγιον BB, ψέγιον D ut vid. et Tricl. Schneider ψόγιον, Ahrens ψελλόν, sed cf. Hesych. ψάγιον· πλάγιον, λοξόν, ἐκκλινμένον. — V. 70. scholiasta cum dicit ὃ Σώγευες, ὑπομνύω (D ἀπομν.) τῇ Εὐξενίδα πάτρα, et paraphr. ὁμνυμι τῇ πατρὶα τῶν Εὐξενιδῶν, fortasse aliud quid legerunt, inde Hartung Εὐξενίδι Σωγένους πάτρα ἀπομνύω, Rauchenstein τὴν δ' Εὐξενιδῶν πάτρα τε τὸδ' ἀπομνύω. Difficile universum hunc locum, in quo illustrando plurimum operae ab hominibus doctis collocatum est, expedire, sed ὑπομνύω omnino restituendum fuit pro librorum lectione ἀπομνύω, quam si quis tueri velit, confugiendum ad structurae inversionem μὴ τέρμα προβῆναι θοῶν γλῶσσαν ὄρσαις, quae inversio quam molesta et ambigua hoc praesertim loco sit quilibet videt: neque enim credibile poetam praeter necessitatem obscuritatem sermonis captasse, ut audientes laqueis irretiret. — V. 71. ὥτε Boeckh, ὡς εἰτε (ὥσειτε) BBD, ὥστε Tricl. Fuit ὥτε scriptum. — χαλκοπάραρον schol., v. χαλκοπάραρον. — V. 72. ὃ σ' ἐξέπεμψεν scripsi, ὃς ἐξέπεμψε D Tricl., ὃς ἐξέπεμψας BB.

αὐχένα καὶ σθένος ἀδιάντων, αἰθῶνι πρὶν ἀελίῳ γυῖον
ἐμπεσεῖν.

εἰ πόνος ἦν, τὸ τεργνὸν πλεόν πεδέρχεται.

75 ἔα με· νικῶντί γε χάριν, εἴ τι πέραν ἀεσθίης 110

ἀνέκραγον, οὐ τραχὺς εἰμι καταθέμεν.

εἶρειν στεφάνους ἐλαφρόν· ἀναβάλεο· Μοῖσά τοι

κολλᾷ χρυσὸν ἐν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἄμᾳ 115

καὶ λείριον ἄνθεμον ποντίας ὕφελιός' ἐέσας.

Ἐπ. δ'.

80 Αἰὼς δὲ μεμναμένος ἀμφὶ Νεμέᾳ)

πολύφατον θρόον ὕμνων δόνει

ἄσυχᾳ. βασιλῆα δὲ θεῶν πρόπει 120

δάπεδον ἂν τόδε γαρνέμεν ἀμέρα

ὅπ'ι· λέγοντι γὰρ Αἰακὸν νιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυ-
τεῦσαι,

Στρ. ε'.

85 ἔμᾳ μὲν πολίαρχον εὐωνύμῳ πάτρα,

125

Schol. adnotans ἀπὸ τοῦ πρὸς αὐτὸν λόγον εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ μεσέστη· ὅστις ὁ Σωγένης τῶν τοῦ πεντάθλου ἀγωνισμάτων ἐξέπεμψεν tertiam personam testatur; quae subita mutatio cum iure displiceret, grammaticus aliquis ἐξέπεμψας correxit; sed potius ὁ σ' ἐξέπεμψεν (id quod te discedere fecit) legendum, idque referendum ad τέρμα προβάς (προβῆναι), quod quid esset, latuit veteres interpretes: τέρμα non est scopus, sed linea (γραμμῇ), qua arcetur iaculum missuri ne propius ad scopum accedant atque mala fraude usi victoriae praemia aemulis praecripant. In Nemeaeo certamine quinquertii, cui interfuit Sogenes, videtur unus vel alter iaculantium egressus esse lineam, qui cum propter hanc fraudem abigerentur a certamine, luctae certamen, quod subsequeretur iaculationem, aemulorum numero imminuto iam et facilius multo et celerius confectum est. — V. 73. ἀδιάντων, Hecker ἀμίαντων. — πρὶν BBD schol., πρὸς Tricl. — ἀελίῳ Mommsen, ἀλίῳ lemma D, ἀλίῳ cett. — V. 75. ἔα με· νικῶντί γε χάριν, εἴ τι πέραν ἀεσθίης ἀνέκραγον, οὐ τρ. εἰ κ. Hermann, qui πέραν scripsit et distinctionem emendavit, cum legeretur ἔα με, νικῶντί γε χάριν εἴ τι περ ἂν ἀεσθίης ἀνέκραγον· οὐ (schol. et lemma BD οὐ γὰρ) τρ. εἰ κ. Hartung ἔα με νικῶντί γε χάριν, εἴ τι πέραν ἀεσθίης ἀνέκραγον (οὐ τραχὺς εἰμι), καταθέμεν. — V. 77. ἀναβάλεο Schmid atque ita iam Triclinius, distinctione correcta, nam BBD ἀναβάλλεο, quod quemadmodum schol. cum prioribus iungunt. Hartung εἶρειν στεφάνους, ἐλαφρόν ἀναβάλεο, Μοῖσα, καὶ κολλᾷν, quod probat Rauchenstein, nisi quod κόλλα commendat. — V. 78. λευκὸν, ed. Rom. χαλκόν. — ἄμᾳ, legebatur ἄμᾳ. — V. 81. πολύφατον, Tricl. πολυφάτων. — θρόον ὕμνων Schmid, legebatur ὕμνων (D ὕμνον) θρόον. — V. 82. ἄσυχᾳ scripsi, ἄσυχᾳ Hermann, libri ἡσυχῇ. — V. 83. δάπεδον, male Schneidewin et Ahrens ex Hermannii coniectura, quae iusto metro adversatur, γάπεδον. — ἀμέρα Hermann (Benedictus ἡμέρα), legebatur θενμερᾶ, D θεμερᾶ, utrumque metro adversatur. Aliis fort. placuerit θεμερᾶ γαρνέμεν δάπεδον ἂν τόδε. — V. 84. νιν Boeckh, v. μιν. — ματροδόκοις Tricl., vett. ματροδόκοισι (σι). — V. 85. ἔμᾳ, Hermann ἔμᾳ,

- Ἡράκλεες, σέο δὲ προπρωῶνα μὲν ξεῖνον ἀδελφεόν τ'. εἰ
 δὲ γέυεται
 ἀνδρὸς ἀνὴρ τι, φαῖμέν κε γείτον' ἔμμεναι
 νόφ' φιλήσαντ' ἀτενέϊ γείτονι χάρμα πάντων 130
 ἐπάξιον· εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἀλέγοι, \
- 90 ἐν τίν κ' ἐθέλοι, Γίγαντας ὃς ἐδάμασας, εὐτυχῶς
 ναίειν πατρὶ Σωγένης ἀταλὸν ἀμφέπων
 θυμὸν προγόνων ἐκτρήμονα ξαθέαν ἀγνιάν. 135
- Ἐπὶ τετραόροισιν ὦθ' ἀρμάτων ξυγοῖς
 ἐν τεμένεσσι δόμον ἔχει τεοῖς, ἀμφοτέρως ἰὼν χειρὸς. ὦ
 μάκαρ,
- 95 τὴν δ' ἐπέοικεν Ἥρας πόσιν τε πειθέμεν 140
 κόραν τε γλαυκῶπιδα — δύνασαι δέ — βροτοῖσιν ἀλκάν
 ἀμαχανιᾶν δυσβάτων θαμὰ διδόμεν.
 εἰ γὰρ σφισιν ἐμπεδοσθενέα βίοντον ἀρμόσαις 145

Pauw τᾱ, Heyne ὁμᾱ. — πολλὰρχον, conieci *πολιᾱρχον*. — V. 86. *προπρωῶνα μὲν*, particula offensionis est, itaque aliquando conieci *προπρωῶνα* deleta voce μὲν, cuius loco Rauchenstein μὲν requirit, Hartung *προσηνέα* scripsit. — *γέυεται*, B1B2 et lemma B ex corr. *δεύεται*, eandem scripturae diversitatem testantur scholia. Aristarchus γεύεται legit, itaque sch. 3 (Paraphr.), sed sch. 2 *δέυεται*, sch. 1 videtur utrumque sequi. Aristarcho etiam iusta interpunctio debetur, 'libri ἀνὴρ, τί φαῖμεν . . . γείτονι; (in BD nulla interpunctio) χάρμα π. ἐπ., atque ita schol. 3, nisi quod is distinxit ἀτενέϊ γείτονι χάρμα κτλ. — V. 87. *ἔμμεναι* Tricl., *ἔμμεν* vett. — V. 88. *φιλήσαντ'* BB, *φινύσαντ'* D, *φιλήσαντά γ'* Tricl., *φιλάσαντ'* Boeckh. — *ἀτενέϊ* Hermann, libri *ἀτενεῖ*. — V. 89. αὐτὸς, B1 αὐτὸς, lemma D αὐτό. — ἀλέγοι scripsi, ἀνέχοι libri, (ἀνέχῃ lemma D), Thiersch ἀνέχοι, Rauchenstein ὑπέχοι, Hartung εἰ δ' ἔστι, καὶ θεὸς ἀνέχοι, ἐν τίν τ' ἐθέλοι. — V. 90. κ' ἐθέλοι libri, ed. Rom. et Ald. κ' ἐθέλει. — ἐδάμασας BD, ἐδάμασσε rel. — V. 92. *προγόνων*, paraphr. *προγόνων τ'* videtur repperisse. — *ἐκτρήμονα* Tricl., *εὐκτ.* vett. — *ἀγνιάν* Tricl., *ἀγνιαν* vett. — V. 93. ὦθ' D, ὦσθ' BB, φ θ' Tricl. — V. 94. *τεμένεσσι* Tricl., *τεμένεσι* vett. — *χειρὸς* D, *χερὸς* cett. — V. 95: Ἥρας πόσιν τε Bothe, legebatur Ἥραν πόσιν τε. — V. 96. *δύνασαι* δὲ separavi, nam mediae inserta sunt orationi, vulgo *δύνασαι* δὲ βροτοῖσι κτλ., Hartung *δύναται*, atque ita lemma D, sed schol. *δύνασαι* testantur. — V. 97. *δυσβάτων*, D *δυσβά*. — *θαμὰ* (B *θαμᾶ*) non magis convenit huic loco, quam *θάμα* (*ἄμα*). Credo poetam scripsisse *ἀλκάν ἀμαχανιᾶν δυσβάτων τ' ἰθὺς διδόμεν*. Ἰθὺς hic idem est quod *πορεία* sive *πόρος*, neque offendit prior syllaba correpta. Emendationis necessitatem etiam schol. ostendit, cuius interpretatio: *δύνασαι δὲ καὶ αὐτὸς τῶν ἀπόρων καὶ ἀμηχάνων εὐρεῖν δύναι· ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ διδόμεν*, bimembrem fuisse orationem testificatur. Quae huic scholio subiiciuntur καὶ *δύνασαι τοὺς ἄλλους θεοὺς πεῖσαι δοῦναι*, οὗς *προεῖπεν*, ex diverso commentario petita sunt; qui haec scripsit, verba *δύνασαι* δέ, quemadmodum ego feci, separavit. Christ *δυσβάτων διδόμεν*, *ἄνα* proposuit. — V. 98. *σφισιν* Tricl., *σφιν* vett.

ἦβα λιπαρῷ τε γήραι διαπλέκειν
 100 εἰδαιμόν' ἔόντα, παίδων δὲ παῖδες ἔχουσιν αἰεὶ

Ἐπ. ε'.

γέρας τό περ νῦν καὶ ἄρειον ὄπιθεν.

τὸ δ' ἐμὸν οὐ ποτε φάσει κέαρ

150

ἀτρόποισι Νεοπτόλεμον ἐλκύσαι

ἔπεσι ταῦτ' ἀδὲ τρις τετράκι τ' ἀμπολεῖν

105 ἀπορία τελέθει, τέκνοισιν ἄτε μαψυλάκας, Διὸς Κό-
 ρινθος. 155

V. 99. γήραι Schmid, libri γήρα (γήρα). — διαπλέκειν scripsi, libri διαπλέκοις, atque ita schol., ἀρμόσαις non est participium, ut visum paraphrastae, sed optativus, atque ita etiam scholiasta, qui quidem διαπλέκοις male apodosis loco esse arbitratur. Hartung scripsit διαπλέκοι — V. 101. ὄπιθεν Schmid, libri ὀπισθεν (D ὀπισθε). — V. 103. ἐλκύσαι, Hartung mire ἐλκῶσαι. — V. 104. ἔπεσι D, ἔπεσσιν BB, ἔπεσσι Tricl. — ταῦτ' Schmid ex schol., libri ταῦτα. — τετράκι Schmid, libri τετράκις. — V. 105. τελέθει, Hartung τελέθει. — μαψυλάκας libri, malim cum Schneidero τέκνοισιν ἄτε μαψυλάκαις Διὸς Κόρινθος.

Στρ. α'.

Ὁρα πότνια, κάρυξ Ἀφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων,
 ἄτε παρθενήτοις παίδων τ' ἐφίξοισα γλεφάροις,
 τὸν μὲν ἀμέροις ἀνάγκαις χερσὶ βαστάξεις, ἕτερον δ' ἐτέ-
 ραις. 5

ἀγαπατὰ δὲ καιροῦ μὴ πλαναθέντα πρὸς ἔργον ἕκαστον
 5 τῶν ἀρειόνων ἐρώτων ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

'Αντ. α'.

οἶοι καὶ Διὸς Αἰγίνης τε λέκτρον ποιμένες ἀμπεπόλησαν 10
 Κυπρίης δώρων· ἐβλαστεν δ' υἱὸς Οἰνῶνας βασιλεύς
 χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος. πολλὰ νιν πολλοὶ λιτάνευον ἰδεῖν·
 ἄβοατὶ γὰρ ἡρώων ἄντοι περυναίεταόντων 15
 10 ἦθελον κείνου γε πείθεσθ' ἀναξίαις ἐκόντες,

'Επ. α'.

οἷ τε κρανααῖς ἐν Ἀθάναισιν ἄρμοζον στρατόν, 20
 οἷ τ' ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηιάδαι.
 ἱκέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γονάτων πόλιός θ' ὑπὲρ φίλας
 ἀστῶν θ' ὑπὲρ τῶνδ' ἄπτομαι φέρων
 15 Λυδῖαν μίτραν καναχαδὰ πεποικιλμέναν, 25
 Δείνιος δισσῶν σταδίῳ καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα.
 σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώ-
 τερος·

Στρ. β'.

ὅσπερ καὶ Κινύραν ἐβρίσε πλούτῳ ποντία ἐν ποτε Κύ-
 πρῳ. 30

V. 1. ἀμβροσιᾶν BB, ἀμβροσιῶν D, ἀμβροσίῳ Tricl. — V. 2. παρ-
 θενήτοις Hermann, B παρθενήτοις, D Tricl. παρθενίοις, denique B
 παρθενήτῃ παρθενήτῃ, qua scriptura usus olim proposui delendum esse
 ἄτε et scribendum: παρθένων παρηλίσιν παίδων τ' ἐφίξοισα γλεφά-
 ροις. — γλεφάροις Boeckh, vulgo βλεφάροις. — V. 3. ἀμέροις ἀνάγκαις
 χερσὶ βαστάξεις. Hermann emendationem etiam nunc tueor, neque
 offendit geminatus dandi casus, quamquam libri et par. ἀνάγκας χερσὶ
 exhibent. Quod si ἀνάγκας retinendum, malim ἀμέρας ἀνάγκας.
 Schmid ἀν' ἀγκᾶς scripsit. Pro ἀμέροις D ἀμάρας, H1 ἀμέρας, Hecker
 ἀμέραις requirit. — V. 7. ἐβλαστεν Stephanus, libri ἐβλαστε. — V. 9.
 ἀβοατὶ Tricl., κάβοατὶ BBD, fortasse ex paraphrasi, ubi est καὶ γὰρ.
 Hartung ut solet interpolavit ἀωτ' ἐν περυν. scribens. — V. 10. ἀναξίαις
 Alberti, atque ita legit Schol.: ἀναξίαις, τουτέστι ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς
 βασιλείαις αὐτοῦ, par. neglexit. vulgo ἀν' ἀξίαις. — V. 12. Πελοπηιάδαι
 Schmid, libri Πελοπηῖδαι. — V. 13. γονάτων BD, v. γοννάτων. — V. 14.
 φέρων, D φίλων. — V. 15. καναχαδὰ, legebatur καναχηδὰ. — V. 16.
 Δείνιος BBD, Tricl. Δείνιδος. — V. 17. τοι om. lemma Sch., qui fort.
 ἐμφυτευθεὶς legit. — V. 18. ὅσπερ BB, reliqui ὅσπερ. — ποντίᾳ, ποντίῳ D.

ἴσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε πρὶν τι φάμεν.
 20 πολλὰ γὰρ πολλὰ λέλεκται· νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν
 βασάνῳ

ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος· ὅψον δὲ λόγοι φθονεροῖσιν· 35
 ἄπτεται δ' ἐσλὼν αἰεὶ, χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει.

Ἄντ. β'.

καῖνος καὶ Τελαμῶνος δάψεν υἱόν, φασγάνῳ ἀμφικυλί-
 σαις. 40

ἦ τιν' ἄγλωσσον μὲν, ἦτορ δ' ἄλκιμον, λάθᾳ κάτεχεν
 25 ἐν λυγρῷ νείκει· μέριστον δ' αἰόλῳ ψεύδει γέρας ἀντέταται.
 κρυφαίσι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσσῇ Δαναοὶ θεράπευσαν· 45
 χροσέαν δ' Αἴας στερηθεὶς ὅπλων φόνῳ πάλαισεν.

Ἐπ. β'.

ἦ μὰν ἀνόμοιά γε δάοισιν ἐν θερμῷ χοῦ
 ἔλκεα ῥῆξαν πελεμιζόμενοι 50

V. 20. πολλὰ Pauwius, libri πολλὰ, Schmid πολλοῖς. — δόμεν BBD, δόμεναι Tricl. — V. 21. ὅψον δὲ λόγοι (Tricl. om. δὲ λόγοι) φθονεροῖσιν, quamvis hanc veterum librorum scripturam et scholia Pindarica et schol. Sophoclis testificentur, neque nostri interpretes haesitaverint, tamen mihi haec sententia semper admodum inepta visa est: nam invidi facta pariter atque dicta aliena carpere solent. Ac licet facili negotio mendum vetustum tollere: ὅψον λόγοι φθονεροῖσιν. Vocula δὲ ut passim in Pindari carminibus adscripta ad sensa poetae illustranda cum se in ordinem verborum insinuavisset, corrector ut versus numero laboranti subveniret, temere λόγοι pro λόγοις substituit. Christ ὅψον φθονεροῖσι δὲ μύφοι. — Schol. Soph. Ai. 154 corrupte φθονεροῖς, λάπτεται δ' εἰδώς, χειρ. — V. 22. αἰεὶ Tricl., αἰεὶ vett. — ἐρίζει, Hecker coniecit ἐρίζει. — V. 23. δάψεν, B δάμεν. — ἀμφικυλίσας Boeckh, ἀμφικυλίσας BBD, ἀμφικυλίσας Tricl. — V. 24. ἦ τιν', Hartung ἦ τόν. — λάθᾳ, D λάθαν. Varie interpretantur vel veteres vel nostri: mihi quidem nihil aliud dici videtur, quam in verborum contentione obliquo eum capit, ut obmutescat: at id non cadit in Aiace, qui in armorum iudicio strenue causam egit, quamvis inferior Ulixē discesserit. Nescio an λάσθα sit corrigendum, h. e. contentus, irrisio, cf. Herod. VI 67. Hesychius: λάσθη· χλεύη· λήθη (hoc videtur ineptum additamentum), ὀλιγοῦρα, ἀσχορολογία, ἀσχήνη: item λάσθας· συμφοράς. — κάτεχεν ἐν λυγρῷ νείκει scripsi, κατέχει ἐν λυγρῷ νείκει Hermann (et schol. 1 ἐν λυγρῷ γήρει). Libri variant, D κατέχειν λ. ν., BB ut vid. κατέχει τε λ. ν., Tricl. κατέχει λ. ν. Κάτεχεν confirmat schol. 2, qui λήθη κατέσχευεν dicit, et fort. etiam schol. 1, qui κατέσχευε potius quam κατέχει scripsisse videtur, sed paraphr. κατέχει tuetur. — V. 25. ἀντέταται, D ἀντέταται. — V. 26. ἐν om. lemma BD. — V. 28. ἦ, lemma D ἦ. — δάοισιν Hermann, δαιοῖσιν BB, δαίοισιν D, δαίοισιν Tricl. — ἐν θερμῷ χοῦ scholiasta, qui interpretatur θερμὰ δὲ ἔλκη τὰ φλεγμαίνοντά φησι, fortasse brevitatis studio ductus θερμὰ substituit Pindari verbis. — V. 29. πελεμιζόμενοι Wakefield, libri πολεμιζόμενοι, atque ita schol. πολεμιζόμενοι ἀντὶ τοῦ πολεμιζόντες ἐνεργητικοῦ, ubi Boeckh non recte πελεμ. corrigere voluit; sed Aristarchus πολεμιζόμενοι

30 ὅπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχῃ, τὰ μὲν ἄμφ' Ἀχιλεῖ νεοκτόνῳ,
 ἄλλων τε μόχθων ἐν πολυφθόροις
 ἀμέραις. ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν καὶ πάλαι, 55
 αἰμύλων μύθων ὁμόφοιτος, δολοφραδῆς, κακοποιὸν ὄνειδος
 ἃ τὸ μὲν λαμπρὸν βιάται, τῶν δ' ἀφάντων κῦδος ἀντείνει
 σαθρόν.

Στρ. γ'.

35 εἴη μή ποτέ μοι τοιοῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ κελεύ-
 θοις 60
 ἀπλόαις ζωᾷς ἐφαπτοίμαν, θανῶν ὥς παισὶ κλέος
 μὴ τὸ δύσφραμον προσάψω. χρυσὸν εὔχονται, πεδίον δ'
 ἔτεροι
 ἀπέραντον· ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἄδων καὶ χθονὶ γυναικαὶ καλύ-
 ψαιμ', 65
 αἰνέων αἰνητά, μομφὰν δ' ἐπισπείρων ἀλιτροῖς.

Ἀντ. γ'.

40 αὖξεται δ' ἀρετά, χλωραῖς ἑέρσαις ὥς ὅτε δένδρεον, (αἰνῶν) 71

legit, ut docet eius paraphrasis ὅπ' ἀλεξιμβρότου λόγχης κινούμενοι. — V. 30. ἀλεξιμβρότῳ, D ἀλεξιβρότῳ. — V. 31. ἐν πολυφθόροις Boeckh, libri πολυφθόροισιν ἐν, non debebam παμφθόροισιν ἐν scribere, praepositione male locata. — V. 33. αἰμύλων (αἰμύλων) Tricl., αἰμυλίων vett. — ὁμόφοιτος, BB ὁμόφοντος. Christ δοχμόφοιτος divinavit. — V. 36. κλέος, Tricl. κλέα. — V. 37. χρυσὸν εὔχονται, BB χρυσὸν δ' εὔχ. — V. 38. ἄδων Boeckh, libri ἄδων, ἄδων, ἄδων. — καὶ χθονὶ scripsi, libri καὶ χθονί. — καλύψαιμ', conieci καλύψαιμ, quod recepit Mommsen. — V. 40. αὖξεται δ' ἀρετά, χλωραῖς ἑέρσαις ὥς ὅτε δένδρεον, (αἰνῶν ἐν) σοφοῖς ἀνδρῶν ἀρεθεῖς ἐν δικαίοις τε πρὸς ὕψος αἰθέρα. ita enim scribenda sunt, quae in libris interpolata leguntur ὥς ὅτε δένδρεον (εἰς δένδρον) αἰτσει σοφοῖς, unde Boeckh, ut versus numero satisfaceret, δένδρεον ἄσσει ἐν σοφοῖς, Hecker δένδρε' ἀνάσσει ἐν σ. scripserunt. At comparatio manifesto vitio laborat: nam quod utrique commune est, praeter necessitatem bis dicitur, sufficiebat αὖξεται, quod additur αἰτσει non solum otiosum, sed etiam incommodum est, siquidem ἑέρσαις et αἰτσει non satis apte conciliantur. Quod alterutri peculiare est, cum plane eloqui deceret, arborem quidem rore ali dixit, sed virtus unde augmentum capiat, reticuit. Critici alicuius additamentum est αἰτσει, qui id agebat, ut numerum versus redintegraret: neque schol. 1 repperit, qui verba sic ordinanda esse dicit: τὸ δὲ ἐξῆς· αὖξεται δὲ ἀρετὰ ἐν σοφοῖς τε καὶ δικαίοις τῶν ἀνδρῶν ἀρεθεῖς, ὥς ὅτε δένδρον χλωραῖς ἑέρσαις πρὸς ὕψος αἰθέρα, neque paraphr. αὖξεται δὲ καὶ ἡ ἀρετὴ τῶν ἀνδρῶν ὑψωθεῖσα τοῖς σοφοῖς καὶ δικαίοις λόγοις τῶν ποιητῶν, ὥσπερ καὶ φντὸν ἐπαιρεται πρὸς αἰθέρα καὶ αὖξεται τοῖς χλωροποιοῖς δρόσοις. Neuter αἰτσει agnoscit; schol. 1 utrum ἐν legerit an interpretandi gratia adiecerit, incertum, par. nudum dativum repperit, idem, ut solet liberius conformare poetae orationem, λόγοις τῶν ποιητῶν largitur de suo. Sed schol. 2 scribens: τὸ δὲ ἐξῆς· ὥς δένδρον αἰτσει πρὸς αἰθέρα ὕγραῖς ἑέρσαις, οὕτω καὶ ἡ ἀρετὴ σοφοῖς ἀνδράσι καὶ δι-

(έν) σοφοῖς ἀνδρῶν ἀεφθεῖς' έν δικαίοις τε πρὸς ὕγρὸν 70
αἰθέρα. χρεῖαι δὲ παντοῖαι φίλων ἀνδρῶν· τὰ μὲν ἀμφὶ
πόνοις

ὑπερώτατα· μαστεύει δὲ καὶ τέρψις έν ὄμμασι θέσθαι,
πιστόν. ὦ Μέγα, τὸ δ' αὖτις τεὰν ψυχὰν κομίζει 75
Ἐπ. γ'.

45 οὐ μοι δυνατόν· κενεᾶν δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος·
σεῦ δὲ πάτρα Χαριάδαις τε λάβρον
ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον ἑκατὶ ποδῶν εὐωνύμων 80
δὺς δὴ δυοῖν. χαίρω δὲ πρόσφορον
έν μὲν ἔργῳ κόμπουν ἰεῖς, ἐπαοιδαῖς δ' ἀνήρ
50 νόδυνον καὶ τις κάματον θῆκεν· ἦν γε μὰν ἐπικώμιος
ὕμνος 85

δὴ πάλαι καὶ πρὶν γενέσθαι τὰν Ἀδράστου τὰν τε Καδ-
μείων ἔριν.

καίοις αὐξεται ἀεφθεῖσα testatur additamentum ἄτσει, neque vero praep. έν agnoscit. Iam inutili additamento expuncto tam numeri quam sententiae hiatum procuravi verba necessaria αἰνω έν inserendo: id quod confirmat Clem. Paedag. I 154: ἀρετὰ γὰρ ἐπαινεομένα δένδρον ὡς ἀέξεται, sive alius poetae simili dicto usus, sive Pindarici loci sententiam paucis comprehendens. Adde Nem. XI 17 έν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσι νιν αλνεῖσθαι χρεῶν κτλ. Wiskemann δένδρον έν ἄλσει coniecit. — V. 44. πιστόν Mommsen restituit ex scholio: ἐπιζητεῖ δὲ καὶ ἡ τῶν ὀμμάτων τέρψις τὸ πιστόν, ὥστε θέσθαι έν ὀμμάσι. BB πιστά· ὦ Μέγα, sed πίσταν ὦ Μέγα D, πίστιν, ὦ Μέγα Triclinius, usus scholii verbis ἐμοὶ δὲ ἀδύνατον, ὦ Μέγα, τεθνηκότος σου τὴν ψυχὴν ὑπὸ ὄψιν καὶ πίστιν ἀγαγεῖν. Poetarum officia describuntur, ac nescio an Pindarus scripserit, μαστεύει δὲ καὶ τέρψις έν ὄμμασι θέσθαι πιστὰ νῶ. Μέγα, τὸ δ', κτλ. sive νόῳ malis, quod etiam Isth. V 68 videtur monosyllabon esse. Quae verba secus atque scholiasta interpretor (τὰ) έν ὄμμασι πιστὰ νόῳ θέσθαι, i. e. cupiunt victores poetarum praeconia etiam coram iis, qui laetum suorum laborum eventum non usurpaverunt oculis, fidem et auctoritatem habere. Quae sequuntur Hartung sic immutavit ὦ Μέγα, τεὰν αὖτε μὲν ψυχὰν κομίζει. — V. 46. λάβρον, BB λαῦρον. Conieci olim τ' ἐλαφρόν, postea βιάθρον, ac praeterea possis v. 47 ὑπερεῖσαιν suspicari, ubi Hermann ὑπερεῖσω commendavit. — V. 47. ποδῶν nobis subfrigidum videtur, et ego quoque δρομῶν conieci, quod Rauchenstein proposuit, sed non audeo talia mutare. — V. 48. δὺς δὴ δυοῖν, Hartung δισσοδρόμων. — χαίρω δὲ πρόσφορον έν μὲν ἔργῳ κόμπουν ἰεῖς. Quid schol. legerit scribens χαίρω ὅταν ἡ τὰ πεπραγμένα πρόσφορα τῷ λόγῳ, non liquet. Suspectum έν μὲν, fortasse ὕμνῳ legendum, antea μισθόν conieci. Wiskemann πρόσφορον έν μὲν ἔργῳ proposuit, Hartung εἶνεκ' ἔργων. — V. 49. ἐπαοιδαῖς libri omnes, non ἐπ' αἰοιδαῖς.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

NEMEONIKAIΣ.

(ΩΙΔΑΙ ΚΕΧΩΡΙΣΜΕΝΑΙ)

XPOMIΩ_t AITNAIΩ_t

APMATI.

 $\Omega_t \Delta H \in \mathcal{O}_t$

5

Στρο. α'.

Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σικυωνόθε, Μοῖσαι,
τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἶτναν, ἐνθ' ἀναπεπταμένοι ξείνων
νεύκανται θύραι, ὅλβιον ἐς Χρομίον δῶμ', ἀλλ' ἐπέων γλυκὺν ὕμνον πρᾶσ-
σετε.

Inscriptionem soli Tricliniani exhibent. Addidi ὦδαί κεχωρισμέναι, vid. Schol.: Ὁ Χρόμιος οὗτος φίλος ἦν Ἰέρωνος κατασταθείς ὑπ' αὐτοῦ τῆς Αἴτης ἐπίτροπος· ὅθεν καὶ Αἰτναίος ἐκηρύχθη. αὐτὰι δὲ αἶ ὦδαί οὐκ ἐτι Νεμεοκῆας εἰσὶ γεγραμμέναι· διὸ κεχωρισμέναι φέρονται. Itaque Boeckh hoc carmen sicut X et XI cancellis sepsit. Poterat hoc carmen haud incommode collocari post Nem. I, quemadmodum Pyth. II est insertum, sed videtur hunc locum obtinere, quoniam ab Alexandrinis demum criticis huic libro adscriptum est, cum antea sive Scolis sive Encomiis esset insertum, quemadmodum etiam carm. X et XI ex aliis libris editionis principis in hanc appendicem ultimi libri Epinicionum ab Alexandrinis translata sunt. — De plurimis locis difficilioribus horum trium carminum prudenter disputavit Mommsen (Parerga Pindarica. Francof. 1877).

V. 1. Σικυννόθε, BB Σικυννόθεν. — V. 2. ἐς Schmid, libri ut vid. omnes εἰς. — V. 3. πράσσετε, D πράσσεται.

τὸ κρατήσιππον γὰρ ἐς ἄρμ' ἀναβαίνων ματέρι καὶ διδύ-
μοις παίδεσσιν αὐδὰν μανύει) 10.
δ Πυθῶνος αἰπεινᾶς ὁμοκλάρους ἐπόπταις.

Στρ. β'.

ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώπων, τετελεσμένον ἐσλόν
μὴ χαῖται σιγᾷ καλύψαι· θεσπεσία δ' ἐπέων καύχαις αἰοιδᾷ
πρόσφορος. 15
ἀλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν φόρμιγγ', ἀνὰ δ' αὐλὸν ἐπ' αὐτὰν
ὄρσομεν
ἱππίων ἀέθλων κορυφάν, ἃ τε Φοῖβω θῆκεν Ἄδραστος ἐπ'
Ἄσωποῦ ξείθροις· ὧν ἐγώ 20
10 μνασθεῖς ἐπασκήσω κλυταῖς ἥρωα τιμαῖς,

Στρ. γ'.

ὅς τότε μὲν βασιλεύων κείθι νέαισί θ' ἑορταῖς 25
ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἀμίλλαις ἄρμασί τε γλαφυροῖς ἄμφαινε
κυδαίνων πόλιν.
φεῦγε γὰρ Ἀμφιάρην ποτὲ θρασυμήδεα καὶ δεινὰν στάσιν 30

V. 4. αὐδὰν, Boeckh παίδεσσ' αἰοιδᾷν, Hermann αὐχάν, cf. Hesych. αὐχάν· καύχησιν. et hoc vel potius καύχαν schol. legit, qui substituit τὸ θανυμάζεσθαι, quemadmodum infra v. 7 paraphr. καύχας ἐπέων αἰοιδᾷ interpretatur θανυμαστή τις λόγων ὥδή. Mihi poeta αἴγλαν scripsisse videtur. — V. 7. μὴ χαῖται, Hecker μηδαμᾶ, sed χαῖται tueretur schol. Locus fortasse haud immunis interpolationis: suspicatus sum olim huc pertinere, quod legitur Schol. Ol. XI 58: καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται· μῆσι γὰρ (μὴ σιγᾷ) βρεχέσθω, ubi cod. Vrat. βρεχέσθαι. M. Schmidt μῆχανεῖ σιγᾷ tentavit coll. Hesych. ἀχανεῖ· ἀνανοίκτω. — θεσπεσία, D θεσπέσια. — καύχαις Benedicti correctionem recepi, libri et schol. καύχας. Ipse antea conieci ὀπεῶν i. e. cantus com-modus honoris comes est. sed forma ὀπεῶν (nam secundum grammaticorum praecepta est oxytonon, ὀπάων paroxytonon) a Pindari usu videtur aliena. Alii alia tentaverunt, Schneidewin κανχᾶσσ', Kayser θεσπεσίαν δ' ἀρετὰν κανχᾶσθ', Rauchenstein θεσπεσία δ' ἐνέπειν καύχας vel θεσ. δ' ἀρετὰν καύχαις, Hartung θεσ. δ' ἀέθλων καύχαις, Leutsch θ. δ' ἀγαθοῖς καύχας. — V. 8. ἐπ' αὐτὰν ὄρσομεν Schmid, ἐπ' αὐτὸν ὄρσομεν libri. Paraphr. αὐτὰν legit, et fortasse ὀρμήσομεν scripsit (vulgo ὀρμήσωμεν). — V. 9. ἱππίων Hermann, libri ἱππείων. — ἀέθλων libri omnes, ἄθλων Heyne. — V. 13. Ἀμφιάρην ποτὲ scripsi, B ἀμφιάρηόν ποτε, B ἀμφιάρηον ποτέ, D et rell. Ἀμφιάρηόν τε. Paraphr. repperit ποτὲ interpretatus πρὸ τούτου. Mommsen coniecit Ἀμφιάρηον πρὶν. Forma Ἀμφιάρης, quam etiam Et. M. 175, 33 testatur, poeta iterum utitur infra v. 24. Ἀμφιάρης, ut Boeckh ubique in Pindaro edidit, incertae est auctoritatis: apud Homerum sane Zenodotus Ἀμφιάρηον scripsit, improbante Aristarcho, v. schol. Od. O 244 Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ἄ, Ζηνόδοτος διὰ τοῦ ἥ. In Pindaro fluctuat paradosis, Ol. VI 13 BD cum plurimis Ἀμφιάρηον, sed A et nonnulli -αον, Pyth. VIII 56 ἥ tueretur B ut videtur aliique complures, sed

πατρώων οἰκῶν ἀπό τ' Ἄργεος ἄρχοι δ' οὐκ ἔτ' ἔσαν Τα-
λαοῦ παῖδες, βιασθέντες λύα.

15 κρέσσων δὲ καππαίνει δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνῆρ. 35

Στρ. δ'.

ἀνδροδάμαντ' Ἐριφύλαν, ὄρκιον ὥς ὅτε πιστόν,
δόντες Οἰκλείδα γυναικα, ξανθοκομᾶν Δαναῶν (τὰ πρῶτ'
ἔγεντ' Ἀδραστίδαι). 40

καί ποτ' ἐς ἑπταπύλους Θήβας ἄγαγον στρατὸν ἀνδρῶν
αἰσιᾶν

οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν· οὐδὲ Κρονίων ἀστεροπὰν ἐλελίξαις
οἰκοθεν μαργουμένους 45

20 στείχειν ἐπώτρυν', ἀλλὰ φείσασθαι κελεύθου.

Στρ. ε'.

φαινομένην δ' ἄρ' ἐς ἅταν σπεῦδεν ὄμιλος ἰκέσθαι 50
χαλκείοις ὀπλοισιν ἱππείοις τε σὺν ἔντεσιν· Ἴσμηνοῦ δ'
ἐπ' ὄχθαισι γλυνκύν

νόστον ἐρεισάμενοι λευκανθέα σώμασι πῖαναν καπνόν· 55

D cum suis a. Denique Isthm. VII 33 libri Ἀμφιάραον (Ἀμφιάρον) sed ibi herois nomen omnino tollendum. — V. 14. πατρώων, Tricl. πατέρων, par. videtur πατέρων τ' legisse. — δίκαν libri et schol. 1, fallitur Hartung paraphrastem μάχαν legisse ratus, quod interpretis est. — V. 16. ἀνδροδάμαντ' B, ἀνδροδάμαν τ' B, ἀνδρομάδαν τ' D, ἀνδρομέδαν τ' Tricl. Si quid mutandum, malim ἀνδροδάμαν Ἐριφύλαν, quam ἀνδροδάμαν δ' Ἐρ. quod olim proposui quodque etiam Schneidewino placuit. — V. 17. Οἰκλείδα Benedictus, BB Ἰοκλείδα, D Tricl. Οἰκλείδα. — τὰ πρῶτ' ἔγεντ' Ἀδραστίδαι scripsi paraphrasis vestigia legens (καὶ οὕτω τῶν ξανθοκόμων Ἑλλήνων ἐγένοντο περιφανέστεροι οἱ περὶ Ἀδραστον, ubi περιφανέστατοι scribendum), remoto manifesto interpretamento, quod libri exhibent ἦσαν μέγιστοι numero versus imperfecto: sed neque ἦσαν, neque ἔσαν, quod Boeckh intulit, Pindaricae consuetudinis, sed ἔσαν. item μέγιστοι pedestri sermoni convenientius, itaque utrumque vocabulum expunxi, missis supplementis, velut ipse antea μέγιστοι λαγέται scripsi, Hermann addidit τῶν τότε, Boeckhio placuit μέγιστοι· δὴ τότεν καὶ ποτ', Rauchensteinio τούταν καὶ ποτ', denique Kayser tentavit μέγιστοι καὶ ποτ' ἐς | ἑπταπύλους (ἔθελον) Θήβας ἀγαγεῖν perperam. — V. 18. αἰσιᾶν, BB αἰσιῶν, omisit D, ἄγαγον ἀνδρῶν στρατὸν αἰσιᾶν Triclinius auctore schol. (οὐκ αἰσιῶν οἰωνοῖς χρησάμενοι) supplens. — V. 19. ὀρνίχων, D ὀρνιχῶν. — V. 23. ἐρεισάμενοι BB, ἐρυσάμενοι D Tricl. Par., qui scripsit καὶ τὴν οἴκου ἀνακομιδὴν ἀπέθεντο quid legerit, non liquet. Hermann ἐρυσάμενοι scripsit, Pauwius ἐρυσάμενοι, Benedictus ὀλεσάμενοι, Ahrens ἐρυσάμενοι, Hartung ἀπουράμενοι, Rauchenstein ἀπωσάμενοι vel ἀνανάμενοι, Kayser ἀνυσάμενοι, M. Schmidt ἐρενξάμενοι. Ego neque expedire. — λευκανθέα, ε'ξ' λευκοθέαν, λευκὸν θέαν Tricl. ex corr. — σώμασι πῖαναν Hermann, σώμασιν ἐπῖαναν BB, σώμασι ἐπῖαναν D, σώμασ' ἐπῖαναν Tricl. Schol. λευκανθέα ad σώματα refert, itaque λευκανθέα σώματα πῖαναν καπνόν legit, non improbantibus

ἐπὰ γὰρ δαΐσαντο πυραὶ νεογνίους φαῖτας· ὁ δ' Ἀμφιάρῃ
σχίσσαις κεραυνῷ παμβία
25 Ζεὺς γὰν βαθύστερον, χθονὶ κρύψεν θάμ' ἵπποις, 60
Στρ. ε'.

δουρὶ Περικλυμένου πρὶν νῶτα τυπέντα μαχατάν
θυμὸν αἰσχυνθῆμεν. ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις φεύγοντι
καὶ παῖδες θεῶν. 65
εἰ δυνατόν, Κρονίων, πείραν μὲν ἀγάνορα Φοινικοστόλων
ἐγγέων ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς ἀναβάλλομαι ὥς
πόρσιστα, μοῖραν δ' εὖνομον 70
30 αἰτέω σε παισὶν δαρὸν Αἰτναίων ὁπάξειν,

Στρ. ζ'.
Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν δ' ἀστυνόμοις ἐπιμῖξαι
λαόν. ἐντί τοι φίλιπποι τ' αὐτόθι καὶ κτεάνων ψυχὰς ἔχον-
τες κρέσσονας 75
(ἄνδρες. ἄπιστον ἔειπ'· αἰδῶς γὰρ ὑπὸ κρύφα κέρδει κλέ-
πτεται,
ἃ φέρει δόξαν. Χρομίῳ κεν ὑπασπίζων παρὰ πεξοβόαις
ἵπποις τε ναῶν τ' ἐν μάχαις 80
35 ἔκρινας ἂν κίνδυνον ὀξείας αὐτᾶς,

Στρ. η' .
οὔνεκεν ἐν πολέμῳ κείνα θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ 85
θυμὸν αἰχματὰν ἀμύνειν λοιγὸν Ἐνναλίου. παῦροι δὲ
βουλεῦσαι φόνου
παρποδίου νεφέλαν τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν
στίχας 90

Hermann et Boeckhio. — V. 24. Ἀμφιάρῃ Heyne, libri Ἀμφιάρη, dativum, quem tuetur etiam schol., retinui, cum antea Ἀμφιάρην correxissem. — σχίσσαις scripsi, σχίσαις B1B, σχίσε B2 et lemma B, σχίσειν rell., schol. et par. διέσχισεν interpretantur. — παμβία, D εἰς ταμβία. — V. 25. γὰν βαθύστερον, χθονὶ Rauchenstein, libri τὰν βαθύστερον χθόνα, Hecker γὰς β. χθόνα. — κρύψεν θάμ' ἵπποις emendavi, libri κρύψεν δ' ἄμ' ἵπποις. — V. 28. πείραν, D πείροις, idem φοινικοστόλον. — V. 29. ταύταν, Christ ταύτα. — V. 30. παισὶν Tricl., παισὶν vett. — V. 31. Ζεῦ, D ὦ Ζεῦ. — ἀγλαΐαισιν Tricl., ἀγλαΐαισιν vett. — ἐπιμῖξαι, libri ἐπιμῖξαι. — V. 32. ἐντί τοι, ut trochaeus evitetur, Boeckh εἰσὶν τοι, Hermann El. Doctr. Metr. 254 ἐν τοι τίν κεν (?) coniecit. — ἔχοντες, conieci ἔχοντι. — V. 33. ὑπὸ κρύφα Boeckh ex Schol., v. ὑπόκρυφα. — V. 34. ἃ, Tricl. δ. — V. 35. ἂν, libri ἄν, fort. ἀγ scribendum, quamquam Isthm. V 21 est ἂν καθαρὰν. Schol. non praepositionem ἀνά, sed voculam ἂν agnoscit. — V. 38. ποτὶ BBD Schol., ποδὶ Tricl.

χερσὶ καὶ ψυχῇ δυνατοί· λέγεται μὲν Ἐκτορι μὲν κλέος
 ἀνθῆσαι Σκαμάνδρον χεύμασιν
 40 ἀρχοῦ, βαθυκρήμνοισι δ' ἄμφ' ἅκταϊς Ἐλώρου, 95
 Στρ. θ'.
 ἔνθα Ῥέας πόρον ἄνθρωποι καλέοισι, δέδορκεν
 παιδὶ τοῦτ' Ἀγησιδάμου φέγγος ἐν ἀλικίᾳ πρώτῃ· τὰ δ'
 ἄλλαις ἡμέραις 100
 πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ χέρσω, τὰ δὲ γείτονι πόντῳ φάσομαι.
 ἐκ πόνων δ', οἳ σὺν νεότατι γένωνται σὺν τε δίκῃ, τελέ-
 θει πρὸς γῆρας αἰὼν ἡμέρα. 105
 45 ἴστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων θανυμαστὸν ὄλβον,
 Στρ. ι'.
 εἴ τις ἅμα κτεάνοις πολλοῖς ἐπίδοξον ἄρῃται 110
 κῦδος· (ὥς) οὐκ ἔστι πόρσω θνατὸν ἔτι σκοπιῆς ἄλλας ἐφά-
 ψασθαι ποδοῖν.
 ἀσυχία δὲ φιλεῖ μὲν συμπόσιον· νεόθαλῆς δ' αὔξεται 115

V. 41. ἔνθα Ῥέας πόρον ἄνθρωποι καλέοισι scripsi; Ionium dicit mare, quod alluit littus Siciliae insulae versus orientem solem: cf. Aesch. Prom. 862 ἤξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας . . . χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχός, σαφῶς ἐπίστασ', Ἴονιος κεκλησεται: neque improbavit Boeckh. Libri ἐνθ' Ἀρείας πόρον, unde Bothe Ἀρείας refinxit. Ambigunt veteres; vid. schol. ὁ δὲ τῆς Ἀρείας πόρος ἀνεξήγητός ἐστι· διὸ καὶ ἄδηλον, εἴτε Ἀρείας εἴτε Ῥέας λεκτέον (ἰμο γραπτέον) εἴτε ὕψ' ἐν Ἀρείασπορον. Sed antiquitus tradita scriptura fuit Ἀρείας, hinc schol. hariolatur varia: quod dicit καλεῖσθαι μέχρι τοῦ νῦν Ἀρείας πόρον διὰ τὸ πλῆθος τῶν φνομένων videtur τῶν φνομένων (παρὰ τὸν πορθμὸν δένδρων) scripsisse, ut dictus sit ἀρείας πόρος a frutice, cuius magna copia fuerit in vicino littore. — V. 42. τοῦτ', Leutsch τωῦτ' coniecit. — Ἀγησιδάμου, D Ἀγησιδάμω. — ἡμέραις Tricl., ἡμέραις vett. — V. 43. ἐν κονίᾳ (α) χέρσω (ω) libri, schol. χέρσω, patrium casum interpretatus (τῆς ἡπείρου), Mommsen ἐγκονίᾳ χέρσω scripsit. — V. 44. δ', οἳ Tricl., δὲ οἳ (δὲ οἳ, δὲ οἳ, δέοι) vett. — V. 45. ἴστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων θανυμαστὸν ὄλβον, εἴ τις ἅμα κτεάνοις πολλοῖς ἐπίδοξον ἄρῃται κῦδος· ὥς οὐκ ἔστι πόρσω κτλ. confidenter scripsi, conformans orationem quemadmodum decuit. Legebatur ὄλβον. Εἰ γὰρ ἅμα . . . ἄρῃται κῦδος, οὐκ ἔστι κτλ. atque eadem omnia testantur scholia. Post ὄλβον plene distinguunt (praeter BBD), deinde omnes novum enuntiatum inchoant εἰ γὰρ . . . κῦδος, cuius apodosis sit οὐκ ἔστι πόρσω D, οὐκ ἔστι πόρσω BB, unde Triclinius, ut syllabam quae desideratur restitueret, οὐκ ἔτ' ἐστὶ πόρσω (ed. Rom. πόρσω) scripsit, male repetita vocula ἔτι. Mendi ratione non perspecta hoc loco alii alia supplent, Boeckh οὐκ ἔστιν τι πόρσω, Hermann οὐκ ἔστιν τὸ πόρσω, itaque olim edidi, Hartung οὐκ ἄνδρ' ἔστι π., Rauchenstein ἄνδρ' οὐκ ἔστι π., Mommsen οὐκ ἔστιν πόρσω τὸν θνατὸν vel οὐκ ἔστιν πέραν τοῦ θνατὸν κτλ., utrumque a Pindari elegantia alienum. — V. 48. ἀσυχία Sch. Nem. V 10, ἡσυχία BBD et Schol. ad h. l., ἡσυχίαν Tricl.

μαλθακᾷ νικαφορία σὺν αἰοιδᾷ· θαρσαλέα δὲ παρὰ κρα-
τῆρα φωνὰ γίνεται.

50 ἐγκρινάτω τίς νιν, γλυκὺν κόμου προφάταν, 120

Στρ. ια'.

ἀργυρέαισι δὲ νωμάτω φιάλαισι βιατάν
ἀμπέλου παῖδ', ἄς ποδ' ἵπποι κτησάμεναι Χρομίῳ πέμψαν
θεμιπλέκτοις ἄμα 125

Λατοῦδα στεφάνοις ἐκ τᾶς ἱερᾶς Σικυνῶνος. Ζεῖ πάτερ,
εὐχομαι ταύταν ἀρετὰν κελαδῆσαι σὺν Χαρίτεσσιν, ὑπὲρ
πολλῶν τε τιμαλφεῖν λόγοις 130

55 νίκαν, ἀκοντίζων σκοπῶ ἄγχιστα Μοῖσᾶν.

V. 49. κρατῆρα BBD, κρητῆρα Triclin., κρητῆρι Schol. Luciani Conv. 32, Orion 35, 15. — γίνεται libri, non γίνεται. — V. 50. νιν Mommsen, μιν libri. — V. 52. ἄμα Schmid auctore schol., ἀμφι libri. — V. 54. τιμαλφεῖν, D τιμαλφοῖν, ex librarii errore, ne quis pro τιμαλφοῖμι dictum esse existimet. — V. 55. νίκαν Ceperinus, libri νικᾶν. Sane νίκαν post ἀρετὰν ταύταν inlatum satis otiosum, sed non magis satisfaciunt lectiones variae scholiorum. Christ ὑπὲρ πολλῶν . . . νικᾶν scripsit, Hartung ὑπὲρ πολλῶν τε τιμαλφῶν λόγοις νίκαν, ἀκοντίζειν σκοποῦ τ' ἄγχιστα μοῖσαν. — σκοπῶ scripsi, libri σκοποῦ (D σκοποῦ ἄγχιστα) atque ita schol. Ahrens σκοποῖ, probante Mommseno. — Μοῖσᾶν libri omnes. Scholia triplicem lectionis diversitatem testantur, ut Mommsen in Parergis docuit: schol. 1, cuius adnotationem Mommsen redintegravit, τιμαλφεῖν λόγοις νίκαν legit, et deinde ἀκοντίζων . . . Μοῖσαν, schol. 2 repperit λόγοις, νίκαν ἀκοντίζων σκοποῦ ἄγχιστα Μοῖσαις, denique tertia scriptura ibidem memoratur τινὲς δὲ ἀνέγνωσαν περι-
σπασμένως νικᾶν, ἢ ὑπὲρ πολλῶν νικῶν τιμᾶν τοῖς λόγοις: qui sic legebant, etiam πολλῶν scribere debebant: tum idem pergit: ἀκον-
τίζων δὲ ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ τὴν μουσικὴν (ita B, sed alius liber τῇ μουσικῇ) ἤτοι δυνούμενος ταῖς μουσικαῖς (ταῖς Μοῖσαις), is igitur et Μοῖσαν et Μοῖσαις agnoscit.

„Epodi v. 4. 5. 6 hiatu non distincti sunt, sed syllabae ancipiti,

Στρ. α'.

Δαναοῦ πόλιν ἀγλαοθρόνων τε πεντήκοντα κορᾶν, Χά-
ριτες,

"Αργος Ἥρας δῶμα θεοπρεπὲς ὕμνεϊτε· φλέγεται δ' ἀρεταῖς
μυρίαῖς ἔργων θρασέων ἔνεκεν. 5

μακρὰ μὲν τὰ Περσέος ἀμφὶ Μεδοίσας Γοργόνος·

5 πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ παλάμαις κατένασθεν ἄστυα ταῖς
Ἐπάφου·

οὐδ' Ἐπερμνήστρα παρεπλάγχθη, μονόψαφος ἐν κουλεῷ
κατασχοῖσα ξίφος. 10

Ἀντ. α'.

Διομήδεα δ' ἄμβροτον ξανθά ποτε Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν·
γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο κεραυνωθεῖσα Διὸς βέλεσιν 15
μάντιν Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος·

10 καὶ γυναιξὶ καλλικόμοισιν ἀριστεύει πάλαι·

Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολῶν ἐτόν κατέφανε
λόγον· 20

incerto finis indicio, succurrit interpunctio, versu quarto ep. δ'. ε',
versu quinto ep. γ'. δ'. ε'. Boeckh.

V. 1. ἀγλαοθρόνων BBD, ἀγλαοθρώνων Tricl.; olim conieci ἀγλαο-
θρόνων, ut v. 73 βίαν in locum alius vocis irrepserit. — V. 2.
ὕμνεϊτε B Tricl. (schol.), ὕμνητε B, ὕμνεῖται D. — V. 4. Περσέος
Tricl., Περσέως BD, Περσέ . . B. — V. 5. παλάμαις κατένασθεν ἄστυα
ταῖς Ἐπάφου scripsi, libri κατώκισθεν, ἄστυ, ταῖς Ἐπάφου παλάμαις,

nisi quod interpunctio variatur et B κατώκισθεν. Scholiastae inter-
pretatio πολλὰ δ' ἂν εἶη λέγειν, ὅπως ἐν τῇ Αἰγύπτῳ κατώκισθην
πόλεις ὑπὸ τῶν τοῦ Ἐπάφου χειρῶν, nihil subsidii praebet. Κατώ-
κισθεν (ἦσαν) manifestum est glossema germani vocabuli κατένασθεν,
cf. Schol. Soph. Ai. 594 ναίεις· κατώκισμένη ὑπάρχεις. Schol. Apoll.
Rhod. I 1356 νάσσατο ἀντὶ τοῦ κατώκισεν, Hesychius ἐνάσσατο· ὥκί-
σατο. ἐνάσθη· ὥκισθη. Κατένασσε· κατώκισεν. Reliqua deinde facili
negotio expediti. Antea tentavi τὰ κατώκισεν ἄστυ φαῖς Ἐπαφός
παλάμαις. M. Schmidt πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ πτολίεθρα κατοικισθέντ'
Ἐπάφου παλάμαις, Boeckh scripsit τὰ κατώκισεν vel ὅπα ὥκισεν,
Hermann πολλὰ δ', Αἰγύπτῳ ὅπα ἔκτιθεν vel Αἰγυπτον κᾶτα ὥκισεν,
Rauchenstein Αἰγυπτον κᾶτα ναίεται (vel ναίόμεν') ἄστυ, Hartung τὰ
κατακτίμεν' ἀμφ' ἄστυ παλάμαις Ἐπάφου, Mommsen τὰ κατέκτιθεν.
— V. 6. Ἐπερμνήστρα D Tricl., Ἐπερμνήστρα BB, schol. fluctuant. —
μονόψαφος Hecker scripsit, atque ita scholiasta legit, vulgo μονόψα-
φον. — κουλεῷ Hermann, libri κολεῷ, etiam schol. metr. — V. 8.
βέλεσιν Tricl., βέλεσι BB, βέλει D. — V. 9. Οἰκλείδαν Schmid, libri
Οἰκλείδαν. — πολέμοιο νέφος libri et schol., conieci π. φάος, Rau-
chenstein γέρας. — V. 10. γυναιξὶ libri, Schmid γυναιξίν. — πάλαι
Ceporinus cum sequentibus iunxit. — V. 11. Ἀλκμήναν, εἰς Ἀλκμά-
ναν. — ἐτόν scripsi i. e. ἀληθῆ, vid. ad Nem. VII 25, libri τόν,

πατρὶ δ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε φρενῶν καρπὸν εὐθείᾳ
συνάρμοξεν δίκᾳ·

Ἐπ. α'.

θρέψε δ' αἰχμᾶν Ἀμφιτρύωνος· ὁ δ' ὄλβω φέρετατος
ἵκετ' ἐς κείνου γενεάν, ἐπεὶ ἐν χαλκίοις ὅπλοις 25
15 Τηλεβόας ἔναρεν· τῷ δ' ὄψιν ἐειδόμενος
ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν,
σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων Ἡρακλῆος· οὐ κατ' Ὀλυμπον 30
ἄλλοχος Ἥβα τελεῖα παρὰ ματέρι βαίνοισ' ἔστι, καλλίστα
θεῶν.

Στρ. β'.

βραχὺ μοι στόμα πάντ' ἀναγῆσασθ', ὅσων Ἀργεῖον ἔχει
τέμενος 35
20 μοῖραν ἐσλῶν· ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀνθρώπων, βαρὺς ἀν-
τιάσαι·

ἀλλ' ὅμως εὐχορδον ἔγειρε λύραν,
καὶ παλαισμάτων λάβε φροντίδ'· ἄγῶν τοι χάλκεος 40
δᾶμον ὀτρύνει ποτὶ βουθυσίαν Ἥρας ἀέθλων τε κρίσιν·
Οὐλία παῖς ἔνθα νικάσας δις ἔσχεν Θειαῖος εὐφύρως
λάθαν πόνων. 45

Schmid τοῦτον, quod est apud schol. sive ex correctione sive ex interpretatione, Boeckh τὸν μὲν, ego antea πιστόν. — V. 12. πατρὶ δ' lemma D, quod Heyne commendavit, libri πατρὶ τ'. — V. 13. ὄλβω, Kayser coni. ὄλβος. — V. 14. ἐς κείνου, BB ἐς ἐκείνου. — ἐπεὶ ἐν BBD, ἐπεὶ καὶ ἐν Tricl. — V. 15. ἔναρεν· τῷ δ' Hermannii emendationem etiamnunc sequor, ἔναρῃ· τί οἱ BB, ἔναρε. τί οἱ D, ἔναρην. τί οἱ Tricl. Alii aliter loco laboranti subvenire studuerunt, Schmid ἔναρόντι scripsit, Ceperinus ἔναρῇν, οἱ, Boeckh ἔναρην· καὶ οἱ (Thiersch ἔν τ' ὄψιν), Rauchenstein ἔναρόντι οἱ ὄψιν vel ἔναρίζοντι ὄψιν, Goram ἔναρ' ἐν τ' ὄψιν οἱ, Mommsen ἔναρόντος ὄψιν ἔ. atque ita schol. legisse putat, cuius adnotationem in Parergis restituit. Ego in ed. 2 scripsi ὁ δ' ὄλβω φέρετατος· ἵκετ' . . . Τηλεβόας ἔναρόντ' ὄψιν οἱ ἐειδόμενος κτλ. ut hoc dixerit poeta: Ille beatissimus fuit: venit enim in eius genus Herculis semen ferens Iuppiter, postquam aheneis armis indutus, adsimulans Teleboarum victoris speciem, domum intravit.

— V. 18. ἔστι Schmid, libri ἔστί. — V. 22. χάλκεος, B χάλκεος^υ. —

V. 23. βουθυσίαν, Tricl. θυσίαν. — V. 24. Οὐλία BB Schol., ἀλία^{ον} D,

unde Tricl. ἀλία^{ον} et ἀλίον. — νικάσας, BB νικήσας. — Θειαῖος libri et Schol., Θεαῖος Hermann et Boeckh. — εὐφύρως scripsi nisi quis εὐφρόνως praeoptet, libri εὐφύρων, schol. et hoc et εὐφρόνων reperit, quod etiam B ex corr. exhibet. Schmid δυσφύρων coniecit, ego antea δυσφρόνων coll. Ol. II 52, Schneidewin εὐφρον' ὦν. Fortasse aliquis existimet leniorem etiam medicinam adhibendam esse, et scribendum εὐφροῶν vel εὐφρονῶν (cf. Hesych. εὐφορῶν· καλῶς φέρων

Ἀντ. βʹ.

25 ἐκράτησε δὲ καὶ ποδ' Ἑλλανα στρατὸν Πυθῶνι, τύχα τε
μολῶν

καὶ τὸν Ἰσθμοῦ καὶ Νεμέα στέφανον Μοῖσαισιν ἔδωκ'
ἀρόσαι,

τρὶς μὲν ἐν πόντοιο πύλαισι λαχῶν, 50

τρὶς δὲ καὶ σεμνοῖς δαπέδοις ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ.

Ζεῦ πάτερ, τῶν μὰν ἔραται φρενί, σιγᾷ οἱ στόμα· πᾶν
δὲ τέλος

30 ἐν τὴν ἔργων· οὐδ' ἀμόχθῳ καρδίᾳ προσφέρων τόλμαν
παραίτεται χάριν. 55

Ἐπ. βʹ.

γνώτ' αἰίδω θεῶ τε καὶ ὅστις ἀμιλλᾶται περὶ
ἐσχάτων ἀέθλων κορυφαῖς. ὕπατον δ' ἔσχευ Πίσᾱ 60

Ἡρακλέος τεθμόν· ἀδείαι γε μὲν ἀμβολάδαν

ἐν τελεταῖς δις Ἀθαναίων νιν ὁμφαί

35 κώμασαν· γαίᾳ δὲ κανθείσᾳ πυρὶ καρπὸς ἐλαίας 65

ἔμολεν Ἡρας τὸν εὐάνορα λαὸν ἐν ἀγγέων ἔρκεσιν παμ-
ποικίλοις.

et εὐφρονίων . . . χαίρων), at evitant sedulo Graeci poetae ambiguitatem, quae oritur ubi dispaes voces sola accentus nota separantur: eo nomine reprobranda Hermannii suspicio ap. Aesch. Sept. 296 scribentis ἀνδρολέτειραν κάκαν, δίποπλον ἄταν, nam non poterat hoc loco dignosci, utrum κάκαν an κακάν esset; corrigas ἀνδρολέτειραν ἰάν, διψ. ἄταν: in libris est καὶ τὰν, scilicet cum vitiose τὰν pro ἰάν scriptum esset, corrector aliquis adiecit καί. — V. 26. Μοῖσαισιν praeunte Heynio scripsi, libri et schol. μοῖσαισί τ'. — V. 28. νόμῳ, Schmid νομῶ. — V. 29. μὰν Schmid, libri μὲν, Paraphr. et schol. v. 1 γε μὰν. — V. 31. γνώτ' Tricl., γνώτ' BBD. — καὶ ὅστις BBD, χῶστις Tricl. Neque diversam scripturam hoc loco scholiastae testantur, schol. 1 (paraphr.) εὐγνωστα δὲ λέγω αὐτῶ τῷ θεῷ καὶ τῷ Θεαίῳ, ὅστις ὁ Θεαῖος ἀμιλλᾶται, perperam ὅστις ad Theaeum referens, a quo errore sibi cavent sch. 2 et 3. Hermann γνωτὰ Θεαίῳ τε καὶ ὅστις, Kayser servans reliqua pro θεῷ coniecit οἱ, Hartung γνωτὰ δ', ὦ Ζεῦ, σοί τε καὶ ὅστις. Videtur poeta oratione subito ad Theaeum conversa scripsisse γνώτ' αἰίδω σοί (τίν) τε καὶ ὅστις, cui interpretamentum superscriptum Θεαίῳ, tum etiam v. 34 pro νιν scribendum τὴν ὁμφαί κώμασαν structura non inusitata. — V. 32. ἀέθλων, Boeckh ἄθλων. — κορυφαῖς, Schmid κορυφᾶς. Schol. utramque scripturam agnoscit. — V. 33. Sch. etiam ἀδείᾳ . . . τελετᾷ legit. — γε μὲν, D μὲν et lemma γε μὴν. — V. 34. νιν Boeckh, μιν BB, om. D, hinc Tricl. γὰρ addidit. Scribendum videri τὴν dixi ad v. 31. — V. 35. Δέξ' γαίᾳ δὲ κανθείσᾳ. — V. 36. ἔρκεσιν ed. Rom., libri ἔρκεσι. Malim copula adiecta ἐν ἀγγέων θ' ἔρκεσιν, ita planum fit, a praepositione suspensa esse etiam quae praecedunt γαίᾳ δὲ κανθείσᾳ πυρὶ. — Pro

Στρ. γ'.

ἔπεται δέ. Θειαῖε. ματρῶων πεδ' εὐγνωτον γένος ὑμετέ-
ρων 70

εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις θαμάκις.
ἀξιοθείην κεν, ἔων Θρασύκλου

40 Ἀντία τε ξύγγονος, Ἄργεϊ μὴ κρύπτειν φάος 75
ὁμμάτων. νικαφορίαις γὰρ ὄσαις Προϊτοῖό τ' ἄν' ἱπο-
τρόφον

ἄστυ θάλησαν. Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς, καὶ Κλεωναίων
πρὸς ἀνδρῶν τετρακίς.

'Αντ. γ'.

Σικωννόθε δ' ἀργυρωθέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἀπέ-
βαν, 80

ἐκ δὲ Πελλάνας ἐπιεσσάμενοι νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις.

45 ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατόν
ἐξελέγγειν μακροτέρας γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς. 85
ὄντε Κλείτωρ καὶ Τεγέα καὶ Ἀχαιῶν ὑψίβατοι πόλιες

παμποικίλοις male Hartung παγκαλκίοις fidem habens ineptiis novicii scholiastae qui fide indignus. — V. 37. Θειαῖε libri, Boeckh Θεαῖε. — πεδ' εὐγνωτον γένος scripsi, libri πολὺγνωτον (D το) γένος, atque ita scholiastae, qui ut structurae insolentiam expedirent, κατὰ πολ. γένος interpretantur. Schmid πολυγνώτω γένει coniecit, contra Rauchenstein δέκεται pro ἔπεται legendum edixit. Ἐπεται πεδὰ γένος hoc loco idem est quod μεθέπεται γένος, nam alius generis Nem. III 38 χαλκότοξον Ἀμαζόνων μετ' ὀλκῶν ἔπετό οἱ. Antea τιμᾶν pro τιμὰ scripsi, ut hoc dixerit poeta: superest, ut maternum Theaei genus laudibus ornem, quod saepe Gratiis et Tyndari filiis adiuvantibus victoriam ex certaminibus reportavit; quamquam haud ignarus εὐάγων γένος tam solitarium esse, quam quod dispari modo dicere ausus est Euripides σκάφος ὀλκᾶς: cf. Lobeck Paralipom. 204. — V. 38. σὺν Schmid ex scholiis ad v. 91 addidit, om. libri. — Τυνδαρίδαις, Tricl. Τυνδαρίδαισι. — θαμάκις, Hartung θάμ'. ἐγὼ δ' ἄξ. — V. 40. ξύγγονος Schmid, libri σύγγονος. — V. 41. νικαφορίαις Tricl., νικαφορίαῖσι vett. — V. 41. Προϊτοῖό τ' ἄν' ἱποτρόφον ἄστυ θάλησαν scripsi, libri ἱποτρόφον ἄστυ τὸ Προϊτοῖο θάλησε (Tricl. θάλησεν); antea Προῖτον τόδ' ἄν' ἱπ. scripseram, unde Rauchenstein, cui τόδε offensionis fuit, maluit Προϊτοῖο καθ' ἱπ. corrigere. Hermann ἱποτρόφον ἄστυ τὸ σὺν, Προῖτε, θάλησεν, Boeckh Προϊτοῖο τόδ' ἱποτρόφον ἄστυ θάλησεν, quibus coniecturis non tollitur vitium, nam non Argos, sed victoriae, quas maiores Theaei, Thrasyclus et Antias Argis pariter atque in Isthmo et Nemeae rettulerunt, praedicandae. Cum τ' ἄν' casu excidisset, θάλησαν necessario in θάλησεν corruptum, et deinde grammatici metrum traiectione restituere conati sunt. Ceterum alias locum sic refinxī ἱποτρόφον ἄν Προῖτον ἄστυ θάλησαν, ut diaeresis in nomine Proeti (vid. Herodian π. μ. 1. 21 et in Cram. An. Ox. IV 416) ignorata corruptionis initium fuerit. — V. 43. Σικωννόθε Schmid, Σικωννόθεν libri. — ἀπέβαν libri, ἐπέβαν ed. Rom. et Ald.

καὶ Λύκαιον παρ Διὸς θῆκε δρόμῳ, σὺν ποδῶν χειρῶν τ'
ἐνίκασαν σθένει. 90

Ἐπ. γ'.

Κάστρος δ' ἐλθόντος ἐπὶ ξενίαν παρ Παμφάη
50 καὶ κασιγνήτου Πολυδεύκεος, οὐ θαῦμα σφίσιν
ἐγγενὲς ἔμμεν ἀεθληταῖς ἀγαθοῖσιν· ἐπεὶ 95
εὐρυχόρου ταμίαι Σπάρτας ἀγώνων
μοῖραν Ἑρμᾶ καὶ σὺν Ἡρακλεῖ διέποντι θάλειαν,)
(μάλα μὲν ἀνδρῶν δικαίων περικαδόμενοι. καὶ μὰν θεῶν
πιστὸν γένος. 100

Στρ. δ'.

55 (μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλάξ ἀμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ
φίλῳ

V. 48. θῆκε Stephanus, θῆκεν Tricl., ἔθηκε vett. — ποδῶν χειρῶν τε Schmid, BB ut vid. ποδῶν τε χειρῶν τε, D Tricl. ποδῶν τε χειρῶν, Christ θῆκεν ποδῶν τε δρόμῳ deleta vocula σὺν legit. Deinde τ' ἐνί-
κασαν scripsi et post δρόμῳ stigmen posui, libri νικάσαι, at plane dicendum haec praemia proposita magna ex parte cessisse Theaei maioribus: σὺν non cum σθένει iungendum, quemadmodum σὺν βίᾳ dicitur, sed adhaerescit verbo: in omnibus his ludis victores renuntiati sunt: itaque facile caremus Rauchensteinii invento, qui δρόμοισιν pro δρόμῳ σὺν coniecit. Antea τ' ἐνεικαν Ἰῶν σθένει vel τ' ἐνήσαν σθένει legendum suspicatus sum. Kayser νεκέσαι, contra Mommsen θῆκεν δαεῖσιν ποδῶν κτλ. (M. Schmidt ad eundem modum θέλου-
σιν), quo invento non satisfat institutae sententiae: credit autem id ipsum legisse scholiastam (paraphr.), qui scripsit τὸ Λύκαιον χαλκὸν ἔθηκε παρὰ τῷ τοῦ Διὸς βωμῷ τοῖς δυναμένοις νικῆσαι σὺν ποδῶν δρόμῳ καὶ χειρῶν σθένει, πάλῃ καὶ παγκρατίῳ καὶ πυγμῇ. at iste τοῖς δυναμένοις de suo adiecit, ut infinitivum explanaret, ac perperam copulavit δρόμῳ σὺν ποδῶν, cum Pindarus παρ Διὸς δρόμῳ i. e. ἐν Διὸς δρόμῳ, ut παρὰ τυραννίδι dixerit. Quodsi in cod. Med. auctius legitur σὺν ποδῶν σθένει καὶ δρόμῳ atque ita par. scripsit, non tamen δρόμῳ interpretamenti loco est habendum, sed iste censendus est verba ita ordinavisse σὺν ποδῶν σθένει (quod more suo ἀπὸ κοινοῦ repetiit) δρόμῳ, ut hoc explicandi gratia a poeta sit adiectum. — V. 49. ξενίαν BBD, ξενίαν Tricl. — παρ Schmid, libri παρὰ. — Παμφάη BBDε'ζ', Παμφάη rell. Nescio an ἐπὶ ξένια πρὸς Παμφάη scribendum sit, nam recentiores sane ξενίαν frequentant, quemadmodum Apoll. Dysc. Synt. I 43 ter scripsit ἀνθρώπων ὁμίλησα, ᾧ παρέσχον ξενίαν i. e. hospitium, veteres ta ξένια dicunt, velut in titulis promiscue legitur καλεῖν ἐπὶ ξένια et καλεῖν ἐπεὶ δεῖπνον, et quemadmodum ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν dici solet, ad eundem modum ἐλθεῖν ἐπὶ ξένια. — V. 51. ἔμμεν, D ἔμεν. — V. 53. θάλειαν, Ceperinus θαλειᾶν, ac fortasse ita paraphr. τὴν τῶν ἀγώνων μοῖραν τῆς εὐωχίας διέπονσι. sed Pindarum θάλεια pro θαλία dixisse non est verisimile, cf. quae in Anth. Lyr. Prolegom. adnotavi ad Alexandr. Aetol. I v. 15. — V. 55. τὰν μὲν παρὰ πατρὶ, Tricliniani vel παρὰ vel μὲν παρὰ om.

Δι νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαίας ἐν γυάλοις Θε-
ράπνας, 105

πότμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον· ἐπεὶ
τοῦτον ἢ πάμπαν θεὸς ἔμμεναι οἴκειν τ' οὐρανῷ,
εἴλετ' αἰῶνα φθιμένου Πολυδεύκης Κάστορος ἐν πο-
λέμφ. 110

60 τὸν γὰρ Ἴδας ἀμφὶ βουσίῃ πως χολωθείς ἔτρωσεν χαλκίας
λόγχας ἀκμᾶ.

Ἄντ. δ'.

ἀπὸ Ταῦγέτου πεδανγάζων ἰδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στε-
λέχει 115

ἦμενον. κείνου γὰρ ἐπιχθονίων πάντων γένετ' ὀξύτατον

V. 56. Δι Boeckh, libri Δι. — τὰν δ', D Tricl. τὰν δ'. — γυά-
λοις, Tricl. γυάλοις. — V. 58. οὐρανῷ, Hecker οὐρανόν. — V. 60.
βουσίῃ Tricl., βουσί vett. — ἔτρωσεν Mingarelli, ἔτρωσε libri. — ἀκμᾶ
Pauwius, libri ἀλγμᾶ. — V. 61. πεδανγάζων Tricl., πόδ' ἀνγάζων
B(B)D. Kayser coniecit ἀπὸ Ταῦγέτου δέ δ' ἀνγάζων. — ἰδεν B,
ἰδε rell. — V. 62. ἦμενον Aristarchi emendationem recepi, BBD ἦμε-
νος, Tricl. ἡμένως, Didymus ἡμένος i. e. ἡμένους, quod probavit
Boeckh et ipse antea secutus sum, denique Thiersch ἡμένω coniecit.
Antiquitus traditam scripturam ἦμενος, quam nostri quoque libri non
interpolati tuentur, iure improbavit Aristarchus, nam non Lynceus
quercu tectus fuit, sed adversarii, qui Apharetidis insidias struebant.
Aristarchus Cyclicorum auctoritate usus erat, ἀκολούθως τῇ ἐν τοῖς
Κυπρίοις λεγομένῃ ἱστορίᾳ· ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράψας φησὶ τὸν
Κάστορα ἐν τῇ δρυὶ κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυγκεὺς· τῇ δὲ αὐτῇ
γραφῇ καὶ Ἀπολλόδωρος κατηκολούθησε (in libris περὶ θεῶν opinor,
quamquam etiam alter Apollodorus scriptor Bibl. III 11, 2 cum Pin-
dari narratione, quemadmodum Aristarchus reſinxit, conspirat). Ad-
versus Aristarchum et Apollodorum disputavit Didymus: πῶς (adieci,
in libris deest) ἀμφοτέρων ὑπὸ τῇ δρυὶ λοχῶντων τοῦ Κάστορος καὶ
τοῦ Πολυδεύκους μόνον ὁ Λυγκεὺς τὸν Κάστορα εἶδε; nimirum in
Cypriis carminibus uterque in cava quercu delituerunt, τάχα δ' εἰσίδε
κῦδιμος ἦρως Δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἀμφω κοίτης Κάστορά
δ' ἱπποδάμον καὶ ἀέθλοφόρον Πολυδευκία· Νύξε δ' ἄρ' ἄγχι στάς με-
γάλην δρυὴν (ita Mommsen, qui e cod. Medic. enotavit haec νύξε δ' ἄρ'
ἄγχι στα μέγαν δρυὴν καὶ τὰ ἐξῆς. videtur igitur secundum epicum
poetam Lyncens, non Idas, ut est apud Pindarum, vulneravisse: Tzetzes
eosdem versus aliunde descripsit, nam hoc Pindari carmen, ut ipse
fatetur, non erat in reliquiis Pindari, quas usurpavit). Didymus igitur,
ut Pindarum plane conciliaret cum cyclico poeta, mutato tantum
accentu ἡμένος i. e. ἡμένους scripsit, falsus ille quidem: nam Aristar-
chus recte animadverterat, Pindarum famam ab epicis poetis traditam
immutavisse, siquidem Castore occiso Pollucem adventare fecit (vid.
v. 66). — De Didymi scriptura schol. sec. Boeckhium μήποτε οὐν δεῖ,
φησὶν, ἀναγινώσκειν τὴν παραλήγουσαν συλλαβὴν ὀξύτῳ ἡμένος ἢ
διὰ τοῦ ὡς ἡμένως. ubi ὡς ἡμένους correxeram, sed Mommsen in
Parergis p. 31 docuit haec auctoritate destituta esse, nam et Vatic. B
et Medic. D exhibent ὀξύτῳ τοῦ ἡμένος ὡς ἡμένους (ed. Rom. ἡμέ-

- ὄμμα. λαιψηροῖς δὲ πόδεσσιν ἄφαρ
 ἐξικέσθαι, καὶ μέγα ἔργον ἐμήσαντ' ὠκέως 120
 65 καὶ πάθον δεινὸν παλάμαις Ἀφαρητίδαι· Διός· ἀντίκα γάρ
 ἦλθε Λήδας παῖς διώκων· τοὶ δ' ἔναντα στάθεν τύμβῳ
 σχεδὸν παρωϊῶ·
 Ἐπ. δ'.
 ἐνθεν ἀρπάξαντες ἄγαλμ' Ἀῖδα, ξεστὸν πέτρον, 125
 ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύκεος· ἀλλ' οὐ νιν φλάσαν,
 οὐδ' ἀνέχασσαν· ἐφορμαθεῖς δ' ἄρ' ἄκοντι θοῶ, 130
 70 ἦλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν.
 Ζεὺς δ' ἐπ' Ἴδα πυρφόρον πλάξε πολόεντα κεραυνόν·

νωσ ὡς ἡρμένως): attulit igitur Didymus aliud antiquae scripturae exemplum ut suspicor ex Pindari carmine nunc perditio petito (fort. ἄρμενος corrigendum). Tum iterum schol. δρυὸς ἐν στελέχει ἡμένως ἀντὶ τοῦ ἡμένους. ita Boeckh recte, consentiente Med. D, nam Vat. B et ed. Rom. ἡμένως ἀντὶ τοῦ ἡμένους, atque id ipsum repperit Triclinius in antiquo exemplo, quod alias cum Med. D fere ubique conspirat, hinc ἡμένως correxit. — Denique in novissima scholiorum parte ea, quae adversa fronte inter se pugnant, deprehendimus: postquam Stasini versus adscripti sunt, Castor κρυφθεῖς insidiatus esse adversariis dicitur, quod cum Aristarchi scriptura convenit; Lyncens eundem vulnerasse perhibetur, quod a Pindari quidem narratione plane recedit, postquam Iovis filios ἐγκαθεζομένους ἐν στελέχει δρυὸς conspexit, id quod Didymi lectionem testatur. Neque Mommsen, qui omnia eiusdem scriptoris esse existimat, quamquam recte quaedam verba intercidisse vidit, has difficultates expedit. Pergit scholiasta Didymi commentarium in artum redigere: itaque παρατίθεται δὲ καὶ τὸν τὰ Κύπρια γράφοντα legendum pro παρατίθενται: non recte Mommsen Aristarchum et Didymum hos versus adscripsisse censet. Tum pergit ὁ μὲν οὖν Κάστωρ τὸν Ἴδαν, φησὶν h. e. Didymus, non Pindarus: neque enim paraphrasta hic poetam enarrat: itaque verba in hunc fere modum supplenda: ὁ μὲν οὖν Κάστωρ ἐλόχα τὸν Ἴδαν, φησὶ, (σὺν Πολυδεύκει) ἐν κοίλῃ δρυὶ κρυφθεῖς καὶ τὸν Λυγκέα· ὁ δὲ Λυγκέος ὄψιν δερκὴς ὦν, ὥστε καὶ διὰ λίθων καὶ διὰ γῆς τὰ γινόμενα βλέπειν, ἰδὼν διὰ τῆς δρυὸς (ἐμήνυσσε τῷ Ἴδα, ὁ δὲ) τὸν Κάστορα ἔτρωσε λόγχῃ. Hactenus Didymus: nam quae sequuntur ἀπὸ γὰρ τοῦ δρυὸς περισκοπῶν κτλ. paraphraetae sunt, qui quidem Didymi lectionem sequitur, et tralaticia cantilena ὁ δὲ νοῦς inserta a prioribus separanda: cohaerent haec arctissime cum paraphrasi v. 112 et 118. — V. 63. πόδεσσιν Tricl., πόδεσιν vett. — V. 64. ἔργον ἐμήσαντ' Schmid, ἔργον ἐμνήσαντ' D Tricl., ἔργον ἐμνήσαντ' BB, ἔργον ἐμνήσαντ' ed. Ald. et Rom. — V. 66. παρωϊῶ Schmid, libri πατρώω vel πατρώω, quemadmodum plerique τύμβῳ. — V. 69. ἀνέχασσαν Wakefield, ἀνέχασαν BB, ἀνέσχασαν D Tricl. Insolens verbi usus, quamvis schol. agnoscat, nam Hesychii glossa ἀνέχασεν· ἀνεπόδιζε ambigua. Fort. poeta ἀνέχασσεν vel ἀνεχάσασατ' scripsit. — V. 71. Ἴδα Stephanus, libri Ἴδα, lemma B ἐπ' Ἴδαπ' Ἴδα, unde Mommsen suspicatur alios ἀπ' Ἴδας legisse, non credo, quamquam ut schol. docet nonnulli interpretes satis inepte appellativum esse credebant: ἐν τῷ ὄρει [τῇ Ἴδῃ deleo], ἵνα ἰδῇν πᾶν ὄρος ὕψηλόν ἀκούσωμεν.

(ἄμα δὲ καίοντ' ἐρῆμοι. χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν
κρεσσούνων. 135

Στρ. ε'.

ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ βίαν πάλιν χώρησεν ὁ Τυνδαρίδας,
καί νιν οὐπω τεθναότ', ἄσθματι δὲ φρίσσοντα [πνοᾶς]
ἔκιχεν. 140

75 θερμὰ τέγγων δάκρυ' ὑπὸ στοναχαῖς
ὄρθιον φάνασε· Πάτερ Κρονίων, τίς δὴ λύσις
ἔσσεται πενθέων; καὶ ἐμοὶ θάνατον σὺν τῷδ' ἐπίτειλον,
ἄναξ. 145

οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ φωτί· παῦροι δ' ἐν πόνῳ
πιστοὶ βροτῶν

Ἀντ. ε'.

καμάτου μεταλαμβάνειν. ὥς ἤνεπε· Ζεὺς δ' ἀντίος ἦλυ-
θέ οἱ,

80 καὶ τόδ' ἐξαύδασ' ἔπος· Ἐσσί μοι νιός· τόνδε δ' ἔπειτα
πόσις 150

σπέρμα θνατὸν ματρὶ τεῶ πελάσαις

V. 72. ἄμα δὲ καίοντ' Schmid, atque ita Schol., Boeckh ἄμα δ' ἐκ., libri ἄμα δὲ (δε) κέοντ'. — ἐρῆμοι Ahrens, v. ἐρημοι. — V. 73. χώρησεν, BB ἐχώρησεν. — V. 74. νιν Mommsen, v. μιν. — τεθναότ', D τεθνεώτ'. — φρίσσοντα [πνοᾶς] ἔκιχεν Schmidium secutus scripsi, sed πνοᾶς cancellis saepsi, φρίσσοντ' ἀμπνοᾶς ἔκιχε BB, φρίσσοντ' ἀναπνοᾶς ἔκιχε D, nec discrepat Tricl., nisi quod κίχεν exhibet. Pauwius φράσσοντα πνοᾶς ἔκιχεν, Oxonienses φρίσσοντ' ἀναπνοᾶς κίχεν. Locus nondum persanatus, nam insolens φρίσσειν πνοᾶς, siquidem φρίσσειν de membris vel partibus corporis dici solet, ac πνοαὶ praegresso ἄσθματι redundat, ut recte vidit Mommsen, qui φρίσσοντα γένος coniecit, ἀναπνοᾶς tanquam interpretamentum adpungens. Paraphr. πνευστιῶντα δὲ κατέλαβεν, Schol. τὰς δὲ πνοᾶς ἀποψυχρούμενον ἀπὸ τῆς φρίκης, sed D τὰς δὲ γονᾶς (vel γοᾶς) ὑποψυχρούμενας ὑπὸ τῆς φρίκης. ubi scribendum puto τὰς δὲ πνοᾶς ὑποψυχρούμενον ὑπὸ τῆς φρίκης, nam schol. videtur versum imperfectum repperisse ἄσθματι δὲ φρίσσοντ' ἔκιχεν, postea demum ἀναπνοαῖς, quod supra ἄσθματι fuit adscriptum (cf. Hesych. ἄσθμα, ἀναπνοή βιαία) se insinuavit. Mommsenium autem verum vidisse arbitror, nisi quod γένει' inserere malim. — V. 75. θερμὰ τέγγων δάκρυ' ὑπὸ στοναχαῖς scripsi, libri θερμὰ δὲ τέγγων (D τέγων, Tricl. τεγγων) δάκρυα στοναχαῖς. Proscripsi δὲ, quod saepe in Pindari carminibus interpretandi gratia adiectum, et ὑπὸ inserui, cum prius ἀνὰ στοναχαῖς edidissem, ἀνὰ ad φάνασε referens. Vulgo legitur ex Schmidii coniectura θερμὰ δὲ τέγγων, contra Hermann στέγων, Schneidewin στάζων uterque δὲ servantes scripserunt. — V. 77. ἐπίτειλον, ἐπίτελλον BB, quo non utar, ut ἐπίτελλε proponam. — V. 78. ἐν πόνῳ, D ἐν πόντω, lemma ἄν πόνω. — V. 79. ἤνεπε libri praeter D, qui ἔνεπε, vulgo ἔννεπε ex Heynii correctione. — ἀντίος, BB ἀντία. — ἦλυθέ οἱ, BB εἰς ἦλυθέ οἱ. Hermann ἦλυθεν ἀντία οἱ. — V. 81. θνατὸν, D2 θνατῶν.

- στάξεν ἥρωσ. ἄλλ' ἄγε τῶνδ' ἐμοὶ ἔμπαν αἴρεσιν
 παρδίδωμ'· εἰ μὲν θάνατόν τε φνῆν καὶ γῆρας ἀπεχθό-
 μενον 155
 αὐτὸς Οὐλύμπον θέλεις (ναίειν ἐμοὶ) σὺν τ' Ἀθαναίᾳ κε-
 λαινεγχεῖ τ' Ἄρει,
 Ἐπ. ε'.
 85 ἔστι σοὶ τούτων λάχος· εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι 160
 μάρνασαι, πάντων δὲ νοεῖς ἀποδάσσεσθαι ἴσον,
 ἥμισυ μὲν κε πνέοις γαίης ὑπένεοθεν ἑών,
 ἥμισυ δ' οὐρανοῦ ἐν χρυσεῖς δόμοισιν. 165
 ὥς ἄρ' ἀνδάσαντος οὐ γνώμα διπλόαν θέτο βουλάν,
 90 ἀνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλμόν, ἔπειτα δὲ φωνὰν χαλκομί-
 τρα Κάστορος.

V. 82. στάξεν Pauwius, ἔσταξεν BBD, ἔσταξ' Tricl. — ἔμπαν, dubito an producere liceat ultimam syllabam: est enim aeolica ratione ex ἐν (i. e. ἐς) et πάν compositum, cum ἔμπας sit ἐν πᾶσι, itaque fort. ἔμπας scribendum, quo alias fere in carminibus generis encomiologici utitur Pindarus. — V. 84. Οὐλύμπον θέλεις Tricl., Ὀλυμπον ἐθέλεις BBD. — ναίειν ἐμοὶ, quae in libris desunt, addidit Boeckh (qui quidem ἐθέλεις servavit, cuius loco νοεῖς Kayser proposuit), similiter Benedictus οἰκεῖν ἐμοὶ, auctore schol. αὐτὸς βούλει τὸν οὐρανὸν οἰκεῖν σὺν ἐμοὶ καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἄρει, quem non curans Schmid Οὐλύμπον κατοικῆσαι θέλεις minus recte. Hartung συνοικεῖν μοι ἐθέλεις, Mommsen Οὐλύμπον νέμειν μέλλεις ἐμοὶ. — V. 85. τούτων libri et Paraphr., ed. Rom. μὲν τούτων, unde Hermann τῶν μὲν. — V. 86. πάντων δέ, par. videtur πάντων τε legisse satis commode. — ἀποδάσσεσθαι Schmid, libri ἀποδάσσεσθαι. — ἴσον, BB ἴσον. — V. 90. ἔλυσεν B, ἔλυσε rell. — χαλκομίτρα Paraphr. et nonnulli Tricl., χαλκομίτρα rell.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
NEMEONΙΚΑΙΣ.
(ΩΙΔΑΙ ΚΕΧΩΡΙΣΜΕΝΑΙ.)
ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ, ΤΕΝΕΔΙΩ,
ΠΡΥΤΑΝΕΙ.
ΩΙΔΗ ΙΑ.

Strophæe.

± 0 - - ± 0 0 - 0 0 - 0 ± 0 0
± 0 - - ± 0 - - ± 0 0 - 0 0 - 0
± 0 0 - 0 0 - - ± 0 - 0 0 0
± 0 - - ± 0 - - ± 0 0
5 ± 0 0 - ± 0 - ± 0 - - ± 0 0 0

Epodi.

± 0 0 - 0 0 - - ± 0 0 - 0 0 -
± 0 - - ± 0 0 - 0 0 - 0 ± 0 0
± 0 0 - 0 0 - - ± 0 0 - 0 0 - 0
± 0 0 - 0 0 - - ± 0 0 - ± 0 -
5 ± 0 - - ± 0 - - ± 0 0
± 0 - ± 0 - - ± 0 0 - 0 0 0

Inscriptionem soli Tricl. exhibent ad hunc modum Ἀρισταγόρα
πρυτάνει Τενεδίῳ νῖψ Ἀκασίῳ, Boeckh νῖψ Ἀκ. proscripsit. — Ex Di-
dymi commentario haec decerpit schol.: οὐδὲ ὅλως, φησὶν ὁ Δίδυμος,
ἐχρῆν τὴν ᾠδὴν ταύτην εἰς τοὺς ἐπινίκους συνενῶσθαι (BD συνενῶσθαι,
quod male mutavit Callierges). οὐ γὰρ ἱερὸν ἀγῶνα νενίκηκεν ὁ Ἀρι-
σταγόρας, ἀλλὰ περιχώρους. γεγραφθῆναι δέ (om. BD) φησὶ τὴν ᾠδὴν
εἰς πρυτανεύοντα καὶ τῆς πόλεως προσετώτα τὸν Ἀρισταγόραν . . . συν-
τακτεῖον οὖν, φησὶν ὁ Δίδυμος, εἰς τὰ Παροίνια, καθὰ καὶ τοῖς περὶ
τὸν Φασηλίτην ἀρέσκει. Putant Παροίνια a Didymo eadem dici car-
mina, quae ab aliis Σχολιά dicta sunt: sed Scoliorum liber peculiaris
non fuit in Alexandrinorum grammaticorum editionibus: vid. quae dixi
in Prolegomenis ad fragmenta Pindari; igitur suspicor Παρθενεῖα
scribendum esse, ut Didymus ad tertium librum Partheniorum, qui
carmina miscella complectebatur, rettulerit.

Στρ. α'.

Παῖ Ῥέας, ἄτε πρυτανεῖα λέλογχας, Ἑστία,
 Ζηνὸς ὑψίστου κασιγνήτα καὶ ὁμοθρόνου Ἥρας,
 εὖ μὲν Ἀρισταγόραν δέξει τεὸν ἐς θάλαμον,
 εὖ δ' ἐταίρους ἀγλαῶ σκάπτῳ πέλας,
 5 οἷ σε γεραίροντες ὄρθαν φυλάσσοισιν Τένεδον, 5
 Ἀντ. α'.

πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρῶταν θεῶν,
 πολλὰ δὲ κνίσῃ· λύρα δέ σφι βρέμεται καὶ αἰοιδά·
 καὶ ξενίου Διὸς ἀσκεῖται θέμις ἀνέμοις
 ἐν τραπέζαις. ἀλλὰ σὺν δόξῃ τέλος 10
 10 δυωδεκάμηνον περᾶσαι σὺν ἀτρώτῳ καρδίᾳ.
 Ἐπ. α'.

ἄνδρα δ' ἐγὼ μακαρίζω μὲν πατέρ' Ἀρκεσίλαν,
 καὶ τὸ θαητὸν δέμας ἀρτεμίαν τε σύγγονον. 15

„Epodi v. 1 neque hiatu neque ancipiti terminatur; interpunctio est ep. α' et catalexis in syllabam clausulam commodam praebet. V. 4 haud aliter comparatus, si hiatum et ancipitem requiras; clausula tamen pulcherrima est, et interpunctio plenissima ep. α. γ'." Boeckh.

V. 4. ἀγλαῶ σκάπτῳ Tricliniani quattuor, ἀγλαῶ σκάπτῳ BBDε'ζ'. πέλας, πύλας BB. — V. 5. φυλάσσοισιν Tricl., φυλάσσοισι vett. — V. 6. λοιβαῖσιν Tricl., λοιβαῖς vett. — πρῶταν, D πρῶταν, ζ πρῶτα, schol. πρῶταν agnoscit, sed nescio an alii πρῶραν legerint, ut est in Sophoclis versu ap. Schol. ὃ πρῶρα λοιβῆς Ἑστία, κλύεις τάδε. nam adiectivum a principio πρῶρα fuit, hinc πρῶρη νηῦς, quemadmodum primorem navem dixerunt. — V. 7. κνίσῃ, BD κνίσα, Tricl. κνίσῃ (κνίσσα). — σφι Boeckh, σφιν ε'ζ', σφισι vel σφισιν rell. — V. 8. θέμις, Boeckh θέμις. — ἀνέμοις libri, ἀενάοις ed. Ald. et Rom. — V. 9. σὺν δόξῃ vel δόξα libri et schol. — V. 10. δυωδεκάμηνον libri, Schmid alii δωδ. — περᾶσαι lemma D atque ita legit paraphr. (παράσχον οὖν αὐτοῖς διανύσαι σὺν εὐδοξίᾳ τὴν πρυτανεῖαν), ad Aristagoram et collegas verba referens, ut infinitivus sit optantis, libri περᾶσαι, atque ita legit schol. τὴν ἐνιαυσίαν ἀρχὴν διανύσειεν. — σὺν ἀτρώτῳ καρδίᾳ libri, nisi quod BBD καρδίᾳ, neque aliter leg. schol., non tamen poenitet coniecturae olim propositae περᾶσαι σφ' ἀτρώτῳ τε καρδίᾳ. Alii alia tentaverunt, Bothe συνδόξαν τ. δ. περᾶσαι, Boeckh ἀλλά νῦν (vel σὺν) δόξῃ . . . περᾶσαι, Dissen priora servans περᾶσαι νῦν, unde Mommsen νῦν δόξαι τ. δ. περᾶσαι νῦν, quod nunc ipse improbat, Kayser περᾶσαι τ' ἐν, Rauchenstein περᾶσαι σφιν, Schnitzer συνδόξαι, M. Schmidt ἀλλὰ δὸς ξυνᾶ, Christ ἀλλ' ἀγακλεῆς τέλος. — V. 11. Ἀρκεσίλαν, BB Ἀγγελίαν. Versus de vitio suspectus mihi videbatur, sed non sollicitandus; haec omnia ad Arcesilam patrem referenda sunt, filii laudes inde a v. 19 adiunguntur. M. Schmidt τᾶπερ Ἀρκ. scripsit, contra Christ ἄνδρὸς ἐγὼ μακαρίζω commendat, — V. 12. ἀρτεμίαν Schneider, libri ἀρτεμίαν, itaque schol. 2 ἀφοβίαν interpretatur et sch. 1 (ἀνδρεῖον σῶμα), sed paraphr., quem Tricl. sequitur, Ἀρτεμίαν nomen proprium sive fratris sive sororis esse censet: verum nomen hoc prorsus insolens, sed Ἀρτεμία mulieris nomen legitur CIGr. III, p. 156 sec. Rossii

- εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων μορφᾷ προαμεύσεται ἄλλων,
 ἔν τ' ἀέθλοισιν ἀριστεύων ἐπέδειξεν βίαν,
 15 θνατὰ μεμνᾶσθω περιστέλλων μέλη, 20
 καὶ τελευτὰν ἀπάντων γὰρ ἐπιεσσύμενος.

Στρ. β'.

- ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσι νιν αἰνεῖσθαι χρεῶν,
 καὶ μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μελιξέμεν ἀοιδαῖς.
 ἐκ δὲ περικτιόνων ἔξ καὶ δέκ' Ἀρισταγόραν
 20 ἀγλααὶ νῆκαι πάτρην τ' εὐώνυμον 25
 ἐστεφάνωσαν πάλῃ καὶ μεγαυχεῖ παγκρατίῳ.

Ἀντ. β'.

- ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν
 ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἀέθλων.
 ναὶ μὰ γὰρ ὄρκον, ἐμὴν δόξαν παρὰ Κασταλία 30
 25 καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολῶν ὄχθῳ Κρόνου
 κάλλιον ἂν δηριῶντων ἐνόστησ' ἀντιπάλων,

apographum, atque Ἀρτεμίαν cum Kaysero scripsit Hartung. — συγ-
 γονον libri, ξύγγονον Schmid. — V. 13. μορφᾷ προαμεύσεται ἄλλων
 scripsi, libri μορφᾷ(α) παραμεύσεται (BB παραμέ ψεται) ἄλλων, structura
 verborum laborante: nam aut μορφᾷ dicendum, quod Boeckh resti-
 tuendum censuit, aut ἄλλους, ut Schol. interpretatur et Hartung scripsit:
 sed neutra correctio satis verisimilis, potius verbum compositum παρα-
 μεύσεται mendosum: quod revocavi προαμεύσεται tuetur Hesych. προ-
 αμείψασθαι· προαλλάξασθαι, παρελθεῖν. Προαμεύσαι. ὁμοίως, ubi προ-
 αμεύσ(ασθ)αι scribendum. Libri BB tralaticium interpretamentum
 παραμε(ψ)εται exhibent. Apollon. Rh. II 1030 non τοὺς παρανισσο-
 μένοι καὶ δὴ σχεδὸν ἀντιπύρηθεν νήσου Ἀρητιάδος τέμνον πλοὸν scripsit,
 sed παραμευσάμενοι, idque ipsum delitescit in scriptura m. sec. cod.
 Laur. παραμισόμενοι, supra additum. μειβο. h. e. παραμειβόμενοι, quod
 cod. Guelf. exhibet. Adiectivum ἀμεύσιμον, quo idem poeta utitur IV
 297, in libris pariter oblitteratum; ἐπαμείβιμα ἔργα vindicavi hymno
 Homer. in Merc. 516, ubi ἐπαμείβια legitur, quod prorsus a consuetu-
 dine et ratione abhorret: item Ἰμεύσιμος Icarii filius, quem Apollod.
 Bibl. III 10, 5 recenset, Ἀμεύσιμος videtur vocitatus esse. — V. 14.
 ἐπέδειξεν Tricl., ἐπέδειξε vett. — V. 17. ἀγαθοῖσι νιν Mommsen, (ἀγα-
 θοῖσι μιν Mingarelli), BBD ἀγαθοῖς μιν, Tricl. ἀγαθοῖσι μιν. Schol.
 μιν, non μιν (νιν) legit, nam generatim haec dicta esse arhitrat, et
 ἀγαθοῖς disiungit a λόγοις, ut ἀστῶν ἀγαθοῖς sit a bonis civibus. Quod
 qui negitat Mommsen, ipse has coniecturas in medium attulit ἀγαθοῖσι
 τὸν vel ἀγαθοῖς ἔ μιν vel denique ἀγαθῶν ἔ μιν. — V. 18. μελιγδού-
 ποιαι, BB μελισδοῦποιαι. — μελιξέμεν ἀοιδαῖς libri, μέλιξεν ἀοιδαῖς
 Pauwius, μέλειν ἐν ἀοιδαῖς Hermann, μεμλχθ' ἐν α'. Mommsen, quod
 nunc ipse improbat, Christ μέλεσαι κλέεσθαι, Hecker ἀγανοῖς requirit.
 — V. 19. περικτιόνων, D περικτιόνων. — ἐκκαίδεκ', D ἐκκαίδεκ',
 ἔξ καὶ δέκ' B. — V. 21. μεγαυχεῖ Schmid, libri μεγαλανυχεῖ, Mommsen
 μεγαυχῇ. — Hic desinunt Tricliniani libri praeter ε' et ζ'. — V. 22
 et 27 in solis BB extant, om. cett. — V. 23. ἀέθλων, Boeckh ἄθλων.
 — V. 26. κάλλιον, ε' ζ' κάλλιον. — δηριῶντων Δέ ζ', δηρίων τῶν cett.

Επ. β'.

πενταετηρίδ' ἐορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον 35
 κωμάσαις ἀνδρῶν τε κόμαν ἐν πορφυρέοις
 ἔρνεσιν. ἀλλὰ βροτῶν τὸν μὲν κενεόφρονες αἵχαι
 30 ἔξ ἀγαθῶν ἔβαλον· τὸν δ' αὖ καταμεμφθέντ' ἄγαν 40
 ἰσχὺν οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν
 χειρὸς ἔλκων ὀπίσσω· θυμὸς ἄτολμος ἑών.

Στρ. γ'.

συμβαλεῖν μὰν εὐμαρὲς ἦν τό τε Πεισάνδρου πάλα
 αἶμ' ἀπὸ Σπάρτας, — Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβα σὺν Ὀρέστα,
 35 Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντέα δεῦρ' ἀνάγων, — 45
 καὶ παρ' Ἴσμηνοῦ ῥοᾶν κεκραμένον
 ἐκ Μελανίπιοιο μάτρωρος· ἀρχαῖαι δ' ἀρεταί

Ἀντ. γ'.

ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν σθένος·
 ἐν σχερῶ δ' οὐτ' ὦν μέλαινα καρπὸν ἔδωκαν ἄρουραι, 50
 40 δένδρεά τ' οὐκ ἐθέλει πάσαις ἐτέων περὶδοις
 ἄνθος εὐῶδες φέρειν πλουτῶσιον,
 ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι. καὶ θνατὸν οὕτως ἔθνος ἄγει

Ἐπ. γ'.

(μοῖρα. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἔπεται 55
 (τέκμαρ· ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν,
 45 ἔργα γε πολλὰ μενουμένων· δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ

— ἐνόστης, D ἐνοστήσαντ'. — V. 27. Ἡρακλέος τέθμιον, fortasse verba traicienda τέθμιον Ἡρακλέος. — V. 28. ἀνδρῶν τε κόμαν ἐν πορφυρέοις ἀναδῆς. — V. 30. ἔβαλον, BB ἔλαβον. — V. 31. παρέσφαλεν Be'z, παρ-έσφαλε tell. — V. 33. μὰν Pauwius, λίαν libri, quo mendo iam schol. 2 deceptus est, nec debebat Mommsen de breviori forma λῆν (v. Hesych.) cogitare. — V. 35. χαλκεντέα Schmid, libri χαλκεντέων (B χαλκῆ τε, B χαλκῶν τε.) cf. Nem. I 16. — ἀνάγων BB, ἀνάτων D, ἀνάγον ε'ξ. — V. 36. ῥοᾶν scripsi, libri ῥοᾶν. — V. 38. ἀμφέροντ', paraphrasta ἀποφύρονται substituit, unde olim dixi videri ἀμφύροντ' legisse, quod merito improbat Mommsen. — V. 39. ἐν σχερῶ Schmid, libri ἐν σχερῶ (ε'ξ ἐν σχερῶ). — V. 40. πάσαις, B πάσ'. — περὶδοις Schmid, quod firmat Eust. Pr. 12 et Cramer An. Ox. IV 309, 20, libri περὶδοις. — V. 41. πλουτῶσιον scripsi, libri πλούτω(ω) ἴσον, sed BB πλούτω omittunt et ἴσον scribunt. Ne quis πλουτήσιον requirat, comparo, quod Ibycus dixit χαριτώσιος, non χαριτήσιος. Mommsen πλούτω τ' ἴσον. — V. 42. ἐν ἀμείβοντι B, ἐναμείβοντι BD, ἀναμείβοντι ε'ξ. — οὕτως ἔθνος Heyne duce schol. (τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος), libri οὕτω σθένος. — V. 44. ἔμπαν, ε'ξ ἔμπας. — μεγαλανορίαις BB, μεγαλονορίαις D, μεγαλανορήν ε'ξ, paraphr., qui substituit μεγαληγοροῦμεν, fortasse μεγαλαγορίαις legit, quamvis Mommseno secus visum sit. — ἐμβαίνομεν, Christ ἐν βαίνομεν. — V. 45. ἔργα γε scripsi, libri ἔργα τὲ (B ἔργα τε), Hartung

ἐλπίδι γνῖα· προμαθείας δ' ἀπόκεινται ῥοαί.
 κερδέων δὲ χορὴ μέτρον θηρενέμεν·
 ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι.

60

ἔργα τὰ πολλὰ, Mommsen ἔργ' ἄτε πολλὰ, quod ipse quoque aliquando conieci, sed errat, quod ita etiam paraphrastam legisse censet, ἄτε corrigens pro τε vel τὲ quod BD exhibent, ἀλλὰ μεγαληγοροῦμεν μεγάλα τε μενοινῶντες καὶ φροντίζοντες ὑπὲρ ἑαυτούς, at nullo pacto μεγαληγοροῦμεν μεγάλα, ἄτε μεν. ferri potest, dicendum erat ἄτε μεγάλα μεν. Itaque tenendum est, etiam istum in suo exemplo τὲ repperisse, aut illic quoque γε legendum. — V. 46. γνῖα, Hartung λῆμα. — ῥοαί, olim ῥοπαί conieci, schol. substituit ὁδοί, nec tamen inde conficias: hunc πόροι legisse, nam verborum insolentiam solent fere liberius transferre. Pertinent autem extrema verba schol. v. 59 ad principium ἐμπέφυκεν ἡμῖν ἐλπίς· ἀποθεν δ' ἡμῶν κεῖνται τῆς προγνώσεως αἱ ὁδοὶ κτλ. Eadem alter schol. paucis comprehendit: τὸ δὲ προβουλεύεσθαι καὶ μανθάνειν μακρὰν ἡμῶν ἀπώκησεν (scr. ἀπώκισται). — V. 47. θηρενέμεν, D θηρενέ μεν. Nescio an κερδέων δὲ χορὴ μέτρον θηρενέμεν sit legendum pro δὲ, nam displicet eadem vocula ter tribus continuis versibus repetita, praestat autem hic δὴ scribere, quam v. 48 δὲ delere. — V. 48. Hartung scripsit ἀπροσίκτων δ' ἐρώτες ὀξύτεροι μανίαι, ut singularem audaciam sermonis Pindarici adulteraret: nam poeta dicere volebat οἵτινες ἀπροσίκτων ἐρώσιν, τούτων δὲ μ., qui cur ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων scribere noluerit, planum est.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΗΡΟΔΟΤΩ ΘΗΒΑΙΩ

ΑΡΜΑΤΙ.

ΩΙΔΗ Α.

Strophæe.

+ 0 0 - 0 0 - - + 0 - 0
 + 0 0 - 0 0 - 0 + 0 0
 + 0 - - + 0 0 - 0 0 - 0
 + 0 0 - 0 0 0
 5 0 + 0 - - + 0 0 - 0 0 0
 + 0 - - + 0 0 - 0 0 - + 0 0 - - + 0 0

Epodi.

- + 0 - - + 0 0 - 0 0 - - + 0 0
 + 0 0 - 0 0 - - + 0 0 - 0 0 - - + 0 0
 + 0 0 - 0 0 - - + 0 0 - - + 0 0
 - + 0 - - + 0 0 - + 0 - - + 0 - 0
 5 - + 0 - - + 0 0 - 0 0 0 - 0 0 - - + 0 - 0

Στρ. α'.

Μᾶτερ ἐμά, τὸ τεόν, χρύσασπι Θήβα,
πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον
θήσομαι. μή μοι κραναὰ νεμεσᾶσαι

Inscriptionem om. BB, reliqui ἡροδότῳ θηβαίῳ, solus D addit ἄρματι τεθρίπῳ. Schol. dicit nonnullos Ὀρχομενίῳ inscripsisse Didymo improbante. — Dixi in Prol. p. 21 videri ante hoc carmen aliud interceptum esse, id quod confirmat ed. Rom., ubi schol. metr. carm. I inscribitur: περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δευτέρου τῶν Ἰσθμίων εἰδούς. sed statim pergit τῆς πρώτης τῶν Ἰσθμίων ὥδῆς κτλ., nisi forte Callierges primus inscriptionem adiecit.

„Strophæe v. 1 et epodi v. 4 hiatus in fine non utuntur, sed interpunctione str. α'. ant. β'. str. γ'. ant. γ'. et ep. α'. γ'. δ'." Boeckh. Mommsen coniunxit v. 3 et 4.

V. 1. ἐμά, BB ἄμά. — V. 3. θήσομαι BB, θάσομαι (θάσσομαι) rell.

Δᾶλος, ἐν ᾗ κέχνμαι. •

τί φίλτερον κεδνῶν τοκέων ἀγαθοῖς; 5
εἶξον, ὦ 'πολλωνιάς· ἀμφοτερᾶν τοι χαρίτων σὺν θεοῖς
ζεύξω τέλος,

Ἀντ. α'.

καὶ τὸν ἀκείρεκόμαν Φοῖβον χορεύων
ἐν Κέφ ἀμφιρύντα σὺν ποντίοις
ἀνδράσιν, καὶ τὰν ἀλιερκέα Ἴσθμοῦ 10

10 δειράδ'· ἐπεὶ στεφάνονυς
ἔξ ὧπασεν Κάδμου στρατῷ ἐξ ἀέθλων,
'καλλίνικον πατρίδι κῦδος. ἐν ᾗ καὶ τὸν ἀδείμαντον Ἀλκ-
μήνα τέκεν

Ἐπ. α'.

παῖδα, θρασεῖται τὸν ποτε Γηρυνόνα φρίξαν κύνες. 15
ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων τὸ μὲν ἄρματι τεθρίπῳ γέρας,
15 ἀνία τ' ἄλλοτρίαις οὐ χερσὶ νωμάσαντ' ἐθέλω 20
ἢ Καστορεῖω ἢ Ἰολάοι' ἐναρμόξαι νιν ὕμνῳ.

κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρηλάται Λακεδαιμόνι καὶ Θήβαις
ἐτέκνωθεν κράτιστοι. 25

V. 4. ἐν BBD, om. rell., ἐφ' Rauchenstein, quod paraphrasis commendat. — κέχνμαι, Hartung coniecit τέταμαι, quod ego quoque suspicatus sum collato Pyth. XI 54 ξυναίσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι, quod schol. ἐγκνέμαι interpretatur, quo eodem verbo hic utitur paraphrastes. At vide Lycophronidem 2: ἐπεὶ μοι νόος ἄλλα κέχνται ἐπὶ τὰν Χάρισι φίλαν παῖδα καὶ καλάν. — V. 5. ἀγαθοῖς, D et apogr. ἀγαθοῖο. — V. 6. ἀμφοτερᾶν Boeckh, B ut vid. ἀμφοτέρων, Schol. patrum casum agnoscit, D et ap. ἀμφοτέροις. — τοι, τῶν DDξξζ'. — V. 8. Κέφ, Κεῖφ D et ap., Κέφ ε'ζ'. — ἀμφιρύντα Boeckh, ἀμφιρύντα D, ἀμφιρύντα BB, ἀμφιρύντῳ rell. et schol. — V. 9. ἀνδράσιν ε'ζ', ἀνδράσι rell. — ἀλιερκέα, Hermann ἀλιερκέος. — Ἴσθμοῦ, Christ Ἰσθμοῦ. — V. 11. ἐξ ὧπασεν libri nisi quod ὧπασε (corr. Hermann, lemma D ὧπασαν) probante Aristodemo, nam Aristarchus ἐξῶπασεν scripsit, praepositionem redundare ratus, perperam. Hesychii glossa ἐξῶπαξεν, ἐξέπεμπεν spectat plane diversum vocabulum, quod in Cyprio titulo indagavi. — V. 12. τέκεν Boeckh, legebatur τέκε. — V. 14. τὸ μὲν libri omnes et schol., quod tuetur Wiskemann, qui deinde νωμάσαντι θέλω corrigit. Locus haud dubie depravatus, qui hunc in modum videtur emendandus esse: Ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων τεθρόν (antea proposui θ' ὁμόν) ἄρματι τεθρίπῳ γέρας, Ἀνί' αὐτ' ἄλλοτρίαις κτλ., ubi αὐτε utpote significat, quamvis alias apud Pindarum comparantis sit. Hartung τεύχων μέλος, ἀρ. τ. γέρας, Ἀνί' ἐν ἄλλοτρίαις, M. Schmidt τορὸν . . . γέρας, ἀνί' ἐν ἄλλ., Christ τεύχων scripsit. — V. 16. Καστορεῖω, Hartung Καστορεῖω γ'. — Ἰολάοι, Mommsen, libri Ἰολάου, idem deinde νιν, libri μιν. — ἐναρμόξαι, Schol. fort. ἐφαρμόξαι, Hartung νιν ἀρμόξεν ἐν ὕμνῳ, poterat lenius συναρμόξαι νιν. — V. 17 seqq. Locus vitium contraxit, nam non de victoriis omnino, sed de curulibus dicendum erat, reliqua

Στρ. β'.

(ἔν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων,
καὶ τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον
20 καὶ λεβήτεσσιν φιάλαισί τε χρυσοῦ,
γενόμενοι στεφάνων
νικαφόρων· λάμπει δὲ σαφῆς ἀρετά
30 ἔν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσιν ἔν τ' ἀσπιδοδοῦποισιν
ὀπλίταις δρόμοις·

'Αντ. β'.

οἷά τε χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς,
25 καὶ λιθίνοις ὀπότη' ἐκ δίσκοις ἔεν.
οὐ γὰρ ἦν πεντάθλιον, ἀλλ' ἐφ' ἐκάστῳ
35 ἐργματι κεῖτο τέλος.

genera deinceps singulatim percensentur, nec ipsum genus dicendi v. 18 offensione caret, ut scholiasta quoque animadvertit. Fortasse scribendum εὐ τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων i. e. *prospero eventu labores plurimorum certaminum subierunt*, quemadmodum Soph. Trach. 506 ἀμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξῆλδον (fort. ἐξῆνον) ἀεθλ' ἀγώνων dixit. Wiskemann μίγυν pro θίγον scripsit. Cum scholiasta Isth. IV 18 ὡς καὶ στεφάνοισι θίγον ἀντι τῶν στεφάνων ex hoc nt videtur loco afferat, olim tentavi: καὶ στεφάνοις θίγον ἱππέων ἀγώνων . . . γενόμενοι ἀέθλων νικαφόρων. Sed nimia haec audacia, itaque in ed. 2 conieci: κείνοι γὰρ ἡρώων διφρηλάται Λακεδαιμόνι καὶ Θήβαις τεκνωθέντες κράτιστοι, εὐτ' ἀέθλοισι θίγον, πλείστων ἀγώνων καὶ τριπόδεσσι κτλ. Illi cum essent optimi aurigae, ubi certamina inierunt, ex plurimis praemia detulerunt, quibus domum ornaverunt. — V. 21. γενόμενοι Bβ et schol., σευόμενοι rell. — V. 23. ἀσπιδοδοῦποισιν B2B, ἀσπιδόσιν πασιν (πασίν vel πεισίν) D et ap., ἀσπίδεσι πᾶσιν εἰς. Latet fortasse diversa scriptura ἀσπισιδούποισι, quemadmodum est Fr. 17 ἀρμασίδουποι. — ὀπλίταις, ὀπλίτας D et ap. — V. 24. οἷά τε Bβ schol., οἷς τε D et ap., ἦσι εἰς. — Schol. αἰχμαῖς legisse ex paraphrasi non satis tuto colligas, hoc ipsum αἰχμαῖς edidit Hartung, sed Pindarus haud dubie Aeolensium more αἰχμαῖς scripsit, quemadmodum etiam v. 25 λιθίνοις δίσκοις accusandi casu dictum est, cf. ad Pyth. II 21. — V. 25. ὀπότη' ἐκ δίσκοις ἔεν scripsi, i. e. ἐκ χερῶν ἔεν., legebatur ὀπότε (εἰς ὅτε) δίσκοις (δίσκοισιν D et ap. εἰς). Nam retracto iam, quod in ed. 3 dixi, videri Pindarum ὀπότεν scripsisse vel potius ὀπότεν Aeolensium more leni spiritu et retracto accentu, ne confundatur cum vulgari ὀπότη' ἄν, quamquam firmare videntur meam suspicionem grammatici, qui hoc Pindari versu utuntur; Ammonius enim exhibet p. 41 ποτ' ἀνὰ δίσκοισι, Eustath. Od. 1591, 30 λιθίνοις ὀπότεν δίσκουσι. Boeckh ὀπότη' ἐν, Kayser λιθίνους ὀπότη' αὐ (Hartung εὐ) δίσκους. — V. 26. οὐ γὰρ ἦν πεντάθλιον Boeckh, B ἦ πένταθλον, D ἦς π., apogr. ἦς π., εἰς ἦς πω πένταθλον, ed. Rom. ἦν π. Igitur fuit ἦν (B), quae forma a Pindari usu aliena, scriptum ad versum redintegrandum a librario, qui perperam πένταθλον dactyli vice fungi existimavit; ex ἦς ortum ἦς vel ἦς (D). Quae schol. addunt πω vel τότε, interpretis sunt, quibus non licet uti ad poetae orationem redintegrandam. M. Schmidt οὐ γὰρ ἦν πένταθλον, ἐόν δ' ἐφ' ἐκάστῳ divinavit. — V. 27. ἐργματι Bβ, ἐργατι rell.

τῶν ἀθρόοις ἀνδρῶσι θανάμεις
ἔρνεσιν χαίτας ῥεέθροισί τε Δίρκας ἔφανεν καὶ παρ' Εὐ-
ρώτῃ πέλας,

Ἐπ. β'.

30 Ἴφικλέος μὲν παῖς ὁμόδαμος ἐὼν Σπαρτῶν γένει, 40
Τυνδαρίδας δ' ἐν Ἀχαιοῖς ὑψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἔδος.
χαίρετ'. ἐγὼ δὲ Ποσειδάωνί τ' Ἴσθμῷ τε ξαθέα 45
Ὀγχηστίασιν τ' αἰόνεσσιν περιστέλλων ἀοιδᾶν
γαρῦσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς ἐν τιμαῖσιν ἀρακλέα τὰν Ἀσω-
ποδώρου πατρὸς αἴσαν 50

Στρ. γ'.

35 Ὀρχομενοῖό τε πατρῶαν ἄρουραν,
ἃ νιν ἐρειδόμενον ναυαγίοις
ἐξ ἀμετρήτας ἄλως ἐν κρυόεσσα
δέξατο συντηχία·
νῦν δ' αὖτις ἀρχαίης ἐπέβασε πότμος 55
40 συγγενῆς εὐαμερίας. ὁ πονήσας δὲ νύφ καὶ προμάθειαν
φέρει.

Ἀντ. γ'.

εἰ δ' ἄρετᾶ κατάκειται πᾶσαν ὀργάν,

V. 28. ἀθρόοις, ἀθρόους D et ap. ε'ζ'. — ἀνδρῶσι, ε'ζ' ἀνδρ-
αμένους. — θανάμεις, Hartung scholiastas στεφάνων legisse contendit.
— V. 29. libri ἔρνεσι et ἔρνεσι. — ἔφανεν Schmid, libri ἔφανεν.
— Εὐρώτῃ Mingarelli, libri Εὐρώτῃ (εὐρώτῃ). — V. 32. Ποσειδάωνί τ'
praeunte Mingarellio scripsi, vulgo τ' deest hiatus parum grato, legit-
que ita ut videtur Schol.: ἐγὼ δὲ τῷ Ποσειδῶνι καὶ τῇ Ἴσθμῷ καὶ τῷ
Ὀγχηστῷ. — V. 33. Ὀγχηστίασιν ε'ζ', -σι rell. — V. 36. ἐρειδόμενον,
Hartung ἐρειπόμενον. — ναυαγίοις Schmidii emendationem recepi, libri
ναυαγίαις, quam scripturam etiam schol. v. 1 tuetur, sed fortasse ille
singularem repperit numerum, siquidem dicit ναυαγίαν γὰρ εἶπε τὴν
ἐκ τῆς πατρίδος εἰς τὸν Ὀρχομενὸν φυγὴν et h. l. βαρυνόμενον ἐπὶ
τῆς ναυαγίας ἐδέξατο. — V. 37. κρυόεσσα, D et ap. κρυόεσσα. — V. 40.
πονήσας, Ahrens πονάσας. — V. 41. ἀρετᾶ (ἃ) D et ap., B ἀρεταῖ et
ἀρεταί, ε'ζ' ἀρετά. Easdem lectiones scholiastae testantur, antiqua
scriptura videtur ἀρετᾶ fuisse, siquidem schol. dicit Ἀριστάρχος σὺν
τῷ ἰ γράφει καὶ περισπᾶ, legit igitur ἀρετᾶ, alii denique ἀρεταῖ sche-
mate Pindarico admissio: ἔνιοι δὲ πληθυντικῶς ἀναγινώσκουσιν . . . κατὰ
τὴν Πινδάρου συνήθειαν. additumque fuit ad hunc poetae usum no-
tandum σημείον, hinc schol. v. 58 ὅτι ἀρεταῖ κατάκειται ἐπιξεύεας
εἰρηκεν πληθυντικῶ ἐνικὸν ἔημα τὸ κατάκειται, καὶ ὅτι ὀργάν τὸ ἥθος
λέγει. ac praefert hanc scripturam ceteris, qui scripsit schol. v. 60,
i. e. qui priorum interpretum commentarios in brevium redegit et
digessit. Ac recto quidem casui nullus hic locus, sed Aristarchi quoque
lectio repudianda, nam κατακείσθαι omnino alienum, cuius loco ἐγ-
κεῖσθαι dici debebat: cf. paraphrasin fortasse ipsius Aristarchi εἰ σὺν
ἐν ἀρετῇ κείται. Equidem scribendum censeo εἰ δ' ἀρεταῖς ἀνά-

ἀμφοτέρων δαπάναις τε καὶ πόνοις,
 χρηὴ νιν εὐρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπων 60
 μὴ φθονεραῖσι φέρειν
 45 γνῶμαις. ἐπεὶ κούφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ
 (ἀντὶ μόχθων παντοδαπῶν, ἔπος εἰπόντ' ἀγαθὸν ξυνὸν
 ὀρθῶσαι καλόν.

Ἐπ. γ'.

μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἔργμασιν ἀνθρώποις γλυκύς, 65
 μηλοβότα τ' ἀρότα τ' ὀρνιθολόχῳ τε καὶ ὄν πόντος τράφει.
 γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων λιμὸν αἰαντὴ τέταται 70
 50 ὃς δ' ἀμφ' ἀέθλοις ἢ πολεμίζων ἄρῃται κῦδος ἀβρόν,
 (εὐαγορηθεὶς κέρδος ὕψιστον δέκεται, πολιταῶν καὶ ξένων
 γλώσσας ἄωτον. 75

Στρ. δ'.

ἄμμι δ' ἔοικε Κρόνου σεισίχθον' υἱόν
 γείτον' ἀμειβομένοις εὐεργέταν
 ἀρμάτων ἱπποδρόμιον κελαδῆσαι,
 55 καὶ σέθεν, Ἀμφιτρύων,
 παῖδας προσεπειν, τὸν Μινύα τε μυχόν 80
 καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευσίνα καὶ Εὐβοίαν ἐν
 γναμπτοῖς δρόμοις

κεῖται πᾶσαν ὀργάν h. e. si deditus studio laudis agonisticae neque labori neque sumptui parcat. cf. Eurip. Bacch. 934 σοὶ γὰρ ἀνακείμεσθα δή. Frequentant seriores (cf. Suidas), antiquiores προσκείμεσθαι fere dicunt. Heyne coniecit ἀρετὰ κατὰ κεῖται, Kayser ἀρετὰ κατάνεεται πᾶσιν ὀργάν, i. e. praemium virtutis omnibus propositum est, quod consequi conentur, Hartung εἰ δ' ἀρετὰ καταδῆ τις πᾶσαν ὀργάν, Rauchenstein προσέχει τις, M. Schmidt εἰ δ' ἀρετὰ κατακεῖται παῦσαν ὀργάν, Wiskemann male πᾶς ἐν ἔργοις. — V. 42. δαπάναις εἰς, δαπάναισι (εἰσι) rell. M. Schmidt δαπάναις ἐν καὶ πόνοις. — V. 43. νιν, schol. μιν. Etiam si supra pluralem ἀρεταῖσι restituas, recte se habet νιν, atque huc spectat opinor adnotatio: ἔσται δὲ ἄκυρον τὸ μιν, alieno nunc loco subiecta (sch. v. 58), quae inserenda est proximo sch. v. 60 post verba ὃ καὶ μάλλον (ἀποδεκτέον), nam qui ἀρεταὶ legebant, etiam νιν πληθυντικῶς accipiebant. Perire Didymus εὐρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπων copulavit. Pro κόμπων fort. alii κόσμον legerunt, quod comparet non solum in Aristarchi explicatione v. 58, ubi librariorum socordiae adscribi potest, verum etiam v. 61 legitur κόσμος γὰρ ἐστὶ καὶ ἄλλων πολιτῶν τὸ περὶ ἕνα γενόμενον ἐγκώμιον. — V. 47. ἄλλοις ἄλλος εἰς, ἄλλος ἄλλοις D et ap., ἄλλος B. — ἔργμασιν, D cum ap. εἰς ἄρμασιν (ἄρμ.). — V. 48. μηλοβότα, Heyne μαλοβότα. — τράφει B, τρέφει rell. — V. 51. εὐαγορηθεὶς Pauw, libri εὐ ἀγ. — δέκεται Boeckh, v. δέχεται. — V. 53. ἀμειβομένοις B, ἀμοιβομένοις D et ap., ἀμειβόμενος εἰς. — εὐεργέταν, D et ap. εὐεργετάν. — V. 54. ἱπποδρόμιον, Rauchenstein ἱπποδρομίῳν, at vid. schol.

Ἀντ. δ'.

Πρώτεσίλα, τὸ τεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν
ἐν Φυλάκᾳ τέμενος συμβάλλομαι.

60 πάντα δ' ἐξειπεῖν, ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς 85

Ἡροδότῳ ἔπορεν

ἵπποις, ἀφαιρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων

ὕμνος. ἧ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐθυμίαν μείζω

φέρει.

Ἐπ. δ'.

εἴη νιν εὐφώνων πτερύγεσσιν ἀερθέντ' ἀγλαῖς 90

65 Πιερίδων, ἔτι καὶ Πυθῶθεν Ὀλυμπιάδων τ' ἐξαιρέτοις

Ἀλφειοῦ ἔρνεσι φράζει χεῖρα τιμὰν ἑπταπύλοισ 95

Θήβαισι τέχοντ'. εἰ δέ τις ἔνδον νέμει πλοῦτον κρυφαῖον,

ἄλλοισι δ' ἐμπίπτων γελᾷ, ψυχὰν Ἀἰδᾶ τελέων οὐ φράζε-
ται δόξας ἄνευθεν. 100

V. 59. Φυλάκᾳ, DD Φυλακᾶ. — V. 61. ἔπορεν, B ἔμπορεν, ε'ζ' πόρεν. Mommsen Ἡροδότῳ πόρεν ἵπποις, qua correctione facile caremus. — V. 63. σεσωπαμένον, D et ap. σεσωπάμενον. Hermann σεσιγαμένον, quod Hartung et Mommsen probant, sed vid. ad Ol. XIII 91. — V. 64. νιν Mommsen, libri μιν. — ἀγλαῖς ε'ζ', ἀγλαῖσι D et ap., ἀγλαταῖσι B. — V. 65. Πυθῶθεν Pauwius, v. Πυθόθεν. — V. 66. ἔρνεσι et ἔρνεσι libri. — V. 67. ἔνδον, ἐνδὸν DDD, ut conicias ἐνδὸς scriptum fuisse (cf. ad Pyth. XI 64), sed cum D videatur ἔνδον tueri, apographorum nulla est auctoritas. — V. 68. ἄλλοισι, Chrysippus ἀλαοῖσι. Verba vitii haud immunia videntur, sed quod Hartung scripsit ἄλλοισι δ' ἐν πόνοις vix cuiquam probabit. Equidem ἄλλοις δ' ἐν ἰλλώπτων conieci, Rauchensteinio ἐμπαίζων placuit.

ΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ

$$\div v = -\div v v - v v = -\hat{\omega} v - \div v - \bar{v}$$

Στρ. α'.

Οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θρασύβουλε, φῶτες, οἱ χρυσάμπνικων
 ἐς δίφρον Μοισᾶν ἐβαινον κλυτὰ φόρμιγγι συναντόμενοι,
 ῥίμφα παιδεύουσ' ἐτόξευον μελιγάρυας ὕμνους, 5
 ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
 5 εὐθρόνου μνάστειραν ἀδίσταν ὁπώραν.

'Αντ. α'.

ἂ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδὴς πω τότ' ἦν οὐδ' ἐργάτις· 10
 οὐδ' ἐπέρναντο γλυκεῖαι μελιφόδγγου ποτὶ Τερψιχόρας
 ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα μαλθακόφωνοι αἰοδαί.
 νῦν δ' ἐφίητι τὸ τῶργεῖον φυλάξαι 15
 10 ῥῆμ' ἀλαθείας ἐτᾶς ἄγχιστα βαῖνον,

'Επ. α'.

χρήματα χρήματ' ἀνὴρ, ὅς φᾶ κτεάνων θάμα λειφθεὶς
 καὶ φίλων.
 ἐσσι γὰρ ὧν σοφός, οὐκ ἀγνώτ' αἰεῖδω

Sed in posteriori paeon quartus trochaicae dipodiae praemissus in hoc quidem metro atque hac versus sede displicet nescio quomodo. Priorem aliis solutae arseos secundae in dipodia trochaica exemplis defendas saepius allatis." Boeckh.

Inscriptionem om. BD. Ἄρματι addidit Heyne. Solus D Θρασυβούλω Θηβαίω.

V. 1. φῶτες, ed. Rom. φόντες. — οἱ Schol. Arist. Pac. 696 (ubi χρυσάμπνικες ἐς δίφρον μοι συνανέβαινον), v. ὅσοι. — V. 3. affert Plut. de Pyth. or. c. 23, ubi παιδίοις. — V. 6. Schol. Ar. ἂ μοῦσα γὰρ φιλοκερδὴς οὐ ποτ' ἦν, atque etiam Pindari libri praeter εἰς Μοῦσα, praeterea B πῶ ποτ' ἦν. — V. 7. ἐπέρναντο, ἐπέρναντο BD. — μελιφόδγγου Heyne et Boeckh, libri μελιφόγγου, om. schol. Aristoph. Olim conieci μελιφόδγγον τότε Τερψιχόρα ἀργυρωθεῖσα πρόσωπα. Hartung scripsit μελιφόδγγον ποτὶ Τερψιχόρας ἀργυρωθεῖσας πρόσωπα, et ἀργυρωθεῖσας iam Gurlitt proposuit; M. Schmidt πρόσωπα (peregre aliquo) divinavit, Rauchensteinio non recte comprobante. — V. 9. τὸ add. Heyne, codd. om. Ego in ed. 2 conieci: ἐφίητί με τῶλκαλον φυλάξαι id est τὸ Ἄλκαλον ῥῆμα. — V. 10. ἀλαθείας ἐτᾶς scripsi, cf. ad Nem. VII 25, cum antea σκοποῦ (vid. Nem. IX 55) addidissem, libri non interpolati ἀληθείας, ut versus redintegretur, εἰς ἀληθείας καλῶς, ed. Rom. multo deterius ῥῆμα τῆς ἀληθείας. In scholiis nihil est subsidii, Hermann inseruit ὁδῶν, Mommsen λέγειν, Schnitzer στάθμας, ipse olim tentavi: ῥῆμ' ἀλαθείας ἀνὴρ ἄγχιστα βαῖνον, i. e. nunc Argivi hominis dictum observare me iubet Alcaeus, Pecunia viri, qui dixit ab amicis et re desertus, ut Pindarus ipsum Alcaeae carmen respexerit. — V. 11. ὅς φᾶ, haud dubie ὁ φᾶ scribendum, admissa syllaba ancipiti. — θάμα scripsi (i. e. ἄμα), Boeckh θαμά, libri θ' ἄμα, quod defendit Hartung, fortasse recte. M. Schmidt κτεάνων θαμά καὶ σφαλὲς φίλων desiderat. — V. 12. ἀγνώτ' BD, ἄγνωτ' DDDεῖς, pariter fluctuant veteres interpretes, alii οὐκ ἀγνώτ(ι), alii οὐκ ἄγνωτ(α) αἰεῖδω, Ἰσθμίαν κτλ. legebant: hanc explicationem sequitur etiam paraphr., qui videtur οὐδ'

Ἰσθμίαν ἵπποισι νίκαν, 20
 τὰν Ξενοκράτει Ποσειδάων ὀπάσαις,
 15 Δωρίων αὐτῷ στεφάνωμα κόμα
 πέμπεν ἀναδεῖσθαι σελίνων,

Στρ. β'.

εὐάρματον ἄνδρα γεραίρων, Ἀκραγαντίνων φάος. 25
 ἐν Κρίσῃ δ' εὐρυσθενῆς εἶδ' Ἀπόλλων νιν πόρε τ'
 ἀγλαΐαν.

(καὶ τόθι κλειναῖς τ' Ἐρεχθιδᾶν χαρίτεσσιν ἀραρώς
 20 ταῖς λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις, οὐκ ἐμέμφθη 30
 ὁρσίδιφρον χεῖρα πλαξίπποιο φωτός,

Ἀντ. β'.

τὰν Νικόμαχος κατὰ καιρὸν νεῖμ' ἀπάσαις ἀνίας.
 ὄντε καὶ κάρικες ὥρᾶν ἀνέγων, σπονδοφόροι Κρονίδα 35
 Ζηνὸς Ἀλεῖοι, παθόντες πού τι φιλόξενον ἔργον.
 25 ἀδυννόφω τέ νιν ἀσπάζοντο φωνᾷ

ἄγνωτα legisse, quemadmodum Hartung scripsit. Recte Boeckh utraque interpretatione sprete ἀγνώτ(α) ad νίκαν rettulit. Rauchenstein οὐκ ἀγνώτῃ ἀεῖδω (ᾄδω). — V. 13. Ἰσθμίαν B, Ἰσθμίοις εἰς et apographa codicis D. — V. 14. τὰν, μὲν εἰς. — ὀπάσαις, ὀπάσαις D et ap. M. Schmidt τὰν Ποσειδάων ὀπάσαις Ξενοκράτει corrigit. — V. 15. κόμα Boeckh, κόμα (κόμα) libri, κόμας Ceporinus, κόμας paraphr. non tam legit, quam ut solet pluralem substituit. Sed praeterea αὐτῷ, quamvis schol. tueantur, displicet: fortasse αὐτὸν (sive αὐτῶν malis) στεφάνωμα scribendum, quod ne cui frigere videatur, moneo hoc proprium Isthmiae coronae fuisse; vid. Schol. ad h. l. τοῖς οὖν τὰ Ἰσθμία ἀγωνιζομένοις σέλινον ξηρὸν ὁ στέφανος, ὕμνον δὲ τοῖς τὰ Νέμεα. Sch. Prooem. Nem. et vit. Pind. p. 5. — V. 16. ἀναδεῖσθαι E. Schmid, ἀνδεῖσθαι libri, quod tuetur Hermann. — εὐρυσθενῆς paraphrasta praetermisit, εὐμενῶς ὁ Ἀπόλλων ἐθεάσατο scribens, tanquam ἐν Κρίσῃ δὲ πρεσβυτέρῃ legisset, sed hac vocabuli forma Pindarum usum esse non est verisimile; Kayser εὐφρων ἄναξ commendavit. — νιν Boeckh, libri μιν. — πόρε ed. Rom., libri πόρεν, praeterea εἰς in hunc modum interpolati εἶδ' αὐτὸν Ἀπόλλων μιν πόρεν ἀγλαΐαις καὶ πόθι κτλ. — V. 19. καὶ τόθι κλειναῖς τ' Ἐρ. scripsi, addita particula τ' post κλειναῖς, ut et in Pythio et in Attico certamine Nicomacho auriga sit usus, cf. Sch. Pyth. VI 13: Θερασύβουλε· τοῦτον δὲ ὡς φιλοπάτορα καὶ προεστῶτα τῆς ἵππικῆς ἐπαινεῖ, οὐχ ὡς τινες ἐβουλήθησαν, ἡνίοχον (quod Boeckh quoque statuit), ὁ γὰρ ἡνίοχος Νικόμαχος ἐστίν, ὡς ἐκ τῶν Ἰσθμιονικῶν δῆλος ἐστίν. Vulgata certe, quam Sch. quoque explicat, ferri nequit, neque placet Heynii coniectura πόρε τ' ἀγλαΐαν καὶ τόθι· κλειναῖς δ'. — V. 22. νεῖμ' ἀπάσαις Hermann, νομᾷ πάσαις libri. Ego coniicio νεῖμ' ὀπάσαις ἀνίας (sive ἀνίας accusativo aeolico admissio) i. e. τὰν N. νεῖμε κατὰ καιρὸν ἀνίας ὀπάσαις i. e. habenis remissis, cf. Hom. II. XXIII 336 ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον κένσαι ὁμοκλήσας, εἴξει τε οἱ ἡνία χερσίν. Hartung scripsit τὰν Νικομάχον, κατὰ καιρὸν ὡς ἐνώμας ἀνίας. — V. 23. ἀνέγων, Schneidewin sive Ahrens ἀνέγων. — V. 24. πού τι Schmid, πού τι B, πού τοι (πού τοι) D et ap., τοῦτο εἰς.

χρυσέας ἐν γούνασιν πίτνοντα Νίκας

Ἐπ. β.

γαίαν ἀνὰ σφαιτέραν, τὰν δὴ καλέουσιν Ὀλυμπίου Διὸς 40
ἄλσος· ἔν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου
παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν.

30 καὶ γὰρ οὐκ ἀγνώτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι
οὔτε κώμων, ὧ Θρασύβουλ', ἐρατῶν, 45
οὔτε μελικόμπων ἀοιδᾶν.

Στρ. γ.

οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης ἅ κέλευθος γίνεται,
εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν ἄγοι τιμὰς Ἑλικωνιάδων. 50
35 μακρὰ δισκήσαις ἀκοντίσσαιμι τοσοῦθ', ὅσον ὄργαν
Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν
(ἔσχεν. αἰδοῖτο μὲν ἦν ἀστοῖς ὀμιλεῖν,

Ἀντ. γ'.

ἵπποτροφίας τε νομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ· 55
καὶ θεῶν δαίτας προσέπτυντο πάσας· οὐδὲ ποτε ξενίαν
40 οὔρος ἐμπνεύσαις ὑπέστειλ' ἱστίον ἀμφὶ τράπεζαν· 60
ἀλλ' ἐπέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν θερείαις,
ἐν δὲ χειμῶνι πλέων Νείλου πρὸς ἀκτάν.

Ἐπ. γ'.

μή νυν, ὅτι φθονεραὶ θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλ-
πίδες,

V. 26. χρυσέας BD, χρυσέοις apographa cod. D, χρυσέοις τ' ε'ζ'. — πίτνοντα B, ut olim edidi, πίτνοντο D et ap., πιτῶντο ε'ζ', πιτῶντα Ceperinus, quem reliqui secuti sunt; cf. Schol. II. II 827. — V. 28. ἄλσος, Villosion Ἄλτιν coniecit. — V. 29. ἔμιχθεν Be'ζ', ἔμιχθε D et ap. V. 30. ὑμῖν, Schol. ὑμῶν. — V. 32. Hermann οὐ μελιφθόγγων. — V. 34. ἄγοι, B fort. ἄγει. Hartung coniecit εἴ τιν' εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν ἄγοι vel ἄγοις. Nescio an distinctione mutata loco subveniendum sit: εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν ἄγοι τιμὰς (sive τιμὰς δ') Ἑλικωνιάδων μακρὰ δισκήσαις κτλ. — V. 35. ἀκοντίσσαιμι, ἀκοντίσαιμι B. — V. 36. Ξεινοκράτης De'ζ', Ξεινοκράτης rell. — V. 38. νομίζων, E. Schmid κομίζων. — V. 39. δαίτας sch., libri διαίτας. — ξενίαν BD Sch., ξενίους rell. — V. 40. οὔρος ἐμπνεύσαις, Hermann οὔριος πνεύσαις. — ὑπέστειλ' ε'ζ', ὑπέστειλεν rell. — V. 41. θερείαις, Hecker θερείας. — V. 42. πλέων, B πλέον, Hartung πλέεν. — ἀκτάν libri, ἀκτάς ed. Rom. ex schol. Vatic. ubi Νείλου πρὸς ἀγᾶς et supra ab eadem manu ἀκτάς scriptum, sed schol. D ἀγᾶς tuetur, unde Schneidewin ἀγᾶς coniecit; at scholiastam, qui Νείλου ὄψεις interpretatur, aliud quid legisse manifestum. Ego antea Νείλου πρὸς αὐ γᾶν conieci, Rauchenstein πρὸς ὄχθας. Nihil subsidii praebet Aelian. V. H. IV 17 de Pythagora ἢ δὲ Ἴρις ἐφασκεν, ὥς ἡ γῆ τοῦ Νείλου ἐστὶ, ubi Gesner ἀγῆ τοῦ ἡλίου emendavit. — V. 43. μή νυν ε'ζ', μή νυν rell. — ἀμφικρέμανται Be'ζ', -μονται rell.

μήτ' ἀρετάν ποτε σιγάτω πατρώαν,
 45 μηδὲ τούσδ' ὕμνους· ἐπεὶ τοι
 οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς εἰργασάμαν.
 ταῦτα, Νικάσιπ', ἀπόνειμον, ὅταν
 ξείνον ἐμὸν ἡθαῖον ἔλθῃς.

65

V. 44. σιγάτω, fortasse scribendum σιγάντω (cf. Ahrens D. Dor. II 296) sive σιγάντων, Hartung σιγάσω. — V. 45. μηδὲ, Hartung μήτε, qua de re anceps est iudicium, cf. titulum Atticum (plebiscitum de Chalcidensibus factum Pericle rem publicam administrante) CIAtt. I 184, l. 24: οὔτε τέχνη οὔτε μηχανή οὐδεμίᾳ οὐδ' ἔπει οὐδὲ ἔργῳ. adde Hartung de partic. Gr. I 194. — V. 46. εἰργασάμαν Boeckh, v. εἰργασάμην. — V. 47. Hermann ἀπόνειμον ἐμὸν Ξεῖνον ἐντ' ἡθαῖον ἔλθῃς.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΜΕΛΙΣΣΩ, ΘΗΒΑΙΩ,
ΙΠΠΟΙΣ.
ΩΔΗ Γ.

Strophæ.

_ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 5 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _

Epodi.

_ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 5 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _

Inscriptionem soli ε'ζ' exhibent *Μελ. Θηβ.*, ed. Rom. addit *Ἰπποις* secundum scholiastam, qui haec adnotavit: *πρόκειται δὲ τῇ ᾠδῇ Ἰπποις διὰ τὸ μὴ δηλοῦν τὸν Πίνδαρον τὸ τοῦ ἀγωνίσματος εἶδος, πότερον κέλῃτι ἢ τεθρίπῳ· μόνον δὲ ἵπποδρομίᾳ λέγει ἐστεφανῶσθαι.* In libris promiscue scribi solet *ἄρματι, τεθρίπῳ, Ἰπποις*, veteres grammaticos *Ἰπποις* tum demum adscripsisse apparet, ubi neque ipse poeta neque indices victorum (his in Olympiis et Pythiis usi sunt, in ceteris hoc subsidio fere destituti) certaminis genus testabantur: apparet igitur Nem. I in libris non recte *Ἰπποις* inscribi.

„In huius carminis (III. IV.) divisione nihil quidquam incertum videtur. Primus quidem strophæ versus hiatu non terminatur, nec syllaba anceps et interpunctio ant. α'. str. β' satis certum præbent finis indicium; sed cum sequenti coniungi non potest, quia dipodias trochaicas quinas acatalecticas nusquam poeta consociavit. Inter-

punctio vero cur non saepius reperiatur, causa haec est, quod in fine stropharum non multum praecedente est frequentissima. Versu quarto syllabae ancipiti succurrit crebra interpunctio str. α'. β'. ant. γ'. str. δ'. ε'. ant. ε'. Epodi versus quartus neque hiatu neque ancipiti dirimitur a sequenti: tamen ibi finiendus videtur, quo quintus sexto sit similior." Boeckh. Hermann Epodi v. 5 et pariter v. 6 in binos versiculos diremit.

Carmen hoc tertium a quarto distinctum legitur in omnibus editionibus inde a Romana; errorem admissum esse primus censuit Heyne, Hermann autem et Boeckh duo haec carmina in unum coniunxerunt comprobantibus ceteris criticis, qui post secuti sunt; ego vero rursus separavi. In D eiusque apographis coniuncta leguntur (sed ibi etiam carmen II tertio adhaerescit), item in ε'ζ'. At in codice B divisa sunt carmina. Ac scholiastae quoque id plane confirmant: etenim non solum carmini IV haec praemissa sunt (in B et ed. Rom., nam schol. metr. agnoscunt octo Isthmia carmina): τοῦ τετάρτου εἶδους ἡ στροφὴ καὶ ἡ ἀντίστροφος καὶ ἡ ἐπὶ δὸς τὰ μέτρα ἔχει τῷ τρίτῳ, sed quod multo est gravius, etiam in ipso commentario carminis III memoratur oda IV tanquam peculiare carmen; vid. III 24: ἐν δὲ τῇ ἐξῆς ᾠδῇ καθόλου τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ Κλεωνυμίδας κέκληκεν, et rursus v. 29: ἀμεινον δὲ εἰς τὰ ἐν τῇ ἐξῆς ᾠδῇ λεγόμενα (ἀποβλέπει) τέσσαρας γὰρ φησι κατὰ πόλεμον συγγενεῖς τοῦ Μελίσσου τελευτῆσαι. Ut coniungantur haec carmina illud maxime videtur suadere, quod iidem in utraque oda sunt numeri, id quod alias nusquam fecit Pindarus, secutus morem a maioribus traditum, cui etiam scenici poetae obtemperaverunt. Attamen minus hoc offendit, sed potius consulto est factum, quoniam in honorem eiusdem victoris haud dubie brevi intervallo et maius et minus carmen compositum est, ut nequaquam ingenii inopia exprobranda sit poetae. Contra si coniunxeris haec carmina in unum, multae gravesque oriuntur difficultates, quas animadvertit etiam Hermann, sed frustra defendere conatur. Neque tamen si haec separaveris, omnia bene inter se conveniunt: nam et carmen IV iusto caret prooemio, neque carminis III institutum ita ut par est absolvitur. Hos igitur nodos existimo facili negotio expediri, si statuamus et prioris carminis partem novissimam et alterius odæ exordium intercidisse: sed non ita multa videntur deesse: fortasse trias prioris encomii, item trias alterius intercepta est. Ceterum carmen III est post c. IV compositum, nec debebat inter Isthmia referri, sed ad Nemeaeas odas pertinet: versatur enim in celebranda curuli victoria, quam Melissus Nemeae post Isthmiam pancratii victoriam reportavit (v. 11—13), hinc recte se habet in titulo ἱπποῖς, quod Boeckh in παγκρατίῳ mutavit; at in titulo carm. IV παγκρατίῳ addendum, vid. v. 43. Perperam schol. 15 utramque victoriam curulem dicit: τοῦτο οὖν λέγει, ὡς καὶ Ἰσθμία καὶ Νέμεα νενικηκότος αὐτοῦ ἱπποδρομίᾳ. Ambiguum, quod ante v. 1 legitur οὗτος ἐνίκησεν Ἰσθμία καὶ Νέμεα. — Noluerunt autem grammatici haec duo carmina seiungere ac diversis libris inserere, quoniam non solum in eiusdem victoris honorem condita, sed etiam, id quod plane singulare, iisdem numeris composita sunt. Ad Isthmia autem quam ad Nemeaea encomia referre placuit, quoniam carmen IV amplius est priore. Tertium autem carmen quarto prae-miserunt, quoniam ad curulem victoriam spectat. — Etiam novissimo tempore hac de re in utramque partem disputatum est: duo diversa esse carmina contendit Bulle in Iahnii Ann. 1871, 585 seq., aliis vero est unum et individuum poema, velut Mezgero in iisdem Ann. 1867, p. 385 seq. et Perthesio in indice lectionum scholae Treptoviensis 1871 et denuo in Iahnii Ann. 1872, p. 217 seq., ubi sua decreta novis argumentis munire studuit.

Στρ.

Εἰ τις ἀνδρῶν εὐτιχήσας ἢ σὶν εὐδοξίαις ἀέθλοις

ἢ σθένει πλεῖστον κατέχει φρεσὶν εἰσπῆ κόπον.

ἔξω· εὐλογίαις ἔστωι μεμῖχθαι.

5

Ζεῦ, μεγάλα δ' ἄρεται θνητοῖς ἔποιται

ἢ ἐκ σθένος ἥξει δὲ μάσσων ὄλβος ὀπιζομένων. πιαγίαις δὲ
φρέντεσιν

οἷχ ὁμῶς πάντα χρόνους θαλλῶν ὁμῶσι.

10

Λυσ.

εὐχλίων δ' ἐργῶν ἄποινα χρόι μὲν ἔμνησθαι τὸν ἐσλόν.

χρόι δὲ καμάζοντι ἀγαταῖς χαρίτεσιν βασιτάσαι.

ἔστι δὲ καὶ διότμων ἀέθλων Μελίσσῳ

15

10 μῦθα πρός ἐνφροσύνην τρέττω γλῆκεϊαν

ἦτορ, ἐν βάσαισιν Ἰσθμοῦ δεξαμένῳ στεφανίους. τὰ δὲ
κοῖλα λείοντος

ἐν βαθυστέρον γάπα κάρυξ ἐθήβει

20

Ἐκ.

ἰκνοδρομία κρατέων· ἀνδρῶν δ' ἀρετάν

σύμμετρον οὐ κατελέγχει.

15 ἴσθι μὲν Κλειωνύμον

δόξαν παλαιῶν ἄρμασιν·

25

καὶ ματρώθε Λαβδακίδαῖσιν σύννομοι πλοῖτον διέστειχον
τετραοριῶν πόνοις.

αἰῶν δὲ κυλινδομέναις ἡμέραις ἄλλ' ἄλλοι ἐξάλλαξεν. ἄτρω-
τοί γε μὲν παῖδες θεῶν. 30

V. 1. εὐτιχήσας libri omnes et sch. — V. 3. μεμῖχθαι, legebatur μεμῖχθαι. — V. 7. post ἄποινα distinguit B, secus rell. — ὁμνήσαι Πηνελ, ὁμνάσαι libri. — V. 8. χαρίτεσιν Schmid, libri χαρίτεσαι vel χαρίττει. — V. 9. ἀέθλων. Boeckh ἀθλων. — V. 11. B βάσαισι. — δεξαμένῳ, apogr. cod. D δεξάμενος vel δεξάμενος. — V. 12. βαθυστέρον κατρίω, et sic schol., vulgo βαθυστέρον. Deinde B et sch. distinguunt γάπα· κάρυξ κτλ. — V. 15. Κλειωνύμον, εἴς Κλειωνύμον. — V. 16. ἄρμασιν Hermann, v. ἄρμασι. — V. 17. ματρώθε Schmid, ματρώθεν libri. — Λαβδακίδαῖσιν Boeckh, v. Λαβδακίδασι. — διέστειχον Hermann, v. διέστιχον. Hartung haec sic conformavit σύννομοι, πλοῖτον διέσχον καὶ τετραοριῶν πόνοις. — V. 18. κυλινδομέναις, sch. fort. κυλινδόμενος, nec κυλινδομέναις testatur sch. ad IV 8. — ἄλλ' ἄλλοι, B ἄλλ' ἄλλοι τ'. — ἄτρωτοί γε μὲν, Hartung ἄτρωτοι γὰρ οὐ.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ.

(ΜΕΛΙΣΣΩΙ ΘΗΒΑΙΩΙ)

(ΠΑΓΚΡΑΤΙΩΙ.)

ΩιδΗ Δ (Γ).

Στρ. α'.

- "Ἔστι μοι θεῶν ἕκατι μυρία παντᾶ κέλευθος·
 (20) ὦ Μέλισσ' εὐμαχανίαν γὰρ ἔφανας Ἴσθμίοις
 ὕμετέρας ἀρετὰς ὕμῳ διώκειν· 5
 αἰσι Κλεωνυμίδαι θάλλοντες αἰεὶ
 5 σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται βιότου τέλος. ἄλλοτε δ' ἀλ-
 λοῖος οὔρος
 πάντας ἀνθρώπους ἐπαῖσσω ἐλαύνει. 10
 Ἀντ. α'.
 (25) τοὶ μὲν ὦν Θήβαισι τιμᾶντες ἀρχᾶθεν λέγονται
 πρόξενοί τ' ἀμφικτιόνων κελαδεννᾶς τ' ὄρφανοί
 ὕβριος· ὅσσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται 15
 10 μαρτύρια φθιμένων ζωῶν τε φωτῶν
 (ἀπλέτου δόξας, ἐπέψανσαν κατὰ πᾶν τέλος· ἀνορέαις δ'
 ἐσχάταισιν

Inscriptionem carminis supplevi, ed. Rom. τῷ αὐτῷ Μελίσσῳ εἶδος δ', quae Callierges addidit: B non exhibet, vacuo tamen spatio relicto.

V. 1. ἔστι μοι, εἴ' ἔστι δὴ μοι. — παντᾶ, legebatur παντᾶ (B πάντᾳ). Totum versum aliter conformavit Hermann ἔστι τοί μοι μυρία παντᾶ κέλευθος θεῶν ἕκατι. — V. 2. εὐμαχανίαν, non tantum paraphr., sed etiam schol. videtur εὐμαχανίας legisse. — ἔφανας ε' ex corr., ceteri ἔφανες. — Ἴσθμίοις ὕμετέρας solus B (agnoscit paraphr.), om. D cum apographis, hinc εἴ' ut hiantem orationem redintegrarent temere post ἀρετὰς addunt εὐφροσύναισι κλυταῖς. — V. 5. θνατὸν, apogr. cod. D θάνατον. — βιότον Donaldson et Schneidewin, libri non interp. βίον, εἴ' τὸ βίον. — V. 7. ὦν, D cum ap. ὦ. — V. 8. πρόξενοι τ', Mommsen καὶ ξένοι τ' requirit. — V. 11. ἀνορέαις BDD, ἀνορέας

- (30) οἰκοθεν στάλαισιν ἄπτουθ' Ἡρακλείαις· 20
 καὶ μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετάν.
 ἱπποτρόφοι τ' ἐγένοντο,
 15 χαλκίῳ τ' Ἄρει ἄδον.
 ἀλλ' ἀμέρῳ γὰρ ἐν μιᾷ 25
 (35) τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμωσεν
 μάκαιραν ἐστίαν·
 νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον ποικίλλ' ἡμῶν ζόφον χθὼν
 ὥτε φοινικέοισιν ἄνθησεν ῥό-
 δοις 30
 Στρ. β'.
 δαιμόνων βουλαῖς. ὁ κινητὴρ δὲ γὰς Ὀρχηστὸν οἰκέων
 20 καὶ γέφυραν ποντιάδα πρὸ Κορίνθου τειχέων, 35
 τόνδε πορῶν γενεᾷ θαυμαστὸν ὕμνον
 (40) ἐκ λεχέων ἀνάγει φάμαν παλαιάν
 εὐκλέων ἔργων· ἐν ὕπνῳ γὰρ πέσεν· ἀλλ' ἀνεγειρομένα
 χρῶτα λάμπει, 40
 Ἀωσφόρος θαητὸς ὥς ἄστροις ἐν ἄλλοις·

cett. Nescio an hic quoque vocula δὲ ab aliena manu addita et distinguendum sit ἐπέφασσαν· κατὰ πᾶν τέλος ἀγορεύεις ἐσχάταισιν κτλ., ac fortasse schol. v. 18 ita legit: ταῖς δ' ἀρεταῖς αὐτῶν ἀπὸ τῶν

Θηβῶν μέχρις Ἡρακλείων στηλῶν τὸ τέλος (scr. κλέος) διίκεται· οἶον ἄρτι περάτων κατὰ πάντα τρόπον κηγήρονται αὐτῶν ἢ ἀνδρεία. sed schol. v. 15 tuetur traditam scripturam. — ἐσχάταισιν, DD ἐσχάταισιν. — V. 13. καὶ μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετάν, malim τῷ μηκέτι, et fortasse praeterea μακροτέρῳ scribendum, quamquam haec adverbii forma non satis testata. Jacobs μάλιν δ' ἔτι μ. σπεύδων ἀρ., Hartung scripsit ὦν μ. μακρότερόν ἢν σπ. ἀρετάν, atque ἄν etiam Rauchenstein requirit, Wiskemann ἀμάχανον ἀκροτέραν σπ. ἀρ., Christ τᾶν οὐκ ἐνι μακρ. — V. 15. χαλκίῳ ἐξ', χαλκίῳ rell. — τ' B (Schol.), om. rell. — ἄδον, libri ἄδον, ἄδον, ἄδων, praeter ἐξ', qui ξάδον. Boeckhium secutus spiritum asperum servavi, poeta ξάδον scripserat. — V. 18. χειμέριον, Hartung χειμερίων. — ποικίλα Hartung, et schol. quoque, quamvis ποικίλων repperit, ad terram referendum esse epitheton vidit, libri ποικίλων, Hermann ποικίλον, Rauchenstein ποικίλως, Kayser φοινίῶν. — ὥτε D cum ap. et ἐξ', ἄτε B, secundum vett. gramm. praeceptum ὥτε scribendum. — φοινικέοισιν, ἐξ' φοινικέοισιν. — ἄνθησεν quod Pauwius emendavit, B (ἄνθησεν), ἄνθος ceteri libri, Ceporinus ἄνθησαν, quemadmodum Chrysippus in paraphrasi scripsit. — V. 19. ab hoc versu libri Tricliniani α' β' γ' δ', qui Nem. XI 21 deficient, rursus incipiunt. — V. 21. πορῶν BD alii πορῶν, atque ita ap. Aeschyl. Prom. 108 Mediceus liber, quemadmodum Pindari libri fere μολῶν exhibent. — V. 24. Ἀωσφόρος B Triclin., ἑωσφόρος D c. ap. (Schol.). Neutra forma credo Pindarum usum esse:

^{Ἀντ. β'.}

- 25 ἃ τε κῆν γουνοῖς Ἀθανᾶν ἄρμα καρύξαισα νικᾶν
 ἔν τ' Ἀδραστείοις ἀέθλοις Σικυνῶνος ὤπασεν 45
 (45) τοιάδε τῶν τότ' ἐόντων φύλλ' αἰοιδῶν.
 (οὐδὲ παναγυρίων ξυνᾶν ἀπείχον
 καμπύλον δίφρον, Πανελλάνεσσι δ' ἐριζόμενοι δαπάνῃ
 χαῖρον ἵππων. 50
 30(τῶν ἀπειράτων γὰρ ἄγνωστοι σιωπαί.

^{Ἐπ. β'.}

- (ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχης καὶ μαρναμένων,
 (50) πρὶν τέλος ἄκρον ἰκέσθαι.
 τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῦ.
 καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων 55
 35 ἔσφαλε τέχνα καταμάρψαις'. ἴστε μὲν Αἰαντος ἀλλὰν
 φοῖνιον, τὰν ὀψία

et Ἀωσφόρος omnino ratione caret, debebat Ἀωσφόρος dici: fuit enim opinor olim etiam τὸ αὔρος (αὔρος) i. e. lux in usu: idque ipsum vocabulum servavit Boeotorum sermo, qui ἄες (sive ἄεις) i. e. αὔριον dicebant (vid. Hesych.), quamquam iidem praeterea ἄας usurpabant, quod descendit ab Aeolico vocabulo αὔα, quo Sappho usa est: ἄες enim est ἄος, quemadmodum Κυνόσαργες i. e. κυνὸς ἄργος dici solebat. Ex illo αὔρος (ἄος) rite descendit Ἀωσφόρος, quemadmodum θουοσκόος solebant dicere: quamquam poterat etiam Ἀεσφόρος dici, quae forma oblitterata delitescere videtur in Hesychii glossa Ἐασφόρος: denique per contractionem ex Ἀεσφόρος poterat fieri Ἀσφόρος, quod Cyrillus exhibet. Iones more suo Ἰωσφόρος videntur dixisse, unde Attici analogiae specie decepti Ἐωσφόρος usurparunt, quae forma nunc etiam apud Homerum et Hesiodum legitur, sed illi haud dubie Ἐωσφόρος dixerunt: ἠωσφόρος autem solus quod sciam Theognostus testatur. Pindaro igitur illud ipsum Ἀωσφόρος restituendum esse censeo. Aliter de his formis statuit Ahrens (Kuhn Zeitschr. III 120 seq.). — ὦς Tricl., ὡς rell. — V. 25. κῆν doricam crasin tuentur D c. ap. et Tricl., B κέιν, Boeckh κᾶν. — καρύξαισα, libri κηρύξαισα. — νικᾶν, BD νί-
 κᾶν, ceteri vel νίκαν vel νικᾶν, paraphr. νίκαν legit, quod cum verbo ὤπασεν iungit, schol. § 2 νικᾶν, iungens ὤπασεν τοιάδε κτλ., contra schol. § 3 (et paraphr. ut videtur) post ὤπασεν stigma τῶν πο-
 nunt. — V. 27. αἰοιδῶν B, ut Hartung correxit, αἰοιδᾶν D, αἰοιδᾶν Tricl., atque ita ut videtur schol., qui ex φύλλ' αἰοιδᾶν repetit ποιητῶν (αἰοιδῶν). — V. 28. ξυνᾶν, B ξυνῶν. — V. 31. ἔστιν Tricl., ἔστι rell. — V. 33. τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῦ τέλος BD c. apogr., τέλος deleuit Triclinius, neque schol. 1 et 2 agnoscunt (sec. Momms. Schol. B tuetur τέλος, ignorant schol. 1 D et 3), ed. Rom. τῶν τε γὰρ διδοῦ τέλος, Ceporinus τῶνδε γ. δ. τέλος, Hartung τῶν τε γὰρ καὶ τῶν δόσις. — V. 35. ἔσφαλε, Tricl. ἔσφαλλε. — τέχνα D c. apogr., τέχνα B Tricl. atque ita legit schol., qui deinde καταμάρψαι pro καταμάρψαις reperit, quam vitiosam scripturam non debebat Mommsen probare. Scilicet cum in colo novissimo secundum artis praecepta scriptum esset καταμάρψαι | σ', ille interpretis aut vitio libri sui deceptus est aut ipse

ἐν νυκτὶ ταμῶν περὶ ᾧ φασγάνῳ, μομφὰν ἔχ' ἐν παιδεσσιν
'Ελλάνων, ὅσοι Τροϊάνδ' ἔβαν. 60

Στρ. γ'.

- (55) ἀλλ' Ὅμηρός τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων, ὅς αὐτοῦ
πᾶσαν ὀρθώσας ἀρετὰν κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν 65
θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν.

40 τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾷεν ἔρπει,
εἴ τις εὖ εἶπῃ τι καὶ πάγκαρπον ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ
πόντον βέβακεν 70

- (60) ἐργμάτων ἀκτὺς καλῶν ἄσβεστος αἰεῖ.

Ἀντ. γ'.

προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν, κείνον ἄψαι πυρσὸν ὕμνων
καὶ Μελίσσῳ, παγκρατίου στεφάνωμ' ἐπάξιον, 75

45 ἔρνει Τελεσιάδα. τόλμα γὰρ εἰκώς

obiter insepexit exemplum. Documento est hic locus, eum qui scholia digessit parum sollerter prava pariter atque recta descripsisse, nisi forte ipse haec et alia id genus adiecit. — μάν, D c. ap. καί. — ἀλκάν, ἀλκήν D c. ap. et Tricl. Madvig interpungit ἀλκάν, φοίνιον τὰν κτλ. — V. 36. μομφὰν ἔχ' ἐν παιδεσσιν Ἑλλάνων scripsi, in libris est ἔχει π. Fugit interpretes μέμψιν ἔχειν ambiguum esse, plerumque sane est agentis, itaque Chrysippo auctore explicant: *invidiam facit Graecis* (ὄνειδος τοῖς Ἕλλησι περιεποίησε), at verissime paraphrasta, quem hoc loco perito Pindari interprete usum esse apparet, οὐκ ὀλίγην μέμψιν ἔχει ἐν τοῖς Ἑλλήνων παισὶ τοῖς ἐν Τροίᾳ διαβεβηκόσιν. Hoc enim dicit poeta: Aiacem, quem Graeci sub Troiae moenibus, quoniam ipse sibi vim attulit, graviter reprehenderunt, Homerus eximius laudibus ornavit: recte enim idem paraphrasta Homeri praeconium ad Aiacem, non ad Ulixem, quemadmodum Chrysippo visum est, revocat. Prava ista interpretatio inde orta, quod non viderunt Pindarum Homeri nomine Aethiopidis auctorem appellare, itaque Odysseam hic notari existimarunt. Est igitur μομφὰν ἔχει patientis, quemadmodum αἶνον ἔχειν dici solet; ita Eurip. Heraclid. 974: πολλὴν ἄρ' ἔξεις μέμψιν, εἰ δρᾷσεις τάδε, ubi Nauck perperam ὀφέξεις edidit: adde Isaeum or. XI 39: εἰκότως μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι μέμψιν, εἰ μὴ τὰμαντοῦ προστίθῃμι τοῦτο, σώζων δὲ τὰ τούτων καὶ πλείω ποιῶν, δικαίως ἂν ἐκαινοίμην. Sed Pindari verba non sunt vitii immunia, nam neque praesens ἔχει convenit, et dativus παιδεσσιν nimia ambiguitate laborat, itaque ἔχ' ἐν scripsi, nisi forte praestat τὰν ὁπία ἐν νυκτὶ τὰμεν περὶ ᾧ φασγάνῳ, μομφὰν ἔχειν ἐν παισὶν Ἑλλάνων. Audacter novavit M. Schmidt ἀλκάν, τίν' ἄψα ἐν ν... ἔχειν. — Τροϊάνδ' scripsi, Τρώανδ' D Tricl., Τρώωνδ' apogr. D, Τρώωνδ' Boeckh. — V. 40. ἔρπει, Dῶ ἔρποι. Post hoc verbum plene interpungebatur, rectius schol. — V. 44. Schol. videtur legisse καὶ Μελίσσῳ παγκρατίῳ, alii Μελίσσῳ, παγκρατίου στεφάνων ἐπάξιῳ. Alii vero ἔρνει Τελεσιάδα τολμᾷ γὰρ εἰκώς κτλ. distinxerunt (et sic paraphrastes), qui fortasse tunc priora ita conformabant καὶ Μελίσσῳ, παγκρατίου στεφάνωμ' ἐπάξιον ἔρνει, i. e. hymnum, qui est στεφάνωμα ἐπάξιον τῷ ἔρνει (στεφάνῳ) παγκρατίου. — V. 45. Τελεσιάδα, Tricliniani βδ' Τελεσιάδα.

τὰν πυροφόρον Λιβύαν, κρανίοις ὄφρα ξένων ναὸν Ποσει-
δάωνος ἐρέφοντα σχέθου,

Στρ. δ'.

- 55 υἱὸς Ἀλκμήνας· ὃς Οὔλυμπόνδ' ἔβα, γαίης τε πάσας 95
καὶ βαθυκρήμνον πολιάς ἄλως ἐξευρὼν θένανρ,
(75) ναυτιλίαισί τε πορθμὸν ἀμερώσας·
νῦν δὲ παρ' Αἰγιοχῶ κάλλιστον ὄλβον
ἀμφέπων ναίει, τετίματαί τε πρὸς ἀθανάτων φίλος,
Ἦβαν τ' ὀπνίει, 100
60 χρυσέων οἰκῶν ἄναξ καὶ γαμβρὸς Ἦρας.

Ἀντ. δ'.

- (τῷ μὲν Ἀλεκτράν ὕπερθεν δαῖτα πορσύνοντες ἄστοί 105
(80) καὶ νεόδμητα στεφανώματα βωμῶν αὖξομεν)
ἔμπυρα χαλκοαῤῥαν ὀκτῶ θανόντων,
τοὺς Μεγάρα τέκε οἱ Κρεοντὶς υἱούς·
65 τοῖσιν ἐν θυθμαῖσιν αὐγὰν φλόξ ἀνατελλομένα συνεχὲς
παννυχίζει, 110
αἰθέρα κνισάεντι λακτίζοισα καπνῷ,

Ἐπ. δ'.

- (85) καὶ δεύτερον ἄμαρ ἐτείων τέρμ' ἀέθλων 115
γίνεται, ἰσχύος ἔργον.
ἐνθα λευκωθεὶς κάρα
70 μύρτοις ὃδ' ἀνήρ διπλόαν
νίκαν ἀνεφάνατο παίδων τε τρίταν πρόσθεν, κυβερνα-
τῆρος οἰακοστρόφου 120

ἄκομπος. — V. 54. ξένων Tricl., ξείνων rel. Deinde Hermann con-
iecit ναὸν Ποσειδανός σφ' ἐρέπτοντα σχέθου. — V. 56. βαθυκρήμνον,
Heyne βαθυκρημνον. — θένανρ, DD. θέναι. — V. 57. πορθμὸν, Schmid
πορθμούς, Hecker πόντον. — V. 58. Αἰγιοχῶ Tricl., Αἰγιοχῶ διτ' BDDD.
— V. 59. ὀπνίει Ceporinus, libri ὀπνίει vel ὀπνίει. — V. 62. νεόδμητα,
Mommson νεόδμητα. — V. 64. Μεγάρα, B1 Μέγαρα, D Μέγαρά. —
τέκε οἱ Mingarelli, libri οἱ τέκε. — Κρεοντὶς, Schmid Κρειοντὶς —
υἱούς, νίης DD. — V. 65. θυθμαῖσιν BD, θυσμαισιν rel. — φλόξ ἀνα-
τελλομένα, Tricl. φλόξ τις ἀντελ. — V. 66. αἰθέρα, Plut. de primo
frig. 10 ἀέρα. schol. utroque utitur vocabulo. — κνισάεντι Mommson,
libri κνισάντι, Ceporinus κνισάντι, Hermann κνισσάντι. — λακτίζοισα,
Hecker πλακτίζοισα. — V. 67. ἐτείων τέρμ' ἀέθλων Schmid, libri
ἐτείων ἀέθλων τέρμα. — V. 68. γίνεται libri, non γίνεταί. — V. 69.
λευκωθεὶς, Hecker λευκανθής. — V. 71. παίδων τε τρίταν Hermann
olim correxit, libri non interpolati παίδων τρίταν, Tricl. παίδων τήν
τρίταν. Schnitzer δὲ τρίταν praeoptat, Mommson καὶ παίδων τρίταν
scripsit, postea Hermann νίκαν ἀν. παίδων καὶ τρίταν non recte; nam
ex tribus victoriis unam Melissus puer reportavit: ita non solum

- (90) γνώμα πεπιθὼν πολυβούλῳ. σὺν Ὁρσείᾳ δέ νιν κωμάξομαι τερπνὰν ἐπιστάζων χάριν.

paraphr. v. 117 διπλὴν νίκην ἔσχε, τρίτην παίδων, sed etiam sch. v. 120 μετὰ παίδων προαγωνισάμενος ἐνίκησεν, ἔσχε δὲ καὶ ἑτέρας δύο ... μετὰ ταῦτα. et planissime Chrysippus δεύτερον (leg. δὲ) ἐνίκησεν ἄνδρας, ἅπαξ δὲ παίδας, addens eam quamvis prima fuerit, postremo loco memorari; igitur schol. alius, qui dicit δὲ μὲν ἐν παισὶν, ἅπαξ δὲ ὅτε ἐγένετο ἀνὴρ, aut perperam poetae verba interpretatus est, aut vocabula δὲ et ἅπαξ a librario confusa. — πρόσθεν Tricl., πρόσθε cett. — V. 72. πεπιθὼν, Hartung πεπιθὼς. — πολυβούλῳ et πολυβούλῳ libri. Paraphr. videtur iunxisse πολυβούλῳ σὺν Ὁρσείᾳ δέ. Hermann γνώμα πλύνος· πολύβονλ' Ὁρσεία, σὺν σοὶ δέ νιν. — κωμάξομαι D c. apogr. et Schol., κωμάζομαι B Tricl. — ἐπιστάζων Schol. et Tricl., ἐπιστογάζων D et ap., ἀποστάζων B.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΦΥΛΑΚΙΔΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ
ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

ΩΔΗ Ε. [Δ.]

Strophae.

± 0 — 0 ± 0 0 — 0 0 — 0
 0 0 — 0 ± 0 — 0 ± 0 0 0
 ± 0 — — ± 0 0 — 0 0 — 0
 ± 0 0 — 0 0 0
 5 ± 0 — — ± 0 0 — 0 0 — —
 0 0 — — ± 0 — — ± 0 — — ± 0 — — ± 0 — — 0

Epodi.

± 0 — — ± 0 0 — 0 0 — 0
 ± 0 — — ± 0 — — ± 0 —
 ± 0 — — ± 0 0 — 0 0 0
 ± 0 — ± 0 0 0
 5 ± 0 — — ± 0 — — ± 0 0 — —
 0 0 — — ± 0 0 — 0 0 — —
 ± 0 — 0 ± 0 0 — 0 0 0
 ± 0 0 — 0 0 — 0 0 — — ± 0 —
 ± 0 0 — 0 0 — — ± 0 — 0

Inscriptionem libri novicii exhibent. Antiquitus carmen Phylacidae et Pythaeae inscriptum fuit, sed Pythaeae nomen Callistratus Aristophanius recte sustulit, vid. schol.: *Καλλίστρατος Φυλακίδα μόνῳ γεγράφαι φησίν, συμπεριελήφθαι δὲ ἔξωθεν τὴν τοῦ Πυθίου νίκην, καθάπερ καὶ ἐν τῇ μετὰ ταύτην τὴν Εὐθυμένους ὄντος αὐτῶν συγγενοῦς*, ubi Pythaeae victoria Nemeaea intelligenda est, vid. v. 17. Rursus Hephaestio tuitus est utrumque nomen: *καὶ αὐτὴν (καὶ adde) Πυθίαν γεγράφαι*. Ex iis, quae Hephaestio adversus Callistratum disputavit, excerpta sunt haec: *προκατασινεύοντες ἑνιοί, ὅτι Φυλακίδα μόνῳ γεγράφαι (scr. γέγραπται). φασί, τὸν Πυθίαν μὴ νενικηκεῖν αἰ Ἰσθμια, ὥστε Ἰσθμιακὴν οὖσαν τὴν ᾧδὴν μὴ ἀναγεγράφαι κακέινῳ. Νέμεα γὰρ κακέινος ἐνίκησεν, ὥσπερ ὁ Φυλακίδας· λανθάνει δὲ αὐτοὺς . . ὅτι καὶ ὁ Πυθίας Ἰσθμια ἐνίκησε*. id quod Pindarum testari asserit in alio carmine Isthmio opinor, quod periit, fuitque, si recte conieci, Proteae scriptum (vid. fr. 4). At non fugit hoc Callistratum, sed censuit ille istam Isthmiam victoriam Pythaeae, quoniam in hoc carmine non sit commemorata, postmodo esse partam. — Iure autem suo Hephaestio censuit carmen V post c. VI fuisse collocandum, quandoquidem c. VI prius sit scriptum: *ταύτην τὴν ᾧδὴν Ἥφαιστίων μετὰ τὴν ἑξῆς φησὶ γεγράφαι τὴν Θάλλοντος ἀνδρῶν . . .*

Στρ. α'.

Μᾶτερ Ἀελίου πολυώνυμε Θεία,
σέο ἔκατι καὶ μεγασθενῇ νόμισαν
χρυσὸν ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων·
καὶ γὰρ ἐριζόμεναι
5 νᾶες ἐν πόντῳ καὶ ὕφ' ἄρμασιν ἵπποι 5
διὰ τεάν, ὧ' νασσα, τιμὰν ὠκυνδινάτοις ἐν ἀμίλλαισι θαν-
μασταὶ πέλονται·

Ἀντ. α'.

ἐν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι ποθεινόν
κλέος ἔπραξεν, ὄντιν' ἀθρόοι στέφανοι 10
χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἔθειραν
10 ἥ ταχυστάτι ποδῶν.
κρίνεται δ' ἀλλὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.
δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλπνιστον
εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ, 15

ἐχοῖν οὖν καὶ προτετάχθαι. id quod etiam grammaticus, qui scholia Vaticana digessit, largitur: τὸ μὲν οὖν πρῶτον τετάχθαι (scr. προτε-τάχθαι) τῆς Μᾶτερ Ἀελίου τὴν Θάλλοντος ἀνδρῶν ὕγιες. οὐκ αἰτιατέον δὲ τοὺς διατάξαντας τὸν Πίνδαρον· οὐ γὰρ κατὰ χρόνον συνέτατον αὐτόν, ἀλλὰ κατὰ τὰ εἶδη. i. e. secundum genera certaminum carmina disposuerunt. Sane, poterant vero certe in hac parte temporis rationem habere, ut Hephaestio flagitavit, sed hoc neglexerunt.

Tempus, cui haec oda adscribenda, etiam schol. v. 60 indicavit: καὶ νῦν ἐν Ἀρεῖ] ἤτοι τῷ Περσικῷ πολέμῳ· ἤκουζε γὰρ κατὰ τὴν τούτων νίκην. ἥ ὅτι μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν προσφάτως γεγενημένην ἐγράφη οὗτος ὁ ἐπῆνιος. quae Boeckh non recte interpretatur, ἤκουζε ad πόλεμον, νίκην ad Phylacidae et Pythae coronas referens. Scholiasta Pindari aetatem notavit, de qua Diodor. XI 26 τῶν δὲ μελοποιῶν Πίνδαρος ἦν ἀκμάζων κατὰ τούτους τοὺς χρόνους i. e. Ol. 75, 1; item adsentiunt vitae scriptores ἤκουζε κατὰ τὰ Περσικά (quamquam librarii miris modis turbant). Victoriam autem (κατὰ τὴν τούτων νίκην) dicit de Persis reportatam, usu dicendi singulari, sed aliunde testato.

„Strophae v. 3 hiatus non terminatur, sed ancipiti et interpunctione str. α'. γ'. ant. γ'. At v. 5—7 neque hiatus neque ancipiti utuntur, et consociari facile possunt, suadente adeo apostropho str. β' 6 et rara admodum interpunctione. V. 5 interpunctione finitur ep. α'. β' et v. 6 eadem ep. α'. β', coniungi tamen tum inter se tum cum sequenti possunt.“ Boeckh. Idem postea str. v. 6 et 7 recte in unum iunxit, et fortasse etiam v. 3 et 4 melius copulantur.

V. 1. Ἀελίου libri, Boeckh Ἀλίον. — V. 2. σέο scripsi, libri σέο γ', schol. non agnoscunt γέ. Pindarus σέο Φέκατι scripserat. — V. 5. ὕφ' ἄρμασιν restitui ex sch., vulgo ἐν ἄρμασιν, D om. ἐν. — V. 8. ἐπραξεν, schol. ad v. 2 cum ἐσχήκασιν interpretatur, videtur ἐπραξεν legisse, fort. recte, quamquam sch. v. 9 ἐπραξεν tuctur male ille quidem haec interpretatus. — V. 11. δαίμονας, ed. R δαίμονα, Heyne δαίμονος. — V. 12. ἄλπνιστον, BD ἀνέλπιστον, itaque

'Επ. α'.

εἴ τις εὖ πάσχω·ν λόγον ἐσλὸν ἀκούσῃ.
μὴ μάτενε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ' ἔχεις,
15 εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν.

θανατὰ θνατοῖσι πρόπει.

20

τὴν δ' ἐν Ἴσθμῳ διπλόα θάλλουσ' ἀρετά,
Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέα δὲ καὶ ἀμφοῖν,
Πυθία τε παγκρατίου. τὸ δ' ἐμόν

20 οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν κέαρ ὕμνων γένεται·

25

σὺν Χάρισιν δ' ἔμολον Λάμπωνος υἱοῖς

Στρ. β'.

τάνδ' ἐς εὖνομον πόλιν. εἰ δὲ τέτραπται
θεοδότων ἔργων κέλευθον ἀν καθαράν,
μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἐοικὸτ' αἰοιδᾶ

30

25 κιννάμεν ἀντὶ πόνων.

καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ πολεμισταί

λόγον ἐκέρδαναν, κλέονται δ' ἐν τε φορμίγγεσσιν ἐν αὐ-
λῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς 35

'Αντ. β'.

μυρίον χρόνον· μελέταν δὲ σοφισταῖς

Διὸς ἕκατι πρόσβαλον σεβιζόμενοι.

30 ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισι φαενναῖς

Οἰνεῖδαι κρατεροί,

legit et paraphr. et schol., sed idem germanam scripturam servavit: γράφουσι δὲ ἔνιοι τὸν ἄλπνιστον, τοντέστι τὸν ἥδιστον καὶ προσηνέστατον· ταύτῃ δὲ τῇ γραφῇ καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς συνάδει. idque Tricl. restituit; paradosis tuebatur ἀνέλπιστον. Pravam hanc lectionem prave interpretatur Gramm. Bekk. An. I 597, 15 (Apost. II 91. Arsen. 56): ἀνέλπιστον βίον τὸν κάλλιστον εἰρήκασιν Ἀττικοί, ἐν ᾧ οὐκ εἰς ἐλπίδας ἐπτόνται, ἀλλὰ πάρεστιν ἤδη τὰ ἀγαθὰ. οὕτω Πίνδαρος. Totum locum sic conformavit Hartung δύο δέ τοι ζ. ἄωτα μοῦνα ποιμαίνει βίον ἄλγιστον, εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ εἴ τις κτλ. — V. 13. πάσχω·ν, schol. ad v. 18 haec in artum coegit εἴ τις εὖ πάσχοι. — λόγον ἐσλόν, Hecker λόγῳ ἐσλὸς coni. — ἀκούσῃ, ἀκούῃ B. — V. 16. θνατοῖσι, Hermann, ut epitriti restituantur, θνατοῖσιν. — V. 18. Hartung edidit κεῖται Νεμέα τε καὶ ἀμφοῖν, Πυθία δὲ παγκρατίον. — V. 21. Χάρισιν Boeckh, legebatur χάρισιν. — ἔμολον. paraphr. ita interpretatur, quasi legerit ἔμολον καὶ numero pessumdato. — υἱοῖς, Hartung· putat schol. legisse υἱῶ, Kayser οἰκῶ. — V. 23. Hermann transponenda censet θεοδότων κέλευθον ἔργων. — V. 24. αἰοιδᾶ, fort. αἰοιδᾶς vel αἰοιδᾶν. — V. 25. κιννάμεν, BD κιννάμεναι. — V. 27. ἐκέρδαναν BD schol., ἐκέρδανον rell. — φορμίγγεσσιν Tricl., BD φορμίγγεσιν. — V. 29. post σεβιζόμενοι distinxi plene, cum vulgo nulla sit stigme. — V. 30. ἐν μὲν, D τὸν μὲν. — V. 31. Οἰνεῖδαι Schmid, Οἰνεῖδαι BD, Οἰνιεῖδαι Tricl. — κρατεροί Tricl., κρατεροί BD.

ἐν δὲ Θήβαις ἱπποσόας Ἰόλαος 40
γέρας ἔχει, Περσεὺς δ' ἐν Ἄργει, Κάστορος δ' αἰχμὰ Πολυ-
δεύκεός τ' ἐπ' Εὐρώτα ῥέεθροις.

Ἐπ. β'.

ἀλλ' ἐν Οἰνῶνα μεγάλητορες ὄργαι
35 Αἰακοῦ παίδων τε· τοὶ καὶ σὺν μάχαις 45
δὺς πόλιν Τρώων πράθον, ἐσπόμενοι
Ἡρακλῆϊ πρότερον,
καὶ σὺν Ἀτρεΐδαις. ἔλα νῦν μοι πεδόθεν·
λέγε, τίνες Κύννον, τίνες Ἔκτορα πέφνον,
40 καὶ στρατάρχον Αἰθιοπῶν ἄφοβον 50
Μέμνονα χαλκοῦραν· τίς ἄρ' ἐσλὸν Τήλεφον
τρῶσεν ἐφ' ὁδοὶ Καῖκον παρ' ὄχθαις;

Στρ. γ'.

τοῖσιν Αἰγιναν προφέρει στόμα πάτρην 55
διαπρεπέα νᾶσον· τετείχισται δὲ πάλαι
45 πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν.
πολλὰ μὲν ἀριτεπῆς
γλῶσσά μοι τοξεύματ' ἔχει περὶ κείνων
κελαρῦσαι· καὶ νῦν ἐν Ἄρει μαρτυρῆσαι κεν πόλις Αἴαν-
τος ὀρθωθεῖσα ναύταις 60

V. 33. Πολυδεύκεος, Pauwius Πολυδεύκευς. — V. 35. Αἰακοῦ παίδων τε, paraphr. legit Αἰακοῦ παίδων. — V. 36. πράθον, ἐσπόμενοι, in ed. 2 ἔπραθον σπόμενοι scripsi. — V. 37. Ἡρακλῆϊ πρότερον Tricl., Ἡρακλεῖ πρότερον BD. Hermann Ἡρακλῆϊ πρῶτα μὲν, poterat lenius τε πρότερον, Hartung Ἡρακλεῖ τε πρότερον (Höman τὸ προτ.). — V. 38. Ἀτρεΐδαις Tricl., Ἀτρεΐδαισιν BD. — πεδόθεν, M. Schmidt σπιδόθεν suavit. — V. 41. χαλκοῦραν, fort. scribendum χαλκοαρᾶν. — τίς ἄρ' Schmid, libri τίς γάρ, paraphr. τίς δέ. — V. 42. τρῶσεν ἐφ' ὁδοὶ Καῖκον παρ' ὄχθαις, libri non variant; vulgatam lectionem, in qua Καῖκον producta prima syllaba offendit, tuetur Tzetz. Lyc. 250, sed idem in Cram. An. Ox. III 379 τρῶσαι δὲ Καῖκον, et in schol. Antehom. p. 20 ἐφ' ὁδοὶ Καῖκον, et ap. Matrangam An. 606 τρῶσι δὲ Καῖκον. Hermann φ' ὁδοὶ τρῶσε παρ' ὄχθαισιν Καῖκον vel τρῶσεν ἐφ' ὁδοὶ Μυσίαις παρ' ὄχθαις, Schneidewin τρῶσεν ἐφ' ὁδοὶ ἀμφ' ὄχθαις Καῖκον. Mihi videbatur Pindarus scripsisse φ' ὁδοὶ τρῶσε Καῖκεῖοις παρ' ὄχθαις, sed displicet ἐφ' vel φ', malim τρῶσεν ἐλῶν δὲ Καῖκον (Hartung τρῶσ' ὁλοφ' ὁδοὶ) admissa insolentiore productione, nam Καικεῖοις, quamvis Καικίας ἀνεμος dicatur, non ausim proponere. — παρ', Tzetz. tertio loco πρὸς. — ὄχθαις, sch. ὄχθας. — V. 43. Hermann transponit στόμα νᾶσον Διαπρεπέα πάτρην. — προφέρει, Christ πρόσφερε. — V. 45. ὑψηλαῖς, paraphr. πύργος ὑψηλότατος substituit, Hartung ὑψηλὰς ἀρετὰς. — V. 48. κελαρῦσαι scripsi, libri κελαδεῖν, Boeckh κελαδεῖν. — Ἄρει Schmid, libri Ἄρει. Conieci καὶ νῦν ἂν Ἄρει μαρτυρῆσαι κεν πόλις Αἴαντος ὀρθωθεῖσα ναυτῶν (pro ναύταις) i. e.

Ἀντ. γ'.

ἐν πολυφθόρῳ Σαλαμὶς Διὸς ὄμβρῳ
 50 ἀναρίθμων ἀνδρῶν χαλαζᾶντι φόνῳ.
 ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ·
 Ζεὺς τὰ τε καὶ τὰ νέμει,
 Ζεὺς ὁ πάντων κύριος. ἐν δ' ἐρατεινῷ
 μέλιτι καὶ τοιᾶδε τιμᾷ καλλίνικον χάρμ' ἀγαπάζοντι. μαρ-
 νάσθῳ τις ἔρδων 70

Ἐπ. γ'.

55 ἄμφ' ἀέθλοισιν γενεὰν Κλεονίκου
 ἐκμαθὼν· οὔτοι τετύφλωται μακρός
 μόχθος ἀνδρῶν· οὐδ' ὀπόσαι δαπάναι
 ἐλπίδων, ἔκνισ' ὅπιν.
 αἰνέω καὶ Πυθιάν ἐν γυιοδάμῃς 75
 60 Φυλακίδα πλαγᾷν δρόμον εὐθυπορῆσαι,
 χερσὶ δεξιὸν νόφ ἀντίπαλον.
 λάμβανέ οἱ στέφανον, φέρε δ' εὖμαλλον μίτραν,
 καὶ περόεντα νέον σύμπεμψον ὕμνον. 80

virtute Aeginetarum, quemadmodum paraphr. τῇ τῶν Αἰγινητῶν ἀρετῇ
exhibet. — V. 50. ἀναρίθμων, Hermann olim συναρίθμων, postea ἱσα-
ριθμ' ἀνέρων, et ἱσαρίθμων videtur paraphrastes legisse, iungens ἐν
πολυφθόρῳ φόνῳ ἀνδρῶν ἱσαρίθμων χαλ. Διὸς ὄμβρῳ. Hartung totum
locum sic immutavit καὶ νῦν ἀρετοῖς . . . ἐν πολυφθόρῳ, Σαλαμὶς, Διὸς
ὄμβρῳ ἱσαρίθμων ἀνδρῶν, χαλαζᾶντι φόνῳ. — φόνῳ, nescio an poeta
δνόνῳ scripserit, cf. Isthm. VII 27. — V. 51. κατάβρεχε, Aldina
κατέβρεχε, unde Schneidewin κατάβρεχε. — V. 52. τὰ τε καὶ τὰ
Boeckh, libri τὰδε (τάδε) καὶ τὰ, εἰς τὰδε καὶ τὰδε. — V. 54. τοιᾶδε
τιμᾷ scripsi, quemadmodum legit paraphrastes et unus scholiasta, ce-
teri τοιαῖδε τιμαί, ut libri. Postea Hartung eandem quam ego com-
mendavit lectionem. — V. 58. ἔκνισ' ὅπιν Ceporinus, ἔκνιξ' ὅπιν B,
ἔκνιξ' ὅπιν D Tricl., et ἔκνιξ' Hermann probavit. Permire Aristarchus
legit ἔκνισ' ὅπιν, quod interpretatur ἔκνισα τῇ φωνῇ οὐδὲ ἐλνπήθην
(ἐλόπησα?), ἀλλὰ τούναντιον ὕμνησα αὐτούς. Scholiasta praefert, quod
alii legebant (ἐνιοι) ἐλπίδων ἔκνιξ' ὅπιν (ita enim iungunt verba)
schemate Pindarico pro ἔκνιξαν. Tentari possunt plura. Hartung scripsit
οὐδ', ὀπόσαι δαπάναι, ἐλπίδων ἐκτός ὅπιν, M. Schmidt οὐδ' ἔπεσον
δαπάναι, ἐλπίδων τέκν', εἰσόπιν, Rauchenstein ἐλπίδων ἐξέπεσον.
— V. 59. ἐν γυιοδάμῃς, conicio ἐν (sive ἐς) γυιοδαμᾶν Φυλακίδα
πλαγᾷν δρόμον εὐθυπορῆσαι, quod corruptit Christ τοῦ γυιοδαμᾶν
scribens, Hartung ἐν γυιοδάμῃς . . . πλαγαῖς edidit, L. Schmidt
iungit ἐν γυιοδάμῃς χερσὶ. — V. 60. Φυλακίδα, Φυλακίδα D. — εὐ-
θυπορῆσαι, ed. R εὐθυπονησαι. — V. 61. χερσὶ δεξιὸν νόφ (D νόων)
ἀντ., vulgo interpungunt χερσὶ δεξιόν, νόφ ἀντ., Boeckh et Hermann
χερσὶ δεξιὸν νόφ ἀντ. Fortasse: χερσὶ δεξιὸν τε νόφ ἀντίπαλον. —
V. 63. νέον B, νόον D, νόφ Tricl.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΦΥΛΑΚΙΔΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ
• (ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.)

Strophæ.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
5 — — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

Epodi.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
5 — — — — —
— — — — —
— — — — —

Inscriptionem om. BD (in D hoc carmen cum prægresso coaluit), *Φυλακίδα, Πυθία, Εὐθυμένει μάτρωι* recc. (nonnulli præterea *Ἰσθμια* addunt). Correx. Boeckh, *παγκρατία* addens, recte, vid. v. 60: nam quod et quæ præcedunt et quæ subsequuntur carmina pancratiastis scripta sunt, non satis firmum argumentum est, siquidem etiam alibi et in Olympiis et in Nemeaïs promiscue varia certaminum genera comprehenduntur, quod utrum de industria factum sit, an librariorum socordia, ambigo.

„In inscriptione delevi verba *Πυθία, Εὐθυμένει μάτρωι* cum

Στρ. α'.

Θάλλοντος ἀνδρῶν ὥς ὅτε συμποσίου
 δεύτερον κρατῆρα Μοισαίων μελέων
 κίρναμεν Λάμπωνος εὐάθλου γενεᾶς ὕπερ, ἐν Νεμέᾳ μὲν
 πρῶτον, ᾧ Ζεῦ, 5

τὴν γ' ἄωτον δεξάμενοι στεφάνων,
 5 νῦν αὖ τὴν, Ἴσθμοῦ δέσποτα,
 Νηρεΐδεσσί τε πεντήκοντα παίδων ὀπλοτάτου
 Φυλακίδα νικῶντος. εἴη δὲ τρίτον 10
 σωτήρι πορσαίνοντας Ὀλυμπίῳ Αἰγίναν κάτα
 σπένδειν μελιφθόγοις ἀοιδαῖς.

Ἀντ. α'.

10 εἰ γάρ τις ἀνθρώπων δαπάνῃ τε χαρεῖς
 καὶ πόνῳ πρᾶσσει θεοδμάτους ἀρετάς, 15

Heynio: nam Phylacidas celebratur de industria, Pytheae et Euthymenis ut cognatorum tantum mentio fit honorifica. De meo autem addidi *παγκρατίῳ*, quo Phylacidas vicerat. Heynius inscripsit *ἐν παισί*, quippe quod carmen hoc ante praecedens esse editum necesse sit: nam Isthm. V una tantum memoratur Isthmiaca victoria; itaque Isthm. IV debebat altera esse, ubi v. 19 duae appellantur. Cf. Schol. ad IV ed. nostr. Iam vero Isthm. IV extr. Pytheas Phylacidae frater natu maior huius magister dici videtur; itaque utramque victoriam puerum Phylacidam nactum esse putes. Sed hoc tamen incertum. Multis enim ante annis a fratre natu maiori edoctus artem esse poterat, neque usquam puer Phylacidas vicisse dicitur. Itaque neque Isthm. IV neque Isthm. V addidi *ἐν παισίν*.“ Boeckh. In priore ed. idem coniunxit str. v. 3 et 4 in unum, epod. v. 4 in binos divisit.

V. 2. *κρατῆρα* libri et schol. etiam ad Isth. V 1, Hermann *κρητῆρα*. — *Μοισαίων* Heyne, libri *Μοισέων*, idem etiam *Μοισαίων* coniecit, sed illud tuetur sch. — V. 3. *κίρναμεν* libri (schol.), Heyne *κίρναμεν*, et *κίρναμεναι* sch. Isthm. V 1. — *εὐάθλου*, Mommsen *εὐαέθλου*. — V. 4. *τὴν γ'* Pauwius, vulgo *τὴν*, quod Ahrens defendit, Schmid *τεῖν*. — V. 5. *νῦν αὖ τὴν, Ἴσθμοῦ δέσποτα, Νηρ.* scripsi, libri *νῦν αὐτ'* (αὐτ', δ' αὐτὶς) *ἐν Ἴσθμοῦ δεσπότη* (B *δεσπότη*, δ' εἰς *δεσπότη*, sed D *δέσποτα*) atque ita sch. Isth. V, sed par. h. l. *ἐν Ἴσθμῳ*, quemadmodum Ceperinus correxit, Boeckh *νῦν αὐτὶς Ἴσθμοῦ δεσπότη* (Hermann *αὐτὶς Ἴσθ.*, Hartung *αὐτὶς δ' Ἴσθ.*, Schnitzer *αὐτὶ*). — V. 6. *Νηρεΐδεσσι* Tricl., *Νηρηΐδ.* B. — V. 8. *πορσαίνοντας* BD, *προσαίνοντας* Tricl., Hartung *πορσύνοντας*. — *κάτα σπένδειν* Boeckh, libri *κάτα σπένδειν* (D *σπεύδειν*, εἰς *σπένδοιεν*), vulgo *κατασπένδειν*. Schol. ambigit utrum sit *κατὰ τὴν Αἰγίνην σπένδειν* an *κατασπένδειν* τ. *Αἰγ.* Est autem *κάτα* cum verbo *σπένδειν* iungendum, sed versus clausula diremtum, ut Ol. I 57. Anastrophē praepositionis quae versu extremo est veterum grammaticorum praecepta suadent, vid. Schol. II. E 283, Joh. Alex. 27, 20. Nisi forte Pindarus scripsit *Αἰγίνας κάτα σπένδειν μελιφθόγοις ἀοιδαῖς* accusativis aeolicis usus, cf. infra v. 12 et 17 et ad Pyth. II 21. — V. 11. *θεοδμάτους*, Mommsen *θεοδημήτους*.

σύν τέ οἱ δαίμων φυτεύει δόξαν ἐπήρατον, ἐσχατιάς ἤδη
 πρὸς ὄλβον
 βάλλετ' ἄγκυραν θεότιμος ἑών.
 τοίαισιν ὀργαῖς εὐχεται 20
 15 ἀντιάσαις αἶδαν γῆράς τε δέξασθαι πολίων
 ὁ Κλεονίκου παῖς· ἐγὼ δ' ὑψίθρονον
 Κλωθὴ κασιγνήτας τε προσεννέπω ἔσπεσθαι κλυταῖς 25
 ἀνδρὸς φίλου Μοίρας ἐφετμαῖς.
 Ἐπ. α'.
 ὕμμε τ', ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι,
 20 τέθμιόν μοι φαμί σαφέστατον εἶναι
 τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον φαινέμεν εὐλογίαις. 30
 μυρίαί δ' ἔργων καλῶν τέτμηνδ' ἐκατόμπεδοι ἐν σχερῶ
 κέλευθοι,
 καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν καὶ δι' Ὑπερβορέους·
 οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος οὔτε παλίγγλωστος πόλις, 35
 25 ἄτις οὐ Πηλέος αἶτι κλέος ἦρωος, εὐδαίμονος γαμβροῦ
 θεῶν,
 Στρ. β'.
 οὐδ' ἄτις Αἰαντος Τελαμωνιάδα
 καὶ πατρός· τὸν χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον
 ἄγε σύν Τρυνθίοισι πρόφρονα σύμμαχον ἐς Τρωϊάν,
 ἦρωσι μόχθον, 40
 Λαομεδοντεῖαν ὑπὲρ ἀμπλακίαν
 30 ἐν ναυσὶν Ἀλκμήνας τέκος.
 εἶλε δὲ Περγαμίαν, πέφνεν δὲ σύν κείνῳ Μερόπων 45

V. 12. ἐσχατιάς D Tricl. et paraphr., ἐσχατιαῖς B et schol., ed. Rom. ἐσχατιάς. Videtur poeta ἐσχατιαῖς scripsisse. — V. 15. ἀντιάσαις, D ἀντιάσας. — V. 17. ἔσπεσθαι Pauwius, libri σπέσθαι, in ed. 2 ἔψεσθαι conieci. — κλυταῖς, Tricl. κλυταῖσιν. Fort. κλυταῖς scribendum. — V. 19. ὕμμε Tricl., ὕμμε B (spiritu incerto), ὕμέ D. — τ', paraphr. δ', fortasse recte. — V. 20. εἶναι, Boeckh ἔμμεν coniecit, quod probaverunt Schneidewin et Mommsen, ego αἰεῖ. — V. 21. ἐπιστείχοντα, B2 ἐπιστείχοντι, atque ita paraphr. — V. 22. μυρίαί, lemma D μυρίαν. — V. 23. πέραν D, πέρα B Tricl. et schol. — παγᾶν B, παγῶν D Tricl. — V. 24. οὔτε, Schol. οὐδέ. — παλίγγλωστος, B παλίγλωστος. — V. 25. αἶτι Hermann, libri αἴει, paraphr. κατακονέει. — V. 28. ἄγε, D ἄγε. — Τρωϊάν Boeckh, Τροίαν libri, Τροῖαν Schmid. — V. 29. Λαομεδοντεῖαν ὑπὲρ ἀμπλακίαν Kayser et sic sch., vulgo Λαομεδοντίαν ὑπὲρ ἀμπλακίαν, praeterea scripsi Λαομεδοντεῖαν, ut semel tantum in nomine proprio v. 63 admissa sit brevis syllaba. — V. 31. εἶλε BD, εἶλεν Tricl. — Μερόπων Boeckh, vulgo Μερόπων τ', quod ex *Ἰέθνεα* ortum videri possit, sed origo huius vocabuli latet.

ἔθνεα, καὶ τὸν βουβόταν οὔρῃ ἴσον
Φλέγραισιν εὐρώων Ἀλκυνῇ σφετέρως οὐ φείσατο
χερσὶν βαρυφθόγγοιο νευρᾶς

50

Ἀντ. β'.

35 Ἡρακλῆς. ἀλλ' Αἰακίδαυ καλέων
ἐς πλόον * * κύρησεν δαινυμένων.
τὸν μὲν ἐν ῥινῷ λέοντος στάντα κελήσατο νεκταρέαις
σπονδαῖσιν ἄρξαι

55

καρτεραίχμαν Ἀμφιτρωνιάδαν,
ἄνδωκε δ' αὐτῷ φέρτατος

40 οἰνοδόκον φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν Τελαμών,
ὁ δ' ἀνατείναις οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχους
αὐδάσε τοιοῦτον ἔπος· Εἰ ποτ' ἐμᾶν, ᾧ Ζεῦ πάτερ,
θυμῷ θέλων ἄρᾶν ἄκουσας,

60

Ἐπ. β'.

νῦν σε, νῦν εὐχαῖς ὑπὸ θεσπεσίαις

V. 32. τὸν om. D. — ἴσον, BD ἴσον. — V. 33. Ἀλκυνῇ σφετέρως οὐ scripsi, praeunte Heynio et sic paraphr. legit, v. Ἀλκυνῇ, σφετέρως δ' οὐ. Possis tamen librorum scripturam tueri loco simillimo Nem. IV 25, ubi item Telamoni primae, Herculi secundae partes tribuuntur. — V. 36. ἐς πλόον * * κύρησεν δαινυμένων, B ἐς πλόον, κήρυσσε δαινυμένων, D ἐς πλόον κύρησε δαινυμένων, Triclin. ἐς πλόον κύρησε πάντων δαινυμένων: apparet πάντων a Triclinio ad verum redintegrandum insertum esse, ego lacunam ante κύρησε(ν) notavi, nisi forte κύρησε interpretamentum est alius vocabuli, velut τόσσε (ἔτοσσε). Sub dio epulatos esse indicio est aquila visa Telamoni, itaque suspicor aut loci alicuius aut solemnitatis mentionem factam esse: nomen hoc delitescit in corruptela ANETPEIN, quam in paraphrasi deprehendimus: καὶ τὸν Αἰακοῦ παῖδα τὸν Τελαμῶνα εἰς τοῦτον τὸν πλόον καὶ ταύτην τὴν συμμαχίαν (καλῶν) ἔτυχεν ἀνευρεῖν εὐωχούμενον τὸν Τελαμῶνα. Paraphrastam δαινόμενον pro δαινυμένων legisse manifestum, neque vero haec scriptura librorum lectioni praeferenda videtur. Tricliniano supplemento fidem habentes Heyne κάρυξε, Hermann κάρυσσε scripserunt, contra Pauwius κήρυξεν (ἀστῶν) δαινυμένων, Mommsen ἐς πλόον (τοῦτον) κύρησεν δαιν., Wiskemann κύρησεν ἀντῶν δαινυμένων, Christ ἐς πλόον ξυνὸν κύρ. δαινόμενον. — V. 37. σπονδαῖσιν, D σπονδαῖσιν. — V. 38. καρτεραίχμαν, D κρατερ. — Ἀμφιτρωνιάδαν, B Ἀμφιτρωνίδαυ. — V. 39. ἄνδωκε δ', malim ἄνδωκέ τ'. — V. 41. ἀνατείναις Boeckh, ἀντείναις libri (βε'ξ' ἀντείναις). — V. 42. τοιοῦτον ἔπος Heyne, itaque paraphr. legit, BD τοιοῦτόν τι ἔπος, Triclin. τοιοῦτόν τ' ἔπος, Pauw τοιοῦτόν γ' ἔπος. Pindarus scripsit τοιοῦτον ἔπος, estque de vitio suspectus similis locus Ol. VI 16 εἶπεν . . τοιοῦτόν τι ἔπος. Frustra Kayser τοιοῦτον λόγον vel τοῖόν τοι ἔπος, Hartung τοιοῦτον ἑξαύδασ' ἔπος, Rauchenstein αὐδάσε που τοιόνδ' ἔπος. — ἐμᾶν . . ἄρᾶν ἄκουσας scripsi, quam emendationem occupavit Mommsen, libri ἐμᾶν . . ἄρᾶν ἀκ., sed paraphr. εἶποτε τῶν ἐμᾶν εὐχῶν . . κατήκουσας. — V. 43. θυμῷ, D θυμόν. — θέλων, Boeckh. ἐθέλων. — V. 44. θεσπεσίαις Ceporinus, atque ita legit par.,

- 45 λίσσομαι παῖδα θρασὺν ἐξ Ἑριβοίας 65
 ἀνδρὶ τῷδε, ξεῖνον ἄμὸν μοιρίδιον τελέσαι·
 τὸν μὲν ἄρρηκτον φνάν, ὥσπερ τόδε δέρμα με νῦν περι-
 πλανᾷται
 θηρός, ὃν πάμπρωτου ἀέθλων κτεῖνά ποτ' ἐν Νεμέᾳ· 70
 θυμὸς δ' ἐπέσθω. ταῦτ' ἄρα οἱ φαμένῳ πέμψεν θεός
 50 ἀρχὸν οἰωνῶν μέγαν αἰετόν· ἀδεῖα δ' ἔνδον νιν ἔκνιξεν
 χάρις,
 Στφ. γ'.
 εἰπὲν τε φωνήσας ἄτε μάντις ἀνήρ· 75
 Ἔσσεταί τοι παῖς, ὃν αἰτεῖς, ὦ Τελαμῶν·
 καὶ νιν ὄρνιχος φανέντος κέκλεν ἐπώνυμον εὐρυβίαν Αἶαντα,
 λαῶν
 ἐν πόνοις ἔκπαρλον Ἑνναλίον. 80
 55 ὥς ἄρα εἰπὼν αὐτίκα
 ἔξετ'. ἔμοι δὲ μακρὸν πάσας ἀναγῆσασθ' ἀρετάς
 Φυλακίδα γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, ταμίης
 Πυθέα τε κόμων Εὐθυμένει τε· τὸν Ἀργείων τρόπον 85

libri *θεσπεσίαν*. — V. 46. *ἀνδρὶ τῷδε ξεῖνον ἄμὸν* Tricl., sed B *ἀνδρὶ τοῖδε ξεῖνον ἄμὸν*, D *ἀνδρὶ τόνδε κείνον ἄμὸν*. Scholiastam *ἀνδρὶ τῷ καὶ ξεῖνον ἄ. μ. τ. legisse* censet Mommsen, sed ille, cum scripsit: *τὸ τελέσαι κατὰ κοινοῦ· τελέσαι τῷ* (Boeckh *τῷδε*) *παῖδα, καὶ λίσσομαι σε τὸν ἔμον φίλον Τελαμῶνα εὐτυχῇ τελέσαι, hariolatur*. Scribendum puto: *λίσσομαι, παῖδα θρασὺν ἐξ Ἑριβοίας ἄνδρα τόνδε ξεῖνον ἄμὸν μοιρίδιον τελέσαι*. ut *τελέσαι* idem sit, quod vulgo *ἐκποιεῖσθαι* vel *παιδοποιεῖν* dici solet, *μοιρίδιον* adverbiascit i.e. *κατὰ μοῖραν*. Antea tentavi: *λίσσομαι, παῖδα θρασὺν ἐξ Ἑριβοίας ἀνδρὶ τῷδε ξυνόδαμον μοιρίδιον τελέσαι*, ut *ξυνόδαμος* fere idem sit, quod *ξυγόνον*, ut Ol. IX 46 *ὁμόδαμον κτισσάσθαι λίθινον γόνον*. Hartung *ἀνδρὶ τῷδ', ὃν ξεῖνον ἔκον* scripsit, Rauchenstein *ξεινοσίμῳ*, Heyne *ἀνδρὶ τῷδε ξείνῳ ἄμῳ* perperam, Wiskemann parum prospero successu *λίσσομαι παῖδα θρασὺν, ἐξ Ἑριβοίας ἀνδρὶ τῷδε, ξείνῳ ἄμῳ, μοιρίδιον, τελέσαι* τὴν (τὰν) μὲν κτλ. Schnitzer *ξείνιον μόν* vel *ξείνον ἄμὸν*, prius etiam Metzger commendavit. — V. 47. *τὸν μὲν*, Hartung *τὼς μὲν*, Rauchenstein *τὸν θείς*, Metzger *τὰν μὲν*. — *τόδε δέρμα, εἴζ' τὸ δέρμα*, Pauw *τόδε δέρμ', ὅ.* — *με νῦν* Stephanus, libri *μίμνοι* (εἴζ' *μίμνον, ὃ μένει*). — V. 48. *ἀέθλων* libri, Boeckh *ἄθλων*. — V. 50. *νιν* Boeckh, libri *μιν*. — V. 51. *φωνήσας* libri, Heyne *φωνάσας*. — V. 53. *κέκλεν* Philippus Melanchthon, nisi *κέκλε'* malis (cf. Hesych. *κέκλεο· κάλεσον* et *κέκλον· κάλεσον*), libri *κέκλετ'*, quod scholiasta auctore interpretantur *κέκλετο*, quod non ferendum. Prava hac interpretatione usus Hartung locum interpolavit *κέκλετ' ἐπώνυμον . . . Ἑνναλίον, θεός· ὥς ἄρ' εἰπὼν κτλ.* Sed fort. Pindarus activa forma usus *κέκλετε vocale* dixit. — V. 55. *ἄρα* Boeckh, libri *ἄρα*. — V. 56. *ἀναγῆσασθ'* Mingarelli, *ἀγῆσασθ'* libri. — *ἀρετάς* ed. Rom., libri *ἀρετὰς*. — V. 57. *γὰρ*, Schmid *γάρ τ'*. — ὦ BD Schol., om. Tricl.

εἰρήσεται παῦρ' ἐν βραχίστοις.

Ἀντ. γ'.

60 ἄρα ντο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου

τρεις, ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας,

ἀγλαοὶ παῖδες τε καὶ μάτρωσ. ἀνὰ δ' ἄραγον ἐς φάος οἶαν

μοῖραν ὕμνων·

90

V. 59. παῦρ' ἐν βραχίστοις scripsi, D πα κ' ἐν βρ. et sic vel πα κ' Tricl., πον κέν B. Aptius παῦρα, ut poeta dicat se ex larga laudum materia pauca paucis comprehendere velle, quam quod olim suasi πᾶν vel πάντ', in quod etiam Schneidewin se incidisse narrat: neque τὰκῃ vel πυνά, quae fortasse aliquis ex librorum lectione eruat, admittenda. Heyne, ut importunam particulam κε removeret, πον κᾶν (i. e. καὶ ἐν) scripsit, Dissen πως, Wiskemann δ' ὦν, Mommsen corrigit πα δ', auctore scholiasta post τὸν Ἀργείων τρόπον interpungens, ut novum enuntiatum εἰρήσεται πα δ' ἐν βραχίστοις subiungatur: at male dirimuntur, quae arcta necessitate vincla sunt, neque omnino aptum κώμων ταμίας τὸν Ἀργείων τρόπον. Sed mihi quoque verborum distinctio laborare visa est; conieci, Pindarum una verborum comprehensione usum scripsisse: Φυλακίδα δ' ἦλθον γὰρ, ὧ Μοῖσα, ταμίας Πυθία τε κώμων Εὐθymένει τε, τὸν Ἀργείων τρόπον εἰρήσεται παῦρ' ἐν βραχίστοις, h. e. ἀλλὰ (κώμων ταμίας γὰρ ἦλθον) εἰρήσεται παῦρ' ἐν βραχίστοις. Atque ita etiam correpta praeter solitum syllaba v. 57 evanescit. Hartung versus numero corrupto scripsit Φυλ. γὰρ ἦλθον ὡς Μοισᾶν ταμίας . . . Εὐθymένει τε, τὸν Ἀ. τρόπον εἰρήσεται ἔπεσιν βρ. — V. 61. τρεις, ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας, sic distinxi, cum vulgo τρεις ἀπ' Ἰσθμοῦ iungant. Tres omnino victorias rettulerunt, unam Isthmian, quae haec ipsa Phylacidae est, duas Nemeaeas, quarum altera Euthymenis, altera Pythaeae est, et ad hanc tertiam pertinet carmen Nem. V. Scholiastae adnotatio procul habenda: συλληπτικῶς εἶπε τὸ χωρὶς ἐκατέρω συμβεβηκός· ὁ μὲν γὰρ Φυλακίδας Ἰσθμια δις νικᾷ καὶ Νέμεα ἅπασι, ὁ δὲ Πυθίας Νέμεα· ὃν δὴ μήτρωα καλεῖ τούτων. ubi apparet Euthymenis nomen oblitteratum esse: atque huius quoque victoriarum ratio erat habenda, cf. Schol. Isthm. V (IV) argum. extr.^o Videtur igitur scribendum ὁ δὲ Πυθίας Νέμεα (καὶ Ἰσθμια, καὶ Εὐθymένης ὁμοίως Νέμεα), ὃν δὴ μήτρωα καλεῖ τούτων. Recenset igitur schol. tres Isthmias, totidemque Nemeaeas victorias, poteratque Pythaeae Isthmiam victoriam adscribere, vid. Schol. Isthm. V (IV) arg., sed graviter errat, quod etiam coronas posthac partas, velut alteram Phylacidae Isthmiam victoriam, enumerat, quas poeta in hoc quidem carmine non potuit respicere. Quod si quis in Pindaro traditam verborum distinctionem tueri velit, ut poeta non tres, sed plures victorias commemoraverit, mendo laborat τὰς δ', et aut τὰν δ' aut τὰ δ' (τῶ δ' fortasse aliquis malit) scribendum; nam numerus plane erat notandus. Tunc igitur Euthymenes in Isthmo bis vicisse censendus, nam Pythaeae Isthmia corona posthac parta. — V. 62. μάτρωσ· ἀνὰ δ' E. Schmid, libri μάτρωεσ· ἀν δ'. neque aliter paraphr., ineptiens, cum pluralem pro singulari μάτρωσ dictum esse censet, neque numeri legem curans. Respicit huc Aristophanes ap. Miller Misc. 431 Πίνδαρος δὲ τοὺς γονέας τῆς μητρός μήτρωεσ ἔφη, Στρίλχορος δὲ τοὺς τοῦ πατρὸς πάτρωεσ. neque tamen inde colligendum, hunc quoque manifesto librorum mendo deceptum esse, quandoquidem etiam in Stesichori versu (fr. 17) singularis πάτρωσ extat. — οἶαν, Hartung ὅσων. Ego aliquando conieci ἐκ

- τὰν Ψαλνχιαδᾶν δὲ πάτραν Χαρίτων
 ἄρδοντι καλλίστᾳ δρόσῳ,
 65 τὸν τε Θεμιστίου ὀρθώσαντες οἶκον τάνδε πόλιν 95
 θεοφιλῇ ναίοισι· Λάμπων δὲ μελέταν
 ἔργοις ὀπάζων Ἑσιόδου μάλα τιμᾷ τοῦτ' ἔπος,
 υἱοῖσί τε φράζων παραινεῖ, 100
 ἔπ. γ'.
 ξυνὸν ἄστει κόσμον ἐῷ προσάγων.
 70 καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται,
 μέτρα μὲν γνώμα διώκων, μέτρα δὲ καὶ κατέχων·
 γλώσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν· φαίης κέ νιν ἄνδρ' ἐν ἀεθλη-
 ταῖσιν ἔμμεν 105
 Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις χαλκοδάμαντ' ἀκόναν.
 πίσω σφε Δίρκας ἀγνὸν ὕδωρ, τὸ βαθύζωνοι κόραι
 75 χρυσοπέπλου Μναμοσύνας ἀνέτειλαν παρ' εὐτειχέσιν Κάδ-
 μων πύλαις. 110

ψέφος *Ψὰν μοῖραν ὕμνων*. — V. 63. *Ψαλνχιαδᾶν* libri, vulgo ex Schmidii corr. *Ψαλνχιδᾶν*, quod pariter atque *Ψαλνχιαδᾶν* sch. agnoscit. — V. 66. *ναίοισι* Hermann, libri *ναίουσι*. — δὲ om. Triclin. — V. 69. ἄστει Schmid, ἄστει libri. — *προσάγων* plene interpunxi, et sic sch. — V. 72. *ἄνδρ' ἐν ἀεθληταῖσιν*, BD *ἄνδρ' ἐν ἀθλ.*, Triclin. *ἄνδρα ἐν ἀθλ.*, Schmid restituit *ἀεθλ.* Heyne scripsit *ἀνδράσιν ἀθλ.*, sed *ἄνδρα* tuetur schol., quid par. legerit, non satis liquet. Mommsen *φαίης κε Μένανδρον εἶναι ἔξοχον*, quod ex Nem. V 48 ductum: at et schol. et paraphr. Lamponem intelligunt, quamvis schol. in *ἀλειπτῶν* quasi numerum referat. — V. 73. *χαλκοδάμαντ'* B et plerique Tricliniani, *χαλκοδάμαν τ'* D. Heyne *χαλκοδάμαν*. — V. 74. *σφε*, Et. M. 673, 22, Cram. An. Par. III 15 γε, fort. alii *ἐ* (*Fe*) legebant.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΣΤΡΕΨΙΑΔΗ ΘΗΒΑΙΩ.
ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.
ΩΔΗ Ζ [5].

Strophae.

◡ ◡ ± ◡ ◡ - ◡ ◡ - ◡
 ◡ ± ◡ ◡ - ◡ ◡ ± ◡ - Λ ± ◡ ◡
 - ± ◡ - ◡ ± ◡ ◡ - ◡ -
 - ± ◡ ◡ - ◡ ◡ - ◡
 5 ± - ◡ ◡ - ◡ - - ± ◡ ◡ - ◡ ◡ ± ◡ - ◡ ◡ - - ± ◡ - ◡ ◡

Epodi.

± ◡ - ◡ ◡ - ◡ ◡ - ◡ ◡
 - ± ◡ ◡ - ◡ ± ◡ ◡ - ◡
 - ± ◡ ◡ - ◡ -
 ◡ ◡ ± ◡ ◡ - ◡ ◡ - ◡
 5 ± ◡ - ◡ ◡ - ◡ - ◡ ± ◡ ◡ - ◡ ◡
 ◡ ± ◡ ◡ - ◡
 - ± ◡ ◡ - ± ◡ - ◡ ◡ ◡

Inscriptionem tantum Tricliniani libri exhibent, om. BDδδ', in D et δ' carmen hoc cum praecedente coniunctum. — Στρεψιάδῃ et alia id genus non sunt addubitanda, in titulis enim carminum vulgares fere formae adhibentur.

„Strophae v. 3 cum tantum interpunctione terminetur ant. α'. β'. γ' coniungi cum seq. potest:

- ± ◡ - ◡ ± ◡ ◡ - ◡ - ± ± ◡ ◡ - ◡ - ◡ - ◡

Similiter epodi v. 3 et 4 consociare queas hunc in modum:

- ± ◡ ◡ - ◡ ± ◡ ◡ - ◡ ◡ - ◡ - ◡ - ◡

aut:

- ± ◡ ◡ - ◡ ± ◡ ◡ - ◡ ◡ - ◡ - ◡ - ◡

sed respuere analogia carminis videtur. Itaque dividere volui, licet una tantum nixus interpunctione ep. β'.“ Boeckh. Epodi versum 6, qui vulgo hunc numerum ± ◡ ◡ - ± ◡ prae se ferebat, correxi facili omnibus locis adhibita medela.

Στρ. α'.

Τίνι τῶν πάρος, ὦ μάκαιρα Θήβα,
καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν τεόν
εὐφρανas; ἥ ῥα χαλκοκρότου πάρεδρον
Δαμάτερος ἀνίκ' εὐρυχαίταν
5 ἄντειλας Διόνυσον, ἥ χρυσῷ μεσονύκτιον νύφοντα δεξα-
μένα τὸν φέριτατον θεῶν, 5
Ἀντ. α'.

ὁπότ' Ἀμφιτρώωνος ἐν θυρέτροις
(σταθεῖς ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς; 10
ἥτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαι βουλαῖς;
ἥτ' ἀμφ' Ἰόλαον ἱππόμητιν;
10 ἥ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν; ἥ ὅτε καρτερᾶς Ἀδραστον ἐξ
ἀλαλᾶς ἀμπέμψας ὄρφανόν 15
Ἐπ. α'.

μυριῶν ἐτάρων ἐς Ἄργος ἵππιον;
ἥ Δωρίδ' ἀποικίαν οὐνεκεν ὄρθῳ
ἔστασας ἐπὶ σφνρῳ
Λακεδαιμονίαν, ἔλον δ' Ἀμύκλας 20
15 Αἰγείδαι σέθεν ἔκγονοι, μαντεύμασι Πυθίοις;
ἀλλ' ἃ παλαιὰ γάρ
εὐδὲι χάρις, ἀμνάμονες δὲ βροτοί,

Στρ. β'.

ὦ τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον 25

V. 3. ἥ ῥα Ceporinus, libri ἥρα vel ἥ ῥα. — V. 7. Ἡρακλείοις, paraphr. ταῖς θεαῖς γοναῖς. — V. 8. ἥτ' i. e. ἥτοι scripsi et similiter v. 9, libri ἥ ὅτ' utroque loco, Hartung ἥ ῥ' scripsit, Mommsen ἥ' deleto ὅτ', et similiter v. 10 ἥ' ὅτε, quod omnino improbandum. — πυκναῖς Τειρεσίαι Heyne, libri Τειρεσία (ed. Rom. Τειρεσία) πυκναῖς. Dativus quamvis per se commodus sit, nec variata displiceat structura, tamen possis suspicari hic quoque Aeolicos accusativos πυκναῖς βουλαῖς delitescere. — V. 10. καρτερᾶς B, κρατερᾶς D Tricl. — ἀμπέμψας D, ἀνπεμψας B Tricl., paraphr. ut videtur ἀππεμψας. — V. 11. ἐτάρων ἐς Schmid, libri ἐταίρων εἰς. — V. 12. οὐνεκεν cum Thierschio scripsi, Mommsen οὐνεκεν, BD οὐνεκ', Tricl. οὐνεκα ὄρθῳ, ἀνίκ' ἄρ' Heyne, ἀνίκ' ἀν' Hartung, ac paraphr. quoque, qui ἥ ὅτε interpretatur, ἀνίκα legisse videtur. — V. 15. Αἰγείδαι B, αἰδεῖσθαι D Tricl. Praeter Αἰγείδαι schol. etiam aliam scripturam testatur ἔνιοι δὲ Ἀργεῖδαι γράφουσι διὰ τὸ Ἀργεῖαν ὀνομάζεσθαι τὴν Ἀριστοδήμον γυναῖκα, τοῦ ἀπογόνου τῶν Ἡρακλειδῶν, quod futile est commentum. — Πυθίοις Tricl., Πυθίοισι BD. — V. 16. ἀλλ' ἃ παλαιὰ γάρ scripsi paenultima vocis παλαιὰ correpta, legebatur ἀλλὰ παλαιὰ γάρ, schol. Hom. II. Ξ 276 ex Pindaro affert παλαιὰ μὲν εὐδὲι χάρις. De numero huius versus vide ad v. 33 et 50.

κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ζυγέν.
 20 κῶμαζ' ἔπειτεν ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ
 καὶ Στερψιάδα· φέρει γὰρ Ἴσθμοι
 νίκαν παγκρατίον· σθένει τ' ἐκπαγλος ἰδεῖν τε μορφάεις
 ἄγει τ' ἀρετὰν οὐκ αἰσχίαν
 φυᾶς. 30

Ἄατ. β'.

φλέγεται δὲ ἰοπλόκοισι Μοῖσαις,
 μάτρωτ' θ' ὁμωνύμῳ δέδωκε κοινὸν θάλας,
 25 χάλασπις ᾧ πότμον μὲν Ἄρης ἔμιξεν, 35
 τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται.

ἴστω γὰρ σαφές, ὅστις ἐν ταῦτα νεφέλα χάλαζαν αἵματος
 πρὸ φίλας πάτρας ἀμύνεται, 40

Ἐπ. β'.

λοιγὸν ἀντιφέρων ἐναντίῳ στρατῷ,

V. 19. ζυγέν, B ζευγέν. — V. 20. ἔπειτεν Pauwius, ἔπειτ' ἐν BD cum apogr., ἔπειτ' ἄρ' ἐξ'. Etiam schol. prava scriptura deceptus dicit aut ἐν aut σὺν redundare; quod idem schol. interpretatur κῶμαζε καὶ σὺ κλέαρχε, scribendum est καὶ συγχόρευε. — V. 22. μορφάεις Ceperinus, B μορφάεσσ', D μορφάεσ', apogr. D μορφάεσσ', ἐξ' μορφόεσσ'. Corruptelae ansam dedit μορφάεις ex antiqua scriptura residuum (cf. Cramer An. Ox. II 174: Δωριεῖς ἄνευ τοῦ ἰ προσφέρουσιν αὐτά, οἷον ἄστεροές, αἱματόες, quibus addit Choerob. 132 χαρίεις et τιμῆς, apud Epicharmum scribitur τηρεῖ δὲ χαρίεις τ' εἰμὶ καὶ ποιῶ πολλὴν γέλωτα, sed fortasse χαρίλης legendum, quam formam testatur Apoll. de adv. 573: in Et. Gud. non solum χαρίης Doridis esse dicitur, sed etiam ἄστεροής et αἱματόής adhibentur), sed mirum accidit, hoc criticos propagavisse vocali littera subsequente: nam ἄγει τ' ἀρετὰν (ἐξ' ἀρετά) libri, itaque schol., qui φέρει interpretatur: at parum aptum hoc vocabulum, suspicor poetam scripsisse λιλεῖ τ' ἀρετᾶν, cf. Hesych. λιλεῖ· φθονεῖ (Hecker ποθεῖ corrigit), ἐπιθυμεῖ, quod Hecker non recte voluit Philodemo Anth. Pal. V 120 reddere. Diversam verbi speciem λιλᾶω testatur Schol. Hom. Il. O 317. — αἰσχίαν scripsi, αἰσχίον B, αἰσχθιον D c. ap., αἰσχίῳ ἐξ', quod Thiersch coniecit, Bothe αἰσχίονα. — V. 23. δὲ ἰοπλόκοισι scripsi, libri δ' ἰοπλοκάμοισι, unde vulgo ex Schmidii coniectura δ' ἰοβοστρύχοισι. — V. 24. μάτρωτ' ἐξ', μάτρῳ BD c. ap. — V. 25. Ἄρης B et schol., ἄρ' D c. ap., ἄρ' ἐξ'. — V. 26. τιμὰ, schol. legit etiam τιμᾶ. Fortasse alii τιμαὶ legebant schemate Pindarico usi. — V. 27. ὅστις B ἐξ', ὅτις rell. — ἐν ταῦτα libri, ἐνταῦθα Steph. Schol. in hunc modum supplendum et corrigendum: ἐν τῇ τοῦ πολέμου νεφέλῃ (χάλαζαν αἵματος), φησὶ δὲ τὴν βλαβεράν τῆς μάχης φθοράν (vulgo dativi leguntur). — πρὸ Schmid, libri πρὸς. — V. 28. λοιγὸν ἀντιφέρων dubitanter scripsi, similiter Thiersch ἄντα φέρων, libri λοιγὸν ἀμύνων. Cf. Damageti epigr. Anth. VII 438 λυγρὸν ἐπ' Αἰτωλοῖς ἀντιφέρων πόλεμον, ac scholiasta ἐναντίον φέρων ὅλεθρον interpretatur. Hermann ἀντιπνέων, Woelfflin ἀντιπνέων, ego olim ἀντα-νύων, Kayser λοιγὸν αἰπὺν ἐν. στ. φέρων, Mommsen ἀμπεπαλὼν vel αὐτε φέρων, Hartung totum locum ita conformavit ὅστις ἐν τ. ν. χα-

- ἀστῶν γενεᾷ μέριστον κλέος αὔξων
 30 ζώων τ' ἀπὸ καὶ θανόν.
 τὺ δὲ, Διοδότοιο παῖ, μαχατάν
 αἰνέων Μελέαγρον, αἰνέων δὲ καὶ Ἑκτορα, 45
 ἄν' Ἀμφιάρειον
 εὐανθέ' ἀπέπνευσας ἀλικίαν
 Στρ. γ'.
 35 προμάχων ἄν' ὄμιλον, ἐνθ' ἄριστοι 50
 ἔσχον πολέμοιο νεῖκος ἐσχάταις ἐλπίσιν.
 ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν· ἀλλὰ νῦν μοι
 Γαῖάοχος εὐδίαν ὅπασσεν
 ἐκ χειμῶνος. αἰέσομαι χαίταν στεφάνοισιν ἀρμόζων. ὁ δ'
 ἀθανάτων μὴ θρασσέτω φθό-
 νος. 55
 Ἀντ. γ'.
 40 ὃ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων

λάξας αἵματοῦντα φίλας πάτρας ἀμύνεται λαιγόν, ἀντιάσας ἐν. στρ.
 Idem quae sequuntur hunc in modum interpolavit: αὔξων γ. μ. κλ.
 ἀστῶν ζώων τ' ἀπο κ. θ., ut ἀπὸ cum ἀστῶν iungatur. — V. 31. Διο-
 δοτοιο prima syllaba producta dictum, quemadmodum Διοφάνης in
 epigr. apud Rangabem Ant. Hell. II 988, alia. — V. 32. αἰνέων δὲ καὶ
 Ἑκτορα, ἄν' Ἀμφιάρειον εὐανθέα correxi traditam scripturam Ἑκτορα
 Ἀμφιάρων τε, εὐανθέα κτλ., ita BDε'ζ (apogr. D ἀμφιάρων τε et ἀμφί-
 φᾶρον τε), Boeckh Ἀμφιάρων τε. At Amphiarum non decuit com-
 ponere cum Meleagro et Hectore, qui patriam fortiter defendentes oc-
 cubuerunt: neque paraphr. Amphiarum agnoscit scribens: σὺ δέ, Διο-
 δότου παῖ, ἐν ἐπαίνῳ τιθέμενος Μελέαγρον τε καὶ Ἑκτορα καὶ τὰς
 τούτων ζῆλῶν ἀρετὰς κατὰ πόλεμον ἐτελεύτησας προμαχόμενος τῆς πα-
 τρίδος. Poeta locum indicavit, ubi proelium commissum, in quo Stre-
 psidas natu maior Peloponnesiaco bello priore (vide supra p. 11)
 fortiter pugnans occidit, itaque scripsi ἄν' Ἀμφιάρειον numero com-
 modo (ad eundem epod. 1 et 3 refnxi) i. e. propter Ἄρμα haud procul
 a Mycalesso, cf. Unger Theb. Parad. 408 seq. Ἀμφιάρειον vel Ἀμφι-
 ἀράειον Straboni dicitur IX 399 et 404, quemadmodum est apud Eupho-
 rionem Ἀμφιάρεια λοετρά, neque accentum refinexim. Quod si Ἀμφι-
 ἀράειον etiam in Pindari libris scriptum fuit, facili errore ipsius herois
 nomen substitutum. Hartung vitium hunc locum contraxisse sentiens
 parum prospero successu tentavit ἀμφὶ πατρώα γῆ, istamque audaciam
 aemulatus Mezger ἀμφ' ἀρετᾶ, τοὺς μὲν proposuit, Schnitzer ἀμφια-
 ρήγοντα vel ἀμφὶς ἀρήγοντα. — V. 35. ἄριστοι BD, ἄριστον rell. —
 V. 36. ἐσχάταις ἐλπίσιν ed. Romana, ἐσχάταις ἐπ' ἐλπίσιν B (ἐλπίς . .)
 ε'ζ, ἐσχάτοισιν ἐπ' ἐλπίδιν D c. ap. — V. 39. ἀρμόζων libri, ἀρμόσας
 Schmid, atque ita videtur sch. 1 legisse. — θρασσέτω vel θρασέτω
 libri, quod sch. ταραττέτω interpretatur, sed alios θραυέτω legisse
 arguit interpretatio συνθραυέτω. Post φθόνος plene interpunxi, con-
 sentiente schol. 3. — V. 40. ὃ τι ε'ζ, ὅτι rell. Rauchenstein τὸ δὲ re-
 quirir. — ἐφάμερον BD, ἐφάμερος rell.

ἔκαλος ἔπειμι γῆρας ἔς τε τὸν μὀρσιμον
 αἰῶνα. θνᾶσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες·
 δαίμων δ' αἴσος· τὰ μακρὰ δ' εἴ τις 60
 παπταίνει, βραχὺς ἐξικέσθαι χαλκόπεδον θεῶν ἔδραν· ὃ
 τοι πτερόεις ἔρριψε Πάγασος
 Ἐπ. γ'.

45 δεσπόταν ἐθέλοντ' ἔς οὐρανοῦ σταθμούς 65
 ἐλθεῖν μεθ' ὁμάγυριν Βελλεροφόνταν
 Ζηνός. τὸ δὲ παρ δίκαν
 γλυκὺν πικροτάτα μένει τελευτά.
 ἄμμι δ', ὧ χρυσέα κόμα θάλλων, πόρε, Λοξία, 70
 50 τεαῖσιν ἀμίλλαις
 εὐανθέα καὶ Πυθόι στέφανον.

V. 41. ἔπειμι B et schol., ἐπεῖ μιν D c. ap., ἔπεισι ε'ζ'. — V. 42. ὁμῶς Be'z' Schol., ὁμως rell. — V. 43. ἄϊσος Benedictus, et sic unus sch. legit, alter et libri αἴστος. — V. 44. ὃ τοι B (schol.), ut Schneide- win coniecit, ὃ τι rell., ὃ τε ed. Rom. — V. 45. ἐθέλοντ' ἔς οὐρανοῦ, D c. ap. ἐθέλοντες οὐρανοῦς. — V. 50. τεαῖσιν, Heyne σαῖσιν, Minga- relli σαῖς ἐν. — ἀμίλλαις scripsi, libri ἀμίλλαισιν. — V. 51. εὐανθέα, D c. ap. ἐνανθέα. — Πυθόι Schmid, cf. Gramm. in Bekk. An. III 1202, vulgo Πυθοῖ, Hermann Πύθιον.

$$\Omega_i \Delta H \quad H \quad [Z].$$

5

nisi quod Pindarus iambicum colon non clausulae vicem subiunxit, sed logaedicis colis interseruit; nec dispar v. 2 huius strophae, nisi quod trochaicum colon medium obtinet locum. Semel v. 56 iambici coli arsis soluta est in nomine proprio *Ἐλέων*, quod non magis offensioni est, quam logaedici coli arsis novissima ter soluta v. str. 3. 4. 5, quibus locis, ne quis erret, non trisemos arsis — soluta est, id quod artis legi adversatur, sed disemos adiecto inani tempore ad numerum redintegrandum. — Item loco periodi amplioris v. 4. 5. 6, quam Boeckh in hoc carmine segregandam censuit, tres versus singulares discripsi, quemadmodum in ed. 1, ita ut strophae undenis, non denis versibus

Στρ. α'.

Κλεάνδρῳ τις ἀλικία τι λύτρον εὐδοξον, ᾧ νέοι, καμάτων
πατρὸς ἀγλαὸν Τελεσάρχον παρὰ πρόθυρον ἰὼν ἀνεγειρέτω
κῶμον, Ἰσθμιάδος τε νίκας ἄποινα καὶ Νεμέα, 5
ἀέθλων ὅτι κράτος ἐξεῦρε, τῷ καὶ ἐγώ, καίπερ ἀγνύμενος

constant. — V. 7 silentii notam A adieci, ita hiatus str. 6 ἀοῖδαί ἔλιπον satis habet excusationis, ac fortasse etiam str. 5 librorum lectio συν-ἀλέγειν servari poterit. Subiecta est colo logaoedico catalecto dipodia trochaica, quemadmodum v. 6, altera quidem arsi soluta. Atque hiatus insolentiam ἀοῖδαί ἔλιπον v. 62 credo etiam veteres grammaticos animadvertisse, huc enim refero adnotationem scholiastae, quae huic versui adscripta fuit, sed alieno loco inserta et vitata (ediderunt haec supplementa scholiorum T. Mommsen Zeitschr. f. Alterth. 1848 n. 17 et Iul. Resler Vratislaviae): ταῦτα δὲ ἐπὶ τὴν ἐξῆς νενικὴν κῶϊαν ἀναμπέμπει, ubi corrigendum ἐπὶ τὴν ἔξω νενευκῶϊαν, de cuius notae usu in Lyricorum libris haec habet Hephaest. p. 134: καὶ ἢ μὲν διπλῇ ἢ ἔξω βλέπουσα παρὰ μὲν τοῖς Καμικοῖς καὶ τοῖς Τραγικοῖς ἔστι πολλή· παρὰ δὲ τοῖς Λυρικοῖς σπανία· παρὰ Ἀλκμαῖνι γοῦν εὐρίσκεται· γράφας γάρ ἐκεῖνος δεκατεσσάρων στροφῶν ἄσμα, τὸ μὲν ἦμισον τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐποίησεν ἐπτάστροφον, τὸ δὲ ἦμισον ἑτέρον. Καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ ταῖς ἐπτά στροφαῖς ταῖς ἑτέραις τίθεται. Ἡ δὲ διπλὴ σημαίνει τὸ μεταβολικῶς τὸ ἄσμα γεγράφθαι. unde in ed. 2 suspicatus sum, grammaticos existimasse, hoc Pindari carmen ex inaequalibus strophis compositum esse.¹⁾ Verum notarum usus admodum varius: nescimus, quo pacto grammatici in Pindaro his usi sint; numeri autem huius carminis quamvis habeant peculiaria quaedam, non tamen tam incerti, ut potuerint veteres critici stropharum aequalitatem praetervidere. Ita singularem usum τῆς ἔσω νενευκῶϊας deprehendo apud Rufinum de metr. Terent. 378: „Varro de lingua latina ad Marcellum sic: quare in huiusmodi locis poni oportet notam intra versam inter syllabas, frequentius ad extremum versum senarium et similes, si pro longa brevem habebunt extremam, ut in hoc: *amicus summus meus et popularis Geta*.“ scripsi notam intra versam, in libris est notam I transversam vel intransversam.

V. 1. τις B, τις D, τις rell. — ἀλικία τι λύτρον scripsi, ἀλικία est in tempore, cf. ἐν ἀλικίᾳ Pyth. XI 51, σὺν ἀλικίᾳ Fr. Scol. 123, 1. Libri ἀλικία τε λύτρον, quod etiam Schol. testatur, paraphr. fort. tantum ἀλικία legit. Hartung ἀλικία τι coniecit, ego olim suasi legendum ἀλικιῶτα, ut poeta Aeolensium more brevioris hac forma pro ἀλικιώτας sit usus, Wiskemann ἀλικι ὥτε λύτρον scripsit, plura molitur M. Schmidt Κλεάνδρῳ Γισάλικι δῆντε λύτρον . . . ἰὼν τις ἐγειρέτω, Rauchenstein ἄλικες, αὐτὲ λύτρον. — V. 2. πρόθυρον D2 εἰς Schol., πρόθυμον rell. — ἀνεγειρέτω Hermann, firmante paraphraste, qui ἐγειρέτω dicit (alter schol. καταγέτω interpretatur), vulgo ἀγειρέτω. — V. 3. κῶμον, B κῶμων. — V. 4 seq. haec sic puto refigenda esse Ἰσθμιάδος τε νίκας

¹⁾ Notandum in ed. Romana strophas huius carminis διαίρεσις dici, cum in monostropho carmine Pyth. VI strophica (et antistrophica) appellantur; sed etiam Nem. IX legimus μονοστροφικὴ ἔστι κατὰ δυοδεκάδας διηρημένη et singulae strophae δυοδεκάδες inscribuntur. Similiter Isthm. VIII μονοστροφικόν ἔστι καὶ διαίρεται κατὰ κῶλα εἰκοσιδύο (alias ἔστι κῶλων dici solet). Adde Nem. II.

- 5 θνύμόν, αἰτέομαι χρυσέαν καλέσαι 10
Μοῖσαν. ἐκ μεγάλων δὲ πενθέων λυθέντες
 μήτ' ἐν ὀρφανίᾳ πέσώμεν στεφάνων, 15
 μήτε κάδεα θεράπευε· πανσάμενοι δ' ἀπράκτων κακῶν
 γλυκύ τι δαμωσόμεθα καὶ μετὰ πόνον·
 10 ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς 20
 ἄτε Ταντάλου λίθον παρὰ τις ἔτρεψεν ἄμμι θεός,
 Στρ. β'.
 ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον. ἄλλ' ἐμ' οὐ δεῖμα μὲν παρ-
 οἰχόμενον
 καρτερᾶν ἔπαυσε μεριμνᾶν· τὸ δὲ πρό ποδὸς ἄρειον
 (ὄρᾶν) αἰεὶ 25

ἄποινα καὶ Νεμέα, ἀέθλων ὅθι κράτος ἐξεῦρε, ut hoc enuntiatum ἀέθ. ὅθι κτλ. ad utramque victoriam referatur. Vulgo ἄποινα, καὶ Νεμέα ἀέθλων ὅτι κτλ. interpungi solet, sed Βε'ζ' recte ἄποινα καὶ Νεμέα ἀέθλων κτλ. Sed ὅτι etiam paraphr. tuetur. — V. 8. ἀπράκτων lemma D, ἀπρήκτων libri. — V. 9. καὶ μετὰ πόνον, perperam Wiskemann πόνων refinxit, cf. Pyth. V 47. — V. 11. ἄτε scripsi, libri τε, schol. v. 12 γε, et sic vulgo legitur, olim conieci λίθον γε Ταντάλου, Mommsen καὶ Ταντάλου λ., quod cum Rauchensteinio displiceret, πᾶ commentavit, perperam ille quidem. In ceteris strophis longa utitur syllaba Pindarus, hic pyrrhichium substituit. — V. 12. παροιχόμενον Pauw, libri et Schol. παροιχομένων. Praeterea ἄλλ' ἐμ' οὐ . . . καρτερᾶν ἔπαυσε μεριμνᾶν scripsi, legebatur ἄλλ' ἐμοὶ . . . καρτερᾶν ἔπαυσε μεριμνᾶν, ubi Boeckh ἄλλὰ μοι scripsit, ne vocabulum dirimeretur. Poterat recte dici μέριμνα παροιχομένων, sed quoniam terror, non cum instat, sed cum praeterit, nos curis liberare solet, nimis contortum foret dicendi gcnus ἄλλ' ἐμοὶ δεῖμα μὲν παροιχομένων κ. ἔπαυσε μεριμνᾶν, cum plana sint omnia, si δεῖμα παροιχόμενον dicatur. Longe aliter schol. haec interpretatur ἐμοὶ δὲ τῶν φθασάντων κακῶν τὸν τε φόβον καὶ τὴν μεριμνᾶν αἱ νῦν τῆς νίκης εὐφροσύνην ἔλυσαν, sed quid in suo libro repperit, incertum; Mommsen putat illum χάσμα pro δεῖμα legisse, idque recepit, non recte. Schnitzer librorum lectionem tuetur, nisi quod καρτερᾶν τ' ἔπ. schol. auctore correxit. Oehlschlaeger δειμάτων παροιχομένων corrigit, verbum ἔπαυσε ad θεός referens. Omnino ista sententia prorsus abhorret a Pindaro, quem non decebat dicere, gymnicae victoriae alienae nuntio animum suum a gravissimis curis liberatum esse. Sed ne ea quidem sententia, quam nostri interpretes sequuntur, convenit; nam omnia satis ostendunt poetae animum in gravissimo moerore esse: itaque ad hunc modum locum restitui, nisi forte praeterea δεῖμα καίπερ οἰχόμενον scribendum. Wiskemann ἄλλὰ | οὐ δεῖμά μοι παροιχόμενον καρτερᾶν ἔπ. μεριμνᾶν. — V. 13. τὸ δὲ πρό ποδὸς ἄρειον (ὄρᾶν) αἰεὶ χοῆμα· πανδόλιος γὰρ scripsi, in libris est τὸ δὲ πρό ποδὸς ἄρειον αἰεὶ (E. Schmid αἰεὶ) χοῆμα πᾶν· δόλιος γὰρ κτλ. Hermann ut versum redintegraret ἄρειον αἰεὶ πέλει scripsit, rectius Dissen duce scholiasta ἄρειον αἰεὶ σκοπεῖν, sed scholiastae, qui σκοπεῖν vel προσβλέπειν dicunt, more suo aliud verbum substituunt, itaque ἄρειον ὄρᾶν praeoptavi: praeterea autem χοῆμα πᾶν inficetum et vix graeci sermonis esse sensit Hartung, qui permire scripsit χοῆμά σιν, non

ἂν ἔμμεν· ἔρως γὰρ ἔχεν.

ἀλλ' οὐ σφιν ἄμβροτοι τέλεσαν εὐνὰν θεῶν πραπίδες, 65

Στρ. δ'.

ἐπεὶ θεσφάτων ἐσυνῆκαν· εἶπε δ' εὐβουλος ἐν μέσοισι Θέμις,

35 εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν, φέρετρόν κε γόνον ἄνακτα πα-
τρὸς τεκεῖν 70

ποντίαν θεόν, ὃς κεραυνοῦ τε κρέσσον ἄλλο βέλος

διώξει χειρὶ τριόδοντός τ' ἀμαίμακτον, Δι δαμαζομέναν 75

ἣ Διὸς παρ' ἀδελφείοισιν. ἀλλὰ τὰ μὲν

παύσατε· βροτέων δὲ λεχέων τυχοῖσα

40 υἱὸν εἰσιδέτω θανόντ' ἐν πολέμῳ, 80

χεῖρας Ἀρεῖ τ' ἐναλίγκιον στεροπαῖσί τ' ἀκμὰν ποδῶν.

τὸ μὲν ἐμόν, Πηλεῖ γάμον θεόμορον 85

ὀπάσσαι γέρας Αἰακίδα,

ὄντ' εὐσεβέστατον φράσιν Ἰωλκοῦ τράφεν πεδίον·

V. 32. ἔμμεν εἴς, ἔμμεναι cett. — ἔχεν Schmid, ἔλεν εἴς, ἔσχεν cett. — V. 33. ἀλλ' οὐ σφιν De'ς, ἀλλ' ἄσφι (αἱ σφι) cett. — V. 34. ἐσυνῆκαν scripsi, qua forma Alcaeus et Anacreon usi sunt, legebatur ἦκουσαν, εἴς ἐπάρχουσιν, Hermann δπ' ἦκουσαν, Boeckh σινέειν, ἔειπεν, Kayser θέσφατ' αἶον· ἐννεπεν γὰρ vel ἦνεπεν δέ, Rauchenstein θέσφατον πρόφερεν παλαιὸν εὐβ. — εἶπε δ', Boeckh δ' expunxit. — εὐβουλος, εὐμαλος DD. — V. 35. εἵνεκεν, Donaldson οὐνεκεν. — φέρετρόν κε γόνον scripsi, ut non minus sententiae, quam numero subvenirem; poteram etiam φέρετρον γόνον ἂν ἄνακτα, sed minus placet, legebatur φέρετρον γόνον. Boeckh γόνον οἱ, at neglectum esse digamma in hac vocula haud verisimile; omnia movit Hartung ποντίαν φέρετρον ἄνακτα πατρὸς θεὸν οἱ τεκεῖν γόνον, Kayser γόνον ἐτ' ἄνακτα vel ἔ ἄνακτα perperam, Mommsen φέρετρον τεκέμεν ἄνακτα πατρὸς γόνον. — V. 37. χειρὶ εἴς, ut Schmid correxit, χειρὶ cett. — Δι δαμαζομέναν scripsi, libri non interpolati διτ' μισγομέναν, εἴς Ζηνὶ μισγ., ut Schmid scripsit, Hermann Δι τε μισγ., at μισγομέναν interpretamentum manifestum est, quemadmodum supra v. 23 ἐνεγκών, v. 34 ἦκουσαν, neque meam emendationem addubitaverit, qui Pyth. XI 24 ἣ ἐτέρῳ λέχει δαμαζομέναν inspexerit paraphrasin scholiorum ἣ ἐτέρῳ αὐτὴν ἀνδρὶ μισγομένην, atque nunc demum planum est παρὰ recte se habere proximo versu ἣ Διὸς παρ' ἀδελφείοισι (ubi Mingarelli περ, ego σὺν, Hartung ἣ δίοισιν ad. coni.), compares Hom. Il. P 421 εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι πάντας ὁμῶς. — V. 38. ἀδελφείοισιν, sola. ed. Rom. ἀδελφοῖσιν. — V. 39. τυχοῖσα Heyne, libri τυχοῖσα, nisi forte λαχοῖσα scribendum, quod cesserit interpretamento. — V. 41. χεῖρας Ἀρεῖ τ' ἐναλίγκιον Boeckh, libri Ἀρεῖ χεῖρας (χέρας εἴς) ἐναλ., Hermann χεῖρας Ἀρεῖ ἐναλ. Neque vero haec satisfaciunt, conieci ἄς Ἀρεῖ χέρας. — V. 42. Πηλεῖ γάμον θεόμορον ὀπάσσαι γέρας Αἰακίδα Hermann, qui praeterea γέρας θεόμορον ὀπάσσαι γάμον Αἰακίδα suasit, libri Πηλεῖ θεάμοριον (εἴς θεόμοριον) ὀπάσαι γάμον Αἰακίδα γέρας, unde Boeckh θεόμορον ὀπάσαι γάμον Αἰακίδα τὸ γέρας — V. 44. ὄντ' εὐσεβέστατον φράσιν Ἰωλκοῦ τράφεν πεδίον scripsi, libri φράσιν (εἴς φάσ') Ἰωλκοῦ τραπεῖν, atque eandem scripturam tuetur schol., quae cum versus legi adversetur,

Στρ. ε'.

45 *λέοντων δ' ἐς ἄφθιτον ἄντρον εὐθὺν Χείρωνος αὐτίκ' ἀγ-
γελλίαι·* 90

*μηδὲ Νηρέος θυγάτηρ νεικέων πέταλα δις ἐγγυαλιζέτω
ἄμμιν· ἐν διχομηνίδεσσιν δὲ ἐσπέραις ἐρατόν
λύοι κεν χαλινὸν ὕφ' ἥρωϊ παρθενιάς. ὥς φάτο Κρονί-
δαις* 95

*ἐννέποισα θεά· τοι δ' ἐπὶ γλεφάροις
50 νεῦσαν ἀθανάτοισιν· ἐπέων δὲ καρπός* 100
*οὐ κατέφθινε. φαντὶ γὰρ ξύν' ἀλέγειν
καὶ γάμον Θέτιος ἄνακτας· αἰνέαν τ' ἔδειξαν σοφῶν* 105

Bothe φάτις correxit, Ἰωλκοῦ Pauwius refinxit: at neque φάτις neque φασὶν deae vaticinanti convenit. Cum pro φασὶν proclivi errore antiquitus φασὶν irrepisset, corrector τράφειν pro τράφειν scripsit. — V. 45. ἄφθιτον, conieci ἄφθιτον. — εὐθὺν scripsi, quod etiam Hermann proposuit, libri εὐθύς. — V. 46. Νηρέος Boeckh, libri Νηρέως. — V. 47. διχομηνίδεσσιν Boeckh, libri -δεσσι (δεσι). — δὲ ἐσπέραις ἐξ', δ' ἐσπέραις cett. — V. 49. ἐννέποισα ἐξ', ἐνέποισα rell. — V. 51. ξύν' ἀλέγειν Hermann, libri συναλέγειν, quod quo pacto possis tueri, significavi supra p. 360. Ego olim conieci φαντὶ δ' εὐνὰν ἀλέγειν. — V. 52. γάμον, γάμον ἐξ'. — ἄνακτας scripsi, legebatur ἄνακτα, cui in B adscriptum τὸν Δία, ἐξ' ἄνακτε ex manifesta coniectura, quam etiam proposuerunt Rauchenstein et Schneidewin, ἄνακτε Iovem et Neptunum intelligentes, Kayser ἄνακτι i. e. Peleo, M. Schmidt φαντὶ γὰρ κῶμ' ἀλέγειν καὶ γάμον Θέτιος ἄνακτα. Defendunt librorum lectionem miro inter dispares consensu Hartung et Friederichs, quamquam diverso modo interpretati; ego teneo, quod iam olim proposui, ἄνακτας, h. e. dicunt ipsos deos Thetidis nuptias carminibus celebravisse; nam in hac re cardo totius loci versatur, Achillem praeter ceteros carminum honore dignatum esse. De diis Pelei et Thetidis connubium nuptiali carmine dignantibus vid. Pyth. III 88, Nem. V 22, Apollodori Bibl. III 13, 15, et in primis imaginem in eximio artis antiquae monumento, quod Clytias pictor fecit (Gerhard Diar. Archaeol. 1850 N. 23). — αἰνέαν τ' ἔδειξαν scripsi, sive δ' ἔδειξαν malis, καὶ νέ' ἀνέδειξαν BDDDD, καὶ νέαν ἔδειξαν lemma DDεξ', schol. utramque scripturam testatur. E. Schmid καὶ νεαράν ἔδειξαν scripsit, ut syllabam, quae desideratur, reciperaret: sed gravius latet ulcus. Mea emendatione et numero versus omni ex parte consulitur (nam ἄνακτας· καὶ νεαράν offendit longa syllaba extrema prioris coli, quae ubique brevis est) et sententiae; ac tale quid sive legit sive divinavit schol. scribens: αἶε δὲ βάλλειν (θάλλειν) καὶ νεωτέραν εἶναι τοῖς ἀπείροις τὴν Ἀχιλλέως ἀρετὴν τὰ τῶν σοφῶν στομάτα πεποίηκεν. Malui αἰνέαν scribere ὕφ' ἔν, quam divisim αἶε νέαν, quemadmodum etiam Latini eiusmodi compositis quamvis raro usi sunt, velut *sempervivum*, et apud Horat. Carn. III 29, 7 *semperudum Tibur* scribendum, ne legentes fallantur. Forma αἶε Aeolensibus fuit usitata, unde descendit ἡῖκανος· ὁ ἀλεκτηνών (v. Hesych.), haud dubie Boeotorum vocabulum, i. e. *gallus semper cantans*, quemadmodum Boeoti etiam alia vocabula Italis frequentata, apud Graecos oblivione obruta, usurpaverunt, velut *κριδέμεν* i. e. ridere.

- στόματ' ἀπείροισιν ἀρετὰν Ἀχιλῆος·
 ὃ καὶ Μύσιον ἀμπελόεν
 55 αἶμαξε Τηλέφου μέλανι ραίνων φόνῳ πεδίον, 110
 Στρ. ε'.
 γεφύρωσέ τ' Ἀτρεΐδαισι νόστον, Ἑλέναν τ' ἔλύσατο, Τρωῖας
 Ἰνας ἑκταμῶν δορί, ταί νιν ῥύοντό ποτε μάχας ἑναριμ-
 βρότου
 ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσοντα, Μέμνονός τε βίαν 115
 ὑπέρδυμον Ἑκτορά τ' ἄλλους τ' ἀριστεάς· οἷς δῶμα Φερ-
 σεφόνας 120
 60 μανύων Ἀχιλεὺς, οὗρος Αἰακιδᾶν,
 Αἴγιναν σφετέραν τε ῥίζαν πρόφαινευ.
 τὸν μὲν οὐδὲ θανόντ' αἰοδαὶ ἔλιπον, 125
 ἀλλὰ οἱ παρά τε πυρὰν τάφον θ' Ἑλικώνναι παρθένου
 στάν, ἐπὶ θρηῆνόν τε πολύφαμον ἔχεαν.
 65 ἔδοξ' ἄρα καὶ ἀθανάτοις, 130
 ἑσλόν γε φῶτα καὶ φθίμενον ὕμνοις θεᾶν διδόμεν.
 Στρ. ζ'.
 τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, ἔσσνται τε Μοισαῖον ἄρμα Νικοκλῆος

V. 53. στόματ', στόμα lemma D, στόμας' ε'ζ'. — Ἀχιλῆος ζ' et Schmid, Ἀχιλλῆος (έως) rell. — V. 56. Ἀτρεΐδαισι Heyne, libri omnes et lemma sch. Ατρεάδαισι. Atridas etiam schol. tuetur, mihi poeta Ἀργεάδαισι scripsisse videtur; cf. Steph. Byz. v. Ἄργος: λέγονται καὶ πατρωνυμικῶς... πρὸ δὲ Δαναοῦ Ἀργεάδαι καὶ Φωρωνεΐδαι, ὧς Ἀβρων ποιηταῖς ἀνατίθηναι. Herodian T. I, p. 66 ed. Lenz: Ἀργεάδης ὁ Ἀργεῖος. — νόστον, ε'ζ' νοῦσον. — Τρωῖας libri, Schmid Τροῖας. — V. 57. Ἰνας ζ', Ἰνας vel Ἰνας rell. — νιν Mommsen, libri μιν. — ποτε μάχας ut Schmid emendavit ε'ζ' atque ita schol. legit, ποτ' ἐκ μάχας rell. libri et lemma sch. — ἑναριμβρότου ε'ζ', ἐν ἀριμβρότου (ἐν ἀναριμβρότου) rell. Sed displicet ποτε, conieci ταί (vel potius τοί) νιν ῥύονθ', ὅποτε μάχας ἑναριμβρότου ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσοιτο, atque νιν non ad Achillem refero, quem repellebant, sed ad Troiam, quam heroes illi defendebant. — V. 58. κορύσσοντα, ε'ζ' κορύσσοντε. — V. 59. Φερσεφόνας Boeckh, v. Περσεφόνας. — V. 60. Ἀχιλεὺς ε'ζ', Ἀχιλλεὺς rell. — V. 61. ῥίζαν De'ζ', ῥίζαν rell. — V. 62. οὐδὲ Boeckh, libri οὔτε. — αἰοδαὶ ἔλιπον, ε'ζ' αἰοδαὶ ἔλιποντ', Dawesius α. ἔλιπόν γ', Hermann αἰοδαὶ γ' ἔλιπον ut hiatum removeret, quem tempus inane satis excusat. — V. 63. Ἑλικώνναι, Hecker Ἑλικωνίδες. — V. 64. στάν Mingarelli, libri ἔσαν. — ἔχεαν Schmid, libri ἔχεαν. — V. 65. ἔδοξ', ἔδοξεν ε'ζ'. — ἄρα Boeckh, legebatur ἄρα. — καὶ D et Schol., ceteri ἄρα δ', unde Boeckh ἄρα τὸδ', aptius τὸτ' videtur, nam καὶ praesertim tribus versibus continuis repetitum displicet, nisi forte scribendum ἔδοξ' ἄρ' ἄδος ἀθανάτοις, quemadmodum Hipponax dixit Fr. 100 ἄδῃκε βουλή. — V. 66. ἑσλόν γε ed. Rom., libri ἐς λόγον γε. Fuit ccriptum ἑσλογγε. — θεᾶν ε'ζ', θεᾶν rell. — V. 67. φέρει, Hecker ἔχει. — Νικοκλῆος, ε'ζ' Νικοκλέους.

PINDARI CARMINUM PERDITORUM FRAGMENTA.

Pindari carmina ab aliis aliter digesta sunt:¹⁾ fuerunt libri septendecim, sed librorum et tituli et ordo variant. Secundum Suidam Pindarus ἔγραψε ἐν βιβλίοις ἑξ' Δωρῶδι διαλέκτῳ ταῦτα· Ὀλυμπιονίκας, Πυθιονίκας, [Νεμεονίκας, Ἰσθμιονίκας²⁾], προσόδια, παρθένια, ἐνθρονισμούς, Βακχικά, δαφνηφορικά, παιᾶνας, ὑπορχήματα, ὕμνους, διθυράμβους, σκολιά, ἐγκώμια, θρηνοὺς, δράματα τραγικά ἑξ',³⁾ ἐπιγράμματα ἐπικά⁴⁾ καὶ καταλογάδην παραινέσεις τοῖς Ἑλλήσι καὶ ἄλλα πλεῖστα. At longe aliter vitae auctor in cod. Vratisl.: Ἐγράφε δὲ βιβλία ἑπτακαίδεκα· ὕμνους, παιᾶνας,

1) Exposuit de hac re Boeckh in prooemio, quod fragmentis a se collectis praemisit, Boeckhium secuti sunt Dissen, Schneidewin, alii. Nuper Leutsch in Philologo XI p. 17 seq. haec attigit, neque vero iustam rei rationem perspexit.

2) Haec in libris Suidae omissa supplevit Kuster.

3) Librum hunc decimum septimum septendecim carmina complexum esse, non est verisimile; videtur numerus temere ex prioribus bus repetitus esse.

4) Ἐπικά manifesto corruptum: haud dubie numerus versuum fuit additus, non epigrammatum (nam haec pauca admodum fuisse consentaneum est), sed omnium Pindaricorum carminum: scriptum fuisse videtur ἑπη .,κ, δ h. e. viginti quattuor milia versuum (Suidas enim hac nota poterat uti, quamquam infrequens est, vid. Hultsch Metrol. script.

I 173, nam librarii fere β, δ scribere solent, antiqui $\overset{B}{M}/\Delta$ vel MM/Δ , cf. Franz Elem. Epigr. 353); numerus certe satis commodus: tum enim singuli libri fere MCCCC versuum fuerunt. Atque haud scio an huc etiam sit referendum, quod Eustathius vita Pind. 34, ubi carmina nominatim recenset, dicit: *θρῆνοι καὶ ἐπινίκιοι, κατὰ τὴν ἱστορίαν ὥσει τετρακισχilioι, οὓς καὶ ἐπινίκους τετρασυντάβως φασίν*. Eustathium sane apparet Epiniciorum numeros indicare voluisse, sed numerus non congruit, nam debebat potius *ἑξακισχilioι* scribi: abutitur enim Schneidewin hoc numero, qui dicit eo firmari versuum discriptionem a Boeckhio restitutam: at veteres grammatici fere cola, non versus aut periodos curabant. Neque tamen puto *ἑξακισχilioι* restituendum esse, sed Eustathius cum in fine indicis versuum numerum reperisset hunc κ, δ, eumque non ut par erat, ad universa carmina, sed ad epi-

διθυράμβων β' ¹⁾, προσοδίων β', φέρεται δὲ καὶ παρθενίων β' καὶ γ', ὃ ἐπιγράφει κεχωρισμένων παρθενίων ²⁾, ὑπορχημάτων β', ἐγκώμια, θρήνοις, ἐπινίκων δ'. Cum hac vita plane consentit Eustath. 34, qui eosdem carminum titulos eodem ordine recenset, nisi quod librorum numeros praetermisit, et haud dubie librarii negligentia vox ὕμνοι, quae primum locum debebat obtinere, intercidit. Thomas Magister tantum dicit carminum libros esse XVII, sed nominatim sola epinicia recenset. ³⁾

Habemus igitur duas plane diversas editiones carminum Pindaricorum: et Boeckh quidem existimat eum ordinem, quem Suidas exhibet, recentiore esse, fortasse ab Aristarcho institutum, alterum ordinem ad Aristophanem grammaticum refert, quem putat primum Pindari carmina disposuisse. Haec nostri homines secuti sunt, nisi quod Schneidewin suspicatur in Aristarchi locum potius Callimachum esse substituendum, sed uter ordo a Callimacho profectus sit, in medio relinquens. Ego vero secus sentio: etenim eo ordine, quem Pindari biographi exhibent, quem ego quoque ad Aristophanem referendum esse censeo, veteres grammatici ad unum omnes utuntur: inde factum est, ut tituli, qui alterius ordinis peculiare sunt, nusquam in grammaticorum scriptis compareant: igitur consentaneum est alterum ordinem, quem recentiore existimat Boeckh, non esse ab Aristarcho institutum, sed eundem in usu fuisse, antequam Aristophanes novum in modum digesserit carmina Pindarica: neque tamen ad Callimachum auctorem est referendus, verum is cum ita digesta reperisset poetae carmina, etiam rettulit in suas tabu-

---

nia referret, atque iam nimis amplum esse putaret, ex coniectura τετρακισχilioi scripsit, quemadmodum etiam alias corrupta pro viribus corrigere studet.

1) Cod. καίθυράμβων, quod emendavit Boeckh; abusus hac scriptura Schneider coniecit παιᾶνας κ', διθυράμβων β'. Deinde codex προσωδίας.

2) Probabiliter Boeckh scripsit: παρθενίων β', φέρεται δὲ καὶ γ', ὃ ἐπιγράφεται κεχωρισμένων παρθενίων. Carmina, quae vulgo παρθένια dicuntur, rectius παρθενεῖα (non παρθένεια, nam antiquior forma παρθενήια) scripseris, cf. Schol. Arist. Av. 919. Παρθένιον vocabulum est ὑποχωριστικόν.

3) In codice Vindobonensi, quem Mommsen contulit, eadem vita, quae Thomae nomen prae se fert, legitur, ibi autem addita sunt haec: ἀπὸ δὲ τῶν ἐξ βιβλίων εἰσὶ καὶ τὰ λεγόμενα προσόδια, καὶ παρθένια, πάντα (παιᾶνες), ὕμνον (ὕμνοι), διθυραμβικά (διθύραμβοι), σκολιά, καὶ ἄλλα. Qui haec adiecit, haud dubie Suida usus est; ordo carminum plane consentit, sed omissa sunt potissimum minus trita carminum nomina.

las: atque ex hoc *πινάκων* opere indicem Pindaricorum carminum descripsit is, quem Suidas sequitur.¹⁾

Schneidewin sane suspicatur eiusmodi operam Callimachum in Pindari carminibus collocavisse, at hoc a Callimachi studiis prorsus alienum, qui non ut Aristophanes, Aristarchus, alii carminum editiones paravit, sed librorum indicibus conficiendis operam dedit; non igitur decebat eum nova moliri, sed quae tradita erant a maioribus sedulo recolere. Atque infra ostendam hac recensione Pindaricorum carminum ante Callimachum usos esse Aristoxenum, Theophrastum, Chamaeleontem.

Hanc recensionem etiam respexit is, qui versibus heroicis Pindari vitam illustravit: antiquum carmen appellat Eustathius, cuius auctoritas in hac re non multum valet: Boeckhio versus valde recentes videntur, Schneidewin ad imperatorum Romanorum tempora refert. Si vitia, quibus carmen passim deformatum est, librariis, non versificatori imputantur, non video quidquam causae, cur non Alexandrino saeculo hoc carmen vindicaretur, id quod etiam Leutsch censet et compluribus argumentis firmare studuit. Fuit sane non satis eruditus homo, quod vel maxime arguit v. 20:

ἦμος δ' ἐν Μαραθῶνι καὶ ἐν Σαλαμῖνι παρέσταν
αἰναρεῖται Πέρσαι μετὰ Δάτιδος ἀγριοφώνων,
τῆμος ἔτι ζῶεσκεν, ὃ τ' Αἰσχύλος ἦν ἐν Ἀθήναις.

Neque enim Datis alteri bello interfuit, sed filii eius equestribus copiis praeerant, patre ut videtur iam defuncto: neque Pindarus tempore bellorum Persicorum grandaevus fuit, ut ἔτι ζῶεσκεν dici potuerit, sed aequalis fere Aeschyli.²⁾ Haec inscitia in primordiis studiorum facilius condonabitur: non tamen contendam certum esse, eum qui hos versus scripsit, ante Aristophanem vixisse: nam poterat antiquitatis aliquis studiosus etiam post Aristophanem ad priorem recensionem redire. Dicit ille de Pindari carminibus:

1) Hunc scriptorem, Hesychium Milesium, sive antiquiorem, quem rursus Hesychius secutus est, haec ex Callimacho petivisse fidem facit numerus versuum additus, de quo supra dixi: alioquin hic carminum index etiam ex Chamaeleontis libro *περὶ Πινδάρου* repeti poterat.

2) Scripsi ὃ τ' divisim, legebatur ὅτ'. Anonymus, qui octoginta annos natum Pindarum de vita decessisse dicit, si poetae mortem ad Ol. LXXXII rettulit, ut Ol. LXII natus esset, quodammodo veniam impetrabit.

ἔμελψε δὲ κῦδος ἀγώνων
 τῶν πισύρων, μακάρων παιήοντας, ἐν δὲ θρονισμούς,
 καὶ μέλος ὀρχηθμοῖσι, θεῶν τ' ἐρικυδέας ὕμνους,
 ἥδ' ἐ μελιφθόγγων μελεδήματα παρθενικάων.

Poetam versus legi astrictum singula carmina solemnī ordine percensuisse non est credibile: sed quod epinicia primo loco ponit, quem in antiqua editione obtinebant, vix poetae arbitrio tribuendum: gravius est, quod ἐνθρονισμοί enumerantur, qui in altera editione hoc titulo omnino privati erant.¹⁾ Reliqua carmina utrum praetermiserit poeta difficultate deterritus, an librarii negligentia aliquot versus interciderint, ambigi potest.

In hac priore editione, quae haud dubie Atticorum hominum studiis confecta est, cum Pindarica carmina iam vulgo vilescent, id quod Eupolis conqueritur, primum locum obtinent epinicia: haec enim carmina, cum gymnicae artis studium laetissime floreret, inprimis adolescentibus cara et accepta fuerunt: sequuntur carmina in deorum honorem composita: his subiuncta reliqua, quae hominibus dedicata: novissimo loco ponuntur δράματα τραγικά, fortasse quod haec poemata aliquanto post editioni addita sunt.

Aristophanes autem, cum ad artis criticae leges Pindari carmina examinaret, etiam novo modo disposuit: librorum numerum neque auxit neque minuit, quoniam XVII voluminibus commode XXIV milia versuum comprehendere poterant: sed carmina ad pauciora genera revocavit: sic autem digessit, ut primus locus daretur carminibus, quae diis erant dedicata, ultimo loco ponerentur, quae hominum laudes continerent: medium sibi vindicant poemata, quae utrique generi sunt confinia.²⁾ Epinicia autem,

1) Scripsi ἐν δὲ θρονισμούς, in libris est ἐνδε . . . . , ἐνδεδεγμένους sive ἀναδεδεγμένους. Antea ἐν τε θρονισμούς correxi, sed rara hoc genus tmesis, velut διὰ δ' ἀνδία, διὰ δ' ἀμπερές, ἐνγετανθί, alia apud comicos. Poterat autem commode hic poeta carmina, quae ἐνθρονισμοί inscribuntur, simplici vocabulo designare. Schneidewin ἐν δὲ τε θεήνους, Tafel ἐν δ' ἐλεγείους scribens barbarismis non ferendis inquinant poetae orationem, altera coniectura etiam rerum veritati adversatur.

2) Proclus in chrestomathia ὑπορχήματα inter carmina refert, quae solis diis erant dedicata; recte ille quidem et antiquiorum poetarum, qui hoc carminum genus inchoaverunt, instituto convenienter videtur hyporchematis consilium descripsisse: sed qui post secuti sunt poetae, velut Pindarus, etiam hominum praeconia inseruerunt his carminibus ad eundem modum, quo Alcman olim in Partheniis usus erat. Sed singulorum carminum duplex semper fuit argumentum, nam etiam

quamvis maxime remota a principe loco, etiam postea non minore gratia fruebantur: mos a maioribus traditus vel maxime commendabat, ut potissimum in scholis adolescentium studiis tererentur.¹⁾ Itaque in hac editione iam non comparent *ἐνθρονισμοί*, *Βακχικά*, *δαφνηφορικά*, *σκολιά*, *τραγικά δράματα*. Haec quomodo novae recensio*n*i inseruerit Aristophanes ignoramus: nisi quod *Δαφνηφορικά* Partheniorum libro secundo videtur complexus esse. *Τραγικά δράματα* Boeckh ad Hyporchematum lib. II, *Βακχικά* ad Dithyramborum lib. II refert; sed mihi verisimilius videtur, tragoedias a dithyramborum societate non disiunctas esse, *Βακχικῶν*²⁾ autem fortasse Prosodiorum libro II inserta sunt, quem librum *Ἐνθρονισμοῖς* vindicat Boeckh; at haec poemata disparia admodum fuisse videntur, poterat Aristophanes partim Partheniis, alia aliis libris, velut *ὑπορχημάτων* libro secundo inserere. Eadem ratio videtur etiam Scoliorum fuisse, quae ad Encomia revocat Boeckh: at non est verisimile ex duobus integris libris unum volumen nimis illud quidem amplum confectum esse: haud dubie tunc encomia in Aristophanea recensione duobus libris fuissent comprehensa. Videtur igitur scolia partim cum encomiis coniunxisse, quoniam inter haec carmina arcta necessitudo intercessit, alia autem aliis libris addidisse, potissimum libro III Partheniorum, qui liber carmina miscella continebat.

Iam cum his, quae de antiquiore editione et Aristophanea recensione exposui, videtur pugnare, quod passim Scolia a grammaticis commemorantur, cum Enthronismorum et reliquorum carminum, quorum tituli priori editioni peculiares sunt, nulla fiat mentio. Sed hanc quaestionem solvam. Athenaeus identidem Pindari scolia adhibet, at singulos locos ubi examinaveris, apparet id ibi factum esse, ubi ex antiquioribus auctoribus Pindari versus repetiit, velut fr. 126 ex Aristoxeno descripsit, fr. 128 ex Theophrasto ut videtur, fr. 123 ex Chamaeleontis libro *περὶ Πινδάρου*, ex quo libro etiam propagavit fr. 122, quod quidem non aperte ex Scoliorum libro affert, sed quoniam poeta ipse

---

Pindari hyporchema in Hieronem haud dubie dei alicuius laudes continebat. Suo igitur iure Aristophanes Pindari hyporchemata post Parthenia collocavit.

1) Eustathius, fortasse Plutarchum secutus, aliter sentit: *ἐπινίκιοι . . . οἱ καὶ περιέγονται* (scr. *περιέδονται*, antea correxi *πράττονται*) *μάλιστα διὰ τὸ ἀνθρωπικώτεροι εἶναι καὶ ὀλιγόμυθοι καὶ μηδὲ πάντῃ ἔχειν ἀσαφῶς κατὰ γὰρ τὰ ἄλλα*.

2) Fortasse revera *Ἰοβακχικά* vocabantur haec poemata.

suum carmen σκόλιον appellat, haud dubie olim huic libro fuit insertum.¹⁾

Iam quod Didymus in scholiis ad Nem. XI 1 videtur Παρ-
ολνια dicere, quae antea dicta sunt Σκόλια, iam olim ad eum
locum monui Παρθενεῖα esse corrigendum. Neque magis huc
pertinet testimonium schol. Aristoph. Lysistr. 1237: ὅταν γάρ
τις ᾄσῃ ἀπὸ τῶν σκολιῶν Πινδάρου, λέγομεν ὅτι δεῖ μᾶλλον ᾄδειν
ἀπὸ Κλειταγόρας τῆς ποιητρίας. neque enim hic grammaticus
librum illum peculiarem, qui olim scolia carmina comprehendebat,
intelligit, sed Atticum illud scolium:

καὶ Τελαμῶνος Αἶαν αἰχμητά, λέγουσί σε
εἰς Τροίαν ἄριστον ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα,

videtur ad Pindarum referre, sive coniectura sive vetere aliqua
memoria usus, vide quae ad Scolion 17 adnotavi.

Unus superest Suidae locus v. Ἀθηναίος, ubi legitur καὶ
Πίνδαρος ἐν σχολῇ, ita enim ipse grammaticus videtur scripsisse,
corruptela deceptus, debebat autem ἐν σκολοῖς scribere: proba-
biliter enim haec referunt ad fr. 123 v. 3 κυλίσσεν Ἀθαναίαισι
πέντρον. Haec Suidas neque ex Phrynico neque ex Pausaniae
Aellive Dionysii lexicis repetiit, sed ex Antiatticista, qui ut Atti-
cistarum notissimum illud praeceptum, mulierem Ἀττικὴν sive
Ἀστικήν, non Ἀθηναίαν esse dicendam, redargueret, adhibuit hunc
Pindari versum, satis ille quidem importune scriptoris non Attici
testimonio usus, quod etiam suapte natura non satis conveniens
est: sed eandem argumentandi rationem etiam deprehendimus
in epitome Antiatticistae, quae nunc extat, qua magis integra
videtur Suidas usus esse. Antiatticista autem videtur hoc exem-
plum ex Aristophane grammatico descripsisse: Atticistae enim
sequuntur auctoritatem Megaclidis peripatetici,²⁾ qui in libro
περὶ Ὁμήρου primus hoc adnotavit. Aristophanes autem gram-
maticus (cui postea Didymus assensus est, vid. Steph. Byz. p. 34),
cum videret hoc non satis congruere cum veterum scriptorum
usu, Megaclidi adversatus est, ut videtur in libro Ἀττικῶν λέξεων,
vid. fragm. Paris. ap. Boissonadium ad Herodiani Epimer. p. 283:
ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους τοῦ περὶ λέξεων διαλαβόντος· ὅτι ἐστὶν Ἀθη-
ναία γυνή, ὥσπερ καὶ Ἀθηναῖος. Aristophanes potuit Pindari

1) Quod Chamaeleon ibidem carmen Olympicum XIII ἐγκώμιον
dicit, antiquo more illud vocabulum adhibuit: nam iam tunc in edi-
tionibus epinicia ab encomiis discreta fuerunt.

2) De Megaclide, qui Chamaeleontis fere aequalis videtur fuisse,
vide Sengebusch Diss. Homer. I 88.

versum adhibere, quandoquidem Megaclides non de solis Atticis, sed omnino de Graeci sermonis consuetudine videtur dixisse, sed fortasse homo doctus et imprimis prudens Pindaricum exemplum tantum adscripsit, ut ostenderet ab hac quaestione alienum esse: Antiatticista autem non dubitavit in suum usum satis imperite convertere. Iam si Aristophanes Ἀττικὰς λέξεις ante collegit, quam Pindari carmina recensuit, non est mirum, si vulgarem carminum Pindaricorum ordinem secutus Σκόλια memoravit.

Ab hac igitur Pindaricarum reliquiarum sylloge, quae ex Alexandrinorum grammaticorum recensione suspensa est, Scoliorum memoria prorsus erat segreganda; at quoniam ignoramus singula carmina quibus libris illi critici vindicaverint, Boeckhium secutus Scoliorum fragmenta Encomiis subieci.

I.

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ.

1. [4.] *)

+ 0 - 0 + 0 - - + 0 - - + 0 0
 - + 0 - 0 + 0 0 - 0
 - + 0 0 - 0 0 - + 0 - - + 0 0
 - + 0 0 - 0 0 - - + 0 - -
 5 + 0 0 - 0 0 - - + 0 - - + 0 - + 0 0 -
 - + 0 - - + 0 0 - 0 0 -
 - + 0 - 0 0 - -

Κλεινὸς Αἰακοῦ λόγος, κλεινὰ δὲ καὶ ναυσικλυτός

Αἴγινα· σὺν θεῶν δέ νιν αἶσα

Ἄλλου τε καὶ Αἰγυμιοῦ Δωριεὺς ἐλθὼν στρατός

ἐκτίσσατο· τῶν μὲν ὑπὸ στάθμα νέμονται

5 οὐ θέμιν οὐδὲ δίκαν ξείνων ὑπερβαίνοντες· οἳ δ' ἀρετάν

Fr. 1. Novi carminis hoc exordium (integra autem est strophe) additum Isthmiis legitur in D et eius apographis DDDD, sed scripturae varietatem Mommsen nullam notavit. — V. 1. Κλεινός, Hermann κλεινός μὲν. — V. 2. θεῶν Boeckh et Hermann, codd. θεῶ. — αἶσα Boeckh, codd. αἶσα. — V. 4. ἐκτίσσατο Hermann, libri exhibent

*) Numeri uncis inclusi sunt editionis Boeckhianae. Asterisco notavi ea fragmenta quae ad quam carminum classem pertineant, non est memoriae proditum, vel quae sine poetae nomine leguntur.

δελφῖνες ἐν πόντῳ, ταμίαι τε σοφοί
Μοισᾶν ἀγανίων τ' ἀέθλων.

2.

ΚΑΣΜΤΛΩΙ ΡΟΔΙΩΙ

ΠΥΚΤΗΙ.

∞ ∘ _ ∘ _ ∘ _ ∘ _ ∘ _ ∘ _ ∘ _ ∘ _
_ ∘ _ _ ∘ _ _ ∘ _ _ ∘ _ _ ∘ _ _ ∘ _ _

Ὁ δ' ἐθέλων τε καὶ δυνάμενος ἄβρὰ πάσχειν
τὰν Ἀγαμήδει τε Τροφώνιῳ θ' Ἐκαταβόλου λαβὼν συμ-
βουλίαν.

3. [26.]

Plut. Consol. ad Apoll. c. 14: Καὶ περὶ Ἀγαμήδους τε καὶ Τροφώνιον φησὶ Πίνδαρος, τὸν νεῶν τὸν ἐν Δελφοῖς οἰκοδομή-
σαντα αἰτεῖν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος μισθόν, τὸν δ' αὐτοῖς ἐπαγ-
γελλασθαι εἰς ἐβδόμην ἡμέραν ἀποδώσειν, ἐν τοσούτῳ δ' εὐωχεῖσθαι
παρακελεύεσθαι, τοὺς δὲ ποιήσαντας τὸ προσταχθὲν τῇ ἐβδόμῃ
νυκτὶ κατακοιμηθέντας τελευτῆσαι. Λέγεται δὲ καὶ αὐτῷ τῷ Πιν-
δάρῳ ἐπισκῆψαντι τοῖς παρὰ τῶν Βοιωτῶν πεμφθεῖσιν εἰς θεοῦ

ἐκτήσατο. — τῶν μὲν Hermann, libri τὰ μὲν, Hartung τοὶ μὲν.
— Ad hoc carmen fortasse referendum fr. 190, quod Clitomachi in
honorem scriptum esse coniecit Boeckh.

Fr. 2. Schol. Luciani Dial. Mort. III ex cod. Vat. (Pal. 73) edidit
E. Rhode Philol. XXXV 199 seq.: τοῦτον γὰρ τὸν Τροφώνιον καὶ τὸν
ἄλλον μέμνηται Πίνδαρος ἐν τῇ ᾠδῇ τῶν Ἰσθμιονικῶν (cod. ICOMIONIK)
τῇ (cod. τὴν) εἰς Κασμύλον (cod. Κάσμηλον) Ῥόδιον πύκτην· Ἰστορεῖ δὲ
οὕτως (c. οὕτος)· ὁ δὲ θέλων τὲ κτλ. ὁ δὲ τὴν περὶ ταῦτα φράσιν συνταξας
λέγει οὕτως. hic desinit scholion: novissima verba ad paraphrasin
referenda puto, scr. τὴν περὶ ταῦτα μετὰ φρασιν. — V. 1. ἐθέλων Rhode,
cod. θέλων. — V. 2. Ἀγαμήδει τε scripsi, cod. Ἀγαμηδεῖ, quod aegre
crediderim Pindarum admisisse, quamvis numeri in duobus his versibus
brevium syllabarum et solutionum frequentia sint insignes. — λαβὼν
συμβουλίαν scripsi, cod. συμβουλίαν λαβὼν. Verum gravius etiam
vitium credo delitescere; Pindarus videtur scripsisse: Σὺ δ' ἐθέλων
... λάβον συμβουλίαν. Imperativi formam λάβον Syracusanis vin-
dicat Theodosius Bekk. An. III 1028: ἐκρατήθη Συρακουσίων ἔθος.
ἐκεῖνοι γὰρ τὰ εἰς ἑ προστακτικὰ εἰς ὃν μεταποιούσι, τὸ λάβε λάβον
λέγοντες, καὶ τὸ ἀνελε ἀνελον. adde Joh. Characem Et. M. 302, 32.
Doriensibus tribuit Greg. Corinthius. Poeta ipsum victorem Casmylum
Rhodium pugilem, qui etiam Pythia vicit (quo spectat Simonidis
epigr. 154), alloquitur atque viam munit ad parechasin de Agamede
et Trophonio, admonens oportere homines in secundis rebus vel
maxime mortis instantis esse memores, atque ita more suo praesentem
laetitiam severitate prudenter temperat.

πυθέσθαι, τί ἀριστόν ἐστιν ἀνθρώποις, ἀποκρίνεσθαι τὴν πρόμαντιν, οἳ οὐδ' αὐτοὺς ἀγνοεῖ, εἴγε τὰ γραφέντα περὶ Τροφωνίου καὶ Ἀγαμήδους ἐκείνου ἐστίν· εἰ δὲ καὶ πειραθῆναι βούλεται, μετ' οὐ πολὺ ἔσεσθαι αὐτῷ πρόδηλον. καὶ οὕτω πυθόμενον τὸν Πίνδαρον συλλογίζεσθαι τὰ πρὸς τὸν θάνατον, διελθόντος δ' ὀλίγου χρόνου τελευτῆσαι. Rhode recte ad hoc carmen rettulit, quae Paeonibus adscripsit Boeckh, threnis Wyttenbach, cui olim assensus sum.

(ΠΡΩΤΕΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.)

4. [199.]

— — — — —

Κεῖ μοι τιν' ἄνδρα τῶν θανόντων.

5. [1.]

— — — — —

— — — — —

— — — — —

Αἰολίδαν δὲ Σίσυφον κέλοντο
ᾧ παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι γέρας
ἀποφθιμένῳ Μελικέρεα.

Fr. 4. Schol. Pind. Isthm. IV inscr. erroris arguens interpretes, qui negabant Pytheam Isthmiacam victoriam nactum esse: *λανθάνει δὲ αὐτούς· ἐν γὰρ τῇ γεγραμμένῃ πρώτῃ ᾠδῇ ὡς οἰκείῳ αὐτῷ ἱστορεῖ, οἳ καὶ ὁ Πυθέας Ἰσθμια ἐνίκησε· λέγει δὲ ἤδη τετελεστηκότα τὸν Πυθέαν· Κεῖ μοι τιν' ἄ. τ. θανόντων καὶ τὰ ἐξῆς. Verba ἐν τῇ γεγρ. πρώτῃ ᾠδῇ Boeckh refert ad Isthm. IV (V) 15, fragmentum, quod subsequitur ex Threnis vel ex epinicio aliquo sumptum esse putat. At neque oda Isthm. IV (V) γεγραμμένη πρώτη dici poterat, nam est scripta post Isthm. V (VI), neque IV (V) 18 Isthmiam Pythaeae victoriam testatur: ex V (VI) 61 licuit talem facere coniecturam, atque schol. ad illum locum videtur ita quamvis perperam interpretatus esse: ὁ μὲν γὰρ Φυλακίδας Ἰσθμια δις νικᾷ, καὶ Νέμεα ἀπαξ, ὁ δὲ Πυθέας Νέμεα (καὶ Ἰσθμια, καὶ Εὐθυνμένης ὁμοίως Νέμεα), ita enim hic locus supplendus. Qua propter omnia ad perditum aliquod carmen referenda sunt; corrigo *Πρωτέα* pro *πρώτῃ*. Proteas Aegineta cognatus Pythaeae videtur Isthmia vicisse, quam victoriam cum Pindarus carmine celebraret, etiam Pythaeae iam mortui victoriam Isthmiam commemoravit, quae parta fuit paulo ante obitum, itaque huius laudis non potuit poeta facere mentionem in carminibus quae supersunt.*

Fr. 5. Apollon. Dysc. de Synt. II 21 p. 156: *Ἄλλα καὶ τὸ ἐν Ἰσθμιονίκαις Πινδάρων ἐτάραξε τοὺς ὑπομνηματισταμένους· Αἰολ.* Refert enim nonnullos ὧ i. e. ὡς, alios ὧ legisse; iidem versus leguntur de Pron. p. 321 A. — V. 1. *κέλοντο* de Pron., *κέκλοντο* v. Synt., sed A *κέλοντο*, et deinde Apoll. dilucide *κέλοντο*. — V. 2. *ὄρσαι*, Synt. *ὠρσαι*. — V. 3. *ἀποφθιμένῳ* Bekker, Ap. Synt. *φθιμένῳ*, Pron. *ἐπιφθιμένῳ*, sed *ἐπὶ φθιμένῳ* quod proposui, non est probabile. — Cete-

6.

In eodem carmine Melicertem Ἀθαμαντιάδαν Pindarus dixit, vid. Apollon. Dysc. de synt. II 21 p. 156, ubi adscriptum fr. 5: ἀποροῦσι, πῶς ὄν εἶπεν Ἀθαμαντιάδαν, καὶ Σισύφον παρίστησιν. et deinde τί γὰρ τὸ ἐμποδὼν τὴν ᾧ ἀντωνυμίαν κτητικὴν ὑπάρχειν μεταλαμβάνεσθαι τε εἰς τὸ αὐτῆς, ἐκέλοντο τῷ αὐτῆς παιδί, ὃν καὶ Ἀθαμαντιάδην εἶπε.

7. [2.]

— — — — —

ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύνλισέ νιν.

8. [3.]

Eustath. Od. μ' 1715, 63: ὅτι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον κατὰ γένος εἰρησθαι οὐδέτερον, ὥς ἐμφαίνει Πίνδαρος ἐν Ἰσθμιονίκαις εἰπὼν τρία κρᾶτα ἦτοι κράατα.

9.

Serv. Virg. Georg. I 31: „Generum vero pro marito positum multi accipiunt, . . . nam et Pindarus ἐν τοῖς Ἰσθμίοις γαμβρὸς ἀντὶ τοῦ νυμφίου dixit.“ Quae non possunt referri ad Isthmia III 78 vel V 25.

His continuo subiungo omnia fragmenta, quae Eustathius in prologo Πινδαρικῶν παρεκβολῶν servavit; nam grammaticus, cuius commentarium Thessalonicensis in suum usum convertit, omnia exempla, quibus Pindari dicendi genus illustrat, ex epiniciis solis petivit, neque alia praeter haec carmina videtur usurpavisse, sed his quattuor libris usus est etiam tunc integris: sunt igitur haec fragmenta ad Isthmias, fortasse nonnulla ad Nemeaeas odas revocanda. Unum aliunde petitum videtur, ἐλικοβλέφαρος Ἀφροδίτη (Eusth. 16), nam legitur hoc Scol. Fr. 123, 5,

rum aliquando suspicatus sum poetam in hoc epinicio fabulam de Glaucō attigisse Anthedonio (vid. fr. inc. 274), nam fuerunt, qui Melicertae postea Glauci nomen inditum esse proderent, vid. Athen. VII 296 D: Νικάνωρ δ' ὁ Κυρηναῖος ἐν Μετονομασίαις τὸν Μελικέρτην φησὶ Γλαῦκον μετονομασθῆναι.

Fr. 7. Apollon. Dysc. de Pron. p. 368 A: ἔτι καὶ ἡ νιν τάσσεται ἐπὶ πλήθους ὅστις κτλ. Πίνδαρος Ἰσθμιονίκαις. — ἐξεκύνλισε Bekker, cod. ἐξεκύνλισθη. sed videtur potius legendum ἐξεκύνλισε τρίς νιν Poeta de luctatore vel pancratiasta, qui adversarios deiecit, verba facere videtur, quemadmodum schol. Isthm. IV 81 Melissum κυλιστικὸν vocat.

sed potuit Pindarus hoc epitheton etiam in epinicio aliquo per-
dito adhibere.

* 10.

— — — — —
Ἑλπίσιν ἀθανάταις ἀρμῶ φέρονται.

* 11.

— — — — —
Οὐ. ψευδὸς ἐρίξω.

* 12.

Eust. Pr. 11: τοῦ τάσσειν ἀσυνήθως καθ' ὑποταγὴν τῶν
ὀφειλόντων προτάττεσθαι τὸ ἐνίκησαν οἷ ἥγουν οἷ τινες ἐνίκησαν.
(Schneidewin ἐνίκησαν.)

* 13.

Eust. pr. 16: ἵππον κρατησίποδα, τὸν δρόμῳ νικήσαντα
(λέγει). neque enim hoc referendum ad Pyth. X 15, quo loco
certe antiqui interpretes *Φρικλᾶν* hominem, non equum intelligunt.

* 14. 15.

Eust. Pr. 16: καὶ Δία εὐρύζυγον (καλεῖ) ἄλλως παρὰ τὸ
ὑψίζυγον· τὸν δ' αὐτὸν καὶ . . . ἐρισφάραγον. idem Eust. ad
Odys. 1636, 8: ὅθεν καὶ Πίνδαρός που ἐπὶ πολυήχου τὸ ἐρισφά-
ραγον τίθησιν. Pindari fortasse versus est, quem sine poetae n.
Et. M. 166, 53 affert, id quod etiam Gaisford coniecit:

Ἐρισφάραγος πόσις Ἥρας ἔσσειται.

sic enim scribendum, v. *Ἥρας ἔσσειται.*

* 16. 17. 18.

Eust. Pr. 16: Κρατησιβίαν χερσὶ τὸν ῥωμαλέον, καὶ ἀρμα-
σιδούπους τοὺς ἱππικωτάτους, καὶ ἐλασίχθονα Ποσειδῶνα τὸν
ἐννοσίγαιον, nisi forte Pyth. VI 50 pro τὴν δ' Ἐλέλιχθον olim
etiam *Ἐλάσιχθον* legebatur.

Fr. 10. Eustath. prooem. 21: μάλιστα δὲ ἄτριπτον εἰς συνήθη
γνώσιν τὸ ἀρμῶ, ἥγουν ἄρτι, ὁ παρ' ἐτέροις ἀρμοῖ λέγεται . . . οἶον
ἐλπίσιν κτλ.

Fr. 11. Eust. pr. 21: τὸ μέντοι ἐρίξαι ἥγουν εἰς ξὺν κινήσαι οἶον·
οὐ ψ. ἐρίξω, ἥγουν οὐχ οὕτως πρὸς ψευδὸς φιλονεικήσω, οὐχ οὐ-
τως ἀσαφές.

* 19. 20.

Eust. Pr. 16: Ἀγῶνα δὲ μνησιστέφανον, ὃν καὶ ἐτέρως κατὰ λόγον δριμύτατον μνησιτῆρα στεφάνων εἶπεν. Schneidewin μνασιστέφανον et μνασιτῆρα.

* 21.

Eust. Pr. 26: Λιτὴν δὲ Ἡὼ τὴν εὐκταίαν καὶ ὡς ἂν τις Ὀμηρικῶς εἴποι πολὺλλιστον, εἴτε καθ' ἑτερόν τινα τριλίστον.

* 22.

Eust. Pr. 21: καὶ τόσσαι καλῶν ἥγουν ἐπιτυχεῖν.

* 23.

Eust. Pr. 21: καὶ τὸ ἀμεῦσαι ὃ ἐστὶ παρελθεῖν καὶ νικῆσαι, οἷον ἀμεύσεσθαι Νάξιον Τίσανδρον. scr. ἀμεύσασθαι, cf. Hesych. ἀμεύσασθαι διελθεῖν (scr. παρελθεῖν), πραιωῶσασθαι. Apud Hesychium continuo sequitur glossa ἀμενσιεπής, quemadmodum apud Eust.

* 24.

Eust. Pr. 21: ὁθεν καὶ ἀμενσιεπῆ φροντίδα φησὶ τὴν ταχέως εὐρετικὴν διάνοιαν. Hesychius: ἀμενσιεπής· διαλλάσσουσα καὶ ἀμειβομένη τοῖς λόγοις. Eadem Et. M. 82, 16.

* 25. 26. 27.

Eust. Pr. 21: καὶ τὸ πέδοικος ὃ ἐστὶ μέτοικος, καὶ τὸ πέδα στόμα φλέγει ἀντὶ τοῦ μετὰ στόμα, καὶ τὸ πεδασχεῖν ἦτοι μετασχεῖν.

* 28.

Eust. Pr. 21: καὶ τὸ ἀκασκᾶ, ὃ δηλοῖ τὸ ἡσύχως, ὁθεν ἴσως καὶ ὁ παρ' Ὀμήρῳ ἀκάκητα. quod adverbium olim volui reddere Pyth. IV 156. Quod paulo post scribit Eust. οὕτω δὲ καὶ τὸ πρὸν δωρικὸν ἀποροῖτο ἂν, διὰ τί μὴ περιήγαγε τὸ πρὶν εἰς τὴν διὰ τοῦ ἧ γραφήν, obscuritate laborat subestque haud dubie error.

Y M N O L.

29. 30. [5. 6.]

[illegible]

Ἴσμηρὸν ἢ χρυσάλακτον Μελίαν,
ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν,
ἢ τὰν κυανάμπυκα Θῆβαν,
ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλῆος,

Fr. 29. Lucian. Demosth. Encom. c. 19: ὥσπερ οὖν ὁ Πίνδαρος ἐπὶ πολλὰ τῷ νῷ τραποόμενος οὕτω πως ἠπόρηκεν, Ἰσμηνὸν . . . ὑμνῆσομεν, ubi Sch. ἀρχαί ταῦτα τῶν Πινδαρόν τοῦ μελοποιοῦ ὕμνων. Partem adfert Plut. de glor. Athen. c. 14: ἡ δὲ Κόρινθα τὸν Πίνδαρον ὄντα νέον ἔτι καὶ τῇ λογιότητι σοβαρῶς χρώμενον ἐνουθέτησεν ὡς ἄμυστον ὄντα . . . σφόδρα οὖν ὁ Πίνδαρος ἐπιστήσας τοῖς λεγομένοις ἐποίησεν ἐκείνῳ τὸ μέλος. Ἰσμηνὸν . . . Ἡρακλέους ἡ τάν (V. 1—6). δειξαμένον δὲ τῇ Κορίνῃ γελᾶσασα ἐκείνη τῇ χειρὶ δεῖν ἔφη σπεῖρειν, ἀλλὰ μὴ ὀλῶ τῷ θυλάκῳ· τῷ γάρ ὄντι συγκεράσας καὶ συμφορησας πανσπερμῖαν τινὰ μύθων ὁ Πίνδαρος εἰς τὸ μέλος ἐξέχευεν. Respicit hoc carmen etiam Lucian. Icaromen c. 27: ἐν δὲ τῷ δειπνῶ ὁ τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε καὶ ὁ Σεληνὸς κόρδιακα ὠρχήσατο καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστάσαι τῆς τε Ἡσίοδον Θεογονίας, ἧσαν ἡμῖν καὶ τὴν πρώτῃν φῶδῃ τῶν Ὑμνων τῶν Πινδαρόν, quod schol. male ad Ol. I refert. Thebanis scriptum fuisse carmen arguit Schol. Pind. Nem. X 1: ὁ δὲ Πίνδαρος, ὅτε βοῦλοῖτο ἐκπαινεῖν τὰς πατρίδας τῶν νενηκῶτων ἀδροφίην εἰσθεῖε τὰ πεπραγμένα ταῖς πόλεσι περιφανῆ, καθὼς ἐν τῇ φῶδῃ, ἧς ἡ ἀρχή· Ἰσ. ἡ χρ. Μελίαν. Est igitur haec primi hymni prima strophe. — V. 1. χορηαῖάνατον Plut. Sch. Pind., χορησιλάνατον Luc. et Dio Chrys. Or. XXXIII T. II 457 (ubi v. 1 et ἡ Κάδμων affert). — V. 2. ἱερὸν, ap. Luc. A ἱερὸν. — ἀνδρῶν om. Luc. — V. 3. om. Plut. Respicit huc sch. Pyth. II inscr. τὰς δὲ Θήβας . . . κνανάμ-
πυκας (Πίνδαρος προσαγορεύει). — V. 4. πάντολμον Luc. (A π τολμον),
πάνν Plut. — Ἡρακλέος ap. Luc. B et reliqui praeter AFGa, qui
Ἡρακλέους ut Plut. — Ceterum de primo hoc hymno disputavit Leutsch
in Philol. XI 175 seqq.

5 ἢ τὰν Διωνύσου πολυγαθέα τιμάν,
ἢ γάμον λευκαλένου Ἀρμονίας ὑμνήσομεν . . . . ;

* * *

Πρῶτον μὲν εὖβουλον Θέμιν οὐρανίαν
χρυσέαισιν ἵπποις Ὀκεανοῦ παρὰ παγᾶν
Μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνάν
ἄγον Οὐλύμπου λιπαρὰν καθ' ὁδόν
5 σωτήρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν·
ἀ δὲ τὰς χρυσάμυνκας ἀγλαοκάρπους τίκτεν ἀλαθείας Ὀρας.

* 31. [7.]

Aristid. II 142: Πίνδαρος δὲ τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐποιήσατο, ὥστε ἐν Διὸς γάμῳ καὶ τοὺς θεοὺς αὐτοὺς φησιν ἐρομένον τοῦ Διός, εἴ του δέοιντο, αἰτῆσαι ποιήσασθαι τινὰς αὐτῷ θεοὺς, οἵτινες τὰ μεγάλα ταῦτ' ἔργα καὶ πᾶσάν γε δὴ τὴν ἐκείνου κατασκευὴν κατακοσμήσουσι λόγοις καὶ μουσικῇ. Probabiliter huc rettulit Boeckh. Cf. Choric. Gaz. p. 305 ed. Boisson.: ἐποίησε Πίνδαρος καὶ θεοὺς ὀκνοῦντας ὑμνῆσαι τὰς τοῦ Διὸς εἰς ἀνθρώπους φιλοτιμίας.

32. [8.]

..... - - - - -
- - - - -
..... Τοῦ θεοῦ

ἄκουσε Κάδμος μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυμένον.

Fr. 30. Clem. Al. Str. VI 731: Πίνδαρος δὲ ἄντικρυς καὶ σωτήρα Δία συνοικοῦντα Θέμιδι εἰσάγει, βασιλέα, σωτήρα δίκαιον ἐρμηνεύων ὥδε πως: Πρῶτον κτλ. Eiusdem hymni stropham esse vidit Boeckh. — V. 1. Hephaestio affert p. 91 sine auct. n. — πρῶτον, ap. Cl. vulgo πρῶτα. — V. 2. ἵπποις Hermann, v. ἵπποισιν. — ib. παρὰ παγᾶν Boeckh, v. παρὰ πάγον. — V. 4. ἄγον Οὐλύμπου Hermann, v. ἄγον Ὀλύμπου. — καθ' ὁδόν, v. κάθοδον. — V. 5. ἔμμεν Heyne, vulgo ἔμμεναι. — V. 6. ἀλαθείας Ὀρας Boeckh, coll. Hesychio: ἀλαθείας Ὀρας λέγει γὰρ ὅτι νυκτισμῷ (φανερὰ) πάντα ποιοῦσιν. et idem: ἀληθεῖς οἱ μηδὲν ἐπιλανθανόμενοι, ὥς Πίνδαρος. Apud Clem. ἀγαθὰ σωτήρας, unde Stephanus ἀγαθὰς Ὀρας.

Fr. 32. Aristid. II 383: ἀλλ' ὅτι καὶ τοῖς Τμνοῖς διεξιὼν περὶ τῶν ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ συμβαινόντων παθημάτων τοῖς ἀνθρώποις καὶ τῆς μεταβολῆς τὸν Κάδμον φησὶν (Πίνδαρος) ἀκούσαι τοῦ Ἀπόλλωνος μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυμένον. Plut. de Pyth. orac. c. 6: ὁ δὲ Πίνδαρος ἀκούσαι φησι τοῦ θεοῦ τὸν Κάδμον [οῦ] μουσικὰν ὀρθὰν, οὐχ ἡδεῖαν, οὐδὲ τραφεράν, οὐδ' ἐπικεκλασμένην τοῖς μέλεσιν. et iterum corrupte de animae procr. c. 33: ὥς πον καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος τοῦ θεοῦ φησιν ἐπακούοντος οὐκ ἀνορέαν ἐπιδεικνύμενος τὸν Κάδμον. Numerum restituit Boeckh; videtur fragm. ex epodo huius hymni petitum.

33. [133.]

"Ανακτα τὸν πάντων ὑπερβάλλοντα χρόνον μακάρων.

* 34. [9.]

— — — — —
 Ὅς καὶ τυπεὶς ἄγνῳ πελέκει τέκετο ξανθὰν Ἀθάναν.

* 35. [10.]

— — — — —
 Κείνων λυθέντων σαῖς ὑπὸ χερσίν, ἄναξ.

ΕΙΣ ΑΜΜΩΝΑ.

36. [11.]

— — — — —
 Ἀμμων Ὀλύμπου δέσποτα.

Fr. 33. Plutarch. Qu aest. Platon. VIII 4: τὴν δ' οὐσίαν αὐτοῦ καὶ τὴν δύναμιν οὐ συνορῶντες, ἣν ὁ τε Πίνδαρος ἔαικεν οὐ φαύλως ὑπονοῶν εἰπεῖν· ἄνα τῶν πάντων κτλ. ἄνακτα Heyne, τὸν Hermann restituit. Versum huc rettuli, non solum quia numerus idem prorsus est atque fr. 32, sed etiam propter Aristidis locum II 383 (vid. fr. 32). Praeterea ex hoc hymno et hoc ipso loco fortasse petitus est alius versus fr. inc. 178. Item ad hunc hymnum fort. referendum est fr. inc. 187, et praeterea fr. 149, qui versus prorsus congruit cum strophae v. 2, si particulam δὲ sustuleris, quae non satis auctoritatis habet. Leutsch etiam huc revocat fr. inc. 146 (quae Hartung ex hymno aliquo in Minervam petita esse censet), at numeri non congruunt, nisi statuas v. 1 esse epodi versus novissimi particulam: sed clausulae vix apti sunt numeri.

Fr. 34. Hephaestio 91: Ἀντεστραμμένον δέ ἐστι τούτῳ τὸ Πινδαρικὸν καλούμενον· ὃς καὶ τυπεὶς (Fl. B τί πῶς, H τυπῶς) . . . Ἀθάναν. Σοφοὶ δὲ καὶ κτλ. Pindari hunc versum esse verisimile est, praesertim cum is, qui sequitur, dilucide Pindaro tribuatur. Legitur etiam sed corrupte ap. Plotium de metris p. 300 ed. Gaisford. (vid. codd. lect. ap. Keilium). — Boeckh, ut similis existeret hic versus strophae v. 1, inde a verbis ξανθὰν Ἀθάναν novum versum orditur, at potest hic versus ex epodo petitus esse.

Fr. 35. Hephaestio 91: τὸ δὲ ἀντεστραμμένον τούτῳ Ἰαμβέλεος καλεῖται· τούτῳ δὲ ἐν συνεχείᾳ οὐκ ἴσμεν τινὰ κεχηρμένον, διεσπαρμένως δὲ· πρῶτον (fr. 30, 1) κτλ. κείνων λυθέντων (C λυθέντες) κτλ. Cum prior versus Pindari sit, hic quoque ei vindicandus.

Fr. 36. Schol. Pind. Pyth. IX 89: ἢ διὰ τὸ τὸν Ἀμμωνα Δία νομίζεσθαι. Ἀμμων Ὀλ. δ. φησί, καὶ πάλιν (Pyth. IV 16) Διὸς ἐν Ἀμμωνος θεμέθλοις. Ex hymno esse arguit Pausan. IX 16, 1: οὐ πόρρω δὲ ἐστὶ ναὸς Ἀμμωνος, καὶ τὸ ἄγαλμα ἀνέθηκε μὲν Πίνδαρος, Καλάμιδος δὲ ἐστὶν ἔργον· ἀπέπεμφε δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ Λιβύης ἐς Ἀμμωνίου τῷ Ἀμμωνι ὕμνος. καὶ οὗτος καὶ ἐς ἐμὲ ἦν ὁ ὕμνος ἐν τριγώνῳ στήλῃ παρὰ τὸν βωμόν, ὃν Πτολεμαῖος ὁ Λάγον τῷ Ἀμμωνι ἀνέθηκεν. For-

ΕΙΣ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΝ.

37. [12.]

— — — — —

Πότνια θεσμοφόρε χρυσάνιον . . . . .

ΕΙΣ ΤΥΧΗΝ 38—41.

* 38. [16.]

— — — — —

— — — — —

Ἐν ἔργμασι δὲ νικᾷ τύχα,
οὐ σθένος.

39. 40. 41. [14. 15. 13.]

Pausan. IV 30, 6: Ἦισε δὲ καὶ ὕστερον Πίνδαρος ἄλλα τε ἐς τὴν Τύχην, καὶ δὴ καὶ φερέπολιν ἀνεκάλεσεν αὐτήν. Plut. de fort. Rom. c. 10: τὴν δὲ Τύχην καὶ οἱ μετ' ἐκείνον ἐθαύμασαν βασιλεῖς ὡς πρωτόπολιν καὶ τιτηνὸν καὶ φερέπολιν τῆς Ῥώμης ἀληθῶς κατὰ Πίνδαρον. — Plut. ibid. c. 4: Οὐ μὲν γὰρ ἀπειθῆς (Τύχη) κατὰ Πίνδαρον, οὐδὲ δίδυμον στρέφουσα πηδάλιον, ubi Reiske coniecit ἀπειθῆς. Dubium, num etiam δίδυμον στρέφουσα πηδάλιον ad Pindarum sit referendum: certe Fortuna in recentioris demum artis monumentis gubernacula gestat: est tamen deae convenientissimum insigne, nec mirum si poetae antiquiores artificibus hoc suppeditaverunt. — Pausan. VII 26, 8: ἐγὼ μὲν οὖν Πινδάρου τά τε ἄλλα πείθομαι τῇ ᾧδῃ, καὶ Μοιρῶν τε εἶναι μίαν τὴν Τύχην καὶ ὑπὲρ τὰς ἀδελφάς τι ἰσχύειν. Hic quidem locus praecipue fidem facit, Pindarum peculiari car-

tas ad hunc hymnum pertinet insigne fragmentum, quod probabili ratione Pindaro tribuitur, Fr. Adesp. 83.

Fr. 37. Vit. Pind. cod. Vrat. T. II p. 9 ed. Boeckh (p. 97 Westerm.): ἄλλα καὶ ἡ Δημήτηρ ὄναρ ἐπιστάσα αὐτῷ ἐμέμψατο, ὅτι μόνῃ τῶν θεῶν οὐχ ὕμνησεν, ὃ δὲ εἰς αὐτὴν ἐποίησε πόλῆμα, οὗ ἡ ἀρχή· Π. θε. χρυσάνιον. Boeckh χρυσανίου coni., scil. δάμαρ Ἄιδου. Similia Eustath. Prooem. 27 (ubi tantum Πότνια θεσμ.). Cf. Paus. IX 23, 2 qui eadem accuratius refert, tum addit: Πίνδαρος . . . ὕμνον ᾗσεν ἐς Περσεφόνην, . . . ἐν τούτῳ τῷ ᾄσματι ἄλλαι τε ἐς τὸν Ἄϊδον εἰσὶν ἐπικλήσεις, καὶ ὁ χρυσήνιος, δηλὰ ὡς ἐπὶ τῆς Κόρης τῇ ἀρπαγῇ.

Fr. 38. Aristid. II 334: ἄλλὰ κἀνταῦθα τὸ τοῦ Πινδάρου κρατεῖ· πάνν γάρ μετ' ἀληθείας τοῦτ' ἐκεῖνος ὕμνησεν· ἐν ἔργμασι κτλ. — ἔργμασι N in marg., ἔργμασι OL (in marg.) et Phot. Bibl. 248 p. 435A, 29, vulgo ἄρμασι, LN ἄρμασι, Opor. ἄρμασι. Sine poetae nomine rursus Aristid. II p. 36 ubi vulgo ἄρμασι, sed L ἔρμασι, O ἔρμασι, N Opor. ἔργμασι. Potest haec sententia etiam ex alio quodam carmine petita esse, nam quod Arist. dicit ὕμνησεν, ambiguum est.

mine Fortunam celebravisse, nam reliqua ita sunt comparata, ut etiam in aliis carminibus commode potuerint dici.

42. [171.]

... υ υ _ _ _ υ _ _ _ υ υ _
 _ υ _ _ _ υ υ _ υ υ _
 υ _ υ _ _ υ _ _ _ υ _ _ υ _ _
 _ υ υ _ υ υ _ _ _ υ υ _ υ υ _

5 _ υ _ _ _ υ _ _ _ υ _ υ

. . . Ἄλλοτρίοισιν μὴ προφαίνειν, τίς φέρεται

μόχθος ἄμμιν· τοῦτό γέ τοι ἐρέω.

καλῶν μὲν ὧν μοῖράν τε τερπνῶν ἐς μέσον χορὴ παντὶ λαῶ

δεικνύναι· εἰ δέ τις ἀνθρώποισι θεόσδοτος ἄτα

5 προστύχη, ταύταν σκότει κρύπτειν ἔοικεν.

* 43. [173.]

... _ υ _
 _ υ _ _ _ υ _ _ _ υ υ _ υ υ _
 _ υ _ _ _ υ υ _ υ υ _ _ _ υ υ _ υ υ _ _ υ υ _
 _ υ _ _ _ υ υ _

ὦ τέκνον,

ποντίου θηρὸς πετραίου χρωτὶ μάλιστα νόον

Fr. 42. Stob. Flor. CIX 1: Πινδάρου Ἕμνων (hoc add. Vind.) Ἄλλοτρίοισιν μὴ κτλ. Hartung cur haec Hymnis abiudicaverit et scoliis inseruerit, nescio: idem initium sic constituit: μηδ' | ἄλλοτρίοισιν προφαίνειν | εἰ φέρεται κτλ. — V. 1. ἄλλοτρίοισιν Boeckh. — προφαίνειν, B προφέρειν. — V. 2. ἄμμιν Boeckh, v. ἄμιν. — V. 3. καλῶν B, καλόν Vind., κακῶν v. — ὧν Grotius, v. ὧν. — V. 4. ἀνθρώποισι Hermann, v. ἀνθρώποις. — θεόσδοτος Stephanus et Grotius, v. ἀθεόσδοτος (etiam Vind.). — ἄτα scripsi, B ἄτη, Vind. ἀτληκηκότας, Trinc. ἀτλητηκότα, v. ἀθληκηκότα. Boeckh coni. ἀτλάτα κακότας. — V. 5. προστύχη Vind., προστύχοι B, πρὸς τύχη vulgo. — σκότει Grotius, v. σκόπει, Schneidewin σκότω. — Videtur hoc fragm. ad praecepta pertinere, quae Amphiarus discedens Amphilocho filio impertivit, itaque non dubitavi ad Hymnos etiam fr. 43 referre; fortasse autem utrumque fragmentum iungendum, ut ὦ τέκνον clausula fuerit epodi, tum integra strophā haec: Ποντίου θηρὸς πετραίου χ. μ. ν. π. π. π. ὀμίλει· τ. π. δ' ἐπ. ἐκὼν Ἄλλοτ' ἄλλοῖα φρόνει. ἄλλοτρίοισιν μὴ προφαίνειν κτλ. neque offensioni est in eiusmodi praeceptis, quod liberius sunt consociata.

Fr. 43. Athen. XII 513 C: τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παραινῶν Ἀμφιλόχῳ τῷ παιδί (Ἀμφιάραος)· ὦ τέκνον κτλ. Plut. Quaest. Nat. c. 19 et de solert. anim. c. 27 affert: ποντίου θ. (omisso πετραίου) . . . ὀμίλει (non ὀμίλει). Lucian de saltat. c. 67: καλὴ γὰρ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη τό· ὦ παι, ποντίου θ. πετραίου νόον ἴσῃων (AΕ ἔχων) πᾶσαις πολλέσσιν ὀμίλει.

προσφέρων πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει· τῷ παρεόντι δ' ἐπαι-
νήσας ἐκὼν
ἄλλοι' ἄλλοιτα φρόνει.

44. [23.]

Lactant. ad Stat. Theb. II 85: „Ogygii Thebani ab Ogyge rege aut amne. *Ogygiis* ait (Theb. I 173) *aspera rebus fata tulere vicem*. Sic Pindarus in *Somniis* (Cod. Gud. Frising. Cassell. *Somnis*, hinc Boeckh *Hymnis*): *Opite* τωCDeeyPeNoποNNHTHC TANECCIπγ.“ cod. Gud. opite ΙωCΔEEγPaNωNNHTHEΦα. NECCIII, Mon. opire ΙωCDeeypenoronnHτHeΦάHe· CCINHy, Frising. opite. ιωCEeyPE NONONNH THFΦα· NeCCyNy, Cassell. opite ΙωCaEETPENyNNNtHΦαNECCIII. Boeckh coniecit

᾽Οργυλίου δ' εὔρεν, ὅπου πόλιν αἵτεε τάνδ' ἐς αἰπύ.

Unger Theb. Parad. 263 praeterea *Pronastarum* et *Messapiorum* nomina latere putat. Fort. ᾽Οργυλίου δ' εὔρεν θεοδμήτοις στεφάναισιν ὕπο, olim conieci: ᾽Οργυλίου δ' εὔρ' ᾽Αόνων Νηϊσταίς στεφάναις ὕπο. Weber: in *Scoliis*: ᾽Οργυλίου δ' εὔρεν, ὅπου νάσθησαν ἐς αἰπύ, Hartung ᾽Οργυλίων δ' εὔάνορα πόλιν κτίσσειαν ἐς αἰπύ, Kiehl ᾽Οργυλίου δ' εὔρεν ἐν ὠμησταῖς σφαγαῖσιν.

45. 46. [20. 21.]

Antiattic. in Bekk. An. I 80, 8: Ἀρχαιέστερον. Πίνδαρος ᾽Υμνοῖς. — Gramm. ibid. 339 Ἀρχαῖος ἔλαιος, ἣν οἱ πολλοὶ ἀρχιέλαιον καλοῦσιν, ἔστι παρὰ Πινδάρῳ ἐν ᾽Υμνοῖς.

47. [18.]

Et. M. 821, 59 et Gud. 578, 42: Πίνδαρος δὲ ἐν ᾽Υμνοῖς ἐρίφων μεθομήρεον, οἷον ὁμοῦ καὶ μετ' αὐτῶν πορευόμενον. ubi V ex corr. μεθωμήρεον. Scribendum μεθομήρεα.

48. [17.]

Aristid. II 168: Οὐκοῦν πρὶν τινα τῶν ἀντιπάλων ἐλεῖν, ἕνα τῶν φίλων θηρεύσας ἄγεις, καὶ πέπονθας ταῦτόν τῷ Πινδάρῳ Πηλεΐ, ὃς τῆς τε θήρας διήμαρτε καὶ τὸν Εὐρυτίωνα φίλτατον ὄντα ἑαυτῷ προσδιέφθειρεν. ubi Schol. III 463: ἐν ᾽Υμνοῖς μέμνηται Πίνδαρος, ὅτι τὸν Εὐρυτίωνα, τὸν τοῦ Ἴρου τοῦ Ἀκτορος παῖδα, ἕνα ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν, συνθηρεύοντα ἄκων ἀπέκτεινε Πηλεΐς.

V. 3. πολίεσσιν ap. Athen. AC, πολέεσσι PVL. — τῷ παρεόντι δ' ἐπαινῆσας. C τὸ παρεὼν δ' ἐπαινήσας.

49. [19.]

Schol. Pind. Pyth. IV 388: *Ταύτην δὲ (Φοῖβον μητρειάν) ὁ μὲν Πίνδαρος ἐν Ὕμνοις Δημοδίκην φησίν, Ἰππίας δὲ Γοργῶπιν, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀθάμαντι Νεφέλην, Φερεκύδης Θεμιστώ. sic Boeckh, v. Δημωνικήν, G Δημοτικήν.*

50. [22.]

Quintil. VIII 6, 71: „Exquisitam vero figuram huius rei (hyperboles crescentis) deprehendisse apud principem Lyricorum Pindarum videor in libro, quem inscripsit Ὕμνους. Is namque Herculis impetum adversus Meropas, qui in insula Coo dicuntur habitasse, *non igni nec ventis nec mari, sed fulmini dicit similem fuisse*, ut illa minora, hoc par esset.“ ubi *fulminis* restituendum, quae structuræ varietas etiam alias deprehenditur.

51.

Strabo VII. T. II p. 91 ed. Kramer: *Οὐκ ὀκνοῦσι δέ τινες καὶ τὸ μέχρι τοῦ Μυρτώου πελάγους ἅπαν καλεῖν Ἑλλήσποντον, εἴπερ, ὥς φησιν ἐν τοῖς Ὕμνοις Πίνδαρος, οἱ μεθ' Ἡρακλέους ἐκ Τρωίας πλεόντες διὰ παρθένιον Ἑλλας πορθμόν, ἐπεὶ τῷ Μυρτῷ συνῆψαν, εἰς Κῶν ἐπαλινδρόμησαν Ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος.* Non licet ipsa Pindari verba restituere, cum Strabo vel qui haec in breviarium redegit, suae accommodaverit orationi. Meineke coni.: *Οἱ δὲ μεθ' Ἡρακλέους ἐκ Τρωίας πλεῦντες διὰ παρθένιον | Ἑλλας πορθμόν, ἐπεὶ τάχα Μυρτῷ συνῆψαν, | ποντίαν ἐς Κῶν ἐπαλινδρόμησαν | ἀντιπνεύσαντος Ζεφύρου.* quae pleraque Hartung ascivit. Schneidewin: *Οἱ δὲ μεθ' Ἡρακλέους | ἐκ Τρωίας πλεῦντες διὰ παρθένιον | Ἑλλας πόρον ἱόν, ἐπεὶ τάχα Μυρτῷ συνᾶψαν | ἀμφιγύταν ἐς Κῶν ἐπαλινδρόμησαν, | ἀντιπνεύσαντος Ζεφύρου,* quem sequitur Christ.

Quae leguntur in Schol. Aristoph. Plut. 9: *Καὶ τὰ μὲν περὶ τοῦ Πυθίου τρίποδος διαφορῶς ἱστορούμενα ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου ὕμνοις εὐκαίρως ἡμῖν διελήπται.* (quae Dübner omisit, et in notis criticis demum exhibet,) non commentarium Hymnorum, sed epiniciorum spectant, quae novicii grammatici ὕμνους appellare soliti sunt. Hic quidem Scholiasta recens admodum, qui commentarium a se ad Pythia carmina scriptum esse testificatur, Thomas Magister videtur esse vel Tzetzes. De Eustathio iam nolim cogitare, quamquam is quoque non solum in Pindarum, sed etiam in Aristophanem commentarium scripsisse videtur, vid. Prooem. 38.

III.

ΠΑΙΑΝΕΣ.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΠΥΘΙΟΝ 52 — 56.

52. [24.]

... υ υ υ υ υ υ υ -
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ -

... Ἀμφιπόλοισι μαρνόμενον
 μοιριᾶν περὶ τιμᾶν ἀπολωλέναι.

53. [25.]

υ υ υ υ υ υ υ -
 υ Λ υ υ Λ υ υ υ υ υ υ υ

Χρῦσαι δ' ἐξῦπερθ' αἰετοῦ
 ἄειδον Κηληδόνες.

Fr. 52. Schol. Pind. Nem. VII 94: Καθόλου γὰρ ἀπολογεῖσθαι βού-
 λεται περὶ τοῦ Νεοπτολέμου θανάτου πρὸς τοὺς Ἀλγινῆτας· ἐκεῖνοι γὰρ
 ἠτιῶντο τὸν Πίνδαρον, ὅτι γράφων Δελφοῖς τὸν Παιᾶνα ἔφη·
 Ἀμφι. κτλ. Respicit huc Schol. Nem. VII 150. — V. 2. μοιριᾶν περὶ τιμᾶν
 Boeckh, v. μυρίαν περὶ τίμαν. Ad celebrem hunc paeonem fortasse
 referendum *apophthegma*, quod in cod. Vrat. apud Boeckh. T. II 10
 inter dicta Pindari refertur: Παραγενόμενος δὲ εἰς Δελφούς καὶ ἐρω-
 τώμενος, τί πάρεστι θύσων τῷ Ἀπόλλωνι, εἶπε Παιᾶνα. Similiter Eust.
 Prooem. 31 addens: μονονουχὶ λέγων ἐκ τῶν ἐλλογίμων ἀνδρῶν θυσίαν
 εἶναι λόγους τῷ κρείττονι, πρὸς ὃ συλλαλεῖ καὶ ὁ γράψας, ὥς ἄκαπνα
 θύουσιν αἰδοί. Adde Philodem. de Musica in Vol. Hercul. I c. XXI
 κα(λ) τὸν Π(λ)νδαρον οὕτω νομ(λ)ζειν, ὅτ' ἔφη θύσων ποι(ήσε)σθαι δι-
 θύραμβον, ubi Schneidewin ποιήσασθαι, sed potius θυσίαν legen-
 dum. Fortasse ipse poeta tale quid in exordio carminis professus
 erat, quemadmodum etiam alii loci ex carminibus inter apophthegmata
 sunt relati.

Fr. 53. Pausan. X 5, 12: τὰ μέντοι ἄλλα με οὐκ ἐπιδειν ὁ λόγος,
 ἢ Ἡφαίστου τὸν ναὸν τέχνην εἶναι, ἢ τὰ ἐς τὰς ἀόδους τὰς χρυσᾶς, ἃ
 δὴ Πίνδαρος ἤσεν ἐπ' ἐκείνῳ τῷ ναῷ· χρύσειαι (X χρύσεια, Vb χρύ-
 σιαι) δ' ἐξ ὑπερῶν (Pc ὑπαρέτου, PdLbMP ὑπερέτου, Ag ὑπηρέτου)
 ἄειδον (codd. plerique ἃ vel ἄς εἶδον) Κηλήμονες. οὗτος μὲν δὴ ταῦτα
 ἐς μίμησιν, ἐμοὶ δοκεῖν, τῶν παρ' Ὀμήρῳ Σειρήνων ἐποίησεν. Κηλή-
 μονες quomodo corrigendum sit, docet Athen. VII 290 E: τῶν παρὰ
 Πινδάρῳ Κηληδόνων, αἱ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς Σειρήναις τοὺς
 ἀκρωμένους ἐποιοῦν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν
 ἀφανταίνεσθαι. Adde Eust. Od. 1689, 30 et 1709, 56 et Opusc. p. 89
 ed. Tafel. Praeterea scripsi χρύσειαι δ' ἐξῦπερθ' αἰετοῦ, vide
 quae scripsi in Mus. Rhen. VIII 154 (Cobet ὑπὲρ αἰετοῦ, Schneidewin

54. [27.]

Pausan. X 16, 2: τὸν δὲ ὑπὸ Δελφῶν καλούμενον ὀμφαλὸν λίθου πεποιημένον λευκοῦ, τοῦτο εἶναι τὸ ἐν μέσῳ τῆς πάσης αὐτοὶ λέγουσιν οἱ Δελφοί, καὶ ἐν ᾧ δὴ τινι Πίνδαρος ὁμολογοῦντά σφισιν ἐποίησεν. Cf. Strabo IX 419: καὶ ἐκάλεσαν τῆς γῆς ὀμφαλόν, προσπλάσαντες καὶ μῦθον, ὃν φησι Πίνδαρος, ὅτι συμπίεσαι ἐνταῦθα οἱ αἰετοὶ οἱ ἀφεθέντες ὑπὸ τοῦ Διός, ὁ μὲν ἀπὸ τῆς δύσεως, ὁ δ' ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς.

* 55. [28.]

Schol. Aeschyl. Eum. 3: Πίνδαρός φησι πρὸς βίαν κρατῆσαι Πινθοῦς τὸν Ἀπόλλωνα, διὸ καὶ ταρταρῶσαι ἐξήτει αὐτὸν ἡ Γῆ.

56.

Himer. III 1: Χαῖρε φίλον φάος χαρίεντι μειδιῶν προσώπῳ· μέλος γάρ τι λαβὼν ἐκ τῆς λύρας εἰς τὴν σὴν ἐπιδημίαν προσάσσομαι, ἥδέως μὲν ἂν πείσας καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους λύραν μοι γενέσθαι καὶ ποιήσιν, ἵνα τι κατὰ σοῦ νεανιεύσωμαι, ὁποῖος Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Διονύσου καὶ Ἀπόλλωνος. Coniciat *Simonidis carmen in Bacchum, Pindari in Apollinem respici*, cf. ib. XIII 7: τὰ δὲ σὰ νῦν δέον καὶ αὐτῷ τῷ Μουσηγέτῃ εἰκάζεσθαι, οἷον αὐτὸν καὶ Σαπφῶ καὶ Πίνδαρος ἐν ᾧ δὴ κόμη τε χρυσῇ καὶ λύραις κοσμήσαντες, κύκνοις ἔπορον εἰς Ἑλικῶνα πέμπουσι, Μούσαις Χάρσι τε ὁμοῦ συγγορεύοντα. Quae deinceps de Baccho sequuntur, iam ad illud *Simonidis carmen referenda fuerint, quamquam idem XVI 7 etiam Simonidis carmen referenda fuerint, quamquam idem ut fortasse aliquis coniciat pariter etiam de Pindarico carmine in Bacchum esse cogitandum: sed omnino inepto huic rhetori non multum tribuendum. — Huc fortasse etiam referendum, quod dicit Menander Rhett. Gr. IX 320: προῦλαβε δὲ καὶ Πίνδαρος ὕμνους γράφων εἰς τὸν θεὸν (Ἀπόλλωνα) ἀξίους τῆς ἐκείνου λύρας.*

ἐξ ὑπὲρ αἰετοῦ), nam αἰετοῦ legendum esse docet Galen. T. XVIII A p. 519: οὕτω γὰρ εἰκόνασιν εἰκάζοντες οἱ παλαιοὶ καλέσαι τοῦτο τῆς οἰκίας τὸ μέρος· αἰτὸν δὲ καὶ οἶδε, καθάπερ καὶ ὁ Πίνδαρός φησιν ἐν ταῖς Πλειάσι (τοῖς Παιῶσι)· χρύσεα δ' ὀξύπτερα αἰετοῦ αἰετὸν Κληδόνες. ita ed. Kühniana. Non debebat Stark in Philol. XIV 698. 699 falsa, quae est apud Pausaniam, lectione ὑπερφύων uti.

ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἰσχύει;
οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως τὰ θεῶν βουλευμάτων ἐρευνᾷσει βροτέα
φρενί· θνατᾶς δ' ἀπὸ ματρὸς ἔφν.

62. [34.]

Schol. Apoll. Rhod. I 1086: *Ἐλληφε δὲ τὰ περὶ τῶν ἀλκύνων παρὰ Πινδάρου ἐκ Παιάνων.* et deinde εὐλόγως δὲ ὅσσαν εἶπε τὴν ἀλκύνουτος φωνήν· ὑπὸ γὰρ Ἥρας ἦν ἀπεσταλμένη, ὥς φησι Πίνδαρος.

63. [35.]

Tzetz. ad Lycophr. 440: *Οἱ μάντις οἱ γνήσιοι οἱ ἐθάδες τοῦ ἐν Ἀθηναίοις τόπῳ Ἀβδήρων τιμωμένου Ἀπόλλωνος, οὗ μνημονεύει καὶ Πίνδαρος ἐν Παιᾶσιν.*

* 64. 65. [36. 37.]

Plut. de musica c. 15: *Πίνδαρος δ' ἐν Παιᾶσιν ἐπὶ τοῖς Νιόβης γάμοις φησὶ Ἀύδιον ἁρμονίαν πρῶτον διδασκῆναι (ὑπὸ Ἀνθίππου).* — Ex eodem paeane haud dubie est, quod dicit Aelian. Var. Hist. XII 36: *Ἀλκμᾶν δέκα (Niobae liberos), Μιμνεργμος εἴκοσι, καὶ Πίνδαρος τοσούτους.* Gellius Noct. Att. XX 7: „nam Homerus pueros puellasque eius (Niobae) bis senos dicit fuisse, Euripides bis septenos, Sappho bis novenos, Bacchylides et Pindarus bis denos.“

66. 67. 68. 69. 70. [38. 40. 41. 42. 39.]

Quae ex Didymi commentariis in Paeanas proferuntur, ea ad res a poeta in his carminibus tractatas spectare consentaneum

tur afferunt: *τί δ' ἔλπει* (cod. L Cl. *ὅτι ἔλπεται*) *σοφίαν ὀλίγον τοι* (cod. L *ὀλίγον τοι*, ap. Eus. vulgo *τι*) *ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἔχει;* *τὰ θεῶν* (cod. L *ζαθέων*) *βουλευμάτων ἐρευνᾶσαι* (vel *ἐρευνᾶσε*) *βροτέα φρενί* (Eus. vulgo *φύσει*, sed. codd. *βροτέ' ἀφραίνει*) *δύσκολον*· et praeterea addunt *θνατᾶς δ' ἄ. μ. ἔφν*. Verum hi testes non sufficiunt ad redintegrandum Pindari locum. — V. 1. *τί*, nullius momenti lectio *ἔτι* vel *ὅτι*, qua non debebat uti Meineke ad lemma Stobaei refingendum *Παιάνων ε'*, h. e. *in quinto Paeane*. — *ἔμμεν* scripsi, Stob. *εἶναι*, Boeckh *ἔμμεναι*. — *ἄ τ'* Boeckh, Stob. *ἄ*. — *ὀλίγον τοι* Cl. et Eus., *ὀλίγον* Stob., sed VA *ὀλίγοι*, H *ὀλίγοι*. — V. 3. *ἐρευνᾶσει* Boeckh, Cl. et Eus. *ἐρευνᾶσαι*, Stob. *ἐρευνῆσαι*, infinitivus commodus, si *δύσκολον* scribimus secuti Cl. et Euseb., sed cum verbis *οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως*, quae germana orationis species videtur esse, nullo pacto potest conciliari: sustulit hoc mendum Boeckh *ἐρευνᾶσει* scribens, at vel sic orationis scabrities offendit, atque verba *θνατᾶς* κτλ. parum commodè adnexa sunt. Apparet orationem non integram esse, poeta videtur haec fere dixisse:

*Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως τὰ θεῶν βουλευμάτων ἐρευνᾶσει βροτέα φρενί,
(ὅστις καρπὸν ἀρούρας αἰνυται,) θνατᾶς τ' ἀπὸ ματρὸς ἔφν.*

est, itaque huc pertinet I. Ammon. 70: *Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρουσιν, καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν Παιᾶνων Πινδάρου φησὶν, καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσειον εἰς Ἰσμήνιον ἱερόν* (ita em. Koenius, v. Ἰσμηνὸν πρώτον, M. Schmidt Ἰσμηνίου ἡρώον mavult) κτλ. — II. Schol. Pind. Ol. I 26: *Περὶ δὲ τῆς Δωρισιτὶ ἀρμονίας εἴρηται ἐν Παιᾶσιν, ὅτι Δώριον μέλος σεμνότατόν ἐστιν.* — III. Idem ad Ol. II 70: *ἐν δὲ τοῖς Παιᾶσιν εἴρηται περὶ τοῦ χρησμοῦ τοῦ ἐκπεσόντος Αἰῶφ, καθὰ καὶ Μνασέας ἐν τῷ περὶ χρησμῶν γράφει· Αἰῶε Λαβδακίδη, ἀνδρῶν περιώνυμε πάντων.* — IV. Idem ad Pyth. VI 4: *ἐν τῇ πολυχρόσῳ Ἀπολλωνία νάπη, περὶ ἧς ἐν Παιᾶσιν εἴρηται et infra: ἐκεῖ γὰρ ἡ Ἀπολλωνία νάπη, περὶ ἧς ἐν Παιᾶσιν εἴρηται.* — V. Idem ad Pyth. XII 45: *ἐν γὰρ τῷ Κηφισσῷ οἱ ἀγλῆτικοὶ κάλαμοι φύονται. εἴρηται δὲ καὶ ἐν Παιᾶσι περὶ ἀγλῆτικῆς.*

IV.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

71. [43.]

Schol. Pind. Ol. XIII 25: *Ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Τπορχίμασιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὐρεθῆναι πρώτον διθύραμβον, ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Διθυράμβων ἐν Θήβαις, ἐνταῦθα δὲ ἐν Κορίνθῳ.* cf. etiam Procl. ap. Phot. Bibl. 239.

72. [44.]

.. . . . .
.. . . . .

.. Ἀλόχῳ ποτὲ θωραχθεὶς ἔπεχ' ἄλλοτριᾷ
Ῥαρίων.

73. [52.]

Strabo IX 404: *Καὶ ἡ Ἱρία δὲ τῆς Ταναγραίας νῦν ἐστι, πρότερον δὲ τῆς Θηβαίδος· ὅπου ὁ Ἱριεύς μεμύθενται καὶ ἡ τοῦ*

Fr. 72. Et. M. 460, 35: *Θώραξ . . . ἄφ' οὗ καὶ τὸ ἐμπίμπλασθαι οἶνον θωράσασθαι λέγεται . . . καὶ Πίνδαρος Διθυράμβων πρώτῳ· Ἀλόχῳ ποτὲ θωρηχθεὶς ἐπ' ἄλλοτριᾷ* (Sorb. ἀλόγῳ ποτε θεωραχθεὶς κτλ.). Auctius Cram. An. Par. IV 194, 7: *Ῥαρίων, ἐπεὶ καὶ Ὀαρίων ἐν συστολῇ καὶ Πίνδαρος . . . Ἄλλ' οὐχ ὅποτε θωραχθεὶς ἔπεχ' ἄλλοτριᾷ ὠαρίων.* Adde Meletium ap. Cram. An. Ox. III 89, 29: *Πίνδαρος διθυ-*

Ὠρίωνος γένεσις, ἣν φησι Πίνδαρος ἐν τοῖς Διθυράμβοις (cf. Eust. 264, 44). Hygin. Poet. Astron. II 34: „Aristomachus autem dicit quendam Hyriea fuisse Thebis, Pindarus autem in insula Chio. Hunc autem cum Iovem et Mercurium hospitio recepisset, petisse ab his, ut sibi aliquid liberorum nasceretur: itaque, quo facilius petatum impetraret, bovem immolasse et his pro epulis apposuisse: quod cum fecisset, poposcisse Iovem et Mercurium quod corium de bove fuisset detractum, et quod fecerant urinae in corium infudisse, et id sub terra poni iussisse: ex quo postea natum puerum, quem Hyrieus e facto Uriona nomine appellaret: sed vetustate et consuetudine factum est, ut Orion vocaretur. Hic dicitur Thebis Chium venisse, et Oenopionis filiam Meropen per vinum cupiditate incensus compressisse etc.“

74. [53.]

... 0 0 - 0 0 0

^ 0 0 - 0 0 - - 0 - 0 0 0 -

... . Τρεχέτω δὲ μετὰ

Πληρόναν, ἅμα δ' αὐτῷ κύων (λεοντοδάμας).

ράμβω· ἀλόγῳ ποτὲ θορυχθεὶς ἐπείχεν ἀλλότρια (cod. Mon. ἔπεχε, latina versio ἀλόγῳ ποτὲ θωραχθεὶς ἐπέχεε ἀλλότρια). — V. 2. Ὠρίων tribus syllabis proferendum, nisi Ὀαρίων praestat.

Fr. 74. Schol. Pind. Nem. II 16 ex Aristarcho: ἐν τούτοις μὲν ταῖς Πλειάσι φησὶ τὸν Ὠρίωνα ἐπέχειν, ἐν ἄλλοις δὲ τὴν Πλειάδα φησὶν αὐτὸν διώκειν, ὑποτιθέμενος τὸ σύστημα τῶν Πλειάδων ἐν ζώδιον. et: καὶ ὅτε μὲν Πλειάδας καλεῖ πληθυντικῶς, ὅτε δὲ Πληρόνην ὡς μίαν· τρεχέτω δὲ μετὰ Πληρόναν, ἅμα δ' αὐτῷ κύων. δονεὶ γὰρ καὶ αὐτὸν τὸν Πίνδαρον ἐρασθῆναι αὐτῆς ὁ Ὠρίων, καὶ διώκειν αὐτὴν ἐπὶ πολλοῖς χρόνοις. ὑπομνήματα δὲ τούτων Ζεὺς κατηστέρωσε, παρὸ δὲ φησιν· ὁ Ὠρίων ἐπιὼν ταῖς Πλειάσι. His ultimis explicationem illius versus contineri animadvertit Boeckh, itaque τρέχων coniecit, sed potius hic ἐπίτω legendum: Iovis enim sunt verba. Μετὰ scripsi apud Pindarum, legebatur μετὰ. — Λεοντοδάμας Boeckh probabiliter adiecit ex Luciano pro imag. c. 18: ὁ τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτόν. Huc pertinet Et. M. 675, 36: λέγει δὲ Πίνδαρος περὶ τοῦ καταστερισμοῦ αὐτῶν, ὅτι τῆς Πληρόνης πορευομένης μετὰ τῶν θυγατρῶν κατὰ τὴν Βοιωτίαν συναντήσαι αὐτῇ Ὠρίωνα· εἰτα ἐρασθεὶς ὥρμησε πρὸς τὸ ἀρπάσαι, τὴν δὲ φεγγύουσαν μετὰ τῶν θυγατρῶν Ὠρίων ἐδίωκε, γενέσθαι δὲ αὐτῶν τὸν δρόμον πέντε ἔτη ἀδιάλειπτον· τὸν δὲ Δία διὰ τὴν κακοπάθειαν αὐτῶν οἶονεϊ μνήματα καταστερίσαι τὰς Πλειάδας φεγγούσας τὸν Ὠρίωνα, ὅς ἐστιν ἐνιαυτός. cf. Eust. Od. 1712, 49, Eudoc. 339.

75. [54.]

∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
 ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
 ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
 — ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ —
 5 — ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
 ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
 ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
 ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
 ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
 10 ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
 ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
 ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
 ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
 — ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
 15 — ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
 ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
 ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
 ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
 — ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
 20 — ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
 "Ιδετ' ἐν χορόν, Ὀλύμπιοι,

Fr. 75. Dionys. Hal. de comp. verb. c. 22: ποιητῶν μὲν οὖν Πίνδαρος ἀρکیσει παρακληθεῖς, συγγραφείων δὲ Θουκυδίδης· κρᾶτιστοι γὰρ οὗτοι ποιητῶν τῆς αὐστηρᾶς ἀρμονίας· ἀρχέτω δὲ Πίνδαρος καὶ τούτου διδυράμβος τις, οὗ ἔστιν ἀρχή· Ἰδετ' ἐν χορόν κτλ. et deinde, postquam totum locum adscripsit, v. 1—8. singulatim examinans repetit. Etiam epitome libelli Dionysiani, quam edidit Hanow (Lips. 1868), integrum Pindari locum exhibet et deinde v. 2 iterat. Scripturas codicum tam Dionysiani libelli quam breviarii comiter mecum communicavit Usener, ut iam certius de tradita lectione iudicium facere licuerit. Codices collati sunt Laurentianus LIX 15 saec. XII (F), Marcianus 508 s. XV (M), Parisinus 1741 s. XI (P); epitome (E) examinata quattuor exemplis adhibitis, Darmstadino (d), Monacensi (m), Rhedigerano (r), Vaticano Urbinate 47 (v). cf. de his libris Useneri commentationem Bonnae 1878. — V. 1. Ἰδετ' P, δεῦτ' EF, ἰδετ' et supra δεῦτ' ab eadem manu M. — ἐν χορόν EF, ἐς χορόν M (s corr.),

ἐν χορόν (οχορόν) P, in archetypo fuit ἐν χορόν. Hinc ἐν χορόν affert Greg. Cor. 355. — Ἰδετε germanum esse ostendit ipse Dionysius, cum dicit: τὸ πρῶτον αὐτῷ κῶλον ἐκ τεσσάρων σύγκειται λέξεως μορίων, ῥήματος καὶ συνδέσμου καὶ δυοῖν προσηγορικῶν· τὸ μὲν οὖν ῥῆμα καὶ ὁ σύνδεσμος συναλοιφῇ κερασθέντα οὐκ ἀηδὴ πεποιήκει τὴν ἀρμονίαν. Adde Cram. An. Ox. I 169, 19: ἡ ἐν . . . κατὰ δὲ Βοιωτὸς καὶ αἰτιατικῇ (συντάσσεται)· οὕτως γὰρ ἔχει καὶ τὸ παρὰ Πινδάρου· ἰδετε δ' ἐν χ. Ὀλ. et 176, 5: Βοιωτοὶ γὰρ τὴν ἐν πρόθεσιν συντάσσουσιν αἰτιατικῇ· ἰδετ' ἐν χ. Ὀλ. Πίνδαρος. Contra Gramm. in Mus. Phil. Cantabr. IV 112 mendosa scriptura deceptus: ὡς παρὰ

ἐπὶ τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί,
 πολύβατον οὔτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα
 ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις
 5 οἴχνηϊτε πανδαίδαλόν τ' εὐκλέ' ἀγοράν.
 ἰοδέτων λάχετε στεφάνων τῶν ἐαριδρόπων·
 ἄμοιβαν Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαΐᾳ
 ἴδετε πορευθέντ' ἐς αἰοῖδ' ἀν' δεύτερον

Πανδάρα· καλεῖτ' ἐς χορὸν Ὀλύμπιοι ἀντὶ τοῦ καλεῖσθε· similia Boissonade An. III 329 (ubi Ὀλύμπια). — V. 2. κλυτὰν, F κλυτὰν///. — πέμπετε, P πέμπεται. Non ἐπιπέμπετε χάριν Pindarus dixit, sed πέμπετε με ἐπὶ χάριν, ac suspicor in F scriptum fuisse κλυτὰν με, sed deleuit librarius, cum animadvertisset hoc additamentum non agnoscere Dionysium. — V. 3. οὔτ', F οὔ. — ἄστεος, F ἄστεως, sed infra ἄστεος.

φθαλμὸν
 — ὀμφαλόν, M ὀμφαλὸν ab eadem m. — V. 4. Ἀθάναις, quod Boeckh restituit, F infra, Ἀθῆναις cett. — V. 5. Hermann (vid. Schneidewin praef. Pindari ed. 1855 p. IX) haec cum proximis iunxit scribens πανδαίδαλόν τ' εὐκλέ' ἀν' ἀγοράν ἰοδέτων λάχετε στεφάνων τῶν ἐαριδρεπτον λοιβάν. at haec verborum conformatio Dionysii auctoritati aduersatur: nam tribus deinceps synaloephis si Pindarus usus esset, non silentio hoc praetermisisset rhetor. Haec verba explicandi gratia prioribus subiuncta sunt, v. 6 novum inchoatur enuntiatum, neque aliter, si quid video, Dionysius interpretatur, quamvis hoc loco incisa non satis dilucide, quemadmodum supra, notaverit. — V. 6. ἰοδέτων PM, ἰαδέτων E, ὄδ', ἐγὼν F (accent. add. m. rec.), ἰοδέτην Ald. et ut vid. novicia duo apographa, hinc Boeckh ἰοδέτων. — λάχετε EPM, λάχει F, λάβετε vulgo (et sic cod. Guelf. a pr. m., sec. corr. λάχεται), quod cum admodum displiceret, olim conieci δέκεσθε vel λάετε, cf. Hesych. λάετε, σκοπεῖτε, βλέπετε. Nunc λάχετε (i. e. ἐλάχετε) recepi, corrigens quae subsequuntur hunc in modum τῶν ἐαριδρόπων· ἄμοιβαν Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαΐᾳ κτλ., vulgo τῶν ἐαριδρέπων λοιβάν· Διόθεν κτλ., sed F ἀν τε ἀριδρόπων, M τ' ἀν τ' ἐαριδρέπων, P τ' ἀντ' ἐαριδρέπων, E τῶν τε ἀριδρέπων, infra F ἀντ' ἐαριδρόπων, PM τ' ἀντ' (M αὐ) ἐαριδρέπων, tum λοιβάν PM, sed αἰοῖδ' EF, atque ita infra FPM, Διόθεν τέ με E (Ev τι) PM, διατεθέντε F, denique ἀγλαΐα omnes. Copulam τέ, quam videntur libri ante ἐαριδρόπων suppeditare, insiticiam esse testatur Dionysius; λοιβάν pariter atque αἰοῖδ' alienum, nam deos Olympios neque libationibus neque carminibus hoc quidem die honorabant Athenienses, neque λοιβή translate dici solet. Itaque ἄμοιβαν correxi versuum numeris aliter discriptis et distinctione mutata, ut τὸ tertium obtineat locum. Hoc dicit poeta: in vestrum honorem forum coronis violaceis ornatum est: huius honoris memores (ἄμοιβαν i. e. χάριν) me superne respicite; nam Διόθεν nihil aliud est, quam οὐρανόθεν. Boeckh scripsit ἰοδέτων λάχετε στεφάνων τῶν τ' ἐαριδρέπων λοιβάν, Hermann olim ἰοδέτων λάβετε στεφάνων τῶν ἐαριδρεπτον λοιβάν vel ἰοδέτων λάβετε στέφανον τῶν γ' ἐαριδρέπων λοιβάν, Usener ἰοδέτων λαγὲν στεφάνων τῶν τ' ἐαριδρόπων αἰοῖδ'. — V. 8. πορευθέντ' ἐς αἰοῖδ' Hermann correctionem etiamnunc tenui, quamquam haud scio an ἐς ἄμιλλαν scribere praestet. F πορευθέντα· οἱ δ' ἀν, M πορευθέντες αἰοδαί, EP πορευθέντες αἰοδαῖς, infra F πορευθέντα· οἱ δέ, M πορευθέντες αἰοδάν, P πορευθέντες αἰοδαῖς. Heyne πορευθέντ'

ἐπὶ τε κίσσοκόμαν θεόν.
 10 τὸν Βρόμιον Ἐριβόαν τέ βροτοὶ καλέομεν,
 γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μέλπμεν
 γυναικῶν τε Κᾄδμεϊᾶν ἔμολον.
 ἐναργέ' ἀνέμων μαντήϊ' οὐ λανθάνει,

ἐν ἀοιδαῖς scripsit, Boeckh σὺν ἀγλαῇ ἴδετε πορευθέντ' ἀοιδᾶ, permire Goram πορευθέντες ἀοιδαῖς· δεῦτε βοᾶ. Quod addidit Pindarus δεύτερον, videtur significare iterum Athenis se dithyrambum docere; quod si nobilissimum carmen in Athenarum laudem (vid. Fr. 76) antea fuit doctum, hoc quidem carmen post Ol. 76, 2 compositum. — V. 9. ἐπὶ τε scripsi, libri ut videtur omnes ἐπὶ τὸν, vulgo ἐπὶ. — κίσσοκόμαν scripsi, P κισσοδόταν sed a pr. m. κισσοδοῦ sec. Schneidewinum, EM κισσοδαῖ, F κισσοδαη, vulgo κισσοδέταν. Antea κισσογαίταν conieci, quo epitheto Pratinas et Cratinus utuntur. Versu extremo στιγμὴν τελείαν posui, quae vulgo v. 10 post καλέομεν additur. — V. 10. τὸν Βρόμιον scripsi, P τὸν βρόμιον τὸν, EFM ὃν βρόμιον ὃν, sed malim Βρόμιον ὃντ'. — τε om. EF. Non recte Boeckh τε βροτοὶ expunxit. — V. 11 affert schol. Isthm. VII 76 πληθυντικῶς δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἀδελφῶ τῷ Ποσειδῶνι· σύνηθες δὲ τὸ σχῆμα Πινδάρῳ· ὑπάτων μὲν τε πατέρων γυναικῶν τε Κᾄδμεϊᾶν ἀντὶ τοῦ Διὸς καὶ Σεμέλης. — μὲν P, τε E, μὲν τε FM schol. Pind., νῦν τε coniecit Usener. — μέλπμεν Boeckh, μέλπτε P, μέλπομεν ceteri, quod tuetur Usener, ἔμολον expungens. Hermann scripsit καλέομεν, ὑπάτων μὲν πατέρων γόνον μελπόμενοι, γυναικῶν τε Κᾄδμεϊᾶν Σεμέλαν, non recte; neque enim Κᾄδμεϊᾶν Σεμέλαν poetam scripsisse arguit schol. Pind. locus, quem modo adhibui, qui pluralem numerum testatur, quo admissio Semelae nomini non est locus. — V. 12. τε om. FEv. — Κᾄδμεϊᾶν, ut Boeckh restituit, schol. Pind., καδμεϊᾶν (καδμείαν) libri. — ἔμολον vulgo et Guelf.; εμολον P, σεμέλην FMEv, σεμέλαν Ern, μέλαν Ed. Apparet Semelae nomen explicandi gratia adscriptum esse: hoc interpretamentum de loco deiecit germanum vocabulum ἔμολον, plane conveniens Pindari consuetudini, qui ad eundem modum Ol. XIV 18 αἰδῶν ἔμολον et Isthm. V 23 σὺν Χάρισιν δ' ἔμολον carminis sui consilium expromit. Semelae nomen ita demum possis tueri, si olim scriptum fuisse μελπόμεν γυναικῶν τε Κᾄδμεϊᾶν ἔμολον Σεμέλαν τε suspiceris, h. e. cantabimus Bacchum Iovis supremi et matris Thebanae genus simul cum Semela: at manifestum est, quam incommoda et molesta iterata matris sit mentio, praesertim cum poeta infra-v. 20 huic officio satisfecerit. Usener μέλπομεν servans γυναικῶν τε Κᾄδμεϊᾶν ἀγλαῖα coniecit. — V. 13. ἐναργέ' ἀνέμων μαντήϊ' οὐ λανθάνει correxi, legebatur ἐν ἀργεανεμέω μάντιν οὐ λανθάνει, E ἐναργέα νεμέα (Ἐν νεμέα), MP ἐν ἀργεᾷ νεμέα (P utrum νεμέα an νεμέω habeat, non liquet), F ἐν ἀλγεα τεμειω τε, deinde μάντιν libri omnes. Ἀνέμων μαντήϊα nunc demum assecutus sum, antea ἐναργεᾷ μὲν σάματα commendaveram, quod et a librorum lectione nimis recedit nec satis dilucidum est; nam plane dici decebat, venti, qui veris est praenuntius, flamen percipi, ac μαντήϊα lectius vocabulum, quemadmodum Iris dicitur νετόμαντις. Usener (vid. Mus. Rhen. XXIII 149) scripsit ἐναργεᾷ τελέων σάματα, Bacchica opinor sacra hic τέλη dicta esse ratus, Christ ἐναργεᾷ τέλεα μάντιν, Hóman ἐναργεᾷ μελέων μάντιν. Heyne scripsit ἐν Ἀργεᾷ Νεμέα μάντιν, qua correctione loci difficultates non expediuntur, sed augescunt, quamquam ista lectione abusi sunt homines docti, ut Nemeadas verno tempore celebratas esse docerent? (cf. C.

- φοινικόεάνων ὅποτ' οἰχθέντος Ὁρῶν θαλάμου
 15 εὐόδμον ἐπάγῳσιν ἔαρ φντὰ νεκτάρεα
 τότε βάλλεται,
 τότ' ἐπ' ἀμβρόταν χθόν' ἐραταί
 ἰὼν φόβαι δόδα τε κόμαισι μίγνυται,
 ἀχρεῖ τ' ὁμφαί μελέων σὺν αὐλοῖς,
 20 ἀχρεῖ τε Σεμέλαν ἐλικάμπυκα χοροί.

Fr. Hermann Ant. sacr. § 49, 18), perperam illi quidem, vide supra p. 14 seq. — V. 14. φοινικόεάνων H. A. Koch correxit, nisi quod φοινικόεανων scripsit, vulgo φοίνικος ἔρνος, sed F φοινικοςάων, EPM φοίνικος ἑανών, unde iam olim ἑανῶν legendum proposui. Librorum scriptura non utar ut φοινικοεσάνων commendem, quamvis Pindarus antiquitatis verborum sit tenax; nam φοινικόεανος, cum idem significet quod φοινικοεῖμων (φοινικόπειλος), a nomine ἑανός descendit, cuius paenultima cum corripī soleat, poeta videtur synizesi vocalium usus esse, quemadmodum πολυκτεάνων adhibuit Ol. XI 37; nisi forte ᾗ produxit, quemadmodum etiam adiectivi ἑανός prosodia incerta est: et Alcman quidem 16, III 1, si recte versum redintegravi, λαοφόρων produxit, cum Antimacheum ἑαρηφόρος sit correptum. — ὅποτ' οἰχθέντος, F ὅποτε οἰχθόντες. — Ὁρῶν, F ὥραν, EM ὄραν. — θαλάμου, F θαλάμοι. — Composuit Usener Aristidis locum T. I p. 39, ubi rhetor Corinthiorum urbem nuncupat θαλάμον Ὁρῶν, ᾧ πάντα τὸν χρόνον ἐγκάθηνται, καὶ ὅθεν προέρχονται ἀνοιγνῶσαι τὰς πύλας εἴτε Διὸς σὺ γε βούλει καλεῖν εἴτε Ποσειδῶνος. — V. 15. εὐόδμον ἐπάγῳσιν ἔαρ φντὰ νεκτάρεα τότε βάλλεται scripsi, legebatur εὐόδμον ἐπαῖωσιν ἔαρ φντὰ νεκτάρεα· τότε βάλλεται κτλ., et ἐπαῖωσιν EPM exhibent, F εὐόδμον ἐπάγῳσιν, sed indicativus non convenit huic loco, itaque ἐπάγῳσι dedi et distinctionem correxi; nam venti, non flores, adducunt vernum tempus, ac manifestum est φντὰ νεκτάρεα cum proximo inciso arcta necessitate esse vinctum. Ita emendatio supra proposita ἀνέμων μαντήια planissime firmatur: hoc igitur nomine improbanda Useneri coniectura εὐόδμον ἐπάγῳσιν ἔαρ φντὰ νεκτάρεα, quam secutus est Christ, nam ver non adducit flores, sed educit. — V. 16. τότε om. F. — βάλλεται, E βάλλετε, Hermann θάλλεται. — V. 17. ἀμβρόταν PM, ἀμβροτον EF. — χθόν' PM, χέρσον EF, at neque vocabulum illud conveniens, neque solet Pindarus in hac sede dactylum loco iambi asciiscere. — ἐραταί ἰων φόβαι δόδα τε E (nisi quod v φοριαί, d om. ἐραταί), ἐρατέων φοβερό δατε F, ἐρατὰν ἰων φοβερά τε PM. — V. 18. κόμαισι, F κόμισι. — μίγνυται PM, μίγνυνται EF. — V. 19. ἀχρεῖ τ' ὁμφαί, ut in ed. 2 correxi (item Hermann, vid. Schneidewin praef. ed. mfm.) stabilivit F ἀχρεῖ τε ὁμφαί, PM οἰχνεῖτ' ὁμφαῖς, E οἰχνεῖτ' vel οἰχνεῖ τ' ὁμφά (ἀμφά v), vulgo ὕμνεῖτε ὁμφά. Adde Apollon. Dysc. de synt. 223: ὡς Βοιωτίον ἐστιν ἔθος, ὅμοιον τῷ παρὰ Πινδάρῳ· ἀχρεῖται ὁμφαί μελέων σὺν αὐλοῖς, unde Rhunkenius ἀχρεῖτω, Hermann olim ἀχρεῖται τ' ὁμφαί scripsit; at grammaticus, qui hic schema Boeotium agnoscit, ipsum hoc ἀχρεῖ τε in Pindaricis libris reperit: nihilo minus sprevit Apollonii auctoritatem Christ ἀχρεῖτ' ὁμφά et v. 20 ἀχρεῖτε Σεμέλαν corrigens, quem non debebat Hóman sequi. — V. 20. ἀχρεῖ τε scripsi cum Hermann, qui olim ἀχρεῖται correxerat. Libri οἰχνεῖτε (etiam F οἰχνεῖτε σε μέλαν ἐλικαμπύκα), vulgo ὕμνεῖτε. Quamquam poeta supra v. 11 professus erat se Bacchi numen laudibus extollere velle, tamen offensionem est, hic in vernae solennitatis laetitia descri-

76. [46.]

— — — — —
— — — — —

᾽Ω ται λιπαραι καὶ ἰοστέφανοι καὶ αἰοίδιμοι,
Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι, δαιμόνιον ποτολίεθρον.

benda solam Semelam memorari, itaque suspicatus sum scribendum esse ἀχεῖ θ' υἱὸν Σεμέλαν θ' ἑλ. sed nihil novandum; nam videtur poeta continuo Bacchi laudes subiunxisse.

Fr. 76. Schol. Arist. Acharn. 673: παρὰ τὰ ἐκ τῶν Πινδάρου Διθυράμβων· Αἱ λιπαραι καὶ ἰοστέφανοι Ἀθῆναι. Suid. v. ἰοστέφανοι eadem omisso carm. titulo, et Zonar. 1114: Πίνδαρος, ἰοστέφανοι Ἀθῆναι. Auctius Schol. Arist. Nub. 299: Πίνδαρος· Λιπαραι καὶ αἰοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι, ita Bekker, sed Dübner nescio qua auctoritate ὦ ται λιπαρ. nihil monens, nisi Ἀθῆναι in V et Ald. legi. Denique plane redintegrat Aristidis Schol.: Aristides enim I 319: ἀκούων τὸ τῆς σοφίας πρυτανεῖον καὶ τὴν τῆς Ἑλλάδος ἐστίαν καὶ τὸ ἔρεισμα. ubi Schol. III 341: τὸ δὲ ἔρεισμα πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι καὶ Πίνδαρος δὲ φησιν· ἔρεισμ' Ἀθήνας δαιμόνιον ποτολίεθρον, D' Ἀθηναίων (ap. Frommel 115 M Ἀθηνᾶ εὐδαιμ., b Ἀθάνας δαιμ.). Cf. Aeschin. Epist. IV 474 Bekk.: καὶ εἰ μηδενὸς ἐτι τῶν παρὰ Μαντίαν μνημονεύεις, ἐν γούν ταῖς ἐκκλησίαις Μελανώπον ἐκάστοτε ἀκούεις λέγοντος· Αἴ τε λιπ. καὶ αἰοιδ. Ἑλλ. ἔρεισμ' Ἀθῆναι. Καὶ ὅτι Πινδάρου τοῦ Θηβαίου ἔπος τοῦτό ἐστι λέγοντος, καὶ ὅτι ἐξημίωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι τοῦτο ποιήσαντα τὸ ἔπος, οἱ δὲ ἡμέτεροι πρόγονοι διπλὴν αὐτῷ τὴν ζημίαν ἀπέδωσαν, μετὰ τοῦ καὶ εἰκόνη χαλκῇ τιμῆσαι. Inde Boeckh recepit αἴ τε, at cod. a ὦ τε, itaque iam dudum correxi ὦ ται, coll. Arist. Eqq. 1329: ᾽Ω ται λιπαραι καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι, ubi Schol. ἀπὸ Πινδάρου παρῳδῆται. firmatque Eustath. prooem. 28: ἐχθρὰ δὲ φασι φρονούντων ἀλλήλοις Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων, ἐπεὶ ἐγραψέ που· ᾽Ω ται λιπαραι καὶ μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι (conglutinavit cum initio Pyth. VII)· κατὰ δὲ τινας, ἐπεὶ ἔρεισμα Ἑλλάδος ἔφη τὰς Ἀθήνας, ἐξημίωσαν αὐτὸν οἱ Θηβαῖοι χιλίαις δραχμαῖς, ἃς ἐξέτισαν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι ὥς φιλαττινοῦ. Celebrem locum praeterea respiciunt Isoc. de antid. 166: Πίνδαρον μὲν τὸν ποιητὴν οἱ πρὸ ἡμῶν γεγονότες ὑπὲρ ἐνὸς μόνον ῥήματος, ὅτι τὴν πόλιν ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος ὠνόμασεν, οὕτως ἐτίμησαν, ὥστε καὶ πρόξενον ποιήσασθαι καὶ μυρίας αὐτῷ δοῦναι δραχμάς. Plut. vit. Thes. c. 1, de glor. Athen. c. 7, Apophth. Lac. div. c. 6, Lucian. Demosth. Enc. c. 10, Philostr. Imag. II 12, Pausan. I 8, 4, Athen. V 187 D, Julian. Or. I 8 C, Damascius ap. Suid. v. Σουπηρεριανός, Liban. T. III 27 et rursus III 407 ed. Reiske, Schol. Hesiod. Op. 412, Schol. Aristid. III 600, Cram. An. Ox. IV 157, Arsen. 421, Eust. II 284, 5, Schol. Pind. Pyth. II inscr. Vit. Pind. cod. Vrat. T. II 9 ed. Boeckh, Thomas M. vit. Pind. ib. 4. Fuit autem initium dithyrambi, et his ipsis verbis summa laudum videtur comprehensa fuisse, siquidem Libanion loco priore dicit μισθὸς τοῦτό γε τῶν εἰς τὴν πόλιν ἐπαινῶν βραχέων δὴ τινῶν ὄντων. Boeckh autem coniecit plura ex hoc carmine petiisse Himerium Or. XVI 2 de Constantinopoli: Καί μοι δοκεῖ (Boeckh δοκῶ) καὶ τῆς Πινδάρου λύρας λαβὼν μέλος ἐκείθεν εἰς αὐτὴν ἀναφθεγγέσθαι, εἰ καὶ τῆς Ἑλλάδος μὲν εἰπεῖν ἔρεισμα μνηρόν, ὅπερ εἰς τὰς Ἀθήνας ἦσται Πινδάρῳ, πάσης δὲ τῆς ὑφ' ἡλίον ἡδιστον ἄγαλμα. σὲ μὲν καὶ Πισειδῶν ὁ βασιλεὺς ὁ θαλάσσιος γλανκοῖς περιβάλλει τοῖς κύμασιν οἷά τινα νύμφην Ναῖδα, καὶ πανταχόθεν περι-

*77. [196.]

[illegible]

Ὅθι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεινάν
κορηπῖδ' ἐλευθερίας.

*78. [225.]

$\begin{array}{ccccccccccc} \cdot & \cup & \cup & - & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \\ \cdot & \cup & - & \cup & \cup & \cup & - & \cup & \cup & \cup \\ \cdot & \cup & \cup & - & \cup & \cup & - & \cup & \cup & \cup & - & \cup & \cup & \cup \end{array}$

Κλυῖθ', Ἀλαλὰ Πολέμου θυγάτερ,

πτύσσει καὶ γέμῃθι, σὲ δὲ Νηρηΐδων ἀλιπορφύρων χοροὶ ἄκροις ἐπισκρωτῶντες τοῖς κύμασι κύκλῳ περὶ πᾶσαν χορεύουσι κτλ. sed hoc satis incertum.

Fr. 77. Est naud dubie ex eodem *dithyrambo*, ex quo fr. 76, vid. Plut. de glori. Athen. c. 7: ἐν τούτοις Πίνδαρος ἔρεισμαι τοῆς Ἑλλάδος προσεῖπε τὰς Ἀθήνας, οὐχ ὅτι . . . ἀλλ' ὅτι πρῶτον, ὡς φησὶν αὐτός, ἐπ' Ἀρτεμισίῳ καὶδὲς Ἀθηναίων ἐβ. φαεινὴν κ. ἐλ., ἐπὶ τε Σαλαμῖνᾳ καὶ Μυκάλῃ καὶ Πλαταιαῖς, ὥσπερ ἄδαμαντινοὶ στήριζαντες τὴν ἑλευθερίαν τοῆς Ἑλλάδος παρέδσαν τοῖς ἄλλοις ἀνδράσιν. ubi certe verba ὥσπερ ἄδαμαντινοὶ (Hartung ὡτ' ἄδαμαντινοὶς ἄλοις στήριζαντες) ex hoc ipso Pindari carmine petita videntur. Legitur iterum ap. Plut. vit. Themist. c. 8: ὁ δὲ καὶ Πίνδαρος οὐ κακῶς ἔοικε συνιδὼν ἐπὶ τῆς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ μάχης εἰπεῖν· ὅθι (sic Stephanus, libri δὲ) π. Ἀ. ἐ. φαεινὰν (Bc φανεράν, ia φανερὰν) κ. ἐλ. et de Herod. malign. c. 34, ubi item ὅτι (D ὅθι), et sine poetæ n. de sera numinis vind. c. 6, ubi ὅθι. Respicit Aristid. II 251: ὅς φησι Πίνδαρος, κρηπίδᾳ τῶν ἑλευθερίαις τοῖς Ἑλλήσι βαλλόμενος (Θεμιστοκλῆς), ubi sch. III 600 ἔρεισμαι Ἑλλάδος comparat. — V. 1. Ἀθαναίων Boeckh, v. Ἀθηναίων. — V. 2. κρηπίδ', in ed. 2 scripsi κρηπίδ'.

Fr. 78. Plut. de Glor. Athen. c. 7 de imperatoribus Atticis, Militiadis et Themistocletibus: Ἀγῆσις ὁ κῶμος οὗτος, ἐκ γῆς ἅμα φάλαγγι καὶ στόλοις ἐκ θαλάσσης καὶ μεμυγμένοις σκύλοις καὶ τροπαίοις βεβη-
 -θῆς· Κλυθὶ, Ἐννώ (Ald. Bas. ἄννα ἐγώ, E ἄννα . . . γω, G ἀνάγω)
 Πολέμου θ. ἐ. π. ἀμφύετε (vel ἐνφύετε), ἄνδρες, τὸν ἐσρόθυτον
 θάνατον, ὥς ὁ Θηβαῖος Ἐπαιμινώδης εἶπεν, ὑπὲρ πατρίδος καὶ τά-
 -ψων καὶ ἱερῶν ἐπιδιδόντες ἑαυτοῖς τοῖς καλλίστοις καὶ λαμπροτάτοις
 ἀγῶσιν. Xylander et Wytttenbach ὥς ὁ Θηβαῖος Πίνδαρος coniecerunt
 (Hartung ποιητῆς scripsit), Haupt ὁ Θηβαῖος deletio vocabulo Ἐπαι-
 -μινώδης, contra C. Fr. Hermann vitium verbo εἶπεν inesse putat, et
 ἔπασεν coniecit; at Epaminondae memoria omnino aliena ab hoc loco,
 et Pindari haec esse etiam aliunde confirmari, maxime scholio cod.
 Laur. Aesch. Pers. v. 49, quod Haupt primus edidit, ubi cum vulgo
 στεῦνται legatur, scholiasta ille στεῦται legit: κλυθὶ ἀλλὰ πολέμου
 θύγατερ ἀνδύεται ἄνδρες ἐν διδυράμβῳ· οὕτως στεῦται ἐνικὸν ἀντι-
 -πληθύνοντι. nam Pindarici schematis exemplum ex Pindari dithy-
 -rambo afferri consentaneum est. V. 1. Plut. de fraterno am. c. 11
 sine poetae nomine affert, ubi recte κλυθ' Ἀλαλὰ, et Herodian. π. μον.
 λέξ. 39, 5 τὸ γὰρ ἀλαλὴ οὐ φύσει τρισύλλαβον· κλυθ' ἀλαλὰ Πολέμου
 θύγάτηρ. Porro Athen. I 19 A οἱ δ' ἐν τῇ Ἰλιακῇ πολιτεία μονοῦ
 βοῶσι κλυθ' (κλυθσθ' BCD) ἀλαλὰ (BCD ἀλλὰ, VL ἀλάλα) π. θύγατερ

ἐγγέων προοίμιον, ἃ θύεται
ἄνδρες (ὕπερ πόλιος) τὸν ἱρόθυτον θάνατον.

79. A. B. [47. 48.]

⋮ ⋮ — — — ⋮ ⋮ — — — ⋮ ⋮ — — —
⋮ ⋮ — — — ⋮ ⋮ — — — ⋮ ⋮ — — —

Πρὶν μὲν εἶρπε σχοινοτένεια τ' αἰοιδὰ διθυράμβων
καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἀνθρώποισιν ἀπὸ στομάτων.

⋮ ⋮ — — — ⋮ ⋮ — — —
— — — ⋮ ⋮ — — — ⋮ ⋮ — — —
⋮ ⋮ — — — ⋮ ⋮ — — — ⋮ ⋮ — — —
⋮ ⋮ — — — ⋮ ⋮ — — — ⋮ ⋮ — — —

⋮ ⋮ — — — Σοὶ μὲν κατάρχειν,

ἐγγέων (sic L, ἐγγέων V) προοίμιον, eademque Eust. II. 994, 59. — ἃ θύεται correxit Haupt ex schol. Aesch. αἰθύεται. Pro Plutarcho ἀμφότες Reiske ἀμφιέννυτε, ego ἀμφίεσθ' vel ὁμφύνετ', Schneidewin ἀνα, δὴτ', ἄνδρες coniecit. — V. 3. Haupt probabiliter redintegravit ex Herodiano π. σχημάτων 60, 13: Πινδαρικὸν δὲ τὰ τοῖς πληθυντικοῖς ὀνόμασιν ἐνικά ῥήματα ἔχοντα ἐπιφορὰν, οἷον ἄνδρες ἐπὶ πόλεως (sic A, vulgo ὕπερ πόλεων) καὶ λαχεῖ βαρυνθεγχετῶν ἀγέλαι λεόντων. unde ὕπερ πόλιος scripsi, Haupt ὕπερ πολίων. — ἱρόθυτον Haupt, ἱερόθυτον Plut. Sunt autem hi versus ad idem ut videtur carmen referendi, unde fr. 76 et fr. 77 petita.

Fr. 79 A et B ex uno eodemque carmine petita esse docet Strabo X 469: Μάρτυρες δ' οἱ ποιηταὶ τῶν τοιούτων ὑπονοῶν· ὃ τε γὰρ Πίνδαρος ἐν τῷ διθυράμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Πρὶν μὲν εἶρπε σχοινοτονίας (σχοῖνος τονίας K, σχοινογονίας hi) τ' αἰοιδὰ (BKlnox αἰοιδαι) διθυράμβῳ (x διθυράμβων). μνησθεῖς δὲ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ὕμνων τῶν τε παλαιῶν καὶ τῶν ὕστερον, μεταβάς ἀπὸ τούτων φησί· Σοὶ μὲν . . . πεύκαις. τὴν κοινωσίαν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ἀποδειχθέντων νομίμων παρὰ τοῖς Ἑλλήσι καὶ τῶν παρὰ τοῖς Φρυγῇ περὶ τὴν Μητέρα τῶν θεῶν συνοικειῶν ἀλλήλοις. Fr. prius auctius affert Athen. XI 467 B: καὶ Πίνδαρος δὲ φησί· Πρὶν μὲν ἤρπε σχοινοτενεῖατα οἶδα καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀπὸ στομάτων. adde X 455 C: Πίνδαρος δὲ πρὸς τὴν ἀσιγμοποιηθεῖσαν ὥδην . . . ἐποίησε· Πρὶν μὲν εἶρπε (PVL εἶρπε) σχοινοτενία τὰ οἶδα καὶ τὸ σὰν τι βόηλον (ita AB, nisi quod B σάν, P σαντιβόηλον, VL τὸ σὰν κίβδηλον) ἀνθρώποις (V ἀνθρώποι, L Bas. ἀνθρωποι). Respiciunt Athen. X 488 D, Eust. II. 1335, 52 et Dionys. de comp. verb. c. 14: εἰσὶ δὲ οἱ ἀσίγμους ὥδης ὅλας ἐποίουν, δηλοῖ δὲ τοῦτο Πίνδαρος ἐν οἷς φησί· Πρὶν μὲν ἤρπε (l ἤρπε, epit. ἤρπε) σχοινοτενῇ φωνήεντα (ita etiam epit., sed l i. e. cod. Par. σχοινοτενεῖ ατα οἶδα) διδ. καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἀνθρώποι (MG ἀνθρώποις). Recte Boeckh σχοινοτένεια τ' αἰοιδὰ correxit.

Fr. 79, B. V. 1. κατάρχειν Hermann, κατάρχει ap. Strab.; verum offendit insolens apud antiquos scriptores usus formae activae; non tamen καταχεῖν scribendum, quemadmodum iam Reiske καταχεῖ coniecit, aut κατάδειν, sed tollitur illa difficultas, ubi scripseris:

σοὶ μὲν κατάρχειν μέλος.

nam σοὶ μέλος κατάρχειν propius quidem abest, sed numerum alienum ostentat. Olim suspicatus sum κοιαρχεῖν vel κοαρχεῖν legendum

μᾶτερ μεγάλη, πάρα ῥόμβοι κυβάλων·
 ἐν δὲ κεχλάδειν κρόταλ', αἰθομένα δὲ δᾶς ὑπὸ ξανθαῖσι
 πεύκαις.

80.

Κυβέλα μᾶτερ θεῶν.

81. [49.]

... ..
 ... ..
 ... ..
 ... ..
 5 ... ..

... .. Σὲ δ' ἐγὼ παρὰ νιν
 αἰνέω μὲν, Γηρυόνα, τὸ δὲ μὴ Δί φίλτερον
 σιγῶμι πάμπαν· οὐ γὰρ εἰκὸς τῶν ἐόντων

esse; κῶταρχος sive κωτάρχης dicebatur Cabirom sacerdos (v. Keil Spec. Onomat. 108), κοιακτήρ sive κοακτῆρ Taenariorum sacerdos (vide titulos Laconicos in Annal. Inst. Arch. XXXIII). — V. 2. μᾶτερ μεγάλη, πάρα Boeckh, vulgo μᾶτερ, πάρα μεγάλοι, et sic B (ex corr.) CEhis, μᾶτερ, πάρα μεγάλοι reliqui. — ῥόμβοι, codd. ῥοίμβοι, fort. ῥύμβοι, quod postea etiam Meineke commendavit. — V. 3. κεχλάδειν Hermann, codd. καχλάδων, cf. Hesych. κεχληθέναι, ψοφεῖν. — κρόταλ' scripsi, vulgo κρόταλα. — δᾶς Boeckh, v. δαῖς, Bk δαῖς, Chlox δᾶς, D δᾶς. — ξανθαῖσι, Bkl ξανθήσι.

Fr. 80. Philodemus περὶ εὐσεβείας p. 29 ed. Gomperz: οἱ δὲ (Δία καὶ) Ἥραν πατέ(ρα καὶ) μητέρα θε(ῶν νο)μίζουσιν, Πίνδαρος δ' (ἐκ) Κυβέ(λης μ)ητέρως ἐν τῷ ... OIN ... KTBE ... MAT ... ΦΕΡΕ ... CKΔΟ ... ΠΙΟΣ, ubi legendum videtur Πίνδαρος δ' ἐκ Κυβέλης μητέρως ἐν τῷ προοιμίῳ· Κυβέλα μᾶτερ θεῶν· Φερεκύδης δ' ὁ Σύριος. Philodemus prooemium dicere videtur illud ipsum carmen, quod Strabo dithyrambum vocat, vid. Fr. 79, A et B. Philodemus saepius Pherecydis logographi auctoritate utitur, sed hic haud dubie theologum adhibuit.

Fr. 81. Aristid. II 70: Δοκεῖ δέ μοι καὶ Πίνδαρος, εἴ τι δεῖ περὶ τοῦ ἄσματος εἰπεῖν, οὐκ εἰσηγούμενος οὐδὲ συμβουλευτὴν σπουδῇ ταῦτα λέγειν τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ' ὥσπερ σκεπτικῶς. τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέους αὐτοῖς τούτοις, ὅτι καὶ ἐτέρωθεν μνησθέντος περὶ αὐτῶν ἐν διθυράμβῳ τινί· σὲ δ' ἐγὼ παρ' ἁμίν, φησίν, αἰ. μ. Γηρυόνῃ, τὸ δὲ μὴ Δί φίλ. σιγῶμι πάμπαν· οὐ γὰρ εἰκὸς, φησίν, ἀρπαζομένων τῶν ὄντων καθῆσθαι παρ' ἐστία καὶ κακὸν εἶναι. — V. 1. παρὰ νιν scripsi, secutus Hermann emendationem παρὰ μιν, vulgo παρ' ἁμίν, LN παρὰ μιν, ac schol. III 409: σὲ δέ, ὦ Γηρυόνῃ, ἐπαινῶ παρ' αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα· ὁ μὲν γὰρ τὰ οὐκ ὄντα ἀφείλετο ἐν βραχὺ χειρὶ, σὺ δὲ ὡς ἀδικοῦμενος μάχην πρὸς αὐτὸν ἦρας καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον ἀποδεκτός. — V. 2. Γηρυόνα Boeckh, vulgo Γηρυόνῃ, L γηρύονι, N γηρύονι. — Δί Hermann, vulgo Διί. — V. 3. σιγῶμι Boeckh, et sic lemma schol., vulgo σιγῶμι, N σιγῶ μὲ, M σιγῶμι μὴ. Fort. σιγάμι. — οὐ γὰρ ... ἔμμεν. ita refinxit poetae orationem, ἐόντων, παρὰ θ' ἐστία (pro παρ' ἐστία) et ἔμμεν scribens. Boeckh οὐ γὰρ εἰκὸς | ἀρπ. τῶν ἐόντων καθῆσθαι παρ' ἐστία | καὶ κ. ἔμμεναι. Sed

ἀρπαζομένων παρὰ θ' ἐστία καθῆσθαι
 5 καὶ κακὸν ἔμμεν.

82. [50.]

⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮

Τὰν λιπαρὰν μὲν Αἴγυπτον ἀγχίκερμον.

83. [51.]

⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮

Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιωτίον ἔθνος ἔνεπον.

84. [54.]

Harpocrat. 142: παλιναίρετος . . . ἐπὶ δὲ τῶν καθαιρεθέν-
 των οἰκοδομημάτων καὶ ἀνοικοδομηθέντων Πίνδαρος Διθυράμβοις.
 Eadem Phot. 373, 11.

* 85. [55.]

Et. M. 274, 50: Διθύραμβος . . . Πίνδαρος δὲ φησὶ λυθίραμ-
 βον· καὶ γὰρ Ζεὺς τικτομένον αὐτοῦ ἐπεβόα Λῦθι ῥάμμα, λῦθι
 ῥάμμα, ἴν' ἢ λυθίραμμος, καὶ διθύραμβος κατὰ τροπὴν καὶ πλεο-
 νασμόν. Ἡρωδιανὸς δὲ φησὶ τὰ προστακτικὰ μὴ συντίθεσθαι. Similia
 cod. Sorb. ap. Gaisf., Et. Gud. 147, 47, Etym. Angelican. a Ritschelio
 editum; denique Cyrillus (cod. Vindob. n. 319): Ὁ Πίνδαρος λυθί-
 ραμμόν φησὶ αὐτόν· καὶ γὰρ ὁ Ζεὺς τικτόμενος αὐτοῦ ἔκραξεν·
 λῦθι λῦθι ῥάμμα. cf. etiam Proclus ap. Phot. Bibl. 239: ὁ δὲ
 Διθύραμβος γράφεται μὲν εἰς Διόνυσον, προσαγορεύεται δὲ ἐξ αὐτοῦ
 ἦτοι διὰ τὸ κατὰ τὴν Νύσσαν ἐπ' ἄνθρωπον τραφῆναι τὸν Διόνυσον
 ἢ διὰ τὸ λυθέντων τῶν ῥαμμάτων τοῦ Διὸς εὐρεθῆναι αὐτόν, ἢ
 διότι δις δοκεῖ γενέσθαι, ἅπαξ μὲν ἐκ τῆς Σεμέλης, δεύτερον δὲ ἐκ
 τοῦ μηροῦ· εὐρεθῆναι δὲ τὸν διθύραμβον Πίνδαρος ἐν Κορίνθῳ
 λέγει, quod pertinet ad Ol. XIII 18.

* 86. [56.]

Choeroboscus I 279: εἶτα αὕτη ἡ αἰτιατικὴ φημι δὲ ἡ ἱκτινον
 κατὰ μεταπλάσμον γέγονεν ἱκτινα, ὥσπερ . . . διθύραμβον διθύ-
 ραμβὰ παρὰ Πινδάρῳ.

fortasse Aristides tria novissima verba de suo adiecit, ut scribendum
 sit ἀρπαζομένων (αὐτῶς) παρ' ἐστία καθῆσθαι. Hernanno omnia inde
 ab οὐ γὰρ εἰκὸς ab Aristide profecta videntur.

Fr. 82. Schol. Pind. Pyth. II Inscr.: καὶ τὴν Αἴγυπτον ἐν Διθυ-
 ράμβοις· τὰν κτλ. — ἀγχίκερμον cod. Gott., vulgo ἄγει κνήμων.

Fr. 83. Schol. Pind. Ol. VI 152: ὅτι διὰ τὴν ἀγροικίαν καὶ ἀναγω-
 γίαν τοπαλαιὸν οἱ Βοιωτοὶ ὅς ἐκαλοῦντο, καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς
 Διθυράμβοις: Ἦν ὅτε σ. τὸ Β. ἔθνος ἔλεγον. Strabo VII 321: ἦν ὅτι
 σύας (sic E, σοίας ABC, ὕας Ino et vulgo) Βοι. ἔ. ἔνεπον (E ἔννεπον)
 articulo omissio, qui etiam deest ap. Galen. Protrept. c. I.

V.

Π Ρ Ο Σ Ο Δ Ι Α .

ΕΙΣ ΔΗΛΟΝ.

87. 88. [58.]

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Στρ.

Χαῖρ', ὦ θεοδμάτα, λιπαροπλοκάμου
 παίδεσσι Λατοῦς ἡμεροέστατον ἔρνος,
 πόντου θύγατερ, χθονὸς εὐρείας ἀκίνητον τέρας, ἄντε
 βροτοί
 Ἀἶλὸν κικλήσκουσιν, μάκαρες δ' ἐν Ὀλύμπῳ τηλέφαντον
 , κυανέας χθονὸς ἄστρον.

* * *

Fr. 87 et 88 recte Boeckh ad unum idemque carmen retulit, estque fortasse illud Ceis scriptum, quale ipse poeta carmen significat Isthm. I init, ubi schol.: *Οἱ Κεῖοι Δηλιακὸν παιᾶνα ἡξίουσαν τὸν ποιητὴν γράψαι*, et alius: *μέλλοντος γὰρ Κεῖοις γράφειν προσοδιακὸν παιᾶνα κτλ.*, unde Boeckh *Παιᾶν Δηλιακὸς προσοδιακὸς* inscripsit. Respicit Sch. Callim. in Del. 28. — Fr. 87. versibus 4 constans est ipsum carminis exordium, Fr. 88 versus 6 exhibent strophae speciem a v. 3 usque ad v. 8. Ad strophae numerum complendum unus versus sufficit, velut

— — — — —

— Fr. 87. Philo de corrupt. mundi p. 961 (ed. Francof. a. 1691): *τὴν δὲ Δῆλον καὶ Ἀνάφην ἀνόμασαν, δι' ἀμφοτέρων ὀνομάτων πιστοῦμενοι τὸ λεγόμενον, ἐπειδὴ ἀναφανέῖσα δῆλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη καὶ ἀφανὴς οὖσα τὸ πάλοι· Χαῖρ' ὦ κτλ.* — V. 1. *θεοδμάτα*, ed. Franc. *θεοτίμητε*. — V. 2. *παίδεσσι* Boeckh, vulgo *παιδὸς*, ed. Fr. *παιδὸς ἤ*. — *ἔρνος*, Hartung *ἔρκος* scripsit. — V. 3. *θύγατερ*, quod Hermann coni., ed. Fr., vulgo *θυγάτηρ*. — V. 4. *τηλέφαντον* scripsi, vulgo *τηλέφαντον*.

Fr. 88. Strabo X 485: *μυθεύεται γὰρ ἐνταῦθα ἡ Λητὴ τὰς ὠδῖνας ἀποθέσθαι τοῦ τε Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· ἦν γὰρ τοπαροῖθεν οὐ φορητά, φησὶν ὁ Πίνδαρος κτλ.* (om. fragm. xy, initium usque ad *Κοιογενὴς* no). Apparet vel ex totius loci sententia stropham

(ΕΙΣ ΔΕΛΦΟΥΣ.)

* 90. [60.]

... υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

... Πρὸς Ὀλυμπίου Διὸς σε,
 χρυσέα κλυτόμαντι Πυθοῖ,
 λίσσομαι Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Ἀφροδίτῃ
 ἐν ξαθέῳ με δέξαι χορῶ
 εἰ αἰοίδιμον Πιερίδων προφάταν.

91. [61.]

Porphyr. de Abst. III 16: Πίνδαρος δὲ ἐν προσφδίοις (προσ-
 οδίοις) πάντα τοὺς θεοὺς ἐποίησεν, ὅποτε ὑπὸ Τυφῶνος ἐδιώκοντο,
 οὐκ ἀνθρώποις ὁμοιωθέντας, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις (Wesseling et Unger
 emendaverunt τοῖς ἀλόγοις) ζώοις. Quae deinceps leguntur ἐρα-
 σθέντα δὲ Πασιφάης Δία γενέσθαι μὲν ταῦτον, νῦν δὲ αἶτόν καὶ
 κύκνον, nihil ad Pindarum: corrigas ἐρασθέντα δὲ φάσι Δία, cum
 scriptum esset πᾶσι, librarius ut vitium tolleret, supra φάσι vel
 φησι addidit, inde importunum illud Πασιφάης ortum. — Ad hoc
 prosodium haud dubie versus, qui subsequuntur, referendi sunt,
 fuit autem ut videtur εἰς Δία Αἰτναῖον conditum.

* 92. 93. [93.]

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 * * *
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Fr. 90. Aristid. II 510: ἐτέρωθεν δὲ ἔτι λαμπρότερον (Πίνδαρός
 φησι)· Πρὸς Ὀλ. κτλ. ὁρᾷς, ὡς εὐχόμενος μεταξὺ οὐ κατέσχευεν ἑαυτόν,
 ἀλλὰ κἀνταῦθα ἐσεμνολογήσατο. — V. 3. λίσσομαι Stephanus, Γ ἄσσομαι,
 Θ ἄσσομαι. — Χαρίτεσσι Hermann, vulgo Χάριτες. — V. 4. χορῶ scripsi,
 ΓΘ χρόνῳ, vulgo χώρῳ, Kayser et Schneidewin coni. θρόνῳ coll. Pau-
 san. X 24, 4. — V. 5. Πιερίδων Canter, vulgo Πιερίων. Ad prosodium
 Delphicum probabiliter rettulit Boeckh, adversante Hartungo, qui hos
 versus ex Paeane aliquo petitos esse censet.

Fr. 92. 93. Strabo XIII 626: Πίνδαρος δὲ συνοικειοῖ τοῖς ἐν τῇ
 Κιλικίᾳ τὰ ἐν Πιθηκούσσαις, ἅπερ ἐστὶ πρὸ τῆς Κυμαίας, καὶ τὰ ἐν

Κεῖνφ μὲν Αἴτνα δεσμὸς ὑπερφίαλος
ἀμφίκειται.

* * *

ἀλλ' οἶος ἄπλατον κεραῖζες θεῶν
Τυφῶν' ἑκατοντακάρανον ἀνάγκη, Ζεῦ πάτερ,
ἐν Ἀρίμοις ποτέ.

94.

Μεμναίαι' αἰοιδᾶς.

Σικελία, καὶ γὰρ τῇ Αἴτῃ φησὶν ὑποκεῖσθαι τὸν Τυφῶνα, τὸν ποτε Κιλίκιον κτλ. (Pyth. I 16) . . . καὶ πάλιν· κεῖνφ κτλ. καὶ πάλιν· ἀλλ' οἶος κτλ. Ex eodem carmine utrumque fr. petitum, nam sic demum id quod Strabo vult probant. Respicere videtur huc Iulian. Epist. XXIV 396: καὶ μὴν καὶ Πίνδαρος ὁ Θηβαῖος τὴν ἀναίρεσιν τοῦ Τυφώεος ἐν ἐπινικίοις κηρύτταν καὶ τοῦ μεγίστου τούτου γίγαντος κράτος τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ τῶν θεῶν περιτιθεῖς, οὐχ ἐτέρωθεν αὐτῷ τῆς εὐφημίας κρατύνει τὴν ὑπερβολήν, ἣ ὅτι τὸν γίγαντα τὸν ἑκατοντακέφαλον ἐνὶ βλήματι καθ' ἐλεῖν ἤρκεσεν. ὥς οὐδὲ τις ἄλλος εἰς χεῖρας τοῦ Διὸς ἐλθεῖν ἀντιμάχον γίγαντος νομισθέντος, ἣ ὃν ἂν ἡ μήτηρ μόνον τῶν ἄλλων ἑκατὸν κεφαλῶν ὥπλισεν, οὐδὲ ἐτέρου τινὸς θεῶν ἢ μόνου Διὸς ἀξιονικότερον πρὸς ταύτην τοσούτου γίγαντος καθαιρεῖν ὄντος. — Fr. 93. V. 1. ἀλλ' οἶος, Dh αἰοιδᾶς. — κεραῖζες et v. 3 Ζεῦ πάτερ Tzschucke, legebatur κεραῖζε . . . Ζεὺς πατήρ, sed rw' Ζεῦ, Frw πάτερ, quae compellatio convenit inprimis carmini, quod in Iovis honorem conditum fuit. — V. 2. Strabonis libri Τυφῶνα πεντηκοντακέφαλον, hinc in ed. 2 πεντηκοντακέφαλλον scripsi, vid. Phot. 188, 11: κννο-κέφαλον· ἐν τοῖς δύο λλ λέγουσιν, οὕτως Ἀριστοφάνης (Eqq. 417); cf. etiam Hesiod. Theog. 287 et ap. Strab. I 43: Ἡμῖννες καὶ Πυγμαῖοι καὶ Μαιροκέφαλλοι. Nunc secutus sum Hermannum, qui emendavit Τυφῶν' ἑκατοντακάρανον, quod commendat Iuliani ille locus et Pyth. I 16, adde Schol. Hes. Theog. 311: ὁ μὲν Πίνδαρος ἑκατοντακέφαλόν φησιν εἶναι τὸν Τυφῶνα, οὗτος δὲ πεντηκοντακέφαλον. — V. 3. resp. Schol. Lycophr. 825. — ἐν, Boeckh εἰν. Idem rettulit haec ad scolium in Hieronem, ego propter fr. 91 huc revocavi.

Fr. 94. Cram. An. Par. III 292, 26: Πίνδαρος δὲ δωρικώτερον διὰ τῆς αἰ' διαφθόγγον ἐν Προσφθόλοις· μεμναίαι' αἰοιδῆς. scr. αἰοιδᾶς. Respicit Et. M. 579, 3.

VI.

ΠΑΡΘΕΝΕΙΑ.

ΠΑΝΙ 95—100.

95. [63.]

— — — — —

— — — — —

ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων, καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ,

— — — — —

Ματρὸς μεγάλας ὀπαδέ, σεμνᾶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν.

* 96. [66.]

— — — — —

— — — — —

— — — — —

ὦ μάκαρ, ὄντε μεγάλας θεοῦ

κύνα παντοδαπὸν

καλέοισιν Ὀλύμπιοι.

Fr. 95. Eustath. prooem. 27: *Λέγεται δὲ καὶ ὅτι ὁ Πάν μεταξὺ Κιθαιρῶνος καὶ Ἐλικῶνος ᾤφθη ἄδων παιᾶνα Πινδάρου· διὸ καὶ αὐτὸς ἄσμα ἐποίησεν, ἐν ᾧ χάριν αὐτῷ τῆς τιμῆς ἀνθομολογεῖται, οὗ ἀρχή· ὦ Πάν, Πάν, Ἀρκ. . . . φύλαξ. Similia vit. Pind. Boeckh T. II p. 9 (Westerm. p. 97). Auctius profert scholiasta Pindari Pyth. III 139: πάρεδρος γὰρ ὁ Πάν τῇ Πέρ, ὡς αὐτὸς ὁ Πίνδαρος ἐν τοῖς κειχωρισμένοις τῶν Παρθενίων (scr. Παρθενείων) φησίν· ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων ἕως τοῦ Ματρὸς μ. ὅπ. σεμνῶν X. μ. τ., ubi cod. Gott. ἄγαλμα pro μέλημα. Recte Boeckh v. 2 σεμνᾶν, idem vero v. 1 σεπτῶν ἀδύτων, contra Schneidewin ὀπαδός, ἄγνᾶν, ne bis idem vocabulum iteretur, at plures videntur versus interiecti esse, fort. v. 1 initium, v. 2 clausula strophae fuit, itaque lacunam indicavi. Carmen eiusque opportunitas celeberrima fuit, cf. Plutarch. vit. Num. c. 4, Non posse suaviter viv. sec. Epic. c. 22. Pausan. IX 25, 3, Philostr. Imag. II 12, Aristid. I 69. II 231, et Schol. III 564, Liban. Or. LXIII T. III 352 ed. Reiske, Antipater Anth. Plan. IV 305, Thomas M. Vit. Pind. T. II p. 4 et ib. p. 7, Eustath. prooem. p. 23 ed. Schneidewin.*

Fr. 96. Aristot. Rhet. II 24: *ἢ εἴ τις κύνα ἐγκωμιάζων τὸν ἐν τῷ σὺρανῷ συμπαλαμβάνοντι, ἢ τὸν Πάνα, ὅτι Πίνδαρος ἔφησεν· ὦ μάκαρ κτλ. Boeckh, qui recte huc rettulit, καλέοισιν scripsit, v. καλέονσιν.*

97. [64.]

Τὸ σάντω μέλος γλάξεις.

* 98. [65.]

Schol. Theocr. V 14: τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον· ἔστι Πανὸς ἱερὸν πλησίον Κράθιδος ποταμοῦ, ὡς φησι Φιλοστέφανος· τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνά φασιν τὸν ἐπὶ τῆς ἁκτῆς ἰδρυμένον, φησὶ δὲ καὶ (om. cod. Ambr.) Πίνδαρος τῶν ἀλίων αὐτὸν φροντίζειν. ubi Dübner coni. τινὲς δὲ τὸν Πᾶνα ὡς καὶ τὸν Ἀπόλλωνά φασιν ἐπὶ κτέ., Ahrens τινὲς δὲ τὸν ὑπὸ ἀλίων φασὶν ἐπὶ κτλ., potius τὸν Ἀπόλλωνα expungendum.

* 99. [67.]

Aristid. I 49: Διδόασι δ' αὐτῷ καὶ τὸν Πᾶνα χορευτήν τε-λεώτατον θεῶν ὄντα, ὡς Πίνδαρός τε ὑμνεῖ καὶ οἱ κατ' Ἀἰγυπτον ἱερεῖς κατέμαθον.

* 100. [68.]

Serv. Virg. Georg. I 16: „Pindarus Pana ex Penelope filium dicit.“ Sed auctius G: „Pana Pindarus ex Apolline et Penelopa in Lyco (Lycaeo) monte editum scribit, qui a Lycaone rege Arcadiae locus (Lycaeus) mons dictus est: alii ex Mercurio et Penelope natum, comitem feras solitum e cubilibus excitare, et ideo capripedem figuratum esse etc.“ Schol. Bernens. ad Virg. G. I, 17 ed. Hagen: „Pana Pindarus ex Apolline et Penelopa in Lycaeo monte editum scribit, alii ex Aethere et Oenone.“ ubi *Oenoe* corrigendum. Schol. Lucani III 402: „Pindarus et ca(e)teri dicunt Apollinis et Penelopae filium, alii Mercurii et eiusdem.“ Longe aliud tradit Schol. in Theocriti Syringem: τὸν δὲ Πᾶνα ξνιοι γηγενῇ ἰστοροῦσιν, ξνιοι δὲ Αἰθέρως καὶ νύμφης Οἰνός, ὡς καὶ Πίνδαρος, ξνιοι δὲ Ὀδυσσεώς (plane ita cod. Vat. n. 915). Secundum Pausan. VIII 30, 3 Οἰνὸν nympha Panis fuit nutrix, eandem VIII 47, 3 Iovis nutricibus adnumerat. Cum Theocriti interprete consentit Schol. Eurip. Rhesi 36: Ἀρταῖδος δὲ ὁ Τεγεάτης Αἰθέρως αὐτὸν καὶ νύμφης Οἰνός γεναλογεῖ· sed Schol. Theocr. I 3 (cf. ib. v. 123): Ἀρτισυππος δ' ἐν τῷ α' Ἀρκαδικῶν Διὸς καὶ Νύμφης Οἰνήδος, ubi cf. Ahrensii Add. II p. 461.

Fr. 97. Schol. Theocr. I 2: μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον, ὡς καὶ Πίνδαρος τὸν Πᾶνα φάσκων· τὸ σάντω (ita etiam Ambr., τσαύτα Bar. 5, τὰς αὐτοῦ Gen. b.) μέλος (μέλους Gen. b.) γλάξεις, τοῦτέστιν ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδεις. Scripsi σάντω, ac τὸ, quod Ahrens scholiastae esse putat, est ὃ, nisi malis τὸ corrigere.

ΑΠΟΛΛΩΝΙ.

* 101. 102. [70.]

.....
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

..... Περιδιναθεις ἐπήει

γᾶν καὶ θάλασσαν καὶ σκοπιαῖσιν μεγάλαις ὀρέων ὕπερ
 ἔστα,

καὶ μυχοὺς δινάσσατο βαλλόμενος κρηπίδας ἁλσέων,
 καὶ ποτε τὸν τρικαράνου Πτώϊου κευθμῶνα κατέσχεθε . .

.....

... ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα.

Fr. 101 et 102. Strabo IX 412: οἱ δὲ ποιηταὶ κοσμοῦσιν ἄλση καλοῦντες τὰ ἱερὰ πάντα γᾶν ἢ ψιλὰ· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου περὶ Ἀπόλλωνος λεγόμενον· κινηθεῖς ἐπ. . . ἁλσέων. Resp. Eust. II. 270, 28. Eximie autem vidit Boeckh huc pertinere, quae ap. Strab. 413 leguntur, ubi geographus cum *Alcaeum* commemorasset, pergit: τὸ δὲ Τηγερικὸν πεδίων ἀπὸ Τηγέρον προσηγόρευται· μυθεύεται δ' Ἀπόλλωνος υἱὸς ἐκ Μελίας, προφήτης τοῦ μαντείου κατὰ τὸ Πτώϊον ὄρος, ὃ φησιν εἶναι τρικόνυφον ὃ αὐτὸς ποιητῆς (quae antea de Alcaeodicta sunt, aut ipse Strabo postea aut alius quis in margine adiecit: certe Alcaeii non sunt hi qui subiiciuntur versus): καὶ ποτε . . . κατέσχε. καὶ τὸν Τήγερον καλεῖ· ναοπόλον μ. δ. ὁμ. Ad Parthenia haec probabiliter rettulit Boeckh.

Fr. 101. V. 1. περιδιναθεις scripsi, vulgo κινηθεῖς, A . . νηθεῖς, sed in m. περικινηθεῖς, c περικινηθεῖς. cf. Hesych. περιδινεῖσθαι· περικινεῖσθαι, περιπορεύεσθαι, περιστρέφεσθαι, περιέρχεσθαι, et similiter περιδινηθήτην, περιδινήσεως, περιδινηταὶ interpretatur. — V. 2. γᾶν Boeckh, codd. γᾶν τε. Fort. γᾶν τε καὶ θάλασσαν (ἁμαιμακέταν). — σκοπιαῖσιν Boeckh, codd. σκοπιαῖσι. — μεγάλαις, A . . . . . ς, sed in m. suppletum. — V. 3. δινάσσατο haud dubie corruptum, Acghi δεινάσατο, Hermann ἐθύσατο, Schneider τινάξατο, Emperius δ' ἐνάσσατο, Schneidewin διφάσατο, Dindorf δίνασ' ἄπο, Ahrens contra καμ μυχοὺς δινάσατο. Fortasse scribendum ἰνάσατο i. e. purgavit, mediam formam testatur Hesychius ἰνάσατο, κατέχεεν, ἐκάθαρεν. Vocabulo hoc et iis, quae inde descendunt, utuntur medici scriptores, sed ἐξινωμένη i. e. ἐκνενεργισμένη dixit Lycophro 841. — βαλλόμενος, A βαλλό . . . . et similiter eghi. — V. 4. τρικαράνου scripsi, vulgo τρικάρανον. — Πτώϊου scripsi (cf. Keil Syll. Inscr. Boeot. p. 70, Philemon Gr. p. 38), quod postea etiam Meineke proposuit, vulgo Πτώων. — κατέσχεθε libri, vulgo κατέσχε. Videntur non multa intercidisse, fort. poeta scripsit: κατέσχεθε, καὶ τὸν Τήγερον Θήκατο ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα. Meineke haec sic constituit . . . Δινηθεῖς ἐπήει | γᾶν τε καὶ (πᾶσαν) θάλασσαν καὶ σκοπιαῖσιν (ἄκραις Πτώων) ὀρέων ὕπερ ἔστα | καὶ μυχοὺς διζήσατο βαλλόμενος κρηπίδας ἁλσέων.

103. [62.]

Schol. Arist. Acharn. 720: Ἀγοράζειν ἐν ἀγορᾷ διατρέβειν ἐν ἐξουσίᾳ καὶ παρησίᾳ ἐστίν, Ἀττικῶς ὁθεν καὶ ἡ Κόριννα, ἐστὶ τοῦ Πινδάρου ἀττικιστί, ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει. ubi Pierson coni. ἐτι δὲ Πίνδαρος ἀττικίζει, rectius Geel (vid. Schneidewin Proleg. LXXXI) ὁθεν καὶ ἡ Κόριννα ἐπιτιμᾷ Πινδάρῳ ἀττικίζοντι. Attici enim frequentant ἀγοράζειν, sed quod veteres magistri tradunt hoc verbum paenultima producta esse ἐν ἀγορᾷ διατρέβειν, correpta ἀνείσθαι (Moeris p. 64 ed. Pierson et Herodian. π. μον. λ. 23. ibique Lehrs), futile est commentum. Boeotis vocabulum illud inusitatum, quandoquidem non ἀγοράν, sed ἀγῶνα dicebant, vid. Schol. Il. ω 1. Eust. Il. 1335, 58; ἀγορεύειν tamen Boeotis proprium esse dicitur, vid. Bekk. An. III 1095 not., Iriarte p. 146. cf. etiam Leutsch Philol. XI 181.

104. [69.]

Schol. Theocr. II 10: Πίνδαρός φησιν ἐν τοῖς πεχωρισμένοις τῶν Παρθενίων (ita Ambros. 5 Gen. b, παρθένων ceteri), ὅτι (ἦτοι Gen. b5³, τοι 5¹) τῶν ἐραστῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται παρεῖναι (ita scripsi, εἶναι Ambr., εἶναι καὶ 5 Gen. b, τὸν vulgo) Ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες Σελήνην. — Ad tertium hunc librum Partheniorum fortasse veteres critici rettulerunt προοίμιον εἰς Σακάδαν, vid. fr. inc. 269.

VII.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩ 105. 106.

105. [71. 72.]

∪ ∞ _ ∪ _ ∪ ∪ _ ∪ ∪ _
 ∪ ∪ ∞ ∪ _ ∪ _ _
 ∪ ∪ _ ∪ _ ∪ _ ∪ _ ∪ _
 ∪ ∪ _ ∪ ∪ _ ∪ _ ∪ _ _
 5 _ ∪ _ ∪ _ ∪ _ ∪ _ . . . .

Σύνες ὅ τοι λέγω, ζαθέων ἱερῶν
 ὁμώνυμε πάτερ, κτίστορ Ἀτνας·

Fr. 105. V. 1. 2 affert Schol. Pind. Nem. VII 1: τότε γὰρ καταφέρεται εἰς τοῦτο ὁ Πίνδαρος, ὅταν ὑπῇ τις ὁμωνυμία, οἷον . . . καὶ Σύνες ὅτι λ. . . Ἀτνας. et Pyth. II 127: τὸν ἐπὶ νίκῃ ἐπὶ μισθῷ

Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται Στράτων,

ὃς ἀμαξοφόρητον οἶκον οὐ πέπαται·

5 ἀκλεὴς ἔβα τῶνδε . . . . .

συντάξας ὁ Πινδαρος ἐκ περιττοῦ συνέγραψεν αὐτῷ (Ἰέρωνι) προῖκα ὑπόρχημα, οὗ ἡ ἀρχή· Σύνες ὅτι (cod. Gott. ὁ τοι) . . . ἐπάννυμε. ὁ δὲ Καστόρειον εἶπε διὰ τὸ τὴν ἔνοπλον ὀρχησιν κατ' ἐνίους τοὺς Διοδοκούρους εὐρεῖν. quasi Pindarus in illo Pythico carmine hoc ipsum Hyporchema respexerit: contra alius schol.: ὅπερ τότε μὲν ἀπεστάλη τῷ Ἰέρωνι μετὰ τοῦ παρόντος εἶδους, νῦν δὲ οὐχ εὐρίσκεται. — Ὁ τοι firmat Aristoph. Avv. v. 945, ubi ξύνες ὁ τοι λέγω editum (nisi tñ malis). Sch. ad illum locum: ἐκ τῶν Πινδάρου ὑπόρχημάτων· ξύνες ὁ τοι λέγω ξ. ἰ. ὁ μώννυμε π. κτ. Αἴτνας· ἐπειδὴ ὁ Ἰέρων ἐκτίσεν αὐτὴν. Et firmat ὁ μώννυμε Strabo VI 268: ταύτης δὲ καὶ Πινδαρος κτίστορα λέγει αὐτόν, ὅταν φη· ξύνες τοι (ABCI ξενεστοι vel ξένεστοι) λ. ξ. Ἰέρων (Kramer Ἰερῶν) ὁ μ. π. κτ. Αἴτνης. Initium hoc satis celebratum respiciunt Plato Menone 76 D (ubi vulgo σύνες ὁ τι, sed ξύνες A corr. A, ὁ τοι libri omnes) et Phaedro 236 D (ubi ξύνες ὁ σοι est), Gregor. Naz. Epist. 104 T. II 103. — Carmen hoc, quod post conditam Aetnae civitatem hoc est non ante Ol. 76, 1 scriptum esse apparet, Boeckh secundum suas temporum rationes statuit Ol. 76, 3 ad Pythiam Hieronis victoriam celebrandam scriptum esse (cf. Berlin. Jahrb. f. Wissensch. Kritik 1835 n. 14 seqq.). — Iam qui sequuntur versus 3—5 ad idem hoc carmen rettulit Boeckh, at sunt non solum ex hoc carmine petiti, sed ex eadem strophā, ac nihil plane post κτίστορα Αἴτνας excidit: statim enim poeta explanat illud ξύνες ὁ τοι λέγω; quod vel apparet ex Aristophanis Parodia in Avv. v. 938, nisi quod is inverso ordine usus est: τὸ δὲ τεῶ φρενὶ μάθε Πινδάρειον ἔπος. . . . Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται Στράτων ὅς ὄφρα τοδοῦντον ἑσθὸς οὐ πέπαται, Ἀκλεὴς δ' ἔβα σπολὰς ἄνευ χιτῶνος. ξύνες ὁ τοι λέγω. ubi Sch. servavit v. 3—5: καὶ ταῦτα παρὰ τὰ ἐκ Πινδάρου· ἔχει δὲ οὕτως· N. γὰρ ἐν Σκ. ἀλᾶται Στράτων, ὃς (Ven. ὡς) ἀμαξοφόρητον (recte Herm. ἀμαξοφόρητον) οἶκον οὐ πέπαται. ἀκλεὴς ἔβα τῶνδε (Ven. ἀκλεὴ τε βᾶτην δέ). Λαβῶν ἡμιόνους παρ' Ἰέρωνος καὶ ἤτει αὐτόν καὶ ἀρμάδιον (Ven. ἀμάδιον, Bergler ἀρμάτιον, Dindorf ἄρμα). Hermann (Op. VII 125) Στράτων per errorem ex Aristophane repetitum esse censet, cum Pindarus μόνος scripserit, similiter ego in ed. 2 Στράτων plane delevi, tum scripsi negatione οὐ deleta: οἶκον πέπατ', ἀκλεὴς δ' ἔβα | τῶνδε, ut v. 3. 4. 5 prorsus respondeant fr. 106 v. 1. 2. 3; curru enim, non rheda caruisse Hieronis aurigam. Sed incerta haec omnia, illud certum extrema corrupta esse, quae Dindorf prorsus delenda censet, Boeckh ἀκλεὴς δ' ἔβα scripsit, τῶνδε deleto. Ego conieci Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται Στράτων, ὃς ἄμ. οἶκον οὐ πέπαται, ἀκλεὴς, i. e. ὥσπερ γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται. Quae sequuntur scholiastae sunt, sic emendanda: Στράτων δὲ λαβῶν ἡμιόνους παρ' Ἰέρωνος, ut hoc ipsum fuerit aurigae nomen (nisi malis Βάτων, cui Aristophanes Στράτων potuit substituere). Ἀκλεὴς autem ad priora referendum esse docet Sch. v. 942: ἀλᾶται ἔφη, ἐπειδὴ οἱ Σκύθαι τῷ χειμῶνι διὰ τὸ ἀφόρητον αὐτοῦ ἐπὶ ἀμαξῶν τὰ πράγματα βάλλοντες ἐαντῶν ἀπαίρουσιν εἰς ἄλλην χώραν· ὁ μὲν ἔχων δὲ ἐκείσε ἀμαξαν ἄνιμος παρ' αὐτοῖς κρίνεται. Hartung scripsit ἀλᾶται ὃς ἀμαξοφόρητον μὲν οἶκον οὐ πέπατ', ἀκλεὴς δ' ἀπέβα τῶνδε.

Ἀκτὶς Ἀελίου, τί πολύσκοπ' ἐμήσαο, θεῶν μᾶτερ ὁμ-
μάτων;
ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἀμέρᾳ κλεπτόμενον,

Macht, dessen Weisheitsweg Finsterniss nicht kennt, o sei noch jugendlicher denn zuvor! Aber dich Göttergespann des Zeus flehe ich an, du berührt durchaus nicht von den Wandelungen der Veränderlichkeit, dich besinge ich o herrliche, keusche, allgemeine Wundererscheinung.“ Disputavit etiam de hoc loco G. Boetticher (Annal. Antiq. 1853 p. 184), qui Aucheri versioni fidem abrogat et quae ipse ex Armeno exemplo sibi eruisse visus est, indicat. Ceterum vix ullus usus est illius loci apud Philonem: nam Armenus interpres, cum graeca verba parum intelligeret, et partim iam depravata reperiret, fere id quod divinavit expressit. — Eodem respicit Philo p. 110, sed Graeca quoque extant ap. Euseb. Praep. Ev. VIII 395 C: *θείαις γὰρ φύσεσιν Ἥλιον καὶ Σελήνης ἐπακολουθοῦσιν ἐκλείψεις, αἱ δὲ μηνυματὰ εἰσιν ἡ βασιλείων τελευτῆς ἢ πόλεων φθορᾶς· ὃ καὶ Πίνδαρος ἠνέξατο γενομένης ἐκλείψεως διὰ τῶν πρόσθεν ἐρημίων.* — ‘Peculiarem commendationem de hoc carm. scripsit G. Hermann Lips. 1845. Collati sunt duo cod. Dionysii Parisini, n. 1742 (P1) et 1745 (P2) apud Schneidewinum. — In numeris huius carminis constituendis saepius et a Boeckhio et ab Hermanno decessi, passim Hartungum secutus. Frustra Blass in Iahnii Annal. 1869 p. 387 seqq. carmen in antistrophicam formam redigere conatus est, stropham constare v. 1—9, antistropham v. 10—16, epodi initium v. 17 ratus; in exordio antistrophae complura intercepta esse perperam statuit, alia interpolavit, ut numerorum aequabilitatem revocaret.

V. 1. ἐμήσαο, θεῶν μᾶτερ ὁμάτων; scripsi, quemadmodum in ed. 2, nam in ed. 3 ἐμήσω ἐμῶν μᾶτερ ὁμάτων praeoptavi. Atque ἐμήσω etiam Bamberger et Emperius suaserunt, μᾶτερ Boissonade legendum esse vidit: apud Dionys. est ἐμῆς θεῶ μ' ἄτερ ὁμάτων, unde Schneider τί πολύσκοπον ἐρημῶσαισα μέτρον ὁμάτων, Boeckh ἐμαῖς θείαις μέτρ' ὁμάτων, Dissen ἐμοὶ θείας μέτρ' ὁμασιν. Hermann olim ἐμοὶ θεῶν μέτρον ὁμάτων, ut hoc arctissime cohaereat cum seqq., postea τί πολ. ἐμῶν μᾶτερ ὁμάτων, denique τί, πολύσκοπε, μηδόμενα πότ' ὦ δμάτειρ, ὁμάτων, Schneidewin μηδομένα, μᾶτερ ὁμάτων, Blass μήσαι, ὦ μᾶτερ ὁμάτων. Respicit enim huc Philostr. Epist. 53: καὶ τὸ κάλλος ἡδονὴν ὥσπερ ἐκ κατόπτρου ἐμφαίνει τὰ τῆς περὶ τῷ προσώπῳ γαλήνης, ἣν εἰ μὴ θολώσεις, ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἀμέρᾳ βλεπόμενον δόξεις· εἰ δὲ ἐκ Πινδάρου ταῦτα, κάκεινό πον κατὰ Πίνδαρον τὸ τὴν ἀκτῖνα τὴν ἀπὸ σοῦ πηδῶσαν εἶναι τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν μέτρα. ita vulgo, unde homines docti μέτρα Pindaro vindicarunt, quocum compares Eurip. Suppl. 650: ἀκτὶς ἡλίου κανὼν σαφής, sed Philostrati codd. ut videtur, omnes μητέρα, idque in Dionysii lectione delitescit; ac Philostrati loco usus Boissonade ἐμῶν θεᾶ μᾶτερ ὁμάτων coniecit, Boetticher Armenum interpretem Ἀκτὶς ἀελίου καὶ πολύσκοπε μὴ . . . σαματικῶν ὁμάτων legisse censet, unde Hartung ἀκτὶς, ἀέλλιο παῖ, πολυσκόπων μάκιστα μέτρ' ὁμάτων, ἄστρον ὑπ. ἐν ἀμ. τί κλεπτόμενον ἐθνηκας ἀμ. κτλ. Post ὁμάτων interrogandi signum posui, nam ἄστρον . . . κλεπτόμενον non continent appositionem ad ἀκτὶς ἀέλλιον, sed sunt nominativi absoluti, qui arcte cohaerent cum seqq. — V. 2. resp. Schol. Arati Phaen. 11: λέγεται δὲ καὶ ὁ ἥλιος ἄστρον ἰδίως, παρὰ δὲ Πινδάρῳ ἄστρον ὑπέρτατον. — κλεπτόμενον, Philonis interpretem λεγόμενον vel λαλούμενον legisse censet Boetticher, ap. Philostr. est βλεπόμενον, sed probabiliter Hermann ibi coniecit: ἣν εἰ μοι θολώσεις . . . κλεπτόμενον δόξεις, ap. Pind. idem con. κλεπτόμενον λιποῖς.

ἔθηκας ἀμάχανον ἰσχὺν προταινί
 ἀνδράσι καὶ σοφίας ὁδόν, ἐπίσκοτον
 5 ἀτραπὸν ἐσσυμένα
 ἐλαύνειν τι νεώτερον ἢ πάρος.
 ἀλλὰ σε πρὸς Διὸς ἵππους τε θοὰς ἱκετεύω,
 ἀπήμον' εἰς οἶμον τινὰ τράποιο Θήβαις,
 ὧ πότνια, πάγκοινον τέρας.

10 πολέμου δ' εἰ σᾶμα φέρεις τινός, ἢ στάσιν οὐλομένην,

V. 3. ἀμάχανον, P1 ἀγμάχανον. Boetticher putat Armenum ἀγε-
 τίδα vel ἀγεμόναν repperisse. — προταινί ἀνδράσι scripsi, legebatur
 ποτανὸν ἀνδράσι (P2 θράσιν). Hermann ποτανὸν ἀνδρ., Schneidewin
 ποτανὸν φρασίν, Boetticher ἀγανάν, Christ ὀπιάν. — V. 4. ἐπίσκοτον
 ἀτραπὸν ἐσσυμένα, legebatur ἐπισκόπτειν (P1 ἐπισκόπτον, P2 ἐπίσκοπον)
 ἀτροπον ἐσσαμένα (P1 ἐσσαμμένα). Hermann restituit ἐπίσκοτον, Schnei-
 der ἀτραπὸν ἐσσυμένα, qui Plutarchi usus loco σκότους ἀτρ. scripsit.
 — V. 6. ἐλαύνειν, P2 ἐλαύνεις, ut Schneider coniecit. In ed. 3, cum
 σοφίας ὁδόν, quod etiam Philo testatur, displiceret, nec καὶ σοφίαν,
 quod Kayser suavit, probabile esset, scripsi ἰσχὺν ποταίνιον ἀνδράσιν,
 εὐσωπίας (Hesych. εὐσωπία· ἡσυχία) ὁδὸν λίπες, σκότον ἀτραπὸν ἐσσυ-
 μένα, ἐλᾶν τι νεώτ. κτλ. ut poeta de sole utrumque vocabulum et ὁδόν
 et ἀτραπὸν adhibuerit, quippe qui solita via relicta devium tramitem
 sequi videretur. Hermann in hunc modum Pindari verba refinxit ἰσχὺν
 ποτανὸν ἀνδράσι καὶ σαφανείας ὁδόν; ἢ πον ἐπίσκοτον ἀτραπὸν ἐσσυ-
 μένα ἐλαύνεις τ. κτλ., Schneidewin, ὁδόν, ἐπεὶ σκότον ἀτ. ἐσ. ἐλαύνεις
 τί ν. ἢ πάρος; Boetticher censet Armenum καὶ σοφίας ὁδόν (vel potius
 ὁδοῦ sive ὁδῶ) ἐπίσκοτον ἀτριβῇ ἐσσυμένα ἐλαύνειν legisse, Hartung
 haec sic disposuit καὶ σ. ὁδόν, ἐπίσκοτον ἀτ. ἐσ. ἐλαύνειν; τί νεώτερον
 ἢ πάρος μενουίης; — V. 7. ἵππους τε θοὰς scripsi, cum in ed. 2 ἵππο-
 σόα σ' suspicatus essem, vulgo ἵππος θοάς (P1 θαθοάς, P2 θαδοάς),
 Philonis interpres ἵππος (vel ἵππε) θεός videtur legisse. Hermann olim
 ἵπποις θααίς, postea ἵππους θαάσαις (vel ἵπ. στάσαις θααίς), Bam-
 berger et Emperius ἵπποις θεὰ θααίς, Schneidewin ἵππους ζαθέας.
 Blass mea usus priore coniectura ἵπποσόα θααίς (novum fingens voca-
 bulum, quemadmodum θυνιάς dicitur) vel ἵπποσόα θεός. — V. 8. ἀπή-
 μον', libri ἀπήμονα. — εἰς scripsi, legebatur ἐς. — οἶμον Hermann,
 vulgo ὄλβον, antea Hermann hoc tuitus erat, τινὰ delens. — τράποιο
 Hermann olim, postea probavit τράποις, quod Schneidewin coniecit,
 libri τρόποιο, Philonis interpres Boettichero videtur legisse τροπαί...
 ἄσω σεμνὸν (at legit haud dubie πότνια, sed non intellexit) πάγκοινον.
 His nihilominus usus Hartung scripsit τράποις, ὥς σ' αἴλω, πότνια
 κτλ. — V. 10. δ' εἰ σᾶμα Hermann, δὴ σᾶμα Scaliger, δις ἄμα libri. —
 ἢ στάσιν οὐλομένην, ἢ παγετὸν καρποῦ φθίσιν, ἢ νιφετοῦ σθένος
 ὑπέρφατον, ἢ πόντον κενέωσιν ἀνὰ πέδον χθονός scripsi, legebatur ἢ
 καρποῦ φθίσιν, ἢ νιφετοῦ σθένος ὑπέρφατον, ἢ στάσιν οὐλομένην,
 ἢ πόντον κενέωσιν ἀνὰ πέδον, ἢ παγετὸν χθονός. Hac verborum
 traiectione mihi videor in integrum restituisse locum librariorum socor-
 pia depravatam, ut iam olim significavi; nam iustus ordo prorsus desi-
 derabatur: etenim alieno loco civium intestina dissidia memorantur, quae
 continuo post belli calamitates ex more recensenda erant: item pruina
 intempestive interponitur maris inundationi et imbribus aestivis, quae

- ἡ παγετὸν καρποῦ φθίσιν, ἡ υἱφετοῦ σθένης ὑπέμφατον,
 ἡ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πέδον
 χθονός, ἡ νότιον θέρος,
 ὕδατι ξακότῳ ξεράν
 15 εἰ γαῖαν κατακλύσαισα θήσεις
 ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχᾶς γένος,
 ὀλοφύρομαι οὐδὲν ὅ τι πάντων μέτα πείσομαι.

108. [75.]

Ο — Ο — Ο — Ο —
 Ο — Ο — Ο — Ο — Ο — Ο — Ο — Ο — Ο — Ο —
 Ο — Ο — Ο — Ο — Ο —

Θεοῦ δὲ δεῖξαντος ἀρχάν
 ἕκαστον ἐν πρᾶγος εὐθείᾳ δὴ κέλευθος ἀρετὰν ἔλεῖν,
 τελενταί τε καλλίονες.

cum nivis vi erat consocianda: denique χθονός ineptum additamentum παγετοῦ: nunc ubi in suum locum restitui, recte παγετός dicitur καρποῦ φθίσιν, atque omnia satis commode illustrantur. Librarius verba στάσιν οὐλομένην ἡ παγετὸν 'omissa in margine adscripserat, eaque deinde alius diversis et alienis locis inseruit. Hermann verba ἡ υἱφετοῦ σθένης ὑπέμφατον ἡ στάσιν οὐλομένην tacitus, sed opinor invitus omisit. — V. 12. ἡ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πέδον χθονός, ἡ νότιον θέρος, ὕδατι ξακότῳ ξεράν εἰ γαῖαν κατακλύσαισα scripsi, legebatur ἡ πόντου κενέωσιν (P1 κεῶσιν) ἀνὰ (ita Scaliger, libri ἀλλὰ, Hermann ἀμ) πέδον, ἡ παγετὸν χθονός, ἡ νότιον θέρος ὕδατι ξακότῳ ξερόν (Scaliger διερόν), ἡ γαῖαν κατακλύσασα. Verbis ἡ παγετὸν remotis iam recte πέδον χθονός copulantur: sed praeterea offensioni est, quod diluvies bis v. 12 et v. 15 memorari videtur: hoc vitium lenissima medela procuravi εἰ γαῖαν scribens pro ἡ γαῖαν: poeta priora comprehendens dicit, si inundans terras sive mari superfuso sive imbribus aestivis hominum genus vis reparare. Pro ξερόν (Scaliger διερόν speciose magis quam vere) ξεράν correxi, nam terrae epitheton requiritur. — V. 15. κατακλύσαισα Boeckh, v. κατακλύσασα. — θήσεις Barnes, v. θήσει. — V. 16. νέον, P1 νέων. — ἀρχᾶς Boeckh, v. ἀρχῆς. — V. 17. ὀλοφύρομαι οὐδὲν ὅ τι (vel ὅπερ) πάντων μέτα πείσομαι Hermann, cum ante ὀλοφύρομένων πάντων μέτα πείσομαι scripsisset, vulgo ὀλοφν . . . πάντων μεταπείσομαι, quasi haec duo verba ad Dionysii orationem pertinerent, sed P2 ὀλοφ. . . . δεν ὅτι πάντων μεταπείσομαι· κἀνταῦθα (hoc etiam P1) οὐ . . . ληγοῖα ὡς παρὰ Πλάτωνι.

Fr. 108. Epist. Socr. 1: ἀπειθεῖν δὲ αὐτῷ ὁκνᾷ καὶ τὸν Πινδάρειον ἡγούμενος εἰς τοῦτο εἶναι σοφόν, ὅς φησιν· Θεοῦ δὲ δεῖξαντος ἀρχάν κτλ. σχεδὸν γὰρ οὕτω πον αὐτῷ ἔχει τὸ Τπόρχημα. Aristid. II 571: Θεοῦ δὴ φησι Πίνδαρος δεῖξαντος ἀρχήν εὐθείᾳ δὴ κέλευθος ἔλεῖν (sic ΓΔΘΛ, vulgo εὐρεῖν) τὸ προκείμενον. Cf. ib. I 382. — V. 2. ἐν, Allatius ἐν, Zeller ἐς non recte.

109. [228.]

∪ _ _ ∪ _ _ ∪ _ _ ∪ _ _
 ∪ _ _ ∪ _ _
 ∪ _ _ ∪ _ _ ∪ _ _ ∪ _ _ ∪ _ _
 ∪ ∪ _ _ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ _ _
 5 ∪ ∪ _ _ ∪ _ _ _ _ ∪ ∪ ∪ _

Τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδία τιθεῖς
 ἐρευνασάτω
 μεγαλάνορος Ἀσυχίας τὸ φαιδρὸν φάος,
 στασίην ἀπὸ πραπίδος ἐπίκοτον ἀνελών,
 5 πενίας δότεيران, ἐχθρὰν κουροτρόφον.

110. [76.]

∪ _ _ _ ∪ ∪ _ _ _ ∪ _ _
 _ _ ∪ ∪ _ _ ∪ _ _ ∪ _ _ _

Γλνὺν δ' ἀπείροισι πόλεμος· πεπειραμένων δέ τις
 ταρβεί προσιόντα νιν καρδία περισσῶς.

111. [77.]

∪ ∪ _ _ ∪ _ _ ∪ ∪ _ _ ∪ ∪ _ _ ∪ ∪ _ _
 _ _ ∪ ∪ _ _ ∪ _ _ _ _ ∪ [_] ∪ ∪ _ _ ∪ ∪ _ _
 _ _ ∪ _ _ _ _ . . . . .

Ἐνέπισε κεκραμέν' ἐν αἵματι, πολλὰ δ' ἐμβαλ' ἔλκεα
 νωμῶν

Fr. 109. Stob. Flor. LVIII 9: Πινδάρου Ἱπορχημάτων (hoc solus A addit) τὸ κοινόν κτλ. V. 1 et 2 Polyb. IV 31: οὐδὲ γὰρ Θηβαίους ἐπαινοῦμεν κατὰ τὰ Μηδικά, διότι τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποστάντες κινδύνων τὰ Περσῶν ἐβλοντο διὰ τὸν φόβον, οὐδὲ Πίνδαρον τὸν συναποφηνάμενον αὐτοῖς ἄγειν τὴν ἡσυχίαν διὰ τῶνδε τῶν ποιημάτων· τὸ κοινόν . . . φάος. Est haud dubie ex eodem carmine, ex quo fr. 110 petitum. — V. 1. τιθεῖς, Stob. καταθεῖς. — V. 2. Ap. Stob. ἐρευνήσάτω omnes et deinde v. 3 μεγάλ' ἂν ὄρος A Vind. — V. 3. Ἀσυχίας Boeckh, v. ἡσυχίας. — τὸ φαιδρὸν, Stob. ἱερὸν. — V. 4. πραπίδος, B πραπίδων. — ἐπίκοτον Grotius, ἐπικότον A, ἐπὶ κόπον B, ἐπικόπον vulgo. — ἀνελών, ante Grotium ἀνέμων.

Fr. 110. Stob. Flor. L 3. Πίνδαρος Ἱπορχημάτων· Γλνὺν δὲ πόλεμος ἀπείροισιν· ἐμπελῶν δέ τις ταρβεί προσιόντα νιν καρδία περισσῶς. Schol. II. 1 227: ὥς καὶ Πίνδαρος· Γλνὺς ἀπείρω πόλεμος, ἐμπελῶν δέ τις ταρβεί προσιόντα μιν. ubi L νιν, V νιν περισσῶς. Eustath. p. 841, 32: γλνὺς ἀπείρω πόλεμος, πεπειραμένων δέ τις ταρβεί προσιόντα. Constituit Boeckh. Hinc proverbium ap. Galen. VIII 763 ed. Kühn., Diogenian. III 94 (ubi vid. interpr.), Arsen. 164, Sch. Thucyd. I 80. II 8 γλνὺς ἀπείρω πόλεμος.

Fr. 111. Erotian. p. 49 ed. Klein: Αἰών, ὁ νωτιαῖος μυελός . . . καὶ Πίνδαρος ἐν ὑπορχήματι (B ὑπορχήμασι, om. C) λέγει (AB λέγων)· Ἐνέπισε κτλ. — V. 1. ἐνέπισε, vet. edd. ἐν ἐνέπισε, Heringa ἐξέπτυσσε κεκραμέν' αἵματι. — κεκραμέν', κεκραμένα C, καὶ κράμμενα AB. Vitium

τραχὺν ῥόπαλον, τέλος δ' αἰρίαις πρὸς (ἄκραν) στιβαρὰς
ἐσπάραξε πλευράς,
αἰὼν δὲ δι' ὅστέων ἐρραίσθη.

112. [78.]

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Λάκαινα μὲν παρθένων ἀγέλα.

113. [79.]

Schol. Theocr. VII 103: 'Ομόλῃ δὲ Θετταλλας ὄρος, ὡς Ἐφορος
καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἐορτῆς τῶν
'Ομολωίων, καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Ἵπορχήμασιν.

114. [80.]

Schol. Pind. Isth. I 21: 'Ιόλαος δὲ ἦν Ἡρακλέους ἡνίοχος, ἀλλ'
εὐρήματα Πινδάρου ἐν Ἵπορχήμασιν, ὡς καὶ εὐρημα Καστόρος, ὡς
αὐτὸς λέγει. ubi Boeckh: ἄρματα δὲ αὐτοῦ εὐρημα κατὰ τὰ Πινδά-
ρου κτλ.

115. [81.]

Schol. Pind. Ol. XIII 25: 'Ο Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ἵπορχή-
μασιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὐρεθῆναι πρῶτον διθύραμβον.

* 116. 117. [82.]

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

'Ο Μοισαγέτας με καλεῖ χορεῦσαι.

* *

"Αγοῖς ᾧ κλυτὰ θεράποντα Λατοῖ.

manifestum procurare difficile, fort. scribendum ἐνέπιε νεκροῦ μέλε'
αἶματι, licuit enim poetae semianimum appellare νεκρόν. — ἔμβαι'
ἔλκεα νωμῶν scripsi, nisi ἔμβαιεν ἐλ. v. malis, libri ἔλκεα πλενράς
ἔμβαιεν ὦμον, Heringa πλενράς expunxit, Vulcanius ἔμβαιε νωμῶν
emendavit, sed ἔλκε' ἔμβαιε propter exilem sonum litterae E iteratae
displicet, itaque verba traieci. — V. 2. τραχὺν ῥόπαλον, AB τραχυρῶ-
παλον, C τραχυράπαλον. — αἰρίαις Boeckh, legebatur αἰρίαις. — πρὸς
ἄκραν scripsi, libri πρὸς, antea πρὸς οὐδὲι supplevi, cum olim πρὸς
delevissem, quod secutus est Hartung, Christ ἀνδρός scripsit. — ἐσπάρ-
αξε vulgo et sic ut vid. DF, ἀπάραξε ABC, σπάραξε Boeckh. — V. 3.
ἐρραίσθη, Christ ἐραίσθη. — De Hercule poetam verba facere mani-
festum est.

Fr. 112. Athen. XIV 631 C: ἡ δ' ὑπορχηματικὴ ἐστίν, ἐν ἣ
ἄδων ὁ χορὸς ὀρχεῖται. — καὶ Πίνδαρος δὲ φησι· Λάκ. κτλ. ὀρχοῦνται
δὲ ταύτην παρὰ τῷ Πινδάρῳ οἱ Λάκωνες. Hecker coni. παρθενῶν,
quod debebat παρθενῶν dici.

Fr. 116 et 117. Hephaest. p. 78: ἀπὸ δὲ ἀντισπαστικῆς τὸ καλοῦ-
μενον Πινδαρικὸν ἐνδεκασύλλαβον, οἶον· 'Ο Μουσ. μ. κ. χορ. Ἄγοις κτλ.
Fr. 116 etiam Cram. An. Par. I 123, 19.

VIII.

Ε Γ Κ Ω Μ Ι Α.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ. 118. 119.

118. [83.]

Βούλομαι παιδεύσιν Ἑλλάνων . . . . .

* 119. [84.]

Ἐν δὲ Ῥόδον κατένασθεν·
ἐνθένδ' ἀφορμαθέντες ὑψηλὰν πόλιν ἀμφινέμονται,
πλείστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες,
ἔσπετο δ' ἀενάου πλούτου νέφος.

Fr. 118. Scholiast. Pind. Ol. II 16: Τούτους γὰρ (Theronis maiores) Θηβαίους ἀνέκαθεν ἀπὸ Κάδμου εἶναι· Κάδμον γὰρ Πολύδαρος, τοῦ δὲ Λαβδακος, τοῦ δὲ Λαΐος, τοῦ δὲ Οἰδίπους, εἴτα Ἑτεοκλῆς, τοῦ δὲ Πολύδαρος, τοῦ δὲ Αἴμων· τοῦτον δὲ ἐν κυνηγεσίῳ ἐμφύλιον τινα ἀποκτείναντα Ἀθήναζε μεταστῆναι· τοὺς δὲ ἀπὸ τούτου πάλιν ἐξ Ἀθηναίων μεταστάντας σὺν τοῖς Ἀργείοις Ῥόδον κατοικήσαι μέχρι τινῶν γενεῶν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐλθεῖν εἰς Ἀκράγαντα, καὶ μέχρι Θήρωνος τὰς ἀπάσας γενεὰς ἑπτὰ πρὸς ταῖς ὁκτὼ συναριθμείσθαι· ταῦτα ἱστορεῖ ἐν Ἐγκωμίῳ, οὗ ἡ ἀρχὴ· Βούλομαι παιδεύσιν Ἑλλ. Eadem repetit ad v. 39. Boeckh restituit παιδεύσιν.

Fr. 119. Schol. Pind. Ol. II 16: Ἐνιοὶ δὲ φασιν, ὅτι οἱ τοῦ Θήρωνος πρόγονοι οὐδ' ὅλως εἰς τὴν Γέλαν κατῆσαν, ἀλλ' ἐνθὺς ἀπὸ Ῥόδου εἰς τὴν Ἀκράγαντα, ὥς καὶ ὁ Πίνδαρος λέγει· ἐν δὲ κτλ. Recte ad idem encomium referunt. — V. 1. ἐν GW4, vulgo ἄν. — κατένασθεν scripsi, legebatur κατάνισθεν. Post v. 1, item post v. 3 fortasse grammaticus nonnulla omisit, neque enim librarii neglegentia culpanda. — V. 2. ἐνθένδ', G ἐνθενδ', vulgo ἐνθ'. — V. 4. ἔσπετο GW4, v. ἔπετο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΩ: ΑΜΤΝΤΑ 120. 121.

120. [85.]

— — — — —
— — — — —

Ὀλβίων ὁμῶννυμε Δαρδανιδᾶν,
παῖ θρασύμηδες Ἀμύντα.

* 121. [86.]

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

... . Πρέπει δ' ἐσλοῖσιν ὑμνεῖσθαι (καλὰ
ἔργα) καλλίσταις αἰοδαῖς·
τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις τιμαῖς ποτιψάνει μόνον [δηθέν]·
θνάσκει δὲ σιγαθὲν καλὸν ἔργον.

Fr. 120. Schol. Pind. Nem. VII 1: Τότε γὰρ καταφέρεται ὁ Πίνδαρος εἰς τοῦτο, ὅταν ὑπῇ τις ὁμωνυμία, οἷον· Ὀλβίων κτλ. — V. 1. etiam Dio Chrysost. Or. II T. I 28 ed. Emper. τοῦ δὲ Πινδάρου διὰ τὴν λαμπρότητα τῆς φύσεως, καὶ ὅτι τὸν πρόγονον αὐτοῦ καὶ ὁμῶννυμον ἐπήνεσεν Ἀλέξανδρον, τὸν Φιλέλληνα ἐπικληθέντα, ποιήσας εἰς αὐτόν· Ὀλβίων ἐπῶννυμε Δαρδανιδᾶν (M ἐπώννυμα Δαρδανιδῶν). cf. Tzetz. Chil. VII 413 — V. 2. παῖ, Boeckh coni. ᾧ παῖ, ut unus sit versus. Recte ad Encomia rettulit hoc carmen Boeckh, estque ipsum initium servatum.

Fr. 121. Dion. Halic. de vi dic. Demosth. c. 26: Πρέπει δ' ... ἔργον: Πίνδαρος τοῦτο πεποίηκεν εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα, περὶ τὰ μέλη καὶ τοὺς θυσίους μᾶλλον ἢ περὶ τὴν λέξιν ἐσπουδακώς. — V. 1. ἐσλοῖσιν Sylburg, v. ὀλοισιν. — (καλὰ ἔργα) καλλίσταις αἰοδαῖς supplēvi, quod supplementum et res ipsa et Demosthenis locus, quem comparavit Dionysius, commendat: neque offensionem est repetitum καλὸν ἔργον v. 4, cum rhetor poetam numeris magis quam elocutioni operam dedisse dicat. Hartung ὑμνεῖσθαί γε, Schneidewin πολλὰ καλλίσταις, Christ θαμὰ καλλ. coniecit. — V. 3. τιμαῖς Boeckh, vulgo τιμαῖσι. — ποτιψάνει, cod. Paris. ψάνει. — δηθέν delendum esse viderunt Bothe et Boeckh. — V. 4. δὲ σιγαθὲν Barnes, δ' ἐπιλασθὲν Sylburg. vulgo δ' ἐπιταθέν.

IX.

ΣΚΟΛΙΑ.*

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩ.

122. [87.]

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 - υ υ υ - υ υ υ -
 υ υ - υ υ υ - υ υ -
 υ υ - υ υ υ - υ υ - υ υ υ - υ υ υ -
 5 υ υ υ - υ υ υ -

Στρ. α'.

Πολύξεναι νεάνιδες, ἀμφίπολοι
 Πειθοῦς ἐν ἀφνειῷ Κορίνθῳ,
 αἶτε τὰς χλωρὰς λιβάνου ξανθὰ δάκρη
 θυμῷ, πολλάκι ματέρ' ἐρώτων οὐρανίαν πτάμεναι

Fr. 122. Athen. XIII 573 E: 'Πάρχοντος οὖν τοῦ τοιοῦτον νομί-
 μον περὶ τὴν θεὸν Ξενοφῶν ὁ Κορίνθιος ἐξιών εἰς Ὀλυμπίαν ἐπὶ τὸν
 ἀγῶνα καὶ αὐτὸς ἀπάξεν ἑταίρας ἡῤῥατο τῇ θεῷ νικήσας· Πίνδαρος
 τε τὸ μὲν πρῶτον ἔγραψεν εἰς αὐτὸν ἐγκώμιον (Ol. XIII) . . . ὅστε-
 ρον δὲ καὶ σκόλιον τὸ παρὰ τὴν θυσίαν ἀσθέν, ἐν ᾧ τὴν ἀρχὴν εὐ-
 δέως πεποιήται πρὸς τὰς ἑταίρας, αἱ παραγενομένον τοῦ Ξενοφῶντος
 καὶ θύοντος τῇ Ἀφροδίτῃ συνέθυσαν· διόπερ ἔφη· Ὡ Κύπρου . . .
 ἰανθεῖς. (v. 14—16) Ἡρξατο δὲ οὕτως τοῦ μέλους· Πολύξεναι . . .
 καλόν (v. 1—9). Ἀρξάμενός θ' οὕτως ἐξῆς φησιν· Ἀλλὰ . . . γυναι-
 ξίν (v. 10—12). Δῆλον γὰρ ὅτι πρὸς τὰς ἑταίρας διαλεγόμενος ἡγωνία
 ποῖόν τι φανήσεται τοῖς Κορινθίοις τὸ πρᾶγμα· πιστεύων δέ, ὡς εἰκεν,
 αὐτὸς ἐαντῷ πεποίηκεν εὐδέως· Διδάξ. . . βασιάνῳ (v. 13). Dis-
 serui de hoc scolio in Actis Soc. Graecae I 189 seq. (a. 1836), discessi
 autem in carmine constituendo a Boeckhio, qui strophis atque epodis
 constare censuit, at potius minutae strophae eadem semper iterantur:
 supersunt autem quattuor stropharum reliquiae. — V. 1. Πολύξεναι
 Boeckh, v. πολύξεναι. — V. 2. Πειθοῦς Schneider, πείθουσ' PVL. —
 ἀφνειῷ recte codd., Hermann et Boeckh ἀφνειῷ. — V. 3. αἶτε τὰς
 χλωρὰς λιβάνου ξανθὰ δάκρυα θυμῷ τε Tittmann correxit, vulgo διὰ
 τε τὰς χεῖρας λιβάνου ξανθὰ δάκρυά τε ἡμῖν, at Zonaras 1307: Πίν-
 δαρος· αἶτε τὰν χλωρὰν λίβανον ξανθὰ δάκρυα θυμῷται (cf. etiam
 Phot. 222, 21). Ego praeterea δάκρη restitui probante Schneidewino,
 vulgo δάκρυα, vid. Cram. An. Ox. I 121, 1: Τοῦ δάκρυ ἢ γενικῇ
 δάκρυος, δάκρεϊ, τὸ πληθυντικὸν δάκρυα, τοῦτο κατὰ συναλοιφὴν γέ-
 γονε δάκρη, Ξανθὰ δάκρη (quod ibid. legitur ἐν ἡρνοῖς πέταλοι,
 tragici potius quam lyrici videtur). — V. 4. πολλάκι ματέρ' ἐρώτων
 Boeckh, vulgo πολλάκις ματέρας ἐρώτων. — πτάμεναι Hermann, ἰπτά-
 μεναι PVL, conieci οὐράνι' ἀμπτάμεναι.

*) De Pindari Scolis vide quae supra p. 371 seq. disputavimus.

5 νόημα ποττὰν Ἀφροδίταν,

Στρ. β'.

ὕμιν ἄνευθ' ἐπαγορίας ἔπορεν,
ὦ παῖδες, ἐρατειναῖς ἐν εὐναῖς
μαλθακᾶς ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι.
σὺν δ' ἀνάγκᾳ πᾶν καλόν . . . . .

Στρ. γ'.

10 ἄλλὰ θανμάξω, τί με λεξοῦντι Ἴσθμοῦ
δεσπότηι τοιάνδε μελίφρονος ἀρχὰν εὐρόμενον σκολίου
ξυνάορον ξυναῖς γυναιξίν.

Στρ. δ'.

διδάξαμεν χρυσὸν καθαροῦ βασάνῳ.

ὦ Κύπρου δέσποινα, τεὸν δεῦτ' ἐς ἄλσος
15 φορβάδων κορᾶν ἀγέλαν ἐκατόγγνιον Ξενοφῶν τελέαις
ἐπάγαγ' εὐχολαῖς ἱανθείς.

V. 5. νόημα Hermann, v. νοήματι. — ποττὰν, B ποτὶ τὰν. — V. 6. ὕμιν codd., Boeckh ὕμιν. — ἄνευθ' ἀπαγορίας i. e. sine reprehensione scripsi, v. ἄνωθεν ἀπαγορίας, cf. Hesych. ἐπαγορίαν ἔχει, ἐπίμωμος ἔστιν, eandem emendationem Meineke proposuit. Antea scripseram ἄνευθ' ἀπαγορίας i. e. sine intermissione, Boeckh αὐτ' ἄνωθεν ἀπαγορίας. — V. 7. ἐν εὐναῖς Boeckh, vulgo εὐναῖς. — V. 8. μαλθακᾶς ὥρας Boeckh, μαλθακὸν ὥρας Schneider, μαλθακώρας libri. — V. 9. ἀνάγκᾳ Casaubonus, ἀνάγκαι PVL. — πᾶν καλόν Boeckh, v. πάγκαλον. — V. 10. λεξοῦντι A, λέξαντι PVL, Casaub. λέξοντι, quod recepit Boeckh. — Ἴσθμοῦ Casaubonus, vulgo ὁμοῦ. — V. 11. τοιάνδε Schweighaeuser, v. τοίονδε. — εὐρόμενον, Schweighaeuser εὐράμενον. — σκολίου Boeckh, v. σκολιοῦ. — V. 13. διδάξαμεν Hermann, vulgo ἐδιδάξαμεν, Hecker ἐδείξαμεν. — καθαροῦ Casaubonus, κιθάρῃ B, κιθάρᾳ PVL, Meineke καθαρόν. — βασάνῳ fort. resp. Zonar. 374. — Harlung versum, qui desideratur, supplet κίβδαλον ἐν πείραις ἐλέγχειν. — V. 14. δεῦτ', L. Dindorf δηῦτ'. — V. 15. κορᾶν VL, κόραν AP, κορυᾶν Boeckh. — ἐκατόγγνιον, vulgo ἐκατόνγγιον. — τελέαις Boeckh, v. τελεαῖς. — V. 16. ἐπάγαγ' Boeckh, v. ἐπήγαγ', Meineke scripsit ἀπάγαγ', sed potius in Athenaei loco ἐπάξειν pro ἀπάξειν restituendum, ut iam olim monui.

ΘΕΟΞΕΝΩΙ ΤΕΝΕΔΙΩΙ.

* 123. [88.]

Strophæe.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Epodus.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Στρ.

Χοῖν μὲν κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι, θυμέ, σὺν
 ἄλικιά·

τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζοίσας δρακεῖς
 ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος
 ἣ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν

Ἀντ.

5 ψυχρᾷ φλογί, πρὸς δ' Ἀφροδίτας ἀτιμασθεῖς ἔλικο-
 βλεφάρου

ἣ περὶ χρήμασι μοχθίζει βιαίως, ἣ γυναικίαν θράσει
 ψυχὰν φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπέων.
 ἀλλ' ἐγὼ πᾶς δέατι κηρὸς ὥς δαχθεῖς ἔλα

Fr. 123. Athen. XIII 601 C: Καὶ Πίνδαρος δ' οὐ μετρίως ὦν ἐρω-
 τικός φησιν· εἴη . . . πρᾶξι (fr. 127) . . . μνησθεῖς δὲ καὶ τοῦ Τενε-
 δίου Θεοξένου ὁ Πίνδαρος, ὃς ἦν αὐτοῦ ἐρώμενος, τί φησί; Χοῖν μὲν
 . . . Ἀγηςιλίου. — V. 1. μὲν Heyne, v. με. Hartung novavit χοῖν
 μὲν κατὰ καιρὸν. — ἄλικιά Boeckh, libri ἡλικία. — V. 2. 3. 4. affert
 Athen. etiam XIII 564 E. — προσώπον, altero loco ὄσων, hinc Her-
 mann ἀκτῖνας τις ὄσων, postea ἀκτῖνας ὄσων probavit, et in Antistr.
 v. 6. μοχθεῖ conl. — μαρμαριζοίσας, altero loco μαρμαριζούσας (A
 μαρμαριζούσας). — δρακεῖς altero l., priore l. PV δράκης, B δράκεις,
 C δρακῶν. — V. 4. ἣ altero loco, priore ἦ. — καρδίαν, altero l.
 ψυχάν. Hartung μέλ. κ. λαίνων ψ. φλογί. — Respicit Onesander
 Strateg. XLII 124, Plut. de sera num. vind. c. 13: εἰ μὴ μέλαιναν
 καρδίαν κεχάλκευται ψυχρᾷ φλογί κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον. et de
 inimic. util. c. 9: κείνος ἐξ ἀδάμ. ἣ σιδάρου κηρ. μ. κ. cf. etiam adv.
 Stoic. c. 1 et Philostr. Ep. 14. — V. 5. Ἀφροδίτας, B Ἀφροδίτης. —
 ἀτιμασθεῖς AB, ἀτιμαθεῖς PVL. — V. 6. ἣ γυναικίαν θράσει ψυχάν
 φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπέων scripsi, libri ἣ γυναικίῳ θράσει
 ψυχρὰν κτλ. Et ψυχάν quidem pro ψυχρὰν (Ahrens αἰσχροὺν corrigit)
 iam Schneider restituendum esse vidit, sed praeterea γυναικίαν re-
 quiritur, i. e. ψυχάν γυναικίαν θεραπέων φορεῖται πᾶσαν ὁδόν. —
 V. 8. ἀλλ' ἐγὼ πᾶς δέατι emendavi librorum scripturam ἀλλ' ἐγὼ δ'

τοῦτό τοι πέμπω μεταδόρπιον· ἐν ξυνῷ κεν εἴη συμπότηι-
 σίν τε γλυκερόν
 καὶ Διωνύσοιο καρπῷ καὶ κυλίκεσσιν Ἀθαναίαισι κέντρον·
 δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τραγάλιον
 ὃ καίπερ πεδ' ἄφθονον βοράν.

tegram iam habemus stropham, quae eurhythmiae legibus plane conveniat. Et prius quidem fragmentum (v. 1—3) legitur ap. Athen. XI 480 C: Καὶ τῶν μὲν Ἀττικῶν (κυλίκων) μνημονεύει Πίνδαρος ἐν τοῖσδε· Ὡ Θρασύβ. κτλ. alterum autem (v. 4. 5) ib. XIV 641 B: Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ μέθης τὰ τραγήματά φησι λέγεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τραγάλια, ὥσει γὰρ ἐπιδορπισμὸν εἶναι. Πίνδαρος δ' ἐστὶν ὁ εἰπών· Δείπνου κτλ. — V. 2. τοῦτό τοι Boeckh, v. τοῦτο. — συμπότηισιν Boeckh, libri συμπότησι. — τε, Blass τοι. — V. 3. καὶ, Blass παρ Διων. — Διωνύσοιο Boeckh, libri Διονύσοιο. — Ἀθαναίαισι Schneider, Α Ἀθηναίεσσι, PVL Ἀθηναῖοι. Cf. Suidas v. Ἀθηναίαις, ubi Πίνδαρος ἐν σχολῇ (σκολίοις). — V. 4. λήγοντος AC Eustath. 1401, 49, λέγοντος PVL. — γλυκὺ L Eust., γλυκύν PV. — Affert h. v. etiam Clemens Str. I 377: Δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τραγάλιον (cod. Η γλυκία τραγάλια) κατὰ τὸν Θηβαῖον Πίνδαρον. Huc respicit Philodemus de musica col. XII ed. Blanco: τῶν τι βαρβιΤΙΣΑΙ θυμον ἀμΑΑΔνοντα καὶ φωνῇ ἐν οἴῳ γλυκὺ τραγάλιον αὐτὴν εἶναι λεγοντων παρὰ τα δειπνα. item Plutarch. de tuenda san. c. 18: διαλεκτικὴ δὲ τραγάλιον ἐν δειπνῷ γλυκὺ μὲν οὐδαμῶς, κεφαλαιῶδες δὲ καὶ κοπῶδες ἰσχυρῶς ἐστίν. — V. 5. καίπερ Boeckh, libri καὶ περὶ. — πεδ' Schneider, codd. παιδ'. Scripsi πεδ', non πείδ', nam ne Aeoles quidem in praepositionibus retrahunt accentum. Non adversatur Alcmænicum fr. 16, col. II, 24, namque ibi non πείδ' legitur, sed in charta scriptum ΠΕΔΛΗΔΩΙ, quemadmodum solet gravis addi syllabis, quae principali accentu non percutiuntur. Vocula haec, quam Dorienses pariter atque Aeoles usurpant, etiam Boeotiae antiquitas usitata, vid. CIGr. I 1569, ubi πεδὰ bis genitivo adiunctum legitur, μετὰ semel cum accusativo consociatum. Pindarus, qui praeter hunc locum bis tantum in Pythiis carminibus praepositionem cum utroque casu iunctam adhibet, praeterea in Ol. πεδάμειψαν (alliterationis, ut videtur gratia), et in Nemeaeis πεδέρχεται (ob eandem causam) et πεδανγάζων scripsit, usus hac vocula tam in encomiologicis, quam in logaedicis carminibus. — Sagaciter excogitata sunt, quae F. Blass (Mus. Rhen. XIX 306) proposuit; is, cum animadvertisset numerorum magnam similitudinem intercedere inter hoc scholium et fr. inc. 203, existimavit haec omnia sic esse copulanda:

Στρ. α'.

Ὡ Θρασύβουλ', ἔρατ' ὄχημ' αἰοιδᾶν
 τοῦτό τοι πέμπω μεταδόρπιον· ἐν ξυνῷ κεν εἴη
 συμπότηισιν τοι γλυκερόν παρ Διωνύσοιο καρπῷ

Στρ. β'.

καὶ κυλίκεσσιν Ἀθαναίαισι κέντρον·
 ἀνίκη ἀνθρώπων καματώδεις οἴχονται μέριμναι
 στηθέων ἕξω· πελάγει δ' ἐν πολυχρύσοιο πλούτου

Στρ. γ'.

πάντες ὁμοῦ νέομεν ψευδῇ πρὸς ἀκτάν·
 ὃς μὲν ἀρχήμων, ἀφνέος τότε, τοι δ' αὖ πλουτέοντες

ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩ. 125. 126.

125. [91.]

_ _ _ _ _

_ _ _ _ _

_ _ _ _ _

Τόν ῥα Τέρπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὖρεν
 πρῶτος ἐν δείπνοισι Λυδῶν
 ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πηκτίδος.

*126. [92.]

_ _ _ _ _

_ _ _ _ _

Μηδ' ἀμάρου τέρψιν ἐν βίῳ πολὺ τοι
 φέρτιστον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰών.

*127. [236.]

_ _ _ _ _

_ _ _ _ _

Εἴη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι κατὰ καιρόν·
 μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ δέωκε, θνυμέ, πρᾶξιν.

Στρ. δ'.

ἀέξονται φρένας ἀμπελίνους τόξοις δαμέντες.

verum strophae adeo minutae ab hoc genere numerorum abhorrent, nec satis commode fr. 203 continuo subiunxeris principio huius carminis.

Fr. 125. Athen. XIV 635 D: ἀγνοεῖ δὲ ὁ Ποσειδώνιος ὅτι ἀρχαῖον ἐστιν ὄργανον ἢ μάγαδις, σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὖρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον. Τόν ῥα κτλ. Respicit ibid. B: Διόπερ καὶ Πίνδαρον εἰρηκέναι ἐν τῷ πρὸς Ἰέρωνα σχολίῳ τὴν μάγαδιν ὀνομάσαντα ψαλμὸν ἀντίφθογγον. Haud dubie hunc ipsum locum respicit Plutarch. de mus. c. 28: Ἐτι δὲ καθάπερ Πίνδαρος φησι, καὶ τῶν σχολίων μελῶν Τέρπανδρος εὖρετῆς ἦν. — V. 2. Λυδῶν Hermann, libri λόδιον. — V. 3. ἀντίφθογγον AB, ἀντίφθογγος PVL.

Fr. 126. Athen. XII 512 D: Πίνδαρος παραινῶν Ἰέρωνι τῷ Συρακουσίῳ ἀρχοντὶ φησι. Μηδ' ἀμάρου, φησί, κτλ. — V. 1. μηδὲ μάρου Boeckh. — τοι, τι C. — V. 2. φέρτιστον Boeckh, v. φέριστον. Ad scolium in Hieronem rettulit Boeckh.

Fr. 127. Athen. XIII 601 C: Καὶ Πίνδαρος δ' οὐ μετρίως ὦν ἐρωτικός φησιν· εἴη κτλ. et v. 1 etiam XIII 561 B καὶ κατὰ Πίνδαρον δὲ ἄλλος τις ἔφη, εἴη κτλ. — V. 1. κατὰ, priore loco PLV καὶ κατὰ. — ἀριθμοῦ, Christ ἐτέων ἀριθμοῦ. — Ad Scolia haud dubie pertinet fragmentum, et antea conieci petitum esse ex Scolio in Theoxenum, ut hoc fuerit illius Scolii exordium:

128. [90.]

υ υ ± υ υ υ υ - -
 ± υ υ υ υ υ υ υ υ - ∞ υ -
 ± υ υ . . . . .

Χάριτάς τ' Ἀφροδισίων ἐρώτων,
 ὄφρα σὺν Χιμάρῳ μεθύων Ἀγάθωνί τε καλῶ
 κότταβον.

X.

ΘΡΗΝΟΙ.

* 129. 130. [95.]

± υ - - ± υ υ υ υ - - ± υ υ υ υ -
 - ± υ υ υ υ υ - - ± υ υ υ υ -
 ± υ υ υ υ υ - - ± υ - - ± υ - -
 - ± υ - - ± υ υ υ υ - υ ± υ - -
 5 ± υ - - ± υ υ υ υ υ υ - - ± υ - υ ± υ - υ
 - ± υ υ υ υ υ - - ± υ υ
 - υ υ υ υ υ υ υ υ - - ± υ υ υ υ υ - -

Τοῖσι λάμπει μὲν μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω,

Εἴη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωσιν χαρίζεσθαι κατὰ καιρόν· ὃ μὴ
 πρὸς βυτιέραν ἀριθμοῦ δίωκε, θυμέ, πρᾶξιν.

et assensus est Hartung, sed scripsit ἐρώσιν χαρίζεσθαι κατὰ καιρία·
 μὴ π. ἀρ. πρᾶξιν δίωκε, θυμέ. Illud certum est Pindarum in scolio
 ad Theoxenum haec ipsa verba respicere: nam cum hic tempestivos
 commendet amores, in illo scolio eam sententiam retractat.

Fr. 128. Athen. X 427 D: Διὸ καὶ τὰ σκολιὰ καλούμενα μέλη
 τῶν ἀρχαίων ποιητῶν πλήρη ἐστί· λέγω δ' οἷον καὶ Πίνδαρος πεποίηκε·
 Χάριτάς τε κτλ. — V. 2. σὺν Χιμάρῳ μ. Ἀγάθωνί τε καλῶ scripsi, v.
 σὺν χειμάρῳ (P σύγγει μάρῳ) μ. Ἀγάθωνι δὲ καλῶ. censor Athen. Ienens-
 sis σὺν χειμάρῳ μεθύω conl. idemque καλῶ pro καλῶ. Verbum deest,
 velut κότταβον ἀγκυλῶμαι, Meineke κότταβον παίζω, vel κοτταβίζω.
 Nomen quod restitui, extat non solum in titulo Latino C. IVLIVS
 CHIMARVS (Archaeol. Zeit. 1845 p. 32), sed etiam ap. Polyb. XXIX 1,
 ubi item perperam Χείμαρος scribi solet. Hartung ὄφρα σὺν Χειμερίῳ
 μὲν μεθύω, Ἀγάθωνι δὲ καλῶ κότταβον . . . at nomen proprium Χει-
 μερίος, quod meae coniecturae praetulit, nusquam legitur.

Fr. 129. 130. Plut. Cons. ad Apoll. c. 35: Λέγεται δὲ ὑπὸ μὲν τοῦ
 μελικοῦ Πινδάρου ταυτὶ περὶ τῶν εὐσεβέων ἐν ᾧ δον· Τοῖσι λάμπει
 . . . βωμοῖς (fr. 129), et de occulto viv. c. 7: Εὐσεβῶν χώρον, τοῖσι
 λάμπει μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω φοινικορόδοις
 ἐν λειμῶνεσσι καὶ τοῖσιν ἀνάρκων μὲν ἀνθηρῶν καὶ σκυθίων δὲν-
 δρων ἄνθεσι τεθηλὸς ἀναπέπταται πεδίον, καὶ ποταμοὶ τινες ἄλυστοι
 καὶ λειοὶ διαρρέουσι, καὶ διατριβὰς ἔχουσιν ἐν μνημαῖς καὶ λόγοις τῶν

φοινικορόδοις δ' ἐνὶ λειμάνεσσι προάστιον αὐτῶν
καὶ λιβάνῳ σκιαρὸν καὶ χρυσέοις καρποῖς βεβριθός.
καὶ τοὶ μὲν ἵπποις γυμνασίοις τε, τοὶ δὲ πεσσοῖς,
5 τοὶ δὲ φορμίγγεσσι τέρπονται, παρὰ δὲ σφισιν εὐανθῆς
ἅπας τέθαλεν ὄλβος.
ὁδμὰ δ' ἐρατὸν κατὰ χῶρον κίδναται
αἰεὶ θύα μινγύντων πυρὶ τηλεφανεῖ παντοῖα θεῶν ἐπὶ
βωμοῖς.

* * *

ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον
βληχρὸι δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοί . . . .

131. [96.]

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
5 — — — — —

γεγονότων καὶ ὄντων, παραπέμποντες αὐτοὺς καὶ συνόντες· ἡ δὲ τρίτη
τῶν ἀνοσίως βεβρωκότων καὶ παρανόμων ὁδὸς ἐστὶν εἰς ἔρεβός τε καὶ
βάραθρον ὠθοῦσα τὰς ψυχὰς, ἐνθεν τὸν ἄπειρον κτλ. (fr. 130).
Resp. Arist. T. I 146. Etiam Luciano videtur hic locus observatus
esse Ver. Hist. II 13 πᾶσι μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ
σκιεροῖς τέθηλεν. — V. 2. φοινικορόδοις δ' ἐνὶ λειμάνεσσι scripsi,
Boeckh φοιν. τ' ἐνὶ λ., Plutarch. posteriore l. φοινικορόδοις ἐν λειμώ-
νεσσι, priore φοινικορόδοις τε λειμῶνες εἰσί. Cf. Cramer An. Ox. III
173, 16: ἡ καὶ αὐτῶν τῶν παρὰ ποιηταῖς Διὸς κήπων, οὓς φησιν φοινι-
κορόδους ὁ Πίνδαρος. — προάστιον Hermann, v. προάστειον. — V. 3.
σκιαρὸν B, σκιερὸν Xylander, σκιερὰν vulgo, σκιαρὰ Hermann. —
χρυσέοις καρποῖς Boeckh, vulgo χρυσοκάρποισι. — βεβριθός Reiske,
vulgo βέβριθε probante Boeckhio. Fortasse locus non integer serva-
tus, ut poeta scripserit καὶ χρυσοκάρποισι σταχύεσσι βεβριθὸς πέ-
πταται, in Plutarchi enim altero loco videtur scrib. εὐκάρπων μὲν
ἀθήρων καὶ εὐσκιῶν δένδρων ἄνθεσι τεθληλὸς ἀναπέπταται πεδίον.
Deinde sequi poterat descriptio lenium fluentorum (Plut. ποταμοὶ τινες
ἄκλυστοι καὶ λειοὶ διαρρέουσιν), tum denique v. 4 et rel. Ex hoc Plu-
tarchi loco Hartung Pindari versus, qui interciderunt, restituere cona-
tus est, quos hic subiicere non necesse est. — V. 4. γυμνασίοις τε
Hermann, v. γυμνασίοις, Xylander ἱππείοις γυμνασίοις. Malim καὶ τοὶ
μὲν ἵπποισι σταδίοις τε γυμνοῖς, Hartung γυμνασίοις τ' ἀέθλοις.
— V. 5. τέρπονται libri, v. τέρπονται. — τέθαλεν Boeckh, v. τέθηλεν.
— V. 6. ἐρατὸν Xylander, v. ἐρατῶν. — V. 7. αἰεὶ Boeckh, v. αἰεὶ.
— θύα Hermann, v. θύματα. — Fr. 130. Hi duo versus respondeat versi-
bus 6 et 7 fr. 129. Plut. iterum assert de poet. c. 2. Hartung his alia
praemisit, quae ex Plutarcho reintegrari posse existimavit.

Fr. 131. Plut. Cons. ad Apoll. c. 35: Καὶ μικρὸν προελθὼν ἐν
ἄλλῳ θορήνῳ περὶ ψυχῆς λέγων φησὶν· Ὀλίβια κτλ., ubi verba μικρὸν

Ὀλβία δ' ἅπαντες αἶσα λυσίπονον τελευτάν.
καὶ σῶμα μὲν πάντων ἔπεται θανάτῳ περισθενεῖ,
ζῶν δ' ἔτι λείπεται αἰῶνος εἰδωλον· τὸ γὰρ ἔστι μόνον
ἐκ θεῶν· εὐδαι δὲ πρᾶσσόντων μελέων, ἀτὰρ εὐδόντεσσιν
ἐν πολλοῖς ὀνείροις
5 δαίκνυνσι τερπνῶν ἐφέρποισαν χαλεπῶν τε κρίσιν.

* 132. [97.]

Λ — ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ — — — ∞ — —
∞ — ∞ ∞ ∞ ∞ — — — ∞ — — ∞ —
— ∞ ∞ — ∞ — ∞ ∞ — ∞ — —
— — ∞ ∞ ∞ ∞ — — ∞ — —

Ψυχὰ δ' ἀσεβέων ὑπουράνιοι γαίᾳ ποτῶνται
ἐν ἄλγεσιν φονίοις ὑπὸ ζεύγλαις τ' ἀφύκτοις κακῶν·
εὐσεβέων δ' ἐπουράνιοι ναίουσιν
μολπαῖς μάκαρα μέγαν αἰδούντ' ἐν ὕμνοις.

προελθὼν indicare videntur in libris Pindaricis hunc threnum excepisse illud carmen, ad quod fr. 129. 130 pertinent, vel certe exiguo intervallo haec poemata dirempta fuisse. Sed fortasse apud Plut. scribendum: καὶ ἐν ἄλλῳ θρήνῳ περὶ ψυχῆς λέγων φησὶν· Ὀλβία . . . τελευτάν· καὶ μικρὸν προελθὼν· σῶμα μὲν κτλ., ut inter v. 1 et 2 huius fragmenti quaedam omissa sint, id quod v. 1 reapse arguit. — V. 1. Ὀλβία . . . αἶσα, v. Ὀλβία . . . αἶσα. — τελευτάν, Dübner τελευτάν. Boeckh λυσίπονον μετανίσσονται τελευτάν, sed vitium potissimum latet in ἅπαντες, possis ὀλβία λαχόντες αἶσα λυσιπόνων τελευτάν conicere. sive ὀλβία δ' ἀντώντες malis, quamquam etiam ὀλβιοι δ' ἔχοντες αἶσαν λυσιπόνων τελευτάν poetae consilio conveniat. — V. 2. 3. et init. 4 repetit Plut. vit. Rom. c. 28: Ἐατέον οὖν ἐχομένοις τῆς ἀσφαλείας κατὰ Πίνδαρον, ὡς σῶμα . . . θεῶν. — V. 3. ζῶν δ' ἐτι altero loco, priore ζῶν δέ. — τὸ γὰρ ἔστι μόνον altero loco, priore τὸ γὰρ μόνον ἔστιν. — V. 4. δὲ πρᾶσσόντων, amicus Schneidewini δ' ἐπρᾶσσόντων. — V. 5. ἐφέρποισαν Boeckh, ἐφέρπονσαν vulgo.

Fr. 132. Clem. Alex. Str. IV 640: Ἀγαμαὶ τὸν μελοποιὸν ᾄδοντα· ψυχὰ κτλ. Pindari esse docet Theodoretus Gr. Aff. Cur. VIII 117, 2: Εἰ δὲ ἀναισθητός αὐτοὺς ἔχειν τῶν γιγνομένων νομίζετε καὶ μὴ θείας τινὸς καὶ τρισολβίας ὄντως λήξεως ἀπολαῦσαι, Πίνδαρος ὁ λυρικός ταύτην ὕμνων ἐμβαλλέτω τὴν δόξαν λέγων ὡδὶ· Ψυχὰ δ' εὐσεβέων (sic CVb) ἐν οὐρανοῖς ναίονσαι (γέουσαι VaB, ἐούσαι CVb) μολπαῖς μάκαρα μέγαν αἰδούσιν ἐν (αἰδούντ' ἐν B, αἰδούσιν Vb) ὕμνοις. Abiudicant hos versus Pindaro Dissen, Rauchenstein, qui eiusmodi opiniones a Pindari saeculo alienas esse censent (cf. de his Mullach ad Hierocl. p. 182) et Zeller Hist. Phil. II 17, qui ab homine Iudaeo haec profecta esse existimat; tuetur Welcker Mythol. I 742. — V. 1. ἀσεβέων, v. ἀσεβῶν. — ὑπουράνιοι, H ὑπ' οὐν τοι. — ποτῶνται scripsi (atque ita Christ), legebatur πατώνται. — V. 2. ἐν ἄλγεσιν scripsi, v. ἐν ἄλγεσι. — ὑπὸ ζεύγλαις τ' addidi τ', quod vulgo deest. — V. 3. εὐσεβέων δ', Clem. εὐσεβῶν δέ. — ναίουσιν, Theod. ναίονσαι, Cl. νάουσαι, hinc Boeckh νάοισαι, sed haec forma nimis incerta, cf. Lobeck Rhemat.

* 133. [98.]

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
 5 _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Οἷσι δὲ Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος
 δέξεται, ἐς τὸν ὕπερθευ ἄλιον κείνων ἐνάτῳ ἔτει
 ἀνδιδότ ψυχὰς πάλιν,
 ἐκ τῶν βασιλῆες ἀγανοὶ καὶ σθένει κραιπνοὶ σοφίᾳ τε μέγιστοι
 5 ἄνδρες αὖξοντ'· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἥρωες ἄγνοὶ πρός
 ἀνθρώπων καλεῦνται.

134. [99.]

. . . . . _ _ _
 _ _ _ _ _ _ _ _

. . . . . Εὐδαιμόνων
 δραπέτας οὐκ ἔστιν ὄλβος.

135. [100.]

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκ' ἄνδρας· τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη.

p. 7, nescio an poeta scripserit εὐσεβέαν δ' ἔδος οὐρανοῦ νέμοισαι vel οὐρανοῖο νέμοισαι, quod etiam variae scripturae apud Theod. commendant. — V. 4. μολπαῖς delet Kayser, idem μέγα μάκρας coniecit. Equidem tentavi μολπαῖς μακάρων μέγαν ἀνακτ'. — αἰδοντ' Boeckh, αἰδονσ' Cl. αἰδονσιν (αἰδονσ') Theod.

Fr. 133. Plato Menone p. 81 B: λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν ὅσοι θεοὶ εἰσιν· ἃ δὲ λέγουσι, ταυτί ἐστιν· φασὶ γὰρ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον, καὶ ποτὲ μὲν τελευτᾶν, ὃ δὲ ἀποθνήσκειν καλοῦσι, ποτὲ δὲ πάλιν γίγνεσθαι, ἀπόλλυσθαι δ' οὐδέποτε. δεῖν δὲ διὰ ταῦτα ὡς ὁσιώτατα διαβῖναι τὸν βίον· οἷσι κτλ. unde Stob. Flor. XLIII 112. — V. 1. οἷσι δὲ Boeckh, Plato οἷσι γὰρ ἄν. — V. 2. δέξεται, δέξεται ΞΣ Stob. — ἐς τὸν Boeckh, vulgo εἰς τὸν (τὸ F, idem ἄλιον). — κείνων, ἐκείνων Γ, κείνον τ. — ἔτει Boeckh, vulgo ἔτει, ΨΥ ἔτι. — V. 3. ψυχὰς Boeckh, legebatur ψυχάν, Stob. ψυχά. — V. 4. ἐκ τῶν, Stob. ΣΥτ ἐκ τῶν, Ψ ἐκ τῶν, CF ἔκταν, F in m. ἐς τῶν. — V. 5. αὖξοντ' Boeckh, v. αὖξονται.

Fr. 134. Stob. Flor. CIII 6: Πινδάρου Θορήων (hoc om. Vind. Trinc.) εὐδαιμόνων δ. οὐκ ἔστιν ὄλβος. Εὐδαιμόνων Ab, v. εὐδαίμων. — ὄλβος AB Vind., vulgo ὄλβιος.

Fr. 135. Schol. Pind. Ol. I 127: ἐπεὶ τρεῖς καὶ δέκα. καὶ ἐν Θορήνοισι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τίθησι τῶν ὑπὸ Οἰνομάδου ἀναιρεθέντων μνηστήρων· Πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκα (Vrat. τρισκαίδεκα) ἄνδρας τετάρτῳ κτλ. correxit Boeckh ex Schol. Hom. Il. κ 252: καὶ τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη φησὶν ὁ Πίνδαρος, ἀντὶ τοῦ τετάρτῳ καὶ δεκάτῳ. Resp. huc Sch. Apoll. Rh. I 747.

* 136. [101.]

Aristid. T. I 130: Ἐπέρχεται μοι τὸ τοῦ Πινδάρου προσθεῖναι Ἄστρο τε καὶ ποταμοὶ καὶ κύματα πόντου τὴν ἄωριαν τὴν σὴν ἀνακαλεῖ, ubi Hartung ἀνακλαίει scripsit.

* 137. [102.]

— — — — —
— — — — —

Ὀλβιος ὅστις ἰδὼν κεῖν' εἶς' ὑπὸ χθόν'· οἶδε μὲν βίον τελευτάν,
οἶδεν δὲ διόσδοτον ἄρχάν.

138. [103.]

Antiatt. in Bekk. An. I 99, 2: Ἦτοι οὐκ ἄρχον, ἀλλ' ὑποτασσόμενον· Πίνδαρος Θρήνοις.

* 139.

— — — — —
— — — — —
.....
.....
5 — — — — —
— — — — —
(— — — — —)
— — — — —
— — — — —

Ἐντι μὲν χρυσαλακάτου τεκέων Λατοῦς αἰοδαί

Fr. 137. Clem. Alex. Str. III 518: ἀλλὰ καὶ Πίνδαρος περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνι μυστηρίων λέγων ἐπιφέρει· Ὀλβιος κτλ. — V. 1. κεῖν' εἶς' ὑπὸ χθόν' scripsi, legebatur ἐκεῖνα κοινὰ εἰς ὑπὸ χθόνα, unde Boeckh ἐκεῖνα κοίλαν εἶσιν ὑπὸ χθόνα, οἶδεν μὲν βίον [κεῖνος] τελευτάν. — οἶδε, cod. L οἶδεν et deinde διὸς δοτόν. — βίον, Lobeck βιότον. — V. 2. ἄρχάν, Segaar αἰγλαν. De homine Atheniensi Pindarum loqui verisimile est, itaque fortasse fragmentum petitum ex Threno in Hippocratem, ut Dissen et Boeckh censent, vid. Schol. Pyth. VII 17: εἶοικε δὲ τὸ περὶ τὴν τοῦ Ἰπποκράτους τελευτὴν περὶ τοῦτον τὸν καιρὸν ἀπηντηκέναι, εἰς ὃν καὶ Θρήνον γράφει· ὁ Πίνδαρος.

Fr. 139. Schol. Eurip. Rhés. 892: φασὶ δὲ Ἰάλεμον παρωνομάσθαι ἐπὶ τιμῇ Ἰαλέμον τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης, ὥς φησι Πίνδαρος· ἔντι μὲν χρυσαλακάτου τεκέων (Λατοῦς) αἰοδαί ᾧ . . . . (Ambrosch αἰ vel ᾧ) παιάνιδες . ἔντι . . . . ελλοντες· ἐν κισυ . . . . (Ambrosch ἐκισῷ). στέφανον ἐν διο . . . . . αἰόμενοι. τὸ δὲ κοιμίσαν τῷ . . . . . (σώματ') ἀποφθιμένων, ἃ μὲν ἀχέταν λινὸν αἰλινον ὕμνεῖν. ἃ δὲ ὕμναιον· ἐργάμοισι χοροῖζόμενον . . . . . συμ (vel σῶμ) πρῶτ . . λάβεν. ἐσγάτοισ ὕμνοῖς (sec. Ambr. supra ultimam syll. α)· ἃ δὲ ἰάλεμον ὁμοβόλῳ (Ambr. ὁ . . φ) νούσφ. ὅτι παῖδα θέντοι σθένος νῖδον οἰαγορν. — V. 1. ἔντι, cod. bis ἔντι. — Λατοῦς in cod. propemodum evanidum Ambrosch vidit, Welcker et Schneidewin coniectura assecuti sunt.

ῶραι παιανίδες· ἔντι . . . . . ελλοντος ἐκισῷ . . στέφανον
ἐκ διο . . . . . αἰόμεναι· τὸ δὲ κοίμισαν τρ' . . . . .
. . . . . σώματ' ἀποφθιμένων.

- 5 ἃ μὲν ἀχέταν Λίνον αἴλινον ὕμνευν,
ἃ δ' Ἑμέναιον, ὃν ἐν γάμοισι χοροῦζόμενον . . .
. . . . . σὺν πρῶτον λάβεν,
ἐσχάτοις ὕμνοισιν· ἃ δ' Ἰάλεμον ὠμοβόλῳ νούσῳ [ὅτι]
πεδαθέντα σθένος,
νῖδον Οἰάγρου (τε, χρυσάορ' Ὀρφέα).

V. 2. ῶραι Hermann probabiliter. — παιανίδες Lobeck, cod. παιάνιδες. Deinde Hermann ἔντι δ' ἐπαντέλλοντος ἐκίσσων στέφανον Ἐκ διθυράμβου μαίόμεναι, quod probavit Hartung, nisi quod αὐ κισσοῦ scripsit, Schneidewin ἔντι δ' αὐ θάλλοντα ναρκίσσων στέφανον ἐκ Λιωνύσου μεταμαίόμεναι. Sed omnia incerta, fortasse de Dithyrambo nullus erat sermo, sed continuo post hilares Paeanes lugubres threni commemorati erant. — V. 3. κοίμισαν, cod. κοίμισαν. τρ', Christ τορὼν scripsit. Lacunam redintegrat Hermann: τετραζυγον θεαὶ κᾶδος νῖδων σώματ' κτλ., Hartung τὰ δὲ Μοῦσαι, τεσσάρων πενθοῖσαι σώματ' ἀποφθ. — V. 4. σώματ' in codice prope evanidum animadvertit Ambrosch, coniectura invenerunt Welcker et Schneidewin. — V. 5. Λίνον Schneidewin, cod. λίνον (λινόν). — ὕμνευν scripsi, schema Alcmaticum restituens, cod. ὕμνειν, Hermann ὕμνει, Christ ὕμνεϊ. — V. 6. ὃν ἐν γάμοισι Hermann, cod. ἐργάμοισι. Deinde σὺν πρῶτον et ὕμνοισιν scripsi, cod. σὺμ πρῶτ . . et ὕμνοις. Ceterum restitutio incerta, pro χοροῦζόμενον conieci κοροῦζόμενον, i. e. κουροῦζόμενον (vid. Hesych.) carmen nuptiale canentem: cf. Serv. Virg. Aen. IV 127: „Cornelius Balbus Hymenaeum ait Magnetis filium, musicae artis peritum, pulchritudine muliebri, dum nuptias Liberi patris et Althaeae religiosis cantibus celebrat, exspirasse.“ ut fortasse totus locus ita sit conformandus: ὃν ἐν γάμοισι κοροῦζόμενον (νῆλῆς μοῖρα) σὺν πρῶτον λάβεν, i. e. alia Hymenaeum, quem primum in nuptiis canentem carmen solenne fatalis mors corripuit, extremo carminis honore decoravit. In editione 2 scripseram: ὃν ἐν γάμοισι χοροῦζόμενον (νύμφα μοῖρα) σὺμπρωτον (sive σὺν πρῶτον malis) λάβεν, ἐσχάτοις ὕμνοισιν (scil. ὕμνει) ut Pindarus dixerit Hymenaeum primum omnium in ipsis nuptiis in lecto geniali praematura morte extinctum esse. Hermann ὃν ἐν γαμ. χοροῦζόμενον βρότεος αἰὼν φθέγμα σὺν πρῶτῳ λάβεν ἐσχάτοις θ' ὕμνοισιν. Hartung ἃ δ' Ἑμέναιον ἐν γάμοισι κοροῦζόμενον αἰλικῶν πρῶτοις λάχεν τ' ἐσχάτοις ὕμνοισιν. — V. 8. ἃ δ', cod. ἃ δέ. — ὠμοβόλῳ Hermann, antea scripsi λοβόλῳ, Schneidewin ὠμοβόρῳ. — ὅτι recte delevit Hermann. — πεδαθέντα Schneidewin et Welcker. — σθένος, Hermann σθένος θ', ut haec ad Orpheam referantur. — V. 9. Οἰάγρου pro οἰάγρον Schneidewin, quod firmat Schol. Pyth. IV 313: Ἀπόλλωνος τὸν Ὀρφέα φησὶν εἶναι, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι Οἰάγρον λέγουσιν. Deinde addidi verba τε χρυσάορ' Ὀρφέα. vid. Schol. Hom. Il. ο 256: χρυσάορον . . . καὶ Πίνδαρος χρυσάορα τὸν Ὀρφέα φησὶν. ut in χρυσάορα hic quoque mediae syllabae coalescant, ut Pyth. V 104. In ed. 2 scripsi minus recte ἃ δ' νῖδον Οἰάγρον, χρυσάορ' Ὀρφέα. Iam additis his verbis integra est strophæ, quam ex Threnis petitam esse probabiliter statuunt Welcker et Schneidewin.

ΕΕ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

Τί θεός; ὅ τι; τὸ πᾶν.

U U U - U - U - - U U - U - -

142. [106.]

U = U ∪ U - U - -

$$- \ddot{u} \quad v \quad - \quad v \quad - \quad \dot{u} \quad v \quad -$$
$$v \vdash \widehat{w} \quad v - v - v - \vdash v \quad v \underline{v}$$
$$\dot{\cup} \cup - \cup \cup$$

Θεῶ δὲ δυνατὸν ἐκ μελαίνης

νυκτὸς ἀμείαντον ὄρσαι φάος,

κελαινεφεῖ· δὲ σκότει καλύψαι καθαρόν

ἄμέρας σέλας.

Fr. 140. Clem. Alex. Str. V. 726: Πῶδαρός τε ὁ μελοποιὸς ὅλον ἐκβαρκεῖται ἀντικρὺς εἰπών, τί θεός; ὅτι τὸ πᾶν. eadem Euseb. Praep. Ev. XIII 688 C (ubi CF τί ἐστι θεός, D τί θεός ἐστι); Lenissimam adhibui medellam distinctione emendata τί θεός; ὅτι; τὸ πᾶν. i. e. *quid est deus? quid sit rogas: universitas rerum.* Boeckh coni. τί τὸ πᾶν, sed ita foret imperfecta sententia. Pindarus quid de divino numine sentiret, graviter et insigni brevitate usus edixit; Clemens autem integrum locum adscriptit. Olim conieci:

τί θεός; τί δ' οὐ; τὸ πᾶν.

quemadmodum est Pyth. VIII 95: τί δ' εἰς; τί δ' οὐ εἰς; σκυῖς ὄναρ
ἄνθρωπος.

Fr. 141. Didymus Alexandr. de Trin III 1, p. 320 sine poetae nomine: θεός ὁ τὰ πάντα τέχων καὶ χάριν αἰδοῖ φρονεῖν. Pindari verum esse apparet ex Clem. Alex. Str. V 726 et Euseb. Praep. Ev. XIII 688 C., qui ex Pindaro post fr. 140 afferunt: καὶ πάλιν· Θεός ὁ (τὰ) πάντα τέχων βροτοῖς (cod. Laur. Cl. πάντας τ. βροτούς). — φρονεῖν scripsit Heyne.

Fr. 142. Clem. Alex. Str. V 708: ὁ μελοποιὸς δὲ θεῶν δὲ κτλ., unde Eus. Praep. Ev. XIII 674 B. Pindaro tribuit Theodoret. Gr. Aff. Cur. VI 89, 27 — V. 1. δὲ Cl., om. Eus., γὰρ Theod. — V. 2. ὁρᾶσι Euseb. Theod. (C ὁρίσαι), ὠρσαι Cl. — V. 3. κελαινφεῖ Boeckh, Cl. κελαινφεῖ (cod. Laur. κελαινφές), Theod. C κελαινφεῖ. — σκότει, Schneidewin σκότω.

143. [107.]

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Κεῖνοι γάρ τ' ἄνοσοι καὶ ἀγήραοι
 πόνων τ' ἄπειροι, βαρυβόαν
 πορθμὸν πεφενγότες Ἀχέροντος.

144. [108.]

Ἐλασίβροντα καὶ Ῥέας.

145. [109.]

Θεὸς ἄτε πλέον τι λαχών.

146. [112.]

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Πῦρ πνέοντος ἄ τε κεραυνοῦ
 ἄγχιστα δεξιὰν κατὰ χεῖρα πατρὸς
 ἔξειαι.

147. [114.]

— — — — —

Ἐν χρόνῳ δ' ἔγεντ' Ἀπόλλων.

Fr. 143. Plutarch. de superst. c. 6: κεῖνοι γάρ (om. τ') ἄνοσοι . . . ὁ Πίνδαρος θεοὺς φησι, et sine poetae nom. adv. Stoic. c. 31 et Amator. c. 18: ἐκεῖνοί μιν γὰρ οἱ τῶν φιλοσόφων ἄνοσοι κτλ.

Fr. 144: Schol. Aristoph. Eq. 624: τὸ δὲ ἐλασίβροντα παρὰ τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου. Suid. v. ἐλασίβροντα ἀναρρηγνὺς ἔπη· Ἀριστοφάνους (ἐκ) τῆς ἀρχῆς Πινδάρου· ἐλασίβροντε καὶ Ῥέας. ἀντὶ τοῦ ὡς ὑπὸ βροντῆς ἐλαννόμενε (ἐλαννόμενα). ἐλασίβροντα Schneider correxit Videtur initium Hymni vel Prosodii in Iovem esse.

Fr. 145. Aristid. T. I 11: οὗτος ἀπάντων ἀρχὰς καὶ πέρατα καὶ μέτρα καὶ κλήρους ἔχων αὐτὸς ἂν μόνος εἰπών, ἃ χρὴ περὶ αὐτοῦ, Θεὸς (ita codd., v. θεῶν) ἄτε (E εἴτε) κτλ. τοῦτο γὰρ οὖν Πινδάρῳ κάλλιον ἢ ἄλλ' ὅτιοῦν εἴρηται περὶ Διός.

Fr. 146. Sch. Hom. Il. ω 100: ἐκ δεξιῶν ὧς φησι Πίνδαρος πῦρ πν. ἄτε κ. ἄγχ. κτλ. — ἄτε quomodo corrigendum sit docet Plut. Symp. Quaest. I 2, 4: Διαρρηγνὴν δὲ ὁ Πίνδαρος λέγει· Πῦρ πνέοντος ἄ τε κεραυνοῦ ἄγχιστα ἡμῖν. Respicit Aristid. T. I 15: Πίνδαρος δ' αὖ φησι δεξιὰν κατὰ χεῖρα τοῦ πατρὸς αὐτὴν καθεζομένην τὰς ἐντολὰς τοῖς θεοῖς ἀποδέχεσθαι. — V. 3. ἔξειαι scripsi, legebatur ἔξειαι.

Fr. 147. Clem. Alex. Str. I 383: ἐλκίτως ἄρα καὶ ὁ Βοιώτιος Πίνδαρος γράφει· ἐν χρ. κτλ. Eadem Euseb. Praep. Ev. X 499 D. Scripsi δ' ἔγεντ', v. δὲ γένετ'. Boeckh ἐν δὲ χρόνῳ | ἔγεντ' Ἀπ.

148. [115.]

$\dot{\bar{z}} - \bar{z} = v_1 v_2 - v_1 - \bar{z} = -\bar{z}$

Ὁρχήσθ' ἀγλαΐας ἀνάσσω, εὐρυφάρετ' Ἀπολλων.

149. [116.]

U - U - U - U - -

Κατεκρίθη θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν.

150. [118.]

— — — — —

Μαντεύεο Μοῖσα, προφατεύσω δ' ἐγώ.

151. [119.]

Μοῖσ' ἀνέηκέ με.

152. [266.]

$$\dots \cup \dot{\cup} \cup \dots \cup \dots \cup \dots$$

U U U U U U U U U U

. . . . Μελισσοτεύκτων κηρίων

ἐμὰ γλυκερώτερος ὀμφά.

153. [125.]

$$\dot{\cup} \cup - \cup \cup - \cup \cup - \dot{\cup} \cup \cup - \cup - \cup -$$
$$\dot{\bar{z}}_1 = -\bar{z}_1 + \bar{z}_2, \quad \dot{\bar{z}}_2 = \bar{z}_1 - \bar{z}_2$$

Δενδρέων δὲ νομὸν πολυγαθῆς Διόνυσος αὐξάνουι,
ἀγνὸν φέγγος ὁπώρας.

Fr. 148. Athen. I 22 B: οὕτως δ' ἦν ἐνδοξον καὶ σοφὸν ἡ ὀρχησις, ὥστε Πίνδαρος τὸν Ἀπόλλωνα ὀρχηστὴν καλεῖ· ὀρχήστα ἀγλ. κτλ. Eadēm Eusth. Od. 1602, 23. Respiciat idēm Il. 52, 18: διὸ καὶ Πίνδαρος εὐρυ-
 φαρέτραν αὐτὸν λέγει. — ὀρχήστ' Boeckh scripsit.

Fr. 149. Plut. de EI apud Delph. c. 21: πρὸς ὃν δὲ (Ἀπόλλωνα) Πίνδαρος εἰρῆκεν οὐκ ἀδόξως κατεκροῖθη δὲ (δὲ om. Dübner, quem sequor) θνατοῖς ἀνὰ ξ. ubi vulgo κατεκροῖθη δέον αὐτοῖς ἀγρονώτατος ξ. idem assert de def. orac. c. 7, et adv. Epicur. c. 22: ὁ δ' Ἀπόλλων κατεκροῖθη θνατοῖς ἀγρονώτατος ἔμμεν, ὥς οὖ Πίνδαρος φησίν. Ex primo loco coniciamus κατεκροῖθη scribendum esse.

Fr. 150. Eust. II, 9, 44: *Καὶ Πίνδαρος ὁ κατὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ πρό-
γραμμα μουσσοποιὸς λέγει· Μαντεύεο Μοῦσα κτλ.* Sch. II, α 1: *καὶ Πίν-
δαρος· Μαντεύεο Μοῦσα.* cf. Matrang. Anecd. 374. *Μοῖσα* scripsit Boeckh.

Fr. 161. Eust. II, 9, 40: τάντη τῇ θεᾷ τῇ Μοῦσῃ . . . ἐγκλενέται
ὁ ποιητής τὴν Ἀχιλλέως μῆριν αἰεῖν . . . οὐ ἀνάπαλιν Πίνδαρος ποιεῖ
ἐν τῷ Μοῦσα ἀνέηκέ με, ἥσσον ἀνέπεισεν. Repetit 179, 14: ἀνέηκέ με
τὴ Μοῦσα. Μοῖσ᾽ Boeckh scriptis.

Fr. 152. Gram. An. Ox. I 285, 19: Μέλεα . . . οἱ δὲ ἀπὸ τῆς μελιγῆ-
ρος Πινδαρος· μελισσοτενύκτων κτλ. Et. M. 577, 19, vulgo sine poetæ
nom. μ. κ. ἐ. γλυκερωτέρα ὄμφακος. sed Hav. γλυκύτερος ὄμφα, Sorb.
γλυκερώτερος ὄμφα. Et. Gud. 386, 18: οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ μελιγόρου Πινδα-
ρον. μελισσοτενυκήριον.

Fr. 153. Plut. de Is. et Osir. c. 35: Ὅτι δὲ οὐ μόνον τοῦ οἴνου Διόνυσον, ἀλλὰ καὶ πάσης ὑγρᾶς φύσεως Ἕλληνες ἡγοῦνται κύριον καὶ

154. [126.]

υ _ υ _ υ _ υ _
 υ _ υ _ υ _ υ _ υ _
 υ _ υ _ υ _ υ _ υ _ υ _
 υ _ υ _ υ _ υ _ υ _

Ἐλαφρὰν κυπάρισσον φιλέειν,
 ἔαν δὲ νομὸν Κρήτας περιδαῖον.
 ἐμοὶ δ' ὀλίγον μὲν γὰρ δέδοται, τόθεν ἄδρους·
 πενθέων δ' οὐκ ἔλαχον οὐδὲ στασίων.

155. [127.]

υ _ υ _ υ _
 υ _ υ _ υ _ υ _ υ _ υ _
 υ _ υ _ υ _ υ _ υ _
 υ _ υ _ υ _ υ _ υ _

Τί δ' ἔρδων φίλος
 σοὶ τε, καρτερόβροντα Κρονίδα, φίλος δὲ Μοίσαις,
 Εὐθυμία τε μέλων εἴην,
 τοῦτ' αἵτημί σε.

156. [57.]

υ _ υ _ υ _ υ _ υ _
 υ _ υ _ υ _ υ _ υ _ υ _
 υ _ υ _ υ _ υ _ υ _

ἀρχηγόν, ἀρκεῖ Πίνδαρος μάρτυς εἶναι λέγων· Δένδρον (cod. Ven. δένδρων) κτλ. sed δένδρεων idem Symp. Quaest. IX 14, 4: καὶ Διόνυσος δένδρεων νόμον πολυγαθῆς (Dübner πολυ(γα)θῆς) αὐξάνων, α. φ. ὁπ. et Erot. c. 15: δένδρεων τε τρόπον Διον. πολὺ τε φέγγος αὐξάνει, φέγγος ἄγν. ὁπ. — V. 1. Νομὸν Boeckh, vulgo νόμον. — πολυγαθῆς Διόνυσος scripsi, legebatur Διόνυσος πολυγαθῆς.

Fr. 154. Plut. de exil. c. 9: ὃ δ' ἔξεστιν εἰς μικρὰν ἀποβάντι νῆσον οὐ μικρῶν ἀπηλλάχθαι κακῶν, οὗτος ἄθλιός ἐστι μὴ προσλαλῶν ἑαυτῷ τὰ Πινδαρικά μῆδ' ἐπάδων πολλάκις· ἔλαφρὰν κτλ. — V. 1. φιλέειν, Ahrens φιλεῖν. — V. 2. περιδαῖον Hermann, vulgo περιδαίων, Meziriac παριδαίων, Hartung ἔαν δὲ τρομέειν Κρήτας περὶ δαίων. — V. 3. τόθεν ἄδρους scripsi, legebatur ὅθεν ἄδρους, Reiske ὅθεν ἄδρός, Hartung δέδοται πέδον, ἄδακρος δὲ πενθέων κτλ. — V. 4. δ' Boeckh, v. δέ. — οὐδὲ om. codd. Par. Fortasse huc resp. Synes. Laus Calv. 77 D: ἂν μὲν γὰρ ἡ τῆς Πινδάρου τυγχάνειν εὐχῆς καὶ ζῆν ἔχωμεν ἀπὸ τῶν οἰκείων, ἐν καλῷ τοῦ θεάτρον καθιζήσομεθα.

Fr. 155. Athen. V 191 F: πρὸς εὐθυμίαν, ἣν ὁ Πίνδαρος αἰτεῖται παρὰ τοῦ Διός· τί δ' ἔρδων κτλ. Eadem Eust. Od. 1490, 38. — V. 1. Τί om. B. Conieci ὅ τι probante Schneidewino. — V. 3. Εὐθυμία, Eust. εὐθυμία. — τε, Hartung δέ. — μέλων Casaubonus, v. μελῶν. — V. 4. αἵτημι ABC Eust., αἰτοῦμαι PVL.

Fr. 156. Pausan. III 25, 2: Τραφῆναι μὲν δὴ τὸν Σιληγὸν ἐν τῇ Μαλείᾳ δηλοῖ καὶ τάδε ἐξ ἄσματος Πινδάρου· Ὁ ζαμενῆς δὲ κτλ.

Ὁ ξαμενῆς δ' ὁ χοροῖτύπος,
ὃν Μαλεάγονος ἔθρεψε Ναῖδος ἀκοῖτας
Σειληνός.

157. [128.]

— — — — —
Ὡ τάλας ἐφάμερε, νήπια βάζεις χρήματά μοι διακομπέων.

158. [129.]

— — — — —
Ταῖς ἱεραῖσι μελίσσαις τέρεται.

159. [132.]

— — — — —
Ἀνδρῶν δικαίων χρόνος σωτῆρ ἄριστος.

160.

— — — — —
Θανόντων δὲ καὶ [λόγοι] φίλοι προδότηι.

V. 1. Boeckh δ'. — V. 2. Μαλεάγονος Camerarius, Μαλέγορος vel μελέγορος libri. Deinde AgVaAMLab ἔθρεψεν αἰδος vel αἰδος. — V. 3. Σειληνός Boeckh, v. Σιληνός. Boeckh inter dithyrambos rettulit.

Fr. 157. Schol. Arist. Nub. 223: τί με καλεῖς, ὦ φήμερε; ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῶ παρεμφερεῖν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρός ἦν. περιέθηκεν οὖν αὐτῷ τὴν τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σειληνοῦ φωνήν· ὁ γὰρ τοι Πίνδαρος διαλεγόμενον παράγων τὸν Σειληνὸν τῷ Ὀλύμπῳ τοιοῦτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους· Ὡ τάλας κτλ. Ead. Suidas v. ὦ φήμερε. — ἐφάμερε Herm., Schneidewin ἐπάμερε, vulgo ἐφήμερε. — νήπια Küster et Reitz, vulgo νήπια. — διακομπέων Hermann, Küster διακομπῶν, Suidas pariter atque Schol. Arist. διακομπέων (cod. Ven. χρήμ. μοι διακ. om.). Hartung ad Dithyrambos revocavit.

Fr. 158. Schol. Pind. Pyth. IV 104: ὅτι τὰς περὶ τὰ θεῖα μύστιδας καὶ μελίσσας φασίν, ἐτέρωθι ὁ αὐτός φησι· ταῖς ἱεραῖς μ. τ. — ἱεραῖσι Boeckh. Huc fortasse referendus locus ex Didymi commentariis, quem adhibuit Lactantius Inst. div. I 22: „Didymus in libris Πινδαρικῆς ἐξηγήσεως αἰτ, Melissea Cretensium regem primum diis sacrificasse ac ritus novos sacrorumque pompas introduxisse; huius duas fuisse filias, Amaltheam et Melissam, quae Iovem puerum caprina lacte ac melle nutrierunt; unde poetica illa fabula originem sumpsit, advolasse apes atque os pueri melle compleretur. Melissam vero a patre primam sacerdotem Matri magnae constitutam, unde adhuc eiusdem Matris antistites Melissae nuncupantur.“ Possis enim hoc auctore versum revocare ad carmen in Magnae Matris honorem compositum, vid. Fr. Dithyramb. 79 A. B. 80, ut sit scribendum (ᾧ) ταῖς ἱεραῖσι μελίσσαις τέρεται

iisdem numeris, qui illic extant. Boeckh ambigit, utrum Didymi mentio pertineat ad Pyth. IV 104 (v. supra) an ad hunc versum, quem dubitanter hymno in Proserpinam (vid. Fr. 37) adscripsit.

Fr. 159. Dionys. Halic. de orator. ant. c. 2: ἀλλὰ γὰρ οὐ μόνον ἀνδρῶν δικ. χρ. σ. ἄριστος, κατὰ Πίνδαρον, ἀλλὰ καὶ τεχνῶν νῆ Δία καὶ ἐπιτηδευμάτων γε.

Fr. 160. Stob. Flor. CXXVL 2: Πινδάρου, ita cod. Vincl., Μενάν-

161. [134.]

.....
 ..... Οἱ μὲν
 κατωκάρα δεσμοῖσι δέδενται.

162.

.....
 .....
 Πίνναντες θοάν
 κλίμακ' ἐς οὐρανὸν αἰπύν.

163. [137.]

.....
 Ἀλλαλοφόνους ἐπάξαντο λόγχας ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς.

164. [142.]

.....
 Φιλόμαχον γένος ἐκ Περσέος.

δρον margo Gesn. Cancellis saepsi λόγοι: nam poeta dicere volebat, mortuos vel ab amicis prodi, mortuorum nullam esse gratiam.

Fr. 161. Schol. Arist. Pac. 153: κατωκάρα· οὕτως λέγουσιν Ἀττικοί, οὐ διηρημένως, ἀλλ' ὅφ' ἐν· Οἱ μ. κ. δέσ. δ. (Bekker δεσμοῖσιν δέδεντε). Fort. δεσμοῖς. Suidas Κατωκάρα· οἱ Ἀττικοί ὅφ' ἐν ἀναγινώσκουσι . . . Πίνδαρος· οἱ μὲν κτλ. Eadem Gregor. Cor. 124. Sophocles videtur seorsim adhibuisse, nam in fragmento Nauplii ap. Herodian. π. μον. λέξ. 31 puto scribendum κάτω | κάρα κρέμονται, σπίζ' ὅπως ἐν ἔρκεσιν. ubi κάρα, quod codex omisit, adieci. Videntur haec de Cercopibus dicta esse: minus recte Boeckh de Titanibus interpretatur et ad hymnum primum refert.

Fr. 162. Cram. An. Ox. I 201, 14: θοὰς . . . σημαίνει δὲ καὶ τὸ μέγα. Πίνδαρος ἐπὶ τοῦ Ὠτον καὶ Ἐφιάλτου· Πίνναντες θοάν κλίμακα οὐρανὸν ἐς αἰπύν. τὴν μεγάλην δηλονότι. πίνναντες Hermann, κλίμακ' ἐς οὐρανὸν scripsi. Etiam quod sequitur ex Pindaro, fortasse ex eodem carmine, petitum videtur: pergit enim grammaticus:

Θοαῖς ἀφροσύναις

ἀντὶ τοῦ μεγάλας. sed quae addit Θοῇ δ' ἐπεδέξατο γὰ (rectius Et. M. 435, 8: θοῇ δ' ὑπεδέξατο γαῖα) et θοῆς ἔστηκε πόλεως (πόληος) ex epicis poetis petita arbitror. O. Schneider θοαῖς ἀφρ. ex elegiaco poeta sumptum censet.

Fr. 163. Apollon. Dysc. de Synt. II 179 ed. Bekk.: ὥσπερ καὶ τὸ Πινδαρικὸν οἱ περὶ Τρύφωνα ἐσημειοῦντο ἐπὶ τε τοῦ Ὠτον καὶ τοῦ Ἐφιάλτου (Ἀ ἐπιάλτου), συγκατατιθέμενοι μὲν τῷ· ἀλλαλοφόνους ἐπάξ. λ. οὐ μὴν τῷ· ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς, οὐ γὰρ ἑαυτοῖς τὰ δόρατα ἐνήκαν, ἀλλ' ἀλλήλοις. Hartung scripsit λόγχας ἐπαῖξαντ' ἐνί. Ex eodem carmine est, ex quo petitum fr. 162.

Fr. 164. Athen. IV 154 F: Φιλ. γ. ἐκ Περσέως παρὰ Πινδάρῳ. Περσέος Boeckh.

165. [146.]

⊥ ∪ — — ⊥ ∪ — — ⊥ ∪ — —

Ἴσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι.

166. [147.]

⊥ ∪ ∪ — ∪ ∪ — — ⊥ ∪ — — ∪ ∪ ∪ — ∪ ∪ — —

⊥ ∪ ∪ — ∪ ∪ — — ⊥ ∪ — ∪ ∪ — —

⊥ ∪ ∪ — ∪ ∪ — — ⊥ ∪ — ∪ ∪ — —

— ⊥ ∪ — — ∪ ∪ . . . . .

Ἀνδροδάμαντα δ' ἐπεὶ Φῆρες δάεν ῥιπὰν μελιαδέος οἴνου,
ἔσσυμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα χερσὶ τραπεζᾶν
ᾧθεον, αὐτόματοι δ' ἐξ ἀργυρέων κεράτων
πίνοντες ἐπλάζοντο.

167. [148.]

[⊥] ∪ — — ⊥ ∪ ∪ — ∪ ∪ — —

⊥ ∪ — ∪ ∪ — — ⊥ ∪ — — ⊥ ∪ ∪ —

. . Ὅ δὲ χλωραῖς ἐλάταισι τυπεῖς

ᾧχεθ' ὑπὸ χθόνα Καινεὺς σχίσαις ὀρθῶ ποδὶ γᾶν.

Fr. 165. Plut. Amator. c. 15: ἡ γὰρ οὐ νύμφαι τινὲς αὐτοῖς δρυάδες εἰσίν· Ἴσον δένδρον . . . λαχοῦσαι . . . κατὰ Πίνδαρον. et de defect. orac. c. 11: πλέον δ' οὐδὲ Πίνδαρος εἰρηκεν, εἰπὼν τὰς νύμφας ξῆν Ἴσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσας. Schol. Apoll. Rhod. II 477: Καὶ Πίνδαρος δέ φησι περὶ νυμφῶν ποιούμενος τὸν λόγον· Ἴσοδ. τε. αἱ λαχοῦσα. et Et. M. 75, 44. Heyne λαχοῦσαι scripsit.

Fr. 166. Athen. XI 476 B: Καὶ τῶν ποιητῶν πολλοὶ παράγουσι πίνοντας τοὺς ἀρχαίους κέρασι, Πίνδαρος μὲν ἐπὶ τῶν Κενταύρων λέγων· Ἀνδροδάμαντα δ' κτλ. Affert etiam Eust. II. 916, 39, idem resp. 917, 63 et ut Ruhnken putat Et. M. 504, 31, ubi Πίνδαρος pro Πείσανδρος corrigit. — V. 1. ἀνδροδάμαντα δ' Boeckh, ἀνδροδάμαν δ' Casaubonus ἀνδροδάμαν δ' ἄρ' Schneidewin, ἀδάμαντα δ' Hermann; PVL δὲ δάμαν δ', om. C Eust. — ῥιπὰν, B ῥυπὰν. — μελιαδέος Boeckh, v. μελιηδέος. — V. 2. ἔσσυμένως om. Eust. — τραπεζᾶν C, τραπεζᾶν Eust., τράπεζαν BPVL. — V. 3. ᾧθεον, B ἔνθεον. — αὐτόματοι, fort. ἀλλέματοι. — κεράτων, Meineke κερᾶων. — Respicit carmen hoc Horat. Od. IV 2, 13: „Seu Deos regesve canit Deorum Sanguinem, per quos cecidere iusta Morte Centauri, cecidit tremendae Flamma Chimaerae.“

Fr. 167. Schol. Apoll. Rhod. I 57 (eadem Eudoc. 250): Ὅ δὲ Ἀπολλώνιος παρὰ Πινδάρου εἰληφε λέγοντος· ὁ δὲ χλωραῖς (ita Laur., v. χλωρῆς) ἐλάτῃσι τ. οἴχεται (ita Laur., v. ᾧχετο) Καινεὺς σχίσας ὁ. π. γ. sed P ᾧχετ' εἰς χθόνα, reliquis omissis. Respicit huc Plutarch. de absurd. Stoic. opin. c. 1: ὁ Πινδάρου Καινεὺς ἐβδυναν ὑπείχεν, ἀπιθάνως ἀρρηκτος σιδήρῳ καὶ ἀπαθὴς τὸ σῶμα πλασσόμενος, εἰτα καταθὺς ἄτρωτος ὑπὸ γῆν, σχίσας ὀρθῶ ποδὶ γᾶν. — V. 1. χλωραῖς Laur., v. χλωρῆς. — ἐλάταισι Boeckh, v. ἐλάτῃσι. — V. 2. ᾧχεθ' ὑπὸ χθόνα Καινεὺς Boeckh, quem debebam etiam in ed. 3 sequi, sprete Laur. scriptura οἴχεται Καινεὺς, nam neque praesens convenit, neque quod Paris. exhibet ᾧχετ' εἰς χθόνα, librarii alicuius est commentum pro σχίσαις ὀρθῶ ποδὶ γᾶν. Recte et χθῶν i. e. infera telluris et γῆ i. e. terrae superficies copulantur, cf. Nem. IX 24, id quod etiam Plutarchus commendat. Scholia

168. [150.]

Διὰ βοῶν θερμὰ δ' εἰς ἀνδρακιὰν στέφαν πυρὶ δ' ὑπνό-
ων τε σώματα· καὶ τότε ἔγῳ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἥδ' ὀστέων
στεναγμὸν βαρὺν ἦν ἰδόντα διακρίναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.

169. [151].

∪ ∪ _ _ ∪ ∪ _ _
 _ _ ∪ ∪ _ _ ∪ ∪ _
 ∪ _ ∪ _ _ ∪ ∪ _ ∪ ∪ ∪
 ∪ _ ∪ _ _ ∪ ∪ _ ∪ ∪
 5 _ _ ∪ _ _ ∪ ∪ _ _ ∪ ∪ _ ∪ _
 _ _ ∪ _ _ ∪ _ ∪ ∪ _ _ _ ∪ ∪
 ∪ _ Λ _ _ ∪ ∪ _ ∪ ∪ _ _ ∪ ∪

in Apollonium non possunt solius Laurentiani auctoritate in integrum restitui. — Pertinet hoc fr. ad idem carmen, unde fr. 166 petitum est.

Fr. 168. Athen. X 411 B: Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ ἐμφανίσας αὐτοῦ (Herculis) τὴν ἀδηφάγαν ἐπιφέρει· ὑπὸ δὲ τῆς εὐφημίας Κατέπινε καὶ τὰ κἄλα καὶ τοὺς ἀνδρακας. παρὰ Πινδάρου δὲ τοῦτ' εἰληφεν εἰπόντος· Διὰ βοῶν (sic VL, διαβοῶν P) θερμὰ δ' εἰς (PVL θερμὰ εἰς) ἀνδρακιὰν στέφαν πυρὶ δ' (AB hic repetunt εἰς ἀνδρακιὰν στέφαν πυρὶ δ') ὑπνόων τε (VL πυρὶπνόων τε) σώματα κτλ. Locus ab initio graviter corruptus, cum hand dubie quaedam exciderint. Boeckh scripsit: Δοιὰ βοῶν | θέρμ' ἔδει ἀνδρακιὰν στέφαντα πυρίπνοα τε | σώματα· καὶ τότε ἔγῳ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν | εἶδον ἥδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρὺν· | ἦν δὲ ἰδ. κτλ. Ego in edit. sec.: Δοιὰ βοῶν κατέπινεν θέρμ' ἄλις ἀνδρακιὰν in ceteris Boeckhium secutus. Extrema sic videntur corrigenda: σώματα κεῖτο τέγει· σαρκῶν τ' (fort. δ') ἐνοπὰν ἥδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρὺν | ἦν διακρίναι ἰδόντα πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος. Meineke scripsit δοιὰ βοῶν | θερμὰν εἰς ἀνδρακιὰν τρέψας πυρπολέων τε | σώματα. καὶ τότε ἔγῳ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν | (ἄιον) ἥδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρὺν. ἦν ἰδόντα κτλ. Hartung δοιὰ βοῶν θερμὰν | εἰς ἀνδρακιὰν στρέψεν πυρὶπνέοντα | σώματα· . . . ὀστέων | στεναγμὸν βαρύνθην ἰδών, τὰ διακρίναι | πολλὸς οὐ παρὴν χρόνος, ex parte usus Casauboni coniecturis, qui tentavit haec: βρῦκε βοῶν θερμὰν εἰς ἀνδρακιὰν στρέψας πυρὶπνέοντα σώματα· καὶ . . . βαρύνθην ἰδών, τὰ διακρίναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος. Christ Δοιὰ βοῶν ἀθρό' εἰς ἀνδρακιὰν στρέψας, πυρὶ δ' ἐν πολέων σώματα· καὶ τότε ἔγῳ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἄιον ἥδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρύν· ἦν δὲ διακρίναι ἰδόντα πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος. Respicit huc Philostr. Imagg. II 24: Ὀργίζεται τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Θειοδάμας ὅτι ἀροῦντι αὐτῷ ἐπιστὰς ἀποσφάττει τὸν ἕτερον τῶν βοῶν καὶ σιτεῖται, σφόδρα ἐθὰς ὦν τοῦ τοιούτου σιτοῦ· Ἡρακλεῖ γάρ που παρὰ Πινδάρου ἐνέτυχες, ὁπότε εἰς τὴν τοῦ Κορώωνος στέγην ἀφικόμενος σιτεῖται βοῶν ὅλον, ὥς μὴδὲ τὰ ὀστέα περιττὰ ἡγεῖσθαι, Θειοδάμαντι δὲ περὶ βουλυτὸν ἐπιφοιτήσας καὶ πῦρ κομισάμενος, ἀγαθοὶ δὲ ἐμπυρεῖσασθαι καὶ οἱ λῆθαι, ἀπανδρακίζει τὸν βοῶν ἀποπειρώμενος τῶν σαρκῶν, εἰ μάλιστα τὸν ἦδη, καὶ μονονοχὶ ἐγκαλῶν τῷ πυρὶ ὥς βραδεῖ.

Fr. 169. Plato Gorg. 484 B: Δοκεῖ δέ μοι καὶ Πινδάρους ἄπερ ἔγῳ λέγω ἐνδείκνυσθαι ἐν τῷ ᾄσματι ἐν ᾧ λέγει, ὅτι Νόμος ὁ πάντων β. θ. ἐ καὶ ἄθ. οὗτος δὲ δῆ, φησὶν, ἄγει . . . Ἡρακλῆος, ἐπεὶ ἀκρια-
τας, λέγει οὕτω πᾶς· τὸ γὰρ ᾄσμα οὐκ ἐπίσταμαι· λέγει δ' ὅτι οὔτε
πριάμενος οὔτε δόντος τοῦ Γηρυνόου ἡλάσατο τὰς βοῦς· ὥς τούτου
δόντος τοῦ δικαίου φύσει καὶ βοῦς καὶ τᾶλλα κτήματα εἶναι πάντα τοῦ

Νόμος ὁ πάντων βασιλεύς
 θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων
 ἄγει δικαίων τὸ βιαιότατον
 ὑπερτάτῃ χειρὶ τεκμαίρομαι
 5 ἐργοισιν Ἡρακλέος· ἐπεὶ Γηρυόνα βόας

βελτίονός τε καὶ κρείττονος τὰ τῶν χειρόνων τε καὶ τῶν ἡττόνων. Boeckh censet initio κατὰ φύσιν addendum esse propter p. 488 B: Πῶς φῆς τὸ δίκαιον ἔχειν καὶ σὺ καὶ Πίνδαρος, τὸ κατὰ φύσιν ἄγειν βία τὸν κρείττω τὰ τῶν ἡττόνων. sed ibi potius interpungendum καὶ σὺ καὶ Πίνδαρος τὸ κατὰ φύσιν, ἄγειν κτλ. Favere tamen Boeckhii sententiae (qui propterea etiam in priore Gorgiae loco coniecit οὗτος δὲ δὴ φησὶν, κατὰ φύσιν vel φύσει ἄγει) videtur Plato Legg. IV 714 D: καὶ ἐφαμέν πον κατὰ φύσιν τὸν Πίνδαρον ἄγειν δικαιούντα τὸ βιαιότατον, ὡς φάναι. et multo magis ib. III 690 B: πέμπτον γε οἶμαι τὸν κρείττονα μὲν ἄρχειν, τὸν ἡττω δὲ ἄρχεσθαι. Μάλα γε ἀναγκαίαν ἀρχὴν εἰρηκας. Καὶ πλείστην γε ἐν ξύμκασιν τοῖς ζώοις οὖσαν καὶ κατὰ φύσιν, ὡς ὁ Θηβαῖος ἔφη ποτὲ Πίνδαρος. At videtur κατὰ φύσιν potius interpretandi gratia ubique a Platone adiectum: nam quominus altero loco Legum ipsa Pindari verba servata esse credas prohibere videntur, quae subiuncta sunt: τὸ δὲ μέγιστον, ὡς ἔοικε, ἀξίωμα ἔκτον ἂν γίγναιτο, ἐπεσθαι μὲν τὸν ἀνεπιστήμονα κελεύον, τὸν δὲ φρονούντα ἡγεῖσθαι τε καὶ ἄρχειν· καίτοι τοῦτο γε, ὃ Πίνδαρε σοφώτατε, σχεδὸν οὐκ ἂν παρὰ φύσιν ἐγωγε φαίην γίγνεσθαι, κατὰ φύσιν δέ, τὴν τοῦ νόμου ἐκόντων ἀρχήν, ἀλλ' οὐ βίαιον πεφνυῖαν. Minus etiam probat Hesychius: Νόμος πάντων ὁ βασιλεύς, κατὰ τὴν φύσιν. Neque Dissenio assentendum, qui putat alios παρὰ φύσιν legisse, ut poeta scripserit πάντα δὲ παρὰ φύσιν, collato Plat. Protag. 337 D: ὁ δὲ νόμος τύραννος ὢν τῶν ἀνθρώπων πολλὰ παρὰ τὴν φύσιν βιάζεται. — Neque lectum fuisse apud Pindarum κατὰ φύσιν confirmat Schol. Pind. Nem. IX 35: ὁ δὲ ἰσχυρὸς ἀνὴρ τὸ προϋπάρχον δίκαιον καταπαύει· ἐν ἄλλοις Πίνδαρος· Νόμος . . . χειρὶ. Nihil tribuendum Aristidi II 68, qui ex Platone descripsit totum locum usque ad τεκ. ἔ. Ἡρ. ἐπεὶ ἀπριάτας. — Celeberriam sententiam de legis imperio respiciunt Herodot. III 38: καὶ ὁρθῶς μοι δοκεῖ Πίνδαρος ποιῆσαι νόμον πάντων βασιλέα φήσας εἶναι. Plut. ad princ. indoct. c. 3, vit. Demet. c. 42, Origen. adv. Cels. V 255, Clem. Str. I 427. II 438 (v. 1. 2), Dio Chrys. Or. LXXV p. 751, Iamblich. ap. Stob. Flor. XLVI 77, Liban. III 364 et Digest. I 3, 2. — V. 3. δικαίων τὸ βιαιότατον Schol. Pind. et Aristid. non solum in versibus, sed etiam in explicatione, ap. Plat. vulgo βιαιῶς τὸ δικαιότατον (quae antiqua satis dittographia in Pindari codicibus fuisse videtur, ubi βιαιῶν ἈΓ ΔΣΤΦΒCΙ, βιαιῶν Ξ, om. F et VZa m. pr. (VZa m. sec. πάνθ', et praeterea τὸ δικαιότατον om.) sed idem V in marg. δικαίων τὸ βιαιότατον. Firmat hoc Plato ipse de Leg. IV 714 B: τὸν Πίνδαρον ἄγειν δικαιούντα τὸ βιαιότατον. Respicit ibid. X 890 A: ἰδιωτῶν τε καὶ ποιητῶν, φασκόντων εἶναι τὸ δικαιότατον, ὅτι τις ἂν νικᾷ βιάζομενος. Adde Liban. III 30 ed. Reiske: δεδοικῶς αὐτοῦ (Pindari) τὴν διδασχὴν καὶ φοβούμενος, μὴ τις τῶν νέων ἀκούσας, ὡς ὑπερτάτῃ χειρὶ βιάζεται τὸ δίκαιον, ἀμελήσας τῶν νόμων ἀσκειῖ τῷ χεῖρε (quae ibi subiunguntur de Anyto furtim Pindari versus immutante, fortasse ad dittographiam illam referenda sunt), et Boisson. An. Nov. 303: Ὁ Πίνδαρος ἐπαινεῖται, ὑπερτάτῃ χειρὶ τὸ δίκαιον ὀρίζομενος. — V. 4. ap. Plat. ΞΣ ὑπερτάτῃ et V χειρὶ (hoc etiam Θ ap. Arist.). — V. 5. Ἡρακλέος ap. Plat. ἈΓΞ ΣΤΒCΦΙWV (a. m. pr.) ap. Aristid. N, vulgo utroque l. Ἡρακλείους. —

*Κυκλωπίων ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέος
ἀναιτήτας τε καὶ ἀπριάτας ἤλασεν.*

170. [154.]

— — — — —

Πάντα θύειν ἑκατόν.

171. [157.]

— — — — —

— — — — —

*.. Κατὰ μὲν φίλα τέκν' ἔπεφνεν
θάλλοντας ἦβ' αὐτὸν δὲ τρίτον.*

172. [158.]

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

5 — — — — —

*Οὐ Πηλέος ἀντιθέου μόχθοις νεότας ἐνέλαμψεν μυρίοις;
πρῶτον μὲν Ἀλκμήνας σὺν υἱῷ Τρώϊον ἀμ πεδίον,
καὶ μετὰ ζωστήρας Ἀμαζόνος ἦλθεν,*

ἐπεὶ Γ. β. et v. 6. 7 solus servavit schol. Aristid. III 408 (adde Schol. cod. Vatic. II 710): τὰ λοιπὰ τῆς χρήσεως ἦν οὕτως· ἐπεὶ Γηρυνόων βόας Κυκλωπίων ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέως συναιρεῖται (Ox. Vat. ἀναιρεῖται) καὶ (Vat. καὶ εἰ) ἀπριάτας ἔλασεν (Vat. Ox. ἤλασεν). ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος, ἐπειδὴ τὰς τοῦ Γηρυνόων βόας οὔτε αἰτήσας οὔτε πριάμενος ἤλασεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Εὐρυσθέως. unde Boeckh praeclare ἀναιτήτας scripsit, qui etiam cetera correxit. — V. 7. ἤλασεν schol. Arist., vulgo ἔλασεν, quod praeoptavit Christ. Cum apud Platonem sit ἡλάσατο, suspiceris poetam ἤλαστο scripsisse, qua forma usus est Ibycus fr. 54.

Fr. 170. Strabo III 155: ποιοῦσι δὲ καὶ ἑκατόμβας (Lusitani) ἑκατόν γένους Ἑλληνικῶς ὡς καὶ Πίνδαρος φησι· Πάντα θ. ἑ.

Fr. 171. Schol. Π. κ 252: οἶον· κατὰ μὲν φίλα τέκνα ἔπεφνε θάλλοντα (θάλλοντας Boeckh) ἦβ' αὐτὸν δὲ τρίτον· ἀντὶ τοῦ τρίτον καὶ δέκατον, καὶ τετάρτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη φησὶν ὁ Πίνδαρος ἀντὶ τοῦ τετάρτῳ καὶ δεκάτῳ.

Fr. 172. Schol. Eurip. Androm. 796: Οἱ μὲν πλείους Τελαμῶνά φασι συστρατεῦσαι τῷ Ἡρακλεῖ ἐπὶ τὴν Ἴλιον, ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ Πηλέα, παρ' οὗ ἔοικε τὴν ἱστορίαν ὁ Εὐριπίδης λαβεῖν· λέγει δὲ ὁ Πίνδαρος· Οὐ Πηλέως κτλ. — V. 1. οὐ vel οὐ libri, fort. ὡς legendum, non recte Cobet coni. οὐτῶ, ut sit scholiastae. — Πηλέος Boeckh, v. Πηλέως. — μόχθοις νεότας scripsi, GT μόχθῳιν νεώτατον, A μόχθῳιν νεώτατ', M μόχοι νεωτάτοις. — ἐνέλαμψεν scripsi, ἐπέλαμψεν vel ἐπέλαμψε libri, vulgo ἐπιλάμψαι. Boeckh coni. μόχθοι νεότατ' ἐπέλαμψαν μυρίοις, Hermann μόχθοι νεότατ' ἐπέλαμψαν μυρίοι. — V. 2. Ἀλκμήνας Boeckh, v. Αλκμήνης. — υἱῷ, A ὕμν. — Τρώϊον Boeckh, libri Τρώων. — πεδίον AM ut Boeckh coniecerat, GT πέδιλα. — V. 3. Ἀμαζόνος Bothe, vulgo Ἀμαζόνας. Cobet ζωστήρ' Ἀμαζόνος, Hermann ζωστήρ' ὅτ' Ἀμαζόνος,

Τροχὸν μέλος· αἶ δὲ Χείρωνος ἐντολαί.
 Αἶνιγμα παρθένου ἐξ ἀγριαῦν γνάθων.
 5 Ἐν δασκίοισιν πατήρ νηλεεὶ νόῳ.
 Δ' οὐδὲν προσαιτέων ἐφθελγᾶμαν ἔπι.

178. [169.]

υ υ υ - - υ υ - - υ υ υ υ

Νόμων ἀκούοντες θεοδμάτων κέλαδον.

diöden, deinde V *εφετξαμανεπι*, A *εφετξαμανεπι*). Hic similiter in quarto loco spondeum habet. Hos sex versus ex eodem Pindari carmine depromptos esse consentaneum est: Heliodorus cum v. 1 componit v. 2, quem ex antistropha petitum esse significat: nam Priscianus verbum *ἀντίστρεψεν*, quod ad strophicam responsionem referendum est, perperam interpretatur (p. 428 ab errore cavit, graeca verba Heliodori describens *ἀντιστρέφει δὲ αὐτῷ*). Sed etiam quattuor versus qui subsequuntur eiusdem poematis sunt, id quod evincit non tam numerorum, quam rerum similitudo. Poeta fatalem necessitatem nullo pacto evitare aut mutari posse professus (*οὐδεὶς πεπωμέναν ἔθηκε μοῖραν μετατραπεῖν* (hoc intransitivum est), illustraverat hanc sententiam Laii et Oedipodis fortunas enarrando, ut arguit v. 4 Sphingis aenigma, v. 5 Oedipus infans in Cithaerone monte expositus, potuitque in eo carmine etiam Chironis praeceptorum obiter mentio fieri v. 3. Heliodorus, cum v. 1 *ἔθηκε* in Pindaricis libris repperisset, eo adductus est, ut trimetrum iambicum esse existimaret, perperam ille quidem, nam dactylus in quinta sede a Pindari arte plane abhorret. Poeta scripsit *θῆκε*, et eundem numerum

υ υ υ - - υ υ - - υ υ υ υ

ostentat v. 5, neque dispaes sunt v. 2 et 3, productis brevibus syllabis *ἀνδροφθόρον* et *μέλος*: mora enim, quae deest, silentio supplenda, nisi forte v. 2 olim *ἀνδροφθόρων* fuit scriptum, v. 3 *ταί*, ut Hermann coniecit. Sed v. 4 et 6, quos Heliodorus eodem revocat, diversi numeri sunt: videtur uterque ex duabus tripodiis iambicis compositus esse: sed quominus copulenter obstat v. 4 hiatus, v. 6 elisio voculae *δὲ*, quae etsi passim extremo versu admittitur apud Pindarum, tamen infrequens est. Igitur v. 4 et 6 ex duorum versuum particulis conglutinati sunt

υ υ υ υ - - υ υ - - υ υ υ υ

υ υ υ υ - - υ υ - - υ υ υ υ

quos Heliodorus prava versuum discriptione deceptus trimetros iambicos esse credidit. Hi duo versus fortasse ex epodis sunt petiti. — V. 1 et 2 olim existimabam continuo se excepisse et diversi numeri esse. — *θῆκε* scripsi, legebatur *ἔθηκε*. — V. 3. *αἶ δὲ*, Hermann *ταί δὲ*, quod commendare credideris Prisciani verba, sed videtur scribendum: *hic iambus* (in secundo pyrrhichium) et in tertio trochaicum habet. — V. 4. *παρθένου*, olim *παρθένου δ'* scripsi. — V. 5. *ἐν δασκίοισιν πατήρ νηλεεὶ νόῳ* scripsi, Hermann *πατήρ νηλεεὶ νόῳ δ'*, atque sane A *ΝΟΩΑΙ*, eodemque videtur spectare R *CIATHPΔΙΑ*. Ad secundum veterum praecepta magistrorum δ' refertur ad versum proximum, id quod statim v. 6 arguit, itaque abiecti, neque *νηλεεὶ νόῳ* a prioribus separari decet, nam poeta fere dixisse videtur (*Κιθαιρῶνος δ' ὄρεσιν*) *ἐν δασκίοισιν πατήρ νηλεεὶ νόῳ* (*ἔξῃθηκε*). Fortasse *Λάιος* interpretamentum adscriptum, cuius reliquiae *ΑΙ* vel *ΔΙΑ* servatae in libris. — V. 6. Videtur scriptum olim fuisse *ἐγὼ δ' οὐδὲν κτλ.* — *ἔπι*, Hermann *ἔτι* coniecit.

Fr. 178. Prisc. de metr. Ter. p. 428 Keil: „Idem (Heliodorus)

183. [177.]

— — — — — ∞ — — — — —
 — — — — — ∞ — — — — —

Ὅς Δολόπων ἄγαγε θρασὺν ὄμιλον σφενδονᾶσαι,
 ἵπποδάμων Δαναῶν βέλεσι πρόσφορον.

184. [179.]

— — — — — ∞ — — — — —

Ἵπερμενὲς ἀκαμαντόχαρμαν Αἴαν.

185. [184.]

— — — — — ∞ — — — — —

Ἔτι δὲ τειχέων κηκίει καπνός.

186. [185.]

— — — — — ∞ — — — — —
 — — — — — ∞ — — — — —

Αὐτόν με πρώτιστα ξυνοικιστῆρα γαίᾳς
 ἔσδεξαι τεμενοῦχον.

187. [186.]

— — — — — ∞ — — — — —

Ἥρωες αἰδοίαν ἐμῖγγυντ' ἀμφὶ τράπεζαν θαμά.

Fr. 183. Strabo IX 431: Ὁ μὲν οὖν ποιητὴς οὐδαμοῦ μέμνηται Δολοπικῆς στρατιᾶς κατὰ τοὺς περὶ Ἴλιον ἀγῶνας· οὐδὲ γὰρ αὐτῶν τὸν ἡγεμόνα Φοῖνικα πεποιήκειν εἰς τοὺς κινδύνους ἐξιόντα, καθάπερ τὸν Νέστορα· ἄλλοι δὲ εἰρήκασι, καθάπερ καὶ Πίνδαρος, μνησθεὶς τοῦ Φοίνικος· ὃς Δολόπων κτλ. Respicit Eust. II. 311, 22. — V. 2. πρόσφορον, A(a manu pr.) cgi πρὸς φόνον.

Fr. 184. Choeroboscus I 106 (Bekk. An. III 1183): καὶ παρὰ Πινδάρῳ ὑπερμε. ἀκ. Αἴαν· περὶ οὗ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἡ κατὰ συνεκδρομῆν τοῦ Αἴαν ἐγένετο ἀκαμαντόχαρμαν, ἥ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων. cod. Marc. καὶ παρὰ Πινδάρῳ τὸ ᾧ ἀκαμαντοχάμαρ οἶον ὑπ. ἀκαμαντοχάμαρ Αἴαν. cf. Choerob. I 128, Et. M. 44, 45.

Fr. 185. Et. Gud. 321, 54: Κίκνυς . . . καὶ παρὰ Πινδάρῳ· ἔστι δὲ τοι χέκων ἀκύνει καπνός. Cram. An. Par. IV 35, 24: ἔστι δὲ ταχέων κακίει καπνός. Boeckh ἔτι δὲ τειχέων, ego κηκίει scripsi, sive ἀνακηκίει malis, Schneider ἀνακικύνει coni. De Troiae ruina videtur sermo esse.

Fr. 186. Apollon. de Synt. II p. 138 ed. Bekk. sine auctoris nomine: Αὐτόν με κτλ. sed A in m.: Πινδάρου ἡ χρῆσις. — V. 1. Fort. ξυνοικιστῆρα aut πρώτιστον. — V. 2. ἔσδεξαι τεμενοῦχον A ex corr., vulgo ἔσδεξεται μενοῦχον.

Fr. 187. Plut. Quaest. Symp. II 10, 1: τὰ δὲ Πινδαρικά (συμπόσια) βελτίω δῆπουθεν, ἐν οἷς ἥρωες . . . θαμά, τῷ κοινωνεῖν ἀπάντων ἀλλήλοις. sic Stephanus, libri ἥρωες . . . ἐμῖγγυντ' . . . θ' ἅμα. Fort. ἅμα

scribendum: tunc poterit versus ad Hymnum I referri, ut poeta de deorum et heroum commercio verba fecerit.

÷ ∪ = - ÷ ∪ = - ÷ ∪ = - ÷ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪

189. [197.]

— 1 —

190. [198.]

$$\vdash \cup - - \vdash \cup \cup - . . .$$

191. [201.]

$$[\dot{\pm} \cup] = \cup \dot{\pm} \cup = \cup \dot{\pm} \cup = \cup \dot{\pm} \cup = \dots$$

Fr. 191. Sch. Pind. Pyth. II 127: ἐν Αἰολίδεσσι] Βοιωταίς, ἐκεῖ-
θεν γὰρ ὁ Πάνδαρος. (Ἄλλως] ἐπεὶ οἱ Αἰολεῖς κινδάρφοι, τοῦ δὲ μέλους
Αἰολικῷ ὁσμῷ συνέταξας τοιοῦτον ἔστι καὶ τὸ ἐτέρωθι λεγόμενον] Αἰο-
λεὺς κτλ., ubi R Δωρίας ἐδ ὕμνων. Fortasse poeta scripsit αὐλὸς Αἰο-
λεὺς ἔβαινε, cf. Nem. III 76 Αἰολῆσιν ἐν πρῶταις αὐλῶν, Pyth. II 69
Αἰολίδεσσιν χορδαῖς. Hartung ἔβαινον coniecit.

192. [204.]

.. ∘ ∘ — — ∘ ∘ ∘
 ∘ — — ∘ —

Δελφοὶ θεμίστων [ὕμνων] μάντιες
 Ἀπολλωνίδαι.

193. [205.]

. . . . . ∘ ∘ ∘ — ∘ ∘ —
 — . . . . . ∘ ∘ — — ∘ ∘ — — ∘ ∘ —

. . . . . Πενταετηρὶς ἑορτά
 βουπομπός, ἐν ᾗ πρῶτον εὐνάσθην ἀγαπατὸς ὑπὸ σπαρ-
 γάνοις.

194. [206.]

∘ ∘ — — ∘ ∘ — — ∘ ∘ ∘ — — ∘ ∘ — —
 ∘ ∘ — — ∘ ∘ — — ∘ ∘ — —
 ∘ ∘ — — ∘ ∘ ∘ —
 — ∘ ∘ — — ∘ ∘ ∘ — ∘ ∘ — — ∘ ∘ ∘ — ∘ ∘ — — ∘ ∘ —
 5 ∘ ∘ — — ∘ ∘ — —

Κεκρόνεται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν αἰοδαῖς·
 εἶα τειχίζωμεν ἥδη ποικίλων

Fr. 192. Schol. Pind. Pyth. IV 4: Δύναται δὲ καὶ τοὺς Δελφοὺς λέ-
 γειν (Λατοῖδας), ἐτέρωθεν γὰρ Ἀπολλωνίδας αὐτοὺς προσηγόρευσε· Δελ-
 φοὶ θεμιστῶν ὕμνων μάντ. A. — θεμιστῶν scripsit Heyne deleto ὕμνων.

Fr. 193. Vita Pindari T. II p. 9 Boeckh (p. 97 Westermann): Καὶ
 γὰρ ἐν τῇ τῶν Πυθίων ἑορτῇ ἐγεννήθη (Πίνδαρος) ὡς αὐτὸς φησι·
 Πεντα. κτλ. et Eustath. Prooem. 27. Respicit Plut. Sympos. Qu. VIII
 1, 1: ἦκε δὲ καὶ Πίνδαρος ἐπὶ μνήμην ἐν Πυθίοις γενόμενος, πολλῶν
 καὶ καλῶν ὕμνων τῷ θεῷ χορηγός. — V. 1. ἑορτά, cod. Vrat. ἑορτᾶς
 (ἑορτῇ a pr. m.). — V. 2. Eust. ἐν ἣ πρῶτος ἐβάσθην ἀγ. ἐν σπαργάνοις.

Fr. 194. Aristid. II 509: οὐ γὰρ δὴ πον καὶ Πίνδαρον φῆσεις ὑπ'
 ἐμοῦ ταῦτα ἀναπεισθέντα ἐμβαλεῖν εἰς τὴν ποίησιν τὴν ἐαυτοῦ· ἄκουε
 δὴ καὶ ἐτέρων· Κεκρόνεται . . . λόγων. Ἡράκλεις, ταυτὶ μὲν οὐδὲ
 παντάπασιν ἀναίτια τοῖς ῥήμασιν, ἀλλ' ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦτοις σεμνύνε-
 ται, ὥς οὐδὲν ἀτιμοτέροις τοῦ νέκταρος, καὶ φησιν ὅτι οὗτος μέντοι ὁ
 τῶν λόγων κόσμος· Καὶ πολυκλ. . . . ἀγυιάς· ὥσπερ οὐκ ἀρκοῦν εἰ
 κατὰ ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς θεοὺς ἔτι μειζόνως τιμῆσοντας
 δι' ἐκεῖνον τὴν τῶν Θηβαίων πόλιν εἰς τὸ λοιπόν. Coniunxit haec in
 unum Boeckh, qui v. 4 ὅς καὶ scripsit, nisi forte quaedam omissa sunt,
 quod Arist. indicare videtur: olim conieci Fr. 152 hic inserendum esse:
 Μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὰ γλυκερώτερος ὄμφα, ἃ καὶ κτλ. — V. 1. Re-
 spicit Plut. de prof. in virt. c. 17: Ἄλλ' οἳ γε προκόπτοντες, οἷς ἡδὴ
 καθάπερ ἱεροῦ τινος οἰκοδομήματος καὶ βασιλικοῦ, τοῦ βίου κεκρόνεται
 χρυσέα κρηπὶς. et de monarch. democr. et olig. c. 1 omisso auctoris
 nom.: Κεκρόνεται χρ. κρ. ἱεραῖσιν αἰοδαῖς. Lucian. Demosth. enc. c. 11:
 Παρέντι δὴ τὰς Ἀθήνας ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος χρυσέα
 κρηπὶς κατὰ Πίνδαρον. — ἱεραῖσιν, ἱερῆσιν Θ. — αἰοδαῖς Θ et Plut.
 altero loco, vulgo αἰοιδῆς. — V. 2. εἶα scripsi, Γ εἶα et supra οἱ, vulgo
 οἶα. — τειχίζωμεν Γ, vulgo τειχίζομεν. — ποικίλων scripsi, legebatur

κόσμον ἀνδάεντα λόγων·

ὅς καὶ πολυκλειτὴν περ εἴσσαν ὅμως Θῆβαν ἔτι μᾶλλον
ἐπασκήσει θεῶν

5 καὶ κατ' ἀνθρώπων ἀγνιάς.

195. [207.]

— — — — —
— — — — —

Εὐάρματε, χρυσοχίτων, . . ἱερώτατον . .

ἄγαλμα, Θῆβα. . . .

196. [209.]

— — — — —

. . . Λιπαρᾶν τε Θηβᾶν μέγαν σκόπελον.

197. [210.]

᾽Ω ταλαίπωροι Θῆβαι. . . .

* 198.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Οὔτοι με ξένον

Οὐδ' ἀδαήμονα Μοισᾶν ἐπαίδευσαν κλυταί

Θῆβαι.

ποικίλον. — V. 4. πολυκλειτὴν περ Γ, πολὺ κλειτὴν περ Θ, vulgo πολὺ-
κλειτὴν περ. Dindorf πολυκλειτὴν περ. — Post θεῶν vocabulum exci-
disse putat Hartung, hinc Rauchenstein θεῶν ἐν οὐδὲι coniecit. Cete-
rum apparet ipsum hoc esse carminis initium. Hartung hymnum in
Thebas fuisse parum recte censet.

Fr. 195. Schol. Pind. Pyth. IV 25: εἰώθασι δὲ οὔτοι συμπλέκειν
τὰ τῶν χωρῶν ἢ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν ἡρωίδων ὀνόματα διακοινο-
ποιοῦντες, οἷον· Εὐάρματε χρ. ἱερώτατον ἄγ. Θ. τὸ μὲν γὰρ εὐάρματε
τῆς πόλεως, τὸ δὲ χρυσοχίτων τῆς ἡρωίδος. Pindari esse versum osten-
dit Schol. Pyth. II inscript. καταφέρεσθαι γὰρ φησί πως τὸν Πίνδαρον
εἰς τὸ τὰς μὲν Ἀθήνας λιπαρὰς προσαγορεύειν, τὰς δὲ Θήβας χρυσαρ-
μάτων καὶ εὐαρμάτων καὶ λευκίππους καὶ κνανάμπυκας. Schol. Iliad.
δ 391: ἐνθεν καὶ εὐάρμοστον (εὐάρματον) τὴν Θῆβην φησί Πίνδαρος,
Lacunas indicavi, fort. χάρας σ' ἱερώτατον αἰτέω, Hartung soloece
scripsit ἱερώτατον.

Fr. 196. Schol. Pind. Pyth. II inscript. καὶ τὰς Θήβας δέ που εἶπε
λιπαρὰς· λιπαρᾶν κτλ.

Fr. 197. Thomas M. vita Pindari T. II 4 ed. Boeckh (Biographi
p. 99 ed. Westerm.): ἐχθρῶς δὲ διακειμένων τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς
Θηβαίους, ἐπεὶ εἶπεν ἐν τοῖς ποιήμασιν ὦ ταλ. Θ. καὶ μεγαλοπόλιες
Ἀθῆναι (Pyth. VII 1.) Boeckh non temere hoc fragmentum sibi su-
spectum videri confitetur, equidem satius duxi rem in medio relinquere.

Fr. 198. Chrysippus, qui mihi videtur, περὶ ἀποφατικῶν c. 2 sine
poetae nomine quater affert, sed Pindari esse vidit iam Letronne:
charta exhibet οὐδὲ ἀδαήμονα Μοισᾶν, Μοισᾶν Schneidewin scripsit.

*Αἰγυπτίαν Μένδητα, παρ κρημνὸν θαλάσσης,
ἔσχατον Νείλου κέρας, αἰγιβátαι
ὅδι τράγοι γυναιξὶ μίσγονται . . . . .*

202. [216.]

. . . . . Δευκίππων Μυκηναίων προφᾶται.

203. [217.]

*Ἄνδρες τινὲς ἀκκιζόμενοι Σκῆθαι
νεκρὸν ἵππον στεινέουσιν λόγῳ κτάμενον ἐν φάει,
κρυφᾷ δὲ σκολιούς γένυσσιν ἀνδέροισιν πόδας ἡδὲ κεφαλᾶς.*

204. [218.]

Καὶ λιπαρῶ Σμυρναίων ἄστει.

δοκεῖ τῶν ποιητῶν περὶ τὰς ἱστορίας, καὶ οὐ πόρρωθεν, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν τόπων καὶ οὗτος ὁ ἔλεγχος· ψηφί γάρ· *Αἰγυπτίαν Μένδητα* παρὰ κρημνὸν θαλάσσας· καὶ τοὺς οὐτε κρημνὸς ἔστιν οὐδεὶς ἐκεῖ οὔτε θάλαττα προσορρεῖ, ἀλλ' ἐν πεδίῳ πολλῶ καὶ κεχυμένων κτλ. Respicit Aelian. Hist. An. VII 19 οὗτοι μὲν καὶ ὁμιλεῖν γυναιξί φασιν αὐτούς (hircos) καὶ ἔοικεν αὐτὸ θαυμάζειν Πίνδαρος. — V. 1. *Μένδητα* cf. Prisc. VI 60: "*Μένδης, Μένδης*, nomen urbis est Aegyptiacae, cuius mentionem Pindarus facit." *Αἰγυπτίαν Μένδητα* Choerob. I 144, 34 poetae nomine omisso affert. — παρὰ Boeckh, vulgo παρὰ κρημνὸν cf. Schol. Aeschyli Choeph. 362: ἡ γνάθος συνήθη, ὥς καὶ ὁ κρημνὸς παρὰ Πινδάρῳ καὶ ἡ ἡχώ παρὰ Σιμωνίδῃ. — θαλάσσας, Str. θαλάσσης. — V. 2. αἰγυβάτα Hermann, vulgo αἰγίβοτοι, moz αἰγίβοτον. — V. 3. ὄθι, fort. τόθι hoc numero: αἰγυβάτα τόθι τράγοι | γυναιξὶ μίσγονται. Hartung haec ad hymnum in Iovem Ammonem refert.

Fr. 202. Sch. Pind. Pyth. IV 206: ἐν επιφόρῳ δὲ ὁ Πίνδαρος λευκ-
 ἱππους καλεῖ αὐτούς· λευκ. καλ. Pindari fragmentum esse certum,
 videtur addendum esse ὡς καλ. ἑτέρωθι. Pro προφῶται haud seio an
 προφῶτα sit legendum, i. e. Amphiarao.

Fr. 203. Zenobius V 59: 'Ο Σκυθὴς τὸν ἵππον· ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένηαν, φανερώς δὲ ἀπαθουόμενον καὶ διαπυλνόντων αὐτὸ εἰρηται ἡ παρομιλία· μαρτυροῦσι δὲ καὶ Πίνδαρος λέγων· "Ἄνδρες τινὲς ἀγαζόμενοι Σκ. ν. ἱπ. στυγέουσι λ. κτ. ἐν φασί· κρύφα δὲ σκ. γ. ἀναδέρουσι πόδας ἡδὲ κεφαλὰς. Diogenian. VII 12, Apostol. XIII 7, Arsen. 389 nihil nisi haec exhibent Ἀτιζόμενοι (αὐτοῦ. Apost. Ars.) Σκ. ν. ἱπ. λ. κρύφα δὲ σκολιοῖς γάνυσιν (γάνυσιν Apost. Ars.) ἀναδέρουσι πόδας. Heyne correxīt ἐν φάει, ἀκκίζόμενοι et reliqua restituit Boeckh. — V. 3. κρυφᾶ scripsi, legebatur κρυφᾶ. — σκολιὸν Zenob., σκολιοῖς Diogen. et rell., sed hoc epitheton neque equinis pedibus neque humanis maxillis convenit; Scythae magnis maxillis insignes, cf. Herod. IV 23 γένεια ἔχοντες μεγάλα. Scribendum putō κρυφᾶ δ' ἄσπελ' ὥς. — κεφαλὰς, fort. κεφαλὰν.

Fr. 204. Schol. Pind. Pyth. II inscript. καὶ γὰρ καὶ ἄλλας πλείους (πόλεις) λιπαρὰς καλεῖ, ὥσπερ τὴν Σμύρναν· καὶ λιπαρῶ Σμυρναίῳ ἄσσει. Σμυρναίων scripsit Boeckh, ego ἄσσει. — Pindari fortasse est,

209. [227.]

[+] ∪ ∪ - ∪ ∪ - - - ∪ -

Ἀτελῇ σοφίας καρπὸν δρέπειν.

210. [229.]

Plut. de cohib. ira c. 8: Χαλεπώτατοι δὲ ἄγαν φιλοτιμίαν
μνώμενοι ἐν πόλεσιν (Hartung πολέσσειν) ἄνδρες ἢ στάσιν,
ἄλγος ἐμφανές, κατὰ Πίνδαρον. ubi Schneidewin scripsit ἄνδρες
ἔστασαν ἄλ. ἐμ.

211. [230.]

∪ - ∪ ∪ - - - ∪ ∪ -

- ∪

Κακόφρονά τ' ἀμφάνη πραπίδων
καρπὸν.

212. [231.]

Plut. de cap. ex host. util. c. 10: Καὶ πᾶσα φύσις ἀνθρώπου
φέρει φιλονεικίαν καὶ ζηλοτυπίαν καὶ φθόρον κενεοφρόνων
ἐταῖρον (ita Xylander, ἐταῖραν B, vulgo ἐταῖρων) ἀνδρῶν, ὡς
φησι Πίνδαρος.

213. [232.]

∪ ∪ - ∪ - - ∪ ∪ - ∪ ∪

- ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪

∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - -

∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - -

Πότερον δίκαι τεῖχος ὕψιον

ὀρινόμενοι δ. σ. κλ. Contra ibid. I 5, 2: *μανία τε ἀλαλαί τε ὀρινο-
μένων ἐριανύχει σὺν κλόνῳ κατὰ Πίνδαρον.* ubi scrib. *μανία τ' ἀλαλᾷ
τ' ὀρινομένων*, quae suae accommodavit orationi. Denique de def. orac.
c. 14: *μανία τε ἄλλαι τε ὀρινόμεναι δ. σ. κλ. legitur.* Videntur versus
ad libros *Ἱπορχημάτων* pertinere, ut Boeckh quoque suspicatur.

Fr. 209. Stob. Flor. LXXX 4: *Πίνδαρον· Τοὺς φυσιολογούντας ἔφη
Πίνδαρος· ἀτελῇ κτλ.* Cf. Eust. Prooem. 33. Pindari Apophth. T. II
p. 10 ed. Boeckh, neque tamen dubitandum, quin hoc ex carmine aliquo
petitum sit. Respicit etiam Plato Republ. V p. 457 B.

Fr. 211. Plut. de sera Num. vind. c. 19: *ἄχρις ἂν ἐκχυθεῖσα (κακία)
τοῖς πάθεσιν ἐμφανὲς γένηται, κακόφρονά τ' ἀμφάνη* (sic Ruhnken, v.
τὸν ἀμφανῇ, Ven. τ' ἐκφανεῖ), *πρ. κ. ὡς φησι Πίνδαρος.* Hartung *κακο-
φρόνα* i. e. *κακοφροσύνα*.

Fr. 213. Plato de Republ. II 365 B (loco, ubi etiam alia si non ex
Pindaro, certe ex poetis petita sunt, ut *θεσπέσιος βίος, κύριον (ἄκρον)
εὐδαιμονίας*): *λέγοι γὰρ ἂν ἐκ τῶν εὐκρίτων πρὸς αὐτὸν κατὰ Πίνδαρον
ἐκεῖνο τὸ Πότερον δίκαι* (codd. plerique *δίκαι*, Vind. D *δεῖ καὶ*, Vind. F
δὴ καὶ, Ang. B Flor. RT *δίκαις*, Lob. Vind. B. Vat. M. *δίκαιον*, vulgo
δίκαι ut Vat. B Ven. B Flor. B) *τ. ὕψιον (ὕψηλόν Vind. F Ang. B Flor.
ACR). ἢ σκολιαῖς ἀπάταις* (ita codd. plerique, vulgo *σκολιᾶς ἀπάταις*,
quod exhibent Vat. B Ven. B Flor. B, *σκολιᾶς ἀπάταις* Ang. B a m. pr.)

215. [152.]

• $\frac{1}{2}$ U — — $\frac{1}{2}$ U U — U U — — $\frac{1}{2}$ U —

$$U \subseteq U \cdot \cdot \cdot$$

*Ἄλλα δ' ἄλλοισιν νόμιμα, σφετέραν δ' αἰνεῖ δίκαν
ἕκαστος.*

216. [235.]

$\cup \quad \dot{\cup} \quad \cup \quad - \quad \cup \quad \dot{\cup} \quad \cup \quad \cup \quad - \quad \cup \quad \cup \quad - \quad - \quad \dot{\cup} \quad \cup \quad - \quad -$

Σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἰνέσαν περισσῶς.

217. [237.]

$\dot{\omega}$ $\cup$ $-$ $\cup$ $\cup$ $-$ $\cup$ $-$ $\cup$ $\dot{\omega}$ $\cup$ $\cup$

Γλυκύ τι κλεπτόμενον μέλημα Κύπριδος.

218. [239.]

• ∪ — — • ∪ ∪ — ∪ ∪ — — • ∪ — —

$\frac{1}{2} \cup - \frac{1}{2} \cup \cup - \frac{1}{2} \cup - - \frac{1}{2} \cup - -$

[illegible]

— — — — —

$$\frac{1}{2} \quad 0 \quad - \quad - \quad \frac{1}{2} \quad 0 \quad 0 \quad - \quad 0 \quad 0 \quad -$$

* * * *

• • • • • ∪ — — ∩ ∪ ∪ — ∪ ∪ — — ∩ ∪ — ∪

*‘Ανίκ’ ἀνθρώπων καματώδες οἰχονται μέριμναι
στηθῶν ἔξω, πελάγει δ’ ἐν πολυχρόσσοιο πλούτου
πάντες ἴσα πλέομεν ψευδῇ πρὸς ἀκτάν·*

Fr. 215. Cram. An. Par. III 154, 13: Καὶ Πίνδαρος· ἄλλο δ' ἄλλ. νόμιμα, σφ. δ' αἰνεῖ δ. ἔκ. τὸ γὰρ θεῖον φύσει μὲν ἐν, θέσει δὲ πολλό. Matranga An. 475. ἄλλοι δ' ἄλλοις νόμιμα κτλ. Artemidor. Oneir. IV 2: ἄλλα δὲ ἄλλοις νόμιμα, σφετέρη δέδοικται ἐκαστοῦ, ᾗσιν δὲ Πίνδαρος. ubi recte scriptum ἄλλα δ' ἄλ. νόμιμα, sed deinceps sententiam, non verba poetae tradidit, ubi pro δέδοικται corrigendum δέδοικται vel δὲ δέδοικται (Schneider δὲ κείται coniecit): novissimus editor male Artemidorem interpolavit secundum Cram. Anecdota. — V. 1. αἰνεῖ, Schneidewin αἰνέσει. Fortasse scribendum σφετέρην δὲ δύναν | ἐκαστος αἰνεῖ.

Fr. 216. Plut. consol. ad Apoll. c. 28: ὁ δὲ Πίνδαρος, σοφοὶ δέ, φησὶν, καὶ τοὺς μὲν κτλ. Scholiast. Eurip. Hipp. 263: μάτρες ἔσονται οἱ σοφοί, εἴπερ ἐνός κτλ. σοφῶν ἔστιν ἀπόφθεγμα τοὺς μὲν ἄγαν, ὁ περ Χίλωνι ἀναυθιδίαις ὡς Κριτίδης καὶ Πίνδαρος· Σοφοί . . . ἤρηνον περ. et Hephaestio 91 omisso auctoris nomine, sed ut exemplum metri Pindarici. Temere Hartung *alveas* flagitat.

Fr. 217. Clem. Alex. Paedag. III 295: Ἐντεῦθεν ὠφελημένος ὁ
Βοιωτίος Πίνδαρος· Γλυκύ τι, φησί, κλεπ. μ. Κ.

Fr. 218. Athen. XI 782 D: Ἀῖξει γὰρ καὶ τρέφει μεγαλύνει τε τὴν
 ψυχὴν ἢ ἐν τοῖς πότοις διατηρῆ ἄνεγκωπυρροῦσα καὶ ἀνεγείρουσα μετὰ
 φρονήσεως τὸν ἐκάστου νοῦν, ὡς φησὶν ὁ Πλάτωνος· *Αἴλι* . . . πλου-
 τούντες, εἴτ' ἐπάγει· ἀξέουσιν κτλ. — V. 2. ἔξω et πολυχρῶσι
 Mitscherlich, vulgo ἔξωθεν et πολυχρῶσιν. — V. 3. ἴσα πλέομεν scrip-
 psi, vulgo ἴσα νέομεν, Hermann ἴσα νέομεν, sed ἴσα Pindarum adverbii
 loco adhibere, non est verisimile. Christ ἴσα πνέομεν cum scripsit,

ὃς μὲν ἀχρήμων, ἀφνεὸς τότε, τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες
* * * * *

. . . . . ἀέξονται φρένας ἀμπελίνους τόξους δαμέντες.

219. [240.]

. . . . .

Οἳ δ' ἄφνει πεποίθασιν.

220. [241.]

. . . . .
[ ] . . . . .
[ ] . . . . .

. . . τῶνδε γὰρ οὔτε τι μεμπτόν
οὔτ' ὦν μεταλλακτὸν . . ὅσσ' ἀγλαὰ χθῶν
πόντων τε ριπαὶ φέροισιν.

221. [242.]

[ ] . . . . .
[ ] . . . . .
[ ] . . . . .
[ ] . . . . .

. . Ἀελλοπόδων μὲν τιν' εὐφραίνουσιν ἵππων
τίμια καὶ στέφανοι, τοὺς δ' ἐν πολυχρύσοις θαλάμοις
βιοτά·

meum inventum sibi correxisse, mihi corrupisse videtur. Ceterum ψευδῆς hoc uno loco apud Pindarum legitur, sed dixit ψεύδης et ἀφνε-
δῆς. — V. 4. ἀφνεὸς Hermann, v. ἀφνειός. — V. 5. affert Eustath.
1367, 30, ubi τόξοισι. — ἀέξονται, Meineke ἀέξοντι requirit. — Putavi
autem aliquando haec addito fr. 10 sic posse redintegrari

τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες

ἐλπίσιν ἀθανάταις ἀρμῶ φέρονται,

εὔτ' ἀέξονται φρένας ἀμπελίνους τόξους δαμέντες.

sed ille versiculus, quem Eustathius servavit, ad Isthmiorum reliquias
videtur revocandus esse, haec autem haud dubie ad Scolia referenda:
cf. quae ad fr. 124 adnotata sunt.

Fr. 219. Et. M. 178, 10: παρὰ τὸ ἀφνεος γίνεται ἄφνος, ὃ κέχρη-
ται Πίνδαρος· οἳ (D οἳ) δ' ἄφ. πεποίθασιν. sed V ὃ δ' ἄφνει πέποι-
θεν, item cod. Flor., nisi quod οἶον δ'.

Fr. 220. Plut. Quaest. Symp. VII 5, 3: τῶνδε γὰρ οὔτε τι μεμπτόν
οὔτε (vett. edd. οὐ τῶν) μεταλλακτόν (edd. vett. μεταλλάττων, cod. Pal.
οὔτε μεταλλ. om., Dübner edidit οὔτ' ὦν μεταλλάττων), ὡς Πίνδαρος
ἔφη, τῶν ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, ὅσ' ἀγλαὰ χθῶν (Wytttenbach ed. ὡς
ἀγλαόχθων) πόντων τε ριπαὶ φέρονσιν, ἄρτι παρακειμένων. Composuit
Boeckh. — V. 2 fortasse scribendum: τραπέζαισιν ὅσσ'.

Fr. 221. Sextus Empir. Hypoth. Pyrrh. I 20 ed. Bekker ὁ μὲν
γὰρ Πίνδαρος φησιν· ἀελλοπόδων κτλ. — V. 1. εὐφραίνουσιν Boeckh,
v. εὐφραίνουσιν. — V. 2. τίμια Boeckh, speciose corrigens librorum
scripturam τιμαί, sed dubito an hoc vocabulum Pindari consuetudini

τέρπεται δὲ καὶ τις ἐπὶ (φρασίν) οἶδμ' ἐνάλιον
ναῖ θοᾷ σῶς διαστείβων . . . . .

222. [243.]

... υ - - - υ - - - υ

υ - - - υ - - - υ - - - Λ -

υ - - - υ - - - υ - - - υ - - - υ - - - υ -

. . . Διὸς παῖς ὁ χρυσός·
κεῖνον οὐ σῆς οὐδὲ κίς δάπτει,
δάμνεται δὲ βροτέαν φρένα κάρτιστον κτεάνων.

223. [244.]

υ - - - υ - - - υ - - - υ - - - υ -

υ - - - υ - - - υ - - - υ - - - υ -

υ - - - υ - - - υ - - - υ - - - υ -

Καὶ φέρονται πῶς ὑπὸ δούλειον τύχαν
αἰχμάλωτοι, καὶ χρυσέων βελέων
ἐντὶ τραυματαία . . . . .

224. [246.]

υ - - - υ - - - υ - - - υ - - - υ -

υ - - - υ - - - υ - - - υ - - - υ -

*Ἴσον μὲν θεὸν ἄνδρα τε φίλον (θεῶ)
ὑποτρέσαι . . . . .

conveniat, qui videtur ἄνθεα καὶ στέφανοι scripsisse, ut τιμαὶ interpretamentum sit germani vocabuli. — V. 3. *τέρπεται* δὲ, Boeckh *τέρπεται* δ' αὐ. — *ἐπὶ φρασίν οἶδμ' ἐνάλιον* scripsi, i. e. *ἐπιτέρπεται φρασίν*, nisi malis ἐνὶ φρασίν, legebatur ἐπ' οἶδμα ἄλιον, at ἐπ' οἶδμα et *διαστείβων* nequeunt inter se conciliari, neque probabile vocula ἐπ' deleta olim scriptum fuisse καὶ τις οἶδμ' ἐνάλιον.

Fr. 222. Schol. Pind. Pyth. IV 408: ἄφθιτον δὲ αὐτὸ εἶπε, καθὸ χρυσὸν ἦν· ὁ δὲ χρυσὸς ἀφθαρτος· καὶ ἡ Σαπφώ, ὅτι Διὸς παῖς κτλ. sed Schneider et Boeckh viderunt excidisse Sapphus fragmentum Pindarique haec esse collato Proclo ad Hesiod. Opp. et D. 428: τοῦτο καὶ Πίνδαρον οὕτω καλεῖν περὶ τοῦ χρυσοῦ λέγοντα· κείνον οὐ σῆς οὐ κίς δάμνεται, ὡς ἄσηπτον. Deinde Sch. κίς δάπτει, βροτέαν, inde Valckenacr vidit recipiendum esse utrumque verbum δάπτει, δάμνεται δέ. — V. 3. *κάρτιστον* Boeckh, vulgo *κράτιστον*. — *κτεάνων* Boeckh, vulgo *φρενῶν*.

Fr. 223. Theodor. Metoch. 562: Καὶ φέρονται κτλ. Πίνδαρος φησιν. — V. 1. *τύχαν* Boeckh, v. *τύχην*. — V. 3. *ἐντὶ*, cod. Mon. *ἐν τῷ*.

Fr. 224. Schol. Hom. Il. 9 98: ὁ γὰρ φωτὶ μαχόμενος τῷ ὑπὸ θεῶν τιμωμένῳ ἢ ὑπὸ θεῶν ἀγαπωμένῳ, αὐτῷ τῷ θεῷ μάχεται τῷ ἐκείνῳ στέργοντι· ὁ Πίνδαρος Ἴσον . . . φίλον ὑποτρέσσαι (Becker ὑποτρέσαι) ἐκέλευσεν, ἐπίσης τὸν θεὸν καὶ τὸν φίλον θεῶ ἄνδρα θεοφιλή. — V. 1. *θεῶ* recte addidit Heynius.

Fr. 229. Schol. Pind. Olymp. XIII 92: καὶ ἀλλαχοῦ· Νικώμενοι

*Νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξία δέδενται
οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν.*

230. [254.]

... υ υ - - - υ - - -
Ἐπὶ λεπτῷ δενδρέῳ βαίνειν.

231. [255.]

- υ - υ υ - υ υ - υ υ
υ υ - υ .....
*Τόλμα τέ μιν ζαμενῆς καὶ σύνεσις πρόσκοπος
ἐσάωσεν.*

232. [256.]

... υ υ - υ υ - - - υ - -
- Λ - υ .....
... Τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδάρεον
σχήσει τεῖχος.

233. [257.]

- υ - - - υ ...
Πιστὸν δ' ἀπίστοις οὐδέν.

234. [258.]

..... υ - υ υ - υ
υ - - - υ υ - υ υ - υ υ - υ
υ - υ - - - υ υ - - - υ - - -
*Ἵφ' ἄρμασιν ἵππος,
ἐν δ' ἀρότρῳ βοῦς· παρὰ ναῦν δ' ἰθύει τάχιστα δελφίς
κάπρῳ δὲ βουλευόντα φόνον κύνα χρὴ τλάθυμον ἐξευρεῖν . .*

κτλ. — V. 1. affert idem ad Pyth. IX 160: *Νικ. δὲ ἀγρ. δέδενται*, integrum autem verbum Plut. de cap. ex inim. util. c. 4.

Fr. 230. Liban. Epist. CXLIV: *Μηδ' αὐτως οἶον τὰ ἡμέτερα κατὰ Πίνδαρον ἐπὶ λ. δένδρῳ β., ἄλλα τι καὶ ἀδάμαντος μετέχειν. δενδρέῳ* Boeckh. Fortasse etiam *ἀλλά τι καὶ ἀδ. μετ.* ex Pindaro delibata sunt.

Fr. 231. Schol. Pind. Nem. VII 87: *Ὅλως ἀποδέχεται ὁ Πίνδαρος τὴν μετὰ συνέσεως τόλμαν· Τόλμα κτλ.* Fort. Pindarus *τόλμα* ultima correpta adhibuit.

Fr. 232. Plut. vit. Marcell. c. 29: *ἀλλὰ γὰρ τὸ πεπρ. οὐ πῦρ, οὐ σιδαιοῦν* (BM *σιδηροῦν*) *σχήσει τεῖχος, κατὰ Πίνδαρον.* Boeckh *σιδάρεον*, Hartung *οὐδὲ σιδάρεον*. Ordinem verborum servavi, Boeckh edidit *σχήσει τὸ πεπρ. κτλ.*

Fr. 232. Clem. Alex. Paedag. III 307: *Π. δὲ ἄ. οὐδὲν κατὰ Πίνδαρον.*

Fr. 234. Plutarch. de virt. mor. c. 12: *Ἵφ' ἄρμασι γὰρ ἵππος, ὡς φησι Πίνδαρος, ἐν δ' ἀρότρῳ βοῦς, κάπρῳ δὲ κτλ.* Auctius affert sine poetae nom. de tranquill. anim. c. 14. — V. 1. *Ἵφ'*, altero loco *ἐν*. — V. 3. *βουλευόντα* priore loco B Ven. 3 et altero loco C, *βουλευόντι* reliqui.

235. [259.]

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Ἄλλiou δ' ἐρεθίζομαι δελφίνος ὑπόκρισιν·
 τὸν μὲν ἀκύμονος ἐν πόντου πελάγει
 αὐλῶν ἐκίνησ' ἐρατὸν μέλος.

236. [260.]

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Φιλάνορα δ' οὐκ ἔλιπον βιοτάν.

237. [261.]

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Ὅπισθε δὲ κείμει θρασειᾶν
 ἄλωπέκων ξανθὸς λέων.

238. [262.]

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Ἐνθα οἱ ποιῦναι κτιλεύονται κάπρουν
 λεόντων τε. . . . .

239. [265.]

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Ἰαχεῖ βαρυφθεγκτᾶν ἀγέλαι λεόντων.

Fr. 235. Plut. Sympos. Quaest. VII 5, 2: Ὁ δὲ Πίνδαρος φησι κεινῆσθαι πρὸς ῥῆγν ἄλιον δελφ. ὑπόκρισιν· τὸν κτλ. Idem de Sollert. Anim. c. 36: ὃ (δελφῖνι) καὶ Πίνδαρος ἀπεικάζων ἑαυτὸν ἐρεθίζεσθαι φησιν, οὐ δελφῖνος ἀπόκρισιν, τὸν μ. ἅ ἐκ πόντου π. αὐ. ἐκίνησεν ἔ. μ. — unde δ' ἐρεθίζομαι revocavi. Hi versus fortasse ex libris Τπορχημάτων petiti.

Fr. 236. Schol. ad Hom. Od. κ 240: διὸ καὶ σαίνουσιν, ὥσπερ δελφῖνες· φιλάνορα . . . κατὰ τὸν Πίνδαρον. Cf. Eust. 1657, 13.

Fr. 237. Aristid. II. 509: Πάλιν τοίνυν πρὸς τινα τῶν ἀκροατῶν, ἐπειδὴ νυστάζοντα ἑώρα καὶ οὐκ εἰδότα, ὅτῳ σύνεστιν, οὕτως ἐπιόληκε· ὅπισθεν δὲ κ. θρασειᾶν κτλ. — ὅπισθε Boeckh, θρασειᾶν ΓΘ.

Fr. 238. Schol. Pind. Pyth. II 31: καὶ αὐτὸς γὰρ ὁ Πίνδαρος τὸ τιθασσεύεσθαι καὶ κτιλεύεσθαι λέγει· ἐνθα ποιμένες κτλ. sed cod. Gott. ἐνθα αἱ ποιῦναι. Scripsi οἱ, Boeckh καὶ. Poeta fortasse de Circe dixit.

Fr. 339. Herodian. περὶ σχημ. 60, 13: Πινδαρικὸν δὲ τὰ τοῖς πληθυντικοῖς ὀνόμασιν ἐνικά θήματα ἔχοντα ἐπιφοράν, οἷον ἄνδρες ἐπὶ πόλεως (sic A, vulgo ὑπὲρ πόλεων vid. fr. 78) καὶ ἰαχεῖ βαρυφθεγκτᾶν ἄν ἀγέλαι (sic A, ἄν ἀγέλαν B, vulgo ἀναγγεῖλαι) λεόντων. correxit Fiorillo.

240. [269.]

— — — — —
Μὴ σιγᾷ βρεχέσθω.

241. [280.]

— — — — —
Ποτίκολλον ἄτε ξύλον παρ ξύλω.

242.

— — — — —
Ἄ μὲν πόλις Αἰακιδᾶν.

243.

— — — — —
 . . . . . Φᾶν δ' ἔμμεναι
Ζηνὸς υἱοὶ καὶ κλυτοπάλῳ Ποσειδάωνος.

244. [136.]

Χεῖρ' Ἀκιδάλιας.

Fr. 240. Schol. Pind. Ol. XI 58: τὸ βρέχετο ἀντὶ τοῦ κατεσιωπᾶτό φησι· συνήθως γὰρ τὸ βρέχεσθαι ἐπὶ τοῦ σιωπᾶσθαι τίθησι· καὶ ἄλλα-
 χού κεῖται· *Μηδὶ γὰρ βρ.* corr. Boeckh.

Fr. 241. Athen. VI 248 C: ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτός, ἔφη, τὸ ποτί-
 κολλον κτλ. ὡς ὁ Θηβαῖος εἶρηκε ποιητής, περὶ κολάκων ἐρῶ τι. ποτί-
 κολλον ABPV, ποτικολλῶν L et Basil. Idem I 24 B: ποτίκολλον (L ποτι-
 κολλῶν) . . . ξύλω φησὶν ὁ Θηβαῖος μελοποιός. Πάρ scripsi, leg. παρὰ.

Fr. 242. Schol. Arist. Pac. 251: ὅτι πόλιν εἶπε τὴν Σικελίαν νῆ-
 σον οὖσαν . . . καὶ Πινδαρος δὲ περὶ τῆς Αἰγίνης· ἃ μ. πόλις (Ven.
 πολλὰκις) Αἰακ.

Fr. 243. Herodian. περὶ σχημ. 59, 29: καὶ τὸ παρὰ Πινδάρῳ ἐπὶ
 τε τοῦ Πειρίθου καὶ τοῦ Θησέως λεγόμενον· φᾶν δ' κτλ. Pro φᾶν A
 φαμέν. — υἱοὶ CD, υἱὸς B, υἱὸν A. — καὶ, ἡ CD. — Ποσειδάωνος,
 Ποσειδάωνος A. Eadem Moschopul. 83 et Tryphon in Mus. Cantabrig.
 I 56. Ad hoc carmen fort. pertinet fr. 258.

Fr. 244. Et. M. 513, 20: *Κιδάλια*, ὅσον *Κιδάλης* κρηνίδος ἐπλανή-
 θην· ἐκ Πινδάρου· *Χεῖρα Κιδάλιας* (M *χεῖρας ἀκιδ.*)· εἰς τὴν χεῖρα
 αἰτιατικὴν μὴ ποιήσης ἐκθλιψιν· *Κιδάλια* γὰρ ἐστίν. his, ut vulgo le-
 guntur, fidem habens in Pindaro *χεῖρα Κιδάλιας* edidi, et *Κιδάλης*
κρηνίδος ἐπλανήθην tanquam lyrici poetae versum inter Adespota re-
 cepti. Sed res secus se habet: Pindarus scripsit *χεῖρ' Ἀκιδάλιας*,
 continua autem scriptura deceptus sive Parthenius sive Alexandrinus
 aliquis, velut Callimachus novavit *Κιδάλης* κρηνίδος, quem erro-
 rem castigat grammaticus, ut opinor Herodianus. Additum autem fuit
 poetae novicii nomen, quod librarii brevitatis studiosi omiserunt. Igi-
 tur scribendum: *Κιδάλια*· ὅσον *Κιδάλης* κρηνίδος· ἐπλανήθη ἐκ τοῦ
Πινδαρικοῦ· *χεῖρ' Ἀκιδάλιας*, εἰς τὴν χεῖρα αἰτιατικὴν μὴ ποιή-
 σας ἐκθλιψιν· *Ἀκιδάλια* γὰρ ἐστίν. cf. pleniorē expositionem Et.
 Flor. Miller Misc. 186: *Κιδάλια*· ἡ γὰρ λίμνη *Ἀκιδάλια* ἐκαλεῖτο. (hic
 nonnulla praetermisit librarius.) ὅσον *Κιδάλης* κρηνίδος· ἐλάττω δὲ ὅτι
ἐπλανήθη ἐκ τοῦ *Πινδαρικοῦ*· ἄλλως γὰρ διέστειλε καὶ ἐπλανήθη, *χεῖρα*

245.

Πρόφασις βληχροῦ γίνεται νείκεος.

*246. [286.]

Μελιρρόθων δ' ἔπεται πλόκαμοι.

247. [123.]

Etym. M. 277, 39: Διόνυσος . . . οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύκτος τοῦ ὄρους ὠνομάσθαι, ἐπεὶ ἐν τούτῳ ἐγεννήθη, ὡς Πίνδαρος, καὶ ἀνετράφη. Haud dubie ex *Dithyrambis*.

248. [124.]

Plutarch. de adul. et amic. c. 27: εὐδίᾳ γὰρ ἐπάγει νέφος ὁ κινῶν ἐν παιδιᾷ καὶ φιλοφροσύνη λόγον ὄφρ' ἂν ἀνασπῶντα καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον, ὥσπερ ἀντιπαττόμενον τῷ Ἀνσίῳ θεῷ, λύονται τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον μεριμνῶν κατὰ Πίνδαρον. ubi Dübner ed. [καὶ] μεριμνῶν. Nauck coniecit *δυσφορῶνων σκύνιον μεριμνῶν*, recte, sed *δυσφορῶνων* non videtur tentandum.

249. [153. 130. 131.]

Schol. Il. φ 194: Ἡρακλῆς εἰς ἄδου κατελθὼν ἐπὶ τὸν Κέρβερον συνέντυχε Μελεάγρῳ τῷ Οἰνέως, οὗ καὶ δεηθέντος γῆμαι τὴν ἀδελφὴν Δηϊάνειραν, ἐπανελθὼν εἰς φῶς ἔσπευσεν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς Οἰνέα, καταλαβὼν δὲ μνηστευόμενον τὴν κόρην Ἀχελῶον τὸν

Κιδαλίας· τὸ αἶ ἔδωκε τῇ αἰτιατικῇ· οὐ γὰρ ἐκθλιψιν *χεῖρα Κιδαλίας*· ἐνθ' ἐν εἰπεν *Κιδαλίας*. novissima sic scribenda: οὐ γὰρ ἐκθλιψιν *χεῖρ*· *Αἰκιδάλίας* (ἐποίησεν). Antea secus iudicavi de impedito hoc Et. M. loco, id quod iure castigavisse iam video Schneiderum Callim. II, p. 725.

Fr. 245. Cram. An. Ox. I 95, 5: Πίνδαρος μὲν βληχρὸν τὸ ἰσχυρόν· πρόφασις (cod. *πρόφασιν*) βληχροῦ γ. ν. Respicit Et. M. 200, 13: βληχρὸν . . . Πίνδαρος δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτὸ λέγει. Zonar. 193, 391. Suid. v. βληχρὸν, Eust. II. 589, 46. Haec explicatio admodum dubia.

Fr. 246. Lesbos de fig. 184 ed. Valck.: ἔστι δὲ καὶ ἄλλο σχῆμα ἀπὸ Βοιωτίας, ὃ δὴ καὶ Πινδαρικὸν λέγεται, ὅτι πολλάκις αὐτῷ κέχρηται· γίνεται δὲ οὕτως· Λακεδαιμόνιοι πολεμεῖ Ἀθηναίοις, μελιρρόθων δ' ἔπεται πλόκαμοι ἀντὶ τοῦ ἐπονται (cod. *ἔπεται*), διηγεται σάρκες ἀντὶ τοῦ διηγονται. Ὅμηρος· καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν κτλ. Et medium quidem exemplum certissime Pindari est, ubi Boeckh μελιρρόθων δ' ἀνθέων ἔπ. πλ. scripsit, Hartung μελιρρόων, videtur

Μελιρρόθων δ' (ὑμνων) ἔπεται πλοκαί

legendum: fortasse tertium quoque exemplum huc pertinet, quod affert etiam schol. Philostrati p. 193 ed. Kayser: Πινδαρικὸν (σχῆμα) . . . οἶον· Λακεδ. πολ. Ἀθ. καὶ Ὅμηρος. διοίχτο δὲ σάρκες ἀντὶ τοῦ διοίγοντο. Fort. *διοίχτο* σάρκες.

πλησίον ποταμόν, διεπάλαισεν αὐτῷ τάνρου μορφήν ἔχοντι· οὐ καὶ ἀποσπᾶσας τὸ ἕτερον τῶν κεράτων ἔλαβε τὴν παρθένον· φασὶ δὲ αὐτὸν Ἀχελῷον παρὰ Ἀμαλθείας τῆς Ὀκείανου κέρας λαβόντα δοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ καὶ τὸ ἴδιον ἀπολαβεῖν. . . ἡ ἱστορία παρὰ Πινδάρῳ. Ad eundem locum haud dubie pertinet Schol. Il. Θ 368: Πίνδαρος γοῦν ἑκατόν, Ἡσίοδος δὲ πεντήκοντα ἔχειν αὐτὸν (Κέρβερον) κεφαλᾷς φησιν. — Conferas praeterea Tertullian. de cor. mil. c. 7: „Hercules nunc populum capite praefert, nunc oleastrum, nunc apium. Habes tragoediam Cerberi, habes Pindarum atque Callimachum, qui et Apollinem memorat interfecto Delphico dracone lauream induisse qua supplicem.“

250. [135.]

Pausan. V 14, 6: Μετὰ δὲ τοὺς κατειλεγμένους Ἀλφειῷ καὶ Ἀρτέμιδι θύουσιν (Ἡλεῖοι) ἐπὶ ἐνὸς βώμοῦ. τὸ δὲ αἴτιον τούτων παρεδήλωσε μὲν πού καὶ Πίνδαρος ἐν ᾧδῃ, γράφομεν δὲ καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς λόγοις τοῖς Λετριναίοις.

251. [139.]

Serv. Virg. Georg. I 14: „Huic opinioni (*Aristaeum Thebis relictis se primum Ceam, tum in Sardiniam contulisse*) Pindarus refragatur, qui eum ait de Cea insula in Arcadiam migrasse, ibique vitam coluisse. Nam apud Arcades pro Iove colitur, quod primus ostenderit, qualiter apes debeant reparari.“ Nisi forte haec ex commentariis ad Pyth. IX 64 petita sunt.

252. [145.]

Plut. Quaest. Nat. c. 36, ubi quaerit cur apes citius pungant, qui stuprum dudum fecerint, ex versione Longolii: „*Et Pindarus: Parvula favorum fabricatrix, quae Rhoecum pupugisti aculeo, domans illius perfidiam.*“ sic Dübner (sed Boeckh: *Tu molitrix favorum parva, perfidum quae puniens Rhoecum stimulo pupugisti eum*). Huc pertinet Schol. Apoll. Rh. II 477 (Et. M. 75, 32): Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἱστορεῖ, ὥς ἄρα Ροῖκος θεασάμενος δρῶν ὅσον οὐπω μέλλουσαν ἐπὶ γῆς καταφέρεισθαι, προσέταξε τοῖς παισὶν ὑποστηρίξαι ταύτην· ἡ δὲ μέλλουσα συμφθείρεσθαι τῇ δρῶν νύμφῃ, ἐπιστάσα τῷ Ροίκῳ χάριν μὲν ἔφασκεν εἰδέναι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας, ἐπέτρεπε δὲ αἰτήσασθαι ὅτι βούλοιο· ὥς δὲ ἐκείνος ἤξλου συγγενέσθαι αὐτῇ, ὑπέσχετο δοῦναι τοῦτο· φυλάξασθαι μέντοι γε ἐτέρας γυναικὸς ὁμίλλαν παρήγγειλεν· ἔσεσθαι δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν. Καὶ ποτε πεσσεύοντος αὐτοῦ παρίστατο (Keil παρίστατο) ἡ μέλισσα· πικρότερον δὲ ἀποφθεγγάμενος εἰς ὄργην ἔρεψε τὴν

νύμφην, ὥστε πηρωθῆναι αὐτόν. Καὶ Πίνδαρος δὲ φησι περὶ Νυμφῶν ποιούμενος τὸν λόγον· Ἰσοδένδρον τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσα(ι). vid. fr. 165, fortasse ex eodem carmine.

253. [140.]

Harpocrat. p. 41 ed. Bekk.: *Αὐτόχθονες*· . . . ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκώς φασιν Ἐριχθόνιον καὶ Ἥφαιστον ἐκ Γῆς φανῆναι. Cf. Fr. Adesp. 84.

254. [144.]

Apollodor. Bibl. II 4, 2: *Αὐται δὲ αἱ νύμφαι (Γοργόνες) πτηνὰ εἶχον πέδιλα καὶ τὴν κίβισιν, ἣν φασιν εἶναι πῆραν. quibus vulgo et in libris adduntur haec: Πίνδαρος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι ἐπὶ τοῦ Περσέως· πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρα δεινοῖο πελώρου Γοργοῦς, ἀμφὶ δὲ μιν κίβισις θέε. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ ἐσθῆτα καὶ τὴν τροφήν.*

255. [149.]

Schol. Pind. Nem. VII 103: *Εὐξενίδην δὲ εἶπεν ὥς ἀπό τινος Εὐξένου τῆς ὄλης φαρίας ἀφηγουμένου, ὥς Σκοπάδας καὶ Ἀλενάδας εἶωθε (Πίνδαρος) καλεῖν τοὺς Θεσσαλοῦς, nisi forte hic Simonidis potius nomen addendum.*

256. [155.]

Strabo III 170: *Καὶ τὰς Πλαγκτὰς καὶ τὰς Συμπληγάδας ἐνθάδε μεταφέρουσί τινες, ταύτας εἶναι νομίζοντες Στήλας, ἃς Πίνδαρος καλεῖ πύλας Γαδειρίδας (ἢ Γαδειρίτας), εἰς ταύτας ὑστάτας ἀφίχθαι φάσκων τὸν Ἡρακλέα. et p. 171: Καὶ ὁ Πίνδαρος οὕτως ἂν ὀρθῶς λέγοι πύλας Γαδειρίδας, εἰ ἐπὶ τοῦ στόματος νοοῖντο αἱ στήλαι· πύλαις γὰρ ἔοικε τὰ στόματα. Cf. Eust. ad Dionys. Per. v. 64.*

257. [156.]

Strabo XV 711: *Περὶ δὲ τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγει (Megasthenes) Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις. Iam Hesiodus ad eundem modum fabulatus est de antiquissimi temporis hominibus, vid. Ioseph. Antiqu. I 3, 9: Ἡσίοδος τε καὶ Ἐγκαταῖος καὶ Ἑλλάνικος καὶ Ἀκουσίλαος καὶ πρὸς τοῦτοις Ἐφορος καὶ Νικόλαος ἰστοροῦσι τοὺς ἀρχαίους ζήσαντας ἔτη χίλια.*

258. [163.]

Pausan. I 41, 5: *Μεγαρώς δὲ Τίμαλκον παῖδα τίς μὲν ἐς Ἀφιδναν ἐλθεῖν μετὰ τῶν Διοσκούρων ἔγραψε; πῶς δ' ἂν ἀφικό-*

μενος ἀναιρεθῆναι νομίζοιτο ὑπὸ Θησέως, ὅπου καὶ Ἀλκμᾶν ποιήσας ἄσμα ἐς τοὺς Διοσκούρους, ὡς Ἀθήνας ἔλοιεν καὶ τὴν Θησέως ἀγάγοιεν μητέρα αἰχμάλωτον, ὅμως Θησέα φησὶν αὐτὸν ἀπειναι. Πίνδαρος δὲ τούτοις τε κατὰ ταῦτα ἐποίησε καὶ γαμβρὸν τοῖς Διοσκούροις Θησέα εἶναι βουλόμενον (codd. βουλόμενος, C. Fr. Hermann βουλομένοις), ἐς ὃ ἀπελθεῖν αὐτὸν Πειρίθω τὸν λεγόμενον γάμον συμπράξοντα.

259. [176.]

Schol. Il. π 170: καὶ Πίνδαρος πεντηκονταερέτους φησὶ τὰς ναῦς τῶν Ἀχαιῶν εἶναι. Eadem Cram. An. Par. III 286, 27, ubi πεντήκοντα ἐρεγμούς. Boeckh πεντηκοντηρέτους.

260. [178.]

Aristid. II 339: Καὶ τοι τίς οὐκ ἂν φήσειεν οὕτως πολλὴν εἶναι τὴν ἀλογίαν, ὅντα μὲν αὐτὸν (Παλαμήδην) κυριώτερον τοῦ Ὀδυσσέως εἰς σοφίας λόγον, ὡς ἔφη Πίνδαρος, εἴθ' ἦτηθῆναι ὑπὸ τοῦ χείρονος;

261. [180.]

Soph. Aiac. Arg.: περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν (Αἴας), ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὅπερ ἐκάλυψεν ἡ τοῦ Ἡρακλέους λεοντῆ, ἄτρωτον ἦν, τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν τρωτὸν ἔμεινεν.

262. [181.]

Schol. ad Il. κ 435, ubi in AD haec leguntur: 'Ρῆσος γένει μὲν ἦν Θράξ, υἱὸς δὲ Στρυμόνος τοῦ αὐτόθι ποταμοῦ καὶ Εὐτέρπης μιᾶς τῶν Μουσῶν, διάφορος δὲ τῶν καθ' αὐτὸν γενόμενος ἐν πολεμικοῖς ἔργοις ἐπῆλθε τοῖς Ἑλλήσιν, ὅπως Τρωσὶ συμμαχήσῃ, καὶ μίαν ἡμέραν συμβαλὼν πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀπέκτεινεν· δεισασα δὲ Ἥρα περὶ τῶν Ἑλλήνων Ἀθηνᾶν ἐπὶ τὴν τούτου διαφθορὰν πέμπει· κατελθοῦσα δ' ἡ θεὸς Ὀδυσσεά τε καὶ Διομήδην ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐποίησε προσελθεῖν· ἐπιστάντες δὲ ἐκεῖνοι κοιμωμένῳ Ῥῆσῳ αὐτὸν τε καὶ τοὺς ἐταίρους αὐτοῦ κτείνουσιν, ὡς ἱστορεῖ Πίνδαρος. Haec contracta sunt in BLV: ἱστορεῖ δὲ Πίνδαρος, ὅτι καὶ μίαν ἡμέραν πολεμήσας (Ῥῆσος) πρὸς Ἑλληνας μέγιστα αὐτοῖς ἀπεδείξατο κακά, κατὰ δὲ θείαν πρόνοιαν νυκτὸς αὐτὸν Διομήδης ἀναιρεῖ. Cf. Eust. 817, 28, Eudoc. 317.

263.

Pausan. IX 22, 7: Πινδάρῳ δὲ καὶ Αἰσχύλῳ πυθανομένοις παρὰ Ἀνθηδονίων, τῷ μὲν οὐκ ἐπὶ πολὺ ἐπῆλθεν ἄσαι τὰ εἰς Γλαῦκον, Αἰσχύλῳ δὲ καὶ εἰς πόλιν δράματος ἐξήρχεσε.

264. [189.]

Vita Homeri in Gal. Opusc. Myth. p. 283: Ὅμηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χῖόν τε καὶ Σμυρναῖον γενέσθαι, Σιμωνίδης δὲ Χῖον. ubi Wassenbergh censuit verba Χῖόν τε καὶ delenda esse, quemadmodum perhibet auctor vit. Hom. V ap. Westerm. Biogr. p. 28: τὸ δὲ γένος κατὰ μὲν Πίνδαρον Σμυρναῖος, κατὰ δὲ Σιμωνίδην Χῖος. at rursus alteram memoriam tuetur vita VI ib. p. 30 (Cram. An. Par. III 98, 13): Ἀναξιμένης καὶ Δαμάστης καὶ Πίνδαρος Χῖον τὸν Ὅμηρον ἀποφαίνονται καὶ Θεόκριτος. et similiter Tzetz. Exeg. II. p. 7. Pindarus igitur utramque poetae summi patriam testatus erat; poterat in diversis carminibus diversam famam sequi, id quod Sengebusch Dissert. Homer. I 167 statuit, sed multo verisimilius est, quod iam Boeckh existimavit, Pindarum Homeri, quem Smyrnae natum esse statueret, in Chio insula domicilium testificatum esse. Ac fortasse huc referendum est fr. 204 καὶ λιπαρῶ Σμυρναίων ἄστυ. Haec enim non possunt ad Pindari tempus referri, quo Smyrnae urbs nulla fuit, neque cum heroum laudibus convenit urbis memoria, sed cadunt haec bene in Homeri aetatem.

265. [189.]

Aelian. Var. Hist. IX 15: λέγεται δὲ καὶ εἶναι πρὸς τούτοις, ὅτι ἄρα ἀπορῶν (Ὅμηρος) ἐκδοῦναι τὴν θυγατέρα, ἔδωκεν αὐτῇ προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια, καὶ ὁμολογεῖ τοῦτο Πίνδαρος.

266.

Philodemus περὶ εὐσεβείας p. 17 ed. Gomperz: (Πίνδαρος δὲ . . . . (ὕ)πὸ Διὸς φοβηθέντος) μή τι . . . . . ὄπλα . . . . . Restitutio incerta, nam quae pagina praecedente leguntur, nimis obscura et attrita; videtur Philodemus ibi de Typhone dixisse, nec tamen haec conveniunt Typhoni: fortasse post hunc commemoraverat Cyclopas, quos Pindarus poterat dicere a Iove interemtos vel vinctos esse, ne alii fabricarentur arma (Πίνδαρος δεδέσθαι ὑπὸ Διὸς φοβηθέντος, μή τι . . . . . ἄλλω θεῶν ὄπλα κατασκευάσωσιν), quamquam vulgo Apollo perhibetur Cyclopas interfecisse, vid. Hesiod. ap. Schol. Theog. 142, Hygini Fab. 49. Quae sequuntur apud Philodemum: τὸν Ἀσκληπιὸν δ' ὕπὸ Διὸς κε(ραννα)θῆναι γέγρα(φεν) Ἡσίοδος κα(ὶ Πίνδ)αρος, referenda sunt ad Pyth. III 55 seq. Hesiodi versus etiam nunc extant fr. 49, Pindarus autem per totam hanc παρέκβασιν diligenter Hesiodi vestigia secutus est.

267.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 42 ed. Gomperz (Vol. Herc. coll. nov. T. II t. 91): (*Διόνυσον δὲ Ὅμηρος ἐν τοῖς ὕμνοις ὑπὸ*) *ληστῶν ἀλ(ῶ)ναι γράφει· καὶ Π(λνδα)ρος δὲ διέρχ(εται) περὶ τῆς λη(στεί)ας*. Supplevi haec de coniectura: apparet autem inter chartae p. 90 et 91 unam certe paginam interceptam esse. De Baccho Philodemum dicere verisimillimum est, Homerum autem (vid. Hymn. VII) testem huius famae adhiberi non est mirum, nam Philodemus vel potius Apollodorus *περὶ θεῶν*, quem ille descripsit, alibi quoque saepius hymnis Homericis utitur.

268.

Philodem. de Musica col. XX, ubi improbable dicit esse a Thaletā et Terpandro Lacedaemoniorum dissidia composita esse: *τοὺς ἐ(πὶ τῶν) ἀγώνων ἔ(τ)ερπεν ὁ Τέρ(παν)δρος· τοὺς δὲ Λάκωνας ἀ(π)ειθεῖν προα(ι)ρουμένους (τῷ) μαντίῳ κα(ι) [Hartung καινῷ] (λ)όγῳ δ' ἴσω(ς) προαχθέν(τ)α(ς) ἀποτεθεῖσθαι τὴν στάσιν· ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ μὲν κα(τὰ) Στησίχορ(ο)ν οὐκ ἀκρι(β)ῶ(ς) ἱστο(ρεῖ)ται, τ(ὸ) δὲ Π(ι)νδ(ά)ρειον, εἰ τῆς διχ(ον)οίας ἔπεισεν, οὐκ οἶδαμεν*. Dubium, utrum Stesichorus de Thaletā, de Terpandro Pindarus dixerit, an utriusque testimonium ad Terpandrum sit referendum. Omnino quaeritur, an Pindari nomen recte sit restitutum, nam fort. scribendum: *τὸ δὲ Τερπ(άν)δρειον εἰ τῆς διχονοίας ἔπαισεν, οὐκ οἶδαμεν*, ut philosophus dixerit, Stesichori testimonium de Terpandro Lacedaemonios reconciliante non satis dilucidum esse, Terpantri autem carmen, quo ad concordiam hortatus sit Lacedaemonios, utrum dissidia vere composuerit necne, incertum esse; igitur superstes etiam postera aetate fuisse Terpantri carmen foret censendum.

269. [191.]

Pausan. IX 30, 2: Ὁ δὲ Σακάδα τοῦ Ἀργεῖου τὸν ἀνδριάντα πλάσας, οὐ συνιῖς Πινδάρου τὸ ἐς αὐτὸν προοίμιον, ἐποίησεν οὐδὲν ἐς τὸ μῆκος τοῦ σώματος εἶναι τῶν αὐλῶν μείζονα τὸν αὐλήτην. Adde Plut. de mus. c. 8: γέγονε δὲ καὶ Σακάδας Ἀργεῖος ποιητῆς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων· τοῦτον καὶ Πίνδαρος μνημονεύει. Carmen, quod Pausanias *προοίμιον* vocat, Boeckh existimat *prosodium* fuisse, mihi videtur libro III Partheniorum insertum fuisse.

270. [193.]

Harpocrat. v. Ἄβαρις p. 1: Ἰππόστρατος μὲν γὰρ κατὰ τὴν τρίτην αὐτὸν Ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι, ὁ δὲ Πίνδαρος κατὰ Κροῖσον τὸν Λυδῶν βασιλέα, ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν π' Ὀλυμπιάδα.

271. [194.]

Origenes adv. Cels. III p. 126 Spencer: Καὶ πρῶτόν γε τὰ περὶ τὸν Προκοννήσιον Ἀριστέαν, περὶ οὗ ταῦτά φησι (Κέλσος). Εἰτ' Ἀριστέαν μὲν τὸν Προκοννήσιον ἀφανισθέντα τε οὕτω δαιμονίως ἐξ ἀνθρώπων καὶ αὐτὸς ἐναργῶς φανέντα καὶ πολλοῖς ὕστερον χρόνοις πολλὰ τοῦ τῆς οἰκουμένης ἐπιδημήσαντα καὶ θανμαστὰ ἀναγείλαντα καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπισκῆψαντος Μεταποντινῶν ἐν Θεῶν μοίρᾳ μένειν τὸν Ἀριστέαν, τοῦτον οὐδεὶς ἔτι νομίζει θεόν. Ἔοικε δ' εἰληφέναι τὴν ἱστορίαν ἀπὸ Πινδάρου καὶ Ἡροδότου κτλ. Cf. Aeneas Gaz. in dial. Theophr. p. 77.

272. [195.]

Vita Pindari Vrat. T. II p. 9 ed. Boeckh (Westerm. p. 98): ἐπέβαλε δὲ τοῖς χρόνοις Σιμωνίδου ἢ νεώτερος πρεσβυτέρω· τῶν γοῦν αὐτῶν μέμνηται ἀμφοτέρω περὶ πράξεων· καὶ γὰρ Σιμωνίδης τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν γέγραφε, καὶ Πίνδαρος μέμνηται τῆς Κάδμου βασιλείας. Boeckh con. τῆς Καμβύσου βασιλείας, Westermann ἔξερον, Schneider Ἀρείου, cf. etiam Eust. Prooem. 26.

273. [202.]

Schol. Apoll. Rhod. 1, 411: Αἰσωνὶς πόλις τῆς Μαγνησίας, ἀπὸ Αἰσωνος τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρός φησι καὶ Φερεινίδης. sed fortasse nihil aliud dicere voluit, quam Aesonem, Iasonis patrem, a Pindaro commemoratum esse (Pyth. IV 118).

274. [288.]

Quintil. X 1, 109: „Non enim pluvias, ut ait Pindarus, aquas colligit, sed vivo gurgite exundat (Cicero).“ Pindari enim mentio non tantum ad prius membrum restringenda est: poeta συνάγειν ὕδατα ὄμβρια dixisse videtur.

275. [289.]

Plutarch. de Pyth. orac. c. 18: Πίνδαρος δὲ καὶ περὶ τῆς μελωδίας ἀμελουμένου καθ' αὐτὸν ἀπορεῖν ὁμολογεῖ, καὶ θανάσκει, ὅτι * *. Ipse locus excidit.

276. [264.]

Plutarch. de sera Num. vind. c. 22 extr. de Neronis anima verba faciens: *προκειρισμένων δὲ καὶ ταύτη τῶν δημιουργῶν Πινδαρικῆς ἐχίδνης εἶδος, ἐν ᾗ κνηθεῖσα καὶ διαφαγοῦσα τὴν μητέρα βιώσεσθαι, φῶς ἔφασκεν ἐξαίφνης διαλάμψαι μέγα.* Locus obscurus, ac fortasse Pindari nomen omnino alienum.

277. [245.]

Theodor. Metoch. p. 282: *Τίνα δὲ τῶν ἐν μακραῖς συμβιούντων οὐσίαις οὐ κατατρέχουσι καὶ σπαράττουσι δὴ τινες Κῆρες ὀλβοθρέμμονες, φησὶ Πίνδαρος, μεριμναμάτων ἀλεγεινῶν* (cod. Mon. ἀλεγεινῶν). Ὀλβοθρέμμονες epitheton Κηρῶν parum conveniens videtur, credo poetam scripsisse: *Κῆρες ὀλβοθρεμόνεσσι μεριμναμάτων ἀλεγεινῶν.*

278. [251.]

Theodor. Metoch. 439: *Καὶ φέρειν ἀνάγκην ἔχοντες κατὰ Πίνδαρον ἀλλότρια μεριμνάματα καὶ κέαρ ἀλλοτρίας φύσεως* (φύσιος).

279. [249.]

Liban. Or. T. I 432 ed. Reiske: *πρὸς γὰρ τῷ τὰ δεύτερα τῶν προτέρων πεφυκέναι κρατεῖν, ὥς ἔφη Πίνδαρος, τὸ τὸν τετιμηκότα τοῦ περιυβρικότος εἶναι βελτίω μεγάλην ἰσχὺν εἰς τὸ λήθην ἐπιθεῖναι τοῖς φαυλοτέροις ἔχει.*

280.

Philo de caritate T. II 404 ed. Mang.: *Ἐπειτα δ' ὅτι προνήματος ὑπόπλεως ἀλόγου γενόμενος πᾶς ἀλαζὼν οὔτε ἄνδρα οὔτε ἡμίθεον μᾶλλον ἢ δαίμονα κατὰ τὸν Πίνδαρον ὑπολαμβάνει ἑαυτόν, ὑπὲρ τοὺς ὄρους τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀξιῶν βαίνειν.* ubi μᾶλλον δὲ δαίμονα corrigendum.

281.

Philo de providentia II p. 120 ed. Auger.: *Pro honore itaque, ut dixit olim Pindarus, silentium laetabundus suscipiam.*

282. [110.]

Philostr. Atheniensis Vit. Apoll. Tyan. VI 26: *τὴν δὲ πρόσω ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὰς πρώτας πηγὰς (Νεῖλου) ἄγουσαν, ἄπορον μὲν ἔλθεῖν φασιν, ἄπορον δὲ ἐνθυμηθῆναι· πολλὰ γὰρ καὶ περὶ δαιμόνων ἄδουσιν,*

οἶα καὶ Πινδάρῳ κατὰ σοφίαν ὑμνῆται περὶ τοῦ δαίμονος, ὃν ταῖς πηγαῖς ταύταις ἐφύστησιν ὑπὲρ ξυμμετρίας (τῆς ἀναβάσεως videtur excidisse) τοῦ Νείλου. cf. Phot. Bibl. 241 p. 331. Deus, quem Pindarus Nili fontibus praeesse finxit, Ganymedes videtur esse, vid. Schol. Arat. Phaen. 282: ὕδροχόος δὲ οὗτος δοκεῖ κεκλησθαι ἀπὸ τῆς πράξεως· ἔχων γὰρ ἔστηκεν οἰνοχόην καὶ ἐκχυσιν πολλὴν ποιεῖται ὕγροῦ, ἣτις εἰκάζεται τῷ νέκταρι τοῦ Γανυμήδους. τὸν Γανυμήδην γὰρ αὐτὸν ἔφασαν οἱ περὶ Πίνδαρον ἑκατοντόργυιον ἀνδριάντα (poeta ἑκατοντορόγγυιον videtur dixisse). ἀφ' οὗ τῆς κινήσεως τῶν ποδῶν τὸν Νεῖλον πλημμυρεῖν. Eundem Pindari locum respicit Philostr. Lemnius Imagg. I 5: Νεῖλος Αἰγυπτίον πλωτὴν ἐργασάμενος εὐκάρῳ τῇ γῇ χρῆσθαι δίδωσιν ὑπὸ τῶν πεδίων ἐκποθεῖς, ἐν Αἰθιοπία δέ, ὅθεν ἄρχεται, ταμίας αὐτῷ δαίμων ἐφέστηκεν, ὅφ' οὗ πέμπεται ταῖς ὥραις σύμμετρος· γέγραπται δὲ οὐρανομήκης ἐπινοῆσαι καὶ τὸν πόδα ἔχει πρὸς ταῖς πηγαῖς, οἶον, ὃ Πόσειδον, προσενέον· ἐς τοῦτον ὁ ποταμὸς βλέπει, καὶ αἰτεῖ τὰ βρέφη αὐτῷ πολλὰ εἶναι. Egit haud dubie de hoc loco Porphyrius in libro περὶ τῶν κατὰ Πίνδαρον τοῦ Νείλου πηγῶν. vid. Suidas v. Πορφύριος et Eudoc. 364. Pindaro videtur Aegyptiacae artis aliquod signum obversatum esse, quod secundum mystagogorum interpretationem Nili speciem exhibere ferebatur. Hartung haec refert ad hymnum in Ammonem.

283. [111.]

Phot. 74, 1 et Suidas v. Ἦρας δὲ δεσμονὸς ὑπὸ υἱέος. Πολιτείας β' οὕτω γραπτέον ... παρὰ Πινδάρῳ γὰρ ὑπὸ Ἥφαιστον δεσμεύεται ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντι θρόνῳ. ὅ τινες ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὑπὸ Διός. Καὶ φασι δεθῆναι αὐτὴν ἐπιβουλεύσαν Ἥρα κλεῖ. Κλήμεντος ἡ ἱστορία καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Κωμισταῖς ἢ Ἥφαιστῳ.

284. [141.]

Schol. Il. ξ 319: αὐτὴ δὲ (Δανάη), ὥς φησιν Πίνδαρος καὶ ἄλλοι τινές, ἐφθάρη ὑπὸ τοῦ πατραδέλφου αὐτῆς Προΐτου, ὅθεν αὐτοῖς καὶ στάσις ἐκινήθη.

285.

Fulgent. Mythol. I 12: „In huius (Apollinis) etiam tutelam corvum ponunt, ... sive quod in horoscopicis libris, secundum Anaximandrum, sive etiam secundum Pindarum, solus inter omnes aves sexaginta quatuor significationes habet vocum.“ quae fides

his habenda sit, satis incertum. Fortasse in commentariis ad Pyth. III 28 tale quid olim legebatur.

286. [117.]

Schol. Aesch. Eum. 11: *χαριζόμενος Ἀθηναίοις καταχθῆναι φησιν* (Aeschylus) *αὐτὸν ἐκείσε Ἀπόλλωνα, κακείθεν τὴν περιτομήν αὐτῷ εἶναι, ὃ δὲ Πίνδαρος ἐκ Τανάγρας τῆς Βοιωτίας.* Müller coni. *Τεγύρας* Orchom. p. 147.

287. [120.]

Iulianus Epist. XIX: *Πινδάρῳ μὲν ἀργυρέας εἶναι δοκεῖ τὰς Μούσας, ὁλοῦναι τὸ ἐκδηλον αὐτῶν καὶ περιφανὲς τῆς τέχνης εἰς τὸ τῆς ὕλης λαμπρότερον ἀπεικάζοντι.* Cave haec referas ad Isthm. II 8.

288. [121.]

Liban. Epist. XXXIV: *Ὁ μὲν Πίνδαρός πον φησὶ μῆλων τε χρυσῶν εἶναι φύλαξ, τὰ δὲ εἶναι Μουσῶν, καὶ τοῦτον ἄλλοτε ἄλλοις νέμειν.*

289. [234.]

Stob. Flor. CXI 12: *Πινδάρου Πίνδαρος εἶπε τὰς ἐλπίδας εἶναι ἐργηγορότων ἐνύπνια.* Cf. Eust. Opusc. p. 124, Boiss. Anecd. Nova 140, Plut. Erot. 16: *καὶ οὐχὶ ὥς τις εἶπεν, αἱ ποιητικαὶ φαντασθαὶ διὰ τὴν ἐνάργειαν ἐργηγορότων ἐνύπνια εἰσιν.* Fort. *apophthegma* potius fuit, tribuiturque ab aliis Aristoteli (Diog. L. V 18), ab aliis Platoni (Aelian. V. H. XIII 29).

290. [208.]

Pausan. V 22, 6: *Λέγεται δὲ ἐς μὲν Κόρκυραν, ὡς μυχθεῖη Ποσειδῶν αὐτῇ, τοιαῦτα δὴ ἕτερα ἦσε Πίνδαρος ἐς Θήβην τε καὶ ἐς Δία.* Unger Thebana Parad. p. 66 ad Isthm. VIII 18 retulit, de qua re ambigi potest, sed quod dicit Tzetz. Exeg. II. p. 132: *λαβὼν δὲ ὁ προρρηθεὶς Ἀσωπὸς πρὸς γάμον Μετώπην τὴν Λάδωνος θυγατέρα, καθά φησι Πίνδαρος, ἐκ ταύτης γεννᾷ Θήβην, Κέρκυραν, Αἰγίναν τὴν μητέρα τοῦ Αἰακοῦ, Σαλαμίνα, Ἀρπινναν, Νέμεαν, Κλεώνην* ad Ol. VI 84 pertinet, vid. ibi schol.

291.

Probus ad Virg. Ecl. VII 61: „Pindarus initio Alciden nominatum, postea Herculem dicit ab Hera, quam Iunonem dicimus, quod eius imperiis opinionem famamque virtutis sit consecutus.“

Idem veriloquium Matris secutus est, vid. Diod. Sic. I 24: Ἄλκαϊον ἐκ γενετῆς καλούμενον ὕστερον Ἡρακλέα μετονομασθῆναι, οὐχ ὅτι δι' Ἦραν ἔσχε κλέος, ὥς φησιν ὁ Μάτρης, ἀλλ' ὅτι τὴν αὐτὴν ἐξηλωκὼς προαίρεσιν Ἡρακλεῖ τῷ παλαιῷ τὴν ἐκείνου δόξαν ἄμα καὶ προσηγορίαν ἐκληρονόμησε. idem tamen IV 10: Διόπερ Ἀργεῖοι πνυθόμενοι τὸ γεγονὸς Ἡρακλέα προσηγόρευσαν, ὅτι δι' Ἦραν ἔσχε κλέος, Ἄλκαϊον πρότερον καλούμενον. cf. oraculum ap. Tzetz. Lycoph. 662: Ἡρακλέα δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει, ἐξ Ἦρας γὰρ ἐν ἀνθρώποις κλέος ἄφθιτον ἔξεις. quod quidem oraculum alii (vid. Schol. II. ξ 323) sic proferunt: ἦρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κ. ἀ. ἔξεις. Alii porro Herculem vocatum perhibebant, quod ἄριον κλέος ἔσχεν, vid. Cram. An. Ox. II 445. Cf. praeterea Et. M. 435, 3 et Suid. v. Ἡρακλῆς.

292. [226.]

Plato Theaetet. 173 D: Ἀλλὰ τῷ ὄντι τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ πόλει κίτται αὐτοῦ καὶ ἐπιδημεῖ, ἡ δὲ διάνοια ταῦτα πάντα ἡγῆσάμενη σμικρὰ καὶ οὐδέν, ἀτιμάσασα πανταχῇ φέρεται (πέτεται δ, et ABC in marg.) κατὰ Πίνδαρον, τὰ τε γὰς ὑπένερθε (Ξ corr. ἐπὶπερθεν) καὶ τὰ ἐπίπεδα γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὑπερ ἄστρονομοῦσα καὶ πᾶσαν πάντῃ φύσιν ἐρευνωμένη τῶν ὄντων ἐκάστου ὅλου, εἷς τι τῶν ἐγγὺς οὐδὲν αὐτὴν συγκαθιῖσα. unde descripserunt Iamblich. Protrept. 212. Euseb. Pr. Ev. XII 28 p. 602 et XIII 13 p. 672. nisi quod posteriore loco sequitur Clem. Alex. Str. V 707 πέταται κατὰ Πίνδαρον τὰς τε γὰς ὑπένερθεν οὐρανοῦ τε ὑπερ ἄστρονομῶν καὶ πᾶσαν πάντῃ φύσιν ἐρευνώμενος (Ἡ ἐρευνώμενος). Adde Theodoret. Gr. Aff. Cur. XII 169, 11: πανταχῇ πέταται (D ποτᾶται) κατὰ Πίνδαρον, τὰ τε γῆς ὑπένερθεν (C ὑπερθεν) καὶ τὰ ἐπίπεδα γεωμετροῦσα, οὐρανοῦς τε ὑπεραστρονομοῦσα καὶ πᾶσαν πάντῃ φύσιν διερευνωμένη. Porro Galen. Protr. c. 1: τὰ τῆς γῆς νέρθεν καὶ τὰ ὑπερθε τοῦ οὐρανοῦ κατὰ Πίνδαρον ἐπισκοπεῖ. Respicit etiam M. Antonin. II 13: οὐδὲν ἀθλιώτερον τοῦ πάντα κύκλῳ ἐκπεριερχομένου καὶ τὰ νέρθεν γὰς, φησίν, ἐρευνῶντος, et Porphy. de abstin. I p. 62. Macar. ap. Walz Arsen p. 444 τὰ γῆς ἐνερθεν καὶ τὰ ἐπὶ πέδον. λείπει οἶδεν ἐπὶ τῶν πολυπραγμόνων. Plato fortasse plura quam quae notavi ex Pindaro sumsit, sed res satis incerta, neque nos iuvant reliquorum scriptorum loci, qui fere a Platone suspensi sunt. Certe non licet Pindari versus instaurare, quamquam ausus est Hartung:

ὅς πέταται τὰ τε γὰς ἐνερθεν καὶ ὑπερθεν ἐρευνῶν
οὐρανοῦ θ' ὑπαὶ ἄστρον.

293.

Schol. Pyth. XI 5: ἔτε εἰς τὸν ἄδυτον, ὅς ἐστι χρυσέων τριπόδων θησαυρός· πυκνῶς δὲ τίθησιν ὁ Πίνδαρος κατὰ τὸ ἀρσενικὸν τὸν ἄδυτον. perperam schol. illum locum interpretatur, neque quod dicit Pindarum τὸν ἄδυτον saepius adhibuisse veri est simile, tamen haud dubie alios quosdam locos ex perditis nunc poematibus respexit, ubi veteres magistri ἄδυτον ἀρσενικῶς dictum sibi deprehendere visi sunt; nam quae supersunt exempla huius vocabuli ἐνὶ ὁδοῦ ἐξ ἄδύτου vel σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ nulli errori obnoxia.

294. [138.]

Et. M. 60, 37: Ἀλέρα καὶ Ἐλέρα (Tityi mater) . . . Ἀλέρα δὲ παρὰ Πινδάρῳ, ὅλον· Ἀλέρας ὅζον. sic cum Hemsterhusio scripsi, v. ὥσόν (Va et Flor. υῖόν).

295. [203.]

Steph. Byz. Ἀπέσας . . . ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πίνδαρος καὶ Καλλίμαχος ἐν τρίτῃ.

296. [268.]

Suidas v. Ἀράχνη· θηλυκῶς τὸ ὕφασμα, ἀράχνης ἀρσενικῶς τὸ ζωῦφιον. . . . εἴρηται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ παρὰ Καλλίᾳ. Eadem Bekk. An. I 442, 1, nisi quod Καλλίῳ ibi legitur: videtur Callimachi nomen substituendum, nam ex Calliae Cyclopibus infra affertur ἀραχνικός. Quod ibidem Callimachium adhibetur ἔργον ἀράχνα fortasse huc transferendum, ut locus hunc in modum conformetur: καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ· ἔργον ἀράχνεω. ἀπὸ τῆς ἀράχνης ὀρθῆς· λέγουσι δὲ καὶ ἀραχνικόν, Καλλίας Κύκλωψιν. Sin Callimachi exemplum loco non movebis, cum Schneidero ἔργον ἀραχναίων scribendum.

297. [270.]

Eust. ad Od. 1406, 14: τὸ διαβάλλειν δὲ οὐ μόνον συκοφαντικὸν ἔχει νοῦν, ὅθεν καὶ ἡ διαβολή, καὶ ὁ παρὰ Πινδάρῳ διάβολος ἄνθρωπος. Idem ad Il. 128, 38: ἡγεμονεύς καὶ ἡνιοχεύς καὶ ὁ ἐκ τοῦ Ἀλκαῖος Ἀλκεύς, ὅθεν καὶ Ἀλκείδης Ἡρακλῆς, καὶ ὁ ἐκ τοῦ παρὰ Πινδάρῳ διάβολος κοινῶς διαβολεύς. Mirum profecto vulgare hoc vocabulum, quamquam apud antiquiores non fuit frequentatum, Pindari auctoritate firmari: magis etiam mirum, quod διαβολεύς vulgo usitata, διάβολος rarior forma dicitur: videtur Eustathius antiquioris grammatici sententiam

falso interpretatus esse, qui dixerat a Pindaro formam διαβολ-
λεὺς loco vulgaris διάβολος esse adhibitam, quod olim lectum esse
Pyth. II 76 conieci. Sed fortasse Eustathii testimonium omnino
reiiciendum, potuit enim haec memoria vacillans scribere.

298.

Schol. Arist. Av. 930: ἐμὴν τεῖν· χλευάζει τῶν διθυραμβο-
ποιῶν τὸν συνεχῇ ἐν τοῖς τοιοῦτοις Δωρισμὸν καὶ μάλιστα τὸν
Πίνδαρον, συνεχῶς λέγοντα ἐν ταῖς αἰτήσεσι τὸ ἐμὴν. Pindarum
quod dicit, finxisse videtur.

299. [271.]

Et. Gud. 193, 9 et Et. Flor. Miller Misc. 327: Ἐξεστηκως
διχῶς λέγεται παρὰ Θουκυδίδη καὶ Πινδάρῳ (Fl. περὶ Πινδάρου),
ὅτε μὲν τὸ μαίνεσθαι καὶ ἐκφρονα εἶναι, ὅτε δὲ τὸ ὑπαναχωρεῖν
καὶ ὑπεξέρχεσθαι ἢ ἀφίστασθαι (ἢ ἀφ. om. Flor., sed recte ad-
dit δηλοῖ).

300. [272.]

Et. M. 354, 59: Ἐπέτειον· ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους· ἔπετος (V ἐπέ-
ον
τος καὶ ἐπέτειος) γὰρ δεῖ λέγεσθαι τὸν ἐνεστῶτα καιρὸν, οὐχὶ διὰ
τοῦ φ, ἀλλὰ διὰ τοῦ π, ὥς φησι Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης. Ῥη-
τορικῇ. Scribendum videtur ἐπ' ἔτος γὰρ καὶ ἐπέτειον κτλ., ut
hoc exemplum ex Pindaro, illud ex Demosthene attulerit gram-
maticus, ut a prava, quam existimabat, aspiratione detereretur.
Similia leguntur ap. Bachmann. An. I 227, 32 (ubi ἔτος γὰρ
δεῖ λέγειν), Cram. An. Par. IV 169, 9, Zonar. 809, Suid. v.
ἐπέτειον, quibus adde Cyrillum in Cod. Vind. n. 319: ἐπέτειον
ἐπὶ τοῦ νῦν ἔως ἔτους· ἐπέτος γὰρ δεῖ λέγειν τ. ἐ. κ. οὐχὶ ἐφέτος,
ὡς φ. Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης.

301.

Schol. Il. ω 277: Καὶ Πίνδαρος τὰ ᾄσματα ἔντεά φησιν· ἱπ-
πείοις ἔντεσι μεταῖσσω. Ex perduto aliquo carmine haec
verba petita, neque ex Ol. XIII 29 τίς γὰρ ἱππείοις ἐν ἔντεσιν
μέτρα κτλ. detorta.

302.

Schol. Pind. Ol. VII 86: ξανθὰν δὲ κατὰ τὴν ἔμφασιν ἔφη
ὁ Πίνδαρος νεφέλῃ τὴν ἔγκλον χρυσοῦ, καθὸ καὶ τὴν ὕδωρ ἔχου-
σαν ζοφώδη. videtur enim scholiasta hoc item ex Pindari ali-
quo carmine petivisse, nisi forte, quandoquidem vulgare est voca-
bulum, ζοφώδη καλοῦσιν aut scripsit aut scribere voluit.

303.

Cram. An. Ox. IV p. 329, 17: τὸ Καρβάν παρασύνθετον, Καριβόος, Καριβόαν καὶ Καρβάν, μόνον τὸ Εὔαν (Εὐάν?) θηλυκὸν παρὰ Πινδάρῳ. fort. huc pertinet Hesych.: Εὐάν· ὁ κισσὸς ὑπὸ Ἰνδῶν. Sed L. Dindorf coni. Εὐνάν, coll. Bekk. An. III 1376: Εἰς ἄν θηλυκὸν οὐκ ἔχομεν· τὸ εὐνάν, εὐνᾶνος, ὃ παρατίθενται τινες ὡς θηλυκόν, νομίζοντες τὴν γυναιῖκα σημαίνειν, δεικνύσι Λούπερκος ἐν τῷ περὶ γενῶν, ὅτι ἀρσενικοῦ γένους ἐστίν.

304. [273.]

Etym. M. 404, 21: Ἐχέτης ὁ πλουσίος, ὡς Πίνδαρος.

305. [274.]

Eust. II. ξ 975, 48: ἔστι δὲ καὶ γυμναστικὴ λέξις τὸ ἀλείφειν, ἐπεὶ καὶ οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες εἶχον ἔλαιον, ἐξ οὗτινος ἡλαιοῦντο, εἰπεῖν κατὰ Πίνδαρον.

306. [143.]

Schol. II. φ 22: καὶ Πίνδαρος ἰχθὺν παιδοφάγον ἐπὶ τοῦ κήτους. Cf. Eust. 1221, 35. Choeroboscus I 423 (Bekk. An. III 1232) ἰ παιδοφύγα. Ceterum Ioannes Alex. τον. παραγγ. 12, 26 ἰχθὺν apud Pindarum acui dicit.

307. [113.]

Lucian. Imagg. c. 8: Συνεπιλήψεται δὲ τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής, ὥστ' ἰοβλέφαρον ἐξεργάσασθαι (τὴν Ἀφροδίτην). sic scribendum, vulgo ὡς τὸ βλέφαρον, sed ἰοβλέφαρον latere iam Solanus vidit; cf. Lucian. Imagg. c. 26: ἔτερος δὲ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην εἶπε.

308. [275.]

Schol. Pind. Nem. II 17: ὀρειᾶν Πελειάδων . . . ἔνιοι διὰ τὸ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ Ταύρου εἰσθαι, κατὰ ὕφεσιν τοῦ ὕ, ὡς καὶ τὸ Κλεὸς ἔκατι, ἀντὶ τοῦ Κλειοῦς (haec ultima addit R). Corrupte Et. M. 517, 25 et Et. Gud. 526, 3: κλέος· Πίνδαρος οὐκ οἶδα ὅπου, φησὶ κλεός· κελὸς καὶ συγκοπῇ κλεός. δὲ ὕναί σε δεῖ. Lobbeck Pathol. I 303 pro κελὸς recte Κλεός emendat et putat grammaticum errore deceptum respexisse Nem. III 83 Κλειοῦς ἐθελούσας, ubi nonnulli libri κελὸς vel κλέος exhibent. Neque vero Pindarus clausulam nominis correpte extulit, sed antiquior scriptura pro Κλειοῦς ἔκατι ostendebat Κλεός.

309. [212.]

Steph. Byz. v. *Κρήστων, πόλις Θράκης ... ὁ πολίτης Κρηστωναῖος παρὰ Πινδάρῳ*. Meineke probabiliter coni. *Πεισάνδρῳ*.

310. [276.]

Schol. Hom. II. ο 137: *μάρη γὰρ ἡ χεὶρ κατὰ Πίνδαρον*. cf. Schol. Lips. II. γ 307.

311. [278.]

Apollon. Lexic. Hom. 117, 25: *ξεινοδόκος* ... ὁ δὲ *Πίνδαρος* ξεινοδόκησέν τε δαίμων· ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε. Cf. Etym. M. 610, 47 et Et. Gud. 414, 36, ubi Simonidi per errorem tribuitur ξεινοδόκησε *Τελαμών*, Pindaro autem versus Simonideus. Pariter Zonar. 1415 (Mingarelli Codd. Nan. 496) ex Simonide ξ. τε λαβῶν affert.

312. [279.]

Schol. Hom. II. χ 51: ubi A τὸ ὀνομάκλυτος ὡς τοξόκλυτος deinde V: *ἔστι γοῦν παρὰ Πινδάρῳ τὸ θηλυκὸν αὐτοῦ ἐν παρωνύμῳ χαρακτῆρι· ὀνομακλύτα γάρ ἐστιν*. at B: *κατὰ σύνθεσιν οὖν ἐστίν, ὡς τὸ τοξόκλυτος παρὰ Πινδάρῳ καὶ περικλυτος*.

313. [267.]

Schol. Eurip. Phoen. 683: *ἔκτισαντο ἀντὶ τοῦ ὄκησαν, ὡς το Ὀρεικίτου* (codd. ὀρεικίτου, edd. Iunt. Bas. ὀρυκτῇ τοῦ) *συνὸς παρὰ Πινδάρῳ ἀντὶ τοῦ ὀρειοίκου*. et ad v. 687 *φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος ὀρεϊκίτον σὺν τὸν ἐν ὄρει οἰκοῦντα*. Cf. etiam Schol. Pind. Pyth. II 31: *καθάπερ φησὶ καὶ ἐν ἄλλοις ὁ Πίνδαρος Ὀρεικίτον συνός*. et Schol. Eurip. Orest. 1621: *καὶ τὸ συνὸς ὀρεικίτου παρὰ Πινδάρῳ*.

314.

Cramer An. Ox. IV 309, 20: *Ἐπὶ τῆς περὶ Πίνδαρος περίοδον* (Nem. XI 40) *ἔφη ἀντὶ τοῦ περιόδον καὶ περιέναι τετρασυλλάβως*. quamquam hoc fortasse ex Attico sermone petitum est exemplum: velut Thucyd. I 30, 3 *περιόντι τῷ θέρει* scripsit, ubi minime opus est mutatione *περιμόντι*, quam huius consuetudinis immemores critici commendant.

315. [287.]

Serv. ad Virg. Aen. V 830: „*Fecere pedem*, i. e. podium, hoc est funem, quo tenditur velum, quod (l. *quem*) Graeci *πόδα* vocant, ut est apud Pindarum et Aristophanem.“

316. 317. [182. 183.]

Eust. Π. λ 877, 55: εἰτά φησιν (Aristophanes Byz.) ὡς καὶ Πίνδαρος που τὰς Διομήδους ἵππους πρόβατα καλεῖ, τὴν φάνην αὐτῶν λέγων προβάτων τράπεξαν (cf. praeterea ad Od. 1649, 5)· οὕτω δέ που, φησί, καὶ ἐπὶ τοῦ Πηγάσου ποιεῖ. quod videtur factum in carmine aliquo, ubi Bellerophontem celebravit, cf. Horat. Carm. IV 2, 14: „Per quos cecidere iusta Morte Centauri, cecidit tremendae flamma Chimaerae.“

318. [281.]

Choeroboscus II 555 (Bekk. An. III 1287): Σημειούμεθα . . . καὶ τὸ ξερῖσθαι ἔπος παρὰ τῷ σοφῷ Πινδάρῳ. Cf. Cram. An. Ox. IV 185, 16 et 415, 5. An. Par. IV 226, 16.

319. [282.]

Schol. Hom. ξ 24 ubi BL: σκοτίον τὸν ἐξ ἀδασουχῆτων γάμων νόθον λέγει, τὸ δὲ κύριον ὄνομα Σκοτίλος. ABL: σκοτίον ὡς λόγιον, τὸ δὲ κύριον πρὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξείαν καὶ παροξύνεται παρὰ Πινδάρῳ. cf. Cram. An. Par. III 284, 4.

320. [283.]

Et. M. 172, 10: καὶ παρὰ τούτων Δωρικῶς τουτάκι, ὡς παρὰ Πινδάρῳ· Τουτάκι πεξαμένης. Boeckh τουτάκι τε ξαμενής, ego παῖς ἀμενής.

321. [284.]

Et. M. 249, 50 et Zonar. 466: δαυλός, ὁ δασύς, παρὰ τὸ δάσος γίνεταί ῥῆμα δασῶ, ὡς τεῖχος τειχῶ, ἀφ' οὗ Πίνδαρος τετελχεται. Gaisford scripsit τετελχισται, quod est Isthm. V-44, Pyth. VI 9, contra mentem grammatici, sed potuit ille errare.

322. [219.]

Eustath. ad Dionys. Per. 467 de Sicilia Trinacria dicta, διὸ καὶ Λυκόφρων τριδαιρον νῆσον λέγει αὐτὴν καὶ ὁ Πίνδαρος τριγλώχινα, nisi forte erravit, nam Choeroboscus Bekk. An. III 1424 Callimachi versum adhibet: Τριγλώχιν ὀλοῶ νῆσος ἐπ' Ἐργελάδῳ.

323.

Schol. Pind. Pyth. II inscript.: καταφέρεσθαι γὰρ φησί πως τὸν Πίνδαρον εἰς τὸ τὰς μὲν Ἀθήνας λιπαρὰς προσαγορεύειν, τὰς δὲ Θήβας χρευσαρμάτους.

324.

Galen. commentario in Hippocr. praedict. I. T. VIII, p. 782: τὸ γὰρ σκότος εἰρησθαι ψέφας καὶ παρὰ Πινδάρῳ. Suspiscatus sum hoc nomen Isthm. VI 62 restituendum esse, ac fortasse aliis quoque locis oblitteratum, ubi nunc σκότος legitur. Neque enim credo Galenum errore ψέφας Pindaro adscripsisse, cum ψεφεινός poetae auctoritate munitum esset, quemadmodum in Et. M. 818, 34 vulgo legitur ψέφος γὰρ τὸ σκότος φησὶ Πίνδαρος Ἀριστοκλεῖ, ubi post σκότος stigme ponenda, vid. ad Nem. III, 41.

325. [285.]

Et. M. 304, 3: Κέρατα γὰρ καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὥς φησὶ Πίνδαρος· Ὑψικέρατα πέτραι, ἀντὶ τοῦ ὑψηλὰ ἀκρωτήρια (ἐχουσαν). Cf. Et. Gud. 315, 12, Zonar. 1185, Eustath. Prooem. 27. Fort. Delum insulam dixit; imitatur Arist. Nub. 596: Δήμιε Κυνθίαν ἔχων ὑψικέρατα πέτραι.

326. [220.]

Galen. de puls. diff. VIII 681 ed. Lips. (T. III p. 38 ed. Bas.): Καίτοι γε οὐδ' ἀπὸ τῶν κυρίων ὥς ἔτυχε μεταφέρειν ἔξεστιν οὐδὲ τοῖς ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ Πίνδαρος ἢ τις ἢ (vulgo εἴη τις ἢ) Ὡκεανοῦ τὰ πέταλα τὰς κρήνας λέγων, οὐκ ἐπαινεῖται.

Quae Tzetz. Chil. I 8 Pindarum dicit narravisse de Alcmæone Croesi thesauris inhiantē (fr. 192 Boeckh), segregavi, nam haec petita sunt ex commentariis in Pyth. VII 1. — Item a Pindaro alienum est, quod quamvis poeta non nominato idem Tzetz. Allegor. II. v. 407 perhibet (Matranga Anecd. 14): Εἵπερ μὴ ὑπεδέξατο τούτους Ἀντήνωρ πρῶτον, ὅστις ὑστέρως ἔλαβε καὶ δωρεὰς πρεπούσας· τῆς Τροίας πορθουμένης γὰρ ἔσωσαν πάντα τούτου, καὶ πλεῖστα δῶρα καὶ τεργνὰ δεδώκασιν ἐκείνῳ. ad ultimum hunc versum ascriptum scholion ap. Cram. An. Ox. III 378, 1: τούτου μέμνηται Πίνδαρος. sed haec petita sunt ex schol. Pyth. V 108. Similis ratio Tzetz. Chil. IV 390: Ῥόδιόν ἐστιν ὄρος, τὴν κλῆσιν Ἀταβύριον, χαλκᾶς πρὶν ἔχον βόας, αἱ μυκηθμόν ἐξέπεμπον χωρούσης Ῥόδῳ βλάβης· Πίνδαρος καὶ Καλλίμαχος γράφει τὴν ἱστορίαν. haec enim manifesto petita ex Schol. Ol. VII 159. — Item delevi Fr. 200 Boeckh ap. Schol. Soph. Oed. Reg. 899: Ἀβαι, τόπος Ἀνκίας, ἐνθα ἱερόν ἐστιν Ἀπόλλωνος· ἢ διὰ τῶν

σημείων (cod. ηδ'~σαμ~ι, unde Boeckh διὰ τῶν Ἰαμίδων legendum suspicatus est), ὅτι καὶ ἐκεῖ μαντεύονται, ὡς καὶ Πίνδαρος. nam duo diversa sunt scholia, quorum prius ad Abas, alterum ad Olympiam et proxima Sophoclis verba (οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν) pertinet: idque plane firmat cod. G apud Dindorfium Schol. Soph. T. II; cf. etiam Schneidewin in Iahnii Ann. LXV, p. 505. Respexit hic scholiasta Pind. Ol. VI 5 et VIII 2. — Porro seclusi, quod olim ex Iohanne Siceliota Rh. Gr. T. VI, p. 395 recepi: πέντε τάξεις γλυκύντης ἐννοιῶν, ἐν αἷς κατὰ Πίνδαρον οἷς χαίρει τις, τοῦτοις καὶ τιμώμενος ἥδεται. descripsit enim haec ex Gregorii presbyteri vita Greg. Nanzianz. p. 2: εἰ γὰρ τὸ οἰκεῖον πιέξει πᾶν, κατὰ Πίνδαρον, οἷς ἕκαστος ἥδεται, τοῦτοις δῆπου καὶ τιμώμενος γάννυται, temere novissima verba Pindaro tribuens, cum prior sententia ex Pindaro (Nem. I 53) sit petita.

Non magis alia recepi quae leguntur apud Eustathium, velut quod est in Prooem. 21: οὕτω δὲ καὶ τὸ πρὸν Λωρικὸν ἀποροῖτο ἂν, διὰ τί μὴ περιήγαγε τὸ πρὶν εἰς τὴν διὰ τοῦ ἡ γραφήν, ubi errore aliquo deceptus esse videtur Eustathius. Quod idem dicit Eust. Od. 1404, 22: καὶ αὐτοδιδάκτους εἶναι φησί (τοὺς ἀοιδούς) καὶ ὡς εἰπεῖν θυμοσόφους, καὶ κατὰ Πίνδαρον αὐτόθεν φνῆ εἰδότας. referendum ad Ol. II 86. — Quae leguntur ap. Eust. Il. 381, 38: καὶ ὅτι Πίνδαρος ζηλώσας νίκη μίγνυσθαι τὸ νικᾶν καὶ ἔργῳ μίγνυσθαι τὸ ἐργάζεσθαι καὶ ἕτερα τοιαῦτα. cf. ad Od. 1428, 34: μίγνυνται ἀθληταί, Πινδαρικῶς εἰπεῖν, νίκαις. ea exempla ficta sunt haud dubie. — Nec magis ambigere licet de alio loco Eust. Il. 346, 5: εἰ δὲ καὶ Τυφάων ὃ αὐτὸς ὀνομάζεται, καθὰ καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου δηλοῦται, τετραχῶς ἄρα σχηματίζεται τὸ δαιμόνιον. Τυφωεύς γὰρ καὶ Τυφάων, Τυφάονος, ὅθεν τὸ Τυφαονίων ἀλαλητῶν (Oppiani est, vid. Eust. Od. 1659, 51), καὶ κατὰ κρᾶσιν Τυφῶν, καὶ ὡς ἐν δικαταληξίᾳ Τυφῶς. Sunt haec ad commentarios in Pindarum referenda. — Quod dicit Tzetzes Epist. p. 23 ed. Pressel: εὐπαλάμων τε ὕμνων τελοῦντι κατὰ Πίνδαρον τέκτονι Cratini est, vid. Aristoph. Eq. 530. De aliis vid. Boeckh T. II 1 p. XXIX seq. et T. II 2 p. 685 seq. — Et. Flor. Miller Misc. 229: ὄρη Θισσαλίας κύκλῳ περιέχοντα ταύτην, Πήλιον, Ὅσσα, Ὀθρυς, Ὀλυμπος· Πίνδαρος· non ex scholiis Pindaricorum carminum, sed ex commentario in Apollonii Argonautica petitum videtur, ac Πίνδος corrigendum esse apparet. Pindaro quod mireris Plutarchus quamvis dubitanter verum pervagatum attribuit:

Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ λιπὸς πλείους

de Pyth. orac. c. 22: οὐ γὰρ εἶχεν Ὅμηρος τὴν αὐτὴν Πινδάρου διάνοιαν, εἶγε Πινδαρος ἦν ποιήσας· θεοῦ κτλ. At tragici poetae esse docet Orion V 4, ubi huic versui praemissum ἐκ τοῦ Θυέστου, poetae quidem nomine non addito. Cum et Sophocles et Euripides Thyestem scripserint, cumque Orion illo loco utriusque poetae sententias composuerit, neque turbarum immune sit cap. V, consentaneum, nostros grammaticos in diversas partes discedere: Schneidewin trimetrum Sophocli, Nauck Euripidi adiudicat. — Quod Iulian. Misop. 369, B adhibet: εἰ δὲ τοσαῦτα μέτρα θέρους ἦν παρ' ὑμῖν τοῦ νομίσματος, τί προσδοκᾶν ἔδει τηνικαῦτα, ἡνίκα, φησὶν ὁ Βοιωτίος ποιητής, χαλεπὸν γενέσθαι τὸν λιμὸν ἐπὶ τῷ δράγματι. Meineke comico alicui poetae tribuit (P. Com. V 1, p. 374), sed apertum aut Hesiodum aut Pindarum dici: mihi quidem hemistichium Hesiodium fuisse videtur:

Χαλεπὸς δ' ἐπὶ δράγματι λιμός.

Pindari fortasse fr. delitescit ap. Schol. Il. β 373: ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ μεταφορά, οἱ σὺν τῷ μύειν τοῦ φωτὸς στερίσκονται. ubi cod. V addit: ὅθεν ἔτι ὀφθαλμὸν ἔσσεσθαι τὴν Ἑλλάδα ἔφα, καὶ Σικελίας τ' ἔσαν ὀφθαλμοί (vid. Pind. Ol. II 9) conieci olim: ὀφθαλμὸν ἔσσεσθαι νιν Ἑλλάδος ἔφα. — De aliis versibus, qui probabiliter ad Pindarum referri possunt, vide *Fragmenta Adespota*.

EPIGRAMMA.

*Χαῖρε δις ἡβήσας καὶ δις τάφου ἀντιβολήσας,
 "Ἡσίود", ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.*

Epigramma hoc legitur apud Proclum ad Hesiod. p. 7 ed. Gaisf. Ὁρχομένιοι δὲ ὕστερον κατὰ χρησμὸν ἐνεγκόντες τὰ Ἡσιόδου ὅσα δάπτονται ἐν μέσῃ τῇ ἀγορᾷ, καὶ ἐπέγραψαν τάδε· Ἄσκη μὲν πατρὶς πολλήλῃος, ἀλλὰ θανόντος ὅσῃα πληξίππων γῇ Μινῶν κατέχει Ἡσιόδου, τοῦ πλείστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστίν, ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασάνοις σοφίης. Ἐπέγραψε δὲ καὶ Πίνδαρος· χαῖρε κτλ. eademque totidem verbis Ioh. Tzetz. vit. Hes. p. 17. Omnino vita Hesiodi, quae Proclo tribuitur, huic abiudicanda: est enim prorsus indigna homine hoc erudito et modesto: nugae et convicia, quibus inquinata est, satis superque testificantur a Tzetzæ esse conscriptam (vidit hoc etiam Rose Aristot. Pseudepigr. 508 seqq.), atque congruit mirum in modum cum altera vita, quae ipsius Tzetzae nomen prae se fert, si a paucis quibusdam discesseris, velut quae leguntur de sacerdote caupone: haec aut sobrii iudicii librarius praetermisit, aut Tzetzes cum opusculum suum retractaret addidit. Proclus de vita et carminibus Hesiodi nihil commentatus erat, id ipsum Tzetzes p. 10 ei opprobrio vertit, itaque ut hoc suppleret, haec praemisit, aliunde ut solet furatus, quae alicuius momenti sunt. Repetitum autem est hoc epigramma ex Aristotelis libris de Orchomeniorum republica, quod cognovimus ex Append. Proverb. IV 92: Τὸ Ἡσιόδειον γῆρας· Ἀριστοτέλης ἐν Ὁρχομενίων πολιτείᾳ δις τεθάρθαι φησὶ τὸν Ἡσίοδον καὶ ἐπιγράμματος τοῦδε τυχεῖν· Χαῖρε κτλ. παρόσον τό τε γῆρας ἀπέβη καὶ δις ἐτάφη· Pindari ibi nomen non commemoratur, sed tuetur Suidas: Τὸ Ἡσιόδειον γῆρας· ἐπὶ τῶν ὑπεργῆρων· φέρεται γάρ καὶ ἐπίγραμμα Πινδάρου τοιοῦτον· Χαῖρε κτλ. Aristotelis hoc libro etiam Tzetzes utitur p. 15, de Stesichori et Hesiodi necessitate verba faciens, quem librum ea levitate atque audacia, qua a nostri demum saeculi hominibus superatur, philosopho abiudicat, haud dubie quod similitudinem quandam intercedere inter hos titulos et Pepli epigrammata animadvertit. Tzetzem ipsius Aristotelis librum nunquam vidisse certum est: crederes libro de certamine Homeri et Hesiodi magis integro usum esse, at hunc librum si vidisset, multo plura inde esset mutuatus. — Iam si Tzetzae fides est, Pindari hoc epigramma fuit eidem monumento inscriptum, in quo quattuor illi versus, quos sec. Pausan. IX 38, 10 Orchomenii Chersiae tribuebant. — V. 1. τάφου, τάφον App. Paroem., τάφων tres codd. Suidae (ABE).

ADDENDA ET CORRIGENDA.

P. 3. Quaestionem de annis, quibus singula Pindari epinicia sint adscribenda, nuper tractavit L. Schmidt in commentationibus LXXXVIII, quas Theodori Mommseni collegae ediderunt, p. 48 seq., qui quidem Pythiadum computationem, quam Boeckh sequitur, denuo comprobare et meas rationes confutare conatur. Boeckhii enim causam cum agit, simul suam defendit, quandoquidem in libro, quem de Pindari poesi scripsit, Boeckhii rationibus tanquam fundamento praecipuo est usus. Sed nihil omnino in hac commentatione vidi prolatum, quod me seorsus sentientem de statu deiciat.

Disseruit Schmidt etiam de tempore odæ I Olympicæ, Hieronem Ol. 73 et iterum Ol. 77 Olympicæ celeste vicisse contendens: at quis crediderit Didymum, qui ad priorem victoriam carmen rettulit, adeo stolidum fuisse, ut epinicium, in quo Hiero *θεμιστεῖον οὐκ ἔπαιον ἐν Σουλῇ ἀμφέπειν* dicitur, Ol. 73 adscripserit: correctio *νικήσαντι τὴν οὐδ' Ὀλυμπιάδα* pro *οὐδ'* omnes in se habet veritatis numeros. Huic autem Olympiadi, non proximæ carmen adscripsi, quoniam si rex iterum victor esset renuntiatus, poeta ante partam Olympicam coronam non erat silentio prætermisurus, quod argumentum, qui Pindari consuetudinem norunt, validissimum esse facile concesserint.¹⁾ Nihil agit Schmidt carmen ad Ol. 77 referens, quoniam poeta novissimo epinicio sperare se dicit fore, ut Hiero etiam curuli victoria potiatur, quæ reapse ei contigit Ol. 78. At poetae vota concipiunt, non divinant futura: cum certaminum praesertim equestrium eventus sit incertissimus, vota saepe numero nullum eventum habuisse consentaneum est; velut Pindarus Isthm. I 65 Herodoto precatur Pythicas et Olympicas victorias, quas si ille postmodo consecutus esset, non neglexissent veteres interpretes indicare. Item Isthm. VI 9 Lamponis filii optatur et expetitur Olympica corona, non meliore ut videtur successu.²⁾ Verum etiam ubi rata fiunt vota, non semper continuo affulsit secunda fortuna. Pyth. V extremo carmine Arcesilæ Pindarus Olympicum decus comprecatur, id quod Ol. 80 i. e. secundum meas rationes biennio post evenit, sed si Boeckhium et Schmidium sequimur, sex anni interiecti sunt. Quare nihil mirum, si Hiero curuli victoria Ol. 78

1) Quapropter etiam Pyth. XII ad priorem Midæ victoriam Ol. 72, 3, non ad alteram Ol. 73, 3 partam revocavi. Huc accedit, quod poeta ipse interfuit Pythiis ludis Ol. 72, 3, ut testatur carm. Pyth. VI, et quemadmodum tunc amicitiam cum Thrasybulo Agrigentino contraxit, ita etiam Agrigentino tibicini praeconium expetenti gratificatus est.

2) Neque diversa conditio Isthm. VII extr., quamquam ibi scholiastarum silentio non multum tribuendum, siquidem tenues veterum interpretum reliquiae servatae.

demum sit potitus, quam Pindarus Ol. 76 auguratur. Schmidt consentit cum Boeckhio et Disseno, preces pro futura victoria tum potissimum additas esse, ubi is, qui praeconio ornatur, iam consilium adeundi certaminis ceperit: sit ita sane, sed pro re nata haec variant. Fortasse Hiero iam Ol. 76 praeter Pherenicum equum etiam quadrigas miserat Olympiam; cum fortuna invidisset honoris cacumen, poeta regis animum spe futurae felicitatis consolatur.¹⁾ Quod tribus continuis Olympiadibus Hiero in equestribus certaminibus vicit, argumento est, eum omnia tentasse, ut victoriam reportaret simulque opes suas ostentaret.²⁾

P. 6 incipiente: „neque magis fide dignus videtur F, qui Ol. 72 testatur, quamquam Olympia etiam tunc acta esse Herodotus VII 206 auctor est“. ea, quae de Herodoto scripsi, tollenda sunt, nam historicus non Ol. 72, sed 75 dicit; adde praeterea Herod. VIII 26.

P. 14. De tempore Pythiorum cf. etiam Koehler Inscr. Att. II, p. 319.

P. 18. Isthmia certamina antiquiora esse Pythiorum ludis gymniciis argumento est Solonis lex, de qua Plutarchus v. Sol. 23: τῷ δ' Ἰσθμία νικῶσιν δαρχμας ἑκατὸν δίδωσθαι, τῷ δ' Ὀλύμπια πεντακοσίας. apparet igitur Ol. 46, 3 praeter Olympia etiam Isthmia, quamvis dignitate illis cederent, tamen totius Graeciae conventu celebrata esse: quae si a Perandro instaurata sunt, primordiis potius quam postprincipiis regni sui haec ordinavisse videtur, siquidem Solon potissimum maiorum instituta legibus sanxit; atque si fides habenda Diog. L. I 55, Solon sumptum imminuit, cum antea Athenienses ampliora etiam praemia Olympionicis et Isthmionicis largiri soliti essent.³⁾ Sed Isthmia,

1) Etiam Boeckh Explic. p. 294 de Arcesila prudenter hoc largitur. Omnino Pindari interpretem non decet prae fractae praeceptas opiniones defendere neque omnia ad vivum rescare.

2) Nihil moror speciosam vanitatem verborum p. 57: „Blos aus spielender Laune sein Glück auf verschiedene Weise zu versuchen, musste der ernste religiöse Hintergrund der Olympischen Wettkämpfe ihm verbieten.“ Haec non magis curabant trossuli Graeci, quam qui hoc saeculo rei equestris studio dediti sunt.

3) Equidem credo Athenienses, postquam Pantacles Ol. XXI et iterum Ol. XXII Olympiae stadio vicit, eos, qui oleaginam coronam domum referrent, publice praemiis ornavisse: fortasse iam ante Ol. XXI Attici homines aliis certaminibus Olympiae vicerant, verum stadii palma nobilissima: itaque inde ab eo tempore ordiuntur fasti Olympionicarum Atticorum, quorum nomina litterarum monumentis sunt propagata, quoniam publice praemia tulerunt. Qua re studia rei gymnicae Athenis laeta cepisse incrementa consentaneum est, id quod Ol. XXVII, XXXIV et XXXVI stadio victores Athenienses testificantur. Conf. fragmentum tituli Athenis reperti, qui indicem victorum exhibuit, de quo dixit Sauppe in Actis soc. Gott. 1867, 146 seq., cuius indicis reliquiae inde a v. 13 in hunc modum sunt redintegrandae:

Ἀπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος δευτέρας καὶ
εἰκοστῆς οἷδε νενικήκασιν·
δευτέρῃ καὶ εἰκοστῇ [στάδιον
πρώτῳ Παντακλῆς· τρίτῃ καὶ εἰκο-
στῇ δὲ] αὐλὸν Ἐνδάλιος

nam reliqua perierunt. Sauppe, qui non recte v. 17 Cylonis nomen restituere conatus est, hac coniectura confusus contendit in hoc indice tantum eorum scripta fuisse nomina, qui singulis certaminibus primi coronam sibi pepererint: sed qui hunc indicem condidit, si selecta nomina voluisset tradere, id in exordio professus esset: cum οἷδε νενική-

postquam Ol. 49, 3 Delphis coronarium certamen institutum est, Pythiorum ludorum magnificentiae concesserunt, nec iam secundum, sed tertium dignationis locum obtinere.

De anni tempore, quo celebrata sint Isthmia, nuper Unger in Philol. XXXVII p. 1 seqq. sollerter et probabiliter exposuit, verno tempore hunc mercatum actum esse docens. Non est huius loci Ungerii commentationem examinare, satis habeo proferre nonnulla argumenta, quibus illa ratio confirmetur.

Verno tempore acta esse Isthmia ipse Pindarus testificatur in exordio odae I Isthmiae: occupatus erat poeta carmine in Apollinis Delii honorem condendo Ceorum rogatu, cum Herodotus Thebanus Isthmia corona parta Pindari praeconium studiose expeteret: populari suo cum nollet deesse, celeriter utrumque carmen absolvit, ut eodem temporis articulo et Thebis in comissatione epinicion caneretur et Ceorum chorus domi prosodiacum paeonem disceret, quem continuo Deli erat recitaturus, vel coram popularibus proluderet ipsi certamini. Dicit enim poeta:

ἀμφοτέρᾳ τοι χαρίτων σὺν θεοῖς ξεῖξω τέλος,
καὶ τὸν ἀκνικερόμαν Φοῖβον χορεύων
ἐν Κέῳ ἀμφιρύτῃ σὺν ποντίοις
ἀνδράσιν, καὶ τὰν ἁλιερνέα Ἰσθμοῦ
δειράδα.

quem locum rectius interpretatus est scholiasta ¹⁾, quam Dissen, cui assensus est Boeckh. Apparet igitur Deliaca certamina aliquanto post Isthmios ludos commissa esse; i. e. mense Thargelione ineunte ²⁾, vid.

κασί praemissum sit, omnium Olympionicarum Atticorum recensum exhiberi consentaneum est. Itaque v. 17 addendum censeo στάδιον Παντακλῆς τὸ δεύτερον, stadium cur dialo hic sit subiectum, manifestum. Qui indicem hunc confecit, non Olympicos fastos sequitur, sed Atticorum monumentorum auctoritatem et fidem: itaque Pantaclis victoriae ad Ol. XXII (et XXIII) referuntur, quae secundum Eleos Ol. XXI et XXII erant partae. Atque etiam in priore parte tituli, ubi singula certamina quando Olympiae instaurata sint, notatum est, eandem deprehendimus discrepantiam; velut puerorum pugilatus refertur ad Ol. XLII, sec. Eleorum fastos ad Ol. XLI, vid. Pausan. V 8, 10, quocum consentiunt Africanus et Philostr. de gymn. c. 13, quamquam hic auctorum dissensus notavit, aliud victoris primi nomen et Ol. LX testatur, qui numerus manifesto vitio laborat, nam iam Ol. XLVIII Pythagoras puer pugilatu vicit: sed non licet hanc difficultatem expedire, cum non satis constet, quid Philostrati codex exhibeat. Quae in principio Attici indicis leguntur Sauppe aliter redintegravit, quam Cumanudes: equidem rem in medio relinquo, fortasse etiam hoc loco index ab Eleorum fastis discessit.

1) Schol. quaestionem commode solvit: πῶς οὖν τὸ Ἀηλιακὸν ποίημά φησιν ἄδειν ἐν Κέῳ; μήποτε οὖν προαναλαμβάνοντες ἐν ταῖς πατρίσιν, οὗ οἱ χορευταὶ ἐμελέσαν τὰς ᾠδὰς καὶ οὕτως ἀπήσαν. Carminis huius reliquiae etiamnunc supersunt, vid. Fr. 87, 88, quod carmen mortuo Simonide videtur Pindarus scripsisse, lubenter obsecutus Ceis, qui posthabito Bacchylide populari principem lyricorum poetarum precibus adierunt.

2) Dionysius Perieg. v. 527 minus recte ad veris initium refert mercatum Deliacum ὅσσα δ' Ἀπόλλωνι χορὸς ἀνάγουσιν ἅπασαι ἀρχομένην γλυκεροῦ νέον εἶαρος, εὐτ' ἐν ὄρεσιν ἀνδράπων ἀπάνευθε κνέει λιγύφωνος ἀηδών. Lusciniā vere primo ova parere Aristoteles

Boeckh Oecon. II 82 ed. 2 et quae olim scripsi de Com. Att. p. 36. Delius mercatus inde ab antiquissimo tempore quotannis agebatur, Ol. 88, 3 ab Atheniensibus penteteris est instaurata (vid. Thuc. III 104), sed fortasse iam antea maiora Delia agebantur quinto quoque anno ¹⁾, cuius instituti etiam schol. Pind. videtur mentionem fecisse; nam quod nunc novissimo loco legitur τὰ Ἰσθμια δὲ διὰ τριετηρίδος ἄγεται, tum demum rationem habet, ubi suppleveris καὶ τὰ μὲν ἐν Δῆλῳ (sive Δήλῳ) διὰ πεντετηρίδος. Sed haec antiquior penteteris Pindari aetate in secundum aut quartum Olympiadis annum inciderit necesse est; Athenienses postea lustrata insula in tertium annum transtulerunt.

Isthmia verno tempore celebrata esse etiam schol. Pind. Nem. III 145 indicat: τίθεται δὲ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀγῶν Ἀσκληπιῶ . . . διὰ πεντετηρίδος . . . ἄγεται δὲ μετὰ ἐννέα ἡμέρας τῶν Ἰσθμίων· τὰ Μεγάρα δὲ προάγεται εὐθέως ἕαρος ἀρχομένου. ubi Boeckh Μεγαρικὰ vel Μεγαροὶ corrigendum censet, sed desideramus nomen proprium solennitatis; dicuntur Διοκλεῖα, quae εἰσι πρώτη αἰαῖα esse testificatur Theocr. XII 30. Agebantur igitur vere primò Megaris Dioclea, deinceps Isthmia, et novem diebus post Epidauri Aesculapia²⁾, Dioclea ut videtur quotannis, Isthmia tertio, Aesculapia quinto quoque anno. Iam Isthmia, quae Epidauriorum solennitas excepit, priora i. e. secundo Olympiadis anno indicenda Pindari interpretes intelligit: argumento est Platonis locus in Ionis init., ubi rhapsodus Epidauro Athenas se advenisse dicit, postquam in Aesculapiis victor sit renuntiatus; tum Socrates ἄγε δὴ ὅπως καὶ τὰ Παναθηναῖα νικήσωμεν, cui ille regerit ἀλλ' ἔσται ταῦτα, ἐὰν θεὸς ἐθέλῃ. Ion igitur verno tempore Epidauri victor Olympiadis anno 2 continuo se Athenas contulit, ut anni proximi (3) initio Panathenaeorum magnorum solennitati certaminibusque rhapsodorum interesset.

Contra Andocides de myst. 132 posteriora Isthmia dicit, ubi munera publica recenset, quae tribus annis, postquam redux factus erat, in se receperit: rediit enim Euclidis archontis anno Ol. 94, 2, causa autem acta est Ol. 95, 1 (τρία μὲν ἔτη ἐπιδημῶν καὶ ἡκίων ἐκ Κύπρου). Et haec quidem munera temporis diligenter ratione habita recensere videtur: λειτουργεῖν οὗτοι προὔβαλλοντο, πρῶτον μὲν γυμνασιαρχὸν Ἡφαιστειοῖς, ἔπειτα ἀρχιδεωρὸν εἰς Ἰσθμὸν καὶ Ὀλυμπιάξ, εἶτα δὲ ταμίαν ἐν πόλει τῶν ἱερῶν χρημάτων. Fuit enim gymnasiarchus ut opinor Ol. 94, 3, Isthmiam legationem obiit Ol. 94, 4, Olympicam Ol. 95, 1, eodemque anno quaestor aerarii sacri fuit. Ad hunc ipsum annum rettulit Boeckh Oecon. II 302 indicem quaestorum, in quo tertium oportebat locum obtinere Andocidem Cynatheniensem, si recte supra ratiocinatus sum; at ibi post Sophoclem Colonea legitur Ἀλκίδημος Μυρρινούσιος. Disputavit Boeckh acutissime de hoc titulo supplendo, nam archontum duo nomina hiatu hausta sunt, docuitque indicem quaestorum aut ad 94, 4 et 95, 1, quibus annis Xenae-

H. An. V 9 (ubi haud dubie τοῦ ἕαρος ἀρχομένου pro θέρουs corrigendum) et Plinius H. N. X 85 tradiderunt.

1) Idem censet Boeckh, ambigit A. Mommsen Heort. 415, sed Pollucis testimonium VIII 107 ἱεροποιοὶ . . . ἔθνον θυσίας τὰς πεντετηρίδας, τὴν εἰς Δῆλον, τὴν ἐν Βραυρώνι, τὴν τῶν Ἡρακλείων, τὴν Ἐλενσίνι, non dubito ad Solonis leges referre.

2) Scholiasta fortasse existimavit Aristoclidam eodem vere Megaris et Epidauri victoriam reportavisse, sed Pindarus nihil significavit, neque aliunde certi quid de victoribus ἐπιχωρίων certaminum licuit indagare veteribus Pindari interpretibus.

netus et Laches summo functi sunt magistratu, aut ad Ol. 98, 1 et 2 (tunc Pyrrhion vel potius Pyrgion¹⁾) et Theodotus reipublicae prae-fuerunt) pertinere: vir summus illud secutus est, at potius v. 2 sup- plendum *ὁ ἐπὶ Θ(εοδότου ἀρχοντος)*, nam primae litterae Θ quamvis tenuis species superest, et v. 9 *παρὰ τῶν προτέρων ταμίων τῶν ἐπὶ Πυργίωνος ἀρχοντος.*²⁾ Atque iam planum est inde ab Euclidis anno usque ad Ol. 98, 2 curam aerarii Minervae et aerarii ceterorum deo- rum iisdem quaestoribus commissam fuisse; sed inde ab Ol. 98, 3 denuo administratio huius aerarii ab illo secreta, cf. Boeckh I, p. 219 seq.

P. 26 not. 1 dixi de hoc epigrammate infra Vol. II p. 680 ed. 3, ubi docui titulum nuper repertum non esse antiquum, quem Thucy- dides oculis usurpavit, sed exemplum aliquanto post instauratum.

P. 26 not. 2 de scriptura ΔΟΚΕΣ dixi in Iahnii Annal. 1878 p. 190 seqq.

P. 34 Ἰσθμός aspiratione auctum legitur etiam in titulo antiquo Attico Herm. VI, p. 31.

P. 38 de Lehrsii opera in scholiis Pindaricis collocata dixi in Iahnii Annal. 1878, p. 37 seq., quibus Lehrsium quaedam regessisse audio, sed non vidi, neque magnopere desidero, nam quae ibi dixi rata sunt nullique calumniae obnoxia.

P. 56 Ol. I 104 dixi Pindarum *Ῥίδριν* scripsisse, ad eundem mo- dum Hesiodi versum Op. 778 ὃ τε *Ῥίδρις* σῶρον ἀμᾶται correxi, ubi vulgo inepte legitur ὅτε τ' Ἴδρις.

P. 111 Ol. IX 53—61, de impeditissimo hoc loco disputavit Rau- chenstein Philol. XXVII, p. 332 seq.

P. 152. De carm. Pythio II disputavit Mezger in Philol. XXXV, p. 430 seqq.

P. 164. Pyth. III 43 *τρίτω βήματι*, cf. etiam Damascium ap. Phot. Bibl. p. 346, A: *καὶ ἔτι τῷ τρίτῳ βήματι καὶ ἐς ταύτην καταβεβηκότεν τὴν συγγραφὴν.*

P. 199. Pyth. V 89 *κτίσεν δ' ἄλσέα μέλζονα θεῶν, | εὐδύτομόν τε κατέθηκεν Ἀπολλωνίαις | ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς | ἔμμεν ἱππό- κροτον | σκυρατῶν ὁδόν.* Meinekio *ἀλεξιμβρότοις*, quod schol. testan- tur, suspectum, itaque *ἀεξιμβροτος* legendum proposuit (Herm. II 179), mihi librorum scriptura mendi experts videtur, sed offendunt cum alia tum maxime *κατέθηκεν*, simplicis vocabuli *ἔθηκεν* vice fungens.

1) Cf. titulum atticum a Koehlero editum in Herme II 323, qui quidem invitus opinor archontem *Πύργιον* appellat, quem errorem Dittenberger repetiit in indice archontum in Hermannii antiq. publ. ed. novissima.

2) Nomen scribae v. 7 fortasse fuit (*Θρασύλοχος* vel *Ἥγησιλος*) *Ολίαιος*, Boeckh *Θεράσιλος* scripsit adhibens alium titulum p. 292 in hunc modum suppletum (*παρὰ τῶν προτέρων ταμίων τῶν ἐπὶ Λάχτηος (ἀρχοντος, Μείδωνος Εὐωνυμείως καὶ ξυναρχόντων, οἷς Θεράσι- (λοχος Ολίαιος ἐγραμμάτενε)*: haec supplementa quamvis speciosa iam apparet reprobanda esse, nec *ΜΕΛΩΝΟΣ*, quemadmodum in lapide scriptum fuisse Boeckh litterarum iusto numero prospiciens coniecit, si quid video rationem habet. Scribae nomen fortasse fuit *Θέρσι(ππος) Κοδωνίδης*, ut iam alii viderunt: litterarum numerus congruit, quem Boeckh non recte neglectum esse dixit. Gravius est, quod negat, hunc Thersippum, qui postea quaestor fuit, potuisse scribae munere fungi; mihi quidem secus videtur, credo etiam scribam quaestorum ex nu- mero *τῶν πεντακοσιομεδίωνων* vel postea ex numero opulentissimorum civium fuisse, id quod vel nomina, velut Megacles Megacilis filius suadent.

Cum schol. scribat *κάθοδον δ'* (corr. *καὶ ὁδόν δ'*) *ἐποίησεν εὐθύτην καὶ λείαν*, fortasse aliquis coniiciat *εὐθύτονόν τε κατ'* ἔθηκεν, sed reformidant veteres tam ambiguam orationis speciem. In scholiis nihil est subsidii, nisi quod paraphr. scribens *ταῖς τοῦ Ἀπόλλωνος ἀλεξιμυρότοις θαλίαις καὶ ἵπποις πεδιάδα εἶναι καὶ βαδιστήν, ἀπὸ κοινοῦ ἐποίησεν*, trimembrem orationem testatur; is igitur *Ἀπολλωνίαις τε* legit, recte quidem, nam asyndeton vix ferendum, praesertim cum *πεδιάδος* vis ac notio sit anceps. Equidem mendum inveteratum, quod Alexandrini critici non animadverterunt vel detergere non sunt ausi, sustulerim scribendo:

*Εὐθύτομόν δ', Ἐκατ', ἔθηκεν, Ἀπολλων, ταῖς τ'
ἀλεξιμυρότοις πεδιάδα πομπαῖς
ἔμμεν ἱππόροτον
σκηρωτῶν ὁδόν.*

Ἐκατον Apollinem etiam Simonides indigitat; traiectione voculae (nam adiectiva *εὐθύτομον* et *πεδιάδα* vincienda sunt) Pindarus etiam Nem. III 11 usus est: *ἐγὼ δὲ κείνων τέ νιν ὁάροις λύρα τε κοῖν' ᾄσομαι*.

P. 216. Pyth. VIII 96 apud Schol. Aristid. III 319 *οἷᾱς ὄναρ ἄνθρωπε* legitur.

P. 236 seqq. de Pyth. c. XI dixit Rauchenstein in Philol. XXVII 168 seq., qui v. 30 *ἄφαντος πέλει* commendat, v. 51 *ἐν ἀσυχίᾳ*, v. 54 cum olim *ἀμύνονται* | *ἄντα*, *εἴ τις* correxisset, nunc praeoptat *ἀμύνοντ' εἰ* | *ὄλβον τις*, denique v. 57 *ἀπέφυγεν μέλανος ὄδ' ἔσχατιάν καλλίονα θανάτον πρᾶξει*.

P. 301. Nem. IX 7 *μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι* fortasse vulgo dici solebat de avaris hominibus, qui opes suas terra abscondere solent, cf. Schol. Aristid. III, p. 51: *παροιμία ἐπὶ τῶν φθονούτων καὶ μὴ μεταδόντων τοῖς ἄλλοις τῶν παρὰ σφίσιν αὐτοῖς ἀγαθῶν τὸ γῆ κρύψας ἔχει*.

P. 374. Fr. Isthm. 2 numeri versuum, quemadmodum conformavi, parum venusti. Malim nunc:

*Ὁ δ' ἐθέλων τε καὶ δυνάμενος ἄβρᾶ πάσχειν
τὰν Ἀγαμήδει (τε) Τροφωνίᾳ δ' Ἐκαβόλου συμβουλίαν
λαβέτω.*

~~~~~  
~~~~~

Scripsi *Ἐκαβόλου* pro *Ἐκαταβόλου*, et *λαβέτω* pro *λαβών*, hoc quidem dubitanter, nam fortasse praestat *συμβάλων*, sententia imperfecta. In scholio Luciano quod legitur de Pindaro *ἱστορεῖ δὲ οὕτως*, aptius foret *λέγει δὲ οὕτως*, contra paraphrastae *ἱστορεῖ οὕτως*, non *λέγει* convenit, quem consentaneum est fabularem memoriam diligenter exposuisse.

P. 459. Fr. inc. 244 Frustum, quod cum Pindarico *χεῖρ' Ἀκιδάλλας* componitur, non iam dubito Callimacho vindicare; in Et. Flor. corrigas: *οἶον*

Κιδαλῆς κρηνίδος ἐλεσπίδα.

ὅτι Καλλιμάχος ἐπλανήθη ἐν τοῦ Πινδαρικοῦ. ubi in cod. extat *κιδ. κρηνίδος*: *ἐλπίδα* δὲ *ὅτι ἐπλανήθη*, sed infra temere iteratum *καὶ ἐπλανήθη*, ubi *καὶ* ut alibi ortum ex compendio nominis Callimachi.

INDEX RERUM

QUAE IN COMMENTARIO EXPLANANTUR.

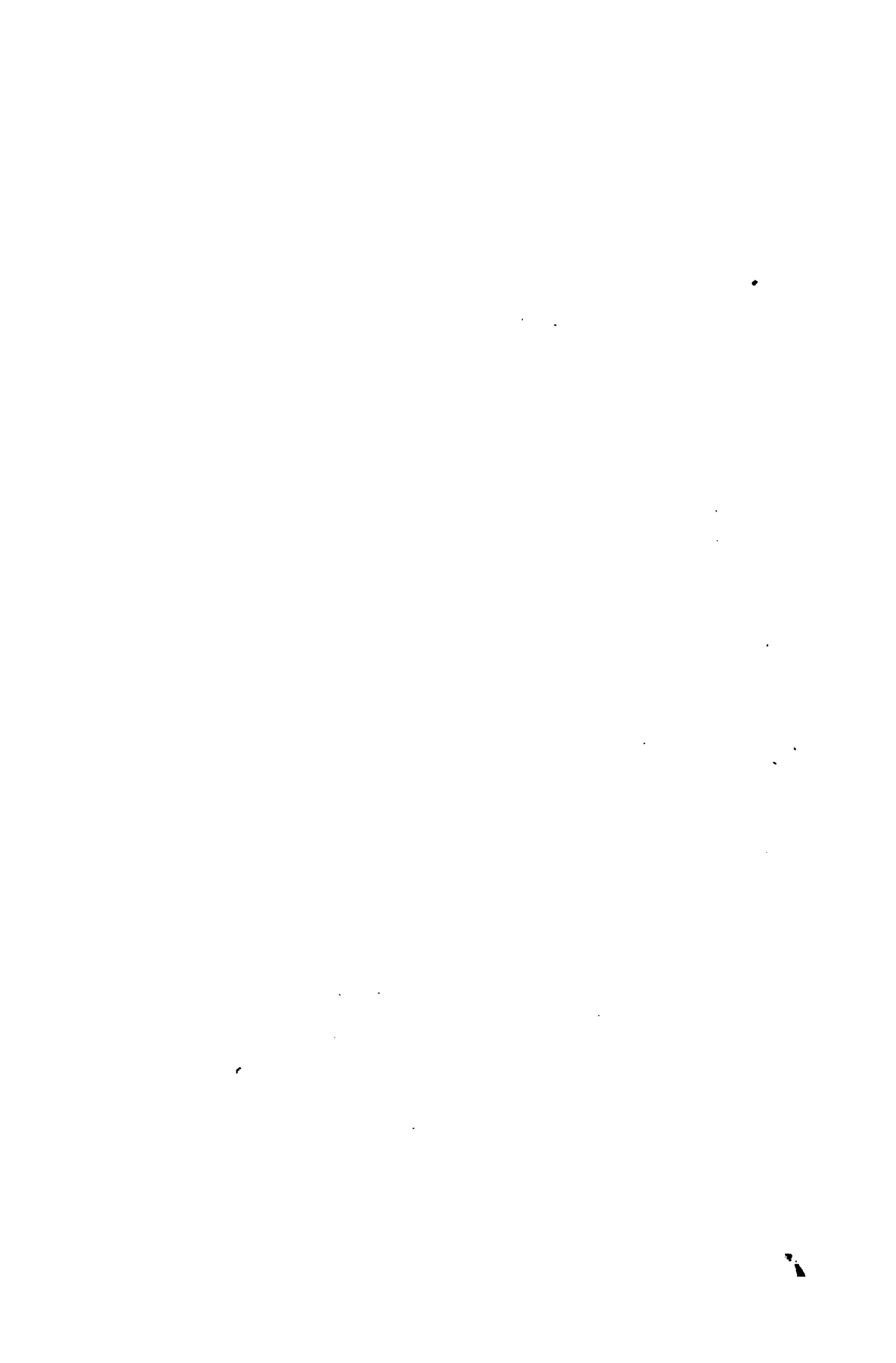
- Accusativi clausula Aeolica $\bar{\alpha}\iota\varsigma$ et $\bar{\alpha}\iota\varsigma$ 153.
 $\bar{\alpha}\iota\epsilon\iota$ 224.
αἰθοῦσσα, non *αἰθουσα* 96.
αἰίνεος 364.
ἀμείρειν 204.
ἀμοιβάν 393.
ἀμπαλος 97.
Ἀμφιάρειον 357.
Ἀμφιάρης, *Ἀμφιάροτος* 301.
ἀνάκαιστα συγκρότητα praef. XIII.
ἀνασταλή coniunctivi forma ratione destituta 181.
ἀνοδία 289.
Ἀργεάδαι 365.
Aristaeus 222.
Aristophanis ἀττικάλ λέξεις 372.
Aspiratio 33 seq.
αῖγαί 222.
augmentum ā pro $\bar{\epsilon}$ 54.
αὐατος (*ἄωτος*) 188.
ἄωσφόρος 336.
βαθυπέδιον inusitatum 258.
βασίλεια (*βασίλεια*) 249.
bellum sacrum 13.
bellum Peloponnesium prius 11.
βήματι ἐν πρώτῳ (τρίτῳ) 164. 484.
βρονταίς partic. 171.
correptio diphthongorum 40.
crasis 41. 174.
Δαίδαλος Vulcanus 268.
δάκη 419.
Damasias archon 12. 14.
δέχμενος sive *δέχμενος* 179.
Δεῖνις et *Δεινίας* 295.
δεῖνος (*δῖνος*) 219.
Delia panegyris 483.
Δί 138.
διδασκῆσαι 185.
Digamma 32 seq.
δόσπον (*δόσπον*) 231.
dualis imperativi 67.
dualis restitutus 187.
ἔγνον et *ἔγνων* 178.
εἰ perperam scriptum 38 seq.
εἰ' κεν a Pindari usu alienum 190.
ἐκ μεγάρων 220.
Ἑκατος Apollo 485.
ἐλελίχθων 142.
ἐξω νενευκνῖα 360.
ἐπαύσε 254. 271.
ἐραται coniunctivus 175.
ἐσλός 59.
ἔσαν forma ratione destituta 111.
ἐσυνῆκαν 363.
ἐτερώνιος 237.
ἐτός 287.
Ἐταιφίλα Proserpina 288.
εὐ (*οὐ*) 179.
εὐωνύμος 122.
ἦναιξεν 97.
ἦνεπε, προσῆνεπε 176.
ἦ πολὺς 167. 269.
geminatio neglecta 64.
Hieronis victoriae Olympicae 3. 480.
Ἰδρις (*Ἰλδρις*) 55. 484.
Ἰέρεα (*Ἰέρεια*) 170.
ἰερός 422.
ἰερός bisyllabum 73.
ἰν 72.
ἰνάσατο 407.
Iohannes Barbucallus 35.
Ἰπποκλέας 232.
Isthmiades quo anni tempore celebratae 18. 482.
Isthmia quando instaurata 481.
κατένασθεν 307. 417.
κεινός, ἐκεινός 119.
κτέανα et *κτέατα* 290.
λάβον imperativus 374.
μάλον et *μῆλον* 48.
Melesias 104.
μηδέ et *μητε* 331.

- metronymicis utitur Pindarus 112.
 μολύβδον κρατενταί 28.
 μομφὰν ἔχειν ambiguum 338.
 μορφᾶς 356.
 Μοῦσα veriloquium 49.
- Nemeades quo anni tempore celebratae 14 seq.
 νησθεῖς 84.
 νικῇ dorica forma 273.
 nominativi plur. clausula $\overline{\iota\varsigma}$ contracta 49.
- οἰκούρια 219.
 ordo Panhellenicorum mercatum 18.
 Οὐρανῷ 257.
- παισίν et ποσσίν confusa 249.
 παντῶ 56.
 participiorum clausula $\overline{\alpha\iota\varsigma}$ 53.
 πεδά 423.
 Pindari ἀκμή 343.
 Pindari editiones antiquae 368 seqq.
 πλουτώσιον 319.
 πόα pratum 282.
 ποί (ποτί) 153.
 πόμα 263.
 ποτανός, πετηνός, πετεινός 200.
 πρὶν μέσον ἄμαρ 226.
 προαμεύσεται 318.
 productio brevis syllabae extremae 93. 161.
 πρῶτα 317.
 Πτοιόδαρος 134.
- Pyrgion archon 484.
 Pythiadum origines 12 seq.
- Quinquertium Nemeae quando institutum 285.
- Ῥέας πόρος 304.
 responsio inaequalis 66. 83. 96. 181.
- σάμα (θάμα) 287.
 silentii et adiectionis (προσθέσεως) usus pr. XIII seq.
 Σφοναύτης, Σφργένης 280.
 σωπάω 137.
- τετύχη 281.
 Τιτωπώ 70.
 Τρωῖα 254.
 thesaurus Cretensium Delphis 196.
- θάμα et θαμά 93.
 θάπος (τάπος) 262.
 Θεαῖος et Θειαῖος 306.
 θενών 95.
 θεός monosyllabon 147.
 θέσσονται 223.
 θιγεῖν, non θίγειν, 211.
- ὑποχειροῦν 214.
- φιλόνηκος et φιλόνηκος 84.
- Χίμαρος nomen propr. 425.
 χρησθαι τέχνην 267.

INDEX LOCORUM

QUI IN COMMENTARIO EMENDANTUR VEL EXPLICANTUR.

Aeschylus 144. 309.	Homerus 67. 99. 181. 318.
Andocides 483.	Horatius 364.
Anecdota Bekkeri 27 bis.	
Anecdota Crameri Ox. 39.	Index Olympionicarum Atticorum
Anthologia Pal. praef. VI seq.	481.
Apollodorus 318.	
Apollonius Rhodius 318.	Mesomedes praef. p. XIII.
Aristophanes 174. 265.	Moschus 263.
Aristoteles 16. 483.	
	Pherecrates 40.
Callimachus 182. 459. 485. praef. p.	Plato 249.
VIII.	Pollux 28. 157.
Cratinus 103.	Porphyrus 149.
Demosthenes 15.	Rufinus 260.
Diodorus 19.	
	Scholia Pindarica plurimis locis.
Epigramma Delphis repertum praef.	Sophocles 119. 436.
p. X.	
Empedocles 175.	Titulus Atticus 483.
Euripides 287.	Thucydides 42. 474.
	Tzetzes, non Proclus Hesiodi vitam
Herodotus 402. praef. p. IX.	scripsit 479.
Hesiodus 478. 484.	
Hesychius passim.	Vita Pindari 369. 370.
-

884.08 .B498p C.1
Poetae lyrici Graeci /AMC8052
Stanford University Libraries

3 6105 045 053 803

JAN 29 1974

JUN 16 '65

SEP 20

Stanford University Library

Stanford, California

In order that others may use this book,
please return it as soon as possible, but
not later than the date due.

